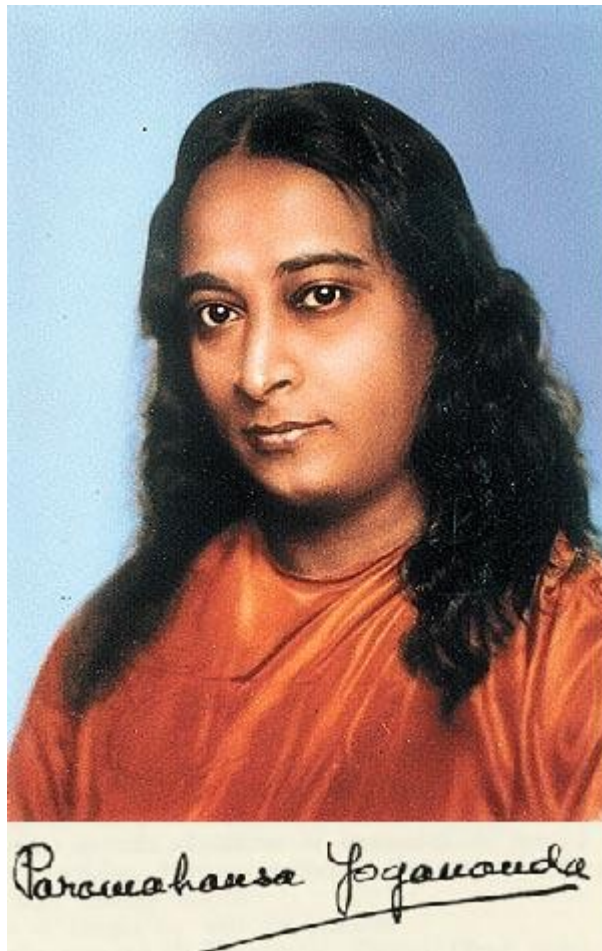

AutobiogAutobiografia unui YOGHIN

**de
Paramhansa Yogananda**

CU O PREFAȚĂ DE
W. Y. Evans-Wentz, M.A., D.Litt., D.Sc.

"Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede."-Ioan 4:48.

Copyright, 1946
Paramhansa Yogananda

Dedicat memoriei lui
LUTHER BURBANK
un sfânt american

Cuprins

Prefață, de W. Y. EVANS-WENTZ

Lista ilustrațiilor

Capitolul

1. Părinții și copilăria mea
2. Moartea mamei mele și amuleta mistică
3. Sfântul cu două corpuri (Swami Pranabananda)
4. Zborul meu întrerupt spre Himalaya
5. "Sfântul parfumurilor" își etalează minunile
6. Monahul tigrilor
7. Sfântul care levitează (Nagendra Nath Bhaduri)
8. Marele savant și inventator al Indiei, Jagadis Chandra Bose
9. Preafericitul credincios și iubirea lui cosmică (Master Mahasaya)
10. Îmi întâlnesc Maestrul, Sri Yukteswar
11. Doi băieți fără bani la Brindaban
12. Anii petrecuți în ashramul Maestrului meu
13. Sfântul care nu doarme niciodată (Ram Gopal Muzumdar)
14. Experiența Conștiinței Cosmice
15. Furtul conopidei
16. Dejucând influența stelelor
17. Sasi și cele trei safire
18. Fachirul musulman (Afzal Khan)
19. Maestrul meu apare simultan în Calcutta și Serampore
20. Nu vizităm Cașmirul
21. Vizităm Cașmirul
22. Inima unei statui de piatră
23. Diploma mea universitară
24. Devin călugăr al Ordinului Swami
25. Fratele Ananta și sora Nalini
26. Știința Kriya Yoga
27. Fondarea unei școli de Yoga la Ranchi
28. Kashi, reîncarnat și regăsit
29. Rabindranath Tagore și cu mine ne comparăm școlile
30. Legea miracolelor
31. Un interviu cu Mama Sfântă (Kashi Moni Lahiri)

32. Rama este înviat din morți
33. Babaji, yoghinul cristic al Indiei moderne
34. Materializarea unui palat în Himalaya
35. Viața după exemplul cristic a lui Lahiri Mahasaya
36. Interesul lui Babaji pentru Occident
37. Plecarea mea în America
38. Luther Burbank - Un sfânt american
39. Therese Neumann, stigmatizata catolică din Bavaria
40. Întoarcerea mea în India
41. O poveste de dragoste în India meridională
42. Ultimele zile cu Guru-l meu
43. Învierea lui Sri Yukteswar
44. Cu Mahatma Gandhi la Wardha
45. "Preafericita Mamă" din Bengal (Ananda Moyi Ma)
46. Femeia yoghină care nu mănâncă niciodată (Giri Bala)
47. Mă întorc în Occident
48. La Encinitas, în California
49. Ultimele învățături
50. Addenda

ILUSTRAȚII

Coperta

Harta Indiei

Tatăl meu, Bhagabati Charan Ghosh

Mama mea

Swami Pranabananda, "Sfântul cu două corpuri"

Fratele meu mai mare, Ananta

Adunare cu prilejul festivalului în curtea ashramului Guru-lui meu din Serampore

Nagendra Nath Bhaduri, "Sfântul care levitează"

Eu, la vârsta de 6 ani

Jagadis Chandra Bose, faimos savant

Doi frați ai lui Therese Neumann, la Konnersreuth

Maestrul Mahasaya, devotul preafericit

Jitendra Mazumdar, companionul meu la "testul fără bani" la Brindaban

Ananda Moyi Ma, "Mama plină de beatitudine"

Peștera himalaiană ocupată de Babaji

Sri Yukteswar, Maestrul meu

Ashramul de la malul mării al Guru-lui meu, la Puri

Biserica tuturor religiilor a Realizării Sinelui, San Diego

Surorile mele - Roma, Nalini și Uma

Sora mea Uma
Dumnezeu sub aspectul Său de Shiva
Yogoda Math, ashram la Dakshineswar
Scoala Ranchi, clădirea principală
Kashi, renăscut și redescoperit
Bishnu, Motilal Mukherji, tatăl meu, Dl. Wright, T.N. Bose, Swami
Satyananda
Grup de delegați la Congresul Internațional al Liberalilor Religioși,
Boston, 1920
Un guru și un discipol într-un ashram antic
Babaji, Yoghinul de tip Cistic al Indiei moderne
Lahiri Mahasaya
Un curs de yoga în Washington, D.C.
Luther Burbank
Therese Neumann din Konnersreuth, Bavaria
Taj Mahal din Agra
Shankari Mai Jiew, singurul discipol în viață al marelui Trailanga
Swami
Krishnananda cu leoaica sa îmblânzită
Grup în curtea pentru luat masa de la ashramul Guru-lui din
Serampore
D-șoara Bletch, Dl. Wright și eu - în Egipt
Rabindranath Tagore
Swami Keshabananda, la ashramul său din Brindaban
Krishna, profetul antic al Indiei
Mahatma Gandhi, la Wardha
Giri Bala, yoghina care nu mănâncă niciodată
Dl. E. E. Dickinson
Guru-l meu și cu mine
Elevii de la Ranchi
Encinitas, vedere aeriană
Conferință în San Francisco
Swami Premananda
Tata, la bătrânețe
Eu, studiind în drum spre Alaska
Ananda Moyi Ma, soțul său și cu mine
Ramana Maharishi și cu mine
Therese Neumann, dl. Wright și cu mine
Alături de trupul neînsufletit al guru-lui meu, intrat în mahasamadhi
Memorialul Sri Yuktेशwar din Serampore
Eu, în fața ashramului din Encinitas, privind oceanul
Ambasadorul Indiei în S.U.A. și cu mine
Eu, alături de familia dr. Lewis

Eu, alături de dl. Balfour la Casa Albă
Casa copilăriei mele din Calcutta
Yogananda, ultimul zâmbet
Eu, la 16 ani
Sri Yukteshwar și cu mine, la o sărbătoare religioasă în 1935
Eu și cu succesorul meu, Rajarishi
Eu și cu soprana Galli-Curci, discipola mea
Profesorul meu de sanscrită, înțeleptul Swami Kabalananda Giri
Eu alături de președintele Mexicului, în 1929
În tinerețe, când aveam o înfățișare precum cea a lui Isus
Poza de pe pașaport din 1920
Eu, ca elev de liceu
Templul S.R.F. de la Hollywood, înconjurat de animale de casă
Roma, sora mea mai mare
Eu, în 1916
Școala de la Ranchi, profesori și elevi
Sri Yukteshwar, Jnanavatar
Sri Yukteshwar în tinerețe
Sri Yukteshwar meditând
Sri Yukteshwar așezat pe scaun
Lahiri Mahasaya în tinerețe
Sri Yukteshwar, poză color
Chipul lui Sri Yukteshwar în samadhi
Grup de discipoli americani, la Encinitas
Sediul S.R.F. de la Mount Washington, 1934
Dedicație olografă, 1936

Harta Indiei

PREFAȚĂ

de W. Y. EVANS-WENTZ, M.A., D.Litt., D.Sc.

Jesus College, Oxford; Autorul cărților

Cartea tibetană a morților *Tibetan Book of the Dead*,

Milarepa, marele yoghin al Tibetului

Yoga tibetană și doctrinele secrete etc.

Valoarea *Autobiografiei* lui Yogananda este cu atât mai considerabilă cu cât ea este una din rarele lucrări în limba engleză despre înțelepții Indiei, scrisă nu de un ziarist sau de un străin, ci de un autor de aceeași rasă și de aceeași educație cu cei pe care îi descrie. Pe scurt, este o carte *despre* yoghini scrisă *de* un yoghin. Ca poveste a unui martor ocular care ne dezvăluie viața și puterile extraordinare ale sfinților Indiei moderne, această lucrare are o importanță atât actuală cât și eternă. Fie ca și cititorul să fie recunoscător ilustrului autor, pe care eu am avut plăcerea să-l întâlnesc atât în India cât și în America, și să-i facă acestei lucrări o primire așa cum o merită, căci este unul dintre cele mai bune documente occidentale ce revelează spiritul și inima hindușilor, ca și bogățiile spirituale ale Indiei.

Am avut privilegiul să-i văd pe unul dintre înțelepții ale căror vieți sunt descrise aici, pe Sri Yukteswar Giri. Un portret al acestui sfânt venerabil împodobește deja coperta cărții mele: *Yoga tibetană și doctrinele secrete*. L-am întâlnit pe Sri Yukteswar la Puri, în provincia Orissa, în Golful Bengal. El conducea atunci un ashram retras, situat aproape de țărm și se ocupa în mod special cu antrenamentul spiritual al unui grup de tineri discipoli. El s-a interesat mult de popoarele din cele două Americi, din Marea Britanie și S.U.A. și de activitățile din California ale principalului său discipol Paramhansa Yogananda, pe care îl îndrăgea profund și care era, din 1920, emisarul său în Occident.

Sri Yukteswar avea o ținută nobilă, vocea și conversația plăcute; el era demn de venerația cu care îl înconjurau discipolii săi. Toți acei care îl cunoșteau, indiferent dacă erau sau nu din comunitatea sa, îl stimau profund. Eu îl revăd clar, așa cum mi-a apărut când m-a întâmpinat în ușa ashramului său: înalt, drept, cu aspect ascetic, îmbrăcat în roba de culoarea șofranului a ființelor care au renunțat la lume. Părul lung, ușor ondulat; purta barbă; corpul îi era musculos, dar fin și bine făcut, mersul îi trăda energia.

El și-a ales ca reședință terestră Puri, orașul sfânt unde sosesc zilnic pelerini pioși din toate colțurile Indiei spre celebrul Templu Jaganath, "Maestrul Lumii". La Puri, în 1936, Sri Yukteswar a închis ochii săi muritori și a murit știind că această încarnare îl condusesese spre desăvârșirea finală.

Sunt fericit că am putut aduce acest omagiu marilor sale calități, sanctității lui Sri Yukteswar. Ținându-se deoparte de mulțime, el se devotase fără rezerve acestei vieți ideale imortalizată de discipolul său Paramhansa Yogananda în această lucrare.

W. Y. EVANS-WENTZ

Mulțumirile autorului

Sunt profund recunoscător domnișoarei L. V. Pratt pentru munca de redacție asupra manuscrisului acestei cărți. Îi mulțumesc de asemenea domnișoarei Ruth Zahn pentru pregătirea indexului, domnului C. Richard Wright pentru permisiunea de a folosi fragmente din jurnalul său de călătorie în India și domnului W. Y. Evans-Wentz pentru sugestii și încurajări.

PARAMHANSA YOGANANDA
28 Octombrie 1945
Encinitas, California

CAPITOLUL: 1

Părinții și copilăria mea

Caracteristica esențială a tradiției spirituale hinduse constă, din cele mai vechi timpuri, în căutarea adevărilor supreme prin intermediul relației discipol-guru ¹⁻². Drumul meu m-a condus spre un înțelept adept al liniei Cristice, a cărui viață va fi un model pentru generațiile viitoare. El a fost unul dintre marii Maeștri, care reprezintă cea mai de preț comoară a Indiei și care se nasc în fiecare generație pentru a feri țara lor de soarta Babilonului și a Egiptului.

Atât cât îmi pot aminti, copilăria mea a fost marcată de amintirile unei vieți anterioare în care am fost un yoghin solitar pe vârfurile înzăpezite ale munților Himalaya ¹⁻³. Aceste imagini ale trecutului îmi sugerau astfel, printr-o mijlocire misterioasă, pe cele ale viitorului.

Nici unul din micile necazuri ale copilăriei nu s-a șters din sufletul meu. Eram conștient de nemulțumirea de a nu mă putea mișca și exprima liber. Nevoia de a mă ruga s-a născut din sentimentul neputinței corpului meu. Viața mea afectivă, foarte intensă se exprima în cuvintele mai multor limbi. Din avalanșa de cuvinte pe care le auzeam în jurul meu, am învățat treptat să disting silabele limbii bengali. Cât de mult se amăgesc cei mari crezând că mintea unui copil n-are alte griji decât jucăriile și degetele de la picioare.

Aceste probleme psihologice și sentimentul neputinței corpului îmi provocau numeroase accese de plâns. Îmi amintesc de încurcătura părinților în fața suferinței mele. Îmi vin în minte și amintiri mai fericite: îmbrățișările mamei, primele mele eforturi de a vorbi și de a merge. Aceste mici succese, pe care în general le uităm, sunt totuși la originea încrederii noastre în noi.

Aceste amintiri îndepărtate nu sunt singulare. Mulți yoghini sunt cunoscuți pentru că și-au păstrat conștiința în tranziția dintre "viață" și "moarte". Dacă omul s-ar reduce la corpul său fizic, pierderea acestuia ar pune capăt sentimentului de identitate. Dar dacă, de-a lungul mileniilor, profeții au spus adevărul, omul este în esență spirit necorporal și omniprezent.

Deși neobișnuite, amintiri atât de clare ale primei copilării, sunt mai puțin rare decât se crede. În timpul peregrinărilor mele prin lume, oameni demni de încredere mi-au confirmat acest lucru.

M-am născut la Gorakhpur, în nord-estul Indiei, în apropiere de munții Himalaya, la 5 ianuarie 1893 și aici am petrecut primii opt ani din viață. Eram opt frați: patru băieți și patru fete. Eu, Mukunda Lai Ghosh ¹⁻⁴, eram al doilea băiat și al patrulea copil.

Tatăl și mama mea erau bengalezi din casta *kshatriya* ¹⁻⁵. Amândoi au fost binecuvântați cu o extremă puritate. Dragostea lor, senină și demnă, nu se exprima niciodată prin frivolități. O atmosferă de armonie perfectă favoriza dezvoltarea celor opt tinere existențe.

Tatăl meu, Bhagabati Charan Ghosh, era un om bun, grav, arareori sever, îl iubeam, și îl respectam. Matematician și logician de valoare, el se lăsa ghidat mai ales de intelect. Mama era o regină a inimilor și ne-a crescut într-o atmosferă plină de dragoste. Când ea a murit, tata ne-a arătat toată tandrețea pe care mai înainte și-a reprimat-o. Am observat că privirea lui se metamorfoza adesea în privirea mamei.

Sub îndrumarea mamei, noi, copiii, am făcut cunoștință cu Scripturile. Asimilarea învățăturilor din *Mahabharata* și *Ramayana* ¹⁻⁶ ajutau la menținerea disciplinei. Educația și pedeapsa erau pereche.

Ca semn de respect pentru tatăl meu, după amiezile mama ne îmbrăca curat pentru a-l întâmpina când venea de la serviciu. Tatăl meu era vice-președinte la compania de căi ferate din Bengal-Nagpur, una din cele mai importante din India. Munca lui implica multe deplasări și, din acest motiv, în timpul copilăriei am locuit succesiv în mai multe orașe.

Mama avea obiceiul să dea adesea de pomană săracilor. Tatăl meu era bun și mărinimos, dar dragostea lui pentru ordine acționa și asupra bugetului familiei. S-a întâmplat o dată ca mama să cheltuie cu pomenile mai mult decât câștiga el într-o lună.

"Tot ceea ce-ți cer este să-ți exerciți milostenia în limite rezonabile!", a spus tata.

Mama era extrem de sensibilă la cea mai mică observație din partea lui. Fără să spună un cuvânt copiilor, ea a chemat o trăsură:

"Adio! Mă întorc la mama", a folosit ea arhicunoscuta amenințare.

Noi am izbucnit în plâns. Unchiul meu din partea mamei tocmai a sosit la noi și i-a împăcat. Aceasta a fost singura ceartă dintre părinții mei pe care mi-o amintesc. Dar iată o altă discuție semnificativă:

"Dă-mi zece rupii pentru o biată femeie!" Surâsul mamei era irezistibil.

"De ce zece rupii? Una singură ajunge. La moartea părinților și bunicilor mei eu am cunoscut pentru prima dată sărăcia, a continuat el. Prânzul meu consta dintr-o singură banană și trebuia să mă duc la școală cale de câțiva kilometri. Mai târziu, la universitate trăiam într-o așa de mare sărăcie, încât am solicitat un ajutor de o rupie pe lună unui judecător bogat, dar el a refuzat, afirmând că este prea mult."

"Cu câtă amărăciune îți amintești de acest refuz!" Inima mamei vibra spontan la nenorocirile oricui. "Vrei deci ca această femeie să-și amintească cu amărăciune că tu i-ai refuzat zece rupii de care avea atâta nevoie?", a continuat ea.

"Fie, mă dau bătut", a răspuns tatăl meu, învins de acest argument. "Ține zece rupii, dă-i-le cu toate urările mele de bine."

Prima reacție a tatălui meu era de a spune "nu" la orice nouă cerere. Atitudinea lui față de străina care câștigase atât de subit simpatia mamei este un exemplu de prudența lui obișnuită. Dar el a fost mereu rezonabil și chiar echilibrat în deciziile lui. Mai târziu, când îmi însoțeam nenumăratele cereri de vreun argument convingător, el îmi satisfăcea dorința, chiar dacă aceasta era o excursie sau o motocicletă nouă.

Tatăl meu ne impunea o disciplină strictă, iar cât despre el, era un adevărat spartan. Astfel, el n-a mers niciodată la teatru, dar se delecta cu practici spirituale și cu lecturi din Bhagavad-Gita ¹⁻⁷. Disprețuind luxul, el purta pantofii până când aceștia nu mai puteau fi folosiți. Băieții lui și-au cumpărat automobile, dar el se mulțumea să meargă la birou cu tramvaiul. Lăcomia îi era complet străină. Odată, după ce a fondat Banca Orășenească din Calcutta, a refuzat beneficiul unei cote parte, mulțumit fiind că și-a îndeplinit îndatoririle civice.

La câțiva ani după ce a ieșit la pensie, un expert englez a examinat registrele Companiei. Spre marea lui surprindere, el a descoperit că tatăl meu nu și-a cerut niciodată partea lui de beneficiu.

"El a făcut munca a trei oameni", a declarat expertul, "îi datorăm 125.000 de rupii (41.250 \$)". Autoritățile i-au trimis tatei un cec cu această sumă. I-a acordat atât de puțină importanță, încât nici măcar nu a spus familiei.

Mai târziu, fratele meu mai mic, Bishnu, care a constatat o depunere mai importantă la bancă, l-a întrebat asupra acestui subiect.

"Pentru ce să te lauzi cu un profit material?" a replicat tata. "Cel care urmărește Seninătatea spirituală nu se bucură de un câștig, dar nici nu suferă din cauza unei pierderi. El știe că omul vine pe lume fără o para și pleacă la fel."

TATA
Bhagabati Charan Ghosh (1853 -1942)

Discipol al lui Lahiri Mahasaya

La începutul căsniciei lor, părinții mei au devenit discipoli ai marelui Maestru Lahiri Mahasaya din Benares. Acest contact a întărit comportamentul ascetic al tatălui meu. Mama s-a confesat într-o zi surorii mele mai mari, Roma: "Tatăl tău și cu mine trăim ca soț și soție o dată pe an, pentru a avea copii."

Tatăl meu l-a cunoscut pe Lahiri Mahasaya prin intermediul lui Abinash Babu ¹⁻⁸, un salariat al Companiei Căilor Ferate Bengal - Nagpur, în Gorakpur. Abinash Babu mi-a umplut urechile cu povești atrăgătoare despre sfinții indieni. În mod invariabil, concluziona cu un omagiu adus gloriei propriului său guru.

"Ai auzit vreodată în ce împrejurări extraordinare a devenit tatăl tău discipolul lui Lahiri Mahasaya?"

Era într-o după amiază caldă când, stând împreună, Abinash mi-a pus această întrebare provocatoare. Am făcut semn că nu și m-am pregătit să ascult, zâmbind anticipativ.

- Cu mulți ani înainte de nașterea ta, am solicitat tatălui tău, șeful meu de birou, un concediu de o săptămână pentru a-mi vizita gurul la Benares. Tatăl tău a râs de mine: "Ai de gând să devii un fanatic? Concentrează-te la munca de birou dacă vrei să te perfecționezi!".

În acea zi am plecat foarte trist acasă. Pe drum m-am întâlnit cu tatăl tău, care pentru a mă consola, a început să enumere avantajele de a lucra pentru un succes în plan social. Eu îl ascultam distrat, pe când sufletul îmi repeta: "Lahiri Mahasaya, îmi este imposibil să trăiesc fără să te văd!"

Drumul nostru traversa o pajiște liniștită, luminată de soarele auriu al amiezii. Ne-am oprit pentru a admira priveliștea. Atunci, la câțiva pași de noi, a apărut gurul meu ¹⁻⁹:

"Bhagabati, ești prea aspru cu subordonatul tău!" a răsunat vocea lui care ne-a umplut de stupeoare. După aceste cuvinte, a dispărut tot atât de brusc cum a și apărut. În genunchi, eu am strigat: "Lahiri Mahasaya, Lahiri Mahasaya!". Tatăl tău a rămas încremenit și când și-a revenit a spus:

"Abinash, nu numai că îți dau concediul cerut, dar voi lua și eu unul pentru a pleca chiar de mâine la Benares. Aș vrea să-l văd pe acest mare Lahiri Mahasaya care are puterea de a se materializa la voință, doar pentru a pleda în favoarea ta. Aș vrea să o iau și pe soția mea și să îl rog pe acest mare Maestru să ne inițieze în tehnicile lui spirituale. Vrei să ne prezinți lui?"

"Bineînțeles!" Nu mai puteam de bucurie în fața împlinirii miraculoase a dorinței mele și a răsturnării rapide și favorabile a evenimentelor. În seara următoare am luat trenul spre Benares. A doua zi am ajuns la locuința singuratecă a gurului meu. Ajunși în micul salon ne-am înclinat în fața Maestrului, care era așezat în obișnuita poziție de lotus. El l-a privit atent pe tatăl tău:

"Bhagabati, ești prea aspru cu subordonatul tău!" a spus el, folosind aceleași cuvinte pe care le-a pronunțat pe pajiște cu două zile mai înainte. "Sunt fericit că i-ai permis lui Abinash să vină să mă vadă și de asemenea că soția ta și cu tine l-ați însoțit."

Spre marea lor bucurie, el i-a inițiat pe părinții tăi în practica spirituală *Kriya Yoga* ¹⁻¹⁰. Din minunata zi a viziunii, tatăl tău și cu mine am fost nedespărțiți, ca frați-discipoli. Lahiri Mahasaya s-a interesat mult de tine, chiar de la nașterea ta. Viața ta va fi desigur în legătură cu a lui, căci binecuvântarea unui sfânt nu te părăsește niciodată.

Lahiri Mahasaya a murit la puțină vreme după ce m-am născut eu. Fotografia lui împodobește mereu altarul familiei. Dimineața și seara, mama și cu mine medităm în fața altarului improvizat, oferind flori scăldate în aromă de santal. Onorăm divinitatea, care își găsisse deplina exprimare în Lahiri Mahasaya, cu tămâie și smirnă, precum și cu devoțiunile noastre unite.

Această fotografie a avut o influență deosebită asupra vieții mele. Pe măsură ce creșteam, resimțeam din ce în ce mai mult prezența subtilă a Maestrului. Adesea, în timpul meditației, imaginea lui ieșea din fotografie și se așeza în fața mea, părând reală; de îndată ce încercam să-i ating picioarele divine, ea redevenea fotografie și reîntra în ramă. Odată cu trecerea anilor, Lahiri Mahasaya a încetat să mai fie un portret în rama lui și s-a transformat în fața ochilor spiritului meu într-o prezență reală, îi adresam mereu rugă în momentele de teamă sau când aveam dificultăți și găseam în aceasta un sprijin deosebit. La început, mă întristam știindu-l mort, dar mai târziu m-am convins de prezența lui misterioasă și am încetat să mă mai plâng. A scris adesea discipolilor care se grăbeau să-l vadă: "La ce vă servește vederea învelișului meu corporal, de vreme ce eu stau mereu în fața privirii voastre spirituale (*Kutastha*)?"

Eu la vârsta de 6 ani

Spre vârsta de opt ani eu am datorat fotografiei lui Lahiri Mahasaya o vindecare miraculoasă. Această experiență mi-a întărit credința. În timp ce ședeam la Ichapur, Bengal, m-am îmbolnăvit de holeră asiatică, starea sănătății mele fiind disperată. Medicii au declarat că nu mă pot vindeca. Mama m-a implorat să contemp lu portretul lui Lahiri Mahasaya, agățat pe perete deasupra capului meu.

"Îngenunchează în fața lui în spirit!" a zis ea, știindu-mă incapabil să mișc măcar un deget. "Dacă reușești să îl adori din tot sufletul tău, viața îți va fi salvată."

Eu am contemplat fotografia și, deodată, o lumină orbitoare mi-a înconjurat trupul și s-a răspândit în cameră. Simptomele de boală au dispărut și eu m-am simțit vindecat. În același moment am putut să mă mișc; credința mamei în incomparabilul guru a fost recompensată. Ea a sărutat de mai multe ori imaginea miraculoasă.

"O, Maestre omniprezent, îți mulțumesc că lumina ta l-a vindecat pe fiul meu!" Atunci mi-am dat seama că și mama a observat aureola splendidă căreia îi datoram vindecarea mea. Această fotografie este unul din bunurile mele cele mai de preț. Dăruită tatălui meu de către Lahiri Mahasaya însuși, ea poartă o vibrație sacră. Istoria ei este miraculoasă și eu am auzit-o de la Kali Kumar Roy, fratele discipol al tatălui meu.

Maestrul avea oroare să se lase fotografiat. În ciuda protestelor lui, Kali Kumar Roy a făcut o fotografie unui grup de discipoli în mijlocul cărora se afla Lahiri Mahasaya. Spre surpriza sa, fotograf a văzut că în locul unde trebuia să se afle Maestrul în fotografie a rămas alb pe clișeu, fenomen care a provocat numeroase comentarii.

Atunci Ganga Dhar Babu, discipol al Maestrului și fotograf expert, s-a jurat să nu-i scape imaginea fantomă. În dimineața următoare, în timp ce gurul stătea în postura lotus pe o băncuță de lemn, cu un paravan în spatele său, Ganga Dhar Babu a venit cu aparatul de fotografiat. El a luat toate măsurile de precauție posibile și a expus lacom 12 clișee. Când a dezvoltat filmul, pe fiecare clișeu a descoperit băncuța de lemn și paravanul, dar iarăși imaginea Maestrului nu era prezentă. Rușinat și cu lacrimi în ochi, Ganga Dhar Babu s-a adresat Maestrului său. Au trecut mai multe ore până ce Lahiri Mahasaya a rupt tăcerea cu aceste cuvinte:

"Eu sunt Spirit. Poate aparatul tău să sesizeze Invizibila Omniprezență?"

"Văd bine că nu! Dar, divine Maestre, eu doresc o imagine a corpului tău. Înțelegerea mea a fost îngustă. Până acum nu mi-am dat seama că în tine Spiritul se manifestă plenar."

"În acest caz vino mâine dimineată. Voi poza pentru tine."

Din nou fotografia și-a armat aparatul. De această dată, imaginea sacră a Maestrului a apărut clară pe clișeu. Maestrul nu a mai pozat nimănui. Cel puțin eu nu am mai văzut nici o fotografie a sa.

Fotografia este reprodusă în această carte. Trăsăturile frumoase ale lui Lahiri Mahasaya, cele ale unei expresii universale, sugerează cu greu cărei rase a aparținut. Bucuria comuniunii cu Dumnezeu este cu ușurință revelată de zâmbetul său enigmatic. Ochii săi, pe jumătate deschiși, denotă un interes simbolic pentru lumea exterioară; sunt de asemenea pe jumătate închiși indicând absorbția sa în fericirea interioară. Neatent la atașamentele pământești rudimentare, el era pe deplin conștient permanent de problemele spirituale ale celor care îi solicitau ajutorul.

La scurt timp după ce m-am vindecat astfel cu ajutorul imaginii gurului, am avut o viziune spirituală remarcabilă. Într-o dimineată, așezat pe patul meu, am căzut într-o reverie profundă. "Ce este în spatele oglinzii întunecate a acestor ochi închiși?" Acest gând a apărut cu putere în mintea mea. O lumină intensă a apărut deodată în fața ochilor spiritului meu. Imaginile divine ale sfinților meditând în peșteri se derulează ca un film interior.

"Cine sunteți voi?" am întrebat eu cu voce tare.

"Suntem yoghini din Himalaya." Răspunsul ceresc este greu de descris; inima mea tremura de emoție.

"Ah! tânjesc să ajung în Himalaya pentru a fi asemeni vouă!"

Imaginea a dispărut, dar razele argintii continuau să se răspândească în cercuri.

"Cine ești tu, Lumină miraculoasă?"

"Eu sunt Ishwara ¹⁻¹¹, eu sunt Lumina."

Vocea se auzea ca o șoaptă de nori.

"Vreau să fiu una cu Tine!"

Acest extaz divin s-a șters gradat și a dispărut, lăsându-mă însetat de a-l regăsi pe Dumnezeu, Eternul, care este pură beatitudine. Amintirea a persistat multă vreme după viziune.

O altă amintire din copilărie este remarcabilă și încă vie în memoria mea. Uma, sora mea mai mare și cu mine eram așezați de dimineață sub un arbore *neem*, la Gorakhpur. Ea mă învăța să citesc dintr-un abecedar. Uma se plângea de un furuncul la picior pe care îl trata cu o cremă; am luat și eu din crema adusă de ea pentru a-mi frecționa antebrațul.

"De ce dai cu cremă pe un braț care nu are nimic?"

"Ei bine, surioară, simt că mâine îmi va ieși un furuncul. Încerc deci crema ta pe braț în locul în care va apare."

"Mincinosule!"

"Surioară! N-ai dreptul să mă faci mincinos înainte de ziua de mâine, când vei vedea că va fi așa cum am zis eu." Mă sufocam de indignare.

Uma n-a fost impresionată și a repetat acuzația. Am repetat rar, cu o voce în care vibra o hotărâre de nestrămutat:

"Prin forța voinței care este în mine, eu declar că nu mai târziu decât mâine voi avea un furuncul imens pe acest braț; cât despre al *tău*, el își va dubla mărimea!"

Dimineața următoare aveam un furuncul impresionant în locul indicat. Cel al Umei se dublase într-adevăr. Cu un strigăt, ea a alergat la mama:

"Mamă, Mukunda a devenit un necromant!"

Mama m-a învățat să nu mai folosesc niciodată forța cuvintelor pentru a face rău. Mereu de atunci mi-am amintit sfatul său și l-am urmat.

Furunculul meu a necesitat o intervenție chirurgicală; port până în prezent urma inciziei pe antebrațul meu drept, amintire permanentă a forței răufăcătoare a cuvântului.

Cuvintele simple și în aparență inofensive pe care le-am pronunțat cu o concentrare profundă, erau încărcate cu o forță necunoscută, capabilă să producă un efect distrugător asupra țesuturilor. Am înțeles mai târziu că această putere a vibrației vorbirii poate fi canalizată pentru a ne elibera de

dificultățile existenței, acționând astfel încât să nu provoace vreo neplăcere ¹⁻¹².

Familia noastră s-a mutat la Lahore în Punjab. Acolo am făcut rost de o imagine a Mamei Divine sub aspectul zeiței Kali ¹⁻¹³. Fotografia se afla într-un mic altar în balconul casei noastre. În mintea mea a apărut o convingere neclintită că în acest loc sfânt orice rugă a mea ar fi îndeplinită. Într-o zi, pe când mă aflam aici cu sora mea Uma, am observat două zmee din hârtie plutind deasupra casei noastre.

"Ce ai figura asta de sfânt?" m-a întrebat Uma pe un ton vesel.

"Tocmai mă gândeam ce bună este Mama Divină că îmi îndeplinește cele mai mici dorințe!"

"Atunci cere-i aceste două zmee", a glumit sora mea.

"De ce nu?" Am început să mă rog în liniște pentru a intra în posesia lor.

În India există un joc cu zmee a căror coardă este unsă cu clei și de care sunt lipite bucăți de geam ascuțite. Fiecare jucător încearcă să taie sfoara adversarului. Zmeul eliberat zboară pe deasupra acoperișurilor, iar copiii aleargă să-l prindă. Cum Uma și cu mine ne aflam într-un balcon acoperit, se părea că nici un zmeu nu ar fi putut să vină la noi; sfoara lui s-ar fi agățat mai degrabă de acoperișuri.

De cealaltă parte a străzii au început jocurile. O sfoară a fost ruptă și zmeul a început să zboare imediat în direcția noastră. El a rămas un moment staționar pentru că scăzuse intensitatea vântului, dar asta a fost suficient pentru ca coarda lui să se agațe de un cactus de pe terasa casei vecine, formând în direcția mea o buclă mare de care am apucat. I-am întins zmeul Umei.

"Nu este decât o întâmplare banală și nu are nici o legătură cu ruga ta. Adu-mi încă unul și atunci te voi crede." În ochii sorei mele se citea o surpriză care îi dezmințea spusele. Am reînceput să mă rog cu și mai multă ferveare. Un alt jucător și-a pierdut zmeul, care a venit spre mine adus de vânt. Fidelul meu colaborator, cactusul, mi-a venit din nou în ajutor, agățând din nou sfoara zmeului pe care am putut-o prinde. Am oferit Umei acest al doilea trofeu.

"E adevărat! Mama Divină te ascultă! Nu mai înțeleg nimic! Este atât de straniu totul!" Sora mea se retrase asemenea unei căprioare speriate.

1-2: Învățător spiritual; de la rădăcina sanscrită *gur*, a ridica.

1-3: Persoană practicând yoga, "unire", cea mai veche știință indiană de meditație asupra lui Dumnezeu (vezi cap. 26; "ȘTIINȚA KRIYA YOGA").

1-4: Am primit numele de Yogananda la intrarea mea în străvechiul Ordin monastic al Swamilor, în 1914. Guru-l meu îmi va conferi, în 1935, titlul religios de *Paramhansa* (vezi cap. 24 și 42).

1-5: Cea de a doua castă, la origine cea a conducătorilor și războinicilor.

1-6: Texte epice indiene foarte străvechi, amestec de istorie, mitologie și filosofic.

1-7: Acest nobil poem sanscrit, inclus în *Mahabharata*, constituie Biblia hindusă. Despre aceasta, Mahatma Gandhi scria: "Cel care meditează la Gita primește de fiecare dată o bucurie mai intensă și o nouă semnificație. Nu este nici un aspect spiritual pe care Gita să nu-l poată clarifica."

1-8: În ortografia bengaleză, *babu* (domn) este plasat la urmă.

1-9: Puterile extraordinare ale marilor Maeștri vor fi explicate în capitolul 30, "LEGEA MIRACOLELOR".

1-10: Tehnica yoghină ce permite liniștirea turbioanelor mentale și accederea progresivă la conștiința cosmică, (vezi cap. 26)

1-11: Ishwara, nume sanscrit al lui Dumnezeu sub aspectul Său de Rege Cosmic. Rădăcina *Is* înseamnă "a guverna". Scrierile hinduse conțin 108 nume pentru a-l desemna pe Dumnezeu și fiecare dintre ele are un alt înțeles filosofic. Dumnezeu Ishwara este Cel prin a cărei voință toate universurile, în ciclicitatea lor, sunt create și dizolvate.

1-12: Puterea nelimitată a sunetului derivă din Verbul creator, AUM, forță de vibrație cosmică ce controlează energia atomică. Orice cuvânt pronunțat conștient în stare de profundă concentrare are puterea de a provoca materializări. Repetiția unor anumite cuvinte inspiratoare, mental sau cu voce tare, joacă un rol în metoda Coue sau alte sisteme de psihoterapie; secretul lor consta în a eleva vibrația mentală a ființei. Poetul Tennyson ne-a lăsat în *Memoriile* sale o descriere a metodei repetitive pentru a trece dincolo de mintea conștientă, în supraconștient:

"Încă din copilărie, atunci când sunt absolut singur, intru deseori într-un fel de transă vigیلă - nu găsesc alt cuvânt potrivit." scria Tennyson. "Ea vine atunci când îmi repet numele meu în tăcere, până când, de-odată, din chiar puterea conștiinței individuale, individualitatea pare să se

dizolve, risipindu-se în ființa fără limite. Iar aceasta nu este o stare de confuzie, ci cu siguranță este cea mai lucidă stare, dincolo de cuvinte - unde moartea este aproape o imposibilitate ridicolă. Pierderea personalității (dacă asta se întâmplă) nu este o extincție, ci adevărata viață. El mai scria: "Nu este un extaz nebulos, ci o stare de minunare transcendentă, asociată cu o absolută claritate a minții."

1-13: Kali este un simbol al lui Dumnezeu în aspectul Său de eterna Mamă Natură.

CAPITOLUL: 2

Moartea mamei mele și amuleta mistică

Dorința cea mai fierbinte a mamei era ca fratele meu mai mare să se căsătorească. "Ah, când voi vedea fața soției lui Ananta, voi găsi raiul aici, pe pământ!" În acest mod își exprima ea dorința, tipic hindusă, de a vedea asigurată continuitatea familiei. Aveam aproape 11 ani la căsătoria lui Ananta. Mama era la Calcutta, unde supraveghea cu bucurie pregătirile pentru ceremonie. Tatăl meu și cu mine am rămas singuri acasă la Bareilly, în India septentrională, unde el a fost transferat după ce am stat doi ani la Lahore.

Eu asistasem deja la splendidele nunți ale surorilor mele mai mari, Roma și Uma. Pentru Ananta, băiatul cel mai mare, ceremonia ar fi trebuit să fie grandioasă. Mama a primit la Calcutta un număr mare de invitați sosiți de foarte departe. I-a instalat confortabil într-o casă mare, proaspăt cumpărată, la numărul 50 pe strada Amherst. Totul era gata: mâncăruri delicioase, tronul pe care Ananta va fi purtat cu mare pompă la casa viitoarei lui soții, lampioane și panglici multicolore, orchestra engleză, scoțiană și indiană, ospătari specializați, preoții etc...

Tatăl meu și cu mine ne pregăteam să ajungem la timp pentru ceremonie. Dar cu puțin timp înainte de ziua cea mare, am avut o viziune rău prevestitoare.

Eram la Bareilly, aproape de miezul nopții. Dormeam alături de tatăl meu pe terasa casei când am fost trezit de un freamăt al plasei împotriva țânțarilor care înconjura patul. Fragila perdea s-a dat deoparte și am văzut chipul mamei.

"Trezește-l pe tatăl tău!" Vocea mamei nu era decât o șoaptă. "Luați amândoi primul tren, la ora patru dimineața. Veniți la Calcutta dacă vreți să mă vedeți!" După aceste cuvinte, ea a dispărut.

"Tată! Tată! Moare mama!" Vocea mea îngrozită l-a trezit numaidecât. Plângeam în hohote.

"Nu este decât o halucinație, nimic mai mult!" a negat tatăl meu, ca de obicei în situațiile noi. "Mama ta este sănătoasă tun. Dacă primim vreo veste rea, vom pleca chiar mâine."

"Nu-ți vei ierta niciodată că n-ai plecat fără întârziere și nici eu nu te voi ierta!" am strigat în disperarea mea.

Dimineață am primit o telegramă: "Mama grav bolnavă. Căsătoria amânată. Veniți urgent!"

Am plecat în grabă. Unul din unchii mei ne-a întâlnit pe drum. Un tren s-a încrucișat cu al nostru, cu un zgomot de uragan, care creștea pe măsură ce se apropia. Din tumultul meu interior a țâșnit hotărârea de a mă arunca în fața trenului. Mă simțeam deja orfan de mamă și nu puteam suporta ideea unei lumi devenită goală. Îmi iubeam mama ca pe cel mai scump prieten din lume. Ochii ei negri, consolatori, erau pentru mine singurul refugiu în timpul micilor necazuri ale copilăriei.

"Mai trăiește?" m-am grăbit să-l întreb pe unchiul meu.

"Desigur că mai trăiește!" Își dăduse imediat seama de starea mea de disperare. Dar eu nu prea l-am crezut.

Am ajuns la Calcutta după moartea mamei. Am căzut într-o stare depresivă în care viața îmi părea lipsită de sens. Au trecut ani până ce am reușit să mă împac cu inevitabilul. Lacrimile mele au sfârșit prin a o înduioșa pe Mama Divină, care a vindecat definitiv suferința mea cu următoarele cuvinte:

"Eu am vegheat asupra ta, din viață în viață, prin tandrețea a nenumărate mame! Găsește deci în privirea Mea cei doi ochi negri pierduți pe care îi cauți!"

Imediat după ritualurile de incinerare, tata și cu mine ne-am întors la Bareilly. În fiecare dimineață în zori făceam o plimbare până la imensul arbore *sheoli* care creștea în fața casei noastre. În momentele mele poetice credeam că florile albe ale copacului aduceau o ofrandă de petale pe altarul

de verdeață. Cu ochii uzi de lacrimi și de roua dimineții, observam o lumină supranaturală, divină, care apărea odată cu zorile. O sete infinită de Dumnezeu a pus stăpânire pe mine. Mă simțeam atras irezistibil spre Himalaya.

Unul dintre verișorii mei, proaspăt întors dintr-o călătorie în munții sfinți, ne-a vizitat la Bareilly. Am ascultat cu nesaț relatările lui despre înaltele platouri pietroase unde locuiesc yoghini și Swami ²⁻¹.

"Hai să fugim în Himalaya" i-am zis într-o zi lui Dwarka Prasad, mezinul gazdei noastre. Acesta m-a trădat și a dezvăluit acest proiect fantastic fratelui meu mai mare. Ananta, în loc să suradă de proiectele fantastice ale unui copil, a început să mă ridiculizeze:

"Unde-ți este roba portocalie? Fără ea nu poți fi un Swami."

Dar aceste cuvinte au produs asupra mea un efect neașteptat. Minte mea a fost invadat de viziuni în care eu parcurgeam India îmbrăcat ca un Swami. Probabil că ele treziseră amintirea unor vieți anterioare; orice ar fi fost, eu m-am simțit gata să îmbrac roba venerabilului ordin călugăresc.

Intr-o dimineață, în timp ce discutam cu Dwarka, am simțit iubirea pentru Dumnezeu coborând cu forța unei avalanșe. Tovarășul meu acorda doar parțial atenție vocii interioare, dar eu îi dădeam curs în totalitate.

În acea după amiază am fugit spre Naini Tal, un oraș de la poalele Himalayei. Ananta a organizat o adevărată vânătoare ca să mă găsească și m-a forțat să mă reîntorc, plin de tristețe, la Bareilly. Mai mult, singura plimbare care mi-a mai fost permisă a constat în a mă duce în fiecare dimineață la arborele *sheoli*. Inima mea plângea pentru că pierdusem două mame: una umană și una Divină.

Moartea mamei era o pierdere ireparabilă pentru familie. Tata nu s-a mai recăsătorit, deși a mai trăit încă 40 de ani. Având de îndeplinit un dublu rol de tată și de mamă, el a devenit mai blând, mai înțelegător. Cu calm și perseverență, făcea față tuturor problemelor casnice. După slujbă, se închidea în camera lui și practica *Kriya Yoga* într-o dulce serenitate. Mai târziu, am vrut să angajez o englezoaică pentru a aduce mai mult confort în viața familială, dar tatăl meu nu a fost de acord.

Mama

Discipolă a lui Lahiri Mahasaya

Sora mea Uma, când era o tânără fată

Eu, în spatele fratelui meu mai mare, Ananta.

"Preocuparea pentru persoana mea a dispărut odată cu mama ta. Nu voi accepta niciodată ca o altă femeie să se ocupe de mine!"

La 14 luni după moartea mamei, am aflat că ea mi-a lăsat un mesaj de cea mai mare importanță. Fratele meu Ananta care era prezent în momentul morții ei a primit mesajul. Deși ea a ținut să-mi fie comunicat după un an de la moartea ei, fratele meu a amânat. El trebuia să se ducă în curând la Calcutta pentru a se căsători cu fata aleasă de mama mea ²⁻². Într-o seară el mi-a spus:

"Mukunda, am ezitat mult timp să-ți anunț o noutate care te va surprinde." Ananta luase o figură resemnată. "Mă temeam să nu măresc dorința ta de a fugi de acasă. Totuși zelul divin te inspiră; de aceea, atunci când te-am adus înapoi din Himalaya, m-am hotărât să-mi îndeplinesc promisiunea fără zăbavă." Fratele meu mi-a dat o cutiuță și mi-a comunicat mesajul mamei:

"Fie ca aceste cuvinte să fie suprema binecuvântare, dragul meu Mukunda", spusese mama. "A sosit timpul să-ți comunic unele fapte puțin obișnuite care au urmat nașterii tale. Nu erai decât un bebeluș când mi-a fost revelat prima dată destinul tău. Eu te-am dus la locuința gurului meu

la Benares. Ascunsă după mulțimea discipolilor, mi-a fost greu să-l observ pe Lahiri Mahasaya, cufundat în atitudinea profundă a meditației.

Eu te strângeam în brațe, rugându-mă ca divinul guru să simtă prezența noastră și să ne binecuvânteze. În timp ce ruga mea mută devenea tot mai intensă, el a deschis ochii și mi-a spus să mă apropii. Am îngenuncheat la picioarele lui. Maestrul te-a luat pe genunchi și a pus mâna pe fruntea ta într-un gest de botez spiritual.

Lahiri Mahasaya, în tinerețe

"Fiul tău va fi yoghin. El va aduce o mulțime de suflete în împărăția lui Dumnezeu." Inima mea a săltat de bucurie la gândul că gurul omniscient a ghicit ruga mea secretă. Cu puțin timp înainte de nașterea ta, el mă anunțase deja că tu vei urma învățătura lui.

Mai târziu, sora ta Roma și cu mine am intuit viziunea Marii tale Lumini când, din camera vecină, te-am văzut imobil pe pat. Fața ta părea iluminată; în vocea ta răsună o hotărâre nestrămutată atunci când spuneai de călătoria în Himalaya în căutarea Divinului.

Astfel, dragul meu, am fost convinsă că soarta te va duce departe de ambițiile acestei lumi. Un alt eveniment deosebit mi-a întărit această convingere și m-a obligat să-ți las acest suprem mesaj pe patul de moarte.

Este vorba de o întâlnire cu un înțelept din Punjab. În timp ce locuiam la Lahore, într-o dimineață, servitorul a intrat ca o furtună în camera mea, spunând:

"Stăpână, tocmai a sosit un *sadhu* ²⁻³ ciudat. El insistă să o vadă pe "mama lui Mukunda!"

Aceste cuvinte atât de simple m-au tulburat. M-am grăbit să merg să-i aduc omagii acestui vizitator. În timp ce mă plecam la picioarele lui, am simțit că mă găseam în prezența unui sfânt autentic.

"Mamă", zise el, "înțelepții au vrut ca tu să știi că viața ta pe acest pământ se apropie de sfârșit. Viitoarea ta boală va fi și ultima" ²⁻⁴. A urmat o clipă de tăcere în care eu nu m-am simțit cuprinsă de teamă, ci de seninătate. În final, el continuă:

"Vei păstra o amuletă de argint, pe care nu ți-o voi da astăzi ci, pentru a-ți dovedi adevărul spuselor mele, ea se va materializa mâine în mâinile tale, în timp ce vei medita. Pe patul de moarte, îl vei ruga pe fiul tău Ananta s-o păstreze un an și să o dea apoi celui de-al doilea fiu al tău, Mukunda, care va înțelege semnificația amuletei, darul înțelepților. El o va primi în momentul în care se va simți gata să renunțe la lume pentru a-l căuta pe Dumnezeu. După ce o va păstra câțiva ani și după ce amuleta își va fi îndeplinit funcția sa, ea se va dematerializa brusc; degeaba o va ascunde în locurile cele mai secrete, ea va trebui să se întoarcă acolo de unde a venit."

Am oferit pomeni ²⁻⁵ sfântului, care s-a retras după ce m-a binecuvântat. A doua zi seara, în timp ce eram cufundată în meditație, o amuletă de argint s-a materializat în mâinile mele, așa cum a prezis *sadhu*. Am păzit-o cu strășnicie doi ani și acum i-o încredințez lui Ananta spre păstrare. Nu plânge Mukunda, divinul meu guru mă va repune în sânul Infinitului. Adio copilul meu, fie ca Mama Cosmică să te aibă în pază."

O iluminare bruscă m-a cuprins de îndată ce am intrat în posesia amuletei; o mulțime de amintiri uitate au fost trezite. Amuleta, de formă rotundă, părea foarte veche și avea inscripții sanscrite. Am ghicit că venea de la maeștrii din viețile trecute care, din lumea subtilă, îmi ghidau pașii. Ea mai avea și o altă semnificație, dar care nu-mi este permis să o dezvălui.

Când am aflat că mama mea cunoștea că nu va mai trăi mult, am înțeles pentru prima dată decizia sa de a grăbi mariajul lui Ananta. Deși a trebuit să moară înainte de căsătorie, instinctul ei matern a determinat-o să dorească să asiste la ea.

Despre modul cum amuleta a dispărut într-un moment profund nefericit al vieții mele, despre cum pierderea sa a constituit preludiul întâlnirii cu gurul meu, voi relata într-un capitol separat.

Dar băiețelul, frustrat în speranțele sale de a ajunge în Himalaya, în fiecare zi își lua zborul foarte departe, pe aripile amuletei sale.

2-1: *Swami*, cuvânt sanscrit care înseamnă "cel care este una cu Sinele său (*Swa*)" Aplicat unui membru ordinului indian al călugărilor, titlul are semnificația de "Sfinția ta". (vezi cap. 24)

2-2: Obiceiul hindus după care părinții aleg împreună viitorul copiilor lor a rezistat de-a lungul timpurilor. Proporția de căsătorii fericite este foarte mare în India.

2-3: Anahoret; persoană dăruită ascetismului și disciplinei spirituale (*sadhana*)

2-4: Când am aflat că mama mea cunoștea că nu va măi trăi mult, am înțeles pentru prima dată decizia sa de a grăbi mariajul lui Ananta. Deși a trebuit să moară înainte de căsătorie, instinctul ei matern a determinat-o să dorească să asiste la ea.

2-5: Gest obișnuit de respect față de *sadhu*.

CAPITOLUL: 3

Sfântul cu două corpuri

"Tată, dacă îți promit că mă întorc acasă de bună voie, mă lași să merg la Benares?"

Tatăl meu se opunea rareori plăcerii mele de a călători. Chiar și când eram copil, el îmi permitea să vizitez multe orașe și locuri de pelerinaj, de obicei în compania unuia sau mai multor prieteni. Călătoream confortabil la clasa I cu biletele pe care ni le procura el. Tata mi-a promis că-mi dă voie. A doua zi m-a chemat și mi-a întins un bilet dus-întors pentru Benares, un număr de rupii și două scrisori.

"Am de propus o afacere unui prieten din Benares, Kedar Nath Babu. Din păcate, am pierdut adresa lui. Dar cred că-i vei putea transmite scrisoarea prin prietenul nostru comun Swami Pranabananda, frate-discipol al meu. El a atins un înalt grad de realizare spirituală și tovărășia lui îți va fi de folos. Această a doua scrisoare o vei preda lui."

Cu o licărire în ochi a adăugat: "Dar, atenție, fără nici o escapadă!"

Am plecat în fugă. Ajuns la Benares m-am dus la locuința lui Swami Pranabananda. Ușa de la intrare era deschisă, așa că am intrat în hol. Un om voinic era așezat în postura lotusului pe o platformă puțin înălțată.

Obrajii lui fără riduri erau proaspăt bărbieriți. Un surâs beatific persista pe buzele lui. Pentru a mă asigura că nu eram nepoftit, el m-a primit ca pe un vechi prieten:

"*Baba anand* (Fii binecuvântat dragul meu)", zise el cu o voce cordială. Am îngenuncheat și i-am atins picioarele.

"Sunteți Swami Pranabananda?"

El a făcut semn că da. "Ești fiul lui Bhagabati?" A pronunțat aceste cuvinte înainte ca eu să fi avut timp să scot din geantă scrisoarea tatălui meu. Surprins, eu i-am întins scrisoarea de recomandare, acum inutilă.

"Desigur, îl voi găsi pe Kedar Nath Babu, pentru a te ajuta." Clarviziunea sfântului m-a zăpăcit și mai mult. Își aruncă privirea pe scrisoare și spuse câteva cuvinte afectuoase la adresa tatălui meu.

Știi, eu mă bucur de două pensii; prima i-o datorez tatălui tău, pentru care am lucrat la compania căilor ferate, iar a doua, Atotputernicului, pentru care eu mi-am realizat țelul în această viață."

Am găsit aceste cuvinte ca fiind foarte obscure. "Ce fel de pensie primești de la Atotputernicul? Vă dă bani?"

El râse. "Eu înțeleg prin aceasta seninătatea inalterabilă care a recompensat anii lungi petrecuți în cea mai profundă meditație. Acum nu am ce face cu banii. Micile mele necesități sunt asigurate din plin. Doar mai târziu vei înțelege semnificația celei de-a doua pensii."

Încheind astfel, sfântul se cufundă într-o imobilitate de sfinx. La început ochii lui străluciră, ca în fața unui spectacol curios, apoi au devenit inexpresivi. Eram zăpăcit de acest mutism și de altfel el nu-mi spusese cum pot să-l întâlnesc pe prietenul tatălui meu. Un pic neliniștit, am privit camera absolut goală și am sfârșit prin a-mi fixa privirea pe sandalele de lemn așezate în fața platformei.

"Nu te neliniști domnișorule ³⁻¹, omul pe care îi cauți va sosi aici peste o jumătate de oră." Yoghinul descifrase gândurile mele, ceea ce nici nu era prea greu!

Apoi a recăzut într-o muțenie totală, în sfârșit, ceasul arată că cele 30 de minute se scurseseră.

Swami Pranabananda se reanimă: "Eu cred ca Kedar Nath Babu se apropie de ușă."

Am auzit pe cineva urcând scara. Eram stupefiat și gânduri confuze îmi apăreau în minte. Cum este posibil ca prietenul tatălui meu să fie astfel convocat în acest loc fără mijlocirea unui mesager? De la sosirea mea, Swami Pranabananda nu a vorbit cu altcineva decât cu mine.

Am părăsit grăbit camera și am început să cobor scara. Pe la jumătatea ei m-am ciocnit cu un om care urca și părea să fie grăbit.

"Sunteți Kedar Nath Babu?" am zis eu emoționat.

"Desigur. Nu ești tu fiul lui Bhagabati, cel care mă aștepti aici?" îmi surâse prietenos.

"Domnule, cum se face că ați venit aici?" Prezența lui inexplicabilă m-a lăsat perplex.

"Astăzi totul nu este decât mister! Iată, acum mai puțin de o jumătate de oră tocmai îmi terminasem baia în Gange când Swami Pranabananda s-a apropiat de mine; n-am nici cea mai mică idee cum de a știut că sunt acolo la acea oră. "Fiul lui Bhagabati te așteaptă la mine", m-a anunțat el. "Vrei să mă urmezi?" Am fost de acord cu plăcere. În timp ce mergeam, Swami Pranabananda se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, deși făceam eforturi pentru a mă ține după el.

Deodată s-a oprit: "Cât timp crezi că îți trebuie să ajungi până la mine?" m-a întrebat el.

"Circa o jumătate de oră".

"Am ceva de făcut acum", zise aruncându-mi o privire enigmatică. "Trebuie să te părăsesc. Mă vei găsi la mine în compania fiului lui Bhagabati".

Înainte de a mai avea timp să spun un cuvânt, el m-a părăsit și s-a pierdut în mulțime. Eu m-am grăbit cât am putut.

Această explicație n-a făcut decât să mă zăpăcească și mai mult. Plin de curiozitate l-am întrebat de cât timp îl cunoștea pe Swami.

"Ne-am întâlnit de câteva ori anul trecut, dar în ultimul timp nu ne-am mai văzut. Am fost bucuros să-l întâlnesc astăzi în timp ce mă îmbăiam."

"V-a apărut într-o viziune sau l-ați văzut în realitate; l-ați atins și ați auzit zgomotul pașilor săi?", am întrebat eu plin de curiozitate.

"Ce prostii spui și tu!" se supără el. "Eu nu mint!" Cum aș fi putut să știu să știu că mă aștepți dacă nu mi-ar fi spus Swami?"

"Swami Pranabananda nu a părăsit camera de aproape o oră de când am intrat!" am replicat eu și i-am povestit tot ce s-a întâmplat.

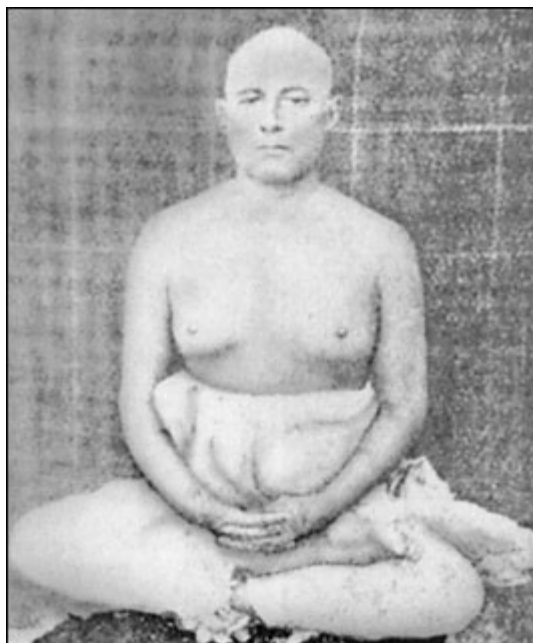
A deschis ochii mari. "Niciodată nu mi-am închipuit că o asemenea minune se poate întâmpla! Eu credeam că Swami este un om ca toți ceilalți și iată că el are puterea de a se dedubla și de a acționa într-un al doilea corp!" Am intrat amândoi în camera sfântului.

"Privește! Acestea sunt aceleași sandale pe care le purta la râu!" șopti Kedar Nath Babu. "Îmbrăcămintea este de asemenea aceeași."

Sfântul s-a întors spre mine cu un surâs enigmatic:

"De ce ești așa de surprins? Subtila unitate a lumii fenomenelor nu este ascunsă yoghinilor adevărați. În orice moment eu îmi văd discipolii la Calcutta și discut cu ei; la rândul lor, ei au aceeași facultate de a transcende la voință orice obstacol material."

Dorind să mă entuziasmeze, Swami a consimțit să-mi vorbească despre puterile lui, care erau ceva în genul radioului și televiziunii astrale ³⁻². Dar în loc de entuziasm, nu am simțit altceva decât spaimă. Cum eram predestinat să realizez căutarea divinului prin intermediul unui anumit guru - Sri Yukteshwar, pe care încă nu îl cunoscusem - nu am simțit vreo înclinație să îl accept pe Pranabananda drept învățător. Îl priveam perplex, întrebându-mă dacă el sau dublura lui se afla în fața mea.

Swami Pranabananda
"Sfântul cu două corpuri"
Un discipol elevat al lui Lahiri Mahasaya

Maestrul încercă să împrăstie starea mea de teamă cu o privire blândă și cu niște cuvinte inspirate despre gurul său.

"Lahiri Mahasaya a fost cel mai mare guru pe care l-am cunoscut. Era însăși divinitatea încarnată!"

Dacă discipolul, mă gândeam eu, poate materializa la voință un al doilea corp fizic, câte miracole or fi fost accesibile Maestrului!

"Aș vrea să te fac să înțelegi cât de neprețuit este ajutorul unui guru! În fiecare noapte eu meditam câte 8 ore, împreună cu un alt discipol. Ziua lucram la birourile unei companii de căi ferate. Găsind dificil să-mi îndeplinesc munca de la birou, doream să-mi consacru tot timpul lui Dumnezeu. Totuși am perseverat 8 ani să meditez jumătate de noapte și am ajuns la rezultate uimitoare; formidabile percepții spirituale au iluminat spiritul meu, dar rămânea totuși un văl între mine și Infinit. În ciuda unor eforturi supraomenești, Uniunea supremă, irevocabilă, nu se putea realiza. Într-o seară, l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya și l-am rugat toată noaptea să mă ajute.

"Guru ceresc, viața îmi pare o povară atât timp cât nu voi putea să-l contemplu pe Dumnezeu față în față!"

- "Ce pot eu să fac? Trebuie să meditezi mai profund!"

- "Mă rog Ție Doamne, așa cum Te văd materializat în fața ochilor mei într-un corp fizic, așa vrea să Te contemp lu sub forma Ta infinită!"

Lahiri Mahasaya a întins mâna într-un gest de bunăvoință. "Acum du-te să meditezi. Am intervenit în favoarea ta pe lângă Brahma ³⁻³".

M-am întors la mine. În acea noapte am atins în meditație țelul suprem al existenței mele. De atunci, eu nu încetez să mă bucur de "pensia" spirituală. Vălul iluziei nu-L mai ascunde ochilor mei pe Creator."

Fața lui Pranabananda s-a luminat de o strălucire nematerială. Seninătatea unei alte lumi a pătruns de asemenea în inima mea; orice teamă a dispărut. Sfântul continuă:

"Câteva luni mai târziu m-am întors la Lahiri Mahasaya și i-am mulțumit, atât cât îmi stătea în putere, pentru darul infinit pe care mi-l acordase. După aceea am spus:

"Guru divin, nu mai pot să continui să lucrez la birou. Ai milă și eliberează-mă, căci Brahma mă menține într-o stare de neconțință beție".

"Cere o pensie de la Companie".

"Ce motiv așa putea invoca, pentru că eu ocup postul meu de prea puțin timp".

"Spune ceea ce simți".

Chiar a doua zi am prezentat cererea. Doctorul s-a neliniștit de motivele unei asemenea cereri premature.

"Simt la birou o senzație irezistibilă, care pornind de-a lungul coloanei vertebrale, se întinde în tot restul corpului și mă face incapabil pentru muncă ³⁻⁴".

Fără să mă mai examineze, doctorul m-a recomandat pentru o pensie, care mi-a și fost acordată. Eu știu că voința divină a lui Lahiri Mahasaya a acționat prin intermediul doctorului și a conducerii companiei, inclusiv a tatălui tău. Ei au ascultat automat de directivele spirituale ale marelui guru și mi-au asigurat o existență de comuniune neîncetată cu Cel Preaiubit." ³⁻⁵

Acestea fiind spuse, Swami Pranabananda s-a refugiat într-o tăcere profundă. Când mi-am luat rămas bun, el m-a binecuvântat, spunându-mi:

"Viața ta va fi consacrată căii renunțării și științei yoga. Te voi revedea mai târziu, ca și pe tatăl tău." Trecerea anilor a arătat că cele două preziceri s-au realizat. ³⁻⁶

Kedar Nath Babu mergea alături de mine, în timp ce se lăsa întunericul. I-am dat scrisoarea de la tatăl meu, pe care a citit-o la lumina unui felinar.

"Tatăl tău îmi propune un post la biroul Companiei sale din Calcutta. Mi-ar place să lucrez acolo dar, vai, nu este posibil, pentru că nu pot pleca din Benares și din păcate încă nu am două corpuri la dispoziția mea.

3-1: *Choto Mahasaya*. Astfel m-au numit un anumit număr de sfinți indieni. Acești termeni se traduc prin "micul domn".

3-2: Știința lumii fizice recunoaște în modul său veridicitatea legilor pe care yoghinii le-au descoperit prin intermediul științei mentale. De exemplu, o demonstrație a facultății de vedere la distanță inerentă omului, este prezentată la 26 noiembrie 1934 la Universitatea Regală din Roma. "Dr. Giuseppe Calligaris, profesor de neuropsihologie, provoacă unui subiect, prin presiunea exercitată în diverse zone ale corpului, o stare în care acesta descrie cu minuțiozitate persoanele și obiectele care se găsesc de cealaltă parte a unui perete. Dr. Calligaris declară altor profesori că presiunea asupra anumitor suprafețe ale pielii provoacă la subiect impresii extrasenzoriale, obișnuindu-l să perceapă obiecte invizibile în condiții normale. Pentru a aduce subiectul în stare să perceapă obiecte situate de cealaltă parte a unui perete, profesorul Calligaris a presat timp de 15 minute un punct situat la dreapta toracelui. Dr. Calligaris ne asigură că datorită unei presiuni în alte zone corporale, subiectul poate percepe obiecte la nu contează ce distanță, indiferent dacă le-a văzut înainte sau nu."

3-3: Dumnezeu, sub aspectul său de Creator; din sanscritul *brih*, "a se extinde". Când a apărut, în 1857 în *Atlantic Monthly*, poemul "*Brahma*" al lui Emerson, majoritatea cititorilor au fost stupefiați. Poetul le-a replicat: "*Spuneți-le să înlocuiască Brahma cu Iehova și vor înceta să se mai minuneze.*"

3-4: În meditație profundă, prima experiență a spiritului este localizată în coloana vertebrală și apoi la nivelul capului. Torentul de beatitudine este copleșitor, dar yoghinul învață să-i controleze manifestările exterioare.

3-5: După pensionare, Pranabananda a scris unul dintre cele mai profunde comentarii la *Bhagavad-Gita* în bengali și hindi.

3-6: Veti capitola 27.

CAPITOLUL: 4

Zborul meu întrerupt spre Himalaya

"Pleacă din clasă sub un pretext oarecare, închiriază o trăsură și du-te în străduța de unde nu te poate vedea nimeni din casa mea."

Astfel îi recomandam lui Amar Mitter, un prieten din liceu care se pregătea să fugă împreună cu mine în Himalaya. Am decis să fugim a doua zi. Trebuia să luăm o mulțime de precauții, căci Ananta mă supraveghea cu un ochi vigilent, oricând gata să răstoarne planurile de evadare pe care știa că le nutresc. Amuleta exercita asupra mea o influență tăcută, dar permanentă. Credeam că în mijlocul zăpezilor din Himalaya îl voi găsi pe Maestrul a cărui față îmi apărea atât de des în viziuni.

Pe atunci locuiam la Calcutta, unde tatăl meu a fost transferat definitiv. Conform vechiului obicei patriarhal, Ananta a venit cu soția sa să locuiască acasă la noi, pe strada Gurpar nr.4. Acolo aveam o mică mansardă în care meditam zilnic și mă pregăteam pentru căutarea Divinului.

Dimineața memorabilă a venit cu o ploaie rău prevestitoare. Auzind pe stradă roțile trăsurii lui Amar, am împachetat în grabă o pătură, un șirag de mătănii, o pereche de sandale, portretul lui Lahiri Mahasaya, un exemplar din *Bhagavad-Gita* și două bucăți de pânză cu care se înfășurau șalele. Am aruncat acest pachet pe fereastră, apoi am coborât scara în fugă, dar m-am întâlnit în ușă cu unchiul meu care tocmai se întorcea din piață.

"Ce ai de ești așa grăbit?" zise, examinându-mă cu suspiciune.

I-am surâs inocent și am ieșit pe străduță, încărcat cu bagajul meu. M-am dus la Amar cu o prudență de conspirator. Ne-am îndreptat spre Chandni Chowk, centrul comercial al orașului. Luni de zile am economisit banii de buzunar pentru a cumpăra hainele europene cu care credeam că vom dejuca șiretenia fratelui meu care, atunci când era cazul, știa să se transforme într-un detectiv perfect.

În drum spre gară ne-am oprit să-l luăm și pe vărul meu Jotin Ghosh, pe care-l botezasem Jatinda, nou convertit la credința mea într-un guru din Himalaya. El a îmbrăcat hainele noi pe care i le rezervasem. O încântare adâncă ne cuprinsese inimile. Bine camuflați speram să reușim.

"Acum ne trebuie pantofi de pânză." Mi-am condus tovarășii la un vânzător de încălțăminte. "Articolele din piele, obținute prin moartea animalelor, nu au ce căuta în bagajul unui pelerin!" M-am oprit pentru a arunca îmbrăcămintea din piele a *Bhagavat-Gita*-ei și curelele de pe șepcile englezești (*sola-topee*).

La gară am cumpărat bilete pentru Burdwan, de unde plănuisem să luăm trenul pentru Hardwar, orașul de la poalele Himalayei. De îndată ce trenul a pornit, eu am dat frâu liber imaginației:

"Gândiți-vă! Vom fi inițiați de către maștri și vom experimenta conștiința cosmică", exclamam eu. "Celulele corpului nostru vor fi încărcate de un asemenea magnetism, încât animalele sălbatice din Himalaya vor veni să ne lingă picioarele! Chiar și tigrii vor fi pentru noi ca niște pisici mari cerșind mângâieri!"

Această ultimă perspectivă, care mi se părea cea mai îmbietoare atât la propriu, cât și la figurat, l-a entuziasmat pe Amar, dar Jatinda întoarse ochii spre fereastră și începu să contemple peisajul.

"Să împărțim banii", sugeră Jatinda după o lungă tăcere. "Fiecare din noi își va cumpăra biletul la Burdwan. Astfel nimeni nu-și va închipui că fugim împreună."

Am fost de acord fără nici o suspiciune. Pe înserat, trenul a oprit la Burdwan. Jatinda se duse la ghișeu; eu și Amar așteptam pe peron. Un sfert de oră trecu astfel, apoi am pornit să îl căutăm; în zadar îl strigam peste tot cu disperare, întunericul nopții îl înghițise.

Eram complet deprimat. Aventura mea, pusă la punct cu grijă, părea complet compromisă. Primul meu zbor romantic către Dumnezeu, dar planificat cu grijă, devenise un crud coșmars.

"Amar, trebuie să ne întoarcem acasă." Plângeam ca un copil. "Disparația rușinoasă a lui Jatinda e rău prevestitoare. Pelerinajul nostru e sortit eșecului."

"Așa îl iubești tu pe Dumnezeu? Nu ești în stare să suporti trădarea unui tovarăș ca pe o probă?"

Această aluzie la o încercare de origine divină a avut ca efect restabilirea imediată a moralului meu. Ne-am refăcut cu faimoasele dulciuri din Burdwan, cu *sitabhog* (hrană pentru zeițe) și *motichur* (pepite din perle mici). După câteva ore am pornit cu trenul spre Hardwar, via Bareilly. Schimbând a doua zi trenul la Moghul Serai, discutam pe peron despre o chestiune foarte importantă.

"Amar, funcționarii căilor ferate ne vor încolți în curând cu întrebările. Eu nu subestimez ingeniozitatea fratelui meu! Orice ar fi, eu nu voi minți!"

"Tot ceea ce-ți cer, Mukunda, este să stai liniștit. Să nu râzi și să nu suflă o vorbă atunci când voi vorbi eu."

Chiar în acel moment, un feroviar european ne-a abordat. El agita o telegramă a cărei importanță o sesizai imediat.

"Sub imboldul mâniei ați plecat de acasă"?

"Nu." Eram fericit că întrebarea lui nu m-a obligat să mint. "Nu supărarea m-a obligat la această escapadă, ci "setea de Divin"."

Feroviarul se întoarce spre Amar. Schimbul de cuvinte care a urmat era cât pe aici să mă împiedice să-mi păstrez seriozitatea.

"Unde e cel de-al treilea băiat?" Vocea, răsună autoritară. "Hai! Adevărul!"

"Domnule, am observat că purtați ochelari; nu vedeți că nu suntem decât doi?" Amar surâse cu nerușinare: "Nefiind magician, îmi este cu neputință să creez un al treilea tovarăș."

Funcționarul, puțin dezorientat, ne-a întrebat:

"Numele voastre?!"

"Eu mă numesc Thomas, sunt fiul unei englezoaice și al unui hindus convertit la creștinism."

"Și prietenul dumitale?"

"El se numește Thompson."

Mă țineam deoparte pentru a nu izbucni în râs și mă grăbi fără nici o altă ceremonie spre trenul care șuiera, gata să pocnească. Amar m-a urmat

împreună cu feroviarul care, credul, ne-a instalat într-un compartiment european. După ce el s-a retras politicos, am izbucnit amândoi în râs, simțindu-ne în largul nostru pentru că am păcălit un feroviar european.

Pe peron reușisem să citesc telegrama fratelui meu, care suna astfel: "Trei tineri bengalezi, îmbrăcați englezește, au fugit spre Hardwar via Moghul Serai. Vă rog să-i rețineți până la sosirea mea. Recompensă substanțială!"

"Amar, te-am prevenit să nu uiți mersul trenurilor subliniat. Precis că fratele meu l-a găsit." Vocea mea era încărcată de reproș.

Prietenul meu plecă privirea. Am oprit la Bareilly, unde Dwarka Prasad ne aștepta cu o telegramă de la Ananta. Dwarka, vechiul meu prieten a încercat în zadar să ne rețină; l-am convins că voiajul nostru n-a fost făcut cu un scop minor. Ca și prima dată, Dwarka a refuzat să ne urmeze spre Himalaya.

În acea noapte, în timp ce trenul nostru staționa într-o gară, iar eu dormitam, Amar a fost trezit de un alt feroviar care se apucă să-i ia un interogatoriu, dar care și el s-a lăsat păcălit de farmecul hibridului "Thomas și Thompson". Astfel, în zori, am coborât triumfători la Hardwar. Munții maestuoși se ridicau fascinanți în zare. Ne-am grăbit să părăsim gara pentru, a ne amesteca în mulțime. Prima noastră grijă a fost să schimbăm hainele europene pe unele indiene, întrucât Ananta cunoștea deja deghizarea noastră, Presentimentul că vom fi prinși apăsa greu sufletul meu.

Prudența ne spunea să plecăm imediat și am luat bilete pentru Rishikesh, teritoriu pe care pașii maștrilor l-au consacrat din timpuri străvechi. Eu eram deja în tren și Amar pe peron, când a răsunat strigătul unui polițist. Nedoritul nostru gardian ne-a escortat spre o clădire a gării, ne-a confiscat banii și apoi ne-a explicat politicos că era de datoria lui să ne păzească până la sosirea fratelui meu.

Auzind că destinația fugarilor era Himalaya, polițistul ne-a relatat o poveste deosebită:

"Văd că ideea de a întâlni sfinți v-a tulburat mintea! Nu veți întâlni niciodată un sfânt mai mare decât cel pe care l-am văzut eu nu mai departe decât ieri. Colegul meu și cu mine l-am întâlnit pentru prima dată acum cinci zile. Noi tocmai patrulam în apropiere de Gange pentru a prinde un ucigaș; trebuia să-l prindem viu sau mort. Știam că era deghizat în *sadhu* pentru a prăda pelerinii. Deodată, la câțiva pași a apărut un bărbat cu semnalmentele criminalului. L-am somat să se oprească și el s-a făcut că

nu aude. Ne-am aruncat asupra lui. L-am lovit din toată puterea cu securea, tăindu-i aproape complet brațul.

Fără să se deranjeze câtuși de puțin de rana lui, străinul și-a continuat drumul în același pas vioi. Am sărit în fața lui pentru a-i bara calea; atunci el a zis:

"Nu sunt eu asasinul pe care îl căutați."

Profund disperat de a fi lovit un sfânt, am îngenuncheat la picioarele lui cerșindu-i iertare și oferindu-i stofa turbanului meu pentru a-și opri sângele care curgea gărlă.

"Fiule, este o greșeală firească din partea ta." Sfântul mă privea cu bunătate. "Urmează-ți drumul, n-ai nimic să-ți reproșezi. Mama Divină va avea grijă de mine". El și-a pus la loc brațul aproape secționat, care a aderat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic; sângele a încetat în mod miraculos să mai curgă.

"Să ne reîntâlnim din nou sub acest copac peste trei zile și mă vei vedea complet vindecat. Astfel nu vei mai avea remușcări."

Ieri seară, nerăbdător, m-am dus cu colegul meu în locul indicat. Pustnicul, care era deja acolo, ne-a permis să-i examinăm brațul, ce nu mai avea nici cea mai mică cicatrice.

"Mă duc prin Rishikesh, în singurătatea Himalayei", a zis el binecuvântându-ne și s-a îndepărtat cu rapiditate. "Simt că viața mea a căpătat un alt sens în urma contactului cu sfințenia sa."

Polițistul a încheiat cu aceste pioase cuvinte. Acea experiență l-a influențat profund. Cu un gest solemn, el mi-a întins un articol ce relatează acest miracol; ca în toate ziarele în care apar articole de senzație (nici măcar în India ele nu lipsesc), ziaristul a exagerat puțin versiunea, declarând că *sadhu* fusese aproape decapitat!

Amar și cu mine eram disperați de a nu-l fi întâlnit pe marele yoghin capabil să ierte într-o manieră christică atât de minunată. India, săracă de circa două secole în lucruri materiale, deține în schimb un fond inepuizabil de bogății spirituale. Aici chiar și polițiștii întâlnesc sfinți.

I-am mulțumit agentului că ne-a ridicat astfel moralul, dovedindu-ne astfel că el era mult mai fericit decât noi, pentru că fără efort el a descoperit un

iluminat, în timp ce căutarea noastră pasionată s-a terminat nu la picioarele unui maestru, ci la comisariat!

Fiind în același timp atât de aproape și totuși atât de departe de Himalaya, întrucât eram captivi, i-am declarat lui Amar că sunt hotărât mai mult ca oricând să încerc să evadesc.

"Să evadăm cu prima ocazie! Putem să mergem pe jos la Rishikesh." El a surâs aprobator, dar era descurajat de faptul că ne-au fost confiscate economiile.

"Dacă ne aventurăm așa în jungla atât de plină de pericole, riscăm să ajungem nu la Rishikesh, ci în burta vreunui tigr!"

Ananta și fratele lui Amar au sosit după trei zile. Amar l-a primit pe fratele său cu afecțiune și cu ușurare. Eu eram de neîmpăcat; Ananta n-a obținut din partea mea decât reproșuri severe.

"Îți înțeleg sentimentele", a zis fratele meu pentru a mă îmblânzi. "Tot ceea ce-ți cer este să mă însoțești la Benares pentru a întâlni acolo un sfânt și apoi pentru câteva zile la Calcutta pentru a-l liniști pe bietul tata. Apoi vei putea să pleci să-ți cauți un Maestru."

În acest moment, Amar s-a băgat în vorbă pentru a ne anunța că el nu avea intenția să se reîntoarcă la Hardwar cu mine. Era atras și se bucura de atmosfera și căldura familială. Eu știam însă că nu voi abandona niciodată căutările în vederea găsirii *guru*-lui meu.

Micul nostru grup s-a urcat în tren cu destinația Benares, unde rugile mele au fost îndeplinite într-un mod curios.

Ananta elaborase o stratagemă savantă. Înainte de a mă fi întâlnit la Hardwar, el se oprise la Benares și a discutat cu o autoritate ecleziastică; atât preotul cât și fiul său au promis să încerce să mă dezguste de încercarea de a duce o viață de sannyasin ⁴⁻¹.

Ananta m-a dus la ei. Fiul, un bărbat tânăr cu gesturi vioaie, m-a primit în curte și m-a antrenat într-o lungă discuție filosofică. El pretindea că are puterea de a-mi combate ideea de a fi călugăr.

"Vei înfrunta toate nenorocirile și vei fi incapabil să-l găsești pe Dumnezeu dacă fugi de responsabilitățile cotidiene! Nu-ți poți epuiza karma ⁴⁻² decât trecând prin experiențele vieții lumești."

Nemuritoarele cuvinte ale lui Krishna mi-au venit atunci în minte: "Chiar un om rău, de mi se dăruiește cu o dragoste exclusivă, trebuie socotit un om bun; hotărârile lui sunt drepte. Curând devine virtuos și ajunge la pacea eternă; să știi, Arjunai, cel care mi se dăruiește nu pierde ⁴⁻³".

Totuși pronosticurile sumbre ale tânărului mi-au zdruncinat un pic încrederea. Am început să mă rog în interior din toată inima:

"Luminează-mi, Doamne, îndoiala și răspunde-mi chiar acum dacă Tu dorești să iau calea renunțării sau pe cea comună tuturor oamenilor!"

Chiar în acel moment am remarcat, la o oarecare distanță de casa preotului, un sfânt cu figură nobilă care părea că a surprins discuția mea cu pretinsul clarvăzător, căci m-a rugat să vin la el. Am simțit magnetismul miraculos al ochilor săi liniștiți.

"Fiule, nu-l asculta pe acest ignorant. Ca răspuns la ruga ta, Domnul îmi ordonă să te asigur că, în această viață, singura ta cale este aceea a renunțării."

Recunoscător pentru acest mesaj decisiv, uimit în același timp, am surâs ușurat.

"Nu te apropia de acest om!" striga ignorantul cât îl ținea gura. Sfântul meu sfătuitoar m-a binecuvântat și s-a îndepărtat lent.

"Acest pustnic este la fel de nebun ca și tine." Remarca fusese făcută de către preotul cu plete albe. El și fiul său mă priveau cu un aer lugubru. "Am auzit că și el și-a părăsit familia pentru țelul incert de a-l găsi pe Dumnezeu!"

M-am îndepărtat și i-am spus lui Ananta că refuz să mai vorbesc cu gazdele noastre. Fratele meu s-a înclinat în fața dorinței mele de a pleca cât mai repede și am luat primul tren spre Calcutta.

"Domnule Detectiv, cum ai descoperit că am fugit cu doi tovarăși?" l-am întrebat pe Ananta pe când ne întorceam spre casă. El surâse malițios.

"La școală am aflat că Amar a părăsit clasa și nu s-a mai întors. A doua zi dimineața m-am dus la el și am găsit un mers al trenurilor cu însemnări făcute pe el. Tatăl lui Amar tocmai lua o birjă și-i spunea birjarului.

"Nu-l voi mai duce pe fiul meu la școală în această dimineață; el tocmai a dispărut!"

"Am înțeles de la un coleg", a răspuns birjarul, "că fiul dumneavoastră cu încă doi prieteni îmbrăcați ca europenii, au luat trenul la gara Howrah și și-au dăruit pantofii din piele birjarului."

"Astfel, aveam trei informații: mersul trenurilor, trio-ul de băieți și hainele europene."

Am ascultat aceste relatări ale lui Ananta cu un amestec de admirație și ciudă. Generozitatea față de birjar fusese cam deplasată.

"Bineînțeles, m-am grăbit să trimit telegrame la toate stațiile pe care Amar le subliniasse în mersul trenurilor. Era subliniat și Bareilly. Am telegrafiat prietenului vostru Dwarka. O anchetă printre vecinii noștri din Calcutta mi-a relevat faptul că verișorul Jatinda a fost absent în timpul nopții, dar a reapărut dimineața, îmbrăcat europenește. M-am dus și l-am invitat la cină. Dezarmat de comportarea mea prietenească, el a acceptat. Pe drum l-am condus, fără ca el să mă suspecteze, la comisariat, unde a fost înconjurat de agenți pe care eu în prealabil îi alesesem pentru aspectul lor feroce. Sub privirile lor formidabile Jatinda mi-a destăinuit totul."

"Am plecat cu inima ușoară spre Himalaya", a spus el. "Mă simțeam atras de ideea de a întâlni maștri. Dar imediat ce Mukunda a spus: «Cufundați în extaz în inima grotelor, îi vom ferma și pe tigri, care ne vor înconjura la fel de inofensivi ca niște pisicuțe», am înghețat de teamă. Acoperit de o transpirație rece, mă gândeam: și dacă puterea noastră spirituală se dovedește incapabilă să dresaze natura lor feroce, atunci nu ne vor mai trata cu bunăvoința unor pisici. Mă vedeam deja oaspetele forțat al unui stomac de tigru, după ce am intrat acolo nu întreg, ci bucată cu bucată".

Resentimentul meu împotriva lui Jatinda s-a schimbat brusc într-un hohot de râs, care m-a răsplătit pentru toate temerile pe care le trăisem după dispariția lui subită. Ba chiar simțeam și o ușoară satisfacție: nici Jatinda nu a putut evita întâlnirea cu poliția!

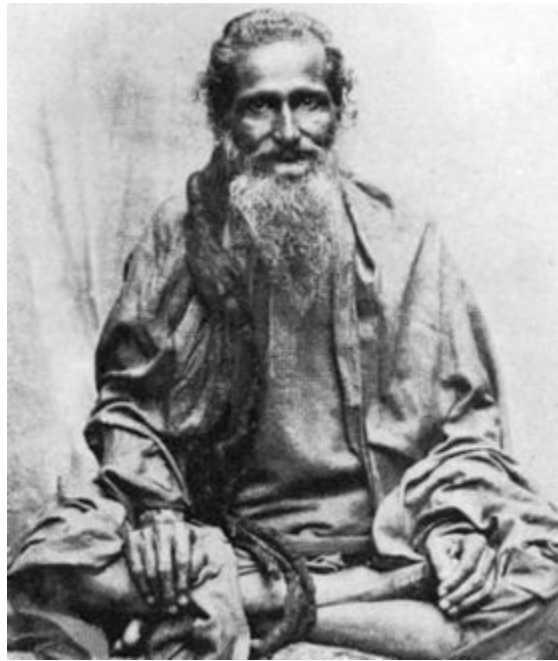
"Ananta ⁴⁻⁴, tu ai nasul unui câine de vânătoare!" Privirea mea amuzată nu era însă lipsită de ciudă. "Îi voi spune lui Jatinda că sunt fericit că a acționat așa împins de teamă și nu din dorința de a ne trăda."

La Calcutta, tatăl meu m-a rugat să-mi înfrânez instinctul de a vagabonda, măcar până la terminarea studiilor medii. În lipsa mea, el aranjase cu un sfânt învățat (pandit), Swami Kebalananda ⁴⁻⁵, să vină regulat la noi acasă.

"Înțeleptul va fi profesorul tău de sanscrită", m-a anunțat el.

Tatăl meu spera să-mi satisfacă setea religioasă dându-mi ca profesor un filosof erudit. Dar planurile lui au fost subtil răsturnate: noul meu profesor, în loc să mă învețe o materie aridă, n-a făcut decât să amplifice setea mea pentru Divin. Tatăl meu nu știa că Swami Kebalananda era un discipol înfocat al lui Lahiri Mahasaya. Neprețuitul guru avea mii de discipoli, atrași de forța irezistibilă a magnetismului său divin. Mai târziu, am aflat că Maestrul îl aprecia pe Kebalananda ca fiind un *rishi* sau înțelept iluminat.

Bucle abundente încadrau fața plăcută a profesorului meu. Ochii lui negri erau de o puritate copilărească. Fiecare mișcare a corpului său slab era marcată de o grijă odihnitoare. Mereu binevoitor și amabil, el era ferm stabilit în conștiința infinită; am petrecut împreună multe ore plăcute în meditație profundă *Kriya*.

Swami Kebalananda
Mult iubitul profesor de sanscrită

Kebalananda era o autoritate în materie de *shastre* (scrieri sacre) antice: erudiția lui îi adusese renumele de "Shastri Mahasaya". Totuși eu nu făceam progrese notabile la sanscrită. Foloseam cel mai mic pretext pentru a lăsa gramatica prozaică și a vorbi de yoga, de Lahiri Mahasaya. Într-o zi, profesorul mi-a povestit viața dusă alături de gurul său:

"Printr-un noroc extraordinar, am avut fericirea să trăiesc 10 ani în anturajul lui Lahiri Mahasaya. În fiecare seară, casa lui din Benares era

ținta pelerinajului meu. De obicei guru se găsea într-un mic salon la parter. El stătea în postura lotus pe un scaun de lemn fără spătar, cu discipolii formând un semicerc în jurul lui. Un extaz divin ilumina ochii săi care, mereu închiși pe jumătate, erau ațintiți ca un telescop spre o lume de fericire eternă. Rareori vorbea mult. Câteodată privirea lui se aținea asupra unui discipol care simțea nevoia să fie ajutat; cuvintele vindecătoare curgeau atunci ca o cascadă luminoasă.

Un calm indescritibil se răspândea în mine sub privirile Maestrului. Eram pătruns de prospețimea sa, ca și cum ea ar fi provenit dintr-un lotus al infinității. A fi alături de el, chiar fără să schimb vreo vorbă zile întregi, reprezenta o experiență care îmi transforma întreaga făptură. Dacă în calea concentrării mele apărea vreun obstacol, era suficient să meditez la picioarele lui pentru a-l învinge. Acolo, stările cele mai inaccesibile se revelau în fața mea, în timp ce ele dispăreau cu totul sub conducerea altor maștri: guru era într-adevăr un templu viu al Divinității, ale cărui uși secrete rămâneau deschise tuturor discipolilor plini de devoțiune.

Lahiri Mahasaya nu interpreta dogmatic Scripturile. El se adâncea fără nici un efort în 'biblioteca divină'. Măreția cuvintelor și a gândurilor izvora din fântâna omniscienței sale. Deținea nemaipomenita cheie de a descifra știința filosofică profundă ascunsă de mii de ani în Vede ⁴⁻⁶. Când îl rugam să ne explice anumite planuri ale conștiinței menționate în textele antice, el aproba cu un surâs:

"Bine, voi experimenta aceste stări și vă voi spune ceea ce percep." Astfel el se deosebea foarte mult de acei maștri care-și umplu mintea cu diferite texte pentru a construi apoi abstracții irealizabile.

'Fă-mi plăcerea și comentează textele sacre așa cum le înțelegi tu', spunea adesea Maestrul unui discipol așezat alături de el. 'Eu îți voi conduce gândurile pentru a sesiza semnificația justă.' În acest fel, mai mulți discipoli au notat percepțiile lui Lahiri Mahasaya, însoțindu-le de comentarii voluminoase.

Maestrul nu ne încuraja niciodată să credem orbește. 'Cuvintele nu sunt decât o carapace', obișnuia el să spună. 'Trebuie să vă convingeți voi înșivă de prezența lui Dumnezeu prin bucuria contactului divin pe care îl realizați în timpul meditației.'

Oricare ar fi fost problemele pe care și le pune discipolul, gura recomanda *Kriya Yoga* ca pe un mijloc de a le rezolva.

'Yoga își va păstra eficacitatea chiar și atunci când nu voi mai fi prezent în corpul fizic printre voi. Această tehnică nu poate nici să se piardă, nici să sece, nici să fie uitată, în genul cunoștințelor pur teoretice. Perseverați pe calea eliberatoare a științei *Kriya Yoga*, a cărei forță constă în practică.'

Eu însumi consider *Kriya Yoga* ca un instrument ideal pentru a obține eliberarea noastră. Prin ea, Atotputernicul, Divinul, care rezidă în taină în fiecare om, s-a revelat cu adevărat în Lahiri Mahasaya și în unii din discipolii săi", a încheiat Kebalananda.

Profesorul a fost, de asemenea, martorul unui miracol făcut de Lahiri Mahasaya. El mi l-a povestit într-o zi, îndepărtându-și ochii de la textele sanscrite din fața noastră:

"Discipolul orb Ramu îmi producea milă. Cum de nu vedeau ochii lui lumina, când el îl servea cu devoțiune pe Maestrul care participa la splendoarea divină? Într-o dimineață am căutat să-i vorbesc lui Ramu, dar el stătea răbdător de multe ore la picioarele Maestrului, făcându-i vânt cu un evantai înjghebat de ei însuși din frunze de palmier *punkha*. M am ținut după el până când a părăsit camera.

'Ramu', l-am întrebat, 'de când ești orb?'

'De la naștere, domnule! Niciodată vreo rază de soare n-a binecuvântat ochii mei'

'Atotputernicul nostru guru te poate vindeca. Trebuie să mergi să-l rogi.'

A doua zi, Ramu l-a abordat umil pe Maestru. Discipolul părea rușinat de a cere ca o binefacere fizică să fie adăugată plenitudinii sale spirituale.

'Maestre, Lumina divină este în ființa ta. Binevoiește să răspândești asupra mea un pic din această Lumină sublimă, pentru a putea percepe soarele, inferior Ei ca strălucire!'

'Ramu, cineva s-a jurat să mă pună în dificultate. Eu nu am puterea de a vindeca!'

'Maestre, Ființa Infinită care se află în interiorul tău, Ea are puterea!'

'Asta, Ramu, este cu totul altceva. Puterea lui Dumnezeu este nelimitată! Cel care scaldă stelele și celulele corpului în misteriosul fluid vital, poate desigur să-ți redea vederea.'

Maestrul a atins fruntea discipolului într-un loc situat între sprâncene ⁴⁻⁷. 'Concentrează-te ferm în acest punct, cântând numele profetului Rama ⁴⁻⁸ timp de 7 zile. Gloria soarelui va străluci atunci în ochii tăi.'

După 7 zile a fost așa cum a prezis guru. Ramu a putut contempla minunile naturii. Maestrul l-a pus pe discipol să repete numele lui Rama, pe care acesta îl adora mai mult decât pe alți sfinți. Credința în Rama a fost solul fertil în care guru a semănat grăuntele viguros al vindecării definitive." Kebalananda păstră tăcerea un moment, apoi o întrerupse pentru a aduce un nou omagiu gurului său:

"Este evident că pentru a putea realiza nenumăratele sale minuni, Lahiri Mahasaya nu s-a lăsat niciodată influențat de ego ⁴⁻⁹. Datorită supunerii sale perfecte față de Creator, Maestrul lăsa să se manifeste liber forța divină, care este adevăratul agent al oricărei acțiuni.

Corpurile nenumărate pe care Lahiri Mahasaya le-a vindecat astfel erau destinate în fond focului funerar, dar trezirea spirituală cristică ce se producea pe tăcute în sufletul discipolilor ce i-a format este darul său nemuritor."

Eu n-am devenit niciodată savant în sanscrită. Kebalananda m-a învățat o sintaxă cu adevărat divină.

4-1: Pustnic, de la rădăcinile sanscrite însemnând "a lăsa la o parte".

4-2: Efecte ale acțiunilor trecute din această viață sau din alta precedentă; din verbul sanscrit *kri*, "a face"

4-3: *Bhagavad Gita*, IX, 30-31. Krishna a fost cel mai mare profet al Indiei, iar Arjuna cel mai proeminent discipol al său.

4-4: Întotdeauna m-am adresat lui cu Ananta-da. *Da* este un sufix pe care frații și surorile îl adaugă numelui fratelui lor cel mai mare.

4-5: Când l-am cunoscut, Kebalananda nu se înscrisese încă în Ordinul Swami și în general era numit "Shastri Mahasaya". Pentru a evita confuzia între numele lui Lahiri Mahasaya și cel al Maestrului Mahasaya (vezi cap. 9), m-am referit la adresa profesorului meu de sanscrită doar cu ultimul sau nume monastic de Swami Kebalananda. De curând, biografia lui a fost redactată în bengali. Născut în Khulna, district al Bengalului, în 1863, Kebalananda și-a părăsit corpul fizic în Benares, la vârsta de 68 de ani. Numele său de familie era Ashutosh Chatterji.

4-6: Există peste 100 de cărți canonice ale celor patru *Vede*. În *Journal*, Emerson aduce un omagiu gândirii Vedice: "Este sublimă ca focul în noapte și este un ocean de înțelepciune. Conține orice sentiment religios, toate gândurile mărețe ce vizitează pe rând fiecare minte poetică nobilă ... Nu are nici un rost să ascundeți cartea; dacă nu mi-e frică atunci când sunt singur într-o pădure sălbatică sau într-o barcă aflată pe o apă involburată, Natura va face de fapt din mine un Brahmin: necesitate eternă, compensație eternă, o extraordinară putere, liniște neîntreruptă... Acesta este crezul ei. Pace, îmi spune ea, și puritate și abandon absolut - aceste panacee elimină toate păcatele și te poartă către beatitudinea celor Opt Zei."

4-7: Sediul ochiului spiritual, sau cel de-aî treilea ochi. În momentul morții conștiința omului este atrasă în general de acest loc sfânt, de aceea morții au ochii dați peste cap.

4-8: Figura centrală sacră a epopeii sanscrite *Ramayana*.

4-9: Ahankara, egoism; literal, "Eu acționez." Sursa dualismului sau iluziei cosmice *maya*, prin care subiectul (ego) în mod fals apare ca fiind obiectul; creaturile se imaginează singure ca fiind creatori.

CAPITOLUL: 5

"Sfântul parfumurilor" își etalează minunile

"Toate își au vremea lor și fiecare scop de sub ceruri își are ceasul."

În acea perioadă aceste cuvinte înțelepte ale lui Solomon nu-mi aduceau nici o mângâiere. Ori de câte ori mi se întâmpla să fac o excursie departe de casă, aruncam peste tot priviri iscoditoare în căutarea guru-lui meu predestinat. Dar pașii lui nu s-au încrucișat cu ai mei înainte de terminarea școlii medii.

Doi ani s-au scurs între fuga mea cu Amar în Himalaya și ziua măreață în care Sri Yukteswar și-a făcut apariția în viața mea. În acest interval eu am întâlnit alți înțelepți: "Sfântul parfumurilor", "Monahul tigrilor", Nagendra Nath Bhaduri, Maestrul Mahasaya și pe celebrul savant bengalez Jagadis Chandra Bose.

Întâlnirea mea cu "Sfântul parfumurilor" a fost semnalată de două incidente, unul armonios și celălalt comic.

"Dumnezeu este însăși simplitatea. Orice altceva este complex. Nu căuta valori absolute în lumea fizică, supusă relativității."

Aceste cuvinte au ajuns la urechile mele în timp ce contempnam într-un templu o imagine a zeiței Kali. Întorcându-mă, m-am găsit în prezența unui bărbat înalt, a cărui îmbrăcăminte sau, mai bine zis, lipsa ei îl desemna a fi un pustnic pelerin (*sadhu*).

"Într-adevăr, ați remarcat încurcătura mea", i-am surâs recunoscător, "confuzia dintre aspectele bune și teribile ale naturii simbolizate de zeița Kali ⁵⁻¹ a tulburat minți mult mai puternice decât a mea!"

"Sunt puțini cei care au pătruns acest mister al ei", a replicat pustnicul. Binele și răul sunt enigma eternă pe care o propune existența fiecărei inteligențe. Fără să încerce să o rezolve, cei mai mulți oameni își pierd viața pedepsiți, acum ca și în zilele Tebei. Ici-colo câte o ființă deosebită nu se lasă învinsă. Din sânul dualității *maya*-ei ⁵⁻², ea a extras acest adevăr care este Unitatea.

"Vorbiți cu convingere, domnule."

"Am practicat mult introspecția sinceră, apropiere dureroasă de înțelepciune. A te observa pe tine însuși, a-ți controla propriile gânduri, este o probă teribilă și tulburătoare, care sparge carcasa dură a egoismului. Dar adevărata analiză de sine operează matematic pentru a crea clarviziune. Calea exprimării personalității și a recunoașterii individului are ca rezultat producerea de egoști, siguri de drepturile lor de a interpreta în manieră proprie Universul."

"Adevărul capitulează umil, fără îndoială, în fața unei originalități atât de arogante", am completat eu, bucurându-mă de conversație.

"Omul nu poate ajunge la Adevărul absolut cât timp el nu a renunțat la pretenții. Minte umană se agită în lumea nenumăratelor iluzii. Oroarea câmpurilor de bătălie pălește în fața luptei pe care omul trebuie să o susțină în fața dușmanilor săi interni! Aceștia nu sunt inamici ucigași pe care să-i poți înfrânge prin mobilizarea unor forțe brute, exterioare. Prezenți oriunde, neobosiți, ei îl urmează pe om chiar și în somn; echipați subtil cu arme otrăvite, acești soldați - dorințele noastre meschine - caută să ne masacreze pe toți. Vai de cel care a renunțat la idealul său cedând în fața destinului! Ce este el atunci decât un neputincios stupid și plin de josnicie?"

"Venerabile domn, nu simțiți nici o înțelegere pentru masele dezorientate?"

Înțeleptul tăcu un moment, apoi răspunse indirect:

"A iubi în același timp Invizibilul Dumnezeu, Depozitarul tuturor Virtuților și omul care, aparent, nu posedă nici una, este adesea o adevărată problemă! Dar puritatea este un mare mister. Căutarea interioară înseamnă a descoperi imediat ce constituie unitatea tuturor minților umane - forța motivelor egoiste din ele. Dar în acest fel percepi clar sensul fraternității umane! Această revelație este făcută să ne cufunde în umilință, care se schimbă în compasiune față de ignoranții ce pierd din vedere posibilitățile salvatoare ale sufletului ce se examinează cu scrupulozitate.

" Sfinții din toate timpurile au fost la fel de mâhniți ca și dumneavoastră de suferințele umanității."

"Doar cel ignorant și superficial își pierde responsabilitatea față de rănile celorlalți, din cauză că se cufundă în propria sa suferință și se preocupă de ea." Trăsăturile austere ale pustnicului deveniră deosebit de blânde. "Cel care practică disecția propriului său eu va simți în el expansiunea compasiunii pentru umanitatea suferindă. Eliberarea provine din înfrângerea cererilor ego-ului și atunci dragostea divină va înflori pe un sol favorabil. Creatura se întoarce în cele din urmă la Creator, chiar dacă numai pentru a-l întreba în angoasa ei: 'De ce Doamne? De ce?' Sub influența redutabilă a suferinței, omul sfârșește prin a se arunca în brațele Prezenței Infinite, ale cărei singure splendori trebuie să-l fascineze.

Noi ne găseam în acel moment, înțeleptul și cu mine, în templul Kalighat din Calcutta ale cărei minuni venisem să le admir. Spunându-mi următoarele, tovarășul meu de călătorie a urmărit să-mi înlătore starea de fascinație pe care o determina templul cu toate ornamentele sale:

"Cărămizile și cimentul nu emit armonie divină; aceasta nu se poate manifesta decât în inimile oamenilor gata să se deschidă."

Am ieșit în curtea însorită unde ieșeau și soseau fără încetare grupuri de adepți.

"Ești tânăr", înțeleptul mă observa gânditor. "India este de asemenea tânără, înțelepții *rishi* ⁵⁻³ au definit principiile generale ale vieții spirituale, în țara noastră preceptele lor rămân valabile până în prezent. Nici demodate, nici răsturnate de materialismul pretențios, regulile de disciplină modelează încă India. De-a lungul mileniilor, Timpul, acest mare sceptic, a validat valoarea Scripturilor. Fie ca ele să fie moștenirea ta!"

În timp ce mă înclinam respectuos pentru a-mi lua rămas bun, înțeleptul *sadhu* îmi dădu un exemplu de clarviziune:

"Chiar astăzi, după ce vei părăsi aceste locuri, vei avea o experiență deosebită."

Am ieșit din incinta templului și m-am îndepărtat gânditor. La un colț de stradă m-am ciocnit cu o veche cunoștință, unul din acei guralivi incorigibili care par să ignore valoarea timpului.

"Așteaptă, nu te voi lăsa să pleci decât după ce îmi vei povesti ce ți s-a mai întâmplat în ultimile șase luni de când nu ne-am mai văzut!"

"Dar sunt grăbit..."

El m-a apucat de mână forțându-mă, vreau nu vreau, să vorbesc. Semăna cu un lup înfometat, mă gândeam eu amuzat. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât el se arăta mai avid de noutăți. Eu mă rugam zeiței Kali să-mi sugereze o stratagemă prin care să scap.

Deodată, tovarășul meu m-a părăsit subit. Am scos un suspin de ușurare și mi-am dublat viteza de mers temându-mă să nu mă apuce din nou de mână. Auzind pași precipitați, am accelerat și mai mult mersul, neavând curajul să mă întorc. Degeaba! Dintr-un salt, tipul m-a ajuns și m-a bătut grăbit pe umăr:

"Am uitat să-ți spun că Gandha Baba ("Sfântul parfumurilor") se află în această casă." Mi-a arătat o clădire învecinată. "Mergi să-l vezi, este foarte interesant, vei avea o experiență neobișnuită. Adio." După aceste cuvinte el plecă cu adevărat.

Similitudinea dintre cuvintele înțeleptului din templul Kalighat și ceea ce am auzit m-a intrigat. Am intrat în casă și m-am găsit într-un salon confortabil. Vizitatorii erau așezați în manieră orientală pe un covor portocaliu. Un murmur temător mi-a ajuns la urechi:

"Priviți-l pe Gandha Baba pe pielea lui de leopard! El poate impregna cu orice aromă o floare fără miros, reînvia o floare ofilită sau conferi pielii un parfum încântător."

L-am privit direct pe sfânt și privirea lui vie s-a încrucișat cu a mea. Avea o figură plăcută, tenul închis, ochii strălucitori și purta barbă.

"Fiule, sunt fericit să te văd. Ce dorești? Ai nevoie de parfumuri?"

"Pentru ce?" întrebarea lui mi s-a părut un pic naivă.

"Pentru a te bucura de ele."

"Să ceri ajutorul lui Dumnezeu pentru a crea parfumuri!"

"Și ce? Dumnezeu oricum creează parfumuri."

"Da, dar el face să crească florile. Puteți materializa flori?"

"Eu materializez parfumuri, micuțule prieten."

"Atunci fabricile de parfumuri n-au decât să-și închidă porțile!"

"Eu le voi permite să continue! Singurul meu țel este de a demonstra puterea divină.!"

"Domnule, e nevoie să dovedești existența lui Dumnezeu? Peste tot, în orice lucru, el împlinește miracole!"

"Desigur, dar și noi ar trebui să manifestăm unele din diversitățile infinite ale puterii Sale creatoare."

"Cât timp a durat până ați învățat această artă?"

"Doisprezece ani."

"Doar pentru a produce parfumuri prin intermediul planului astral! Mi se pare, venerabile sfânt, că ați irosit 12 ani pentru a produce niște parfumuri care costă mai nimic la orice florăreasă..."

"Parfumurile pier odată cu florile."

"Parfumurile pier odată cu moartea. De ce să doresc ceva de care să profite doar corpul fizic?"

"Domnule Filosof, îmi placi! Acum întinde mâna dreaptă!" El făcu un gest de binecuvântare.

Eram la câțiva pași de Gandha Baba, nimeni nu se găsea alături de mine pentru a mă putea atinge. Am întins mâna pe care yoghinul nici nu a atins-o.

"Ce fel de parfum dorești?"

"De trandafiri."

"Așa să fie!"

Spre marea mea surpriză, un parfum plăcut de trandafiri se ridica din palma mea. Eu luai, surâzând, dintr-o vază apropiată, o floare mare albă fără miros.

"Puteți impregna această floare fără miros cu parfum de iasomie?"

"Așa să fie!"

Un parfum de iasomie se ridică imediat din petale. I-am mulțumit făcătorului de miracole și m-am așezat alături de unul dintre discipolii săi. El îmi spuse că Gandha Baba, al cărui adevărat nume era Vishuddhananda, învățase uimitoare secrete yoghine de la un maestru tibetan care, am fost asigurat, era în vârstă de peste o mie de ani.

"Gandha Baba nu îndeplinește miracolele sale numai prin intermediul cuvântului, așa cum ai văzut." Discipolul vorbea despre maestrul lui cu o mândrie evidentă. "Vorbele lui diferă foarte mult în funcție de temperament. Este extraordinar și numără foarte mulți admiratori printre intelectualii din Calcutta!"

Am luat hotărârea de a nu mări numărul lor. Un guru prea "miraculos" nu prea era pe placul meu. M-am retras după ce i-am mulțumit politicos lui Gandha Baba. Am pornit spre casă gândindu-mă la cele trei întâlniri pe care le avusesem în acea zi.

Sora mea Uma îmi spuse de îndată ce am ajuns în ușa casei noastre din strada Gurpar:

"Ai început să te dai cu parfum!"

Fără un cuvânt i-am dat mâna să o miroasă.

"Ce parfum plăcut de trandafiri! Este extraordinar de puternic!"

Mi-am zis că mai degrabă era 'extraordinar de neobișnuit' și i-am întins floarea parfumată printr-un procedeu astral.

"Ah! Ador iasomia!" A luat floarea și pe fața ei s-a zugrăvit o expresie de uluială intensă când a văzut că un miros de iasomie emana dintr-o floare

pe care o știa fără miros. Atitudinea ei a înlăturat suspiciunea mea că Gandha Baba mă hipnotizase și că doar eu simțeam parfumurile.

Mai târziu, am auzit de la un prieten, Alkananda că "Sfântul parfumurilor" posedă o putere pe care aş fi vrut să o văd la dispoziția înfometaților din întreaga lume.

"Mă găseam printre alți 100 de invitați, la o gală dată acasă la Gandha Baba, la Burdwan", mi-a povestit Alkananda. "Cum yoghinul avea reputația de a extrage obiecte din aer pur, l-am rugat râzând pe sfânt să materializeze mandarine, care nu se găseau în acel sezon. Imediat *luchis* ⁵⁻⁴ (pâini indiene rotunde, plate) puse pe frunze de bananier se umflară. Fiecare din aceste chifle conținea o mandarină deja cojită! Am mușcat dintr-a mea, nu fără teamă, dar mi s-a părut delicioasă!"

După ani de zile am înțeles, în urma unei realizări interioare, cum făcea Gandha Baba aceste materializări. Din păcate, metoda nu este la îndemâna celor care suferă de foame!

Diverșii stimuli ai simțurilor la care reacționăm noi (tactili, vizuali, gustativi, olfactivi, auditivi...) sunt produși de variațiile intensității vibratorii a electronilor și protonilor, care, la rândul lor, sunt controlați de prana, energie mai subtilă decât energia atomică, inteligentă și purtând în germen ideea-tip corespunzătoare fiecăruia dintre cele cinci simțuri fundamentale.

Gandha Baba, în armonie cu forța cosmică datorită unor practici yoghine, avea puterea să modifice structura vibratorie a pranei, materializând astfel obiectul dorit. Fructe, parfumuri și alte obiecte rezultau din materializarea vibrațiilor lumesti și nu dintr-o sugestie hipnotică. ⁵⁻⁵

Minunile, așa cum au fost ele prezentate de către "Sfântul parfumurilor" sunt spectaculoase, dar nefolositoare spiritual. Scopurile lipsite de importanță ne abat de la o căutare veritabilă a lui Dumnezeu.

Hipnotismul a fost folosit de medici în operații minore sau ca un fel de cloroform psihic pentru persoanele a căror viață putea fi periclitată de folosirea anestezicelor. Dar hipnoza este periculoasă pentru cei care i se supun frecvent; ea poate suscita un efect psihic negativ capabil să lezeze celulele cerebrale. Hipnoza este o incursiune în conștiința altuia. Acest fenomen temporar nu are nimic a face cu miracolele împlinite de sfinți. Conștienți de Dumnezeu, adevărații sfinți provoacă transformări în această lume de vis datorită voinței lor, perfect acordată cu cea a Visătorului Cosmic Creator.

Disprețul ostentativ față de puterile paranormale sunt adesea descrise de maeștri. Misticul persan, Abu Said, a râs odată de *fachiri* (asceți musulmani) care erau mândri de puterile lor miraculoase asupra apei, aerului și spațiului.

"O broască se simte de asemenea în largul ei în apă!" exclamă disprețuitor Abu Said. Corbul și vulturul planează cu ușurință în aer, diavolul poate apare la est și la vest! Omul veritabil este cel care își plasează destinul în spiritul de dreptate, care cumpără și vinde, dar care totuși nu-l uită pe Dumnezeu". Cu o altă ocazie marele înțelept persan a definit astfel viața religioasă: "Eliminați ce aveți în cap (dorințe egoiste și ambiții); dăruiți cu bunătate ceea ce aveți în mână, nu vă plecați niciodată sub loviturile adverse!".

Nici înțeleptul imparțial din templul Kalighat, nici "Sfântul parfumurilor" - yoghinul instruit în maniera tibetană - n-au satisfăcut setea mea nesățioasă de un guru. Inima mea nu avea nevoie de un tutore pentru a se trezi, ci de un guru. Când, în sfârșit l-am întâlnit pe Maestrul meu, el m-a învățat prin exemplu propriu ce este un om adevărat.

5-1: Kali reprezintă Principiul Feminin Etern în natură. Ea este tradițional reprezentată ca o femeie cu patru brațe, stând în picioare pe corpul întins a lui Shiva sau Infinitul, deoarece activitățile naturii sau lumea fenomenală izvorăsc din Spiritul latent. Cele patru brațe simbolizează calități cardinale: două benefice, două distructive; dualitatea esențială a materiei sau creației.

5-2: Iluzia cosmică; literal, "măsurătorul". *Maya* este puterea magică în creație prin care limitările și diviziunile sunt aparent prezente în Cel Nemăsurat, Cel Inseparabil, în Divin. Emerson a scris următorul eseu despre *maya*:

"Iluzia lucrează insesizabil creând, Pânze vălurite de păianjen nenumărate; Imaginile ei vesele întotdeauna reușesc, Să se îngheșueie una în alta, vâl după vâl; Mai fermecătoare și mai credibilă, Pentru omul ce este însetat să fie înșelat."

5-3: *Rishi*, în mod literal "văzători", care sunt autorii *Vedelor* într-un trecut îndepărtat.

5-4: Pâine plată, rotundă din India.

5-5: Oamenii neinstruiți abia dacă înțeleg marii pași făcuți de știința secolului XX. În centrele de cercetare din toată lumea se realizează transmutarea metalelor și alte visuri ale alchimistilor. Eminentul chimist

francez M. Georges Claude a realizat "miracole" la Fontainebleau în 1928, înaintea unei întâlniri științifice, folosind cunoștințele sale savante despre transformările oxigenului. "Bagheta magică" era banalul oxigen, ieșind dintr-un tub. Savantul "a preschimbato niște nisip în pietre prețioase, fierul în ceva semănând a ciocolată topită și florile în ceva asemănător sticlei.

"M. Claude a explicat cum apa mării poate fi transformată cu ajutorul oxigenului în milioane de cai putere, cum apa care fierbe nu trebuie neapărat să ardă; cum micile grămezi de nisip, dintr-o singură suflare a tubului cu oxigen, pot fi preschimbate în safire, rubine și topaze; și a prezis ca va veni și timpul când omul va putea merge pe fundul oceanului fără echipament de scufundare. În final, savantul și-a uimit audiența înnegrindu-le fețele, prin simpla eliminare a culorii roșii din razele soarelui."

Omul de știință francez menționat a produs aer lichid, printr-o metodă de expansiune în care a separat diversele gaze conținute în aer, și a mai descoperit multe posibilități de utilizare mecanică a diferențelor de temperatură din apa mării.

CAPITOLUL: 6

Monahul tigrilor

"Am descoperit adresa Monahului tigrilor; putem merge chiar mâine."

Această propunere plăcută venea din partea lui Chandi, unul din vechii mei colegi de clasă. Eram dornic să-l văd pe sfântul care, înainte de a deveni monah, se lupta cu mâinile goale cu tigrii. M-a cuprins un entuziasm nespus la ideea acestor isprăvi fără precedent.

A doua zi era un frig hibernal, dar Chandi și cu mine am plecat veseli. După ce am hoinărit multă vreme prin Bhowanipur, în afara Calcuttei, am găsit, în sfârșit casa potrivită. Ușa avea două inele de fier pe care le-am făcut să sune cu un zgomot teribil. Cu toate acestea, servitorul sosi fără să se grăbească și surâsul lui ironic părea să spună că tot acest zgomot nu era capabil să tulbure pacea care era înăuntrul casei sfântului.

Sensibili la acest reproș mut, ne-am simțit recunoscători când am fost invitați să intrăm în salon. O așteptare interminabilă ne-a pus nervii la încercare. Legile nescrise ale Indiei impun răbdare căutătorului adevărului; un maestru îl poate pune astfel la încercare. În Occident această tortură psihologică este la modă la doctori și la stomatologi.

În fine, servitorul ne-a chemat și ne-a introdus într-un dormitor. Celebrul Swami Sohong ⁶⁻¹ era așezat pe patul său. Vederea corpului său formidabil ne-a afectat în mod ciudat. Am rămas cu gura căscată. Niciodată nu am mai văzut un corp atât de musculos și totuși grațios și suplu. Fața lui, cu o expresie aspră și totuși senină, era împodobită de bucle curgătoare, barbă și mustață. Gingășia unui porumbel și calitățile unui tigru străluceau simultan în ochii lui închiși la culoare. Nu era îmbrăcat, fapt ce atrăgea atenția asupra taliei sale.

După ce ne-a revenit vocea, l-am salutat pe monah, exprimându-ne toată admirația pentru aspectul lui de gladiator.

"Nu vreți să ne să ne spuneți cum ați reușit să învingeți, cu mâinile goale, sălbăticiunea cea mai feroce a junglei, tigrul regal din Bengal?"

"Copiii mei, aceasta este o nimica toată pentru mine. Sunt oricând gata să-mi reiau isprăvile." El avu un surâs inocent. "Pentru voi un tigru este tot un tigru, pentru mine însă el nu este decât un piscoi!"

"Swamiji, sunt de acord că mi-aș putea convinge subconștientul că un tigru nu este decât un piscoi, dar cum să-l fac pe tigru să creadă aceasta?"

"Desigur, forța este de asemenea necesară. Nu se poate crede că un bebeluș care confundă tigrul cu o pisică mare îi poate veni de hac! Mâinile puternice sunt singurele mele arme."

El ne invită să-l urmărim în vestibul și lovi zidul cu pumnul. O cărămidă căzu pe dușumea; o bucată de cer apărură prin golul din zid. Surpriza m-a amețit; cel care poate dărâma un zid cu o singură lovitură este desigur capabil să sfărâme un maxilar de tigru!

"Unor oameni la fel de robuști ca și mine le lipsește totuși sângele rece. Cei care nu au decât forța fizică și n-au forța morală sunt susceptibili să leșine la simpla vedere a tigrului. Tigrul în libertate este mult mai feroce și mai periculos decât cel de la circ, căruia i se dă opium!"

Mulți oameni cu forță herculeană au fost totuși imobilizați de groază în fața asaltului unui tigru bengalez. În mintea sa, tigrul îl asemuiește pe om cu o pisică fără forță! Este posibil pentru cel care alătură forței fizice o hotărâre nestrămutată să acționeze identic asupra tigrului și să-l convingă că este o pisică fără apărare. Așa am procedat eu mereu!"

Nu mă îndoiam că uriașul meu interlocutor ar putea face o asemenea metamorfoză psihologică, de a transforma tigrul în pisică. El părea dispus să ne dea o lecție; Chandi și cu mine îl ascultam respectuoși.

"Mintea comandă mușchii. Forța unei lovituri de ciocan depinde de energia pusă în joc: forța corpului depinde de curaj și de voința de a lovi. Spiritul, pur și simplu dă formă și hrănește corpul. Sub acțiunea instinctelor formate în viețile anterioare, gemeni de forță sau de slăbiciune se infiltrează progresiv în conștiință. Ei se exteriorizează sub formă de obișnuințe, care la rândul lor se cristalizează într-un corp bine sau slab dezvoltat. Slăbiciunea fizică are origine mentală: printr-un cerc vicios, corpul, sclavul obișnuințelor, contracarează mintea. Dacă stăpânul (mintea) permite unui servitor (corpul) să-i comande, acesta din urmă sfârșește prin a fi tiranic; mintea este redusă la sclavie de îndată ce ea cedează ordinelor corpului."

La rugămintea noastră, impresionantul Swami consimți să ne povestească viața sa:

"Din copilărie, cea mai mare dorință a mea era să înfrunt tigrii. Voința mea era neclintită, dar corpul era slab dezvoltat."

Mi-a scăpat o exclamație de uimire. Cuvântul "slăbiciune" în gura acestui Hercule părea nelalocul lui.

"Numai abandonându-mă din toată inima unor gânduri de forță și de sănătate am venit de hac acestui handicap. Aveam toate motivele de a manifesta vigoare mentală irezistibilă, fără de care nu puteam să subjug tigrul bengalez."

"Credeți, venerabile Swami, că eu aș putea vreodată înfrunta tigrii?" A fost singura dată când această ciudată ambiție mi-a trecut prin minte!

"Desigur!" El surâdea. "Dar există mai multe rase de tigri, unele bântuie jungla deasă a dorințelor oamenilor. Nu obții nici un beneficiu spiritual doborând animalele cu o lovitură de pumn. Este mult mai important să te focalizezi să-ți elimini inamicii interni."

"Povestiți-ne cum ați ajuns, din dresor de tigri sălbatici, dresor al pasiunilor interne sălbatice."

Swami tăcea. Privirea lui părea pierdută în negurile unui trecut îndepărtat. Am ghicit că el se întreba dacă să-mi satisfacă cererea sau nu. În final aprobă cu un surâs.

"Când am ajuns în culmea gloriei, orgoliul meu era atât de mare că am decis nu numai să pun tigrii la pământ, ci să efectuez și tururi de forță pe seama lor. Ambiția mea consta din a obliga sălbăticiunile să se poarte ca animalele domestice. Am apărut în public și succesul a încoronat bravura mea.

Într-o seară, tatăl meu intră gânditor în cameră:

"Fiule, ar trebui să te pun în gardă împotriva unui rău pe care-l poate provoca o schimbare a sorții."

"Ești fatalist, tată? Crezi că superstiția mă va opri din calea mea triumfală?"

"Eu nu sunt fatalist, fiule, dar cred în legea justă a răsplății, așa cum este ea definită în Scripturi. Animalele din junglă te urăsc; într-o zi ele se vor îndârji împotriva ta."

"Tată, mă uimești! Tu știi ce este un tigru: minunat, dar nemilos! Chiar când este sătul, un tigru e gata să se repeadă asupra unei prăzi noi! Rasa tigrilor e cea mai de disprețuit din întreaga junglă! Cine știe dacă loviturile mele nu implantează un pic de înțelepciune, de considerație, în capetele lor obtuze. Eu sunt ca un profesor însărcinat cu un curs de comportament pentru a disciplina elevii din junglă! Te rog tată, consideră-mă ca un dresor și nu ca un ucigaș de tigri. Cum ar putea acțiunile bune să atragă răul asupra capului meu? Te rog să nu mă obligi să-mi schimb acest mod de viață!"

Chandi și cu mine eram ochi și urechi, uimiți de această dezbatere. În India, un copil nu iese ușor din cuvântul tatălui său. Monahul tigrilor continuă:

"Tatăl meu mă ascultă răbdător păstrând tăcerea din care a ieșit pentru a pronunța aceste cuvinte cu o voce gravă: "Fiule, tu mă obligi să-ți fac cunoscută o prevestire funestă pe care o știu de la un sfânt, ce mi-a vorbit în timpul meditației mele de ieri:

'Prietene drag, sunt purtătorul unui mesaj destinat fiului tău. Pune imediat frână isprăvilor sale violente. Dacă nu, la viitoarea lui luptă, el va fi rănit grav și se va găsi timp de șase luni între viață și moarte. Mai târziu el va renunța la lume și se va călugări .

Această prezicere nu m-a impresionat. Eu am gândit că tatăl meu, în credulitatea sa, a fost victima iluziilor unui fanatic."

În acest moment monahul tigrilor făcu un gest de nerăbdare, ca la amintirea unei greșeli. Se cufundase într-o tăcere profundă și părea că a uitat de prezența noastră. Când și-a reînceput povestea, a făcut-o cu o voce stinsă:

"Puțin timp după acest avertisment, m-am dus în capitala ținutului Cooch Behar. Orașul pitoresc era nou pentru mine. Ca de obicei, o mulțime de curioși mă urma pe străzi. Se șoptea la trecerea mea:

"Este cel care luptă cu tigri sălbatici!" "Priviți-i picioarele! ai crede că sunt trunchiuri de copaci!" "Și fața lui? Este desigur o încarnare a regelui tigrilor în persoană!"

Știți cât de repede se propagă aceste noutăți; nu e nevoie de ziare pentru aceasta! În câteva ore știrea sosirii mele a pus orașul pe foc! Seara, mă odihneam când am auzit zgomotul unui galop; câțiva cai s-au oprit la ușa mea. Cinci polițiști cu turbane au intrat înăuntru. Eram uimit. Cine știe , îmi spuneam, poate vor să mă interogheze asupra unor lucruri de care eu nu am habar! Dar agenții s-au înclinat cu o politețe neobișnuită:

"Venerabile Swami, am venit să vă salutăm în numele prințului ținutului Cooch Behar, care și-a exprimat dorința să vă vadă la palatul său mâine dimineață."

Am ezitat un moment. Pentru un motiv necunoscut, simțeam un regret viu de a întrerupe călătoria mea liniștită. Dar m-am înmuiat la rugămințile agenților și am acceptat invitația.

A doua zi, o trăsură magnifică a venit să mă ia și să mă ducă cu mare pompă la palat. Un servitor ținea o umbrelă superbă pentru a mă feri de arșița soarelui. Astfel am făcut o plimbare plăcută prin oraș și prin pădurile înconjurătoare. Prințul în persoană mă aștepta în poarta palatului. Mi-a oferit chiar fotoliul lui cusut cu fir de aur, el mulțumindu-se cu un scaun mai simplu.

"Atâta amabilitate mă va costa scump!", mă gândeam eu îngrijorat. Motivele prințului au fost formulate clar după câteva cuvinte de politețe:

"Tot orașul nu vorbește decât despre isprăvile dumitale. Este adevărat că înfrunți, cu mâinile goale, ferocitatea tigrilor?" Am aprobat.

"Nu cred! Nu ești decât un simplu mâncător de orez din Calcutta! Fii sincer: n-ai pus la pământ decât animale dopate cu opiu!" Vocea lui răsună

clară și sarcastică. Nici măcar nu i-am făcut onoarea de a-i răspunde la insultă.

"Te provoc să îl înfrunți pe tigrul meu Raja Begum ⁶⁻², nou capturat. Dacă poți să-i rezisti cu succes, să-l legi și să părăsești cușca conștient, acest tigru îți va aparține! Între altele, vei avea câteva mii de rupii și alte recompense. Dacă refuzi lupta, îți voi înjosi numele în tot statul meu, ca fiind cel al unui impostor!"

Aceste cuvinte insolente m-au lovit în inimă ca o ploaie de gloanțe. Am acceptat cu mânie. Pe jumătate ridicat din scaunul său, prințul se lăsă pe spate cu un zâmbet sadic. Mi-am amintit de împărații romani mulțumiți și satisfăcuți de aducerea creștinilor în arenă. Îmi spuse:

"Pregătește-te de luptă peste o săptămână. Regret că nu pot să-ți arăt adversarul mai devreme." Fără îndoială, prințul se temea să nu hipnotizez tigrul sau să nu-i dau opiu!

Am părăsit palatul observând amuzat că, de această dată, umbrela și trăsura regală erau absente.

Toată săptămâna m-am pregătit trup și suflet pentru proba care urma să vină. Servitorul meu îmi relata istorii fantastice. Lugubra prezicere a sfântului se răspândise deja în țară, exagerându-se din ce în ce. Mai mult, unii credeau că un spirit rău, blestemat de zei, se încarnase în corpul tigrului care noaptea lua diferite forme demonice pentru a redeveni animal în timpul zilei. Acest demon-tigru a fost trimis pe pământ pentru singurul scop de a mă umili.

O altă versiune era că Cerul Tigrilor îl crease pe Raja Begum, care devenea instrumentul pedepsirii mele, insolentul biped care a îndrăznit să se lege de rasa tigrilor.

Servitorul mi-a spus că prințul părea în elementul său pregătind o luptă între om și fiară. El construia un vast pavilion pentru mii de spectatori. În centru, o enormă cușcă de fier prevăzută cu o cameră de siguranță îl ținea pe Raja Begum. Captivul, înfometat, însetat de sânge, scotea răgete asurzitoare. Prințul spera oare să mă vadă servind de prânz tigrului?

Lumea luase cu asalt casele de bilete pentru a vedea spectacolul fără precedent. Sosind ziua cea mare, sute de solicitanți au fost refuzați din lipsă de locuri. Un număr dintre ei încerca să se furișeze sub acoperiș sau la galerie."

Povestea atinsese punctul culminant; Chandi și cu mine abia îndrăzneam să respirăm.

"În mijlocul răgetelor sacadate ale lui Raja Begum și al murmurului înfricoșat al spectatorilor, mi-am făcut apariția în tăcere. Eram îmbrăcat sumar și nu aveam nimic pentru a mă proteja. Am deschis ușa camerei de siguranță și am închis-o liniștit în urma mea. Tigrul a sărit pe gratii cu un zgomot asurzitor - înspăimântătoare primire! Mă simțeam un biet mieluleț în fața fiarei care răgea.

Încă un moment și eram în cușcă, dar cum am închis ușa Raja Begum m-a atacat. Mâna mea dreaptă a fost ciopârțită îngrozitor. Sângele uman, cea mai mare tentație pe care un tigrul o poate cunoaște, curgea gârlă din rană. Profeția părea pe cale de a se realiza.

Mi-am revenit imediat din șoc - era prima rană serioasă pe care am primit-o vreodată. Am dat cu mâna stângă o lovitură teribilă în maxilarul tigrului. Fiara s-a împleticit, s-a rotit dezorientată prin cușcă și a făcut un salt convulsiv înainte. Atunci loviturile de pumn au început să curgă în capul ei.

Dar mirosul sângelui a avut asupra ei efectul înnebunitor al primului pahar de vin asupra unui bețiv privat mult timp de băutură. Atacurile ei, punctate de răgete, deveneau din ce în ce mai furioase. Apărarea mea imperfectă, handicapată de pierderea unei mâini mă expunea dinților și ghearelor. Totuși am dat curajos lovitură după lovitură. Cușca era transformată într-un pandemoniu, sângele improșca în toate părțile, fiara se înroșea de durere și de mânie.

"Trageți! Trageți! Ucideți fiara!" strigau spectatorii oamenilor înarmați de pe margine. Omul și fiara se mișcau atât de iute, că un glonte nu nimeri ținta. Îmi adunai toate forțele, toată voința și, cu un urlet, am dat o ultimă lovitură. Tigrul a căzut și nu s-a mai mișcat.

"Ca o pisicuță!" am spus.

Swami râse din toată inima și-și continuă povestirea.

"În fine, Raja Begum era învins, umilit în orgoliul lui regal! Am căutat un lanț, am găsit unul pe planșeu și am legat tigrul de barele cuștii. Triumfător, mă îndreptam spre ușă, dar Raja Begum, acest diavol încarnat, părea că vrea să confirme natura lui demonică.

Dintr-un salt formidabil, a rupt lanțul și mi-a sărit în spate. Cu umărul mușcat în profunzime, m-am prăbușit; după o clipă aproape am răsturnat

fiara, care a leșinat din nou sub o avalanșă de lovituri. De această dată am legat-o mai solid și am părăsit cușca cu pași lenți. Teribil rănit, eu am îndeplinit totuși cele trei condiții ale luptei: să înving tigrul, să-l leg cu un lanț și să părăsesc cușca fără ajutorul nimănui.

Cu rănilor pansate, am fost onorat, aclamat, sărbătorit; sute de monezi de aur se adunau la picioarele mele. Tot orașul era în delir. Nu se vorbea decât despre strălucita mea victorie asupra unuia din tigrii cei mai puternici, cei mai feroci care au fost văzuți vreodată. Prințul, fidel promisiunilor sale, mi l-a dăruit pe Raja Begun, dar toate astea nu m-au bucurat. O schimbare deosebită s-a produs în sufletul meu. S-ar putea spune că, ieșind din cușcă, prin aceasta eu am închis ușa ambițiilor terestre.

A urmat o perioadă grea. Timp de șase luni am fost între viață și moarte. De îndată ce am fost în stare, m-am întors în orașul natal.

"Acum știu că guru-l meu este sfântul care m-a avertizat, m-am confesat eu tatălui meu. Ah! dacă l-aș putea întâlni!" Dorința mea era sinceră, căci într-o zi sfântul a apărut pe neașteptate.

"Ajunge cu dresatul tigrilor!", declară el cu o calmă siguranță. "Urmează-mă și te voi învăța să pui la pământ fiarele ignoranței care populează jungla universului uman. Tu ești obișnuit cu spectatori aceștia vor fi o galaxie de îngeri admirând uimitoarele tale fapte în practica yoga!"

Guru-l meu m-a inițiat în practicile spirituale. El a deschis ușile sufletului meu, ruginite prin ne folosire. Am plecat împreună în Himalaya pentru a desăvârși antrenamentul meu."

Chandi și cu mine ne-am înclinat în fața monahului, recunoscători de a fi auzit minunata poveste a vieții lui. Mă simțeam pe deplin răsplătit pentru lunga așteptare preliminară din vestibulul răcoros.

6-1: *Sohong* era numele său monastic, dar era mai cunoscut sub numele de "Tiger Swami."

6-2: "Print Prințesă" - numit astfel pentru a indica faptul că animalul său poseda ferocitatea combinată a tigrului și a tigroaicei.

CAPITOLUL: 7

Sfântul care levitează

"Seara trecută am văzut un yoghin care plutea la câțiva metri deasupra solului." Prietenul meu Upendra Mohun Chowdhury vorbea cu o voce emoționată. Am zâmbit entuziasmat:

"Cred că pot să-i ghicesc numele. Nu e Bhaduri Mahasaya?"

Upendra Mohun Chowdhury făcu semn că da, puțin supărat că nu mi-a spus ceva nou. Pasiunea mea pentru sfinți era atât de bine cunoscută printre prietenii mei, încât aceștia se bucurau dacă îmi puteau comunica ceva nou.

"Yoghinul locuiește foarte aproape de casa mea și eu îl văd frecvent." Această declarație i-a trezit un viu interes lui Upendra Mohun Chowdhury, așa că am continuat:

"L-am văzut într-o împrejurare deosebită. El a obținut controlul asupra tehnicilor *pranayama* ⁷⁻¹ menționate de Patanjali ⁷⁻². Odată, Bhaduri Mahasaya a realizat în prezența mea *Bhastrika Pranayama* cu atâta forță că ai fi zis că a izbucnit o furtună în cameră! Apoi el își opri respirația de tunet și se cufundă în imobilitate și într-o stare ridicată de supraconștiință ⁷⁻³. Impresia de calm după furtună era de neuitat.

"Se spune că sfântul nu iese niciodată din casă", spuse Upendra neîncrezător.

"Și totuși este adevărat! El trăiește izolat de aproape 20 de ani, regulă pe care nu o încalcă decât la sărbătorile sfinte, când iese în fața casei! Atunci este asaltat de cerșetori care cunosc bunătatea extremă a lui Bhaduri Mahasaya."

"Cum poate el rezista în aer sfidând legea gravitației?"

"Corpul yoghinului își pierde greutatea în urma unor anumite forme de pranayama. Atunci el plutește, sau sare ca un greier. Chiar și sfinții care n-au practicat yoga tradițională ⁷⁻⁴ pot pluti când sunt într-o stare profundă de devoțiune față de Dumnezeu."

"Aș vrea să știu mai multe despre acest înțelept; mergi la reuniunile de seară?" Curiozitatea sclipea în ochii lui Upendra.

"Da, asist adesea, îmi place foarte mult cum împărtășește din înțelepciunea sa discipolilor. Uneori râsul meu prelungit întrerupe solemnitatea. Asta nu-i displace sfântului, dar n-aș putea spune același lucru despre discipolii săi!"

După amiază, la întoarcerea de la școală, am trecut prin fața casei Bhaduri Mahasaya și m-am hotărât să-i fac o vizită scurtă: Yoghinul nu primea public în general. Discipolul care era pus să păzească ușa m-a întrebat dacă aveam vreo "întâlnire dinainte stabilită". Din fericire, Maestrul a intervenit la timp, altfel aş fi fost gonit fără alte formalități.

"Lasă-l pe Mukunda să intre, dacă aceasta este dorința lui." Ochii înțeleptului scânteiau. "Recluziunea mea nu este pentru binele meu, ci pentru al celorlalți. Cei care trăiesc în lume nu iubesc sinceritatea care le distruge iluziile. Sfinții nu sunt numai rari, ci și surprinzători. Chiar și în Scripturi ei sunt adesea descriși ca fiind stânjenitori!"

L-am urmat pe Bhaduri Mahasaya în chilia lui de la ultimul etaj, chilie pe care n-o părăsea aproape deloc. Maeștrii se refugiază adesea de zgomotele lumii și trăiesc absolut în afara epocii lor; astfel ei sunt contemporani cu înțeleptii tuturor timpurilor.

"Maharishi ⁷⁻⁵, sunteți primul yoghin pe care l-am cunoscut trăind retras."

"Dumnezeu face ca înțelepții să locuiască în locurile cele mai diverse, pentru ca noi să nu credem că El este supus unor reguli."

Înțeleptul s-a așezat în postura lotus. În vârstă de peste 70 de ani, el nu avea nici unul din semnele obișnuite ale senilității sau vieții sedentare. Drept, robust, reprezenta idealul din toate punctele de vedere. Fața lui era cea a unui *rishi*, așa cum îl descriu textele sfinte: cu ținuta nobilă, cu barba albă, se ținea drept, ochii lui calmi fiind fixați asupra Omniprezenței Divine.

După câteva clipe, înțeleptul și cu mine eram cufundați într-o meditație profundă. O oră mai târziu, vocea sa nobilă m-a scos din contemplarea mea:

"Te cufunzi deseori în tăcere, dar ai dezvoltat *anubhava* ⁷⁻⁶?" Astfel el îmi reamintea ca trebuie să-l iubesc pe Dumnezeu mai mult decât meditația. "Nu tehnica este Țelul!"

El îmi oferi un fruct de mango. Cu acea scânteiere spirituală atât de plăcută la un om auster, el remarcă: "În general, oamenii preferă *Jala Yoga* (unirea cu hrana) în loc de *Dhyana Yoga* (unirea cu Dumnezeu).

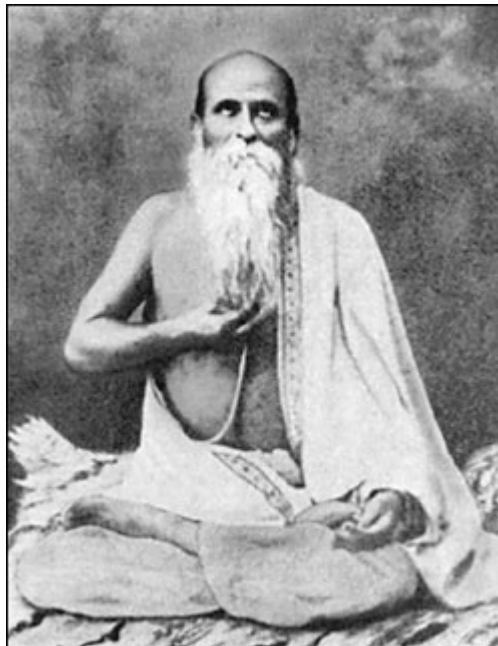
Această glumă yoghină mă făcu să râd în hohote.

"Ce râs ai!" Privirea lui era afectuoasă. Fața mereu senină s-a iluminat de un surâs extatic. Un râs divin a licărit în ochii lui de lotus.

"Aceste scrisori vin din America", făcu el arătându-mi un pachet gros pe masă. Eu corespundez cu mai multe societăți ai căror membri se interesează de yoga. Ei redescoperă India, cu un simț mai bun al direcției decât Columb! Sunt bucuros să îi ajut. Învățătura yoga este disponibilă oricui vrea să o primească, precum lumina zilei.

Ceea ce *rishis* au perceput ca fiind esențial pentru salvarea omenirii nu e nevoie să fie diluat pentru vestici. Deși sufletele trec prin experiențe diverse, nici în Occident și nici în Orient nu vor înflori dacă nu vor practica vreo formă a disciplinei yoga."

Privirea calmă a sfântului se așează asupra mea. În acel moment n-am înțeles cât de profetice erau vorbele lui. De-abia astăzi, scriind aceste cuvinte, realizez întreaga semnificație a aluziilor pe care le-a făcut el adesea la misiunea mea de a răspândi în America învățătura Indiei.

BHADURI MAHASAYA
"Sfântul care levitează"

Casa din Calcutta, de pe strada Gurpar nr.4, unde am copilărit

"Maharishi, ar trebui să scrieți o carte despre yoga spre binele omenirii."

"Eu instruiesc discipoli. Ei și elevii lor vor constitui o dovadă vie, mai valoroasă decât o lucrare care va suporta asaltul timpului și comentariile viclene ale criticilor!" Umorel lui Bhaduri mi-a provocat altă izbucnire de râs.

Am rămas singur în compania yoghinului până la sosirea discipolilor, seara. Întotdeauna Bhaduri Mahasaya a fost de o elocință inegalabilă care a vrăjit auditoriul; s-ar fi putut spune că niște valuri pașnice, ce erau de fapt cuvintele sale, ne-au ridicat ușor pentru a ne duce spre Dumnezeu. Parabolele sale izbitoare erau pronunțate cu o cursivitate desăvârșită, în limba bengali.

În acea seară Bhaduri Mahasaya a explicat particularitățile filosofice ale vieții prințesei medievale Rajputani Mirabai, care a părăsit fastul curții

pentru a căuta compania yoghinilor. Un mare sannyasi a refuzat să o primească pe motiv că este femeie; replica ei l-a adus, umil, la picioarele ei.

"Să zicem că eu ignor că există în univers și alți bărbați în afară de Dumnezeu; față de El nu suntem noi cu toții femei?". (Conform scripturilor, Dumnezeu e înțeles ca principiul unic creator, creația nefiind decât *maya*, principiul pasiv.)

Mirabai a scris poeme inspirate care sunt renumite în India și în zilele noastre. Iată traducerea unuia dintre ele:

Dacă o baie zilnică ar fi suficient pentru a ajunge la Dumnezeu,
M-aș face în grabă o balenă;
Dacă a mânca fructe și rădăcini m-ar putea face să-L cunosc pe Dumnezeu,
M-aș transforma bucuroasă într-o capră;
Dacă a spune rugăciuni ar fi suficient pentru a-L descoperi,
Mi-aș spune rugile pe mătânii uriașe;
Dacă plecându-te în fața unei pietre ai putea să-L descoperi,
Aș adora umilă un munte de cremene;
Dacă bând lapte ai putea să-L înghiți,
Vițelii și copii L-ar fi cunoscut;
Dacă ar fi suficient să-ți părăsești soția pentru a-L câștiga pe
Dumnezeu,
Oamenii n-ar deveni eunuci cu miile?
Mirabai știe că pentru a-L avea pe Dumnezeu,
Singură, Iubirea e indispensabilă.

Ascultătorii au depus câteva rupii în papucii lui Bhaduri Mahasaya, aflați lângă Maestrul aflat în postura yoga. Acest omagiu respectuos, obișnuit în India, înseamnă că discipolul depune bunurile sale materiale la picioarele maestrului. Domnul însuși veghează astfel asupra noastră prin intermediul prietenilor recunoscători.

"Sunteți minunat, Maestre!" zise cu admirație un discipol, luându-și rămas bun. "Ați renunțat la bogății și la bunăstare pentru a-l căuta pe Dumnezeu și pentru a ne învăța pe noi înțelepciunea!" Se știa că în tinerețe Bhaduri Mahasaya își părăsise familia care era foarte boagată, pentru a urma calea yoga.

"Tu răstălmăcești adevărul!" replică înțeleptul. Eu, n-am abandonat decât un pumn de rupii și de plăceri meschine pentru a cuceri împărăția cerurilor, a fericirii nesfârșite. Cum atunci aș fi putut să-mi refuz aceste bucurii? Eu cunosc bucuria de a împărți comoara divină. Mai poate fi vorba de un sacrificiu? Din contră, oamenii din această lume renunță la bogățiile inestimabile care sunt în Dumnezeu, pentru biete bucurii trecătoare, jucării pământene!"

Am chicotit la auzul acestui punct de vedere paradoxal al renunțării - care îl înalță pe orice sfânt cerșetor, în timp ce mândrii milionari sunt transformați în martiri inconștienți.

"Ordinea divină are grijă de viitorul nostru cu mult mai multă înțelepciune decât orice companie de asigurări." Concluzia maestrului a fost o adevărată profesiune de credință: "Lumea este plină de oameni ignoranți ce cred în securitatea exterioară. Gândurile lor negre sar în ochi ca o cicatrice pe frunte. Dar Cel care, de când ne-am născut, ne-a dat aer pur și lapte va ști să ne asigure zilnic cele necesare traiului, dacă-I suntem fideli."

Am continuat să mă duc după terminarea orelor de clasă la locuința sfântului. Cu o solitudine tăcută el m-a ajutat să ating *anubhava*. Într-o zi s-a mutat pe strada Ram Mohan Roy, departe de locuința mea de pe strada Gurpar. Discipolii lui iubiți îi construiseră un ashram nou, cunoscut sub numele de "Nagendra Math" ⁷⁻².

Voi cita de asemenea cuvintele pe care mi le-a adresat, mulți ani mai târziu, Bhaduri Mahasaya, ultima dată când l-am văzut. Puțin înainte de a pleca în Occident am venit să îngenunchez în fața lui pentru a mă binecuvânta.

"Du-te în America fiule! Fie ca înțelepciunea Indiei să-ți servească drept pavăză! Tu porți pe frunte semnul victoriei; oamenii de dincolo de Ocean te vor primi cu bine."

7-1: Metode de control a forței vitale (prana) prin regularizarea respirației. Bhastrika Pranayama ("Poalele") face mintea stabilă.

7-2: Cel mai de frunte exponent antic al yogă-i.

7-3: Profesorii francezi au fost primii occidentali care au dorit să investigheze științific posibilitățile oferite de mintea supraconștientă. Profesorul Jules-Bois, membru al Școlii de Psihologie de la Sorbona, a conferențiat în America în 1928; el a spus că savanții francezi au legat facultatea recunoașterii de supraconștient, "care este tocmai opusul subconștientului freudian și care îl face pe om să fie om, nu doar un super-animal". Domnul Jules-Bois a explicat că trezirea conștiinței înalte "nu trebuie confundată cu autosugestia sau hipnotismul. Existența unei minți supraconștiente a fost acceptată de mult de filosofie, fiind de fapt Suprasufletul despre care vorbea Emerson, dar abia recent a fost recunoscut de știință." Savantul francez a subliniat că inspirația, geniul, valorile morale provin din supraconștiință. "Credința în aceasta nu este misticism, deși acceptă și valorizează calitățile pe care și misticii le predicau."

7-4: Sfânta Teresa de Avila și alți sfinți creștini erau deseori observați într-o stare de levitație.

7-5: "Mare înțelept"

7-6: Percepția reală a lui Dumnezeu.

7-7: Numele complet al sfântului era Nagendranath Bhaduri. *Math* înseamnă domiciliul unui pustnic sau *ashram*.

CAPITOLUL: 8

Marele savant al Indiei, Jagadis Chandra Bose

"În domeniul transmisiei fără fir, invenția lui Jagadis Chandra Bose, este anterioară celei a lui Marconi."

În timp ce mă apropiam de un grup de profesori angajați într-o discuție științifică, mi-a ajuns la urechi această remarcă uimitoare . Dacă motivul care m-a determinat atunci să mă apropii de ei a fost un orgoliu național, eu îl regret. Dar nu pot nega viul meu interes față de tot ce poate dovedi că Indiei i se cuvine un loc de frunte nu numai în metafizică, ci și în fizică

"Ce vreți să spuneți domnule?", l-am întrebat pe unul dintre profesori, care-mi răspunse imediat:

"Bose a fost primul care a descoperit telefonul fără fir și un aparat destinat înregistrării refracției undelor electromagnetice. Dar savantul indian nu și-a exploatat comercial invențiile. De altfel, el n-a întârziat să-și întoarcă atenția de la lumea anorganică spre cea organică. Revoluția sa în domeniul fiziologiei vegetale depășește chiar succesele lui de fizician."

I-am mulțumit politicos și el a adăugat: "Marele savant este colegul meu la Colegiul Prezidențial."

A doua zi am vizitat locuința savantului, vecinul nostru de pe strada Gurpar. Mult timp îl admirasem de la distanță. Botanistul auster și retras m-a primit cu bunăvoință. Frumos, robust, cu păr abundent, cu fruntea largă, savantul, care era sprinten la cei 50 de ani ai săi, avea ochi de visător pierdut în abstracții. Cuvintele lui precise trădau o lungă preocupare științifică.

"Tocmai m-am întors dintr-o călătorie în care am vizitat mai multe societăți științifice occidentale, ai căror membri au manifestat un viu interes pentru delicatul aparat inventat de mine, destinat să pună în lumină unitatea indivizibilă a vieții ⁸⁻¹. Crescograful Bose permite o mărire de zece milioane de ori. Deja microscopul, cu o mărire de câteva mii de ori, a revoluționat biologia. Crescograful îi deschide orizonturi imense."

"Ați făcut atâtea, domnule, pentru a reuni Orientul cu Occidentul în brațele științei impersonale!"

"Am studiat la Cambridge. Metoda occidentală de a supune teoriile unei verificări experimentale scrupuloase este admirabilă. Empirismul occidental a mers mână în mână cu introspecția mentală, moștenirea mea orientală; ele m-au condus spre regiuni încă neexplorate de cercetarea științifică. Rezultatele cercetărilor științifice realizate cu Crescograful meu ⁸⁻² îi vor convinge pe cei mai sceptici de existența la plante a unui sistem nervos sensibil și a unei vieți afective foarte bogate și nuanțate. Iubire, ură, bucurie, teamă, plăcere, durere, excitabilitate, mirare și alte nenumărate reacții la diverși stimuli se manifestă la plante la fel ca și la animale.

"Imensa strălucire a vieții în toată creația părea, înainte de dumneavoastră, o imagine poetică, profesore! Un sfânt pe care l-am cunoscut refuza să culeagă flori spunând: 'Nu vreau să-i stric trandafirului frumusețea lui mândră. Mâna mea nu-i va ofensa niciodată demnitatea'. Descoperirea dumneavoastră confirmă aceste cuvinte!"

"Poetul este în comuniune cu adevărul, în timp ce savantul și-l apropie cu dificultate și multă muncă. Vino într-o zi în laboratorul meu și te vei convinge de dovezile de necombătut ale crescografului."

Am acceptat bucuros invitația și mi-am luat rămas bun. Mai târziu am auzit că profesorul părăsise Colegiul Prezidențial și proiecta crearea unui alt centru de cercetări în Calcutta.

Am asistat la inaugurarea Institutului Bose. Erau sute de vizitatori entuziaști. Decorațiile simbolice executate artistic ale acestui nou templu al științei m-au încântat. Am observat că intrarea era relicva seculară a unui vechi sanctuar. În spatele fântânii cu lotuși ⁸⁻³, o efigie feminină purta o torță indicând respectul hindus față de femeie, purtătoarea nemuritoare a luminii cunoașterii. În grădină, un mic templu era consacrat Divinului, Celui fără Formă; absența oricărei imagini sugera caracterul necorporal al Divinității.

JAGADIS CHANDRA BOSE

Marele fizician indian, botanist si inventator al crescografului

Discursul pronunțat de Bose în cursul solemnității ar fi putut ieși din gura unui *rishi* inspirat al antichității:

"Astăzi eu consacru acest institut nu numai ca laborator, ci și ca templu." Accentele lui solemne au înfiorat asistența. "Cercetările mele m-au condus fără să știu la frontierele fizicii și ale biologiei. Spre surprinderea mea, am văzut anulându-se linia de separare dintre anorganic și organic; materia anorganică, departe de a fi inertă, palpită sub acțiunea unor forțe subtile.

O identitate a reacțiilor pare să pună sub o lege comună animalele, plantele și mineralele. Același fenomen de oboseală sau de degradare se manifestă în cele trei regnuri ale naturii, cu aceleași posibilități de revigorare, sau de regenerare, în toate regnurile există aceeași neputință în fața morții. Uimit de această descoperire, am comunicat cercetările mele Academiei Regale de Științe, susținute de dovezi experimentale. Dar biologii prezenți mi-au sugerat că, în loc să mă amestec în domeniul lor, aș face mai bine să mă ocup de fizică și că incursiunea mea în biologie, cu mijloace inadecvate, n-a făcut decât să ofenseze eticheta.

Exista de asemenea în aceste reproșuri o prejudecată de natură teologică constând în confuzia dintre credință și ignoranță. Se uită adesea că Cel care ne-a propus enigma, mereu nouă, a creației, ne-a dăruit de asemenea și setea cunoașterii. În lupta cu neînțelegerea timp de atâția ani, am înțeles cel puțin că viața unui pasionat al științei este o luptă de opinii nesfârșită.

Este de datoria lui să o transforme într-un fervent sacrificiu către ideal, unde câștigul sau pierderea, succesul sau insuccesul, nu sunt decât unul și același lucru.

Va veni un timp când societățile științifice de renume din lume vor accepta teoriile mele și consecințele lor, recunoscând astfel importanța contribuției Indiei în domeniul științific ⁸⁻⁴. Oare un ideal meschin, îngust, poate mulțumi spiritul hindus? O tradiție vie, în continuă evoluție și o putere vitală de reîntinerire au permis Indiei să se reînnoiască de-a lungul nenumăratelor transformări. În toate epocile au apărut oameni care, disprețuind succesele cotidiene, meschine, adevărurile la modă, au căutat să realizeze idealul lor suprem nu printr-o renunțare pasivă, ci printr-o luptă neîncetată. Cel slab, care fuge de luptă, nu va obține nimic, deci nu va avea la ce renunța. Numai cel care a luptat până la victorie poate apoi îmbogăți lumea cu fructele cuceririi sale.

Cercetările realizate în laboratoarele Bose, relativ la sensibilitatea materiei, au deschis orizonturi neașteptate fizicii, filosofiei, medicinei, agriculturii și psihologiei. Probleme altădată inabordabile sunt acum de domeniul investigației științifice.

Totuși succesul nu poate fi obținut decât cu prețul unei riguroase observații științifice. De aceea este necesară o întreagă serie de aparate extrasensibile, inventate de mine, pe care le puteți vedea în holul de la intrare. Ele vă vor arăta ce eforturi uriașe au fost necesare pentru a străbate vâlul aparenței aruncat asupra realității, cantitatea de muncă, de perseverență, de imaginație necesare pentru a suplini limitările simțurilor noastre. Savantul știe de altfel că adevăratul laborator este mintea, care dezvăluie legile adevărului ascunse în spatele aparențelor.

Seria de conferințe care va fi ținută aici nu va consta doar în repetarea cunoștințelor la mâna a doua; ele vor revela noi descoperiri expuse pentru prima dată aici. Publicarea regulată a lucrărilor institutului va permite lumii întregi să profite de cuceririle științei hinduse. Aceste descoperiri vor rămâne publice, căci noi nu vom pretinde brevete. Spiritul culturii noastre naționale nu ne permite să exploatăm comercial rezultatul științei noastre.

Doresc ca porțile Institutului să rămână deschise cercetătorilor din toate țările, fiind fidel astfel tradițiilor țării noastre. Chiar cu 2500 de ani în urmă, la universitățile de la Nalanda și Taxila, erau studenți veniți din toate colțurile lumii.

Deși știința nu este nici orientală, nici occidentală, India este foarte dotată în acest domeniu ⁸⁻⁵. Imaginația indiană înflăcărată, susceptibilă să

întrevadă o ordine nouă într-un noian de fapte în aparență contradictorii, este întărită de obișnuința concentrării, care conferă puterea de a menține mintea în căutarea adevărului cu o răbdare infinită."

Mi-au dat lacrimile când savantul și-a terminat discursul. Răbdarea! Nu este ea sinonimul Indiei, răbdarea care derutează Timpul și istoricii?

Puțin timp după inaugurare, am vizitat din nou Institutul. Fidel promisiunii făcute, savantul m-a invitat în laboratorul său:

"Voi fixa crescograful la această ferigă. Amplificarea este prodigioasă. Dacă deplasarea unui melc ar fi fost mărită în aceeași proporție, el ar părea că se mișcă cu viteza unui rapid!"

Devoram din ochi ecranul care reflecta umbra teribilă a ferigii. Cele mai mici pulsații ale vieții deveneau acum perceptibile; planta creștea lent în fața ochilor mei uimiți. Savantul atinse vârful ferigii cu o tijă metalică; mișcarea vitală se opri brusc, pentru a reîncepe de îndată ce tija a fost îndepărtată.

"Vezi! Cea mai mica intervenție exterioară aduce prejudicii țesuturilor sensibile, remarcă Bose. Privește, acum voi administra cloroform și apoi un antidot."

Cloroformul suspendă imediat creșterea; antidotul produse efectul contrar. Imaginea de pe ecran îmi captase atenția mai mult decât orice intrigă cinematografică. Savantul, acum în rolul unui ticălos, înțepă planta cu un obiect ascuțit. Durerea s-a manifestat printr-o mișcare spasmodică. Când a tăiat o parte a plantei cu o lamă, umbra, mai întâi agitată violent, se înțepeni brusc după un spasm de agonie.

"Am reușit să transplantez un arbore matur tratându-l cu cloroform în prealabil; în general, acești regi ai pădurii mor la puțin timp după ce au fost deplasați." Jagadis surâse, fericit că astfel salvase viața unui arbore.

"Aparatul meu a permis să constatăm că arborii au un sistem circulator bine reprezentat, circulația sevei corespunzând presiunii sanguine la animale. Mișcarea sevei este inexplicabilă prin mijloacele fizice invocate de obicei, precum capilaritatea; crescograful a permis s-o reducem la o activitate a celulelor vii. Undele peristaltice se propagă în copac plecând de la un tub cilindric care-i servește ca un soi de inimă! Cu cât avansăm mai mult, cu atât devine mai evident că planul naturii este identic pretutindeni."

Savantul arată un alt aparat Bose:

"Acum voi efectua niște experiențe cu o bucată de cositor. Forța vitală a acestui material reacționează la diverși stimuli, buni sau răi. Aparatul va înregistra aceste reacții diverse."

Profund interesat, supravegheam graficul pe care se înscriau vibrațiile caracteristice structurii atomice. Profesorul aplică cloroform pe bucata de cositor și înregistratorul a încetat să vibreze, pentru a reîncepe progresiv pe măsură ce metalul revenea la starea lui normală. Când profesorul a pus otravă, inductorul a marcat imediat momentul morții. Savantul spuse:

"Aparatele Bose au demonstrat că metale precum oțelul pentru mașini sunt supuse oboselii, și-și reiau starea normală după un repaos periodic. Viața care pulsează într-un metal este în mod serios afectată, sau chiar întreruptă, prin trecerea curenților electrici de înaltă tensiune."

Am parcurs dintr-o privire numeroasele aparate, martore elocvente ale ingeniozității neobosite a inventatorului.

"Domnule, este regretabil faptul că nu se utilizează pe scară largă aparatele dumneavoastră minunate pentru a provoca o dezvoltare maximă a agriculturii. Ar fi posibil să dedicați unele dintre ele încercărilor de laborator pentru a determina acțiunea diferitelor îngrășăminte asupra creșterii plantelor?"

"Ai dreptate. Generațiile viitoare vor utiliza multe aplicații ale aparatelor Bose. Savantul cunoaște rareori consacrarea din partea contemporanilor săi; el se mulțumește cu bucuria de a fi făcut o muncă utilă."

Mi-am luat rămas bun de la neobositul savant exprimându-mi profunda recunoștință. "Uimitoarea fertilitate a geniului său se va epuiza vreodată?", mă gândeam eu.

Anii n-au diminuat activitatea sa. După ce a pus la punct un aparat perfecționat, "cardiograful rezonant", el își continuă experiențele asupra florei bogate a Indiei. O enormă farmacopeie de plante medicinale a fost astfel descoperită. Bose a urmărit să măsoare pulsațiile infinitezimale ale țesuturilor vegetale, animale sau umane. Marele botanist prevedea că utilizarea cardiografului va conduce la practicarea vivisecțiilor pe plante și nu pe animale.

"Comparația rezultatelor obținute administrând simultan un medicament unei plante și unui animal a dat un paralelism surprinzător", a notat el. "Tot ceea ce se întâlnește la om, există în germene și la plante. Experiențele pe plante vor permite diminuarea suferințelor umane."

Cercetările de pionierat asupra plantelor făcute de Bose au fost confirmate în mod substanțial și de alți cercetători. Munca prestată în 1938 la Universitatea Columbia a fost relatată de *The New York Times* după cum urmează:

S-a demonstrat în ultimii ani că, atunci când nervii transmit mesaje între creier și alte părți ale corpului, sunt generate impulsuri electrice minuscule. Aceste impulsuri au fost măsurate de galvanometre sensibile și mărite de milioane de ori de către amplificatoare. Până acum nu a fost descoperită nici o metodă satisfăcătoare pentru a studia trecerea impulsurilor de-a lungul fibrelor nervoase la animale sau om, datorită vitezei mari cu care ele se deplasează.

Dr. K. S. Cole și Dr. H. J. Curtis au descoperit că celulele singulare lungi ale plantelor proaspete de apă nitella, folosite în mod frecvent în acvarii, sunt identice virtual cu acelea ale fibrelor nervoase singulare. Mai mult chiar, ei au descoperit că fibrele nitella, dacă sunt excitate, propagă unde electrice similare în totalitate, cu excepția vitezei, celor ale nervilor de la om și animale. S-a constatat că impulsurile electrice nervoase sunt mai încete la plante decât la animale. Această descoperire a fost măsurată de către cercetătorii de la Universitatea Columbia prin luarea de imagini ale deplasării încete a impulsurilor electrice în nervi.

Astfel, planta nitella este posibil să devină un fel de piatră Rosetta pentru descifrarea secretelor veșnic păstrate chiar la granița dintre minte și materie."

Poetul Rabindranath Tagore a fost un prieten destoinic al savantului idealist al Indiei. Pentru el, cântărețul dulcii limbi bengali a compus următoarele versuri ⁸⁻⁶:

O, pustnicule, te chem cu cuvintele autentice
Ale vechiului imn *Sama*: "Ridică-te! Trezește-te!"
Chemare făcută bărbatului care deține cu mândrie înțelepciunea
Shastrică
Discutând fără profit prin pedanterie pură
Chemare făcută acelui lăudăros să revină
La bogata natură, pe acest pământ fecund;
Trimite această chemare grupului tău de erudiți
Să ne împreunăm sacrificiul focului,
Să le adunăm pe toate împreună. Astfel India noastră,
Pământul nostru străbun, să se reîntoarcă către ea însăși,
încă o dată la o muncă stabilă, liniștită
La datorie și devoțiune,
La extazul meditației sale cinstite;
Să o lăsăm să stea încă o dată

Netulburată, fără lăcomie, fără lupte, pură
Și încă o dată de pe lăcașul ei cel moale
Să redea din nou învățătura supremă tuturor ținuturilor.

8-1: "Știința va deveni transcedentală ori va dispărea. În botanică se va descoperi teoria corectă - avatarii lui Brahma vor fi prezenți în manualele de istorie a naturii" - *Emerson*.

8-2: Din rădăcina latină *crescere* = a crește. Pentru realizarea crescografului și a altor invenții, în 1917, Bose a primit titlul de Cavaler.

8-3: Floarea de lotus este un simbol străvechi divin al Indiei; petalele sale desfășurate sugerează expansiunea sufletului; este un simbol al purității pentru că își păstrează frumusețea nealterată, deși crește în noroi.

8-4: "Noi credem ... că nici o disciplină, în special în domeniul umanist, din cadrul unei universități importante, nu poate fi dotată corespunzător dacă nu dispune și de un specialist în acea disciplină educat în universitățile din India, unde orice ramură a științei este studiată dintr-un punct de vedere holistic. Noi credem, de asemenea, că orice colegiu care dorește ca absolvenții săi să devină niște buni specialiști trebuie să aibă un personal competent bun cunoscător al civilizației Indiei." - Fragmente dintr-un articol al profesorului W. Norman Brown, Universitatea din Pennsylvania, apărut în mai 1939, într-un număr al Buletinului Consiliului American al Societăților Erudite, Washington, D.C.

8-5: Structura atomică a materiei era binecunoscută hindușilor antici. Unul dintre cele 6 sisteme ale filosofiei indiene este *Vaisesika*, provenind din rădăcina sanscrită *visesas*, "individualitate atomică". Unul din principalii susținători ai lui *Vaisesika* a fost Aulukya, numit de asemenea și Kanada, "mâncătorul de atomi", care s-a născut aproximativ acum 2800 de ani.

Într-un articol apărut în *East-West*, aprilie 1934, un rezumat al cunoașterii științifice din *Vaisesika* a fost prezentat după cum urmează: "Deși «teoria atomică» modernă este în general considerată un nou progres al științei, ea a fost expusă într-un mod strălucitor de Kanada, 'mâncătorul de atomi'. Termenul sanscrit *anu* poate fi tradus corect ca <atom> în sensul grecesc literal de <cel care nu poate fi tăiat> sau indivizibil. Alte expuneri științifice ale tratatelor *Vaisesika*, apărute înainte de Cristos includ: 1. deplasarea acelor către magnet; 2. circulația apei în plante; 3. *akasha* sau eterul, inert și fără structură, ca bază a transmiterii forțelor subtile; 4. focul solar ca fiind cauza altor forme de căldură; 5. căldura ca fiind cauza schimbului molecular; 6. legea gravitației ca fiind

generată de calitatea atomilor de pământ de a avea mare putere de atracție; 7. natura cinetică a întregii energii, cauza avându-și întotdeauna rădăcina în cheltuiala de energie sau redistribuirea ei; 8. disolutia universală prin dezintegrarea atomilor; 9. radiația căldurii și a razelor luminoase, a particulelor infinitezimale, țâșnind în toate direcțiile cu o viteză uluitoare (teoria modernă a <razelor cosmice>); 10. relativitatea timpului și a spațiului.

"*Vaisesika* atribuie originea lumii atomilor, eterni prin natura lor, având în vedere particularitățile lor fundamentale. Acești atomi erau priviți ca posedând o mișcare vibratorie neîncetată ... Descoperirea recentă că un atom reprezintă în miniatură un sistem solar, posibil să nu fi fost o noutate pentru filosofii antici ai lui *Vaisesika*, care au redus de asemenea timpul la conceptul matematic cel mai abstract, descriind cea mai mică unitate de timp (*Kala*) ca fiind perioada necesară unui atom să traverseze propria sa unitate a spațiului."

8-6: Tradus din limba bengali folosită de Rabindranath Tagore, de către Manmohan Ghosh, în *Viswa-Bharati*.

CAPITOLUL: 9

Preafericitul credincios și iubirea lui cosmică

"Ia loc, dacă dorești, domnișorule. Eu discut cu Mama mea Divină."

Tăcut, cu cea mai profundă venerație, am pășit în cameră fiind pătruns de aspectul îngeresc al Maestrului Mahasaya. Cu barba albă și mătăsoasă, cu ochii mari strălucitori, el părea o încarnare a purității. Bărbia ridicată și mâinile împreunate, arătau că l-am surprins în mijlocul unei meditații.

Cuvintele simple de bun venit au produs asupra mea reacția cea mai puternică pe care am trăit-o vreodată. Cea mai mare durere a mea fusese moartea mamei; acum, agonia separării de Mama Divină m-a făcut să urlu de suferință; am alunecat la pământ.

"Domnișorule, calmează-te!" Sfântul era emoționat.

Pierdut în oceanul disperării, mă agățam de picioarele lui ca de un colac de salvare.

"Intervin-o în favoarea mea! Întreab-o pe Mama Divină dacă mă bucur de grația Sa!"

O asemenea promisiune nu este ușor acordată. Maestrul era constrâns la tăcere.

Nu mă îndoiam de loc că Maestrul Mahasaya putea să discute cu Mama Cosmică. Ce umilință să gândesc că eram orb la prezența ei în timp ce ea apărea foarte apropiată privirilor sfântului! Fără cea mai mică rușine, m-am agățat de picioarele lui, surd la reproșurile sale, nu încetam să-l rog să-mi îndeplinească dorința.

"Voi supune cererea ta Mamei Divine", capitulă el cu un surâs de compasiune.

Aceste cuvinte ascundeau o asemenea forță încât am fost imediat eliberat de orice durere.

"Maestre, nu uita promisiunea făcută! Mă voi întoarce curând pentru a cunoaște răspunsul!" Eram plin de o bucurie anticipată, în timp ce până atunci suspinam pierdut.

Coborând scările, m-au invadat amintirile. Aici, pe strada Amherst la numărul 50, actuala reședință a Maestrului Mahasaya, am locuit noi atunci când a murit mama. Aici am suferit că nu o voi mai vedea pe mama; tot aici am suferit azi că nu pot să o văd pe Mama Divină... O, ziduri dotate cu conștiință, martori muți ai disperării mele profunde, ai salvării mele finale!...

Am ajuns acasă, pe strada Gurpar. M-am refugiat în singurătatea mansardei mele pentru a mă cufunda în meditație până la ora 10 seara. Deodată, o viziune orbitoare a străpuns obscuritatea caldă a nopții indiene.

Aureolată de o lumină splendidă, a apărut Mama Divină. Fața ei luminată de un surâs dulce era frumusețea însăși.

"Te-am iubit și te voi iubi mereu!"

Vocea cerească răsuna în note de argint. Apariția se șterse încet, încet.

În zori, când soarele abia se ridica, m-am dus în grabă la Maestrul Mahasaya. Am urcat scara și am ajuns la camera lui situată la etajul 3. Butonul soneriei era acoperit cu o pânză în semn că Maestrul nu dorea să fie deranjat. Cum stăteam nehotărât pe palier, mâna binevoitoare a Maestrului mi-a deschis ușa. Am îngenuncheat la picioarele lui sfinte. Deși mă simțeam vesel, am arborat o expresie solemnă, pentru a ascunde extazul divin.

"Maestre, am venit așa de devreme pentru a afla răspunsul. Mi-a transmis Mama Divină vreun mesaj?"

"Șmecherule!"

El n-a făcut nici o altă remarcă. Aparenta mea gravitate de împrumut nu-l înșela.

"De ce sunteți atât de misterios, de evaziv? Sfinții nu vorbesc decât în parabole?" Eram un pic aprins.

"Vrei să mă pui la încercare?" Ochii lui liniștiți erau plini de înțelegere. "Aș putea eu să mai adaug vreun cuvânt la asigurarea pe care Însăși Mama Divină ți-a dat-o ieri seara la orele 10?"

Maestrul era în posesia cheilor porții sufletului meu; din nou m-am plecat la picioarele lui. De data aceasta plângeam de fericire.

"Crezi că devoțiunea ta n-a impresionat-O în infinita Ei compasiune? Principiul matern al lui Dumnezeu, pe care tu L-ai adorat sub formele sale divine și umane, a simțit compasiune față de plângerea ta disperată!"

Cine era acest sfânt modest a cărui rugă găsea ascultare la Spiritul Cosmic? În lume, rolul său era umil. În casa sa de pe strada Amherst, Maestrul Mahasaya ⁹⁻¹ conducea un curs secundar de băieți. Niciodată din gura lui nu ieșeau cuvinte severe; nici reguli, nici sancțiuni pentru a menține disciplina. În aceste clase modeste se predau într-adevăr matematicile superioare și chimia iubirii, absente dealtfel din cuprinsul manualelor. El împărtășea celor din jur înțelepciunea sa prin exemplu propriu mai degrabă decât prin precepte aride. Dedicat în întregime iubirii sale pentru Mama Divina, sfântul nu pretindea nici o formă exterioară de respect.

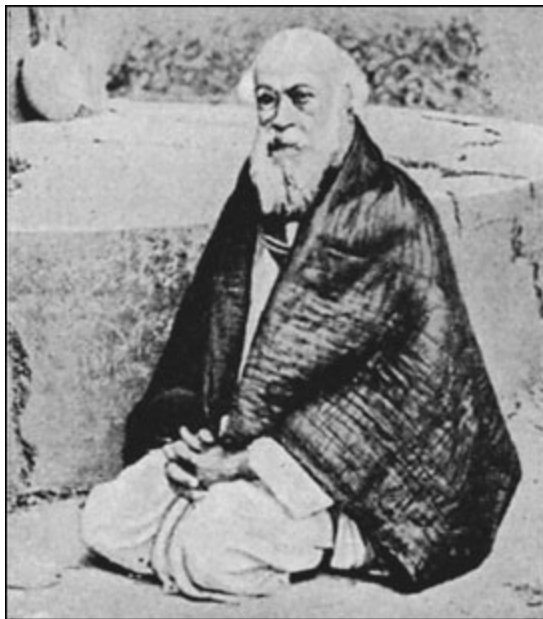
"Nu eu sunt guru-l tău; acesta va veni ceva mai târziu", zise el. "Sub îndrumarea lui, apropierea ta de Divin sub forma iubirii și devoțiunii va fi tradusă în termeni de înțelepciune pură."

Mă duceam în strada Amherst în fiecare după amiază. Beam cu nesaț din cupa miraculoasă a acestei prezențe, al cărei preaplin se revărsa zilnic în sufletul meu. Niciodată până atunci nu mă plecsem în fața cuiva cu atâta fervoare, mânat de o venerație nelimitată; consideram ca pe un imens privilegiu simplul fapt de a păși pe pământul pe care pașii lui l-au sfințit.

Într-o seară i-am adus o ghirlandă de flori: "Maestre, iată un buchet de champak pe care l-am împletit pentru dumneavoastră." Dar el s-a

îndepărtat timid, refuzând acest omagiu. În fine, văzându-mă supărat, a avut un surâs de consimțire:

"Întrucât suntem amândoi adoratori ai Mamei Divine, poți decora cu această ghirlandă templul corporal, locuința ei." Bogata lui natură nu permitea manifestarea nici unui motiv egoist.

MAESTRUL MAHASAYA

Mereu absorbit în preafetricita sa iubire cosmică.

"Să mergem mâine la Dakshineswar, la templul lui Kali, cel sfințit pentru totdeauna de guru-l meu." Maestrul Mahasaya era un discipol al Maestrului de dimensiune Cistică, Sri Ramakrishna Paramhansa.

În dimineața următoare am străbătut cu vaporul șase kilometri pe Gange. Am intrat în templul cu nouă cupole dedicat lui Kali, unde Mama Divină și Shiva odihnesc pe lotusul de argint lustruit, cu o mie de petale migălos cizelate. Maestrul Mahasaya, transportat de încântare, era în adorație pasionată în fața zeiței Kali. În timp ce el îi incanta numele, inima mea, răpită în extaz, părea gata să explodeze asemenea lotusului într-o mie de bucăți.

Mai târziu, umblând prin incinta templului, am dat peste un boschet de cătină. Rășina acestui arbust simboliza hrana cerească pe care o distribuia Maestrul Mahasaya. El era într-o adorație continuă. M-am așezat, într-o rigiditate imobilă, pe iarba presărată cu flori de cătină. Uitând de corpul

fizic, m-am cufundat pentru un timp într-o călătorie spre lumile superioare.

Acesta a fost primul meu pelerinaj la Dakshineswar, în tovărășia Maestrului care m-a învățat blândețea aspectului matern al lui Dumnezeu, cel al Mamei Divine. Aspectul patern, cel al Justiției Divine, n-avea nici o atracție pentru inocentul sfânt. Logica matematică, severă și implacabilă, era complet străină naturii sale.

"L-am putea cita ca exemplu pentru îngerii!", mă gândeam eu într-o zi când îl vedeam rugându-se. Fără un cuvânt de critică sau de reproș, el observa lumea cu un ochi familiarizat cu Puritatea Primară. Corp, spirit, cuvânt și acțiune, toate acestea erau la unison armonizate cu sufletul său imaculat.

"Așa mi-a spus Maestrul meu!" Sfântul încheia invariabil orice sfat înțelept cu acest omagiu adus lui Sri Ramakrishna, refuzând să fundamenteze ceva pe propria sa autoritate. El se identifica atât de mult cu acest Maestru, încât nu-și mai considera gândurile că fiind ale lui proprii, ci ca fiind inspirate de guru-l său.

Într-o zi, sfântul mă conduse la școala sa. Bucuria mea fu umbrită de un personaj cunoscut mie și care ne asalta cu un discurs interminabil.

"Văd că acest om nu-ți place de loc", îmi șopti înțeleptul. Vorbărețul, fiind atent la monologul său, n-a auzit nimic. "I-am vorbit despre aceasta Mamei Divine, care a înțeles trista noastră situație și mi-a promis că, de îndată ce vom ajunge la acea casă roșie, ea îi va aminti de o afacere urgentă."

Neliniștit, devoram din ochi această poartă a scăpării. Imediat ce am ajuns la ușa acelei case roșii, vorbărețul se întoarse pe călcâie și bătu în retragere, fără măcar să-și termine fraza și fără să-și ia rămas bun. Noi am răsuflat ușurați.

Într-o altă zi, mă plimbam în vecinătatea gării Howrah. M-am oprit un moment aproape de un templu, criticând mental un grup de oameni înarmați cu o toabă și cu talgere cântând un cântec cât îi ținea gura.

"Trebuie să fii lipsit de pietate pentru a repeta numele Domnului astfel, în mod mecanic", îmi spuneam eu. În aceste împrejurări, Maestrul Mahasaya apără pe neașteptate. "Prin ce întâmplare sunteți aici Maestre?", l-am întrebat eu uimit.

Sfântul, ignorând întrebarea, răspunse direct gândului meu. "Nu-i așa, domnișorule, că numele Domnului este plăcut auzului indiferent cine-L

pronunță, înțelept sau ignorant?" M-a luat afectuos de mână. Mi se părea că, pe un covor magic, el mă ducea către Prezența Compasivă.

"Ti-ar place să mergi la cinema?", mă întrebă într-o după amiază Maestrul Mahasaya. Această întrebare mă derută întrucâtva, dar am acceptat totuși, bucurându-mă de prezența lui. Am intrat într-o grădină din fața universității din Calcutta. Însoțitorul meu îmi arată o bancă în fața unui bazin (*goldighi*):

"Să ne așezăm puțin. Maestrul mă sfătuia să meditez mereu în fața unei ape liniștite, sugerând calmul inalterabil al Divinității. Apa reflectă o infinitate de lucruri; la fel Universul întreg se reflectă în oglinda Spiritului Cosmic, așa spunea *gurudeva* adesea."

Am intrat în amfiteatrul universității, unde se ținea o conferință care se dovedi extrem de plicticoasă; deși era ilustrată cu proiecții, și acestea s-au dovedit lipsite de interes.

"Deci acesta era cinematograful pe care îl avea Maestrul în vedere!" Răbdarea mea se epuizase, dar nu voiam totuși să-l supăr pe sfânt manifestându-mi deschis plictiseala. El se plecă spre mine și-mi șopti:

"Văd, domnișorule, că nu-ți place acest cinema. I-am spus aceasta Mamei Divine. Ea este de aceeași părere cu noi. Mi-a spus că se va întrerupe curentul și nu se va restabili decât după ce vom reuși să plecăm de aici."

Acestea fiind spuse, sala se cufundă în întuneric. Vocea conferențiarului tăcu, în surpriza generală, și apoi reluă: "Instalația electrică a acestei săli pare defectă". Maestrul Mahasaya și cu mine am profitat de ocazie pentru a pleca. Odată ajunși pe coridor, am întors capul și am văzut că locul supliciului nostru era din nou luminat.

"Domnișorule, văd că acest cinematograf ⁹⁻² te-a dezamăgit, dar bănuiesc că ți-ar place unul cu totul diferit. Eram pe trotuar în fața Universității. El îmi atinse ușor pieptul în zona inimii.

Se făcu o tăcere impresionantă. Așa cum difuzorul de la cinematograf devine mut când amplificatorul de sunet este scos din funcție, la fel Mâna Divină, printr-un mijloc uimitor, gonise din mintea mea toate zgomotele străzii. Pietoni, tramvaie, mașini, trăsură, se mișcau fără cel mai mic zgomot. Ca și cum aș fi avut un ochi omniscient, distingeam tot ce se întâmpla de jur împrejurul meu. Toată activitatea concentrată în acest mic district din Calcutta se derula în fața privirii mele spirituale fără nici cel mai mic zgomot, fără un murmur. Așa cum sclipirile roșiatice ale

cărbunilor incandescenti străbat un strat subțire de cenușă, o luminescență ușoară străbătea viziunea mea globală.

Corpul meu nu era decât o umbră, printre atâtea altele, cu deosebirea că ea era imobilă, în timp ce celelalte circulau fără întrerupere de ici colo. Mai mulți cunoscuți au trecut pe lângă mine fără să mă recunoască, deși păreau să mă privească drept în ochi.

Fantastica panoramă înconjurătoare mă îmbăta, mă transporta într-un extaz sublim. Deodată am simțit cum Maestrul Mahasaya mă atinge din nou în regiunea inimii. Zgomotul amestecat al mulțimii pătrunse din nou în conștiința mea.

"Sper, domnișorule, că ai găsit pe gustul tău acest al doilea cinema!" Sfântul surâdea. Mă pregăteam să mă plec cu recunoștință la picioarele lui. "N-ai dreptul s-o faci!" protestă el. Știi că și tu ești un templu în care locuiește Dumnezeu! N-aș fi de acord ca Mama Divină să-mi atingă picioarele prin mâinile tău!"

Oricine ne-ar fi văzut încercând să ieșim din mulțime, ne-ar fi suspectat de beție. Eu aveam impresia că și umbrele serii erau îmbătate de Dumnezeu! A doua zi dimineată deja regretam pierderea stării extatice. Dar fiul angelic al Mamei Divine, Maestrul Mahasaya, mi-a rămas neatins în memorie !

Acum, când încerc să-i descriu generozitatea și bunătatea, simt cum cuvintele sunt neputincioase și mă întreb dacă Maestrul Mahasaya și alți sfinți pe care i-am cunoscut știau că, în Occident, voi scrie despre viața lor miraculoasă. Aceasta nu m-ar surprinde prea mult și sper că nici pe cititorul care m-a urmărit cu atenție.

Sfinții din toate religiile au atins realizarea divină grație noțiunii simple de Iubire Divină. Întrucât Absolutul este *nirguna*, "fără de calități" și *acintya*, "de neconceput", gândirea și aspirațiile umane L-au personificat mereu sub diferite aspecte ca Tată Ceresc sau Mamă Universală. Combinația teismului personal cu filosofia Absolutului este o cucerire antică a gândirii hinduse, expusă în *Vede* și în *Bhagavad-Gita*. Această "reconciliere a opușilor" satisface inima și spiritul; *bhakti* (devoțiunea) și *jnana* (înțelepciunea) sunt de fapt una și aceeași. *Prapatti*, acțiunea de a te "refugia în Dumnezeu" și *sharanagati*, de a te "încrede în Compasiunea Divină", sunt căile cunoașterii supreme.

Umilința Maestrului Mahasaya și a tuturor marilor sfinți provine din totala lor subordonare față de Dumnezeu (*seshatva*) ca unică Viață și unic Judecător. Natura însăși a lui Dumnezeu fiind Fericirea, omul care

fuzionează cu El simte o fericire nelimitată. "Prima dintre aspirațiile sufletului și ale voinței este bucuria." ⁹⁻³

Credincioșii din toate timpurile care se închină Mamei Divine cu o puritate de copil mărturisesc că au primit întotdeauna răspuns la rugămințile lor. În viața Maestrului Mahasaya, manifestările jocului divin s-au produs în împrejurări importante sau mărunte. În ochii lui Dumnezeu nimic nu este mare sau mic. Dacă El n-ar fi avut atâta grijă să construiască micuțul atom, ar mai fi strălucit pe cer Sirius sau Vega? Distincții precum "important" sau "mărunt" nu sunt cunoscute Domnului.

9-1: Acesta este un titlu de respect cu care oamenii i se adresau de obicei. Numele său era Mahendra Nath Gupta; își semna operele literare cu un simplu "M".

9-2: Cinematograful poate fi definit ca o perspectivă asupra vieții. Alegerea acestui cuvânt de către Maestrul Mahasaya fu atunci în mod original justificată.

9-3: Sfântul Ioan al Crucii. Trupul acestui sfânt creștin, care a murit în 1591, a fost deshumat în 1859 și găsit în perfectă stare.

Domnul Francis Younghusband (Atlantic Monthly, dec. 1936) ne relatează despre propria sa experiență a bucuriei cosmice: "Atunci am fost copleșit de o stare ce era cu mult mai mult decât bucurie, încântare sau exaltare; mă descopeream exterior mie, trăind o stare de bucurie indescriptibilă și aproape insuportabilă, determinată de revelarea bunătății esențiale a acestei lumi. Dincolo de orice afirmație trecută, am fost convins că oamenii sunt în fond buni la inimă, că răul din ei era doar superficial."

CAPITOLUL: 10

Îmi întâlnesc Maestrul, Sri Yukteswar

"Credința în Dumnezeu poate împlini orice minune în afara de aceea de a trece cu succes un examen fără să studiezi". Am închis disprețuitor cartea ce-o luasem într-un moment de plictiseală.

"Această rezervă a scriitorului dovedește lipsa lui absolută de credință", gândeam eu. "Bietul băiat, are mult respect pentru toceala de la miezul nopții!"

Îi promisesem tatălui meu că-mi voi sfârși cu bine studiile secundare. Nu pretind că am studiat prea zelos. Am petrecut ultimele luni mai mult

căutând singurătatea în apropierea locurilor rituale de baie "*ghats*" decât în clasă. Este cunoscută atracția pe care o exercită terenurile rezervate incinerărilor asupra yoghinilor. Cel care este în căutarea Esenței Nemuritoare nu se teme de cranii goale. Deșertăciunea umană devine mai evidentă în vecinătatea lugubră a osemintelor. Cum alături de școala mea exista un asemenea loc, veghele mele nocturne au fost foarte diferite de cele ale uni erudit!

Se apropia săptămâna examenelor de încheiere a studiilor secundare hinduse. Această perioadă de așteptare este în general un adevărat chin; totuși mintea mea cunoștea pacea. Eu acumulasem o știință ce nu se învăța în clasă, dar îmi lipsea arta lui Swami Pranabananda, de a fi simultan în două locuri diferite. Rațiunea mea (deși multora poate să le pară fără logică) era că Dumnezeu va observa dilema mea și mă va elibera de ea. Încrederea nețărmurită în Dumnezeu a devotului izvorăște din nenumăratele demonstrații ale puterii divine primite în momente de grea cumpănă.

Eu, în timpul liceului

"Salut, Mukunda, nu prea te-am văzut zilele astea!" Astfel mi se adresa un coleg de clasă, într-o după amiază.

"Salut, Nantu! Să știi că faptul de a nu fi dat de loc pe la școală mă face să fiu acum la ananghie!" Privirea lui amicală m-a reconfortat.

Nantu, elev strălucit, râse din toată inima. Mărturisirea mea avea ceva comic.

"Nu ești de loc pregătit să înfrunți examenele finale. Cred că e datoria mea să te ajut!"

Aceste cuvinte îmi păzură o promisiune divină. M-am grăbit să merg la prietenul meu, care îmi expuse pe scurt răspunsurile la întrebările pe care, după părerea lui, le vor pune examinatorii.

"Acestea sunt toate întrebările care ar putea să încurce pe mulți candidați. Ține bine minte răspunsurile mele și vei face față!"

Era aproape dimineață când mi-am luat rămas bun. Cu memoria plină de cunoștințe proaspete, mă rugam cu fervoare ca toate acestea să nu se evapore în zilele decisive. Examenele se țineau la toate materiile din programă, dar Nantu, în graba sa, uitase sanscrita. Îl rugam fierbinte pe Dumnezeu să umple această lacună.

A doua zi dimineață, mă plimbam reamintindu-mi cunoștințele nou dobândite. Cum traversam un teren viran, am găsit pe iarbă câteva pagini tipărite; le-am ridicat: erau versuri sanscrite. M-am dus la un pandit (preot) pentru a mă ajuta să le comentez. Vocea sa bogată făcu să răsunе accentele nemuritoare ale limbii antice ¹⁰⁻¹.

"Aceste versuri excepționale nu-ți vor cădea la examen", făcu eruditul cu un surâs sceptic.

Dar simplul fapt de a fi familiarizat chiar și cu acest unic poem îmi permise să trec, a doua zi, examenul de sanscrită. Ajutorul binevoitor al lui Nantu m-a făcut să obțin note minime la celelalte materii.

Tatăl meu era fericit că mi-am ținut promisiunea de a termina ciclul secundar. Recunoștința mea se îndrepta spre Dumnezeu, care îmi venise în ajutor prin intermediul lui Nantu și a plimbării mele pe ruta neobișnuită a terenului viran. Astfel, de două ori El mi-a dovedit bunăvoința Sa.

Cartea al cărei autor nega puterea lui Dumnezeu asupra examinatorilor îmi căzu sub ochi. Am răs gândind în același timp: "În ce confuzie ar fi cufundat acest om dacă i-aș spune că meditația divină printre cadavre ușurează obținerea unei diplome de încheiere a studiilor secundare!".

În noua mea calitate de bacalaureat, puteam să mă pregătesc pe față să părăsesc casa. Am decis, împreună cu tânărul meu prieten Jitendra Mazumdar ¹⁰⁻², să mergem la ashram-ul din Benares al lui Sri Bharat Dharma Mahamandal pentru a primi acolo disciplina spirituală.

Într-una din zile m-a cuprins dezolarea la ideea de a mă despărți de familie. De la moartea mamei, am simțit născându-se în mine un sentiment de afecțiune tandră pentru frații mei mai mici Sananda și Bishnu. Mă refugiam în singurătatea mansardei mele, martoră a atâtor scene din *sadhana* ¹⁰⁻³ mea agitată. Acolo am plâns două ore cu lacrimi fierbinți, după care m-am simțit transformat în mod ciudat, ca sub efectul unei curățiri alchimice. Toate atașamentele ¹⁰⁻⁴ au dispărut. Decizia mea de a-L căuta pe Dumnezeu, Prietenul prietenilor, a devenit neclintită. Mi-am încheiat repede pregătirile de călătorie.

"O ultimă rugămintă", mi-a spus tulburat tatăl meu când așteptam să mă binecuvânteze înaintea plecării. "Nu mă uita și nu-i uita nici pe frații și surorile tale."

"Cuvintele nu pot exprima toată iubirea pe care v-o port, tată! Dar mai mare e iubirea mea pentru Tatăl ceresc, căruia îi sunt îndatorat pentru că am un tată atât de minunat. Lasă-mă să plec și promit că atunci când te voi revedea voi avea o cunoaștere divină profundă."

Tatăl meu consimți cu regret și, după ce mă binecuvântă, m-am grăbit să-l întâlnesc pe Jitendra, care se găsea deja la ashram-ul din Benares. La sosirea mea, Swami Dayananda m-a primit cu bunăvoință. Înalt, slab, cu un aer meditativ, el produse asupra mea o impresie favorabilă. Fața lui plăcută semăna cu a lui Buddha.

Eram fericit că noua mea reședință avea o mansardă unde puteam să petrec câteva ore de singurătate dimineața. Membrii ashram-ului, puțin cunoscători ai practicii meditației, erau de părere că ar trebui să-mi petrec tot timpul cu treburi organizatorice. Ei erau încântați doar de munca ce o făceam la birou după amiaza.

"Nu-l căuta pe Dumnezeu atât de devreme!" îmi zise un coleg pe când mă retrăgeam în mansarda mea. M-am dus la Dayananda, pe care l-am găsit în în micul său sanctuar care dădea spre Gange:

"Swamiji ¹⁰⁻⁵, nu înțeleg ce se cere aici de la mine. Eu caut o percepere directă a lui Dumnezeu. Fără El, nici afecțiunea, nici credința, nici sentimentul că am făcut o muncă utilă nu-mi pot aduce împlinirea."

Clericul în robă portocalie mă bătu afectuos pe umeri. Simulând reproșul, îi certă pe câțiva discipoli care se găseau cu el: "Lăsați-l în pace pe Mukunda! Va învăța cu timpul obiceiurile noastre."

Politicos, m-am abținut să spun că mă îndoiesc. Discipolii părăsiră camera puțin impresionați de reproș. Dayananda îmi spuse:

"Mukunda, tatăl tău îți trimite regulat bani. Te rog să-i trimiți înapoi; aici n-ai ce face cu ei. O altă chestiune de disciplină se referă la mâncare; chiar și atunci când îți este foame, nu pomeni aceasta."

Nu știu dacă arătam înfometat. Dar știam bine că îmi era foame. La ashram, prima masă se servea la ora 12 la prânz; acasă mă obișnuisem să mănânc la ora 9 dimineața.

Această așteptare de trei ore părea din zi în zi mai interminabilă. S-au sfârșit frumoasele zile de la Calcutta când îi puteam reproșa bucătarului o întârziere de 10 minute! Am încercat să-mi controlez pofta de mâncare așa că, într-o zi m-am hotărât să postesc. Am numărat cu nerăbdare orele până la prânzul de a doua zi.

Chiar când mă pregăteam să mă duc să mănânc, a venit Jitendra să ne anunțe: "Trenul lui Dayanandaji a întârziat; nu vom mânca decât după ce vine el!" Pentru a aduce un omagiu lui Swami Dayananda care lipsise 15 zile, au fost pregătite multe delicatese. O aromă delicioasă plutea în aer. Ceea ce aș fi putut înghiți era doar mândria mea de a fi postit ieri.

"Doamne, fă ca trenul să sosească mai repede!" Mă gândeam că interdicția lui Dayananda nu o să-l impresioneze pe Dumnezeu! Totuși Dumnezeu rămânea surd la rugămințile mele; se lăsa seara când Dayananda a intrat pe ușă. L-am primit cu entuziasm.

"Dayanandaji trebuie să facă baie și să mediteze înainte de a ne așeza la masă", mă anunță Jitendra, mesager al nenorocirii.

Era gata să mi se facă rău. Stomacul meu tânăr, neobișnuit cu privațiunile, protesta viguros. Scene de foamete treceau prin mintea mea.

"Viitoarea victimă a foametei în Benares voi fi eu", mă gândeam. Sfârșitul supliciuului meu n-a survenit decât pe la ora nouă seara. O chemare cerească! Acea masă mi-a rămas în memorie ca unul din cele mai frumoase momente ale vieții mele. Deși atent la mâncare, aceasta nu m-a împiedicat să observ că Dayananda mânca cu un aer absent. El părea să plutească deasupra plăcerilor mele grosiere.

"Swamiji, nu vă era foame?" Sătul și fericit, mă aflu singur cu șeful, în cabinetul său.

"Ba da! N-am băut și n-am mâncat nimic de patru zile. Nu mănânc niciodată în tren, încărcat de vibrațiile eterogene ale lumii. Am respectat strict regulile *shastrice* ¹⁰⁻⁶ pentru călugării din ordinul meu. Probleme administrative m-au absorbit în această seară și am neglijat masa, dar ce contează! Măine voi mânca pe săturate." Ei râse cu poftă.

Eram perplex. Totuși o zi de tortură nu se uită ușor; am riscat o ultimă remarcă: "Swamiji, am o nelămurire. Să presupunem că, după instrucțiunile dumneavoastră, eu nu cer de mâncare și nimeni nu mă invită la masă; atunci ar trebui să mor de foame!"

"Atunci mori!" Această afirmație m-a uimit. "Mori dacă trebuie, Mukunda! Să nu crezi niciodată că datorezi viața hranei și nu lui Dumnezeu! Cel care a creat tot ceea ce e de mâncare, Cel care a dat pofta de mâncare, va veghea cu siguranță ca credinciosul Său să nu ducă lipsă de nimic. Să nu crezi că hrana te susține, că banii sau oamenii te hrănesc. Ar putea ei să o facă dacă Dumnezeu ți-ar lua suflul vital? Ei sunt pur și simplu instrumentele sale. Ești în stare, cu priceperea ta mărunță, să-ți faci stomacul să digere alimentele? Folosește sabia discriminării, Mukunda, percepe Cauza Unică tăind lanțul atașamentelor!"

Aceste cuvinte incisive au atins în mine o coardă sensibilă. Cât de departe eram de vechea păcăleală după care corpul poartă sufletul! Din când în când am gustat și eu din starea de fericire și atotmulțumire pe care o ai atunci când îți percepi Sinele. În multe orașe, în cursul vieții mele de neîncetate călătorii, am avut ocazia să mă conving de utilitatea acestei lecții, învățată într-un ashram din Benares!

Singura comoară pe care am luat-o cu mine de la Calcutta era amuleta de argint, pe care mi-o lăsase mama moștenire. Am păstrat-o atâția ani și acum era ascunsă cu grijă în camera mea. Într-o dimineață, dorind să mă bucur de prezența ei, am deschis cutia. Încuietoarea părea intactă, dar amuleta dispăruse; am desfăcut îmbrăcămintea ei și m-am convins că ea se volatilizase iremediabil, conform prezicerii sfântului care o făcuse să apară.

Relațiile mele cu discipolii lui Dayananda se înrăutățeau din ce în ce. Anturajul meu era nemulțumit de distanța și răceala pe care o întrețineam. Atașamentul meu față de meditație, ideal pentru care părăsisem familia și toate ambițiile lumești, mi-a adus critici acerbe din partea tuturor. Într-o dimineață am hotărât să mă rog până voi obține un răspuns.

"O Mamă binevoitoare a Universului! Învață-mă Tu prin viziuni, sau printr-un guru trimis de Tine Însăși!" Plângând, mă rugam și orele treceau fără să primesc un răspuns. Deodată m-am simțit transportat spre sfere inaccesibile.

"Maestrul tău va veni chiar azi!" Vocea, o voce de femeie cu accente divine, părea să vină de peste tot și de nicăieri.

Această experiență divină fu tulburată de un strigăt pătrunzător; un preot tânăr, numit Habu, mă striga de la bucătărie, situată la nivelul inferior:

"Mukunda! Ajunge cu meditațiile! Este nevoie de tine pentru cumpărături."

Altă dată aș fi replicat fără ezitare. Acum mi-am șters lacrimile și m-am resemnat să ascult. Habu și cu mine am plecat spre o piață îndepărtată, situată în cartierul bengalez din Benares. Arzătorul soare indian nu era încă la zenit când am început cumpărăturile în bazar. Ne-am purtat pașii prin mulțimea multicoloră a gospodinelor, ghizilor, preoților, văduvelor, brahminilor plini de demnitate și a taurilor sfinți.

În timp ce străbăteam o alee de piatră cubică, am întors capul și am văzut un om cu o față Cristică, îmbrăcat în roba portocalie a Swamilor, stând în nemișcare pe partea cealaltă a străzii. Instantaneu mi-a părut cunoscut dintotdeauna. Îl devoram din ochi. Apoi mă prinse îndoiala.

"Confunzi acest călugăr pelerin cu cineva cunoscut. Continuă-ți drumul visătorule!"

După 10 minute mi-am simțit picioarele ca de plumb; împietrite, ele refuzau să mă asculte. M-am întors, picioarele mă ascultau. Am încercat să o iau în direcția inițială și din nou ceva le împiedica să se miște. "Sfântul mă atrage magnetic către el!" Cu această idee în cap, am întins pachetele mele lui Habu, care observase mișcările mele nu fără surprindere. În final, a izbucnit în râs:

"Ce ai? Ai înnebunit?"

Tumultul spiritului meu nu m-a lăsat să răspund. Tăcut, am luat-o înapoi, ajungând la aleea pietruită. Distingeam fața caldă care privea cu intensitate în direcția mea. După câțiva pași eram la picioarele lui.

"Gurudeva ¹⁰⁻⁷, maestrul meu!" Fața divină nu era alta decât cea care îmi apăruse în mii de viziuni. Acești ochi liniștiți, acest cap leonin, cu barba

ascuțită, cu părul fluturând, erau aceleași cu cele care mă fascinaseră în reveriile mele.

"În sfârșit ai venit, fiul meu!" Guru-l meu repeta iar și iar aceste cuvinte în bengali, vocea îi tremura de emoție: "De câți ani te aștept!"

Am tăcut amândoi multă vreme, cuvintele nemai fiind necesare. O melodie fără cuvinte răsună în inima Maestrului și a discipolului. O voce interioară îmi spunea că guru îl cunoștea pe Dumnezeu și va ști să mă ducă la El. Întunericul vieții mele trecute fugea din calea noului răsărit, izvorât din cine știe ce colțișor al memoriei prenatale. Trecut, prezent și viitor nu sunt decât o eternă reîntoarcere. Nu era prima dată când soarele răsărea găsindu-mă la picioarele sale sfinte!

Ținându-mă de mână, guru-l meu mă conduse la reședința lui temporară din cartierul Rana Mahal din Benares. Mergea cu un pas hotărât, înalt și foarte drept. Deși avea 55 de ani în acea vreme, era sprinten și viguros ca un tânăr. Ochii lui închiși la culoare, mari și frumoși, sclipeau de înțelepciune. Părul ușor ondulat îi îndulcea fața nobilă și puternică. În el, forța fuziona armonios cu grația.

În timp ce ne îndreptam spre terasa unei case care dădea spre Gange, el îmi spuse afectuos:

"Îți voi dărui tot ashram-ul meu și tot ceea ce posed."

"Maestre, eu nu caut decât înțelepciunea și realizarea Divină. Acestea sunt singurele comori pe care le doresc!"

Rapidul crepuscul tropical întinsese deja cortina întunericului când Maestrul vorbi din nou. Ochii lui reflectau o tandrețe fără margini:

"Îți dăruiesc iubirea mea necondiționată!"

Cuvinte infinit de prețioase! Un sfert de secol s-a scurs înainte ca eu să mai am o dovadă audibilă a dragostei lui. Era zgârcit cu manifestările verbale ale tandreții; tăcerea convenea mai mult inimii sale oceanice.

"Îmi vei acorda și tu aceeași dragoste necondiționată?" Mă privi cu încrederea unui copil.

"Te voi iubi mereu, Gurudeva!"

"Iubirea obișnuită este egoistă și își are originea în dorințe și în satisfacerea lor. Iubirea divină este necondiționată, nelimitată, neschimbătoare. Fluxul inimii umane se schimbă pentru totdeauna la contactul cu iubirea pură." El adăugă umil:

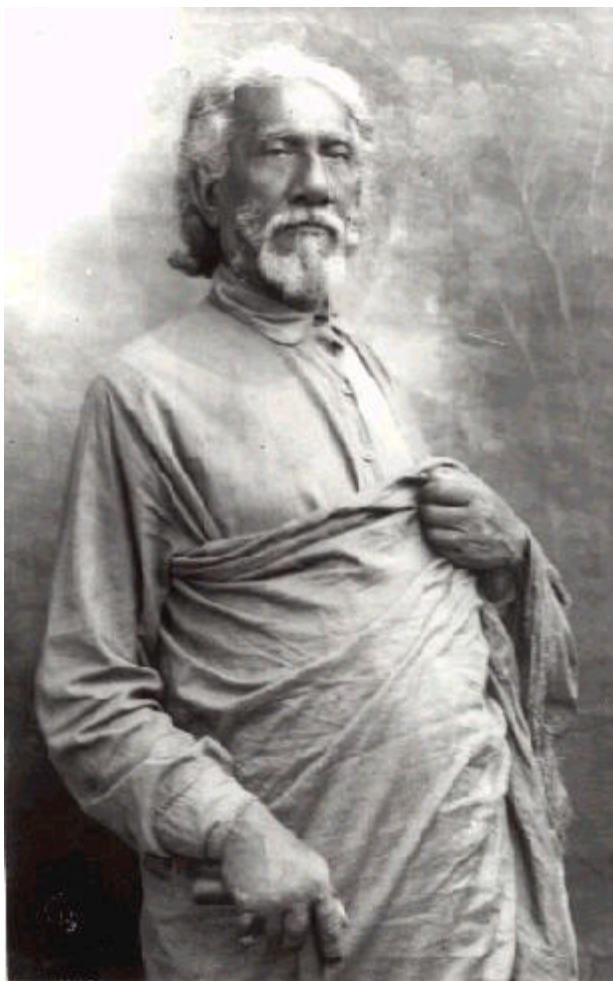
"Dacă vreodată voi pierde contactul cu Dumnezeu, promite-mi că mă vei așeza cu capul în poala ta și mă vei ajuta să mă reîntorc la Cel prea iubit pe care amândoi îl adorăm."

Se întunecase. Guru se ridică și mă conduse într-o cameră. Am mâncat fructe de mango și am băut sucuri, în timp ce el orienta discuția astfel încât să pătrundă natura mea intimă. Am fost șocat de amestecul minunat de înțelepciune grandioasă și umilință interioară din el.

"Consolează-te de pierderea amuletei. Ea și-a îndeplinit rolul." Guru-l meu, oglindă divină, reflecta într-un anume fel întreaga mea viață.

"Realitatea vie a prezenței dumneavoastră, Maestre, este o bucurie care se situează dincolo de orice simbol."

"Este timpul să schimbăm ambianța pentru că tu te simți nefericit în acel ashram."

MAESTRUL MEU, SRI YUKTESWAR
Discipol al lui Lahiri Mahasaya

Nu spusese nimic despre trecutul meu; de altfel nici nu era nevoie. Am înțeles că el nu dorea ca eu să mă minunez de clarviziunea sa.

"Trebuie să te întorci la Calcutta. De ce să excluzi familia ta de la această dragoste pe care o simți față de întreaga omenire?"

Această sugestie m-a consternat. Familia mea îmi prezisese întoarcerea, deși eu am rămas insensibil la rugămințile lor din scrisori. "Să lăsăm puiul să zboare cu propriile aripi spre cerurile metafizice", declarase Ananta.

"Aripile sale vor obosi în atmosfera cea grea și el va reveni umil pentru a se odihni în cuibul familial." Aceste cuvinte descurajante îmi erau proaspete în minte și eram hotărât să nu mă reîntorc la Calcutta.

"Maestre, nu mă voi întoarce acasă, ci vă voi urma peste tot. Dați-mi, vă rog, numele și adresa dumneavoastră."

"Swami Sri Yukteswar Giri. Ashram-ul meu principal se găsește la Serampore, pe strada Rai Ghat. N-am venit aici decât pentru câteva zile, în vizită la mama mea.

"Nepătrunse sunt căile Domnului" mă gândeam eu. Serampore nu era decât la circa 20 kilometri depărtare de Calcutta și totuși, pentru a ne întâlni, a trebuit să ne ducem până în orașul antic Kasi (Benares), sfințit de amintirea lui Lahiri Mahasaya. Aici, de asemenea, pașii lui Buddha, Shankaracharya și mulți alți yoghini Cristici au binecuvântat pământul.

"Vei veni la mine peste patru săptămâni." Pentru prima dată Sri Yukteswar vorbea cu severitate. "Ți-am dăruit afecțiunea mea eternă și ți-am dovedit bucuria de a te fi regăsit, iar tu nu mă ascuți! Data viitoare când ne vom întâlni, va trebui să-mi trezești din nou interesul față de tine. Nu te voi accepta ușor ca discipol: va trebui, prin supunere, să respecti complet disciplina mea strictă."

Am tăcut cu încăpăținare. Guru a înțeles ușor tulburarea mea.

"Crezi că părinții vor râde de tine?"

"Nu mă voi întoarce acasă!"

"Vei reveni peste 30 de zile."

"Niciodată!" M-am înclinat la picioarele lui și mi-am luat rămas bun fără să fac nimic pentru a destinde atmosfera încordată. În timp ce mergeam în noapte, mă întrebam cum de a fost cu puțință ca miraculoasa întâlnire să se termine atât de neplăcut. Dualitatea *maya*-ei ce echilibrează mereu bucuria cu suferința! Inima mea tânără nu era încă maleabilă în mâinile guru-lui meu.

A doua zi dimineața am observat că ostilitatea colegilor mei se mărise; mereu aveam de a face cu vreuna din manifestările lor. După trei săptămâni, Dayananda a părăsit ashram-ul pentru a participa la o conferință la Bombay. Un întreg iad se abătu asupra capului meu.

"Mukunda este un parazit care acceptă ospitalitatea ashram-ului fără a-și îndeplini obligațiile ce îi revin." Surprinzând această remarcă, am regretat pentru prima dată că am ascultat ordinele lui Dayananda trimițând banii înapoi tatălui meu. Cu inima grea, m-am adresat lui Jitendra, singurul meu prieten:

"Plec. Te rog transmite-i lui Dayanandaji sincerele mele regrete atunci când se va întoarce."

"Și eu voi pleca. Tentativele mele de a practica meditația se lovesc de aceleași piedici ca și ale tale", s-a decis Jitendra.

"Am întâlnit un sfânt Cristic. Să mergem să-l vedem la Serampore."

Și astfel, "pușorul" se pregătea să "zboare" periculos de aproape de Calcutta.

10-1: *Sanskrita*, "lustruit, complet". Sanscrita este sora mai mare a tuturor limbilor indo-europene. Alfabetul său se numește *Devanagari*, literal "locuința divină". "Cine cunoaște gramatica mea, îl cunoaște pe Dumnezeu!" Panini, marele filolog al Indiei antice, a adus un omagiu perfecțiunii psihologice aproape matematice a limbii sanscrite. Cel care aprofundează această limbă până la esență, va dobândi omnisciența.

10-2: Nu este vorba despre Jatinda (Jotin Ghosh) pe care l-am menționat pentru aversiunea sa față de tigri.

10-3: Literar "cărare către Dumnezeu". Desemnează practica spirituală a discipolului.

10-4: Scripturile indiene ne învață că atașamentul familial este înșelător dacă el împiedică credinciosul în căutarea Celui care oferă toate beneficiile, inclusiv pe cel al iubirii de rude, și chiar viață sa. În mod similar, Iisus ne învață: "Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (MATEI, 10.37).

10-5: *Ji* este un sufix obișnuit de respect, în mod particular folosit în adresarea directă; de aici și "Swamiji", "Guruji" "Sri Yukeswarji", "Paramhansaji".

10-6: Din familia *shastras*, literar, "cărți sacre", conține patru categorii de texte: *shruti*, *smriti*, *purana* și *tantra*. Aceste tratate complete acoperă toate aspectele vieții sociale și religioase și domeniile medicinei, arhitecturii, artei, dreptului, etc. *Shrutis* sunt scripturile "revelate" sau transmise pe cale orală, *Vedele*. *Smritis* sau înțelepciunea "rememorată" au fost în cele din urmă redactate într-un trecut îndepărtat sub forma celor mai lungi poeme epice din lume, *Mahabharata* și *Ramayana*. *Puranas*, 18 la număr sunt literar alegorii antice; *Tantras* înseamnă literar

"rituri" sau "ritualuri": aceste tratate transmit adevăruri profunde ascunse sub un văl al simbolismului detaliat.

10-7: "Învățător divin", termen obișnuit sanscrit pentru profesorul spiritual. L-am tradus simplu, ca "Maestru".

CAPITOLUL: 11

Doi băieți fără bani la Brindaban

"Unde vei ajunge dacă tata te dezmoștenește, Mukunda?! Îți risipești nebunește viața!" Astfel mă cicălea fratele meu mai mare.

Jitendra și cu mine tocmai sosisem, plini de praf de pe tren, la Ananta, care fusese recent transferat de la Calcutta la Agra, străvechiul oraș. Fratele meu era expert contabil la Departamentul căii ferate Bengal-Nagpur.

"Știi bine, Ananta, că nu aștept o altă moștenire decât pe aceea a Tatălui Ceresc!"

"Mai întâi banii, apoi Dumnezeu! Cine știe, viața poate fi atât de lungă!"

"Ba mai întâi Dumnezeu! Banii sunt sclavii lui! Cine poate spune? Viața poate fi atât de scurtă!"

Replica mea era de circumstanță și nu implica nici un presentiment. Totuși zilele lui Ananta erau numărate, căci, câțiva ani mai târziu, ajunse pe tărâmul unde bancnotele nu mai contează ¹¹⁻¹.

"Înțelepciune învățată la ashram, presupun! Și totuși tu ai părăsit Benares-ul!" Satisfacția strălucea în ochii lui Ananta; el își păstrase speranța de a mă întoarce în cuibul familiei.

"N-am trăit degeaba la Benares! În acest oraș am descoperit tot ceea ce aspiră inima mea. Cu certitudine, acesta nu este nici eruditul tău și nici fiul său.

Ananta izbucni în râs la această amintire, acceptând că "clarvăzătorul" din Benares pe care îl alesese pentru mine era cam "miop".

"Ce proiecte mai ai acum, rătăcitorul meu frate?"

"Jitendra m-a bătut la cap să venim la Agra. Aici vom vizita minunile din Taj Mahal ¹¹⁻². Apoi ne vom duce la gurul pe care tocmai l-am descoperit și care are un ashram la Serampore."

Ananta dădu dispoziții ca să avem tot confortul dorit, în timpul serii ochii lui Ananta m-au fixat gânditori de mai multe ori.

"Cunosc această privire", mă gândeam eu. "Pune ceva la cale!". Explicația mi-a fost dată a doua zi la micul dejun.

"Așadar, tu disprețuiești banii tatei?" El își luă astfel un aer nevinovat, reînnoind discuția din seara precedentă.

"Am convingerea că nu depind decât de Dumnezeu."

"Ușor de zis! Viața te-a protejat până acum. Dar să presupunem că viața te-ar pune în situația de a nu aștepta ajutor decât de la Dumnezeu, în acest caz ai fi un cerșetor!"

"Niciodată! În nici un caz nu voi întinde mâna când Dumnezeu are mii de mijloace de a asigura existența credincioșilor săi fără ca ei să fie nevoiți să cerșească!"

"Asta nu este decât retorică! Și dacă te-aș obliga să pui în practică aceste frumoase principii?"

"Accept provocarea! Puterea lui Dumnezeu este nelimitată."

"Vom vedea. Chiar astăzi vei avea ocazia să confirmi sau să infirmi părerea mea!" Ananta tăcu pentru un moment, apoi vorbi încet și solemn:

"Vreau să vă trimit în această dimineață, pe camaradul tău și pe tine, în orașul vecin, la Brindaban. Veți pleca fără nici un ban; va trebui să nu cerșiți nici hrană, nici bani, să nu relatați nimănui situația voastră; va trebui să nu flămânziți, să nu eșuați la Brindaban. Dacă, respectând toate acestea, vă veți întoarce acasă până la miezul nopții, voi fi omul cel mai uimit din Agra."

"Accept provocarea!", am replicat eu fără cea mai mică ezitare în cuvinte sau în inimă. Ca într-o iluminare se derulau în mintea mea toate binefacerile pe care le datoram intervenției Divinului: vindecarea miraculoasă de holeră datorită fotografiei lui Lahiri Mahasaya; cele două zmee miraculos capturate la Lahore; amuleta norocoasă ajunsă în mâinile mele în mijlocul disperării la Bareilly; mesajul decisiv transmis de sfântul

necunoscut la Benares, aproape de casa preotului; viziunea Mamei Divine, nobilele ei cuvinte de dragoste, intervenția ei în favoarea mea prin intermediul Maestrului Mahasaya; sprijinul de ultimă oră căruia îi datoram diploma mea; în fine, întâlnirea cu Maestrul visurilor mele... Niciodată n-aș fi admis că filosofia mea ar putea ceda la contactul cu realitatea brutală!

"Hotărârea ta te onorează! O să te însoțesc imediat la tren", continuă el. Ananta se întoarse spre Jitendra, care ne privea cu gura căscată: "Tu urmează-l în calitate de martor și de victimă!" O jumătate de oră mai târziu, Jitendra și cu mine eram în posesia unui bilet de tren pentru Brindaban. Într-un colț retras de gară, Ananta ne percheziționa cu amănunțime pentru a se convinge că nu ascundem nimic. *Dhotis*-urile ¹¹⁻³ noastre simple mărturiseau că n-aveam la noi decât strictul necesar.

Jitendra, care considera că credința mea s-a amestecat prea mult în domeniul finanțelor, se neliniști: "Ananta, dă-mi te rog măcar una sau două rupii pentru a putea telegrafia în caz de eșec."

"Jitendra!", am exclamat eu plin de reproș. Refuz să fac încercarea dacă tu iei la tine vreun ban!"

"Banii sunt pentru a avea o asigurare", reîncepu prietenul meu, dar tăcu imediat când l-am privit cu un aer sever.

"Mukunda, să nu crezi că sunt inuman." Vocea lui Ananta se îndulcise un pic. Poate se simțea cuprins de remușcări, fie datorită ideii de a trimite într-un oraș străin doi băieți fără un ban, fie datorită lipsei lui de credință. "Dacă, printr-un noroc sau prin grația divină, treci de proba cu Brindaban, eu voi cere să devin discipolul tău."

Această propunere puțin obișnuită era fără precedent. Într-o familie indiană, fratele mai mare ascultă rareori de fratele mai mic; el este respectat și ascultat de toți membrii familiei, imediat după tată. Dar nu mai era timp să discutăm, căci trenul era pe punctul de plecare.

În timp ce trenul parcurgea distanța, Jitendra păstra o tăcere lugubră. A părăsit această tăcere pentru a mă atinge în punctul meu cel mai sensibil.

"Se pare că Dumnezeu nu se prea gândește la viitorul nostru prânz!"

"Calmează-te, Toma necredinciosul! Dumnezeu este cu noi!"

"Nu poți să-L faci să se grăbească? Mă simt mort de foame numai când mă gândesc la ceea ce urmează să ni se întâmple. Am părăsit Benares pentru a vizita mausoleul din Taj Mahal, și nu pentru a-l ridica acolo pe al meu!"

"Fii optimist, Jitendra! În curând vom vizita celebrul oraș Brindaban ¹¹⁻⁴ unde s-au întâmplat atâtea minuni. Mă simt foarte bucuros să calc pe pământul sfințit de pașii Domnului Krishna Însuși."

Ușa compartimentului nostru se deschise și intrară doi oameni. Următoarea stație era și ultima.

"Băieți, aveți prieteni la Brindaban?" Vecinul din fața mea părea să fie interesat de noi.

"Aceasta nu vă privește!" Am întors privirea.

"Desigur, voi v-ați părăsit familiile fascinați de Hoțul de Inimi ¹¹⁻⁵. Eu însumi sunt o natură pioasă. Consider ca o datorie să veghez să nu duceți lipsă de nimic, de a vă asigura un adăpost împotriva arșiței implacabile a soarelui.

"Nu, domnule, lăsați-ne. Sunteți foarte bun, dar vă înșelați considerându-ne doi fugari."

Conversația încetă. Trenul opri; în timp ce Jitendra și cu mine coboram pe peron, tovarășii noștri de călătorie ne luară de mână și chemară o trăsură. Am coborât în fața unui ashram umbrit de niște copaci veșnic verzi ai unui parc bine întreținut. Binefăcătorii noștri erau desigur niște obișnuiți în locul acela; un servitor ne conduse surâzând, fără să pună nici o întrebare, într-un vorbitor. O doamnă de vârstă medie, cu aer demn, ne primi îndată.

"Gauri Ma, prinții nu pot veni", zise unul dintre tovarășii noștri gazdei. Planurile lor s-au schimbat în ultimul moment; ei își exprimă toate regretele. Dar v-am adus alți doi invitați, îndată ce i-am văzut în tren am simțit că sunt credincioși ai lui Krishna."

(De la stânga la dreapta) Jitendra Mazumdar, însoțitorul meu în "testul fără bani" la Brindaban; Lalit-da, vărul meu; Swami Kebalananda ("Shastri Mahasaya"), învățătorul meu sfânt de sanscrită; eu, ca elev de liceu

Cei doi tovarăși ai noștri se îndreptară spre ușă: "Ne vom revedea, dacă Dumnezeu va dori!"

"Sunteți bineveniți" ne zise Gauri Ma cu un surâs matern. "Nici n-ați fi putut pica mai bine; tocmai așteptam două auguste personaje, binefăcători ai ashram-ului nostru. Ce păcat să fi făcut pregătirile degeaba!"

Aceste cuvinte promițătoare avură un efect ciudat asupra lui Jitendra: el izbuni în plâns. În loc de foame, el avea să găsească la Brindaban un prânz împărătesc! Era prea mult pentru el. Gazda îl privi curioasă, dar nu zise nimic. Poate că era obișnuită cu ciudățeniile adolescenților.

Ni se anunță masa. Gauri Ma ne conduse într-o sală de mese unde plutea o aromă savuroasă și apoi dispăru în bucătărie.

Am așteptat acest moment pentru a-l ciupi pe Jitendra, așa cum făcuse și el în tren.

"Hei, Toma necredinciosul! Dumnezeu se gândește la noi și fără întârziere, nu-i așa?"

Gazda sosi cu un *punkha* cu care ne făcea vânt după moda orientală, în timp ce noi ne instalăm pe două carpete colorate. Discipolii ashram-ului erau într-un permanent dute-vino. De când ne-am născut, Jitendra și cu mine, nu mai mâncasem ceva atât de savuros.

"Într-adevăr, mâncăruri demne de prinți, onorată Mamă! Mă întreb ce ocupații mai urgente decât festinul au putut să-i rețină pe patronii noștri regali?! Nu vă vom uita cât vom trăi!"

Tăcuți, reamintindu-ne de testul la care dorea să ne supună Ananta, nu-i puteam explica binevoitoarei doamne că mulțumirile noastre călduroase aveau o dublă semnificație. Dar sinceritatea noastră era prea evidentă. Am plecat cu binecuvântarea ei și cu invitația de a reveni să vizităm ashram-ul.

Afară era o căldură toridă. Am căutat adăpost la umbra unui arbore cadamba uriaș, la poarta ashram-ului. A urmat un schimb de cuvinte dure, căci Jitendra iar nu se simțea în largul său.

"În ce porcărie m-ai băgat! Prazul nostru a fost doar un noroc întâmplător. Cum să vizitezi orașul fără un ban în buzunar și, mai ales, cum să ne întoarcem la Ananta?"

"Repede îl mai uiți pe Dumnezeu, acum că ai stomacul plin!" Cuvintele mele nu erau doar severe, deveneau acuzatoare. Omul uită binefacerile divine, deși nu există ființă careia să nu i se fi îndeplinit anumite rugăciuni!

"În orice caz, nu sunt gata să uit greșeala pe care am făcut-o însoțindu-te!"

"Liniștește-te, Jitendra! Dumnezeu care ne-a hrănit ne va ajuta să vizităm Brindaban și ne va duce înapoi la Agra!"

În acest timp, un tânăr cu figură plăcută se apropia de noi cu pași mari. Oprindu-se sub arbore, el se înclină în fața mea:

"Dragi prieteni, desigur că sunteți străini de acest oraș. Permiteți-mi să vă fiu ghid!"

Este aproape imposibil pentru un indian să pălească și totuși fața lui Jitendra era de nerecunoscut. Eu am refuzat politicos.

"Desigur că nu mă vei goni", făcu necunoscutul, cu o figură alarmată, care ar fi fost comică în orice altă împrejurare.

"Și de ce nu?"

"Ești guru-l meu!" Ochii lui îi căutau plini de încredere pe ai mei: "În cursul meditației mele de la prânz, Domnul Krishna, fie-i numele binecuvântat, mi-a apărut într-o viziune. El mi-a arătat două persoane sub acest copac. Una dintre cele două persoane erați dumneavoastră, maestre! De câte ori

v-am văzut în cursul meditațiilor mele! Ce fericit aş fi să acceptați umilele mele servicii!"

"Sunt foarte fericit că m-ai întâlnit. Nici Dumnezeu, nici oamenii nu ne-au părăsit!" Eram imobil și-i zâmbeam necunoscutului, dar în sufletul meu îngenuncheasem recunoscător la picioarele lui Dumnezeu.

"Prietenii, vă rog să binevoiți a-mi onora casa cu prezența voastră!"

"Sunteți foarte amabil, dar nu este posibil. Suntem deja oaspeții fratelui meu la Agra."

"Cel puțin acordați-mi favoarea de a vă fi ghid la Brindaban."

Am primit cu bucurie. Tânărul care se numea Pratap Chatterji, a închiriat o birjă. Am vizitat templul Madanamohana și alte sanctuare ale zeului Krishna. În timp ce făceam aceste vizite, s-a lăsat seara.

"Așteptați un moment, mă duc să procur ceva *sandesh* ¹¹⁻⁶". Pratap intră într-o prăvălie de lângă gară. Jitendra și cu mine priveam mulțimea; se făcuse deja răcoare. Noul nostru prieten s-a întors curând încărcat cu dulciuri.

"Binevoiți să acceptați această ofrandă religioasă", zise Pratap surâzând, întinzându-ne un teanc de rupii și două bilete de tren pentru Agra.

M-am cufundat în mulțumiri lui Dumnezeu, Mâna Invizibilă care, pusă la încercare de către Ananta, ne-a dovedit o generozitate deplină! Ne-am retras într-un colț îndepărtat al gării.

"Pratap, te voi învăța Kriya Yoga a lui Lahiri Mahasaya, cel mai mare yoghin al timpurilor moderne. Această tehnică va fi gurul tău!"

Inițierea a fost terminată într-o jumătate de oră. "*Kriya Yoga* va fi *chintamani* ¹¹⁻⁷ pentru tine", îi spusei eu noului elev. "Această tehnică foarte simplă, așa cum vezi, întruchipează arta accelerării evoluției spirituale a omului. Scripturile Indiei ne învață că sufletul încarnat are nevoie de un milion de ani pentru a se elibera din sclavia iluziei (*maya*). *Kriya Yoga* scurtează considerabil această durată. La fel cum creșterea plantelor poate fi accelerată cu mult dincolo de ritmul obișnuit, după cum a demonstrat Jagadis Chandra Bose, și evoluția psihologică poate să-și mărească viteza prin mijloace științifice. Fii credincios practicii și ți-L vei apropia pe Gurul tuturor guru."

"Sunt încântat să posed această cheie a sistemului yoga, atât de mult timp căutată!", spuse Pratap gânditor. Acțiunea ei fiind de a rupe legaturile care ne țin legați de simțuri, îmi va deschide ușile spre sferele înalte ale conștiinței. Viziunea de astăzi a Domnului Krishna nu poate să prevestească decât mult bine."

Ne-am recules un moment, apoi ne-am îndreptat cu pași lenți spre tren. Aveam sufletul plin de bucurie, dar Jitendra a izbucnit în plâns. Despărțirea de Pratap era punctată de suspinele ambilor mei tovarăși. Încă o dată Jitendra era furios, dar de data aceasta nu pentru el însuși, ci împotriva sa.

"Am fost necredincios, inima mea a fost de piatră! Niciodată nu mă voi mai îndoi de ajutorul divin!"

Se apropia miezul nopții. Cele două "Cenușărese" plecate fără un ban intrau în dormitorul lui Ananta. La vederea noastră, pe fața lui se zugrăvi o mirare imensă. În tăcere, am presărat un teanc de rupii pe masă.

"Jitendra, adevărul!", făcu Ananta pe un ton hazliu. Ce matrapazlăcuri ați făcut?"

Dar pe măsură ce povestirea înainta, Ananta devenea din ce în ce mai grav și mai solemn.

"Legea cererii și ofertei provine dintr-un domeniu mult mai subtil decât credeam eu", zise Ananta cu o ardoare spirituală pe care nu și-o manifestase niciodată mai înainte. "Acum înțeleg indiferența ta față de lucrurile materiale."

Deși era târziu, fratele meu a insistat să primească *diksha* ¹¹⁻⁸ în *Kriya Yoga*. "Gurul" Mukunda trebui astfel să-și asume responsabilitatea a doi "discipoli" neașteptați în aceeași zi. A doua zi la micul dejun domnea o armonie necunoscută zilei precedente. I-am zâmbit lui Jitendra:

"N-ar trebui să ratăm excursia la Taj Mahal! Să mergem înainte de a ne întoarce la Serampore."

După ce ne-am luat rămas bun de la Ananta, Jitendra și cu mine am mers să vizităm Taj Mahal, splendoarea din Agra. Marmura albă strălucind în soare oferă viziunea simetriei pure. Decorul perfect în care este situat acest splendid monument este format din chiparoși negri, o pajiște netedă și o lagună liniștită ce înconjoară clădirea. Interiorul este minunat cu dantelăria de încrustații cu pietre semiprețioase. Irizații maro și violet,

delicate și complicate izvorăsc din marmură. Iluminarea din dom cade pe urnele cu cenușa împăratului Shah Jahan și Mumtaz Mahal, regina ținutului și a inimii sale.

Încântat de minunile văzute, eu nu mai aveam decât o singură dorință: să mă reîntorc la gurul meu. Curând Jitendra și cu mine ne-am urcat în trenul de Bengal.

"Mukunda, eu nu mi-am văzut familia de câteva luni; voi trece mai întâi pe acasă și, poate mai târziu, voi merge la guru-l tău la Serampore."

Prietenul meu, un caracter schimbător, mă părăsi la Calcutta. Trenul local mă conduse curând la Serampore, la 20 de kilometri nord de Calcutta. Atunci am remarcat surprins că se scurseseră exact 28 de zile de la întâlnirea din Benares cu guru-l meu. Nu-mi prezisese el: "Vei veni la mine peste patru săptămâni!"?

Cu inima bătându-mi tare, am intrat în curtea locuinței sale de pe liniștita stradă Rai Ghat. Pentru prima dată, intram în ashram-ul unde aveam să-mi petrec cei mai frumoși 10 ani cu *Jnanavatar*-ul Indiei, "încarnarea înțelepciunii".

11-1: Vezi capitolul 25.

11-2: Faimosul mausoleu al lumii.

11-3: *Dhoti* - haină ce se înnoadă în jurul taliei și acoperă picioarele.

11-4: Brindaban, situat pe râul Yamuna, este Ierusalemul hindușilor. Aici avatarul Domnului, Krishna, a manifestat gloria sa pentru binele omenirii.

11-5: Hari; un nume iubit sub care Sri Krishna este cunoscut discipolilor săi.

11-6: Carne dulce indiană.

11-7: Un giuvaer mitologic cu puterea de a îndeplini dorințele; de asemenea, un alt nume pentru Dumnezeu.

11-8: Inițiere spirituală; din rădăcina cuvântului sanscrit *diksh*, "a se dedica".

CAPITOLUL: 12

Anii petrecuți în ashramul Maestrului meu

"Ai venit!" Sri Yukteswar era așezat pe o piele de tigru întinsă, pe dușumeaua unui mic salon cu balcon. Vocea sa era rece, ținuta lui nu trăda nici o emoție.

"Da, dragă Maestre, am venit pentru a te urma." Am îngenuncheat și i-am atins picioarele.

"Cum este cu putință? Până acum ai ignorat dorințele mele!"

"N-am s-o mai fac, Maestre! Dorințele tale vor fi legea mea."

"Așa-i mai bine! Acum pot să-mi asum responsabilitatea existenței tale."

"O depun în întregime la picioarele tale Maestre!"

"Prima mea dorință este ca tu să te întorci acasă. Trebuie să intri la Colegiul din Calcutta și să-ți continui studiile."

"Foarte bine, Maestre." Cu greu mi-am ascuns supărarea. Cărțile astea nesuferite mă vor urmări până la sfârșitul vieții? Mai întâi tatăl meu, acum Sri Yukteswar!

"Cândva vei merge în Occident. Oamenii vor fi mai receptivi la înțelepciunea antică a Indiei dacă Maestrul hindus posedă o diplomă universitară."

"Știi mai bine decât mine, Maestre!" Supărarea mea dispăruse. Această aluzie la Occident mi se părea îndepărtată, dar dorința mea de a place Maestrului era pe primul loc.

"Calcutta nu este departe de aici; vino de câte ori vei avea timp."

"Zilnic dacă este posibil! Mă voi supune plin de recunoștință voinței tale cu o singură condiție."

"Care anume?"

"Să-mi promiți că mi-L vei dezvălui pe Dumnezeu!"

A urmat o discuție de o oră. Un Maestru nu-și poate încălca cuvântul, de aceea acesta nu este dat niciodată cu ușurință! Angajamentul urma să deschidă vaste orizonturi metafizice. Un guru trebuie să fie foarte apropiat

Creatorului pentru a-L putea revela unei alte ființe! Percepeam unitatea divină a lui Sri Yukteswar și eram decis să profit de poziția mea de discipol.

"Ești exigent", replică Maestrul, care acceptă plin de dragoste condiția impusă. "Fie ca voința ta să fie și a mea!"

Umbra care m-a însoțit întreaga viață a dispărut din inima mea; lungile peregrinări, căutările deșarte, se sfârșiseră. Găsisem refugiu la picioarele unui guru adevărat.

"Vino! Hai să-ți prezint ashram-ul." Maestrul se ridică de pe pielea lui de tigru. Aruncând o privire de jur-împrejur am fost surprins să descopăr un portret al lui Lahiri Mahasaya, împodobit cu iasomie.

"Lahiri Mahasaya!" am spus eu surprins.

"Da, este gurul meu divin." Vocea lui Sri Yukteswar vibra de ardoare. "Ca om și ca yoghin, el i-a depășit pe toți maestrii pe care i-am cunoscut."

M-am înclinat tăcut în fața imaginii familiare. Sufletul meu aducea un fervent omagiu Maestrului neprețuit care mă luase sub protecția sa încă din copilărie și mi-a ghidat pașii până în acest moment memorabil.

Am străbătut ashram-ul și dependențele sale sub conducerea Maestrului meu. Această construcție mare, veche și solid construită, era înconjurată de o curte protejată de un gard cu stâlpi masivi. Mușchi verde și umed acoperea zidurile exterioare; porumbeii, care aici se simțeau ca la ei acasă, zburau deasupra acoperișului gri și plat. În grădina din spate creșteau din abundență arbori de mango și bananieri. Balcoanele camerelor de pe trei laturi ale etajului clădirii dădeau spre curte. Holul spațios de la parter, cu plafonul înalt susținut de coloane servea mai ales pentru solemnitățile anuale *Durgapuja* ¹²⁻¹. O scară de piatră ducea la salonul lui Sri Yukteswar, al cărui balcon dădea în stradă. Ashram-ul era bine mobilat, holul era simplu, curat, practic. Se găseau scaune, mese, bănci în stil occidental.

Maestrul mă invită să-mi petrec noaptea la ashram. O supă de legume cu mirodenii a fost servită de doi tineri discipoli care-și făceau educația în ashram.

"Guruji, te rog povestește-mi ceva despre viața ta!" Eram așezat pe o rogojină de paie alături de blana sa de tigru. Stelele prietenoase mi se păreau foarte aproape, dincolo de balcon.

"Numele meu de familie este Priya Nath Karar. M-am născut la Serampore ¹²⁻², unde tatăl meu era un om de afaceri foarte bogat. El mi-a lăsat moștenire casa părintească, în prezent acest ashram. Nu mi-au plăcut studiile școlare; mi se păreau superficiale și încete. Când am crescut m-am căsătorit, am avut o fiică, acum căsătorită și ea. La vârsta maturității am fost binecuvântat să-l întâlnesc pe Lahiri Mahasaya, care mi-a dăruit lumina sa spirituală. La moartea soției mele am intrat în Ordinul Swami și am primit numele de Sri Yukteswar Giri ¹²⁻³. Aceasta este povestea simplă a vieții mele.

Maestrul surâse văzându-mă ascultând cu aviditate. Ca într-o notiță biografică, cuvintele lui prezentaseră faptele, fără a dezvălui însă universul său interior.

"Guruji, aș vrea să cunosc câte ceva din copilăria ta."

"Îți voi spune trei fapte, fiecare cu câte o învățătură morală!" La aceste cuvinte, ochii lui scânteiară. "Odată, mama a vrut să mă sperie cu povestea unei fantome care bântuia o cameră întunecată a casei noastre; m-am repezit acolo hotărât și am fost dezamăgit că nu am găsit-o! Mama nu mi-a mai povestit niciodată istorii înspăimântătoare. Morala: privește pericolul în față și el va înceta să te mai tulbure.

Îmi amintesc de asemenea că îmi doream nebunește un câine urât care aparținea unui vecin. Săptămâni de zile i-am tocat la cap pe părinți și pe prieteni în legătură cu acest câine. Am rămas surd la oferta unor alți cățeluși, de altfel mult mai frumoși. Morala: atașamentul ne orbește și dotează obiectul dorit cu calități imaginare.

O a treia amintire se referă la cât de ușor influențabilă este mintea unui copil. Mama a afirmat odată de față cu mine: 'orice om care acceptă să muncească sub ordinele altuia devine sclav'. Impresia mea a fost atât de vie, încât chiar după căsătorie am refuzat toate slujbele. Am făcut față cheltuielilor investind în terenuri moștenirea familială. Morala: însuflă devreme copiilor idei pozitive și bune; ei le vor reține pentru totdeauna."

Maestrul tăcu. Spre miezul nopții, mă conduse într-o chilie îngustă. Somnul a fost profund și odihnitor în prima noapte petrecută sub acoperișul guru-lui meu!

A doua zi dimineața, Sri Yukteswar mă iniție în *Kriya Yoga*. Doi dintre discipolii lui Lahiri Mahasaya, tatăl meu și Swami Kealananda, mă învățaseră deja tehnica. Dar Maestrul poseda o forță spirituală transfiguratoare; la atingerea lui, o lumină extraordinar de puternică,

asemeni celei a mii de sori arzând împreună, își făcu loc în mine. Un val de fericire de nedescris mă cuprinse, și aceasta dură până a doua zi dimineața; era deja ziuă bine când m-am hotărât să-mi iau rămas bun.

"Vei reveni peste 30 de zile." M-am întors acasă la Calcutta ducând în inimă această prezicere a Maestrului. Contrar la ceea ce mă temeam eu, nimeni din familie nu a făcut aluzie la această întoarcere a "păsării rătăcite".

Am urcat în mica mea mansardă și am îmbrățișat-o cu o privire afectuoasă, ca și cum ar fi fost vorba despre o prezență vie. "Tu ai fost martoră a meditațiilor, a lacrimilor, a zbuciumului *sadhana*-ei mele. În prezent, am găsit un port de refugiu la picioarele guru-lui meu divin."

"Fiule, mă bucur pentru voi amândoi", zise tatăl meu, cu care mă găseam în calmul serii. "Ți-ai descoperit guru-ul tot așa de miraculos cum mi l-am găsit și eu pe al meu. Mâna sfântă a lui Lahiri Mahasaya ne apără pe amândoi. Maestrul tău nu este vreun sfânt inaccesibil din Himalaya, ci aproape un vecin. Rugile mele mi-au fost ascultate: tu nu-mi vei fi luat în cursul căutărilor tale divine."

Tata se bucura de asemenea că-mi voi relua studiile; el a luat măsuri în consecință. Chiar a doua zi, m-am înscris la Colegiul Bisericii Scoțiene din Calcutta.

Au trecut luni fericite. Cititorul a ghicit, desigur, că nu am fost văzut prea des la orele de curs! Ashram-ul din Serampore exercita asupra mea o atracție irezistibilă. Maestrul a acceptat fără comentarii prezența mea continuă și, spre ușurarea mea, a făcut rareori aluzie la școală. Deși era clar pentru toți că nu-mi stătea gândul la carte, am făcut minimum de efort pentru a-mi asigura notele mediocre strict necesare.

La ashram viața se scurgea liniștită, fără variații. Guru-l meu se trezea înainte de a se lumina de ziuă. Culcat, sau uneori așezat pe patul său, el intra în *samadhi* ¹²⁻⁴. Era foarte simplu să știi când s-a trezit Maestrul: sforăitul ¹²⁻⁵ ușor se oprea; un suspin sau două, sau poate o mișcare. Apoi el intra într-o stare de extaz yoghin profund în care respirația se oprea.

Înainte de micul dejun făceam o plimbare pe malul Gangelui. Cât de vii îmi sunt în minte aceste plimbări matinale cu guru-l meu! Ele mi-au rămas întipărite pentru totdeauna în memorie. Mi-e ușor să mă imaginez alături de el; soarele dimineții încălzește fluviul; vocea Maestrului, încărcată de înțelepciune autentică, răsună clar în urechile mele.

O baie și, în sfârșit, prânzul, preparat cu grijă de discipoli, după instrucțiunile Maestrului. Acesta era vegetarian; totuși, înainte de a deveni monah, el mâncase ouă și pește. Îi învăța pe discipoli să urmeze un regim simplu, conform cu constituția lor.

Maestrul mânca puțin; cel mai adesea orez garnisit cu șofran, suc de sfeclă sau spanac cu *ghee* (unt) de bivoliță sau unt clarificat. Uneori el mânca *dhal* de linte sau *channa* ¹²⁻⁶ condimentată cu legume. La desert, fructe cu budincă de orez sau sucuri.

După amiezile soseau vizitatorii; o legătură stabilă exista între lume și liniștitul ashram. Maestrul îi primea întotdeauna cu bunătate și curtenie. Un Maestru - cel care s-a realizat ca spirit omniprezent, nu ca trup sau ego - percepe în toți oamenii o Unică Forță Divină.

Imparțialitatea sfinților își are rădăcinile în înțelepciune. Maeștrii nu mai sunt influențați de dualitatea *maya*-ei și nu mai sunt supuși simpatiilor și antipatiilor care fac confuză judecata oamenilor neiluminați. Sri Yukteswar nu arăta mai mult respect celor puternici sau înțelepți, așa cum nu-i disprețuia pe amărâți sau pe incuți. El ar fi ascultat cu mult respect adevărul din gura unui copil, ignorând părerea unui pretins savant.

Luam masa de seară la ora opt și uneori mai soseau vizitatori întârziați. Guru-l meu nu s-ar fi retras să mănânce singur; nimeni nu a părăsit ashram-ul nemulțumit sau flămând. Nu uita nimic, nu se lăsa niciodată luat pe nepregătite de vizitatori neașteptați; chiar la limita resurselor, el putea improviza un festin, ca să spun așa, din nimic. Totuși era econom, dar nu zgârcit. 'Fiți darnici pe măsura mijloacelor de care dispuneți', obișnuia el să spună. 'Risipa nu vă va aduce decât decepții'. Originalitatea și spiritul creator al lui Sri Yukteswar se manifesta până în cele mai mici detalii ale treburilor gospodărești, sau chiar la lucrările de reparații ale ashram-ului.

Orele calme ale serii ni le petreceam adesea ascultând discursurile înțelepte ale Maestrului. Fiecare cuvânt al lui era sculptat cu dalta înțelepciunii și purta marca unei certitudini sublime. El vorbea așa cum nici unul din cunoscuții mei nu a mai făcut-o. Gândurile sale, cântărite cu balanța lucidității și a forței de discriminare, erau perfecte. Esența adevărului izvora din ființa sa ca o emanație parfumată a sufletului. Eram conștient că mă aflu în fața unei manifestări vii a lui Dumnezeu, a cărei forță mă obliga să-mi plec automat capul.

Dacă vizitatorii întârziați observau că Infinitul începe să-l acapareze pe Sri Yukteswar, acesta le deturna atenția antrenându-i într-o conversație

banală, căci îi era cu neputință să facă paradă de facultățile sale superioare. În comuniune neîncetată cu Dumnezeu, el n-avea nevoie pentru a realiza aceasta de momente de reculegere. Un Maestru ce și-a realizat Sinele se găsește deasupra meditației. "Floarea se scutură atunci când apare fructul". Dar adesea sfinții respectă formele exterioare pentru a-i încuraja pe discipoli.

Se întâmpla ca miezul nopții să-l prindă pe gurul meu dormind cu naturalețea unui copil. Adesea se întindea, chiar fără pernă, pe podeaua pe care de obicei era pielea sa de tigru.

Adeseori discuțiile filosofice durau toată noaptea; uneori erau provocate de interesul manifestat de vreun discipol. Atunci dispăreau oboseala și dorința de a dormi; îmi erau suficiente cuvintele vii ale Maestrului. "Iată, s-a făcut ziuă, hai să ne plimbăm pe malul Gangelui". Prin aceste cuvinte se terminau discuțiile noastre pasionante.

Primele luni la ashram au fost însoțite de o lecție practică: "Cum să zădărnicești planurile țăntarilor!". Acasă, noi aveam plase contra țăntarilor pentru noapte. Am fost uimit să constat că se neglija complet această precauție la ashram-ul din Serampore, deși țăntarii erau acolo foarte numeroși: eram plin de înțepături din cap până în picioare. Guru-lui meu i se făcu milă de mine:

"Cumpără o plasă pentru tine și o alta pentru mine." El adăugă râzând: dacă nu cumperi decât una pentru tine, toți țăntarii se vor repezi asupra persoanei mele!"

I-am îndeplinit rugămintea mai mult decât bucuros. În fiecare seară pe care o petreceam la ashram, guru-l meu mă ruga să instalez aceste paravane.

Într-o seară, când un roi de țăntari ne-au înconjurat, Sri Yukteswar a omis să-mi dea obișnuitul ordin. Ascultam febril, așteptând ofensiva țăntarilor. M-am băgat în pat și am spus o rugăciune pentru a mă proteja de țăntari. O jumătate de oră mai târziu, am tușit pentru a atrage atenția guru-lui meu. Simțeam că înțepăturile și bâzâitul țăntarilor mă vor înnebuni.

Maestrul nu dădea nici un semn de viață; m-am apropiat de el cu precauție. Ei bine, nu respira. Era prima dată când l-am văzut în samadhi și m-am speriat.

"Inima lui trebuie să fi cedat". Am apropiat o oglindă de nările sale și nu s-a acoperit de aburi. I-am astupat nările și gura cu degetele, timp de câteva

minute pentru a verifica presupunerea mea. Corpul lui era rece și țeapăn. Cuprins de panică, m-am repezit la ușă pentru a cere ajutor.

"Așa deci! Avem aici un experimentalist în devenire! Bietul meu nas!" Maestrul râdea din toată inima. "De ce nu te duci la culcare? Lumea întreagă trebuie să se schimbe pentru a-ți fi ție pe plac? Dacă vrei să transformi lumea, începe cu tine însuși și, mai înainte de toate, eliberează-te de frica țânțarilor."

Cu capul plecat, m-am întors în patul meu. Nu era nici urmă de țânțar în apropiere. Am înțeles că guru-l meu acceptase o plasă contra țânțarilor pentru a-mi face pe plac, căci el nu se temea de ei. Așa de mare era puterea sa mentală, încât putea fie să le ordone să nu-l înțepe, fie să se facă invulnerabil la atacurile lor.

"Mi-a oferit o demonstrație - gândeam eu - a stării de focalizare mentală ce trebuie să o ating". Uitând de nenumăratele lucruri care-l distrag în această lume: bâzâitul insectelor, razele soarelui pătrunzător, un yoghin trebuie să urmărească să rămână în supraconștiință. În primul stadiu de *samadhi* (*savikalpa*), yoghinul se izolează de toate informațiile senzoriale care vin din lumea exterioară. El percepe atunci sunete, viziuni, dar acestea sunt mai sublime decât Paradisul pierdut!¹²⁻⁷

Țânțarii, adevărați 'instructori', au fost ocazia și a unei alte lecții la începutul șederii mele în ashram. Era spre seară. Guru-l meu interpreta într-un mod inegalabil textele străvechi. Așezat la picioarele guru-lui meu, mă bucuram de un calm absolut. Deodată, un țânțar inoportun îmi tulbură liniștea. Întrucât el își înfipse acul în pielea mea, am ridicat o mână răzbunătoare. M-am oprit în ultimul moment, amintindu-mi un aforism al lui Patanjali despre *ahimsa* (a nu face rău vreunei ființe).

"De ce nu ți-ai pus intenția în aplicare?"

"Maestre! Mă sfătuiești să curm viața?"

"Nu, dar lovitura mortală era dată deja în mintea ta."

"Nu înțeleg!"

"Patanjali înțelegea prin *ahimsa* că trebuie să suprimi *dorința* de a ucide. Sri Yukteswar îmi citise deci gândurile ca într-o carte deschisă. "Această lume este într-adevăr rău făcută pentru a putea practica *ahimsa* în spiritul literei. Omul poate fi obligat să extermină creaturi periculoase, fără ca pentru aceasta să simtă mânie sau ură. Tot ceea ce trăiește are dreptul de a

respira aerul magic al *maya*-ei. Sfântul care descoperă secretele creației va fi în armonie cu nenumăratele și uimitoarele ei manifestări. Orice om care învinge în el pasiunea de a distruge va înțelege."

"Guruji, trebuie să ne sacrificăm mai degrabă decât să ucidem un animal sălbatic?"

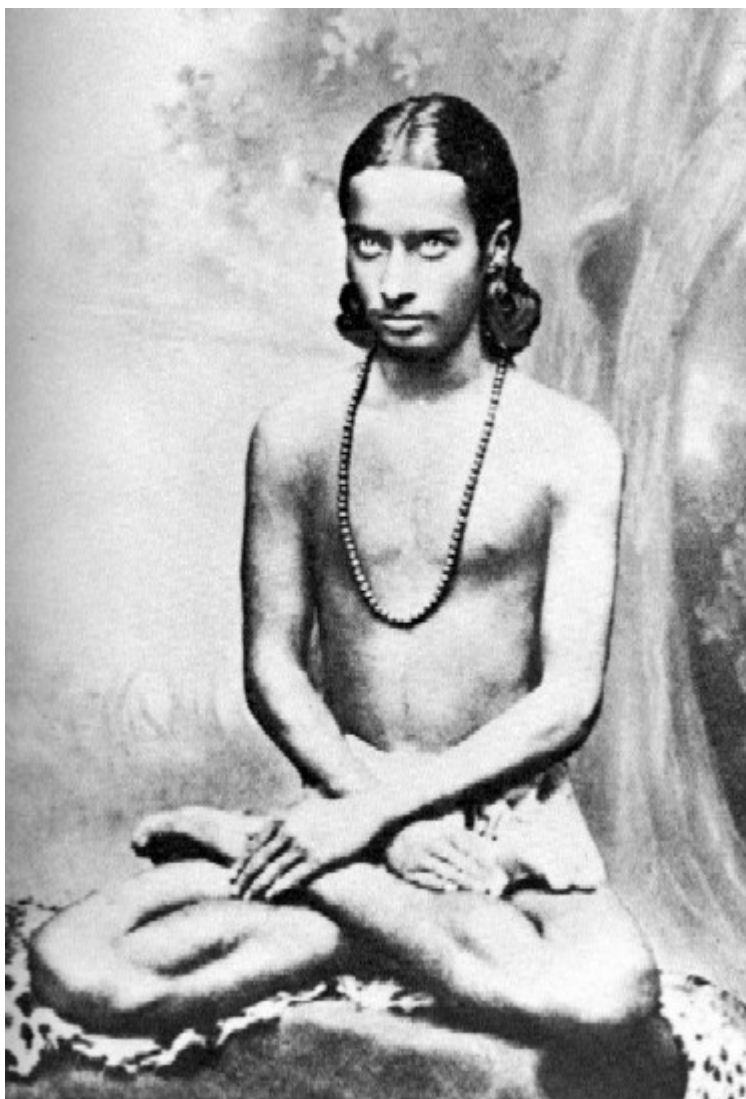
"Nu! Corpul omului este prețios. El posedă posibilități superioare de evoluție datorită centrilor de forță din cap și coloana vertebrală, care permit discipolilor avansați să sesizeze, în toată plenitudinea lor, aspectele cele mai sublime ale divinității. Nici un organism inferior nu este atât de bine dotat. Este adevărat că omul se expune unui păcat dacă este constrâns să ucidă un animal sau orice altă ființă vie, dar trebuie să-și apere viața. Sfintele *Vede* ne învață că a distruge o ființă umană înseamnă a ofensa grav legile karmice."

Am respirat ușurat; cazurile în care Scripturile favorizează instinctele noastre de apărare sunt atât de rare!

N-am avut niciodată ocazia să-l văd pe Maestru luptându-se cu un leopard sau cu un tigru. Dar, prin dragostea sa, el a îmblânzit într-o zi o cobra care îl amenința. Acest șarpe foarte temut în India, face mai mult de 5000 de victime anual. Întâlnirea periculoasă a avut loc la Puri, unde Sri Yukteswar avea un alt ashram situat pe țărmul Golfului Bengal. Prafulla, un tânăr discipol din ultimii ani ai lui Sri Yukteswar, se găsea atunci aproape de Maestru.

"Eram așezați afară, aproape de ashram", mi-a povestit Prafulla. "O cobra sinistră, lungă de un metru, a apărut deodată, cu gușa umflată și s-a aruncat asupra noastră. Maestrul a avut un surâs ca de bun venit, ca și cum ar fi fost vorba de un copil. Eram consternat văzându-l că bate ritmic din palme ¹²⁻⁸. El voia să-l hipnotizeze pe periculosul intrus! Împietrit, murmuram mental rugile cele mai fierbinți. Șarpele, foarte aproape de guru, era imobil și părea magnetizat de aceste maniere dezmierdătoare. Capul înfiorător se lăsă în jos încet, cobra alunecă printre picioarele Maestrului și dispăru în desișul pădurii.

"Atunci n-am înțeles de ce a bătut Maestrul din palme și nici de ce cobra nu l-a atacat", concluzionează Prafulla. "De atunci mi-am dat seama că Maestrul meu divin nu se temea de creaturile vii, oricât de răufăcătoare ar fi fost ele."

Eu, la 16 ani

În primele luni ale șederii mele la ashram, am remarcat într-o după amiază că Sri Yukteswar mă observa fix.

"Ești prea slab, Mukunda."

Această remarcă îmi atinse o coardă sensibilă. Aparența mea scheletică, ochii înfundați în orbite, nu-mi plăceau. Dispepsia cronică mă urmărea încă din copilărie. Acasă luasem multe tonice, dar nici unul nu-mi ajutase. Atât de mare era disperarea mea, încât într-o zi m-am întrebat dacă mai merită osteneala să trăiesc cu un corp atât de rău construit!

"Eficacitatea medicamentelor este limitată; forța vitală creatoare nu are limite. Te vei face bine și vei deveni puternic."

Aceste cuvinte ale lui Sri Yukteswar treziră în mine o convingere de neclintit pe care nici un vindecător - și am consultat atâția! - n-a fost în stare să mi-o insufle.

Mă îngrășam zilnic. Peste două săptămâni, binecuvântarea secretă a Maestrului mă făcuse robust. Boala cronică de stomac dispăruse pentru totdeauna. De-a lungul timpului, asistasem cum Maestrul vindecase miraculos boli grave: tuberculoză, diabet, epilepsie sau paralizie. Dar poate că nimeni nu îi era mai recunoscător decât mine, care fusesem eliberat dintr-o dată de aspectul meu cadaveric.

"Cu mulți ani în urmă, eu însumi eram nerăbdător să-mi recapăt greutatea", îmi spuse Sri Yukteswar. "De abia refăcut după o boală gravă, l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya la Benares.

'Maestre, am fost foarte grav bolnav și am slăbit multe kilograme.'

'Văd Yukteswar ¹²⁻⁹, te-ai îmbolnăvit singur și acum te crezi slăbit.'

Răspunsul era cu totul altul decât cel pe care mi-l imaginam. Totuși guru-l meu continuă încurajator:

'Hai, sunt sigur că mâine vei arăta mai bine!'

Am considerat aceste cuvinte ca pe o protecție spirituală menită să mă vindece și n-am fost deloc surprins că m-am simțit refăcut chiar de a doua zi. Am mers la Maestru și l-am anunțat bucuros: 'Astăzi mă simt mult mai bine!'

'Într-adevăr! Tu însuți ți-ai redat energia!'

'Nu, Maestre!', am protestat eu, 'tu m-ai vindecat: este prima dată după săptămâni când mi-am recăpătat forțele.'

'Ba da! Boala ta era foarte gravă și ești încă slăbit; cine știe cum o să te simți mâine?'

Ideea de a recădea în aceeași stare de slăbiciune m-a înghețat. Dimineața următoare de abia am avut putere să mă duc la Lahiri Mahasaya.

'Iar sunt bolnav', i-am spus.

Guru-l m-a privit cu o figură batjocoritoare: 'Așa! Te-ai îmbolnăvit iar!'

'Gurudeva, acum îmi dau seama că în aceste zile nu ai făcut decât să râzi de mine.' Eram la capătul puterilor. 'Nu văd de ce refuzi să mă crezi când îți spun adevărul.'

'Într-adevăr, gândurile tale te-au făcut succesiv să fii bolnav sau sănătos.' Maestrul m-a privit cu afecțiune: 'Acum înțelegi că sănătatea ți-a urmat întocmai așteptările? Gândul este o forță, la fel ca electricitatea sau gravitația. Minte umană este o scântie din atotputernica conștiință divină. Eu pot să-ți dovedesc că tot ceea ce mintea ta crede cu fermitate se va realiza imediat.'

Știind că Lahiri Mahasaya nu vorbea niciodată cu ușurință, m-am adresat lui cu o profundă și respectuoasă recunoștință: 'Maestre, dacă eu m-aș gândi că mă simt bine și că mi-am recăpătat greutatea dintr-o dată, asta s-ar realiza?'

'Desigur! Deja s-a și făcut!' Guru-ul meu vorbea grav, ochii săi fixându-i pe ai mei.

În același moment am simțit nu numai un aflus de forțe noi, ci și că mi-am recăpătat greutatea. Lahiri Mahasaya s-a refugiat într-o tăcere solemnă. După ce am petrecut câteva ore la picioarele lui, m-am întors la casa mamei mele, unde locuiam de obicei când veneam în Benares.

'Fiule, ce ai pățit? Te-ai îmbolnăvit de hidroptizie?' Mamei nu-i venea a crede. Corpul meu era la fel de robust ca mai înainte de boală.

M-am cântărit pentru a mă convinge că într-o zi am câștigat 25 de kilograme, pe care nu le-am mai pierdut niciodată. Prietenii și cunoștințele, martorii slăbiciunii mele anterioare, au fost uimiți: unii dintre ei și-au schimbat modul de viață și au devenit discipoli ai lui Lahiri Mahasaya.

Guru-l meu, unit cu Dumnezeu, știa că această lume nu este decât un vis obiectiv al Creatorului; conștient de perfectă sa unitate cu Divinul Visător, Lahiri Mahasaya putea materializa sau dematerializa obiecte sau să provoace, la voință, modificări în atomii visători ai lumii fenomenale ¹²⁻¹⁰."

"Toată creația este guvernată de legi", continuă Sri Yukteswar. "Cele pe care savanții le-au descoperit și care controlează lumea exterioară sunt legi naturale ce guvernează planul fizic. Dar există și altele, mai subtile, guvernând planurile spirituale, ascunse percepției omului obișnuit, și domeniul interior al conștiinței; aceste principii pot deveni cunoscute doar prin intermediul științei yoga. Maestrul care și-a realizat Sinele și nu fizicianul este cel care înțelege adevărata natură a materiei. În acest mod a

putut Isus pune la loc urechea servitorului atunci când o tăiase unul din discipolii Săi ¹²⁻¹¹."

Sri Yukteswar comenta perfect Scripturile. Discursurile sale evocă pentru mine amintirile cele mai fericite. Dar, uneori fascinată de cuvintele sale, mintea mea începea să zburde; era suficient să fac o mișcare inutilă sau să las gândurile să vagabondeze, pentru ca Maestrul să se oprească din expunerea sa.

"Tu nu ești aici!" se întrerupse el astfel într-o seară. Ca de obicei, Maestrul urmărea în permanență jocurile minții mele.

"Maestre", am protestat eu, "nu m-am mișcat; nici măcar n-am clipit; pot să-ți repet vorbele cuvânt cu cuvânt!"

"Totuși, nu erai în întregime atent la mine; protestul tău mă obligă să remarc că în planul secund al minții tale, tu construiai trei ashram-uri: unul la câmpie, altul pe o colină și altul la malul mării."

Aceste gânduri vagi trecuseră într-adevăr prin mintea mea, aproape de nivelul subconștientului. L-am privit scuzându-mă.

"Ce aș putea să fac cu un asemenea Maestru, care pătrunde gândurile mele cele mai secrete?"

"Tu mi-ai dat dreptul. Adevărurile subtile pe care tocmai le exprimam nu pot fi sesizate decât în condițiile unei atenții fără rezerve. Eu nu mă amestec decât în caz de necesitate în gândurile intime, unde orice om are privilegiul exclusiv de a hoinări cum îi place. Nici măcar Dumnezeu nu intră aici neinvitat; nici eu nu o voi mai face contra voinței tale.

"Ești binevenit întotdeauna, Maestre!"

"Visurile tale arhitecturale se vor realiza mai târziu. Acum este vremea pentru studiu!"

Astfel prezise Maestrul trei evenimente capitale ale existenței mele. Din copilărie îmi apăreau viziunile ciudate a trei construcții în locuri diferite. Ele s-au realizat în ordinea prevăzută de Sri Yukteswar. Mai întâi o școală de yoga pentru băieți pe câmpia de la Ranchi, apoi reședința mea din America, pe un deal de lângă Los Angeles, în fine un ashram pe malul Pacificului, la Encinitas în California.

Maestrul nu spunea niciodată: "Eu prevăd cutare, sau cutare eveniment", ci întotdeauna întreba cu modestie: "Nu crezi că asta s-ar putea întâmpla?" Dar aceste cuvinte simple ascundeau un sens profund pe care faptele nu-l dezmințeau niciodată.

Sri Yukteswar era foarte rezervat și precis în raționamentele sale. El n-avea aerul unui vizionar predicând mulțimii. Picioarele sale erau ancorate ferm pe pământ, deși spiritul său era în permanentă fuziune cu Dumnezeu. El admira oamenii practici. "Sfințenia nu este stupiditate. Percepțiile divine nu conduc la incapacitate", obișnuia el să spună. "A practica virtutea înseamnă a dezvolta o inteligență profundă".

Gurul meu se opunea discuțiilor despre lumile superfizice; judecata sa se baza pe o perfectă simplitate. În conversație, el evita referințele senzaționale, dar în acțiune el se exprima liber. Alții vorbeau despre miracole fără să fie în stare să le producă. Sri Yukteswar făcea rareori aluzie la legile lumii nemateriale, dar le utiliza în secret la voință.

"Un om realizat nu face miracole decât dacă are o aprobare interioară", explica el. "Dumnezeu nu vrea ca misterele Creației să se vulgarizeze ¹²⁻¹². Fiecare om are de asemenea dreptul inalienabil de a uza liber de voința sa. Nici măcar sfinții nu au dreptul de a atenta la liberul arbitru al omului."

Tăcerea obișnuită a lui Sri Yukteswar se datora percepției profunde a Infinitului. El nu mai avea timp pentru aceste "revelații" în care se complăc "maestrii" care nu posedă realizarea supremă. "La oamenii superficiali, gândurile meschine provoacă agitații mari; la spiritele cosmice, gândurile profunde de-abia provoacă o mică perturbare superficială." Acest aforism extras din Scripturile Indiei nu este lipsit de umor.

Dată fiind comportarea puțin spectaculoasă a gurului meu, puțini dintre contemporanii săi l-au recunoscut ca fiind un supraom. Zicala populară: "Nesimțit e cel care nu-și poate ascunde înțelepciunea", nu i se aplica lui Sri Yukteswar. El reușise, deși făcea parte dintre muritori, să se identifice perfect cu Stăpânul timpului și spațiului. Mi se părea asemeni zeilor; nu întâlnise nici un obstacol în unirea Divinului cu umanul și dealtfel nici nu există vreunul, după câte știu eu, cu excepția lipsei de străduință în domeniul spiritual.

De câte ori atingeam picioarele sfinte ale lui Sri Yukteswar, mă înfioram. Yoghinii afirmă că discipolul simte la contactul cu Maestrul un magnetism spiritual care dă naștere unui curent subtil; urma obișnuințelor nefaste, nedorite, se șterge din creier, tabieturile și tendințele mondene sunt zdruncinate; atunci se poate înlătura temporar vălul *maya*-ei și se poate

percepe o străfulgerare a realității. Corpul meu părea purificat, iluminat de splendoarea eliberatoare, când îngenuncheam, după obiceiul hindus, la picioarele Maestrului.

"Chiar și când Lahiri Mahasaya tăcea", povestea guru-l meu, "sau când discuta subiecte nelegate de religie, recepționam de la el o înțelepciune nemărginită."

Același lucru îl simțeam eu în prezența lui Sri Yukteswar. Chiar dacă uneori ajungeam la ashram obosit și plictisit, starea mea de spirit se schimba imediat datorită prezenței Maestrului meu. La vederea guru-lui meu, se răspândea în mine un calm binefăcător. Fiecare zi petrecută alături de el constituia o nouă experiență de înțelepciune, de pace sau de bucurie. Nu l-am găsit niciodată pradă decepției, lăcomiei, mâniei sau atașamentelor omenești.

"Întunericul *maya*-ei se apropie în tăcere; să ne refugiem în noi înșine." Astfel le reamintea Sri Yukteswar discipolilor, la apropierea serii, de nevoia lor de pentru *Kriya Yoga*. Câteodată, vreun elev nou se îndoia că va putea practica yoga.

"Uită trecutul", îl consola Sri Yukteswar. "Trecutul fiecărui om este rușinos. Nu ne putem încrede în conduita umană cât timp aceasta nu este ancorată în divin. Totul se va ameliora în viitor dacă acum faci un efort spiritual."

Mereu erau *chelas* ¹²⁻¹³ (discipoli) tineri la ashram-ul Maestrului. Educația lor spirituală și intelectuală constituia interesul său de o viață; astfel, cu puțin timp înainte de moartea sa, el a acceptat în ashram doi băieți de 6 ani și un adolescent de 16 ani. El îi trezea către cele spirituale și îi ghida, urmând acea disciplină strictă pe care o presupune sensul etimologic al cuvântului "discipol". Membrii ashram-ului își iubeau și își venerau guru; era suficient să bată din palme, pentru ca aceștia să alerge la el. Când el era tăcut, întors asupra lui însuși, nimeni nu mai sufla o vorbă; când el râdea vesel, copiii îl priveau ca pe unul de-al lor.

Maestrul Sri Yukteswar pretindea rareori servicii elevilor și nu le accepta decât de la aceia care erau în mod sigur gata să i le ofere din toată inima. Guru își spăla singur hainele atunci când discipolii uitau să îndeplinească această sarcină privilegiată. Îmbrăcămintea sa uzuală era roba tradițională portocalie a ordinului Swami; purta încălțăminte fără șireturi care fusese făcută, după obiceiul yoghinilor, din piele de tigru sau de căprioară.

Maestrul vorbea curent engleza, franceza, hindi și bengali. Sanscrita lui era satisfăcătoare. El își instruia cu răbdare discipolii tineri cu ajutorul unei metode ingenioase împrumutată din studiile sale de sanscrită și de engleză.

Sri Yukteswar era grijuliu cu corpul său, fără să-i acorde totuși o importanță exagerată. Divinul, spunea el, se manifestă mai bine într-un corp și o minte sănătoase. El descuraja extremele: o dată un discipol dorea să postească îndelung; guru-l meu i-a spus zâmbind: "De ce să nu-i arunci un os câinelui?"

Sri Yukteswar era sănătos tun; nu l-am văzut niciodată bolnav ¹²⁻¹⁴. El le permitea discipolilor să meargă la doctori, atunci când era nevoie, dacă ei doreau. "Sarcina doctorului este de a vindeca aplicând corpului legile lumii materiale, pe care Dumnezeu însuși le-a stabilit." Dar el elogia superioritatea terapiei mentale și declara adesea: "Înțelepciunea este cel mai puternic agent de purificare."

"Corpul este un prieten trădător. Dă-i ce i se cuvine, nimic mai mult", declara el. "Plăcerea și durerea sunt trecătoare; suportă această dualitate cu calm, străduindu-te să treci dincolo de puterea ei. Imaginația este o ușă deschisă bolilor sau vindecărilor. Chiar și atunci când ești bolnav, să nu crezi în boală; vizitatorul pe care n-ai binevoit să-l recunoști, nu va întârzia să se retragă!"

Maestrul avea mulți medici printre discipolii săi. "Cei care au studiat legile fizicii, vor înțelege mai ușor legile sufletului. Mecanismul corpului ascunde o structură spirituală subtilă ¹²⁻¹⁵."

Sri Yukteswar își sfătuia discipolii să devină legături vii între virtuțile Orientului și Occidentului. Occidental prin maniere, rămânea un oriental prin spirit. El lăuda spiritul progresiv, igiena, resursele Occidentului și idealul religios care, de-a lungul secolelor, a consacrat gloria Orientului.

Disciplina nu-mi era necunoscută; în familia mea tata era riguros, Ananta adesea sever. Dar educația pe care ne-o dădea Maestrul era drastică. Perfecționist, el își critica discipolii în activitățile lor zilnice, sau în cele mai subtile nuanțe de comportament.

"Bunele maniere fără sinceritate sunt ca o doamnă frumoasă moartă. Sinceritatea lipsită de civilizație este eficace, dar neplăcută ca și bisturiul chirurgului. Numai candoarea unită cu politețea este utilă și de admirat."

Maestrul era aparent mulțumit de evoluția mea spirituală, dar făcea rareori aluzie la ea. Păcatele mele principale constau în a fi distrat, a mă complăce

în accese de melancolie, în nerespectarea unor reguli de comportare și, uneori, în lipsa mea de organizare.

"Vezi și tu cât de echilibrate și bine organizate sunt activitățile tatălui tău, Bhagabati!", sublinia guru-l meu. Amândoi discipoli ai lui Lahiri Mahasaya, ei s-au întâlnit la puțin timp după ce eu am început să merg la ashram-ul din Serampore. Tata și Sri Yukteswar se admirau profund reciproc. Amândoi își construiseră viața pe granit spiritual, insolubil la trecerea timpului.

Încă din copilărie înțelesesem greșit câteva precepte. Mi s-a spus că un *chela* nu trebuie să se agite prea mult pentru sarcinile zilnice; când le neglijam sau le îndeplineam într-o doară, nu eram certat. Așa este făcută natura omului, ca acest gen de învățăminte să se rețină foarte ușor. Guru n-a întârziat să mă pună la punct imediat, îndepărtându-mi iresponsabilitatea:

"Cei care sunt prea buni pentru această lume fac parte din altele! Atât timp cât respiri aerul de pe pământ, ești obligat să-ți onorezi îndatoririle. Numai cel care a stăpânit stările de dincolo de suflu ¹²⁻¹⁶ este eliberat de orice obligație lumească. O să te anunț eu când vei ajunge la perfecțiunea finală", zicea el ironic.

Nimic nu-l putea influența pe Maestru, nici măcar dragostea. El era intransigent față de cei care, ca și mine, îl aleseseră din proprie inițiativă ca Maestru, îmi făcea deschis reproșuri, chiar în prezența altor discipoli sau a străinilor. Nici o greșală, cât de mică, nu scăpa ochilor săi pătrunzători. Acest tratament era greu de suportat, dar hotărârea mea de nestrămutat era de a-l lăsa pe Sri Yukteswar să corecteze toate greșelile mele psihologice. În timp ce el lucra la această transformare titanică, m-am cutremurat de multe ori sub greutatea autorității sale.

"Dacă nu-ți plac vorbele mele, n-ai decât să pleci când vrei", răspundea el. "Eu n-am în vedere decât perfecționarea ta. Rămâi numai dacă simți că aceasta îți va fi de folos."

Pentru fiecare lovitură care mă umilea, pentru fiecare dinte scos, îi mulțumeam din inimă. Nucleul dur al egoismului e dificil de distrus și aceasta se face numai cu asprime. Dar odată cu spargerea lui, Dumnezeu găsește un canal fără obstrucții. În van încearcă El să intre în inimile împietrite ale ființelor egoiste!

Atât de pătrunzătoare era intuiția lui Sri Yukteswar încât adesea el replica la obiecții neformulate. "Ceea ce crezi că ai înțeles și ceea ce interlocutorul

avea în realitate intenția de a-ți comunica sunt adesea contrare! Cu calm, străduiește-te să descoperi adevărul în spatele haosului vorbăriei umane."

Dar această perspicacitate divină este adesea neplăcută. Maestrul nu era iubit de elevii superficiali. Cei înțelepți, puțini la număr, îl venerau profund. Cred că Sri Yukteswar ar fi putut deveni guru-l cel mai căutat din India dacă n-ar fi fost atât de direct și de sever.

"Sunt aspru cu cei care vin să se instruiască la mine", mi-a spus el. "Așa sunt eu: accepți sau pleci. Nu fac compromisuri. Tu vei fi mult mai blând cu discipolii tăi; acesta este felul tău de a fi. Negând orice toleranță, eu încerc să purific prin focul severității. Atingerea blândă a iubirii este de asemenea transfiguratoare. Metodele flexibile și inflexibile sunt în mod egal eficiente dacă sunt aplicate cu înțelepciune. Vei pleca pe cărări străine, unde atacul direct asupra ego-ului nu este apreciat. Un Maestru nu poate propaga în Occident mesajul Indiei fără să aibă un fond inepuizabil de răbdare și îngăduință." Nu vă voi mărturisi cât de des mi-am amintit în America cuvintele Maestrului!

Deși severitatea lui Sri Yukteswar l-a împiedicat să aibă un număr mai mare de adepți în timpul vieții sale, *Kriya Yoga* se răspândește acum în lume prin intermediul unui număr din ce în ce mai mare de discipoli sinceri care-i urmează cu sinceritate învățătura. Marii cuceritori, precum Alexandru Macedon, căutau dominația terestră; maestrul, precum Sri Yukteswar, cucerește un dominion mai înalt, cel al sufletelor.

Maestrul era specialist în a prezenta neajunsurile discipolilor ca fiind de o gravitate excepțională. Într-o zi tatăl meu a venit în vizită la Sri Yukteswar. El se aștepta, probabil, să audă elogii la adresa mea și a fost surprins să-l asculte pe Maestru vorbind numai despre imperfecțiunile mele. Tata m-a căutat în grabă pentru a-mi spune: "Judecând după cuvintele guru-lui tău, ești un ratat!" Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Singurul motiv de nemulțumire al lui Sri Yukteswar era că, în acel timp, eu încercasem, în ciuda avertismentului său, să convertesc o anumită persoană la viața spirituală.

Fierbând de indignare, am alergat la guru. El m-a primit cu privirea plecată ca și cum s-ar fi simțit vinovat. Atunci a fost prima dată când Leul Divin și-a plecat capul în fața mea și am savurat din plin acel moment.

"Maestre, de ce m-ai ponegri în fața tatălui meu? E drept așa?"

"N-o s-o mai fac", s-a scuzat el.

Imediat am fost dezarmat. Cum, marele om putea recunoaște imediat o aparentă greșeală de-a sa? Deși nu l-a mai tulburat niciodată pe tata, Maestrul a continuat să mă disece nemilos unde și când îi plăcea lui.

Noii discipoli căutau adesea să se bage pe sub pielea lui Sri Yukteswar criticându-i pe ceilalți, pentru a părea la fel de pricepuți ca și gurul lor, ca niște modele ale discriminării fără de greșeală! Dar cel care pornește la ofensivă, nu trebuie să fie lipsit de apărare; ei o luau la fugă de îndată ce Maestrul lansa public vreo săgeată la adresa lor.

"Slăbiciunea sufletească, revoltată de cea mai mică critică este asemeni părților bolnave ale corpului care nu suportă nici cea mai mică atingere." Așa vorbea Sri Yukteswar despre fugari.

Mulți discipoli au o imagine preconcepută despre guru, prin intermediul căreia îi judecă acțiunile și cuvintele. Aceștia se plâneau adesea că nu îl înțelegeau pe Sri Yukteswar.

"Nici voi nu-l înțelegeți pe Dumnezeu!" i-am zis eu unuia. "Pentru a înțelege un sfânt, trebuie să fii unul dintre ei!" În fața enigmei cu mii de fețe a Universului, cine se poate lăuda că a înțeles dintr-o dată sufletul complex al unui Maestru?

Mulți elevi nu rezistau: veneau și plecau. Cei care se așteptau la o cale netezită cu grijă, semănată cu flori - cea a înțelegerii instantanee și recunoașterii confortabile a meritelor personale - nu găseau așa ceva la ashram. Deși Maestrul oferea adăpost și o hrană spirituală pentru eternitate, mulți discipoli nu erau capabili să-l aprecieze. Ei îl părăseau, preferând în locul disciplinei impuse de Maestru nenumăratele umilințe ale vieții. Ei căutau un învățător mai puțin exigent care să-i copleșească cu laude, permițându-le astfel să doarmă somnul deplin al ignoranței.

În primele luni reacționez violent la criticile Maestrului; mai târziu am înțeles că acestea erau rezervate numai discipolilor care voiau să fie supuși acestei vivisechii verbale. Dacă una dintre victime protesta, Sri Yukteswar tăcea imediat, fără să se supere. Cuvintele sale, niciodată impregnate de mânie, erau imparțiale și pline de înțelepciune.

Cunoașterea Maestrului nu era destinată urechilor nepregătite ale vizitatorilor ocazionali; el făcea rareori aluzie la defectele lor, chiar evidente. Sri Yukteswar simțea că și-a asumat o răspundere mare pentru discipolii care îi căutau sfatul. Era întradevăr un guru curajos, care urmărea să transforme mineralul brut al defectelor noastre egoiste în diamantul virtuții și al înțelepciunii! Numai o ființă plină de curaj putea

avea compasiunea sa pentru cei zăpăciți de vălul *maya*-ei, pentru orbirea umană.

Pe măsură ce am reușit să nu mai am nici un resentiment, reproșurile scădeau. Maestrul, într-un mod subtil, se făcea gradat mai îngăduitor. În timp, am dărâmat zidurile raționalismului și ale neîncrederii subconștiente, în spatele cărora se adăpostește, în general, personalitatea umană ¹²⁻¹⁷. Pentru aceasta am fost recompensat prin armonia raporturilor dintre mine și guru, realizată fără efort. Eu l-am descoperit a fi un om de încredere, empatic, iubind în tăcere. Totuși, nici măcar demonstrativ, el nu dădea nici un semn de afecțiune.

Temperamentul meu propriu mă înclina mai ales spre devoțiune. La început am fost mirat descoperind că guru-l meu, saturat de *jnana*, părea străin față de *bhakti* ¹²⁻¹⁸, exprimându-se în principal în termenii reci ai exactității spirituale. Dar, punându-mă în rezonanță cu natura sa, simțeam cum dragostea mea față de Dumnezeu creștea pe zi ce trecea. Un Maestru care a atins realizarea divină este capabil să-și ghideze discipolii pe calea care le este acestora cea mai familiară.

Relația mea cu Sri Yukteswar, într-un fel fără cuvinte, poseda totuși o elocvență ascunsă. Adesea tăcerea sa dădea răspuns gândurilor mele, ceea ce făcea cuvintele inutile. Așezat tăcut alături de el, simțeam cum generozitatea sa mă pătrundea până în cele mai secrete colțuri ale ființei mele.

Am avut o demonstrație a dreptății imparțiale a lui Sri Yukteswar la una din primele mele vacanțe mari de la universitate. Perspectiva de a petrece mai multe luni, neîntrerupt, la Serampore mă încânta.

"Te vei ocupa de ashram", m-a anunțat el de îndată ce am sosit. "Sarcina ta va consta în a-i primi pe invitați și în a supraveghea munca celorlalți discipoli."

Cincisprezece zile mai târziu, a fost primit la ashram Kumar, un tânăr sătean din Bengalul oriental. De o inteligență remarcabilă, el a câștigat afecțiunea Maestrului care, dintr-un motiv necunoscut, se arăta foarte indulgent cu noul venit.

"Mukunda, de acum înainte Kumar îți va lua locul. Tu te vei ocupa de bucătărie și de menaj." Așa a vorbit Maestrul când noul venit nu avea decât o lună de ședere în ashram.

Mândru de noua sa funcție, Kumar exercita o adevărată tiranie în întreg ashram-ul. Printr-un acord tacit, ceilalți discipoli veneau zilnic pentru a-mi cere sfatul.

"Mukunda este un nesuferit! M-ai făcut pe mine șef, dar ceilalți ascultă tot de el." Așa se plângea Kumar Maestrului, trei săptămâni mai târziu. Dintr-o cameră vecină, am auzit conversația.

"De aceea l-am trimis pe el la bucătărie și pe tine în salon." Tonul disprețuitor al lui Sri Yukteswar era nou pentru Kumar. "În acest fel poate vei înțelege că un șef capabil trebuie să aspire să-i servească pe ceilalți și nu să domine. Tu voiai funcția lui Mukunda, dar te-ai dovedit incapabil să te menții prin meritul personal. Acum întoarce-te la funcția ta de ajutor de bucătar pe care o aveai mai înainte."

După acest incident umilitor, Maestrul a continuat să-i arate lui Kumar aceeași indulgență nemeritată. Cine poate sonda misterul atașamentului? În Kumar, guru găsisese o sursă de farmec, sursă care, totuși, nu era vizibilă pentru ceilalți discipoli. Într-un mod evident, noul venit era favoritul lui Sri Yukteswar, dar eu nu simțeam nici un pic de gelozie. Preferințele, existând chiar și la maestri, fac viața mult mai nuanțată. Natura mea este rareori influențată de nimicuri; eu așteptam de la Sri Yukteswar comori mult mai prețioase decât niște simple elogii.

Fără motiv, Kumar mi s-a adresat într-o zi foarte aspru; am fost profund rănit.

"Te-ai umflat mult prea mult în pene!" am replicat eu, adăugând un argument pe care, intuitiv, îl simțeam. "Dacă nu-ți schimbi comportamentul, s-ar putea ca într-o zi să fii invitat să părăsești ashram-ul."

Kumar a râs sarcastic și a repetat cuvintele mele Maestrului care tocmai intra în cameră. Mă așteptam să fiu aspru certat și m-am retras într-un colț.

"S-ar putea ca Mukunda să aibă dreptate", a zis gurul meu cu o răceală neașteptată. Scăpasem fără a fi certat.

Un an mai târziu, Kumar a plecat să-și viziteze familia, ignorând dezaprobarea mută a Maestrului, care nu-și impunea niciodată cu autoritate voința sa discipolilor. Când, după câteva luni, s-a reîntors la Serampore, era complet schimbat, dar neplăcut. Nu mai era maestuosul

Kumar, cu fața aureolată de seninătate, ci un țăran grosolan care căpătase multe obișnuințe rele.

Maestrul m-a chemat și, cu inima frântă, n-a făcut decât să constate că tânărul nu mai corespundea unei vieți monastice.

"Mukunda, te rog să-i spui tu lui Kumar că de mâine trebuie să părăsească ashram-ul; eu n-am puterea s-o fac!" Avea ochii în lacrimi, dar s-a controlat rapid. "N-ar fi decăzut atât de rău dacă m-ar fi ascultat și n-ar fi plecat la ail săi, ceea ce i-a favorizat frecventarea unui anturaj rău. El a respins protecția mea; lumea nemiloasă va fi de acum înaintea gurului său."

Plecarea lui Kumar nu m-a întristat; mă întrebam cum de a fost posibil ca cel care câștigase afecțiunea Maestrului să prefere plăcerile meschine. Plăcerea vinului și sexului sunt înrădăcinate în omul obișnuit; pentru a le aprecia nu este nevoie de nici un rafinament. Vicleniile sunt comparabile cu oleandru veșnic verde, proaspăt cu florile sale trandafirii: fiecare parte a plantei este otrăvitoare. Țara făgăduinței este în noi și cuprinde o fericire pe care o căutăm în van aiurea ¹²⁻¹⁹.

"O inteligență vie este cu două tăișuri", constata într-o zi Maestrul, referindu-se la mintea sclipitoare a lui Kumar. O poți folosi într-un mod constructiv sau distructiv, ca pe un cuțit, fie pentru a inciza abcesul ignoranței, fie pentru a te sinucide. Inteligența merge pe calea dreaptă numai după ce mintea a recunoscut că nu te poți sustrage legilor spirituale."

Gurul meu avea ca discipoli bărbați și femei și se ocupa de toată lumea ca de proprii săi copii. Conștient de egalitatea sufletelor, el nu făcea nici o diferență între sexe și se arăta imparțial.

"În timpul somnului nu știi dacă ești bărbat sau femeie", zicea el. "Așa cum un bărbat care se deghizează în femeie nu devine femeie, la fel Sinele, care ia forma unui bărbat sau a unei femei, rămâne neschimbat. El e imaginea pură și neschimbată a Divinității."

Sri Yukteswar nu ocolea femeile, nu le blama ca pe un obiect de seducție. "Bărbatul este de asemenea o tentație pentru femeie", preciza el. Mi-am întrebat Maestrul de ce oare un sfânt antic a numit femeia «ușa către iad».

"Probabil că vreo tânără i-a tulburat cândva pacea minții, dar dacă era cu adevărat un înțelept, el nu ar fi criticat femeia, ci lipsa lui de stăpânire de sine."

Dacă vreun vizitator se hazarda să povestească vreo istorioară sugestivă în ashram, Maestrul tăcea. "Nu vă lăsați influențați de înfățișarea plăcută", ne învăța el. "Cum ar putea sclavii simțurilor să se bucure de lume? Aerul subtil al înălțimilor le scapă, în timp ce ei se hrănesc cu noroi primitiv. Ideile frumoase sunt de neînțeles pentru omul cu dorințe grosiere".

Elevii care doreau să se sustragă dualității *maya*-ei, generată de iluzia dată de sex, găseau la Sri Yukteswar sfaturi clare și răbdare infinită:

"La fel cum trebuie să mâncăm pentru a ne potoli foamea și nu din lăcomie, instinctul sexual servește la perpetuarea speciei conform unor legi naturale și nu la satisfacerea unor pasiuni de nesatisfăcut. Distrugeți chiar acum dorințele rele, pentru că altfel ele vă vor urma atunci când corpul astral va fi separat de cel fizic. Chiar și atunci când carnea este slabă, mintea ar trebui să reziste constant. Dacă tentația vă asaltează cu cruzime, dominați-o printr-o analiză impersonală și printr-o voință de neînving. Astfel poate fi stăpânită orice pasiune.

Conservați-vă energiile. Fiți ca un vast ocean, absorbind calm toate cursurile de apă tributare simțurilor. Reînnoite în fiecare zi, dorințele senzoriale vă minează pacea interioară; acestea sunt ca niște spărturi într-un rezervor, permițând apei vitale să se risipească în solul deșertic al materialismului. Impulsul puternic al unei dorințe rele este cel mai mare dușman al fericirii umane. Exprimați-vă în lume menținând în permanență un perfect control de sine; nu lăsați braștele slăbiciunilor senzoriale să orăcăie în preajma voastră.

Atunci veți fi eliberați de toate constrângerile instinctelor. Nevoia de afecțiune umană va sfârși în aspirație doar pentru Dumnezeu - iubire solitară omniprezentă.

Mama lui Sri Yukteswar locuia în districtul Rana Mahal din Benares; am fost acolo în ziua primei mele întâlniri cu guru. Bună, amabilă, era o femeie destul de hotărâtă. Într-o zi eram pe balcon privindu-i pe mamă și fiu discutând. În felul lui natural, delicat și calm, Maestrul făcea eforturi s-o convingă, desigur fără succes, căci ea scutura viguros capul.

"Nu fiule, nu! Gata, ajunge! Cuvintele tale înțelepte nu sunt pentru mine. Nu sunt discipolul tău!"

Sri Yukteswar a bătut în retragere, ca un copil bosumflat. Am fost uimit de venerația pe care o dovedea Sri Yukteswar mamei sale, chiar și atunci când se dovedea neînțelegătoare. Vedea în el pe micul ei copil și nu pe Maestrul înțelept. Era ceva fermecător în acest incident minor, care mi-a dezvăluit o

latură necunoscută a naturii guru-lui meu: umil interior, de neîmblânzit exterior.

Regulile monastice interzic swami-lor să păstreze relații cu lumea după consacrarea lor. Ei nu pot îndeplini ritualuri familiale. Totuși Shankara, organizatorul străvechiului ordin al Swamilor, a neglijat prescripția: la moartea mamei sale preaiubite, el a incinerat-o în focul aprins cu mâna sa.

Sri Yukteswar a încălcat interdicția într-un mod mai puțin spectaculos. Când a murit mama sa, el a organizat ceremonia incinerării pe malul apelor sfinte ale Gangelui, la Benares și, după obiceiul antic, a servit prânzul multor brahmani.

Interdicțiile Scripturilor aveau rolul de a permite depășirea de către swami a identificărilor limitatoare. Complet cufundați în Spiritul Impersonal, Shankara și Sri Yukteswar nu aveau nevoie de reguli. Uneori, un Maestru ignoră o interdicție pentru a promova un principiu superior și independent de formă. Astfel, Isus a lucrat în zi de odihnă declarând: 'Sabatul a fost făcut pentru om iar nu omul pentru sabbat' **12-20**.

Cu excepția Scripturilor, Sri Yukteswar citea puțin. Totuși el era la curent cu ultimile descoperiri științifice și ale altor ramuri ale cunoașterii umane. Interlocutor strălucit, îi plăcea să discute pe teme variate cu vizitatorii. Spiritul viu și veselia Maestrului animau conversația. Adesea grav, guru nu era niciodată întunecat. "Când postiți să nu vă luați o înfățișare posomorâtă", zicea el citând din Biblie. "Amintiți-vă că descoperirea lui Dumnezeu va însemna îngroparea tuturor mizeriilor noastre."

Printre filosofi, profesorii, juriștii și oamenii de știință care vizitau ashram-ul, mulți se așteptau să găsească în Maestru un religios ortodox. Un surâs arogant, o privire amuzată trădau câteodată că noul sosit nu se aștepta la alte lucruri, decât la platitudini religioase. După ce vorbeau cu Sri Yukteswar și descopereau că el posedă o viziune interioară precisă și pătrunzătoare în domeniul lor de preocupări, regretau că pleacă.

Guru se arăta blând și amabil cu vizitatorii și-i primea cu o cordialitate încântătoare. Totuși, egoiștii incorigibili primeau lecții binemeritate. Ei găseau în Sri Yukteswar fie o indiferență de gheață, fie o opoziție fermă.

Un chimist eminent și-a încrucișat odată spada cu gurul meu. Vizitatorul refuza să admită existența lui Dumnezeu pentru că știința n-a găsit mijlocul de a-L detecta.

"Așa deci, n-ați reușit să izolați Puterea Supremă în eprubetele dumneavoastră!" Maestrul i-a aruncat o privire severă. -Vă recomand o experiență puțin obișnuită: analizați-vă gândurile timp de 24 de ore și nu vă veți mai mira de absența lui Dumnezeu."

Un erudit celebru a primit o lecție asemănătoare. Cu ostentație, literatul a citat pasaje din Scripturi, strofele glorioase din *Mahabharata*, din *Upanishade* ¹²⁻²¹ și din *Bhasyas* ¹²⁻²² (comentariile) lui Shankara.

"Acum aștept să ziceți ceva", spuse Sri Yukteswar, ca și cum până atunci ar fi domnit o tăcere totală. Eruditul a rămas blocat.

"A fost o supra abundență de citate." În colțul în care mă retrăsesem, la o distanță respectuoasă față de vizitator, de abia m-am abținut să nu izbucnesc în râs la aceste cuvinte ale Maestrului. " Poți da un singur comentariu original bazat pe exemplul vieții dumitale particulare? Ce text sacru ai asimilat până a ți-l face propriu? În ce fel aceste adevăruri eterne ți-au regenerat sufletul? Sau te mulțumești să repeți mecanic cuvintele altuia?

"Mă predau!" Mâhnirea savantului era comică. "Eu n-am nici o realizare spirituală."

El a înțeles, poate pentru prima dată, că litera ucide iar spiritul dă viață.

"Acestor pedanți reci le lipsește focul sacru", a remarcat guru după plecarea victimei sale. "Pentru ei filosofia nu este decât un exercițiu intelectual. Gândurile înalte nu au legătură nici cu lipsa de rafinament a acțiunii exterioare, nici cu vreun chin al disciplinei interioare.

Maestrul a subliniat și cu alte ocazii sterilitatea cunoștințelor căpătate din cărți.

"Nu confundați un vocabular mai bogat cu adevărata înțelepciune. Scrierile sfinte sunt binefăcătoare când le asimilăm lent, cuvânt cu cuvânt, căci atunci ele stimulează setea noastră de realizare spirituală. În caz contrar, studiul intelectual continuu poate avea ca rezultat vanitatea, satisfacția falsă și cunoștințe prost asimilate.

Sri Yukteswar ne-a relatat într-o zi o experiență proprie din studiul Scripturilor. Scena pentru această experiență a fost un ashram dintr-o pădure în Bengalul de est, unde el studia metoda unui educator celebru, Dabru Ballav. Metoda lui, în același timp simplă și dificilă, era foarte cunoscută în India antică.

Dabru Ballav grupase elevii în jurul lui în singurătatea pădurii. *Bhagavad Gita* era deschisă în fața lor. Ei studiau asiduu un pasaj timp de 30 de minute, apoi închideau ochii. După o jumătate de oră, Maestrul făcea un scurt comentariu. Nemișcați, ei meditau încă o oră. În final, guru-l întreba:

"Ați înțeles?"

"Da, Maestre", răspundea vreun discipol.

"Nu, încă nu ați înțeles complet. Gândiți-vă la forța spirituală care a dat acestor cuvinte puterea de a regenera India de-a lungul secolelor." O altă oră s-a scurs în tăcere. Atunci Maestrul i-a îndepărtat pe discipoli și l-a întrebat pe Sri Yukteswar:

"Ai înțeles *Bhagavad Gita*?"

"Nu, Maestre, deși ochii și mintea au răsfoit-o de atâtea ori."

"Sute de inși mi-au dat alt răspuns!" Marele înțelept surâse lui Sri Yukteswar ca și cum l-ar fi binecuvântat. "Dacă faci atâta tapaj cu bogăția cunoștințelor, îți mai rămâne timp pentru a plonja în tăcerea interioară în căutarea perlelor neprețuite?"

Sri Yukteswar conducea studiul propriilor săi discipoli urmând aceeași metodă intensivă de concentrare. "Înțelepciunea se asimilează nu cu ochii, ci cu fiecare atom al ființei", spunea el. "Când nu numai creierul, ci toată ființa este convinsă de un adevăr, doar atunci îl poți afirma pe deplin." El descuraja tendința de a considera cunoștințele livrești ca o etapă necesară realizării spirituale.

"Înțelepții *rishi* au pus în câte o frază comori de gândire pe care generații de erudiți se străduiesc să le dezvăluie. Controversele interminabile sunt pentru spiritele meschine. Ce gând ne eliberează mai repede decât 'Dumnezeu există', sau și mai simplu 'Dumnezeu'?"

Dar omul nu se întoarce ușor la simplitate. Adesea ideea de 'Dumnezeu' nu reprezintă pentru el decât o speculație metafizică. Egoismul lui se complăce în gândul că el este capabil de o asemenea erudiție.

Cei care erau orgolioși datorită poziției lor sociale și a bogăției, probabil că, în prezența Maestrului, urmau să adauge umilința la celelalte posesiuni ale lor. Într-o zi, la ashram-ul de la Puri a sosit un magistrat local. Omul, care avea faima de a fi nemilos, avea puterea de a ne interzice ashram-ul; l-am avertizat pe Maestru despre acest lucru. Dar el n-a ținut seama de

avertismentul meu, și nici măcar nu s-a ridicat pentru a-l primi pe vizitator. Ușor nervos, m-am retras în apropierea ușii. Vizitatorul a trebuit să se mulțumească cu o bancă de lemn, guru-l meu nedându-mi ordin să aduc un scaun. Magistratul, care se aștepta la onoruri corespunzătoare rangului său, era uimit.

A început o discuție metafizică. Vizitatorul făcea erori grosolane în interpretarea Scripturilor. Întrucât i s-a atras atenția asupra greșelilor, s-a înfuriat.

"Știți că am luat primul examenul de doctorat?" Rațiunea îl părăsise, dar el putea încă să urle.

"Domnule magistrat, uiți că nu ești în sala de judecată", i-a răspuns calm Maestrul. "Remarcile dumitale copilărești mă fac să cred că n-ai fost prea remarcabil la studiu. De altfel, un titlu universitar n-are nimic de a face cu înțelegerea Vedelor. Sfinții nu se produc în serie, anual, ca licențiații."

După o tăcere înfricoșătoare, vizitatorul sfârși prin a râde din toată inima.

"Aceasta este prima mea înfățișare cu un magistrat divin", spuse el. Mai târziu, făcu, în termeni juridici care evident constituiau o a doua natură pentru el, o cerere formală de a fi admis ca "discipol aspirant".

Guru-l meu se ocupa el însuși de administrarea bunurilor sale. Indivizi fără scrupule au încercat de mai multe ori să acapareze pământul strămoșesc al Maestrului. Hotărât, Sri Yukteswar dejucase intrigile lor, mergând chiar până la a intenta procese. Ei a făcut toate acestea pentru a nu ajunge la mila discipolilor săi sau un guru cerșetor.

Independența lui financiară era unui din motivele pentru care gurul meu ignora toate finețile diplomației. Contrar altor Maeștri, obligați să-i fleteze pe cei care îi întrețin, gurul meu se bucura de o totală independență. Niciodată nu l-am auzit cerând bani pentru vreun scop oarecare, sau măcar făcând aluzie la aceasta. Instrucția la ashram era dată gratuit tuturor discipolilor.

Într-o zi, un delegat al Curții a venit la ashram-ul din Serampore, cu o somație. Un discipol pe nume Kanai și cu mine l-am însoțit în fața Maestrului. El a fost cu adevărat insolent față de Sri Yukteswar:

"Ar fi bine pentru dumneata să părăsești întinericul din ashram-ul dumitale și să mergi să respiri atmosfera cinstită din sala de judecată", a râs disprețuitor funcționarul. Atunci nu m-am putut stăpâni:

"O obraznicie în plus, și te pun la pământ!" M-am apropiat de el amenințător

"Canalie!" Strigătul lui Kunai se confundă cu al meu. "Îndrăznești să hulești în incinta sfântă a ashram-ului?"

Maestrul se interpuse protector între noi și cel obraznic: "Nu vă enervați pentru nimic. Acest om nu-și face decât datoria."

Funcționarul, uimit de o primire atât de nuanțată, a murmurat câteva cuvinte de scuză și a plecat.

Era uimitor să vezi cum un Maestru cu o voință atât de puternică, era atât de calm în interior. El corespundea definiției vedice a unui sfânt: "Mai blând decât o floare, în ceea ce privește bunătatea; mai tare decât un trăsnet atunci când sunt în joc principiile".

În lume există întotdeauna oameni care, citându-l pe Browning, "nu suportă lumina, deoarece ei înșiși sunt plini de obscuritate". Odată, un străin l-a denunțat pe Sri Yukteswar pentru un prejudiciu imaginar. Imperturbabilul guru l-a ascultat politicos, analizându-se pentru a vedea dacă acuzația conținea vreo fărâmbă de adevăr. Asta mi-a adus în memorie unul din cuvintele nemuritoare ale Maestrului: "Unii oameni vor să fie mai înalți tăind capetele celorlalți!".

Calmul imperturbabil al unui sfânt face mult mai multă impresie decât orice predică: "Cel care se mânie greu, valorează mai mult decât un erou, și cel care e stăpân pe el însuși e mai mare decât cel care cucerește orașe." ¹²⁻²³

Adesea m-am gândit că Maestrul ar fi putut fi împărat sau mare cuceritor dacă ar fi căutat gloria sau succesul terestru. În loc de asta, el alesese să distrugă cetățile interioare ale mâniei și egoismului, a căror cădere consacră măreția omului.

12-1: "Adorația lui Durga". Această principală solemnitate a anului religios bengalez durează nouă zile la sfârșitul lunii Asvina (septembrie-octombrie). Imediat după aceea urmează sărbătoarea *Dashahara* ("Cea care înlătură cele zece piedici": trei ale corpului, trei ale minții, patru ale cuvintelor), cu o durată de zece zile. Aceste doua *pujas* sunt consacrate lui Durga, literal "Inaccesibila", unul dintre aspectele Mamei Divine, Shakti, personificând forța creatoare feminină. Tradițional ea este distrugătoarea tuturor relelor.

12-2: Sri Yukteswar s-a născut la 10 mai 1855.

12-3: *Yukteswar* înseamnă "unit cu Ishwara" (nume al lui Dumnezeu), *Giri* este o distincție clasificatoare a uneia dintre cele 10 ramuri străvechi ale Ordinului Swami. *Sri* înseamnă "sfânt", nu este un nume, ci un titlu de respect.

12-4: Literal, "a pune împreună"; samadhi este o stare supraconștientă beatifică în care yoghinul percepe identitatea dintre suflet și Spirit, dintre Sinele individual și cel cosmic.

12-5: După fiziologi, sforăitul indică o relaxare perfectă (pentru cei care nu-și păstrează continuitatea conștiinței în somn).

12-6: *Dhal* este un fel de supă-cremă de mazăre sau de alte legume cu usturoi. *Channa* este un sortiment de brânză din lapte covăsit, tăiată mărunț și servită cu cartofi.

12-7: Capacitatea de omniprezență a unui yoghin, care primește impresii vizuale, auditive, tactile sau gustative netrecând prin canalul simțurilor, este astfel descrisă în *Taittiriya Aranyaka*: "Orbul găurește perla, cel ce n-are degete o pune pe ață, cel ce n-are gât o poartă, în timp ce mutul îi cântă imnuri de laudă".

12-8: Cobra se aruncă asupra oricărui obiect care se mișcă. Imobilitatea este singura șansă de scăpare.

12-9: Lahiri Mahasaya îl chema după prenumele său "Priya" și nu "Yukteswar" (nume monastic pe care gurul meu nu l-a primit în timpul vieții lui Lahiri Mahasaya). Am scris "Yukteswar", aici și în alte câteva locuri, pentru a evita orice confuzie provocată de cele doua nume.

12-10: "De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea" (MARCU 11.24). Maeștrii care posedă Viziunea Divină sunt capabili să transmită realizările lor discipolilor avansați, așa cum Lahiri Mahasaya a făcut-o pentru Sri Yukteswar, cu această ocazie.

12-11: "Și unul dintre ei a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Dar Iisus a luat cuvântul și a spus: «Lăsați-i! Până aici!». Și S-a atins de urechea omului aceluia și l-a vindecat" (LUCA 22.50, 51).

12-12: "Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă" (MATEI, 7.6).

12-13: Discipoli, de la rădăcina sanscrită "a servi, sluji".

12-14: S-a îmbolnăvit o singură dată în timp ce vizita Cașmirul, dar eu nu eram cu el în acel moment al călătoriei. (vezi capitolul 23).

12-15: Un medic curajos, Charles Robert Richet, laureat al premiului Nobel pentru fiziologie, a scris cele ce urmează: "Metafizica nu este încă o știință recunoscută oficial dar va fi foarte curând... La Edinburgh, am putut afirma în fața a o sută de fiziologi, că cele cinci simțuri nu constituie singurele noastre mijloace de cunoaștere și că un fragment de realitate îl perceam printr-un alt "canal" ... Dacă un eveniment este rar nu rezultă de aici că nu există deloc. Dacă un studiu este dificil trebuie să înțelegem că nu trebuie întreprins? Cei care își bat joc de metafizică în calitate de știință ocultă sunt asemeni celor care și-au bătut joc de chimie sub pretextul că a căuta piatra filosofală este o himeră... Iar în materie de principii sunt valabile cele ale lui Lavoisier, Claude Bemard, Pasteur, care susțin că esențial este să *experimentezi* mereu și în toate situațiile. Să salutăm în acest caz știința destinată să schimbe gândirea umană!"

12-16: *Samadhi*: uniunea perfectă a sufletului individual cu Spiritul infinit, stare beatifică supraconștientă.

12-17: Raționalizările ghidate de subconștient sunt total diferite de ghidarea infailibilă spre adevăr care vine de la supraconștiință. Conduși de savanții francezi de la Sorbona, gânditorii occidentali încep să investigheze posibilitatea percepției divine din om.

"În ultimii 20 de ani, studenții în psihologie, influențați de Freud, și-au ocupat tot timpul căutând tărâmul subconștientului", sublinia rabinul Israel H. Levinthal în 1923. "Este adevărat că subconștientul revelează multe mistere ce pot explica acțiunile umane, dar nu toate. Poate explica anormalul, dar nu și fapte situate peste normal. Psihologia de ultimă oră a școlii franceze a descoperit o nouă regiune în om, denumind-o supraconștiință. În contrast cu subconștientul, care reprezintă curentul subteran al naturii noastre, supraconștientul revelează înălțimile la care poate ajunge natura noastră. Omul are o triplă, nu o dublă personalitate; deasupra ființei conștiente și a celei subconștiente tronează supraconștiința. Cu ani în urmă, psihologul englez F.W.H. Myers, sugera că "în profunzimile ființei noastre se găsește o grămadă de gunoi, dar și o visterie". Contrar vechii psihologii care se concentra în întregime asupra aspectului subconștient al naturii umane, noua psihologie, cea a superconștientului, se ocupă exclusiv de visterie care, singură, poate explica eroismul, abnegația, geniul uman.

12-18: *Jnana*, înțelepciune, și *bhakti*, devoțiune: cele două căi principale care duc la Dumnezeu.

12-19: "Man in his waking state puts forth innumerable efforts for experiencing sensual pleasures; when the entire group of sensory organs is fatigued, he forgets even the pleasure on hand and goes to sleep in order to enjoy rest in the soul, his own nature," Shankara, the great Vedantist, has written. "Ultra-sensual bliss is thus extremely easy of attainment and is far superior to sense delights which always end in disgust."

12-20: MARCU, 2.27

12-21: *Upanishad*-ele sau *Vedanta* (literal "sfârșitul Vedelor") care se desfășoară în anumite părți ale celor 4 Vede sunt rezumate esențiale ce formează baza docttrinală a religiei hinduse. Schopenhauer a lăudat "ideile lor sublime, originale și profunde" și a spus: "Din profunzimea fiecărei propoziții se ivesc gânduri originale și sublime și totul este pătruns de un spirit înalt, solemn, sfânt. Accesul la *Vede* [prin traducerile occidentale ale *Upanishadelor*] este, după părerea mea, cel mai mare privilegiu pe care acest secol este posibil să-l revendice asupra celor precedente."

12-22: Comentarii. Shankara a expus *Upanishad*-ele într-un mod inegalabil.

12-23: Proverbe 16.32

CAPITOLUL: 13

Sfântul care nu dormea niciodată

"Dă-mi voie, te rog, să merg în Himalaya. Sper ca acolo, în singurătatea imaculată, să-mi desăvârșesc comuniunea divină."

Într-o zi, am adresat Maestrului aceste cuvinte lipsite de recunoștință. Cuprins de una din acele iluzii imprevizibile care-l asaltează uneori pe credincios, eu resimțeam o neplăcere crescândă față de îndatoririle ashram-ului și de studiile universitare. Faptul că am prezentat această cerere după o ședere de abia șase luni alături de Sri Yukteswar constituie o circumstanță atenuantă: încă nu învățasem să-l cunosc în întregime pe Maestru.

"Ațâția munteni trăiesc în Himalaya fără să posede percepția divină." Răspunsul Maestrului venea încet și simplu. "Este mai bine să cauți înțelepciunea alături de un om cu realizări spirituale, decât alături de un munte inert."

Neținând seama de această aluzie a lui Sri Yukteswar, am formulat din nou cererea mea. El n-a răspuns nimic, tăcere pe care eu am interpretat-o ca pe o acceptare tacită - interpretare comodă, dar riscantă.

Acasă, la Calcutta, toată seara m-am ocupat cu pregătirile pentru călătorie. Punând câteva obiecte într-o pătură, mi-am amintit de un pachet asemănător pe care l-am aruncat pe fereastra mansardei mele cu câțiva ani în urmă. Mă întrebam din nou dacă escapada mea spre Himalaya se va dovedi un eșec. Prima dată, am simțit o mare exaltare spirituală; acum aveam inima grea la gândul de a-l părăsi pe guru.

A doua zi dimineată, m-am dus la Pandit Behari, profesorul meu de sanscrită de la Colegiul Bisericii Scoțiene.

"Domnule, mi-ați vorbit despre prietenia dumneavoastră cu un mare discipol al lui Lahiri Mahasaya. Îmi puteți da adresa lui?"

"Vrei să spui Ram Gopal Muzumdar? Eu îl numesc "Sfântul care nu doarme niciodată". El este mereu treaz, într-o stare de conștiință extatică. Locuiește la Ranbajpur, aproape de Tarakeswar."

I-am mulțumit panditului și am luat imediat trenul spre Tarakeswar. Speram să-mi astâmpăr remușcările obținând binecuvântarea "Sfântului care nu doarme niciodată" pentru a merge în singurătățile Himalayei. Se pare că prietenul lui Behari obținuse iluminarea după ce practicase mai mulți ani *Kriya Yoga* în izolarea grotelor.

La Tarakeswar se găsea un sanctuar renumit. Hindușii au pentru el aceeași venerație pe care o au catolicii pentru Lourdes, din Franța. La Tarakeswar avuseseră loc nenumărate vindecări miraculoase, printre care și cea a unui membru din familia mea.

"Am stat în templu o săptămână", povestea cea mai în vârstă dintre mătușile mele. "Supunându-mă la un post total, mă rugam ca unchiul tău Sarada să fie vindecat de o boală cronică. Într-a șaptea zi, în mâinile mele s-a materializat o plantă! Cu frunzele ei am preparat o băutură pe care i-am dat-o unchiului tău s-o bea. Boala lui a dispărut imediat, odată pentru totdeauna".

Am intrat în sanctuarul din Tarakeswar; altarul nu conținea nimic altceva decât o piatră rotundă, a cărei circumferință fără început și fără sfârșit, simboliza Infinitul. În India, simbolistica tradițională spirituală este înțeleasă chiar și de țăranii analfabeți. De aceea occidentalii ne acuză că trăim doar cu abstracții!

În acel moment, gândurile mele erau atât de austere încât nu mă simțeam dispus să mă înclin în fața unei pietre simbolice; gândeam că Dumnezeu nu trebuie căutat decât în profunzimile sufletului.

Am părăsit templul și m-am îndreptat cu pași repezi spre satul Ranbajpur. Am cerut explicații asupra drumului de la un trecător care, după îndelungi reflecții mi-a spus:

"Vei ajunge la o intersecție; ia-o la dreapta și mergi drept înainte." Conformându-mă acestor instrucțiuni, am luat-o de-a lungul unui canal. S-a lăsat întunericul. Urletele șacalilor, sclipirile licuricilor animau împrejurimile satului din junglă. Lumina lunii, foarte slabă, nu mă ajuta de loc să mă orientez. Mergeam de două ore când am auzit sunetul unui clopoțel. La strigătele mele repetate, a apărut un țăran cu vaca sa.

"Îl caut pe Ram Gopal Babu."

"Nu este nimeni cu numele acesta în sat." Se părea că omul mă credea un detectiv.

Dorind să înlătur orice suspiciune, am explicat scopul călătoriei mele. El m-a condus la casa sa, și mi-a oferit ospitalitate.

"Ranbajpur este foarte departe de aici", mi-a spus el. "La intersecție trebuia s-o iei la stânga nu la dreapta."

Primul meu informator, îmi spunea eu cu melancolie, reprezintă un adevărat pericol pentru călători. După o masă apetisantă compusă din orez, supă de mazăre (dhal), cartofi și banane, m-am retras într-o colibă de lângă casă. În depărtare auzeam cântecul țăranilor, acompaniat de *mridangas* ¹³⁻¹ și de talgere. N-am dormit toată noaptea; m-am rugat fierbinte pentru a-l găsi pe Ram Gopal, yoghinul singuratec.

În zori am plecat spre Ranbajpur. Am trecut prin orezarii călcând pe bolovani sau pe vârfurile ascuțite ale tulpinilor secerate. Rareori întâlneam câte un țăran care mă anunța invariabil că nu eram decât "la 3 kilometri de țel". După 6 ore când soarele ajunsese la zenit, am început să-mi spun că mă voi găsi mereu la 3 kilometri de Ranbajpur.

Spre mijlocul după amiezii nu vedeam decât câmpii întinse. Soarele, pe un cer fără nori, mă îmbolnăvea. Un om se apropia cu pași lenți, și abia am îndrăznit să-mi formulez eterna întrebare de teamă că voi auzi invariabilul "la trei kilometri".

Omul se opri în fața mea. Mic, slab, n-avea nimic remarcabil, cu excepția ochilor săi negri extrem de pătrunzători.

"Mă hotărâsem să plec din Ranbajpur, dar intenția ta era bună, așa că te-am așteptat." El mă amenința cu degetul în timp ce eu îl priveam cu gura căscată. "Ești atât de nebun încât să crezi că poți ajunge până la mine fără să fii anunțat? Profesorul Behari n-avea dreptul să-ți dea adresa mea!"

Considerând inutilă orice prezentare, am rămas fără voce, dar un pic rănit de această primire. Omul îmi puse o întrebare pe negândite:

"Spune-mi, unde crezi că se găsește Dumnezeu?"

"Dar el este în mine și peste tot!" Probabil că aveam o figură tot atât de surprinsă pe cât mă simțeam eu.

"Omniprezent zici?" Sfântul râse scurt. "În acest caz, de ce nu te-ai plecat ieri în fața Absolutului simbolizat printr-o piatră, în templul din Tarakeswar ¹³⁻²? Pentru a-ți pedepsi orgoliul ai fost indus în eroare de către trecătorul care nu știa care este dreapta și care este stânga, iar astăzi ai petrecut o zi neplăcută!"

Îmi plăcea o asemenea perspicacitate la un om în aparență atât de lipsit de importanță. O forță binefăcătoare emana de la yoghin și oboseala mea a dispărut pe dată.

"Credinciosul pretinde, în general, că drumul său este singurul posibil", zise el. "Yoga, care permite descoperirea lui Dumnezeu în străfundurile ființei, este calea regală prin excelență, așa ne învața Lahiri Mahasaya. Dar, descoperindu-l în sufletul tău, nu vei întârzia să-l vezi peste tot. Un sanctuar, fie el la Tarakeswar, sau în altă parte, este venerat pe drept ca centru al puterii spirituale."

Sfântul abandonase atitudinea sa reprobatoare; ochii săi se îndulciseră foarte mult. M-a bătut afectuos pe umăr.

"Tinere yoghin, văd că ai de gând să pleci de la Maestrul tău. El are tot ceea ce ai tu nevoie; trebuie să te întorci la el. Munții nu pot fi guru-l tău." Ram Gopal a repetat aceleași cuvinte pe care le-a spus Sri Yukteswar la ultima noastră întâlnire.

"Nici o lege cosmică mi-i obligă pe Maeștri să-și aleagă o anumită reședință." Tovarășul meu îmi aruncă o privire batjocoritoare: "Himalaya indiană sau tibetană n-are monopolul sfinților. Dacă nu poți găsi ceva în

tine prin efort propriu, n-are rost să cauți acel ceva ducându-ți corpul de aici colo. De îndată ce credinciosul *este gata* să meargă până la capătul lumii pentru iluminarea sa spirituală, gurul său apare lângă el.

Am aprobat în tăcere, amintindu-mi ruga mea la ashramul din Benares, urmată de întâlnirea mea cu Sri Yukteswar, în mijlocul mulțimii.

"Ai vreo cămăruță în care să te poți retrage în singurătate?"

"Da." Mă gândeam că sfântul trece de la general la particular cu o rapiditate dezarmantă.

"Acolo este grota ta." Yoghinul îmi aruncă o privire iluminatoare pe care n-am uitat-o niciodată. "Acolo este muntele tău sfânt! Acolo vei găsi împărăția cerurilor!"

Aceste cuvinte atât de simple m-au vindecat pentru totdeauna de obsesia Himalayei, pe care o aveam încă din copilărie. Astfel, în orezăriile arse de soarele torid, m-am trezit pentru totdeauna din visul zăpezilor eterne.

"Prietene, setea ta de Divin este demnă de laudă. Simt o mare dragoste pentru tine." Ram Gopal m-a luat de mână și m-a condus la un cătun curios cu cocioabe și uși rustice.

Sfântul m-a invitat să iau loc la umbra platformei de bambus a căsuței sale. Mi-a oferit suc de lămâie îndulcit cu zahăr, apoi s-a așezat în postura lotusului. După patru ore, când eu am ieșit din meditație, l-am văzut pe înțelept la lumina lunii stând tot nemișcat. Între timp, chiorăiturile stomacului mă avertizau în mod neplăcut că mi-e foame; Ram Gopal s-a apropiat de mine:

"Văd că ți-e foame. Masa va fi gata imediat."

A aprins focul la mașina de gătit și în curând mi-a servit orez și *dhal* pe frunze de bananier. El a refuzat politicos orice ajutor de-al meu la aceste pregătiri. Din timpuri străvechi, India se conformează proverbului "Oaspetele este Dumnezeu", în călătoriile mele ulterioare prin lume am fost încântat să constat că sătenii confirmă cu respect acest obicei; la orașeni acest simț este sufocat de supraabundența străinilor.

În singurătatea acestui sătuc din junglă, alături de înțelept, agitația lumii nu era mai mult decât o amintire. O lumină misterioasă și blândă umplea încăperea. Direct pe sol, Ram Gopal a întins niște cuverturi pe care să mă

culc; el însuși s-a așezat pe o saltea din paie. Transfigurat de magnetismul lui spiritual, am îndrăznit timid:

"Maestre, de ce nu-mi dăruiești o experiență de *samadhi*?"

"Aș fi fericit să-ți asigur contactul divin, dar acesta nu este rolul meu." Sfântul mă privea cu ochii semi închiși. "Maestrul tău îți va acorda în curând această experiență. Corpul tău nu este încă pregătit pentru ea. Așa cum un bec prea mic nu poate suporta o tensiune mare, la fel nervii tăi nu sunt pregătiți să permită curgerea curentului cosmic. Dacă acum te-aș cufunda în extazul infinit, ai arde ca și cum toate celulele corpului tău ar lua foc."

"Tu aștepti de la mine iluminare", a continuat gânditor, "în timp ce eu mă întreb - nedemn ce sunt, întrucât am meditat atât de puțin - dacă am reușit să-L mulțumesc pe Dumnezeu, dacă voi găsi bunăvoință în ochii Lui!"

"Domnule, nu L-ai căutat din toată inima timp de ani de zile?"

"Eu n-am făcut mult! Behari trebuie să-ți fi povestit viața mea. Douăzeci de ani am meditat într-o grotă retrasă, câte 18 ore pe zi. Apoi, m-am dus într-o cavernă și mai inaccesibilă, unde am practicat uniunea divină timp de 25 de ani, timp de 20 de ore pe zi. N-aveam nevoie de somn, fiind tot timpul cu Dumnezeu. Corpul meu găsea în pacea supraconștiinței o odihnă superioară celei parțiale a stării subconștiente normale.

Mușchii se destind în cursul somnului, dar inima, plămânii, sistemul circulator, nu se odihnesc niciodată. În starea de supraconștiință, activitatea organelor interne este suspendată și acestea sunt încărcate cu energie cosmică. Datorită acestui procedeu am putut să nu dorm timp de ani de zile. Va veni un timp când nici tu nu vei mai avea nevoie de somn."

"Cum, Maestre, tu care ai meditat atât de mult, nu ești sigur de favoarea lui Dumnezeu?!" Îl priveam stupefiat. "Ce să mai zic atunci de noi ceilalți, bieții muritori?"

"Nu vezi tu, dragă copile, că Dumnezeu este însăși Eternitatea? Să pretinzi că-L poți cunoaște în toată imensitatea Lui, după 45 de ani de meditație, este de-a dreptul o necuviință! Totuși Babaji ne asigură că și un pic de meditație ne ocrotește de chinurile morții și ale stărilor de după moarte. Nu-ți fixa idealul spiritual pe vârful unui mic munte, ci mai degrabă țintește vertical la steaua strălucitoare a perfecțiunii divine! Dacă vei persevera neobosit, vei ajunge la ea."

Exaltat de această perspectivă l-am rugat să mai adauge câteva lămuriri. El mi-a povestit istoria minunată a primei lui întâlniri cu Babaji ¹³⁻³, gurul lui Lahiri Mahasaya. Spre miezul nopții, Ram Gopal recăzu în muțenie și eu m-am întins pe cuverturi. Deși închideam ochii, percepeam în spațiul din jurul meu fulgere; toată ființa mea era un rezervor de Lumină inexprimabilă. Am deschis ochii; aceeași splendoare iradia în cameră, devenită o anexă a Infinitului și saturată de razele imateriale devenite perceptibile pentru ochiul interior.

"De ce nu dormi?"

"Maestre, cum aș putea să dorm în prezența acestor fulgere izbucnite de peste tot, indiferent dacă am ochii închiși sau deschiși?"

"Este o grație divină să ai această experiență; radiațiile spirituale nu se observă ușor." Sfântul mai adăugă câteva cuvinte afectuoase.

În zori, Ram Gopal mi-a oferit bomboane și mi-a spus că trebuie să plec. Îmi părea așa de rău că-l părăsesc, încât plângeam în hohote.

"Nu te voi lăsa să pleci cu mâinile goale!" El vorbea cu duioșie. "Voi face ceva pentru tine."

A zâmbit și m-a privit intens. M-am simțit ținut la pământ, pacea a invadat ființa mea ca o revărsare binefăcătoare și, dintr-o dată, am fost vindecat de o durere intermitentă în spate, pe care o aveam de ani de zile! Regenerat, scăldat într-un ocean de bucurie senină, am încetat să mai plâng. După ce m-am plecat la picioarele sfântului, m-am afundat în junglă croindu-mi drum până la Tarakeswar.

Odată ajuns în acest oraș, am făcut al doilea pelerinaj la sanctuar, și m-am plecat cu umilință în fața altarului. Piatra rotundă s-a mărit, în viziunea mea interioară, până când a devenit niște sfere cosmice; cerc după cerc, zonă după zonă, totul era impregnat cu divinitate.

O oră mai târziu am luat fericit trenul spre Calcutta. Călătoria mea se termina nu în munții sublimi, ci în "Himalaya" prezenței Maestrului meu.

13-1: Tobe utilizate în mod obișnuit pentru a acompania cântecele devoționale (Kirtan) în timpul procesiunilor și ceremoniilor religioase.

13-2: "Un om care nu se prosternează în fața a nimic, nu poate niciodată să-și poarte propria povară" (Dostoievski, "Posedații").

13-3: Vezi capitolul 35.

CAPITOLUL: 14

Experiența Conștiinței Cosmice

"Iată-mă, Guruji." Aerul meu încurcat era mai elocvent decât cuvintele.
"Hai să mergem în bucătărie, să vedem dacă este ceva de mâncare."

Sri Yukteswar era atât de detașat, ca și cum absența mea ar fi durat câteva ore și nu zile.

"Maestre, te-am dezamăgit părăsindu-mi deodată îndatoririle care-mi reveneau; credeam că vei fi supărat pe mine."

"Bineînțeles că nu! Mânia nu provine decât din dorințe neîmplinite. Eu nu aștept nimic de la nimeni, de aceea acțiunile celorlalți nu pot fi în opoziție cu dorințele mele. Eu nu mă servesc de tine în scopurile mele personale; numai propria ta bucurie mă poate face fericit."

"Maestre, de câte ori n-am auzit vorbindu-se despre dragostea divină; acum este prima dată când am un exemplu concret al ei din partea Sinelui tău sfânt! În lume, chiar și unui tată îi este greu să-și ierte fiul care a plecat fără să-i spună, abandonându-și treburile. Dar tu nu arăți nici cea mai mică nemulțumire și totuși te-am pus într-o mare încurcătură lăsându-mi treburile baltă!"

Ne-am privit cu ochii în lacrimi. Un val de fericire m-a cuprins; eram conștient că Dumnezeu, sub aspectul gurului meu ațâța focul inimii mele pentru a o umple de iubire cosmică.

Câteva zile mai târziu, am intrat în salonul Maestrului, dar el nu era acolo. Aveam intenția să meditez și nu reușeam să-mi adun ideile care se împrăștiau speriate, ca un stol de păsări în fața vânătorului.

"Mukunda!" Maestrul mă striga dintr-un balcon îndepărtat.

M-am simțit rebel ca și gândurile mele. "Maestrul îmi spune mereu să meditez", am gândit eu în sinea mea. "El n-ar trebui să mă deranjeze știind cu ce intenție am intrat în această cameră."

Maestrul m-a strigat din nou; eu păstram o tăcere încăpățânată. A treia oară, în vocea Maestrului se simțea un reproș.

"Maestre, tocmai meditam", am protestat eu.

"Știi eu bine cum meditezi tu!", a strigat gurul meu. "Mintea ta se împrăștie ca frunzele în vânt! Vino încoace!"

Umilit, prins asupra faptului, m-am dus la el cu capul plecat.

"Bietul de tine! Munții n-ar fi putut să-ți dea ceea ce doreai tu." Maestrul vorbea pe un ton calm, consolator. Privirea sa liniștită pătrundea până în profunzimile Infinitului. "Dorința inimii tale va fi îndeplinită!"

Sri Yukteswar vorbea rareori în parabole; eram încurcat. M-a lovit ușor în zona pieptului, puțin deasupra inimii.

Corpul meu părea împietrit; aerul ieși din plămâni ca și cum ar fi fost aspirat de un sorb uriaș. Suflet și spirit, smulse din așezarea lor spațială, țâșneau prin fiecare por ca un fluid luminos. Îmi simțeam corpul ca și cum ar fi fost mort; deși conștiința mea intensă nu mai fusese niciodată atât de vie. Sentimentul identității nu mai era limitat la corp, ci îmbrățișa atomii înconjurători. Oamenii din străzile îndepărtate păreau să traverseze încet propria mea periferie. Vedeam rădăcinile plantelor și arborilor în solul devenit transparent pentru mine și urmăream circulația intensă a sevei lor.

Toate împrejurimile îmi apăreau în fața ochilor. Câmpul meu vizual, devenit global, îmi permitea să cuprind totul dintr-o privire. În spatele meu, am văzut oameni care coborau pe strada Rai Ghat și am observat o vacă albă care se apropia lent; ea a ajuns la ușa ashramului, intrând astfel în câmpul meu vizual obișnuit. După ce a intrat pe ușă continuam s-o văd foarte clar prin pereții de cărămidă.

În câmpul viziunii mele globale, obiectele vibrau și pâlpâiau, ca niște imagini cinematografice. Corpul meu, cel al Maestrului, stâlpii curții, mobila, tavanul, copacii și razele soarelui se agitau din ce în ce mai mult, până la a se topi într-un singur ocean de valuri luminescente, așa cum se dizolvă zahărul în apa în care a fost pus. Lumina unificatoare alterna cu materializarea formelor, aceste metamorfoze revelând legea cauzei și efectului în creație.

O bucurie oceanică a ajuns pe țărmul calm și nelimitat al sufletului meu. Am înțeles că spiritul lui Dumnezeu este fericire inepuizabilă, corpul Său fiind țesut dintr-o infinitate de raze. O aureolă splendidă a izvorât din

străfundurile ființei mele, amplificându-se și înglobând orașe, continente, pământul, soarele, constelațiile, aglomerările stelare, până la ultimele galaxii. Întregul Cosmos, iluminat ca un oraș pe care îl întrevezi noaptea în depărtare, iradia în ființa mea nelimitată. Lumina strălucitoare de dincolo de contururile nete ale obiectelor se degrada ușor la marginea extremă a viziunii mele, dar eu percepeam încă și mai departe o radiație nematerială, egală, cu strălucire uniformă; o lumină ceva mai grosieră forma imaginile planetelor.

Divinul fasciccol de lumină care izvora din Sursa eternă, țesând galaxiile, era transfigurat în aure inefabile de o splendoare inexprimabilă. Iar și iar am văzut razele creatoare condensându-se în constelații și transformându-se în limbi de flăcări translucide. Miriade de lumi curgeau într-un ritm alternant, într-un halou diafan; întregul firmament nu mai forma decât o singură vâlvătaie.

Am știut că centrul acestei bolți cerești se localiza într-un centru de percepție intuitivă în inima mea. Atâta splendoare radia din celulele mele, pătrunzând în structura intimă a Universului! *Amrita* fericirii, nectarul nemuririi curgea în mine ca argintul viu. Auzeam vocea creatoare a lui Dumnezeu reverberând în sunetul *AUM* ¹⁴⁻¹, vibrația motorului cosmic.

Deodată suflul îmi reveni în plămâni. Cu o nemulțumire aproape de nesuportat, mi-am dat seama că imensitatea mea cosmică dispăruse. Din nou eram limitat la umilitatea închisoare a corpului, cu care Spiritul nu se poate acomoda decât de nevoie. Copil neascultător, eu am fugit din locuința mea cosmică pentru a mă închide în îngustimea microcosmosului.

Gurul meu stătea în picioare nemișcat în fața mea; am făcut o mișcare pentru a mă prosterna la picioarele sale sfinte, recunoscător pentru experiența conștiinței cosmice pe care mi-a dăruit-o, experiență ce o căutasem cu asiduitate atât de mult timp. M-a oprit și mi-a spus calm:

"Nu trebuie să te îmbeți prea mult de extaz! Mai ai încă atâtea de făcut în această lume. Hai să măturăm balconul; apoi vom merge să ne plimbăm pe malul Gangelui."

Am luat o mătură; am înțeles că Maestrul mă învăța secretele unei vieți echilibrate. Sufletul trebuie să fie deasupra abisurilor cosmice în timp ce corpul îndeplinește îndatoririle zilnice. Mai târziu, când am plecat la plimbare, simțeam o încântare de nedescris. Am văzut cele două corpuri ale noastre ca pe două forme astrale alunecând pe stradă de-a lungul fluviului, a cărui esență era lumină pură.

"Spiritul lui Dumnezeu susține activ orice formă și orice substanță din Univers; în același timp El este transcendental și distant în vidul necreat, dincolo de lumile fenomenelor vibratorii ¹⁴⁻² ", a explicat Maestrul. Sfinții care își realizează Sinele pe pământ trăiesc o dublă existență similară. Împlinindu-și conștiințioși obligațiile terestre, ei rămân totuși cufundați într-o stare interioară de beatitudine. Domnul a creat toți oamenii plecând de la bucuria infinită a ființei Sale. Deși legate dureros de corp, sufletele formate după chipul Lui Dumnezeu sunt făcute să scape de lanțul simțurilor și să se unească cu El."

Mi-a folosit foarte mult viziunea mea cosmică. Lucrând zilnic la liniștirea gândurilor mele, am putut să mă sustrag convingerii iluzorii că trupul meu este o masă de carne și oase, străpungând astfel scoarța dură a materiei. Am văzut că suflul și mintea sunt ca niște furtuni care ridică continuu valuri de forme materiale: pământ, cer, ființe umane, animale, plante, păsări și copaci pe suprafața oceanului de Lumină. Nu poți percepe Infinitul ca Lumină Unică decât în momentele de liniște mentală. Ori de câte ori reușeam să liniștesc aceste două furtuni naturale, valurile creației se resorbeau în liniștea unei vaste mări luminoase; astfel valurile oceanului se dizolvă pentru a deveni una cu el, atunci când furtuna se potolește.

Un Maestru acordă experiența conștiinței cosmice de îndată ce discipolul, prin meditație, și-a fortificat suficient mintea pentru a o face capabilă să suporte aceste vaste orizonturi. Simpla bunăvoință intelectuală, lărgimea vederilor, nu sunt suficiente. Numai dilatarea adecvată a conștiinței printr-o practică asiduă a sistemului yoga și a devoțiunii (*bhakti*) permit pregătirea spiritului pentru a suporta lovitura eliberatoare a Omniprezenței. Orice adept sincer ajunge aici inevitabil; ardoarea aspirației sale îl împinge irezistibil spre Viziunea Cosmică a lui Dumnezeu.

După mulți ani am scris poemul "Samadhi", destinat să pună în lumină gloria acestei stări cosmice:

Întunericul și lumina s-au stins amândouă,
Aripile întristării s-au evaporat,
Bucuriile efemere au fugit ca niște iuți corăbii,
Mirajul simțurilor nu mai există acum pentru mine.
Boală sau sănătate, ură, iubire sau moarte,
Umbre deșarte pe ecranul dualității - toate acestea nu mai sunt.
Sarcasmul, hohotele de râs, vârtejurile de melancolie,
S-au topit într-un singur ocean preafericit.
Meditația, această baghetă magică,
A liniștit furtuna iluziei maya.

Universul, vis uitat, aşteaptă din subconştient,
Gata să-mi invadeze nou-trezita memorie divină.
Trăiesc fără umbra cosmică,
Ea nu mai există, dincolo de regretul meu vag;
Aşa cum marea există fără valuri,
Dar ele nu respiră fără mare.
Vise, veghe, somnul profund,
Trecutul, prezentul şi viitorul, nu sunt pentru mine
Decât un etern prezent: Eu, Eu, pretutindeni.
Planetele, stelele, galaxiile sau Pământul,
Mii de cratere în flăcări, cataclisme seismice
Creuzete gigantice ale creaţiei!
Gheţari de raze cosmice, fluxuri incandescente de electroni.
Gânduri ale tuturor oamenilor, trecute, prezente sau viitoare,
Fiece fir de iarbă, eu însumi, întreaga omenire
Fiece particulă de pulbere cosmică,
Mânia, lăcomia, binele, răul, mântuirea, ispita,
Le-am înghiţit, le-am transmutat
Într-un vast ocean - sânge al Fiinţei mele infinit dilatate!
O bucurie extatică, născută din meditaţie,
Îmi orbeşte ochii înecaţi în lacrimi,
Izbucneşte în flăcări nemuritoare de fericire,
Topindu-mi lacrimile, ţesuturile, toată fiinţa.
Tu eşti eu, eu sunt Tu!
Cunoaşterea, Cunoaşcătorul, Cunoscutul nu sunt decât un Unic Tot!
Exaltare calmă, neîntreruptă, din eternitate, pace mereu proaspătă!
SAMADHI, beatitudine dincolo de orice imaginaţie!
Tu nu eşti o stare inconştientă,
Palid produs al unui cloroform mental;
Tu mi-ai lărgit, o *SAMADHI*, câmpul conştiinţei
Dincolo de limitele corpului meu muritor,
Până la ultimile frontiere ale Eternului!
Acolo Eu, Oceanul Cosmic,
Contemplu micul ego plutind în Mine.
Rândunica, fiecare grăunte de nisip, ele nu scapă vederii Mele.
Întreg spaţiul pluteşte ca un iceberg în marea Mea minte.
Container colosal, Eu, alcătuit din toate lucrurile.
Din meditaţia dată de guru, profundă, prelungită, însetată
Soseşte acest *SAMADHI* ceresc.
Aud murmurul ultimilor atomi,
Pământul întunecat, munţii, valurile - toate devin fluide.
Mările se evaporă ca nebuloase cosmice!
AUM suflă deasupra aburilor îndepărtându-le vălurile;
Oceanul se revelează ca electroni luminoşi,
Şi, deodată, sunetul tobei cosmice,
Transformă lumina fizică în Lumina eternă,
A beatitudinii care pătrunde totul.
M-am născut din bucurie, trăiesc în bucurie, mă dizolv în ea
Ocean mental, beau valurile creaţiei.
Patru văluri: solidul, lichidul, vaporii, lumina,
Se ridică.
Eu însumi sunt una cu Marele Eu.
Adio, efemere umbre ale amintirii muritoare.
Cerul spiritului meu este imaculat,
Fie deasupra, dedesubtul sau înaintea mea.
Nu mai formez decât o singură rază cu eternitatea.
Bucuria mea, uşoară ca un balon, a străpuns norii,

Iată-mă devenit Însuși Oceanul Bucuriei!

Sri Yukteswar m-a învățat cum să rechem viziunea cosmică la voință și de asemenea cum să o transmit altora, atunci când aceștia vor avea canalele intuitive suficient de dezvoltate pentru a o putea primi. Luni de zile, după această primă dată, intram în starea de uniune extatică, înțelegând în fiecare zi de ce *Upanishad*-ele afirmă că Dumnezeu este *rasa*, "cel mai savuros". Totuși, într-o zi l-am întrebat pe Maestru:

"Aș vrea să știu, Maestre când îl voi găsi pe Dumnezeu?"

"Dar L-ai găsit deja!"

"Nu Maestre, nu cred asta!"

Guru-l meu surâse: "Sunt sigur că nu te așteptai să vezi un personaj venerabil așezat pe un tron în vreun colț liniștit al cosmosului! Tu-ți imaginezi, cred, că posesiunea puterilor miraculoase îți dovedește că l-ai atins pe Dumnezeu. Poți fi stăpân al Universului și totuși să nu-L poți simți! Progresul spiritual nu se măsoară prin manifestarea unor posibilități de ordin material, ci prin fericirea profundă pe care o simți în timpul meditației.

Fericirea care se reînnoiește continuu este Dumnezeu. El este inepuizabil. Continuând să meditezi, peste ani, vei vedea că El te va seduce cu o ingeniozitate infinită. Credincioșii care, ca și tine, au găsit calea care duce la El, nu L-ar schimba pentru nimic în lume; El este seducător, dincolo de orice comparație.

Cât de repede ne plictisim de plăcerile terestre! Dorința de lucruri materiale este infinită, satisfacția efemeră; omul urmărește un țel după altul. Acel «altceva» pe care îl caută și care aparent se ascunde percepției, este Dumnezeu, singurul care poate asigura o fericire inepuizabilă.

Aspirațiile umane ne smulg din Raiul dinlăuntrul nostru; ele au ca obiect mirajele plăcerilor, umbre ale fericirii spirituale. Numai meditația divină este singura care permite regăsirea rapidă a paradisiului pierdut. Dumnezeu fiind Noul Reînnoit Mereu în mod imprevizibil, nu te plictisești niciodată de el. Te poți sătura de fericirea diversificată încontinuu pretutindeni în eternitate?"

"Acum înțeleg, domnule, de ce sfinții îl numesc pe Dumnezeu: Insondabil. O viață eternă nu este de ajuns pentru a-L cunoaște."

"Este adevărat; dar El ne este cu toate acestea foarte apropiat. Când, prin *Kriya Yoga*, spiritul se eliberează de sclavia simțurilor, meditația îți furnizează o dublă dovadă a existenței lui Dumnezeu. Mai întâi, o fericire care renaște neîncetat pledează în favoarea existenței Sale, pătrunzând până în ultimii noștri atomi; apoi, în cursul meditației, găsești instantaneu directivele sale, răspunsurile Sale adecvate la toate dificultățile."

"Guruji, mi-ai risipit îndoiala!" Am zâmbit recunoscător. "Acum văd că L-am găsit pe Dumnezeu, căci de fiecare dată când bucuria meditației mi-a revenit din subconștient în orele mele de muncă, am fost împins, într-un mod subtil, să adopt conduita potrivită în toate, până în cele mai mici detalii."

"Viața omenească se scurge în suferință cât timp n-ai învățat să rezonzi cu Voința Divină și cu 'buna purtare' pe care ne-o dictează ea și care derutează adesea inteligența egoistă", spuse Maestrul. "Numai Dumnezeu dă sfaturi infailibile; cine altcineva poartă povara Cosmosului?"

14-1: "La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu." IOAN, 1.1

14-2: "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (IOAN, 5.22) "Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (IOAN, 1.18) "Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl", (IOAN, 14.12); "Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." (IOAN, 14.26).

Aceste cuvinte ale Evangheliei se referă la tripla natură a lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul, Sfântul Duh (*Sat, Tat* și *Aum* ale scripturilor Indiei). Dumnezeu Tatăl este Absolutul Nemanifestat, existând *dincolo* de lumile vibrațiilor. Dumnezeu Fiul este Conștiința Cristică (Brahma sau *Kutastha Chaitanya*) existând în interiorul creației vibratorii; această Conștiință Cristică este "singura zămislită", adică singura reflectare a Infinitului Necreat. Manifestarea exterioară a Conștiinței Cristice omniprezente, "martorul" ei (APOCALIPSA, 3.14), este *AUM* - Cuvântul sau Sfântul Duh: puterea divină creatoare invizibilă, unica forță cauzală și energică care susține creația prin vibrație. *AUM*, Mângâietorul, este auzit în cursul meditației "învățându-ne toate lucrurile", revelându-ne Adevărul ultim.

CAPITOLUL: 15

Furtul conopidei

"Maestre, un cadou pentru tine! Șase conopide mari pe care le-am plantat cu propriile mele mâini și pe care le-am îngrijit cu o dragoste maternă." Cu un gest ceremonios, i-am oferit coșul cu legume.

"Îți mulțumesc", zise Maestrul cu căldură. "Păstrează-le în camera ta, voi avea nevoie de ele mâine, pentru un prânz special."

Tocmai sosisem la Puri ¹⁵⁻¹ pentru a-mi petrece vacanța mare alături de gurul meu, la ashramul său de pe țărmul mării. Construită de către Maestru și discipolii săi, această clădire cu două etaje, cu aspect plăcut, dădea spre Golful Bengal.

M-am trezit dimineață devreme, înviorat de briza salină a mării și de farmecul locurilor. Am auzit vocea melodioasă a Maestrului strigându-mă; am ascuns sub pat prețioasele mele conopide:

"Hai să facem o plimbare pe malul golfului!" Maestrul porni înainte; cei câțiva discipoli care îl însoțeam formam un grup foarte împrăștiat. Guru ne-a observat cu un ochi ușor critic.

"Când confrății noștri occidentali se plimbă împreună, merg în general în grup compact. Haideți, mergeți pe două rânduri și țineți ritmul pașilor!" Maestrul ne-a supravegheat în timp ce îi executam instrucțiunile, apoi începu să fredoneze un cântec de marș. Nu puteam decât să admir ușurința cu care Maestrul ținea pasul cu tinerii săi elevi.

"Stop!" Ochii gurului îi căutau pe ai mei. "Te-ai gândit să încui cu cheia ușa din spatele ashramului?"

ASHRAM-UL GURU-LUI MEU DE LA MALUL MĂRII, LA PURI

Permanent veneau vizitatori din lumea largă în liniștea ashram-ului. Unii învățați se așteptau să întâlnească un ortodox religios. Un zâmbet arogant sau o scurtă privire amuzată îngăduitoare îi trăda uneori pe noii veniți care nu se așteptau la nimic mai mult decât câteva platitudini pioase. Totuși, regretau când venea ora plecării, deoarece căpătaseră convingerea că Sri Yukteshwar dovedise o pătrundere exactă în domeniul lor specializat de cunoaștere.

Guru-l meu avea mereu tineri discipoli rezidenți în ashram. Le dirija mințile și viețile cu grijă, conform sensului etimologic al cuvântului "discipol".

"Cred că da, domnule!"

Sri Yukteswar a tăcut câteva momente, cu un surâs în colțul gurii. "Nu, ai uitat", zise el în sfârșit. "Contemplația divină nu poate servi drept scuză pentru a neglija obligațiile obștești. Ai uitat de sarcina de a veghea asupra ashramului și vei fi pedepsit pentru aceasta."

Am crezut că glumea când a adăugat: "Din cele 6 conopide ale tale nu vor mai rămâne în curând decât 5!"

La ordinul Maestrului am făcut cale-ntoarsă și în curând am văzut ashramul.

"Așteaptă un pic, Mukunda; privește în depărtare, drumul din stânga ashramului. Un om va sosi acolo; el va fi instrumentul pedepsirii tale!"

Mi-am ascuns nedumerirea provocată de aceste cuvinte. În curând pe drum apăru un țăran; dansând într-un mod comic își balansa brațele foarte caraghios. Foarte curios, mijeam ochii la acest spectacol comic. Când omul a ajuns într-un loc de unde nu mai putea fi văzut de noi, Sri Yukteswar spuse: "Acum el se va întoarce."

Într-adevăr, țăranul a schimbat direcția din nou spre ashram. După ce a traversat un teren nisipos, el a intrat în incintă pe ușa din dos, care era descuiată, așa cum spusese gurul meu. Omul n-a întârziat să iasă, având în brațe una din prețioasele mele conopide. Acum mersul său era drept, plin de mândrie, ca și cum ar fi făcut o faptă vitejească.

Farsa stupidă a cărei victimă eram nu m-a zăpăcit atât de mult încât să mă împiedice să alerg în urmărirea hoțului. Mă găseam la jumătatea distanței când Maestrul m-a strigat râzând din toată inima.

"Acest biet nebun visa la o conopidă", a explicat el între două hohote de râs. "M-am gândit că ar fi o idee bună ca el să ia una dintr-ale tale atât de prost păzite!"

M-am repezit în camera mea, pentru a descoperi că hoțul, desigur posedat de mania legumelor, nu se atinsese nici de inelele mele de aur, nici de ceas, nici de banii care erau aruncați pe pat. În loc de toate acestea, el se băgase sub pat unde, complet ascunse ochilor neprevăzuți, una din conopidele mele îi stârnise lăcomia.

Seara, l-am rugat pe Maestru să-mi explice acest fenomen surprinzător.

El a dat din cap. "Îl vei înțelege într-o bună zi; știința va descoperi peste puțin timp unele din aceste legi ascunse."

Când, mai târziu, lumea uimită a descoperit minunea radioului, mi-am amintit cuvintele Maestrului. Vechile concepții despre timp și spațiu erau răsturnate; nici un cămin nu era atât de impenetrabil încât Radio Londra sau Calcutta să nu poată intra acolo. Dovada indiscutabilă a unui aspect al omniprezenței umane era la îndemâna creierului celui mai obtuz.

O analogie cu radioul permite o înțelegere mai bună a incidentului cu conopida. Sri Yukteswar era un sui-generis post de emisie recepție (radio). Gândul nu este altceva decât o vibrație foarte subtilă care se propagă în eter. Așa cum un post de radio captează o anume bucată muzicală dintre

mii de programe similare emise din toate colțurile lumii, la fel gurul meu captase gândul acelui țăran care poftea să mănânce o conopidă - dintre milioanele de gânduri emise de mințile umane din lume ¹⁵⁻². În timpul drumului nostru spre golf Maestrul și-a dat seama imediat de dorința modestă formulată de țăran și a găsit modalitatea de a i-o împlini! Ochiul divin al lui Sri Yukteswar văzuse omul care dansa pe stradă mai înainte ca acesta să devină vizibil ochilor discipolilor. Neglijența mea de a închide ușa ashramului îi dăduse Maestrului o ocazie convenabilă pentru a mă priva de una din prețioasele mele legume. După ce a jucat rolul de receptor, Sri Yukteswar se transformase, prin forța voinței sale, în emițător și, în această calitate, spiritul său l-a dirijat cu succes pe țăran să se întoarcă din drum pentru a lua o conopidă din camera mea.

Intuiția ¹⁵⁻³ este îndrumătorul sufletului și se manifestă în mod natural la om în momentele în care mentalul său este calm. Fiecare a putut constata că ajunge uneori fie să ghicească gândurile altuia, fie să le transmită pe ale sale unui interlocutor.

Mintea umană eliberată de perturbațiile sau "paraziții" agitației mentale poate să-și asume toate funcțiile unui aparat de radio emisie-recepție perfecționat: să emită sau să recepționeze gândurile, să le elimine pe cele care sunt indezirabile. Așa cum puterea unui post de radio depinde de cea a curentului electric pe care-l utilizează, cea a radioului uman depinde de forța voinței individuale.

Vibrațiile oricărui gând emis rămân etern în cosmos. Prin intermediul unei profunde concentrări, Maestrul poate capta orice gând emis de o ființă ce populează sau a populat vreodată pământul. Gândurile sunt universale, nu individuale; un adevăr nu este creat, ci perceput. Gândurile greșite ale omului rezultă din imperfecțiunea discernământului său. Țelul științei yoga este de a calma mintea, pentru ca ființa umană să poată oglindi viziunea divină asupra lumii.

Radioul și televiziunea pot pune la dispoziția mulțimii cuvintele și gesturile unor persoane îndepărtate ca timp și spațiu; astfel chiar și știința pare să demonstreze că omul nu se reduce la un corp situat într-un anumit punct al spațiului, ci că el este un spirit omniprezent, iar bietul nostru ego încearcă zadarnic să-l eclipseze în mod sălbatic.

"Fenomenele ce în prezent le considerăm stranii, pline de mister, aparent imposibile, vor fi demonstrate științific în viitor și nu ne vor mai surprinde, așa cum nu ne mai uimește ceea ce știința ne-a învățat în secolul trecut", scrie Charles Robert Richet, laureat al premiului Nobel pentru fiziologie. "Se presupune că fenomenele pe care acum le acceptam fără cea mai mică

surprindere nu stârnesc uimirea noastră deoarece sunt înțelese. Dar de fapt nu este așa. Dacă nu ne surprind, nu este din cauză că ele sunt înțelese, ci pentru că ele ne sunt familiare; căci dacă ceea ce nu este înțeles ar trebui să ne surprindă, atunci ar trebui să trăim o permanentă stare de uimire - căderea unei pietre aruncate în aer, ghinda care devine un stejar, mercurul care se dilată atunci când este încălzit, fierul atras de magnet, fosforul care arde când este frecat... Știința zilelor noastre încă este superficială, evoluția ei în o sută de ani de acum încolo va depăși cele mai îndrăznețe anticipații. Acele adevăruri uimitoare pe care descendenții noștri le vor descoperi se găsesc chiar și acum în preajma noastră, sărindu-ne în ochi, ca sa spunem așa; și totuși noi nu le observăm. Dar nu este suficient să afirmăm că nu le vedem; noi nu dorim să le vedem, căci imediat ce apare un fapt neașteptat și nefamiliar, încercăm să-l încadrăm în șabloanele știute ale cunoașterii acceptate și suntem indignați dacă cineva îndrăznește să experimenteze mai departe, suplimentar."

La câteva zile după întâmplarea cu conopida, a avut loc un alt incident comic. S-a pierdut o lampă cu petrol. Fiind conștient de omniștiința gurului meu, mi-am zis că pentru el ar fi un joc de copii să regăsească această lampă.

Maestrul mi-a ghicit gândurile. El i-a interogat pe toți membrii ashramului cu o gravitate exagerată. Un tânăr discipol a mărturisit că a folosit-o pentru a se duce la fântâna din fundul curții.

Solemn, Sri Yukteswar a dat acest sfat: "Căutați lampa în apropierea fântânii!"

M-am repezit spre locul indicat; nici urmă de lampă! Abătut, am revenit la gurul meu, care râdea în hohote, fără să-i pese de dezamăgirea mea.

"De ce vrei să regăsesc această lampă? Eu nu sunt ghicitor!" mi-a spus el citindu-mi gândurile. Și apoi adăugă cu ochii strălucind: "Nu sunt nici măcar un bun Sherlock Holmes!"

Atunci mi-am dat seama că Maestrul nu-și manifesta niciodată puterile când era pus la încercare sau pentru vreun alt scop neînsemnat.

Câteva săptămâni mai târziu, Sri Yukteswar proiecta organizarea unei procesiuni religioase. Eu aveam ca sarcină să-i conduc pe discipoli în oraș și pe plaja de la Puri. Au venit și zorii zilei solemne; era o căldură extraordinară.

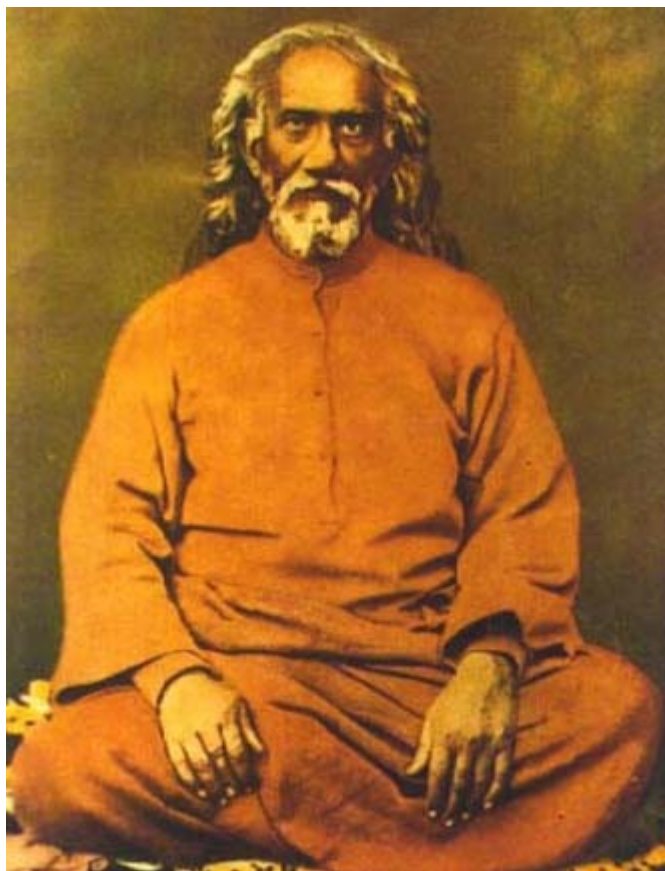
"Guruji, cum să mergem cu picioarele goale pe nisipul încins?" am întrebat eu disperat.

"Îți voi încredința un secret", a răspuns guru. "Domnul va trimite o umbrelă de nori și vă veți plimba confortabil."

Bucuros, m-am apucat să organizez ceremonia. Grupul nostru a părăsit ashramul, purtând steagul *Sat-Sanga* ¹⁵⁻⁴. Desenat de către Maestru, acesta arbora simbolul ochiului unic al intuiției divine ¹⁵⁻⁵.

De-abia am părăsit ashramul și colțul de cer de deasupra noastră s-a acoperit de nori, ca prin farmec. În mijlocul strigătelor pline de uimire izbucnite din toate gurile, o briză ușoară răcorea străzile și nisipul fierbinte. Timp de două ore, cât a durat procesiunea, au căzut chiar și picuri de ploaie. În momentul în care am reintrat în ashram, ploaia și norii au dispărut fără urmă.

"Vezi că Dumnezeu ne apără", a replicat Maestrul atunci când mi-am exprimat recunoștința. "Domnul se milostivește de toată lumea. Așa cum, la ruga mea, El a trimis ploaia, el împlinește orice dorință sinceră a celor care Îl iubesc, dar oamenii rareori își dau seama cât de des le împlinește Dumnezeu rugămințile. El nu ascultă doar un număr mic de privilegiați, ci pe toți cei care Îl roagă din toată inima. Oamenii ar trebui să aibă o încredere oarbă în bunătatea și dragostea Tatălui Omniprezent ¹⁵⁻⁶."

Sri Yukteswar

Sri Yukteswar a sprijinit patru festivaluri anuale ale echinocțiilor și solstițiilor, la care au venit numeroși discipoli din toate colțurile țării. Solstițiul de iarnă a fost celebrat la Serampore; acesta a fost primul la care am asistat și la care am trăit o stare permanentă de beatitudine.

Festivitățile au început dimineața, cu o procesiune care a parcurs, cu picioarele goale, străzile orașului. Vocile a sute de discipoli se uneau într-un cântec religios; muzicanții cântau din fluiere și *khol kartal* (tobe și talgere). Mulțimea entuziastă puneia flori la picioarele noastre, bucuroasă să ne poată auzi chemând numele Domnului într-un cor răsunător care o făcea să uite de ocupațiile zilnice. Lunga procesiune a intrat în curtea ashramului, unde l-am înconjurat pe gurul nostru, în timp ce de la balcoanele de sus ni se aruncau petale de flori.

Mulți vizitatori urcau la etaj unde li se oferea budincă de *channa* și portocale. Mi-am croit drum spre un grup de discipoli care azi îndeplineau funcția de bucătari. Pentru o mulțime atât de mare, preparatele se făceau afară în niște șoproane mari. Focul de lemne din sobele de cărămidă improvizate scotea un fum înțepător, pe care însă îl suportam bucuroși. În

India, solemnitățile religioase nu sunt considerate niciodată niște corvezi; fiecare face ceea ce poate oferind bani, orez, legume, sau o mână de ajutor.

Maestrul n-a întârziat să ni se alăture, supraveghind pregătirile pentru ceremonie. Neobosit, el rivaliza în ardoare cu tinerii cei mai zeloși.

La etajul doi cânta un cor (*sankirtan*) acompaniat de un armoniu și de tobă. Sri Yukteswar asculta cu atenția unui mare cunoscător: avea un simț muzical perfect.

"Cântă fals!" a concluzionat el. Părăsindu-i pe bucătari s-a dus la artiști. Melodia a răsunat din nou, corect de astă dată.

Sama Veda conține scrierile cele mai vechi din lume despre știința muzicală. În India muzica este considerată o artă divină, la fel ca și pictura și teatrul. Brahma, Vishnu și Shiva, eterna trinitate, au fost primii muzicieni. În Scripturi, Shiva sub aspectul său de Nataraja, Dansatorul Cosmic, elaborează nuanțele infinite ale ritmului în procesul creației, conservării și distrugerii universale, în timp ce Brahma și Vishnu creează și mențin ritmul: Brahma sună din talgere și Vishnu bate la toba sfântă (*mridanga*). În arta hindusă, Krishna, încarnarea lui Vishnu, este mereu figurat cu un fluier ale cărui acorduri trezesc sufletele din visul *maya*-ei, iluzia cosmică, chemându-le la locuința lor eternă. Saraswati, zeița înțelepciunii, este reprezentată cântând la "*vina*", mama tuturor instrumentelor cu coarde.

Piatra de temelie a muzicii hinduse este constituită de *ragas*, sau scări muzicale fixe. Cele șase *ragas* de bază se subdivid în 126 de *raginis* (soții) și *putras* (fii). Fiecare *raga* conține minim cinci note: una fundamentală (*vadi* sau regele), una secundară (*samavadi* sau primul-ministru), note accesorii (*anuvadi*, servitorii) și una disonantă (*vivadi*, inamicul).

Fiecare din cele șase *ragas* fundamentale are corespondențe cu o anumită oră a zilei și cu anumite anotimpuri, sau cu o anumită divinitate tutelară care dă o putere determinată. Astfel: (1) *Hindole Raga* se cântă în zori, primăvara, pentru a trezi sentimentul iubirii universale; (2) *Deepaka Raga* se cântă în serile de vară trezind compasiunea; (3) *Megha Raga* se cântă la prânz în sezonul ploios trezind curajul; (4) *Bhairava Raga* este cântată în diminețile de august, septembrie, octombrie, pentru a obține calmul și liniștea; (5) *Sri Raga* este rezervată zilelor de toamnă, pentru a atinge iubirea pură; (6) *Malkounsa Raga* se cântă iarna, la miezul nopții și exprimă vitejia.

Înțelepții din antichitate au descoperit aceste legi ale acordului între om și natură prin sunet. Cum natura este o obiectivare a lui *AUM*, Sunetul Primordial sau Cuvântul Vibrație, omul ajunge să ia sub controlul său toată manifestarea prin utilizarea anumitor *mantra* sau psalmi ¹⁵⁻⁷. Documente istorice relatează despre remarcabilele puteri ale muzicianului Miyan Tan Sen, de la curtea lui Akbar cel Mare din secolul XVI. Atunci când împăratul i-a poruncit să cânte o *raga* nocturnă în miezul zilei, Tan Sen a intonat o mantra și, instantaneu, în palat s-a făcut întuneric.

Muzica hindusă divizează octava în 22 *srutis* sau jumătăți de ton. Aceste intervale microtonice permit exprimarea celor mai delicate nuanțe muzicale, inaccesibile gamei occidentale cu 12 semitonuri. În mitologia hindusă, fiecareia dintre cele șapte note fundamentale ale octavei i se asociază o culoare și un strigăt natural de pasăre sau de animal: *Do* = verde și păun, *Re* = roșu și ciocârlie, *Mi* = galben-auriu și capră, *Fa* = alb-crem și bățlan, *Sol* = negru și privighetoare, *La* = galben și cal, *Si* = combinația tuturor culorilor și elefant.

Spre deosebire de muzica occidentală, care are trei tipuri de game, scări - majoră, minoră armonică și minoră melodică - hindușii disting 72 *thata* sau scări. Muzicantul are libertatea de a improviza la infinit pe melodiile tradiționale sau *raga*; el se inspiră din sentiment, din nuanța afectivă a temei considerate și improvizează în funcție de talentul său. Muzicantul hindus nu citește notele; de fiecare dată când cântă el îmbracă din nou osatura *raga*, limitându-se adesea la o singură secvență muzicală, pe care o accentuează prin repetiția tuturor variațiilor sale ritmice și microtonice subtile. Printre compozitorii occidentali, Bach a înțeles forța care emană din repetarea în sute de maniere subtile a unor sunete puțin diferențiate.

Literatura veche sanscrită descrie 120 de *talas*, sau măsuri. Bharata, fondatorul tradițional al muzicii hinduse, a recunoscut 32 feluri de *tala* în cântecul ciocârliei. *Tala*, sau ritmul, are ca bază mișcările omului: cei doi timpi ai mersului; cei trei timpi ai respirației în somn, unde inspirația este dublul expirației. India a recunoscut mereu vocea umană ca fiind instrumentul sonor perfect; muzica hindusă se limitează, în consecință, în linii mari, la ambitusul celor trei octave ale vocii. Pentru același motiv este accentuată melodia (relația dintre notele succesive) și nu armonia (relația dintre notele simultane).

Țelul mai profund al muzicienilor înțelepți, rishis, este unirea cântărețului cu Cântecul Cosmic, ce poate fi auzit prin trezirea centrilor energetici din coloana vertebrală (chakre, lotuși astrali). Muzica hindusă este o artă subiectivă, spirituală, individualistă, care nu caută strălucirea exterioară, ci fuziunea cu Sinele Suprem. Toate imnurile ceremoniale din India au fost

compuse de adoratorii lui Dumnezeu. Termenul sanscrit *bhagavathar*, muzician, înseamnă: "cel care cântă imnuri lui Dumnezeu". *Sankirtan* sau ansamblul muzical, constituie o formă efectivă de yoga, de disciplină spirituală, necesitând concentrare profundă, absorbția gândirii în sunetul fundamental. Fiind el însuși o expresie a Cuvântului Creator, sunetul acționează asupra omului într-un mod direct, irezistibil, oferindu-i o cale de a-și reaminti originea sa divină..

În acea zi solemnă, *sankirtan-ul* răsună de la etajul doi până și în bucătăriile improvizate, în jurul oalelor care fierbeau. Noi fredonam veseli refrenele, bătând tactul cu palmele.

Până seara servisem *khichuri*, legume condimentate și budincă cu orez, la sute de vizitatori. Apoi am întins cuverturi de bumbac în curte și toată lumea s-a așezat sub cerul liber pentru a asculta cu atenție discursul lui Sri Yukteswar, referitor la *Kriya Yoga* și la necesitatea dobândirii unei vieți demne și liniștite, printr-un regim alimentar simplu și exerciții regulate.

Un grup de discipoli foarte tineri au cântat apoi imnuri sacre; reuniunea s-a încheiat cu un *sankirtan*. De la 10 la 12 noaptea, membrii ashramului au spălat vasele și au măturat curtea. Gurul meu m-a chemat la el:

"Sunt mulțumit de munca pe care ai depus-o astăzi și în timpul săptămânii de pregătiri. Poți veni să dormi în patul meu în seara aceasta."

Era un privilegiu pe care nu-l visasem niciodată. Am rămas un moment cufundați într-o reculegere divină. Nu ne culcasem decât de 10 minute când Maestrul se ridică și se îmbracă.

"Ce s-a întâmplat, domnule?" Simțeam că bucuria neașteptată de a dormi alături de guru-l meu era puțin cam ireală.

"Mai mulți tineri au pierdut trenul și vor fi aici peste puțin timp. Să le pregătim ceva de mâncare."

"Guruji, cine ar veni la o oră atât de înaintată?"

"Rămâi în pat; ești foarte obosit, dar eu mă duc la bucătărie."

În vocea sa se simțea atâta hotărâre încât am sărit din pat și l-am urmat în bucătăria care se găsea alături de balconul primului etaj. În curând orezul și *dhal* au început să fiarbă.

Gurul meu surâse afectuos:

"În această seară ai învins oboseala și teama de o muncă istovitoare; în viitor nu te vor mai supăra."

De îndată ce el a rostit aceste cuvinte de binecuvântare, am auzit pași în curte. Am coborât scara și am deschis ușa unui grup de tineri.

"Frate, nu îndrăznim să-l deranjăm pe Maestru la o oră atât de târzie!" se scuză unul dintre ei. "Ne-am înșelat asupra orei și am pierdut trenul, dar nu ne puteam resemna să ne întoarcem acasă fără a-l vedea pe gurul nostru."

"Vă așteaptă; îl veți găsi pregătindu-vă masa!"

În curând s-a auzit vocea lui Sri Yukteswar; i-am condus pe vizitatorii noștri uimiți la bucătărie. Cu ochii strălucitori, Maestrul se întoarse spre mine și-mi spuse:

"Acum că ți-ai desăvârșit învățătura, sper că ești fericit că vizitatorii noștri au pierdut trenul!"

Jumătate de oră mai târziu l-am urmat în camera sa, anticipând fericit onoarea de a dormi lângă un guru divin.

15-1: Puri, situat aproximativ la 500 kilometri sud de Calcutta, este un centru de pelerinaj renumit pentru adoratorii lui Krishna; el este celebrat prin două festivaluri anuale, *Snanayatra* și *Rathayatra*.

15-2: Primul radio inventat în 1939 a dezvăluit o lume nouă, cea a undelor necunoscute până în ziua de astăzi. "Omul însuși, dar și categoriile de presupusă materie inertă, emit în mod constant unde pe care acest instrument le 'vede'.", a relatat *Associated Press*. "Acei ce cred în telepatie, clarvedere și clarauz au cu această ocazie prima dovadă științifică a existenței undelor invizibile care călătoresc cu adevărat de la o persoană la cealaltă. Aparatul radio este de fapt un spectroscop cu frecvențe radio. El face același lucru pentru materia rece, lipsită de strălucire la fel cum spectroscopul desparte toate categoriile de atomi ce compun stelele ... Oamenii de știință au bănuț cu mulți ani înainte existența acestor unde provenind de la om și toate ființele. Astăzi aceasta reprezintă prima dovadă experimentală a existenței lor. Descoperirea demonstrează că fiecare atom și fiecare moleculă din natură este o stație radio de emisie-recepție continuă ... Astfel, chiar și după moarte, substanța care a constituit un om continuă să trimită unde sale delicate. Lungimea acestor unde variază de la ceva mai puțin decât lungimile de undă din radiofonie până la cele mai lungi unde radio. Păienjenitul acestor unde este aproape inimaginabil. O singură moleculă foarte mare poate

genera în același timp 1.000.000 de lungimi de undă diferite. Lungimile de undă mai mari, din această categorie, se deplasează cu ușurință având viteza undelor radio ... Există o unică diferență uimitoare între noile unde radio și razele binecunoscute de lumină. Acesta este timpul prelungit, echivalând cu mii de ani, în care undele radio vor continua să fie emise de Materie."

15-3: Unii ezită să își folosească "intuiția"; Hitler aproape că a compromis acest cuvânt din cauza ambițiilor sale devstatoare. Rădăcina latină a cuvântului *intuiție* înseamnă "protecție interioară". Cuvântul sanscrit *agama* înseamnă cunoaștere intuitivă născută din percepția spirituală directă; de aici, anumite tratate antice ale înțelepților erau numite *agamas*.

15-4: *Sat*, literal "a fi", de unde înțelesul de "esență, adevăr, realitate". *Sanga* înseamnă "asociație". Sri Yukteswar își numea ashram-ul *Sat-Sanga*, adică "Asociația adevărului".

15-5: "Dacă ochiul tău este unic, tot trupul tău va fi plin de lumină", MATEI, 6.22. (conform traducerii engleze a Bibliei în versiunea King James. În originalul grecesc, cuvântul "haplus" înseamnă "îndoit împreună", figurativ "fără îndoiri", adică "ochi unic, singular". Acest cuvânt a fost tradus prin "ochi sănătos, limpede, bun" de către cei care nu au cunoștințe yoghine. - n.t.) În meditația profundă ochiul spiritual devine vizibil în partea centrală a frunții, între sprâncene. Acest ochi omniscient este numit, conform Scripturilor, al treilea ochi, steaua Orientului, ochiul interior, porumbelul coborând din paradis, ochiul lui Shiva, ochiul intuiției, etc.

15-6: " Cel care a sădit urechea, s-ar putea să nu audă? Cel care a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?... El, care a dat omului pricepere, s-ar putea să nu cunoască?" PSALMI, 94.9,10

15-7: Folclorul tuturor popoarelor deține referințe la adresa incantațiilor ce acționează asupra Naturii. Indienii din America au dezvoltat ritualuri sonore efective pentru ploaie și vânt. Tan Sen, marele muzician hindus, era capabil să stingă focul prin puterea cântecului său. Charles Kellog, naturalistul californian, a oferit o demonstrație a efectului vibrației tonului asupra focului în 1926, în fața unui grup de pompieri din New York. "Întinzând un arc, asemenea corzii unei viori, și trecând cu rapiditate pe deasupra un diapazon mare din aluminiu, el a produs un scârțâit la fel de sinistru ca și zgomotul cauzat de interferența radio intensă. Instantaneu, flacăra de gaz, galbenă, de doi metri înălțime, țopăind într-un tub de sticlă, scăzu la o înălțime de cinci centimetri și deveni o flacăra albastră neregulată. O altă încercare cu arcul și un alt sunet strident stinse flacăra."

>

CAPITOLUL: 16

Dejucând influența astrelor

"Mukunda, de ce nu porți o brățară astrologică?"

"Ar trebui, Maestre? Dar eu nu cred în astrologie!"

"Nu este vorba despre a *crede* sau nu! Singura atitudine înțeleaptă ar consta în a cerceta dacă un lucru este *adevărat* sau nu. Legea gravitației exista atât înainte, cât și după Newton. Cosmosul s-ar fi transformat de mult într-un haos dacă legile lui ar opera doar cu condiția să fie admise de către oameni.

Șarlatanii sunt cauza discreditării actuale a științei astrelor. Câmpul astrologiei este atât de vast, atât matematic ¹⁶⁻¹, cât și filosofic, încât numai o ființă omniscientă l-ar putea îmbrățișa în totalitate. Dacă ignorantul, incapabil să citească în cartea cerului, nu vede acolo decât o mângălitură fără înțeles, este ceva de înțeles în această lume imperfectă. Dar aceasta nu înseamnă că și înțeleptul trebuie să o considere așa.

Legături invizibile, schimburi de influență există între toate obiectele creației. Ritmul armonios al universului este fondat pe reciprocitate", a continuat guru-l meu. "Omul, în învelișul lui carnal, trebuie să combată două grupe de forțe: mai întâi tumultul ființei sale, determinat de amestecul elementelor foc, pământ, aer, apă, eter; apoi forțele distructive ale naturii exterioare. Atât timp cât omul luptă cu efemeritatea sa, pământul și cerul îl vor influența profund.

Astrologia studiază răspunsul omului la stimulii planetari. Aștrii înșiși nu sunt nici benefici, nici malefici, limitându-se la a emite radiații pozitive sau negative. Ei nici nu-l ajută, nici nu-l lezează pe om, ci constituie un canal natural prin care se manifestă echilibrul între cauzele și efectele ce au rezultat din acțiunile trecute ale lui.

Un copil se naște la ora și în ziua în care influxurile cerești sunt în armonie cu karma lui individuală. Horoscopul lui este un portret provocator, relevă trecutul nealterat, precum și ceea ce este posibil să apară în viitor. Dar harta nativă nu poate fi interpretată corect decât de către oameni cu înțelepciune intuitivă, iar aceștia sunt foarte puțini.

Mesajul înscris pe cer la naștere nu are scopul de a pune în evidență destinul - rezultatul acțiunilor, bune sau rele, făcute în trecut -, ci de a trezi în om voința de a evada din închisoarea sa universală. Astfel se poate descătușa de lanțurile pe care el însuși și le-a pus. Nimeni altcineva nu a declanșat seria de cauze care trebuie să se actualizeze progresiv în viața sa. Omul poate depăși orice limitare, deoarece el însuși a creat-o prin acțiunile sale și pentru că posedă resurse spirituale care nu sunt supuse presiunii planetelor.

Teama superstițioasă de astrologie transformă omul în automat, în sclav al unui mecanism, înțeleptul zădărnicește influența planetelor, jurând credință nu creației, ci Creatorului. Cu cât ființa umană își dă seama de unitatea sa cu Spiritul, cu atât ea este dominată mai puțin de către materie. Spiritul este veșnic liber și nemuritor; el nu poate cădea sub influența astrelor.

Omul *este* un suflet ce *are* un corp fizic; când el își situează corect simțul său de identitate, lasă la spate tiparele sale comportamentale. Cât timp rămâne în starea obișnuită de amnezie spirituală, va suporta lanțurile sclaviei față de legile subtile ale mediului înconjurător.

Dumnezeu este Armonie; credinciosul care se armonizează cu El nu va face niciodată vreo acțiune greșită. Activitatea lui se va conforma în mod natural legilor astrologice. Ruga, meditația profundă îi vor permite să comunice cu Conștiința Divină și nici o putere nu este superioară acestei protecții interioare.

"În acest caz, dragul meu guru, de ce vrei ca eu să port o brățară astrologică?" Am pus această întrebare după o lungă tăcere, în cursul căreia mă străduisem să asimilez expunerea lui Sri Yukteswar.

"Numai după ce un călător a ajuns la destinație poate renunța la hărți; în cursul rătăcirii tale profită de cel mai mic ajutor. Înțelepții antici au descoperit multe mijloace de a scurta durata exilului uman în sânul iluziei cosmice. În aparatul complicat al legilor karma-ice există angrenaje pe care înțelepciunea le poate ajusta cu abilitate.

Toate nenorocirile omului provin din faptul că el încalcă legile cosmice. Scripturile afirmă că omul trebuie să se supună legilor naturii, în același timp ne discreditând omnipotența divină; el ar trebui să se roage astfel: 'Doamne, mă încred în Tine, eu știu că poți să mă ajuți, și la rândul meu voi face tot ce pot mai bine pentru a repara răul pe care l-am făcut vreodată'. O serie de mijloace - ruga, forța voinței, meditația yoghină, consultarea

sfinților, utilizarea brățarilor astrologice - permit îndulcirea sau anularea efectelor nefaste ale acțiunilor rele din trecut.

Așa cum o casă poate fi dotată cu paratrăznet pentru a absorbi fulgerul și trăznetul, la fel templul corpului nostru beneficiază de diferite măsuri de protecție. Radiații electromagnetice subtile circulă continuu prin univers; omul nu știe dacă ele fac bine sau rău corpului său. Acum multe secole, yoghinii au constatat că metalele pot emite o lumină astrală susceptibilă să contracareze acțiunile nefaste ale planetelor. La fel, anumite combinații favorabile de plante s-au dovedit foarte utile. Cele mai eficiente sunt bijuteriile perfecte, de cel puțin două carate. În afara Indiei, utilizarea astrologiei într-un mod preventiv a făcut rareori obiectul unor studii serioase. În general, nu se știe că pietrele prețioase, metalele sau plantele n-au efect decât dacă respectă anumite proporții și sunt purtate direct pe piele."

"Maestre, desigur îți voi urma sfatul, cumpărând o brățară. Mă simt incitat de ideea de a dejuca influența planetelor!"

"Pentru uz general, recomand o brățară din aur, argint sau din cupru. Dar în cazul tău particular, vreau să-ți propun una din argint și plumb." Sri Yukteswar a adăugat detalii mai precise.

"Maestre, despre ce 'caz particular' este vorba?"

"Astrele se vor interesa de tine, în curând, într-un mod neprietenos, Mukunda. Nu te teme, vei fi protejat. Cam peste o lună, ficatul tău îți va face probleme. Boala ar trebui să dureze 6 luni, dar utilizarea brățării astrologice o va reduce la 24 de zile."

Sri Yukteshwar řezând

M-am dus imediat la un bijutier și am cumpărat o brățară pe care am purtat-o chiar din acea zi. Eram sănătos tun, așa că am uitat prezicerea Maestrului, care a plecat de la Serampore la Benares. La 30 de zile după convorbirea noastră am simțit o durere vie în regiunea ficatului. Au urmat săptămâni de suferințe și coșmaruri, dar am ezitat să-l deranjez pe guru-l meu, sperând să am forța să suport și această încercare.

Dar 23 de zile de tortură mi-au slăbit hotărârea. Am plecat cu trenul la Benares, unde Sri Yukteswar m-a primit cu o căldură neobișnuită, nelăsându-mi însă ocazia săâ-i vorbesc în particular despre suferințele mele. Un număr mare de discipoli l-au vizitat în acea zi pe Maestru, pentru *darshan* ¹⁶⁻². Obosit, bolnav și neglijat, m-am retras într-un colț. Numai după masa de seară, când ultimii vizitatori au plecat, guru m-a chemat în balconul octogonal al clădirii.

"Trebuie să fi venit din cauza ficatului tău." Sri Yukteswar și-a întors privirile de la mine. Străbătea balconul în lung și în lat interceptând uneori lumina lunii. "Ia să vedem; tu suferi de ficat de 24 de zile, nu-i așa?"

"Da, Maestre."

"Atunci fă, te rog, exercițiul pentru stomac pe care ți l-am arătat."

"Dacă ai ști cât de mult sufăr, nu mi-ai mai cere să fac exerciții!" Totuși, am încercat să-l ascult.

"Tu spui că suferi, eu spun că nu. Cum poate exista o asemenea contradicție?" Guru-l meu mi-a aruncat o privire întrebătoare.

Eram uluit. Brusc, spre marea mea bucurie, m-am simțit ușurat; nu mai simțeam durerea înțepătoare care nu mă lăsase să dorm timp de săptămâni! Un simplu cuvânt al Maestrului a fost de ajuns pentru a goni durerea, ca și cum n-ar fi existat niciodată!

Plin de recunoștință, am îngenuncheat, dar el m-a oprit:

"Nu te purta copilărește! Ridică-te și contemplă splendidul clar de lună de deasupra Gangelui." Ochii Maestrului străluceau de fericire, în timp ce eu stăteam tăcut în fața lui. După atitudinea sa, am înțeles că el dorea să-i mulțumesc nu lui, ci lui Dumnezeu, căci El mă vindecase.

Port chiar și acum greaua brățară de argint și de plumb, în amintirea zilei în care am înțeles, odată în plus, că trăiam alături de o ființă supraumană. Cu alte ocazii, când mi-am condus prietenii la Sri Yukteswar pentru a-i

vindeca, el recomanda invariabil pietre prețioase sau brățări, explicând utilizarea lor ca pe o precauție astrologică înțeleaptă.

Încă din copilărie aveam prejudecăți împotriva astrologiei, în parte pentru că am observat cât de mulți oameni îi sunt atașați în mod servil și de asemenea din cauza unei predicții a astrologului familiei: "Te vei căsători de trei ori și vei fi văduv de două ori". Am meditat asupra soartei mele triste, simțindu-mi sufletul ca al unei capre ce urmează să fie sacrificată pe altarul triplei căsătorii.

"Trebuie să te resemnezi cu soarta", a remarcat fratele meu, Ananta. "Horoscopul tău a prezis că, în copilărie, tu vei fugi spre Himalaia, dar vei fi adus înapoi cu forța. Deci prezicerea referitoare la cele trei căsătorii de asemenea se va realiza."

Într-o seară, am avut intuiția clară că profeția era complet falsă. Am ars ruloul astrologic, împachetând cenușa într-o hârtie pe care am scris: "Semințele karma-elor trecute nu mai pot încolți după ce au fost arse de flăcările divine ale înțelepciunii". Am pus pachetul la vedere; Ananta n-a întârziat să citească comentariul sfidător.

"Nu poți distruge adevărul tot atât de ușor ca pe acest sul de hârtie." Fratele meu râse disprețuitor.

E adevărat că de trei ori, înainte de a atinge vârsta adultă, familia mea a încercat să-mi aranjeze o logodnă. De fiecare dată le-am dejucat planurile ¹⁶⁻³, știind că dragostea mea pentru Dumnezeu este mai tare decât constrângerea astrologică rezultată din karma.

"Cu cât un om este mai evoluat spiritual, cu atât vibrațiile lui subtile influențează mai puternic universul și cu atât mai puțin se lasă el însuși influențat de fluxul neîncetat al fenomenelor." Aceste cuvinte ale Maestrului îmi reveneau adesea în memorie.

Experimental, am cerut astrologilor să determine, după înclinațiile planetelor, perioadele mele nefaste, în timpul cărora mi-am văzut de treburi ca și cum nu ar fi fost nimic. E adevărat că în aceste perioade succesul se obținea cu prețul unor eforturi mai mari; totuși m-am convins: încrederea în protecția divină, exercitarea înțeleaptă a liberului arbitru, acest dar divin, sunt mult superioare tuturor conjuncturilor planetare.

Am înțeles că harta cerului din momentul nașterii nu transformă omul într-o marionetă a trecutului său. Acest mesaj e un fapt sublim: însuși cerul încearcă să trezească în om hotărârea de a se elibera de orice limitare.

Dumnezeu l-a creat pe om ca spirit, care are propria sa individualitate, fiind esențial pentru structura universală, indiferent dacă în rolul său temporar este un înțelept sau un parazit. Eliberarea sa finală este, dacă el o vrea, imediată; ea depinde de victoriile interioare și nu de cele exterioare.

Sri Yukteswar a descoperit aplicarea matematică a ciclului de echinox de 24.000 de ani la epoca noastră ¹⁶⁻⁴. Ciclul conține un arc ascendent și unul descendent, de câte 12.000 de ani fiecare. Fiecare din ele conține patru *Yugas* sau Epoci, numite: *Kali*, *Dwapara*, *Treta* și *Satya*, corespunzând în concepția greacă cu era de Fier, de Bronz, de Argint și de Aur.

Gurul meu a determinat, prin diferite calcule, că ultima *Kali Yuga* sau Epocă de Fier a arcului ascendent a început în anul 500 D.C. și a avut o durată de 1.200 de ani; această epocă a materialismului s-a terminat în anul 1.700 D.C. Această ultimă dată este începutul *Dwapara*-ei *Yuga*, de 2.400 de ani, care va fi marcată de dezvoltarea energiilor electrice, atomice; epoca telegrafiei, radioului, avioanelor și altele asemenea care scurtecircuitează spațiul.

Treta Yuga, de 3.600 de ani, care va începe în anul 4100 D.C., va fi marcată de familiarizarea oamenilor cu comunicarea telepatică și alte asemenea care scurtecircuitează timpul. În timpul celor 4.800 de ani ai *Satya*-ei *Yuga*, ultima perioadă a arcului ascendent, inteligența umană va atinge dezvoltarea sa maximă și va lucra în armonie cu planul divin.

Urmează un arc descendent de 12.000 de ani, care va începe cu o Epocă de aur de 4.800 de ani ai *Satya*-ei *Yuga* ¹⁶⁻⁵; gradat umanitatea se va cufunda în ignoranță. Aceste cicluri, imagini ale jocului etern al *maya*-ei, subliniază contrastele și relativitatea universului fenomenelor ¹⁶⁻⁶. Unul după altul, oamenii evadează din închisoarea dualității, a creației și se ridică la conștiința identității lor sublime cu Creatorul.

Maestrul m-a lămurit nu numai asupra astrologiei, ci și asupra Scripturilor lumii întregi. Textele sfinte erau mereu prezente în fața ochilor spiritului său, de aceea el era mereu gata să le explice, separând erorile și interpolările erudiților de adevărurile eterne exprimate de către profeți.

"Fixați-vă privirea pe capătul nasului." Această interpretare inexactă a unei sutra ¹⁶⁻⁷ din *Bhagavad Gita* admisă în general atât de către învățații orientali, cât și de traducătorii occidentali, provoca de obicei o critică amuzantă a Maestrului.

"Calea yoghinului este deja destul de neobișnuită, așa cum este ea. De ce să-i recomandăm să se uite cruciș? remarca el. Sensul adevărat al

termenului *nasikagram* este "originea nasului" și nu "vârful nasului". Nasul începe între sprâncene, sediul viziunii spirituale ¹⁶⁻⁸. Din cauza unui aforism din *Sankhya* ¹⁶⁻⁹ "*Ishwar-ashidha*" ("Domnul Creației nu poate fi dedus", sau "Dumnezeu nu poate fi dovedit" ¹⁶⁻¹⁰), majoritatea erudiților declară că întreagă această filosofie este atee.

"Nu este adevărat", a explicat Sri Yukteswar. "Sutra semnifică: pentru omul neiluminat, a cărui judecată este subordonată dovezilor senzoriale, Dumnezeu este inaccesibil, de aceea El nu există. Pentru adevăratul discipol *Sankhya*, a cărui cunoaștere profundă s-a născut din meditație, Dumnezeu există și este accesibil (poate fi cunoscut)."

Maestrul a interpretat într-un mod nou, cu o claritate minunată, textele Bibliei creștine. El m-a învățat să înțeleg esența nemuritoare a Bibliei și adevărul acestor cuvinte ale lui Iisus, cu siguranță cele mai cutremurătoare, intransigente și totale pe care le-am auzit vreodată: "Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." ¹⁶⁻¹¹

Marii Maeștri ai Indiei și-au modelat viața după același ideal divin care l-a animat pe Iisus: "Căci, oricine face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă." ¹⁶⁻¹² Iisus spune: "Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți în adevăr ucenicii mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi." ¹⁶⁻¹³ Eliberati, stăpâni pe ei înșiși, yoghinii-cristici ai Indiei participă la nemuritoria fraternitate a celor care au atins cunoașterea eliberatoare a Tatălui Unic.

"Nu înțeleg nimic din povestea lui Adam și a Evei!", exclamai după ce m-am străduit în zadar să înțeleg alegoria. "De ce a pedepsit Dumnezeu nu numai cuplul vinovat, ci și pe urmașii nevinovați?"

Maestrul era amuzat mai curând de vehemența mea decât de ignoranța de care dădeam dovadă. "*Geneza* este profund simbolică; o interpretare ad literam nu permite înțelegerea ei", mi-a explicat. " 'Arborele vieții' este corpul uman. Sistemul cerebro-spinal seamănă cu un arbore, cu rădăcinile în aer, la nivelul capului, în timp ce nervii constituie ramurile. Acest arbore are din abundență fructe delicioase - cele ale vederii, ale auzului, mirosului, gustului, pipăitului - de care omul se poate bucura fără nici o teamă. Dar experiența sexuală - cea a 'mărului' care se găsește în centrul acestui corp ca o grădină - îi este interzisă ¹⁶⁻¹⁴ .

'Șarpele' reprezintă energia sistemului cerebro-spinal (Kundalini), care stimulează nervii sexului. 'Adam' este rațiunea, 'Eva' - sentimentul. Când afectivitatea (emoția) sau conștiința Evei, inerentă fiecărei ființe umane, e dominată de impulsul sexual, rațiunea ființei, sau Adam, sucombă ¹⁶⁻¹⁵.

Dumnezeu a creat ființa umană materializând corpurile bărbatului și ale femeii prin forța Voinței Sale. El le-a dat puterea de a se reproduce în aceeași manieră divină sau 'imaculată' ¹⁶⁻¹⁶. Întrucât până acum își limitase puterea creatoare la regnul animal, care este condus de instinct și lipsit de inteligență, Dumnezeu a creat primele corpuri umane numite simbolic Adam și Eva. Pentru o evoluție rapidă, El le-a transferat sufletele sau esența divină a două animele ¹⁶⁻¹⁷. Rațiunea predomină la Adam sau bărbat, iar la femeie, Eva, sentimentul. Aceasta este expresia dualității ce amprentează întreaga lume fenomenală. Rațiunea și sentimentul rămân în comuniune fericită atât timp cât mintea umană nu este coruptă de impulsurile animalice.

Astfel corpul uman nu este rezultatul evoluției plecând de la regnul animal; el a necesitat un act de creație special din partea lui Dumnezeu. Formele animale erau prea grosiere pentru ca divinitatea să se poată revela în ele; omul a fost dotat în mod unic cu centrul energetic de emisie recepție la nivelul coloanei vertebrale și creier, dintre care "lotusul cu 1.000 de petale", situat în zona din creștetul capului, permite ființei umane să intre în comuniune cu Divinul.

Dumnezeu, sau Conștiința Divină, a sfătuit primul cuplu să guste din toate bucuriile umane, cu excepția uneia singure: senzațiile sexuale ¹⁶⁻¹⁸. Acestea erau interzise, de teamă ca umanitatea să nu se împotmolească în trăiri sexuale animalice. Avertismentul, destinat să evite trezirea unor tendințe animalice adormite în subconștient, n-a fost ascultat. Restabilind modul de procreare brut, Adam și Eva au decăzut din starea de fericire cerească, naturală omului perfect, originar.

Cunoașterea 'binelui și răului', promisă Evei de către șarpe, este cea a experiențelor dualiste și opuse pe care muritorii, aflați încă sub influența *maya*-ei, trebuie să le transească. Căzând în înșelăciune și iluzie prin utilizarea greșită a sentimentului și rațiunii - din cauza conștiinței de tip 'Eva și Adam' -, oamenii au pierdut dreptul de a intra în grădina cerească, a mulțumirii de sine divine ¹⁶⁻¹⁹."

Când Sri Yukteswar și-a terminat discursul, am contemplat cu o nouă venerație paginile din *Geneză*.

"Maestre, pentru prima dată simt obligații filiale față de Adam și Eva!"

16-1: Pe baza referințelor astronomice din literatura hindusă străveche, erudiții au fost capabili să stabilească perioadele când au trăit autorii. Cunoașterea științifică a rishilor era foarte mare; în *Kaushitaki Brahmana* găsim pasaje astronomice precise care indică faptul că în anul 3100 î.C.

hindușii erau foarte avansați în astronomie, ceea ce avea o valoare practică în determinarea momentelor favorabile pentru ceremoniile astrologice. Un articol de Tara Mata din *East-West*, februarie 1934, afirmă despre *Jyotish* sau tratatele astronomice vedice: "El conține înțelepciunea științifică care a menținut India în fruntea tuturor națiunilor antice și a făcut din ea Mecca aspiranților însetați de cunoaștere. *Brahmagupta*, una din lucrările din *Jyotish*, este un tratat astronomic care se ocupă cu asemenea subiecte, cum ar fi: mișcarea heliocentrică a corpurilor planetare în sistemul nostru stelar, forma sferică a pământului, lumina reflectată a lunii, mișcarea de revoluție a pământului, prezența stelelor fixe în Calea Lactee, legea gravitației și alte fenomene științifice ce nu au apărut în lumea occidentală până la Copernic și Newton."

Așa numitele "cifre arabe", prețioase în dezvoltarea matematicii occidentale au fost aduse în Europa în secolul IX, prin intermediul arabilor, din India, unde acel sistem de notare fusese formulat din antichitate. O lumină suplimentară asupra moștenirii științifice vaste a Indiei va putea fi găsită în lucrările următoare: *History of Hindu Chemistry*, de P. C. Ray; *Positive Sciences of the Ancient Hindus*, de B. N. Seal.

16-2: Binecuvântarea ce derivă ca urmare a simplei vederi a unui sfânt.

16-3: Una din fetele pe care familia mea mi-o alesese în calitate de viitoare soție, s-a căsătorit cu verișorul meu Prabhas Chandra Ghosh (Sri Ghosh a fost vice-președinte al Societății Yogoda Satsanga din India din 1936 până la moartea sa, în 1975).

16-4: O serie de 13 articole despre verificarea istorică a teoriei despre *Yugas* a lui Sri Yukteswar a apărut în revista *East-West* (Los Angeles) din septembrie 1932 până în septembrie 1933. Aceste cicluri sunt descrise în prima parte a lucrării "Știința sacră" a lui Sri Yukteswar.

16-5: În anul 12.500 D.C.

16-6: Scripturile Indiei situează epoca noastră într-o *Kali Yuga* făcând parte dintr-un ciclu universal incomparabil mai întins decât ciclul echinocțiilor, de 24.000 de ani, de care s-a ocupat Sri Yukteswar. Ciclul universal al Scripturilor este de 4.300.560.000 de ani și reprezintă o Zi a Creației, sau durata totală a sistemului nostru solar în configurația sa actuală. Această vastă concepție a înțelepților are ca bază relația dintre durata anului solar și numărul $\pi = 3,14159$.

Durata vieții ansamblului cosmosului se întinde, conform înțelepților antici, la 314.159.000.000.000 de ani solari, sau "O Eră a lui Brahma".

Savanții estimează că vârsta actuală a Pământului este de peste 2.000.000.000 de ani, pe baza cantității de plumb în rocile radioactive. Scripturile Indiei declară că un glob ca al nostru ar putea fi distrus din două motive : majoritatea locuitorilor săi devine fie orientată total pozitiv și în final se eliberează de înălțuirile planului fizic, fie orientată total negativ. În ambele cazuri, mintea lumii generează o forță care eliberează atomii captivi ce constituie pământul.

Se anunță uneori "sfârșitul lumii" ca fiind foarte apropiat. Ultima predicție a sfârșitului a fost dată de pastorul Chas. G. Long din Pasadena, care a stabilit "Ziua Judecății Finale" pentru 21 septembrie 1945. Reporterii de la *United Press* mi-au cerut opinia. Le-am explicat că ciclul planetari se dezvoltă urmând o progresie continuă, conform planului divin. Nu este prevăzută nici o disoluție apropiată a globului terestru; planeta noastră, sub aspectul ei actual, mai are 2.000.000.000 de ani de cicluri echinocțiale ascendente și descendente. Datele provenite de la rishis pentru epocile pământului merită un studiu atent în Occident; revista *Time* (17 decembrie 1945, pag.6) le-a numit "statistici liniștitoare".

16-7: capitolul VI:13.

16-8: "Ochiul tău este luminătorul corpului. Când ochiul tău este sănătos, tot corpul tău este luminat; dar când ochiul tău este rău, corpul tău este în întuneric. Ai grijă ca lumina care este în tine să nu se întunece." (LUCA, 2.34-35)

16-9: Unul din cele șase sisteme ale filosofiei indiene, *Sankhya* conduce ființele la eliberarea finală prin cunoașterea a 25 de principii, începând cu *prakriti* sau natura și cu *purusha* sau spiritul.

16-10: *Sankhya Aphorisms* , I:92.

16-11: *Matei* 24:35.

16-12: *Matei* 12:50.

16-13: IOAN, 8.31,32. Sfântul Ioan certifică: "Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu (adică celor stabiliți în Conștiința Cistică omniprezentă)" IOAN, 1.12.

16-14: "Femeia a răspuns șarpelui: «putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină». Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți." GENEZA, 3.2-3.

16-15: "Omul a răspuns: «Femeia pe care tu mi-ai dat-o ca sa fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat» ... Femeia a răspuns: «Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom." GENEZA, 3.12-13

16-16: "Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut Dumnezeu, i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Creșteți și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ" GENEZA, 1.27-28.

16-17: "Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu". GENEZA 2.7.

16-18: "Șarpele (forța sexuală) era cel mai șiret dintre toate animalele câmpului (toate celelalte simțuri)". GENEZA 3.1

16-19: "And the Lord God planted a garden eastward in Eden; and there he put the man whom he had formed."-*Gen* . 2:8. "Therefore the Lord God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken."-*Gen* . 3:23. The divine man first made by God had his consciousness centered in the omnipotent single eye in the forehead (eastward). The all-creative powers of his will, focused at that spot, were lost to man when he began to "till the ground" of his physical nature.

"Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care îl întocmise" GENEZA 2.8; " De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat" GENEZA 3.23. Omul Divin creat pentru prima dată de Dumnezeu avea conștiința focalizată în ochiul unic omnipotent situat în mijlocul frunții (răsărit). Toate puterile creatoare ale voinței sale, focalizate în acea zonă, au fost pierdute de om atunci când acesta a început "să cultive pământul" naturii sale fizice.

Povestea lui Adam și Eva corespunzătoare tradiției hinduse se regăsește în bătrâna purana *Srimad Bhagavata*. Primul bărbat și prima femeie (ființe cu forma fizică) se numesc Swayambhuva Manu ("bărbatul născut de Creator") și soția sa Satarupa ("image adevărată"). Cei cinci copii ai lor s-au căsătorit cu *Prajapattis* (ființe perfecte care-și pot asuma o formă corporală); din aceste prime cinci familii divine a luat naștere rasa umană.

Niciodată, în Orient sau în Occident, n-am mai auzit pe cineva explicând Scripturile creștine cu atâta profunzime spirituală ca Sri Yukteswar.

"Teologii au înțeles greșit cuvintele lui Isus", spunea Maestrul, "în pasaje ca: 'Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine' (IOAN 14.6). Iisus afirmă nu că El este unicul Fiu al lui Dumnezeu, ci că nici un om nu atinge Absolutul inexprimabil, Tatăl transcendent, aflat dincolo de Creație, mai înainte de a fi manifestat Fiul, sau Conștiința Critică, în mod activ în sânul Creației. Iisus, care realizase unitatea totală cu Conștiința Critică, se identifică cu aceasta pentru că simțul individualității sale se dizolvase de mult timp!"

Când Sf. Pavel scrie: "Dumnezeu... care a făcut toate lucrurile" (EFESENI, 3.9) și când Isus spune: "Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu" (IOAN, 8.58), esența acestor cuvinte este impersonalitatea.

Un mod de a gândi timorat și laș îi face pe mulți oameni obișnuiți să creadă că un singur om a fost Fiul lui Dumnezeu, "Isus a fost unicul Fiu al lui Dumnezeu", zic ei, "cum aş putea eu, un muritor, să-L egalez?" Dar toți oamenii sunt creație divină și trebuie într-o zi să se supună cuvintelor lui Isus: "Fiți deci desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru ceresc desăvârșit este!" (MATEI, 5.48) "Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem! Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (IOAN EPISTOLA ÎNTÂI, 2.1)

Cunoașterea legii *karma*-ei și a corolarului ei, reîncarnarea (VEZI CAPITOLUL 43), rezultă din multe texte biblice, astfel: "Dacă varsă cineva sângele omului și sângele lui să fie vărsat de om." GENEZA, 9.6. Dacă fiecare ucigaș trebuie să fie el însuși ucis "de către om", acest proces cere, în majoritatea cazurilor, mai mult decât o singură existență. Poliția contemporană nu este suficient de rapidă!

Biserica creștină timpurie a acceptat doctrina reîncarnării, care a fost explicată de gnostici și numeroși părinți ai bisericii, inclusiv Clement de Alexandria (sec. III) și sfântul Jerome (sec. V). Doctrina a fost pentru prima dată declarată erezie în anul 553 d. C. de către cel de-al doilea Sinod de la Constantinopol. La acel moment, mulți creștini credeau că doctrina reîncarnării oferea mai mult decât o etapă în timp și spațiu, ceea ce nu-i încuraja să lupte pentru eliberarea imediată. Dar adevărurile suprimate conduc în mod tulburător la nenumărate erori. Milioane de oameni nu și-au utilizat "unica lor viață" pentru a-l căuta pe Dumnezeu, ci pentru a se bucura de această lume - pentru o perioadă foarte scurtă, după care o pierd pentru totdeauna! Adevărul este că omul se reîncarnează pe pământ de nenumărate ori până când recâștigă conștient statutul său de fiu al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL: 17

Sasi și cele trei safire

"Deoarece voi aveți o părere atât de bună despre Swami Sri Yukteswar, voi merge să-l văd și eu!" Doctorul Narayan Chunder Roy a zis aceasta pe un ton condescendent. Ca un bun discipol, m-am abținut să mă arăt indignat.

Interlocutorul meu, chirurg veterinar, era un materialist convins. Fiul său, Santosh, mă rugase să mă ocup de tatăl lui, dar cazul părea disperat.

A doua zi, Dr. Roy m-a însoțit la ashram-ul din Serampore. Maestrul i-a acordat o scurtă întrevedere, marcată de ambele părți de o tăcere încăpățânată; vizitatorul a plecat nemulțumit.

"De ce ai adus un mort la ashram" mă întrebă Sri Yukteswar după ce scepticul din Calcutta plecă.

"Dar, Maestre, medicul este totuși viu!"

"Da, dar va muri în curând."

Eram șocat. "Aceasta va fi o lovitură teribilă pentru fiul său. Santosh spera că timpul vă goni ideile materialiste ale tatălui său. Te implor, Maestre, ajută-l pe acest om."

"Foarte bine, o să o fac pentru tine." Fața gurului meu era liniștită.

"Orgoliosul doctor de cai este, fără să o știe, un diabetic avansat. El va cădea la pat peste 15 zile. Medicii nu-l vor putea ajuta; va trebui să moară peste 6 săptămâni, începând de astăzi. Numai datorită intervenției tale se va vindeca la acea dată. Dar cu o singură condiție: convinge-l să poarte o brățară astrologică. Vei vedea cât de dificil va fi; se va împotrivi ca unul din caii săi înainte de operație!" Maestrul surâse.

După un moment de tăcere, în care mă întrebam cum să înving împreună cu Santosh încăpățânarea doctorului, Sri Yukteswar continuă:

"De îndată ce se va simți mai bine sfătuiește-l să nu mai mănânce carne. Vei vedea că nu va urma acest sfat și va muri peste 6 luni, chiar în momentul în care se va crede vindecat. Aceste 6 luni suplimentare de viață nu-i sunt date decât pentru că tu mi-ai cerut-o!"

A doua zi, i-am sugerat lui Santosh să comande o brățară la un bijutier. Ea a fost gata 7 zile mai târziu, dar Dr. Roy a refuzat să o poarte.

"Mă simt cum nu se poate mai bine. Nu mă impresionați voi cu superstițiile voastre astrologice." Doctorul mi-a aruncat o privire tăioasă.

Mi-am amintit amuzat că Sri Yukteswar îl comparase cu un cal recalcitrant. A mai trecut o săptămână; veterinarul, îmbolnăvit subit, a consimțit supus să poarte brățara. Două săptămâni mai târziu, medicul curant mi-a spus că situația era disperată. A adăugat detalii convingătoare asupra ravagiilor produse de diabet.

Am scuturat din cap. "Gurul meu a declarat că Dr. Roy se va restabili în urma unei boli care va dura o lună."

Doctorul m-a privit cu ochii mari, neîncrezător. Dar peste 15 zile el mi-a spus parcă scuzându-se:

"Dr. Roy este complet restabilit!" a exclamat el. "Este cazul cel mai uimitor din cariera mea. Niciodată un muribund nu și-a recăpătat forțele într-un mod atât de inexplicabil. Gurul vostru trebuie să fie un profet cu puterea de a vindeca!"

După o întrevedere cu Dr. Roy, în care l-am prevenit asupra avertismentului lui Sri Yukteswar de a nu mânca carne, nu l-am mai revăzut timp de 6 luni. Într-o zi, când stăteam pe veranda casei mele de pe strada Gurpar, el m-a abordat astfel:

"Spune-i Maestrului tău că nu mi-am recăpătat forțele decât pentru că am mâncat multă carne! Vederile lui neștiințifice asupra regimului alimentar nu m-au influențat!" Este adevărat că Dr. Roy părea icoana vie a sănătății.

Dar a doua zi Santosh a sosit ca o furtună: "În această dimineață tatăl meu a murit!"

Aceasta a fost una din cele mai neobișnuite experiențe pe care le-am avut cu Maestrul. El l-a vindecat pe veterinarul încăpățânat, în ciuda neîncrederii sale, prelungindu-i cu șase luni existența terestră, numai pentru că eu îl rugasem. Sri Yukteswar dovedea astfel bunătatea și înțelegere nelimitată discipolilor sinceri, care-l implorau cu ardoare.

Eram mândru de privilegiul de a-mi putea conduce prietenii din universitate la guru-l meu. Cei mai mulți abandonau cu această ocazie, cel puțin în ashram, scepticismul lor religios, atât de "la modă" în acele vremuri.

Unul dintre ei, pe nume Sasi, a petrecut multe week-end-uri fericite la Serampore. Maestrul l-a îndrăgit și era dezolat de viața dezordonată pe care o ducea tânărul.

"Sasi, dacă nu te îndrepti, te vei îmbolnăvi grav peste un an." Sri Yukteswar îl privi exasperat pe prietenul meu, dar în același timp plin de afecțiune: "Îl iau ca martor pe Mukunda: să nu spui că nu te-am prevenit."

Sasi râse: "Maestre îți las grija de a interveni în favoarea mea! Sunt plin de bunăvoință, dar voința mea este slabă. Pe acest pământ, tu ești singurul meu salvator; nu cred în nimeni altcineva decât în tine."

"Trebuie cel puțin să porți un safir albastru de 2 karate. Acasta te va ajuta."

"Nu am bani pentru asta. Totuși, Guruji drag, dacă necazul vine, eu cred din toată inima că mă vei proteja."

"Peste un an tu-mi vei aduce 3 safire", a replicat Sri Yukteswar cu un aer enigmatic. "Nu-ți vor mai fi de nici un folos atunci."

În mod regulat, conversația revenea asupra acestui subiect. "Nu mă pot corecta!", se plângea Sasi cu o disperare comică. "Și încrederea mea în tine, Maestre, îmi este mai scumpă decât orice bijuterie!"

Un an mai târziu, l-am vizitat la Calcutta pe gurul meu, care era acasă la discipolul său, Naren Babu. Spre ora 10 dimineața, Sri Yukteswar și cu mine meditam în liniște în salonul de la etajul unu, când am auzit ușa deschizându-se. Dintr-o dată, Maestrul s-a ridicat.

"Este acel Sasi", a remarcat el grav. "S-a scurs un an: cei doi plămâni ai săi s-au dus! El a disprețuit sfatul meu. Spune-i că nu vreau să-l văd."

Frapat de tonul solemn al Maestrului, m-am repezit pe scară, când Sasi tocmai urca.

"O, Mukunda, sper că Maestrul este aici! Simt că este aici!"

"Da, dar nu vrea să fie deranjat."

Sasi a izbucnit în plâns și a trecut pe lângă mine pentru a se arunca la picioarele lui Sri Yukteswar, depunând acolo 3 safire magnifice.

"Guru atotștiutor, doctorii mi-au spus că am tuberculoză pulmonară. Ei cred că nu mai am decât trei luni de trăit! Implor umil ajutorul tău, căci știu că doar tu mă poți salva!"

"Nu este puțin prea târziu să te gândești la viața ta? Du-te cu pietrele tale; ele nu mai sunt eficiente." Ca un sfînx, Maestrul s-a închis într-o tăcere imperturbabilă, punctată de suspinele tânărului.

Am avut intuiția că Sri Yukteswar nu făcea altceva decât să verifice încrederea lui Sasi în puterea lui Dumnezeu de a-l vindeca. Deci n-am fost de loc surprins când, o oră mai târziu. Maestrul aruncă o privire afectuoasă prietenului meu, doborât de durere:

"Ridică-te Sasi! Nu tulbura pacea unei case străine! Du safirele înapoi de unde le-ai cumpărat; acum ele nu-ți mai sunt de nici un folos. Cumpără totuși o brățară astrologică pe care să o porți. Nu te teme, în câteva săptămâni vei fi vindecat!"

Un surâs a luminat fața scăldată în lacrimi a lui Sasi, ca soarele după ploaie: "Preaiubite Maestru, trebuie să iau medicamente?"

Sri Yukteswar s-a arătat foarte indulgent: "Cum vrei; iei sau nu, tot una este! Mai degrabă își vor schimba Soarele și Luna locurile decât să mori tu de tuberculoză!" Apoi a adăugat brusc: "Du-te până nu-mi schimb părerea!"

Tânărul a plecat după un scurt salut. L-am vizitat de mai multe ori în cursul săptămânilor următoare și eram disperat să constat că sănătatea lui se înrăutățea din ce în ce mai mult.

"Sasi nu va supraviețui acestei nopți!" Această declarație a medicului curant și aparența scheletică a prietenului meu m-au obligat să pornesc în grabă la Serampore. Gurul meu a ascultat cu o aparentă indiferență relatarea pe care i-am făcut-o suspinând.

"De ce ai venit să mă deranjezi? Nu l-am asigurat eu pe Sasi că se va vindeca?"

M-am înclinat în fața lui cu respect și am bătut în retragere. Sri Yukteswar nu mi-a spus nici un cuvânt de despărțire, ci s-a închis în tăcere; ochii lui pe jumătate închiși erau fixați în contemplarea unei alte lumi.

M-am întors imediat la Calcutta, acasă la Sasi. Ce surprins am fost să-l găsesc stând la masă și bând lapte!

"O, Mukunda! Ce minune! Acum patru ore am simțit în cameră prezența Maestrului; imediat au dispărut simptomele bolii. Știu că datorită lui sunt complet vindecat."

În câteva săptămâni, Sasi s-a îngrășat și arăta mai bine ca niciodată ¹⁷⁻¹. Dar reacția lui la vindecare a fost marcată de nerecunoștința, căci după aceea a venit rareori în vizită la Sri Yukteswar! Prietenul meu mi-a mărturisit într-o zi că îi era așa de rușine de purtarea sa încât nu mai îndrăznea să mai apară în fața Maestrului.

Am conchis că boala lui Sasi a avut ca efect neașteptat să-i întărească voința, dar să-i strice manierele!

Se apropia sfârșitul primilor doi ani la Colegiul Bisericii Scoțiene. Nu mă puteam lăuda cu studiile mele; puținul timp pe care l-am consacrat studiilor aveau doar rolul de a mă împăca cu familia mea. Doi profesori veneau regulat acasă, dar de cele mai multe ori eu eram absent. Aceasta a fost singura regularitate din cariera mea școlărească!

În India, doi ani de colegiu încununați de succes aduc o diplomă de licență intermediară; în acel moment studentul poate opta să-și continue studiile încă doi ani pentru a obține licența definitivă.

Se apropia examenul final. Am sosit la Puri, unde gurul meu urma să petreacă mai multe săptămâni. Speram ca el să-mi dea voie să nu mă prezint la examene, drept pentru care i-am adus la cunoștință lipsa mea de pregătire.

Dar Maestrul a surâs consolator: "Tu ți-ai îndeplinit din toată inima îndatoririle spirituale și nu poți să neglijezi colegiul. Apleacă-te conștiincios asupra cursurilor în săptămâna care ți-a rămas și eforturile tale vor da roade."

Am revenit la Calcutta, reprimându-mi îndoielile asupra utilității acestei munci de ultima clipă. La vederea teancurilor de cărți de pe masa mea de lucru, mă simțeam ca un călător rătăcit în deșert. O lungă meditație mi-a adus inspirația de a mă pune pe treabă. Deschideam cărțile una după alta, la întâmplare, studiind doar paginile care-mi cădeau astfel sub ochi. După ce am făcut această muncă timp de o săptămână, câte 18 ore pe zi, mă consideram expert în arta pregătirii în pripă!

Zilele de examen au fost o justificare a ceea ce părea procedura hazardului! Am luat toate examenele, deși la limită. Felicitările părinților și ale prietenilor erau însoțite de exclamații de uimire.

La întoarcerea mea la Puri, Sri Yukteswar mi-a dat o veste plăcută. "Ți-ai terminat studiile la Calcutta; voi aranja ca să-ți faci următorii 2 ani aici în Serampore."

Eram uimit: "Maestre, nu există cursuri de literatură în acest oraș!" Colegiul din Serampore, singurul stabiliment de învățământ superior, nu posedă decât cursuri de 2 ani pentru diploma de licență intermediară.

Maestrul a surâs vesel: "Sunt prea bătrân pentru a face o chetă ca să fondez o universitate pentru tine! Cred că totuși aș putea convinge pe altcineva să o facă."

Două luni mai târziu, profesorul Howells, rectorul Colegiului din Serampore, a anunțat public că a reușit să strângă fonduri pentru a deschide cursuri de 4 ani. Colegiul din Serampore devenea o secție a Universității din Calcutta. Am fost unul din primii candidați înscriși.

"Ce bun ești cu mine, Guruji! Am dorit atât de mult să plec de la Calcutta pentru a-mi petrece fiecare zi alături de tine, la Serampore. Profesorul Howells nu știe cât de mult datorează ajutorului tău tăcut!"

Sri Yukteswar m-a privit sever: "De acum înainte nu vei mai pierde atâtea ore în tren; timpul economisit îl vei folosi astfel pentru studii! Sper că nu te vei mai mulțumi cu o spoială de ultimă oră și că vei studia serios!" Dar în tonul său se simțea lipsa de convingere ¹⁷⁻².

17-1: În 1936 am auzit de la un prieten că Sasi era încă într-o stare excelentă de sănătate.

17-2: Ca mulți înțelepți, Sri Yukteswar era mâhnit de tendința materialistă a educației moderne. În ciuda faptului că natura umană este triplă, numai aspectele fizice și mentale sunt în general recunoscute și dezvoltate. Puține școli explică legile spirituale ale fericirii sau învață că înțelepciunea constă în a ghida viața omului în perfectă armonie cu Voința Divină.

Tinerii, care aud astăzi la colegii și universități că omul nu este decât un "animal superior", nu sunt pregătiți să facă o cercetare spirituală, nici să considere că omul este, în esența sa, făcut după chipul lui Dumnezeu. Emerson scria: "Căci numai ceea ce avem în interior putem vedea în exterior. Dacă nu întâlnim zei, aceasta-i din cauză că noi nu adăpostim niciunul". Cel care-și imaginează că numai natura sa animală este reală, rămâne străin aspirațiilor divine. Un sistem educațional care nu prezintă Spiritul ca fiind motivul principal al existenței umane oferă *avidya*, sau falsa cunoaștere. "Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc

lipsă de nimic și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol."
APOCALIPSA, 3.17

Educația acordată tinerilor din India antică era ideală. La vârsta de 9 ani, elevul era primit ca "un fiu" într-o gurukula (căminul familiei guru-lui ca așezământ pentru învățământ). "Băiatul modern petrece anual a opta parte din timpul său la școală; indianul își petrece întregul său timp acolo", scrie profesorul S. V. Venkateswara în *Indian Culture Through the Ages* (vol. 1; Longmans, Green & Co). "Acolo există un sentiment al solidarității și responsabilității, o ocazie amplă pentru exercițiul încrederii în sine și al individualității. Există un standard al culturii ridicat, disciplină autoimpusă și o atitudine severă față de îndatoriri, acțiuni lipsite de egoism și sacrificiu, combinate cu respectul de sine și cel acordat celorlalți; un standard înalt al demnității academice, un simț al nobleței și un țel înalt al vieții umane."

CAPITOLUL: 18

Fachirul musulman

"Cu mulți ani în urmă, în camera pe care o ocupi tu acum, un fachir musulman a făcut 4 minuni sub ochii mei!"

Sri Yukteswar a făcut această declarație surprinzătoare la prima sa vizită în noua mea locuință. Curând după înscrierea mea la Colegiul din Serampore, am închiriat o cameră într-o pensiune învecinată, numită *Panthi* (reședință pentru studenți; de la *pantha*: rătăcitor, căutător al cunoașterii) Era o casă de cărămidă, în stil vechi, cu vederea spre Gange.

"Ce coincidență, Maestre. Acești pereți proaspăt zugrăviți au deja amintiri?" Am privit camera mobilată simplu, cu un interes nou.

"Este o poveste lungă." Guru-l meu surâse. "Fachirul ¹⁸⁻¹ se numea Afzal Khan. El își avea puterile sale extraordinare de la un yoghin hindus, pe care-l întâlnise cu mulți ani în urmă.

'Fiule, mi-e sete; mergi să-mi aduci un pic de apă.' Astfel i-a vorbit un *sannyasin* plin de praf lui Afzal, pe când era copil, într-un sătuc din Bengalul oriental.

'Eu sunt musulman, Maestre. Cum poți tu, un hindus, să accepți apă din mâinile mele?'

'Îmi place sinceritatea ta copile. Eu nu respect regulile impuse de un sectarism care nu-și are originea în Dumnezeu. Du-te și adu-mi repede apă!'

Afzal s-a grăbit să asculte și a fost recompensat de o privire afectuoasă din partea yoghinului.

'Viețile tale anterioare îți aduc o karma bună', a declarat el solemn. 'Te voi învăța o tehnică yoghină ce-ți va permite să comanzi unul din domeniile invizibile. Marea putere pe care o vei primi astfel nu trebuie utilizată decât pentru a face bine și niciodată în scopuri egoiste! Remarc că tu ai din trecut niște gemeni de tendințe distructive; nu le lăsa să crească comițând noi acțiuni rele. Datorită complexității karma-ei tale această viață trebuie să fie folosită pentru a împleni stăpânirea sistemului yoga cu țelurile umanitare cele mai înalte.'

Maestrul a dispărut după ce l-a învățat pe copilul uimit o tehnică yoghină complicată.

Timp de 20 de ani, Afzal a perseverat în practica yoga. Realizările lui miraculoase i-au adus admirația generală. Se spunea că un spirit dezîncarnat, pe care el l-a numit "Hazrat", îl urma pas cu pas, îndeplinindu-i cele mai mici dorințe.

Disprețuind avertismentul maestrului, Afzal a început să abuzeze de puterile sale. Toate obiectele pe care le atingeau dispăreau fără a lăsa urme, fenomen care făcea din Afzal Khan un invitat puțin recomandabil!

Din timp în timp, el vizita marile magazine de bijuterii din Calcutta, dându-se drept cumpărător potențial. Toate bijuteriile pe care le atingeau dispăreau la puțin timp după ce părăsea prăvălia.

Deseori, sute de inși dornici să-i descopere secretele îl urmau pe Afzal. Uneori, fachirul îi invita să facă o călătorie în compania sa. La ghișeu el aranja să atingă un pachet de bilete. Apoi le dădea înapoi casierului, spunând: 'M-am răzgândit: nu le mai cumpăr!' Totuși în momentul când trebuia să se urce în tren cu amicii săi, Afzal era în posesia numărului necesar de bilete ¹⁸⁻².

Aceste fapte au provocat indignarea generală; bijutierii și casierii din Bengal erau în pragul depresiei nervoase. Poliția se arăta neputincioasă să-l aresteze pe Afzal; fachirul putea suprima imediat dovezile cele mai copleșitoare doar ordonându-i lui Hazrat: "Du aceasta de aici!"

Sri Yukteswar s-a ridicat și s-a dus în balconul camerei mele care dădea spre Gange. L-am urmat acolo, dornic să aud mai multe despre incredibila tombolă fachirică.

"Această casă *Panthi* a aparținut la început unuia din prietenii mei, ce l-a cunoscut pe Afzal și care l-a invitat odată cu vreo 20 de vecini, printre care eram și eu. Atunci eram tânăr și eram curios să-l cunosc pe celebrul fachir. Am luat de altfel precauția de a nu avea la mine nici un obiect de valoare! Afzal m-a examinat cu un ochi inchizitor și a zis:

'Ai brațele puternice. Coboară în grădină, ia o piatră destul de lustruită și scrie-ți pe ea numele cu cretă. Apoi, arunc-o cât poți mai departe în Gange.'

Am făcut ce mi-a spus. După ce piatra s-a cufundat în valuri, musulmanul mi s-a adresat din nou:

'Umple această cană în Gange, aproape de casă.'

Am revenit cu cana plină cu apă și Afzal a strigat: 'Hazrat, pune piatra în această cană!'

Acestea fiind spuse, piatra a apărut dintr-o dată; am scos-o, semnătura mea era la fel de lizibilă ca și atunci când am scris-o.

Babu ¹⁸⁻³, unul din prietenii mei, purta un ceas de aur vechi și greu cu lanț de aur. Fachirul l-a examinat cu o admirație de rău augur. După puțin timp el a dispărut!

'Afzal, fă-mi plăcerea și dă-mi înapoi această prețioasă amintire de familie!' s-a rugat prietenul meu aproape plângând.

Musulmanul a tăcut un moment, apoi a răspuns: 'Ai 500 de rupii într-un seif de fier. Adu-mi-le și te voi ajuta să-ți regăsești ceasul.

Prietenul meu s-a dus acasă emoționat și s-a întors cu suma cerută, pe care i-a dat-o lui Afzal.

'Du-te la podețul din apropierea casei tale', a spus fachirul. 'Roagă-l pe Hazrat să-ți dea ceasul și lanțul.'

Prietenul meu s-a conformat. Când s-a întors avea un aer ușurat, deși fără bijuterie.

'De îndată ce l-am chemat pe Hazrat, așa cum m-ai învățat, ceasul mi-a căzut în mâna dreaptă prin aer! Fii sigur că l-am închis în seif înainte de a reveni!

Martorii acestei scene tragi-comice l-au privit pe Hafzal cu dușmănie. Acesta a continuat cu calm:

'Cereți orice de băut; Hazrat vă va îndeplini toate dorințele!'

Unii au cerut lapte, alții sucuri de fructe. N-am fost surprins când prietenul meu epuizat, Babu, ceru whisky! Musulmanul a dat un ordin și serviabilul Hazrat a adus sticle închise care au aterizat pe podea trecând prin aer. Fiecare a găsit ceea ce dorea.

Promisiunea unui nou miracol nu putea decât să-i facă plăcere gazdei noastre; Afzal ne-a oferit un festin instantaneu!

'Comandați felurile cele mai costisitoare', a sugerat Babu, prietenul meu, cu un aer sumbru 'Măcar asta să am și eu pentru cele 500 de rupii! Mâncărurile să fie servite în veselă de aur!'

De îndată ce fiecare invitat și-a formulat dorința, fachirul l-a interpellat pe binevoitorul Hazrat. A urmat o harababură de nedescris, un dans al unor vase de aur cu mâncăruri savant preparate și fructe care nu erau de sezon sosind de nicăieri la picioarele noastre. Toate erau apetisante. Masa a durat o oră; în sfârșit, invitații s-au ridicat pentru a-și lua rămas bun. Un zgomot înspăimântător, ca acela făcut de vase aruncate grămadă, unele peste altele, ne-a obligat să întoarcem capul: nu mai era nici o urmă de vase sau de mâncăruri!

"Guruji", am intervenit eu, "dacă Afzal avea puterea de a crea vase de aur, de ce își mai însușea el bunurile altuia?"

"Fachirul nu era un realizat spiritual", a explicat Maestrul. "El stăpânea o anumită tehnică yoghină ce-i permitea accesul la un plan astral unde toate dorințele sunt imediat îndeplinite. Prin intermediul unei ființe astrale, Hazrat, musulmanul poseda puterea de a extrage, printr-un act de voință, atomii din orice obiect pornind de la o energie eterică. Dar obiectele astfel constituite, produse din astral, sunt prin natura lor extrem de instabile; ele nu se conservă decât un timp foarte scurt ¹⁸⁻⁴. Totuși Afzal era avid de bunuri terestre care, mai greu de obținut, sunt mult mai durabile.

Am râs. "Uneori se evaporă și ele într-un mod neobișnuit!"

"Afzal nu era un om de realizare divină", a continuat Maestrul. "Să facă miracole stabile și folositoare nu pot decât adevărații sfinți, pentru că ei sunt în armonie cu Creatorul Omnipotent. Afzal nu era decât un om care posedea anumite puteri paranormale ce deschideau ușa spre un domeniu inaccesibil oamenilor înainte de moarte."

"Am înțeles, Guruji. Această lume de dincolo pare să aibă aspecte încântătoare."

Maestrul a aprobat. "De atunci, nu l-am mai revăzut pe Afzal; dar, câțiva ani mai târziu, Babu a venit la mine arătându-mi un ziar ce relatea confesiunea publică a fachirului musulman. Astfel am cunoscut faptele referitoare la inițierea lui Afzal de către un guru hindus."

Sri Yukteswar își amintea cum se termina confesiunea acestuia: "Eu, Afzal Khan, scriu aceasta drept penitență, pentru a fi avertisment tuturor celor care se ambiționează să posede arta de a face minuni. Ani de zile am abuzat de puterile paranormale pe care le aveam de la gurul meu, prin grația divină. Amețit de orgoliu, m-am crezut în afara legilor morale. A venit o zi în care am fost pedepsit sever.

Recent, pe un drum din apropiere de Calcutta, am întâlnit un bătrân șchiop care purta un obiect strălucitor ce părea din aur. I-am vorbit cu invidie:

'Sunt Afzal Khan, marele fachir. Ce ai acolo?'

'Această bucată de aur este singura mea bogăție pe lume; ea nu-l poate interesa pe un fachir. Vindecă-mă te rog!'

Am atins blocul de aur și am plecat fără să-i răspund. Bătrânul se ținea după mine. Deodată, el strigă disperat:

'Aurul meu! Unde este?'

Cum eu nu dădeam nici o atenție strigătului lui, el a vorbit deodată cu o voce tun[toare, neobișnuită în gura unui om cu o aparență atât de umilă.

'Mă recunoști?'

Am înghețat, îngrozit, văzând că bătrânul, acest șchiop mizerabil, nu era altul decât marele sfânt care mă inițiasse în yoga cu mult, mult timp în urmă. Corpul său deveni instantaneu puternic și tânăr.

Vai! Ochii gurului meu aruncau scânteii. 'Am văzut cu proprii mei ochi că îți folosești puterea nu pentru a ajuta oamenii nefericiți, ci pentru a trăi pe seama lor, ca un răufăcător! Îți iau puterile oculte; de acum înainte Hazrat nu mai este obligat să te asculte. Nu vei mai teroriza Bengalul!'

L-am chemat pe Hazrat cu o voce plină de teamă; pentru prima dată el n-a apărut în fața vederii mele interioare. Dar se părea că s-a ridicat dintr-o dată un văl negru dezvelindu-mi conștiința: viața mea rușinoasă s-a derulat în fața mea în toată goliciunea ei.

'Guru, îți mulțumesc că mi-ai gonit iluzia în care trăiam.' Plâteam la picioarele sale. 'Jur să uit ambițiile mele umane. Mă voi refugia în munți pentru a medita în singurătate la Dumnezeu, în speranța de a-mi fi iertat trecutul cel rău!'

Maestrul meu mi-a aruncat în tăcere o privire plină de compasiune. 'Simt că ești sincer', a zis el în sfârșit. 'Drept recompensă pentru primii tăi ani de disciplină strictă și pentru căința ta actuală, îți las un ultim dar. Îți vei pierde toate celelalte puteri, dar în ceea ce privește hrana și îmbrăcămintea, Hazrat îți va da ajutor. Du-te și consacră-te din tot sufletul înțelegerii divine în singurătatea munților.'

Acestea fiind zise, gurul meu a dispărut, lăsându-mă cu lacrimile și cu căința mea. Adio, lume! Nu-mi mai rămâne decât să implor iertarea Tatălui Cosmic!"

18-1: Yoghin musulman; provine de la arabul *faqir*, sărac; original asociat dervișilor aflați sub jurământul sărăciei.

18-2: Tatăl meu mi-a spus că și compania lui de căi ferate, Bengal-Nagpur, a fost una din firmele victimă ale lui Afzal Khan.

18-3: Nu-mi amintesc numele prietenului lui Sri Yukteswar și trebuie să fac referire la el simplu doar cu "Babu" (Domnul).

18-4: La fel cum amuleta mea de argint a dispărut în final de pe acest pământ (s-a dematerializat), orice obiect produs astral urmează aceeași cale (lumea astrală este descrisă în capitolul 43).

CAPITOLUL: 19

Maestrul meu, aflat în Calcutta, apare și în Serampore

"Adesea mă simt asaltat de îndoieli ateiste. Totuși o idee mă sâcăie uneori: oare sufletul nu are posibilități neexploatate? Omul nu-și ratează adevăratul destin dacă nu le explorează?"

Dijen Babu, colegul meu de cameră de la pensiunea *Panthi*, mi-a făcut această confidență când l-am invitat să facă cunoștință cu Sri Yukteswar.

"Maestrul te va iniția în *Kriya Yoga*", i-am răspuns eu. "Aceasta calmează tumultul dualismului prin certitudinea divină interioară."

În acea seară Dijen m-a însoțit la ashram. În prezența Maestrului, o seninătate profundă a pătruns sufletul prietenului meu, care a devenit un vizitator constant. Viața noastră obișnuită nu poate să ne satisfacă nevoile cele mai profunde; omul are o foame nativă față de înțelepciune, chiar dacă de multe ori este inconștientă. Prin cuvintele lui Sri Yukteswar, Dijen urmărea să descopere în el însuși un Eu mai real decât egoul superficial al acestei încarnări tranzitorii.

Dijen și cu mine urmam amândoi cursurile Colegiului din Serampore și ne-am obișnuit să ne ducem la ashram imediat după studiu. Adesea îl vedeam pe Sri Yukteswar stând în picioare în balconul de la etajul 2, întâmpinându-ne cu un zâmbet.

Într-o după-amiază, Kanai, un tânăr rezident al ashramului, ne-a așteptat la ușă cu o veste neplăcută.

"Maestrul lipsește; o telegramă l-a chemat la Calcutta."

A doua zi am primit de la guru-l meu o carte poștală cu următorul conținut: "Voi pleca din Calcutta miercuri dimineața; așteptați-mă la gară la Serampore la trenul de ora 9 dimineața."

Miercuri dimineața, la ora 8:30, am primit un mesaj telepatic de la Sri Yukteswar: "Sunt reținut; nu mă așteptați la trenul de ora 9."

Am comunicat aceste instrucțiuni lui Dijen, care se pregătea să plece.

"Tu și intuiția ta!", a exclamat prietenul meu disprețuitor. "Prefer să cred în cuvântul scris al Maestrului."

Am ridicat din umeri și m-am așezat liniștit, cu hotărârea fermă de a rămâne. Dijen a ieșit mormăind și a trântit ușa după el.

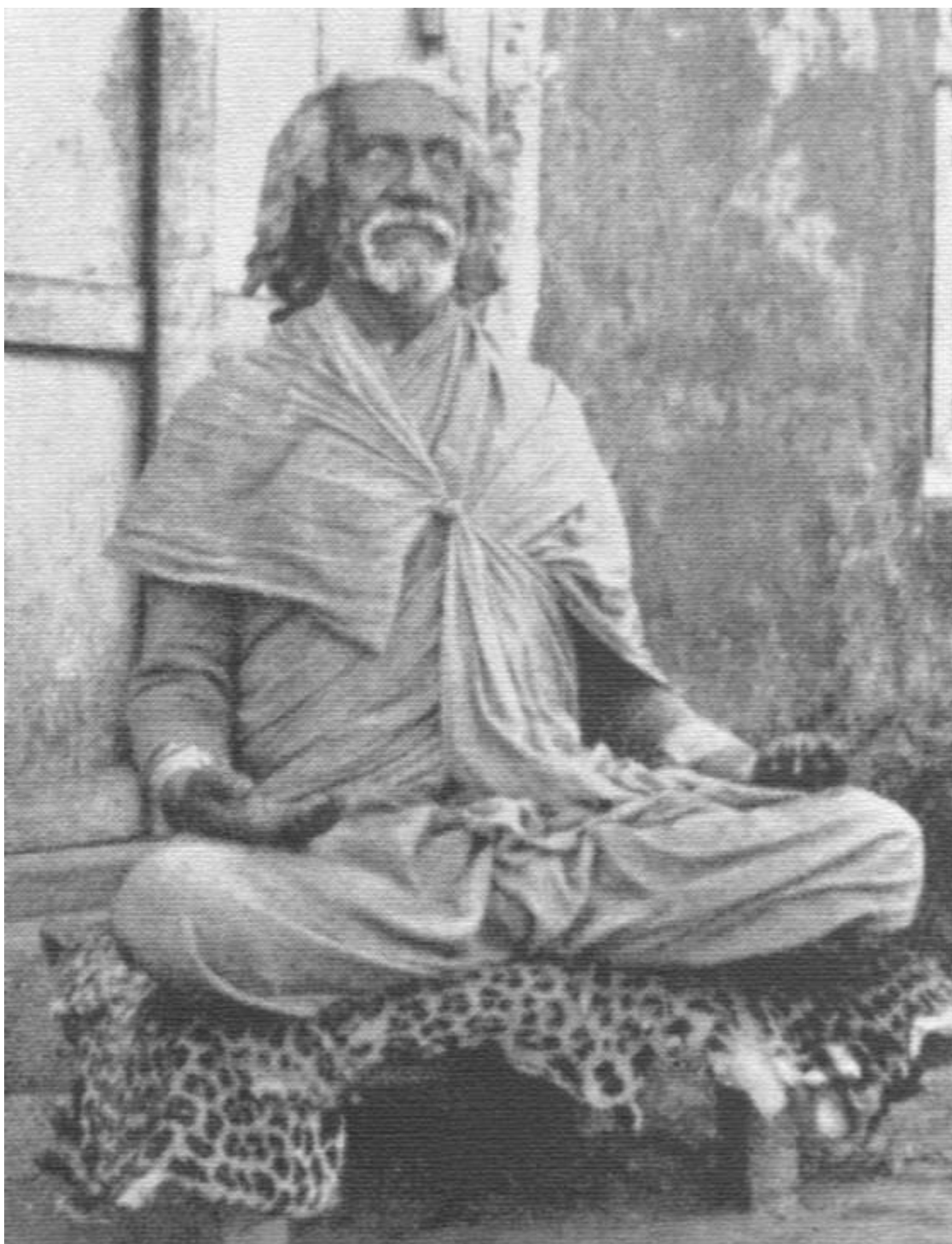
Era destul de întuneric în cameră și m-am dus spre fereastră, care dădea în stradă. Deodată, semiîntunericul s-a transformat într-o lumină orbitoare, în care fereastra cu gratii de fier a dispărut complet. Pe fundalul luminos a apărut Sri Yukteswar în carne și oase!

Ezitănd, înlemnit de o stupoare imensă, m-am aplecat la picioarele sale și, cu un gest de respect obișnuit, i-am atins pantofii; erau cei de toate zilele, de pânză portocalie cu tălpi de împletitură; i-am recunoscut perfect. Roba lui de culoare ocru îmi atinge fața; simțeam nu numai stofa ci și suprafața aspră a pantofilor și umflăturile din dreptul degetelor mari de la picioare. Prea emoționat pentru a putea vorbi, îl priveam cu un aer întrebător.

"Sunt încântat că ai captat mesajul meu telepatic." Vocea lui era calmă, perfect normală. "Mi-am rezolvat treburile la Calcutta și voi sosi la Serampore cu trenul de ora 10."

În timp ce eu continuam să-l privesc uluit, Sri Yukteswar continuă: "Nu este o apariție, sunt eu însumi, în carne și oase. Ți-am acordat această experiență rară din ordinul voinței divine. Așteaptă-mă la gară; Dijen și cu tine mă veți vedea sosind cu hainele pe care le port acum. Voi fi precedat de un tovarăș de călătorie, un băiețel, purtând o cană de argint."

Guru și-a pus mâinile pe capul meu cu o binecuvântare șoptită. Când el a încheiat cu cuvintele "*Taba Asi*" ¹⁹⁻¹, am auzit un zgomot ciudat, ca un tunet îndepărtat ¹⁹⁻². Corpul său s-a topit gradat în lumina orbitoare. Mai întâi au dispărut picioarele, apoi corpul și capul ca un sul de hârtie pe care-l înfășori. Până în ultimul moment am simțit atingerea ușoară a degetelor sale pe părul meu. Îndată lumina a dispărut; nu mai distingeam decât fereastra cu gratii de fier și palidele raze ale soarelui.

Sri Yukteshwar în meditație

Am rămas cufundat într-un soi de toropeală, întrebându-mă dacă nu am fost victima unei halucinații. În acest moment, Dijen intră în cameră cu un aer rușinat:

"Maestrul n-a sosit cu trenul de ora 9, nici cu cel de 9:30." Prietenul meu a spus asta cu aerul de a se scuza.

"Atunci, urmează-mă! eu știu că va veni la ora 10." L-am luat pe Dijen de mână și l-am târât după mine, cu toate protestele lui. După 10 minute eram la gară unde trenul deja sosea.

"Aura Maestrului luminează tot trenul! El este acolo!" am exclamat eu bucuros.

"Visezi!" mi-a spus Dijen râzând batjocoritor.

"Să-l așteptăm aici." I-am descris în detaliu în ce condiții îl vom vedea pe gurul meu. De îndată ce mi-am terminat descrierea, Sri Yukteswar a apărut, purtând aceleași haine pe care i le văzusem mai înainte. Cu un mers încet el îl urma pe un băiețel care ducea o cană de argint.

Pentru un moment am fost înghețat de groază față de straniețea a tot ceea ce mi s-a întâmplat. O întreagă lume familiară, cea a secolului XX materialist, părea că s-a sfărâmat în fața ochilor mei uimiți; mă credeam reîntors în timpul lui Isus, când acesta îi apărea lui Petru pe mare!

Când Sri Yukteswar, Yoghinul-Cristic modern, a ajuns în locul în care Dijen și cu mine stăteam tulburați, Maestrul îi surâse prietenului meu spunându-i:

"Ți-am adresat și ție un mesaj, dar tu nu ai fost capabil să-l recepționezi."

Dijen tăcu privindu-mă cu suspiciune. După ce l-am condus pe guru la ashram, prietenul meu și cu mine ne-am îndreptat spre colegiu. Dijen s-a oprit în plină stradă și-mi zise fierbând de indignare:

"Așa deci! Maestrul mi-a adresat un mesaj! De ce l-ai ascuns? Vreau să-mi explici!"

"Este vina mea dacă oglinda ta mentală oscilează atât de repede și nu poate reflecta instrucțiunile gurului nostru?" am protestat eu.

Mânia dispăru de pe fața lui Dijen. "Înțeleg ce vrei să spui", a zis el pe un ton supărat. "Dar te rog să-mi explici în ce fel ai ghicit că va fi un copil purtând o cană?"

În timp ce îmi terminam istorisirea ciudatei apariții a Maestrului, am ajuns la ușa Colegiului din Serampore.

"Ceea ce am învățat despre puterile gurului nostru", a conchis Dijen, "mă fac să cred că toate universitățile din lume nu sunt decât grădinițe de copii"
~~19-3~~.

19-1: "La revedere" în bengali. Această formulare este un paradox plin de speranță pentru că literal înseamnă: "Atunci vin".

19-2: Sunetul caracteristic al dematerializării atomilor corpului fizic.

19-3: "Asemenea lucruri mi-au fost revelate, însă acum tot ceea ce am scris îmi apare ca neavând decât valoarea unui foc de paie." Astfel a vorbit Sf. Thomas d'Aquino "Printul scolasticii", răspunzând secretarului său care insista asupra necesității de a completa Suma Theologiae. Într-o zi, în 1273, în timpul liturghiei dintr-o biserică din Neapole, sfântul Thomas a avut o revelație mistică remarcabilă. Superioritatea cunoașterii divine l-a copleșit atât de mult, încât el a pierdut orice interes pentru latura intelectuală. Să ne amintim de spusele lui Socrate: "Cât despre mine, tot ce știu e că nu știu nimic." (PLATON, FEDRA)

CAPITOLUL: 20

Nu vizităm Cașmirul

"Tată, aș vrea să-i invit pe Maestru și patru prieteni să mă însoțească în Himalaya în timpul vacanței mari. Poți să-mi procuri șase bilete pentru Cașmir și bani pentru cheltuielile noastre de călătorie?"

Așa cum mă așteptam, tatăl meu a izbucnit în râs: "Este a treia oară când îmi servești aceeași istorie! Nu mi-ai cerut tu același lucru anul trecut și acum doi ani? În ultimul moment, Sri Yukteswar a refuzat să plece.

"E adevărat tată; nu știu de ce gurul meu nu a dorit până acum să vizităm Cașmirul ~~20-1~~. Totuși, dacă îi spun că am obținut deja de la tine biletele, cred că va fi de acord."

Tata n-a fost convins; a doua zi însă el mi-a întins șase bilete de protocol și un pachet de bancnote de zece rupii:

"Nu cred că excursia voastră teoretică are nevoie de toate aceste pregătiri, dar ia-le totuși!"

După amiaza i-am prezentat proiectul meu lui Sri Yukteswar, care a surâs de entuziasmul meu și mi-a răspuns în doi peri: "Mi-ar place să merg; vom

vedea." N-a zis nimic atunci când l-am rugat pe Kanai să ne însoțească. Am invitat deasemenea și trei prieteni: Rajendra Nath Mitra, Jotin Auddy și un al treilea băiat. Am fixat data plecării în luna următoare.

Sâmbătă și duminică am rămas la Calcutta pentru a asista la căsătoria unui verișor, celebrată acasă la noi. Luni de dimineață am sosit la Serampore cu bagajele mele. Rajendra mă aștepta la ușa ashramului.

"Maestrul a plecat să se plimbe. A refuzat să plece în călătoria planificată!"

M-am întristat, dar eram hotărât: "Nu-i voi mai da tatălui meu și a treia oară ocazia să râdă de proiectele mele himerice de călătorie. Hai! vom pleca fără el."

Rajendra a acceptat. Am părăsit ashramul în căutarea unui servitor, știind că Kanai nu ar fi plecat fără Maestru; aveam nevoie de o persoană pentru a se ocupa de bagaje. Mă gândeam la Behari, care servise mai înainte în familia noastră și care acum lucra la un profesor din Serampore. În timp ce mergeam cu un pas rapid, l-am întâlnit pe gurul meu în fața bisericii creștine, nu departe de palatul de justiție din Serampore.

"Unde te duci?" Fața lui Sri Yukteswar era serioasă.

"Maestre, am înțeles că tu și Kanai nu veți lua parte la excursia pe care am proiectat-o. Mă duc să-l caut pe Behari. Îți amintești că, anul trecut, el dorea atât de mult să viziteze Cașmirul cu noi încât și-a oferit serviciile gratuit."

"Îmi amintesc. Totuși nu cred că Behari va accepta."

Eram exasperat. "Dar el abia așteaptă această ocazie!"

Gurul meu și-a reluat tăcut plimbarea. Eu însă am pornit hotărât spre casa profesorului. În curte, Behari m-a primit călduros, atitudine care s-a schimbat în reversul ei de îndată ce am menționat Cașmirul. Cu câteva cuvinte de scuză, m-a părăsit pentru a se refugia în casa stăpânului său. Am așteptat jumătate de oră, sperând vag că această întârziere se datora pregătirilor de călătorie. În sfârșit, am bătut la ușă.

"Behari a plecat pe scara de serviciu, acum jumătate de oră." Un zâmbet ușor apărui pe buzele celui care m-a informat.

M-am îndepărtat trist, întrebându-mă dacă invitația mea a fost prea brutală sau dacă era influența nevăzută a Maestrului. Când am trecut prin

apropierea bisericii, l-am văzut pe Maestru care se apropia lent de mine. Fără să aștepte răspunsul meu, a exclamat:

"Așa deci, Behari nu a vrut să plece! Ce proiecte mai ai acum?"

M-am simțit ca un copil neascultător, hotărât să-i țină piept tatălui său: "Maestre, îi voi cere unchiului meu să mi-l împrumute pe servitorul său, Lal Dhari."

"Du-te la unchiul tău", a replicat Sri Yukteswar râzând, "dar nu cred că vei avea motive să fii satisfăcut de vizita ta."

Îngrijorat și nemulțumit, l-am părăsit pe guru și am intrat în palatul de justiție din Serampore. Unchiul meu din partea tatălui, Sarada Ghosh, care era avocat, m-a primit afectuos.

"Plec azi în Cașmir cu niște prieteni", i-am spus. "De ani de zile visez la această excursie în Himalaya."

"Mă bucur pentru tine, Mukunda. Pot să fac ceva pentru a-ți face călătoria mai plăcută?"

Aceste cuvinte m-au încurajat. "Dragă unchiule, mi l-ai putea împrumuta pe servitorul tău, Lal Dhari?"

Această cerere modestă a avut efectul unui cutremur. Unchiul meu a făcut un salt atât de violent încât a răsturnat scaunul; hârtiile de pe birou au zburat în toate părțile; pipa sa a căzut cu zgomot pe podea.

"Egoistule!" a strigat unchiul meu fierbând de indignare. "Ce insolență! Cine se va mai ocupa de mine dacă tu îmi iei servitorul pentru una din călătoriile tale de plăcere?"

Mi-am ascuns surpriza, gândindu-mă că această schimbare bruscă de atitudine nu era decât unul din misterele acestei zile atât de bogată în enigme. Am bătut în retragere cu mai multă grabă decât demnitate!

M-am întors la ashram, unde prietenii mei mă așteptau deja. În mintea mea a început să-și facă loc convingerea că modul de comportare al Maestrului era inspirat de o rațiune superioară. M-am simțit cuprins de remușcări la ideea de a nu-l asculta pe gurul meu.

"Mukunda, nu ți-ar place să rămâi un pic mai mult în tovărășia mea?" m-a întrebat Sri Yukteswar. "Rajendra și ceilalți pot merge înainte și să te

aștepte la Calcutta; tu ai destul timp să prinzi ultimul tren cu destinația Cașmir."

"Maestre, n-aș vrea să plec fără tine", am zis eu trist.

Prietenii mei n-au dat nici cea mai mică atenție acestei declarații. Au luat o birjă și au plecat cu bagajele. Kanai și cu mine ne-am așezat liniștiți la picioarele gurului. După treizeci de minute de tăcere totală, Sri Yukteswar s-a ridicat pentru a se duce la sala de mese de la etajul unu.

"Kanai, dacă vrei, servește-l pe Mukunda cu mâncare; trenul lui pleacă în curând."

În timp ce mă ridicam, m-am simțit brusc cuprins de grețuri și de dureri de stomac îngrozitoare; durerea era ascuțită și atât de intensă încât mi se părea că am iadul în mine. M-am târât spre gurul meu și m-am prăbușit la picioarele lui cu toate simptomele holerei asiatice! Sri Yukteswar și Kanai m-au dus în salon.

Crispat de durere, am exclamat: "Maestre, îmi depun viața la picioarele tale!" căci mi se părea că sufletul meu va fi smuls din învelișul său carnal.

Jnanavatar Sri Yukteshwar

Sri Yukteswar mi-a pus capul pe genunchii săi, mângâindu-mi ușor fruntea cu o tandrețe angelică.

"Vezi ce ți s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost la gară cu prietenii tăi?! A trebuit să veghez asupra ta în acest mod, pentru că ai ales să te îndoiești de judecata mea voind să faci această excursie într-un moment nepotrivit."

În sfârșit, am înțeles. Pentru că un mare Maestru manifestă rareori puterile în mod vizibil, un observator superficial ar putea crede că evenimentele își urmează cursul lor normal. Intervenția gurului meu era exercitată într-un mod prea subtil pentru a putea fi descoperită. El a pus în jocul său modest pe Behari, pe unchiul meu Sarada, pe Rajendra și pe alții; influența a fost atât de sensibilă încât toți, cu excepția mea, gândeau că situația n-avea nimic neobișnuit.

Cum Sri Yukteswar respecta mereu obligațiile sociale, l-a rugat pe Kanai să caute un doctor și să-l anunțe pe unchiul meu.

"Maestre", am protestat eu, "numai tu singur mă poți vindeca. Starea mea e prea gravă pentru ca un doctor să mai poată face ceva!"

"Copile, Bunăvoința Divină te protejează. Nu te neliniști cu privire la doctor; el nu te va mai găsi în starea asta: tu ești deja vindecat!"

La aceste cuvinte ale guru-lui meu, răul atroce a dispărut. M-am așezat, slăbit încă. A sosit și medicul și m-a examinat cu grijă.

"Ai trecut printr-o criză îngrozitoare", a declarat el. "Voi lua mostre pentru analiză."

A doua zi dimineată, doctorul a sosit în mare grabă. Eu eram așezat și mă simțeam bine.

"Ei bine, vorbești și râzi ca și cum ieri nu erai în ghearele morții!" El îmi luă mâna cu blândețe. "Nu mă așteptam să te găsesc în viață când analizele mi-au arătat că era vorba de holeră asiatică! Ești norocos, tinere, că ai un guru cu o putere de vindecare divină! De asta sunt convins!"

Eram de acord din toată inima. În timp ce doctorul se pregătea să-și ia rămas bun, în ușă au apărut Rajendra și Auddy. Ei păreau supărați, dar supărarea s-a transformat în compasiune când l-au văzut pe doctor și fața mea albă ca varul.

"Eram furioși că nu ne-am întâlnit la trenul de Calcutta, așa cum ne-am înțeles. Ai fost bolnav?"

"Da." Nu mi-am putut reține râsul văzându-i pe prietenii mei punându-și bagajele în același loc ca și în ajun. În acest timp, Maestrul intră în cameră. Mi-am permis un gest de convalescent, prinzându-i mâna cu iubire.

"Guruji", i-am zis. "De la vârsta de doisprezece ani am făcut multe tentative nereușite de a merge în Himalaya. Acum sunt convins că, fără binecuvântarea ta, zeița Parvati ~~20-2~~ va refuza să mă primească!"

20-1: Deși Maestrul meu nu mi-a dat nici o explicație, aversiunea lui față de o vizită în Cașmir în cele două veri este posibil să fi fost produsă de cunoașterea anterioară a faptului că nu venise încă timpul să se îmbolnăvească acolo (vezi capitolul 22).

20-2: Literal, "aparținând munților". Parvati este reprezentată mitologic ca fiind fiica regelui Himalayei (literar, "locuința zăpezilor"), al cărei cămin este reprezentat de un anumit vârf de la granița tibetană. Călătorii uimiți, trecând pe sub acest vârf de munte inaccesibil, văd de departe o formațiune uriașă de zăpadă semănând cu un palat cu turnuri și domuri de gheață.

Parvati, Kali, Durga, Uma și alte zeițe sunt aspecte ale lui *Jaganmatri*, "Mama Divină a Lumii", numită atât de variat pentru a evidenția funcțiile sale particulare. Dumnezeu sau *Shiva* (vezi capitolul 32), în aspectul său transcendent sau para, este inactiv în creație; *Shakti* (energia, forța activă) a sa îl trimite către "consoartele" sale, puterile "feminine" productive ce fac posibilă desfășurarea infinită din cosmos.

CAPITOLUL: 21

Vizităm Cașmirul

"Acum că te-ai refăcut suficient pentru a călători, aș merge cu tine în Cașmir", mi-a declarat Sri Yukteswar la două zile după vindecarea mea miraculoasă de holeră asiatică.

Seara, micul nostru grup de șase persoane a luat trenul spre nord. Prima oprire a fost Simla, maiestuosul oraș al primelor contraforturi ale Himalayei. Am hoinărit pe străzi, admirând orașul magnific.

"Fragi englezești de vânzare!" striga o bătrână chircită la marginea pieții pitorești.

Micile fructe roșii au atras atenția Maestrului. A cumpărat un coș mare și ni l-a oferit lui Kanai și mie. Am gustat o fragă și am scuipat-o imediat.

"Maestre, e acră! Cred că nu-mi vor place niciodată fragii!"

Guru-l meu râse.

"Din contră, îți vor place foarte mult, în America! La masă, gazda ți le va servi cu zahăr și cu frișcă. După ce le va zdrobi cu o furculiță, vei gusta și vei declara: 'Ce delicioase sunt!'. Apoi îți vei aminti de această zi în Simla."

Am uitat complet această prezicere, de care nu mi-am amintit decât după mulți ani, după sosirea mea în America. Am fost invitat la masă la doamna Alice T. Hasey (sora Yogmata), din West Somerville, Massachussetts. La desert, gazda a luat o furculiță, a zdrobit fragii, adăugând zahăr și frișca. "Aceste fructe sunt destul de acre; cred că-ți vor place preparate astfel", a remarcat ea.

Am luat o înghițitură și am exclamat: "Ce delicioase sunt!" am spus eu cu gura plină. Prezicerea guru-lui meu mi-a revenit atunci în memorie. Am rămas blocat la gândul că, cu mulți ani în urmă, spiritul lui Sri Yukteswar, în armonie cu Dumnezeu, detectase programul de evenimente karma-ice în eterul viitorului.

În curând, micul nostru grup a părăsit Simla și a luat trenul pentru Rawalpindi. Acolo am închiriat o birjă mare trasă de doi cai, cu care am făcut o călătorie de 7 zile până la Srinagar, capitala Cașmirului. În cea de a doua zi a călătoriei spre nord, în fața ochilor noștri uimiți a apărut imensitatea Himalayei. Grandioasa panoramă a munților ne umplea de încântare.

"Domnule", zise Auddy adresându-se Maestrului, "mă bucur din plin că pot contempla aceste locuri frumoase în compania dumneavoastră sfântă."

Această remarcă a lui Auddy m-a bucurat, căci eu jucasem rolul de gazdă în excursie. Sri Yukteswar a prins gândul meu, s-a întors spre mine și mi-a șoptit:

"Nu te bucura așa de mult! Auddy e mai puțin încântat de priveliște decât de perspectiva de a se îndepărta de grupul nostru pentru a avea răgazul să fumeze o țigară."

Am fost șocat. "Maestre", am zis eu încet, "nu spune asta. Nu cred că Auddy e fumător." ²¹⁻¹ L-am privit cu atenție pe guru-l meu care nu se înșela niciodată.

"Bine, nu-ți voi mai spune nimic despre Auddy", chicoti Maestrul, "dar vei vedea că, la prima oprire, Auddy nu va lăsa să-i scape ocazia!"

Am ajuns la un mic han. În timp ce conducea caii la adăpost, Auddy zise: "Maestre, îmi dai voie să mă așez lângă birjar? Mi-ar plăcea să stau la aer."

Sri Yukteswar îi dădu voie, dar îmi șopti: "El vrea o țigară proaspătă, nu aer curat."

Trăsura și-a reluat mersul pe drumul prăfuit. Ochii Maestrului scânteiau: "Uită-te afară", mi-a sugerat el, "scoate capul pe geam și vezi cum ia Auddy aer."

M-am supus și am fost surprins să-l văd pe Auddy expirând rotocoale de fum. Mi-am prezentat scuzele de rigoare lui Sri Yukteswar:

"Ai dreptate ca întotdeauna, Maestre. Auddy pufăie ca o locomotivă." Am presupus că prietenul meu ceruse o țigară de la birjar, căci știam că nu-și cumpărase la Calcutta

Rulam pe drumul sinuos și o panoramă magnifică se etala în fața ochilor noștri: râuri, văi, prăpăstii fără fund, versanți pietroși. Am petrecut nopțile în adăposturi rustice. Neavând nici un servitor cu noi, eram nevoiți să ne pregătim singuri masa. Încă slăbit, îmi recăpătăm puterile din zi în zi, deși trăsura în care călătoream nu era confortabilă.

Entuziasmul ne umplea inimile pe măsură ce ne apropiam de Cașmirul central: paradisul lacurilor cu lotuși, al grădinilor plutitoare, al șlepurilor cu acoperișuri lucioase, al râului Jhelum cel cu multe poduri, al poienilor semănate cu flori care se găsesc pretutindeni în jurul Hinalayei. Am ajuns la Srinagar și am închiriat camere într-un han cu două etaje, cu vedere spre munți. Întrucât nu avea apă curentă, eram nevoiți să mergem să luăm dintr-o fântână învecinată. În acea vară timpul era splendid, cald ziua și ușor răcoros noaptea.

Am făcut un pelerinaj la templul antic din Srinagar dedicat lui Swami Shankara. În timp ce contempnam această construcție ridicată pe vârful unui munte, m-a copleșit brusc o stare extatică. Templul lui Shankara s-a transformat sub ochii mei într-o construcție în care, mulți ani mai târziu, am stabilit sediul Societății pentru Realizarea Sinelui în America. Când am

vizitat pentru prima dată Los Angeles și am văzut această construcție de pe Muntele Washington, am recunoscut imediat pe cea care îmi apăruse în viziunile din Cașmir și în alte părți.

Am petrecut câteva zile la Srinagar, apoi am plecat la Gulmarg (literal, "potecă de munte înflorită"), oraș situat la altitudinea de 2000 de metri. Acolo ani încălecat prima dată pe un cal. Rajendra avea un trăpaș iute, a cărui inimă era înfocată de viteză. Am început urcușul spre Khilanmarg; drumul trecea printr-o pădure deasă, unde cărarea de abia se mai distinge, iar calul lui Rajendra nu-i lăsa nici un moment de repaus mârțoagei mele, nici chiar în zonele mai periculoase.

O panoramă magnifică recompensa temeritatea noastră. Pentru prima dată în această viață îmi era dat să contemp lu în toate direcțiile vârfulurile sublime ale Himalayei, acoperite de o zăpadă eternă, ce semănau, datorită siluetei lor, cu niște urși polari uriași.

Mergeam veseli prin zăpada orbitoare a pantelor. În timp ce coboram, am observat jos în depărtare un imens covor de flori galbene contrastând cu goliciunea munților.

Următoarele noastre excursii ne-au condus la celebra "grădină a plăcerilor" a împăratului Jehangir la Shalimar și la Nishat Bagh. Palatul antic de la Nishat Bagh este construit direct pe o cădere naturală de apă. Torentul care vine din munți a fost obligat să curgă printre covoarele de flori îmbătătoare, căzând în jeturi de apă de la un etaj la altul. Curentul de apă pătrunde de asemenea în mai multe apartamente regale, pentru ca în final să cadă, printr-o cascadă feerică, într-un lac aflat dedesubt. Parcurile imense sunt pline de mii de culori: trandafiri, panseluțe, iasomie, crini, maci... O stălucire de smarald este dată de șirurile simetrice de *chinars* ²¹⁻², de chiparoși și de cireși; în depărtare, Himalaya străjuiește totul cu austeritățile sale albe.

La Calcutta, strugurii din Cașmir sunt apreciați ca o raritate. Rajendra, care-și propusese un adevărat festin cu struguri, a fost dezamăgit că nu am întâlnit plantații mari de viță de vie. Acum eu îl tachinam pentru lăcomia lui:

"M-am îndopat atât de mult cu struguri încât nu mai pot merge", mă plângeam eu. "Boabele invizibile fermentează în mine!" Mai târziu, am aflat că plantații superbe de viță de vie se găsesc la Kabul, la vest de Cașmir. Ne-am consolât consumând înghețată din *rabri* (lapte condensat) aromatizată cu fistic.

Ne-am plimbat de mai multe ori cu *shikaras* (ambarcație cu baldachin brodat în roșu) prin labirintul canalelor lacului Dal, care seamănă cu o pânză de păianjen. Numeroasele grădini plutitoare, un fel de plute imense din bușteni acoperiți cu pământ, îl uimesc la început pe spectator: pepeni și legume par să crească direct din apă! Uneori, câte un țăran, sătul să tot fie "legat de pământ", își duce mica grădină din loc în loc, prin lacul format din mii de canale!

În această vale poți întâlni mostre din toate minunile lumii. Doamna Cașmirului, încoronată de munți, este înfrumusețată cu o ghirlandă de lacuri. Mai târziu, când am vizitat și alte ținuturi, am înțeles de ce se consideră adesea Cașmirul ca locul cel mai pitoresc de pe glob. El are farmecul Alpilor elvețieni, al lacului Lomond din Scoția și al celor mai frumoase lacuri englezești. Un călător american își va aminti aici de Alaska și de Pikes Peak, de lângă Denver.

Cașmirul poate rivaliza cu splendorile de la Xochimilco din Mexic, unde munții, cerul și oamenii se amestecă cu imensitatea apelor populate cu pești roșii, dar la Cașmir frumusețile lacurilor seamănă cu niște fete tinere aflate în paza ursuzei Himalaya! Aceste ținuturi încântătoare mi-au rămas în memorie ca cele mai frumoase din lume.

Splendorile Parcului Național din Yellowstone, Marelui Canion din Colorado și Alaskăi m-au fascinat la fel de mult. Primul este poate singurul loc din lume unde poți vedea atât de multe gheizere tâșnind la înălțimi de necrezut, cu o regularitate de ceasornic. Iazurile lui de culoarea opalului și a safirului, apele lui calde și sulfuroase, animalele sălbatice din toate speciile, ne fac să ne gândim că aici natura a rămas aceeași ca în primele zile ale creației.

Vechile și maiestuoasele păduri ale parcului Yosemite din California, cu trunchiuri enorme de sequoia părând stâlpi care susțin cerul, sunt adevărate catedrale verzi, opere ale arhitectului divin. Deși Orientul are cascade mărețe, ele nu se pot compara cu Niagara, din apropierea frontierei canadiene. Grotele de mamut din Kentucky și cele din Carlsbad din New-Mexico, cu stalactite multicolore sunt feerice. Lungile spirale ale stalactitelor, care atârnă de plafon și se oglindesc în apele subterane, dau o imagine ca de pe tărâmul celălalt, așa cum și l-au imaginat oamenii.

Majoritatea hindușilor din Cașmir, renumiți pentru frumusețea lor, au pielea albă ca europenii și aceeași structură osoasă; mulți au părul blond și ochii albaștri. Îmbrăcați ca occidentalii, ei seamănă cu americanii. Răceala Himalayei îi apără de arșița soarelui, așa că ei au pielea albă. Pe măsură ce

înaintăm spre sudul Indiei, spre tropice, se constată că locuitorii au tenul din ce în ce mai închis.

După ce am petrecut în Cașmir câteva săptămâni fericite a trebuit să mă reîntorc acasă în Bengal pentru a urma cursurile colegiului din Serampore. Sri Yukteswar a rămas la Srinagar cu Kanai și cu Auddy. Cu puțin timp înainte de plecarea mea, Maestrul a făcut aluzie la faptul că trupul său va fi subiectul unei suferințe, acolo în Cașmir.

"Dar ești sănătos tu, Maestre!" am protestat eu.

"S-ar putea chiar să mor!"

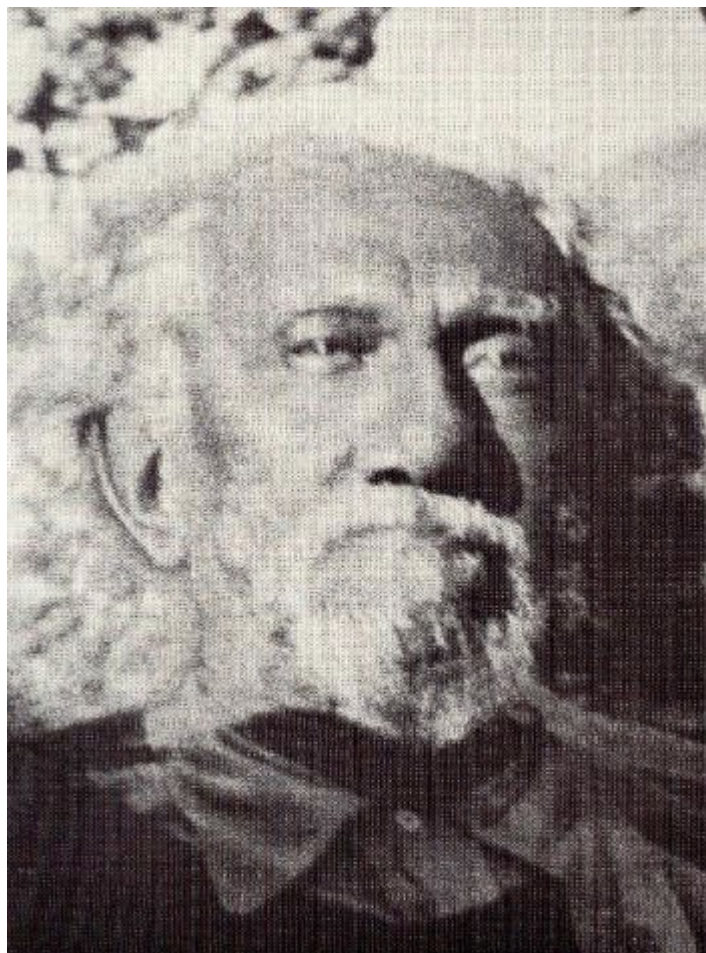
"Guruji!" Am căzut implorând la picioarele sale. "Promite-mi te rog că nu-ți vei părăsi corpul acum. Eu nu sunt pregătit să continui fără tine."

Sri Yukteswar a tăcut, dar un surâs încărcat de compasiune m-a încurajat. Am plecat cu regret.

La puțină vreme de la sosirea mea la Serampore, am primit o telegramă de la Auddy: "Maestrul grav bolnav."

"Maestre", i-am telegrafiat eu guru-lui meu, "mi-ai promis că nu mă vei abandona. "Nu-ți părăsi corpul, altfel voi muri și eu."

"Facă-se cum vrei tu", mi-a răspuns Sri Yukteswar din Cașmir.

Sri Yukteswar în *samadhi*

După câteva zile, am primit o scrisoare de la Auddy în care eram informat că Maestrul se restabilise. La întoarcere la Serampore, 15 zile mai târziu, am fost speriat să constat că guru își pierduse jumătate din greutatea sa.

Prin febra sa severă din Cașmir, Sri Yukteswar arsese, din fericire pentru discipolii săi, multe din păcatele lor. Metoda metafizică de transfer a bolilor este cunoscută de yoghini avansați. Un om puternic îl poate ajuta pe unul slab, ducându-i povara în locul său. Astfel, un supraom spiritual este capabil să-și ușureze discipolii de povara lor fizică sau morală, luând asupra sa o parte din karma acțiunilor lor trecute. Așa cum bogatul pierde câțiva bani plătind datoriile fiului său risipitor, pe care-l salvează astfel de consecințele nebuniilor sale, la fel un maestru își sacrifică cu bună știință o parte din bogăția lui corporală pentru a ușura mizeria discipolilor săi ²¹⁻³.

Prin intermediul unei tehnici yoghine secrete, sfântul își unește Mintea și vehicolul astral cu acelea ale individului care suferă; boala trece, parțial sau

în totalitate, în corpul yoghinului. Maestrul care l-a cucerit pe Dumnezeu, nu se mai îngrijorează de ceea ce va veni de la învelișul lui corporal. Deși se lasă contaminat, spiritul său este imun; el se simte fericit de a-și fi putut ușura semenul.

A atinge eliberarea finală în Dumnezeu înseamnă de fapt a descoperi că trupul uman și-a îndeplinit scopul; deci un Maestru îl poate utiliza așa cum crede el de cuviință. Sarcina unui guru în lume este de a ușura suferințele umanității prin mijloace spirituale, prin sfaturi intelectuale, prin forța voinței sale, sau prin transferul fizic al bolii. Evadând la voință în supraconștiință, un Maestru poate deveni imun față de durerea fizică; uneori el alege s-o suporte cu curaj pentru a da exemplu discipolilor săi. Prin puterea sa de a purta suferințele altuia, yoghinul arde semințele karma-ice ale legii cauză-efect pe care acea ființă le-a semănat în alte existențe și care se vor manifesta în această existență cu o precizie matematică. Legea karma-ei poate fi folosită într-un mod științific de ființe ce dețin înțelepciunea divină.

Legile spirituale nu-l obligă pe un Maestru să se îmbolnăvească pentru a opera o vindecare. De obicei, vindecările obișnuite se fac prin diverse metode de vindecare instantanee care nu-l lezează pe vindecătorul spiritual. Totuși, mai rar, un maestru dornic să accelereze mult evoluția discipolilor săi, poate, în mod conștient, să ia asupra sa o mare parte a karma-ei lor indezirabile.

Isus s-a considerat pe sine ca răscumpărătorul păcatelor unui mare număr de oameni. Cu puterile sale divine ²¹⁻⁴, Isus ar fi putut să nu moară niciodată prin crucificare, dacă El n-ar fi cooperat de bună voie cu legea cosmică subtilă a cauzei și efectului. Astfel, El a luat asupra Sa consecințele karma-ei altora, mai ales ale discipolilor Săi. În acest fel, ei au fost purificați și făcuți capabili să primească Conștiința omniprezentă, sau Sfântul Duh, care a coborât mai târziu asupra lor.

Numai un Maestru realizat poate să ia asupra corpului său bolile altora sau să opereze transferul forței sale vitale. Această metoda de vindecare yoghină nu este la îndemâna omului obișnuit căruia, de altfel, nici nu i se recomandă: un instrument fizic dereglat constituie o frână pentru meditația divină. Scripturile Indiei declară că prima datorie a omului constă în a-și păstra corpul sănătos; fără aceasta, mintea este incapabilă să rămână fixată în concentrare devoțională.

Totuși, o minte foarte puternică este capabilă să transceadă toate dificultățile fizice și să atingă realizarea lui Dumnezeu. Mulți sfinți și-au dus la bun sfârșit căutarea lor divină, deși erau grav bolnavi. Sfântul

Francisc d'Assisi, el însuși într-o stare disperată, a operat vindecări miraculoase și chiar învieri din morți.

Am cunoscut un sfânt hindus care în tinerețe avea jumătate din corpul său acoperit de răni. Diabetul lui era atât de avansat încât în condiții normale nu putea sta așezat mai mult de un sfert de oră. Dar spiritul lui era de neînvins. "Doamne", se ruga el, "binevoiește să-mi vizitezi templul meu ruinat!" Printr-un efort de voință îndârjit, sfântul a devenit gradat capabil să mențină poziția lotusului câte 18 ore zilnic, fără întrerupere, într-o stare extatică.

"După trei ani", mi-a povestit el, "Lumina Necreată a inundat cu splendoarea sa corpul meu torturat, pe care l-am uitat, în starea extatică în care m-am cufundat. Mai târziu am fost complet vindecat prin Grația Divină."

Un caz istoric de vindecare miraculoasă se referă la regele Baber (1483-1530), fondator al imperiului Mogul din India. Fiul său, prințul Humayun ²¹⁻⁵, s-a îmbolnăvit grav. Tatăl, speriat, l-a rugat pe Dumnezeu să-i transfere lui boala fiului său. Humayun s-a vindecat, iar Baber s-a îmbolnăvit și a murit de aceeași boală de care trebuia să moară fiul său. Humayun i-a succedat ca împărat al Hindustanului.

Mulți oameni își închipuie că un Maestru spiritual ar trebui să aibă forța și sănătatea lui Sandow ²¹⁻⁶. Aceasta este absolut fals. Un corp bolnav nu arată că Maestrul nu a atins contactul divin, tot așa cum o sănătate de fier nu este semnul iluminării. Calitățile distincte ale unui Maestru nu sunt fizice, ci spirituale.

Majoritatea cercetătorilor occidentali își imaginează, în mod greșit, că un maestru este cel care tratează subiecte metafizice prin cuvânt vorbit sau scris. Din contră, înțelepții au arătat că nu cel care are cunoștințe vaste, intelectuale, despre domeniul metafizic este un Maestru, ci acela care este capabil să intre, la voință, în stările de dincolo de moarte (*savikalpa samadhi*) și să atingă fericirea statornică (*nirvikalpa samadhi*) ²¹⁻⁷. Numai această realizare permite să se afirme că o ființă umană posedă controlul *maya*-ei, sau dualismul iluziei lumii. Numai atunci el poate declara, conștient de adevăr: "*Ekam sat*", "Numai Unul există".

Vedele declară că omul ignorant, care se mulțumește a face chiar și cea mai mică distincție între sufletul individual și Spiritul Suprem este expus la pericole. "Oriunde există dualism, datorită ignoranței, toate lucrurile se percep ca fiind distincte de Sine", scrie Shankara, marele monist. "Când totul este perceput ca fiind Sinele, nu există nimic, nici măcar un atom,

care să nu fie perceput ca Sine... De îndată ce se posedă cunoașterea Realității, consecințele acțiunilor trecute nu mai sunt de temut, datorită irealității corpului: așa cum un vis dispăre când te trezești."

Numai marii învățați spirituali își pot asuma karma discipolilor. Sri Yukteswar nu s-ar fi îmbolnăvit la Srinagar, în Cașmir, dacă nu ar fi primit permisiunea de la Spiritul din el să-și ajute discipolii în acest mod ciudat. Puțini sfinți erau capabili să execute poruncile divine cu atâta înțelepciune ca Maestrul meu.

Când mi-am exprimat compasiunea cu privire la slăbiciunea lui, el mi-a declarat vesel:

"La ceva este bună și boala! Acum pot îmbrăca micile *ganjis* (haine) pe care nu le-am mai purtat din tinerețe!"

Râsul vesel al Maestrului mi-a reamintit o expresie a sfântului François de Sales: "Un sfânt care este trist este un sfânt de compătimit!"

21-1: Este o lipsă de respect în India să fumezi în prezența celor mai în vârstă și a superiorilor.

21-2: Platan oriental. 21-3: Mulți sfinți creștini, inclusiv Therese Neumann (vezi capitolul 39) sunt obișnuiți cu acest transfer metafizic al bolilor.

21-4: Chiar înainte de a fi dus spre locul de crucificare, Isus a spus: "Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de 12 legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?" MATEI 26.53-54

21-5: Humayun a fost tatăl lui Akbar cel Mare. Cu un zel islamic, la început Akbar i-a persecutat pe hinduși. "Pe măsură ce cunoașterea mea creștea, îmi era tot mai rușine", spunea el mai târziu. "Miracole se produc în templele celor ce cred". El s-a preocupat de o traducere personală a *Bhagavad Gita*-ei și a invitat la curtea sa mai mulți preoți iezuiți din Roma. În mod inexact, dar plin de iubire, Akbar a atribuit lui Isus următoarele cuvinte (înscrise pe Arcul Victoria din Fatehpur-Sikri, noul oraș al lui Akbar): "Isus, Fiul Mariei (a ei fie pacea!), a spus: Lumea este un pod; treceți peste el, dar nu construiți nici o casa pe el."

21-6: Atlet german (mort în 1925) cunoscut ca fiind "cel mai puternic bărbat din lume".

21-7: Vezi notele de la capitolele 26, 43.

CAPITOLUL: 22

Inima unei statui de piatră

"Ca soție hindusă devotată, nu doresc să mă plâng de soțul meu. Dar sper să-l văd renunțând la părerile lui materialiste, îi place să râdă de imaginile sfinților din camera mea de meditație. Dragă frate, cred că tu poți să-l ajuți. Vrei să o faci?"

Roma, sora mea mai mare, mă privea rugător. Venisem într-o scurtă vizită în casa sa de la Calcutta, de pe strada Girish Vidyaratna. Cererea ei m-a înduioșat, căci sora mea exercitase asupra mea, în copilărie, o mare influență spirituală și încercase să umple vidul lăsat în familie de moartea mamei.

"Desigur, voi face tot posibilul." Am surâs, voind să împrăști tristețea așternută pe fața sa, contrastând cu calmul și veselie ei obișnuite.

Ne-am recules, Roma și cu mine, într-o rugă tăcută. Un an mai devreme, sora mea mă rugase să o inițiez în *Kriya Yoga* și ea făcea progrese notabile.

Roma, sora mea

Se născu în mine o inspirație. "Mâine", am zis, "mă duc la templul din Dakshineswar. Vino cu mine și convinge-l pe soțul tău să ne însoțească. Simt că, în acest loc sfânt, Mama divină îi va înmuia inima. Dar nu-i spune motivul călătoriei."

Sora mea a fost de acord, plină de speranță. A doua zi, foarte devreme dimineața, am fost fericit să văd că sora mea și soțul ei erau gata de plecare. În timp ce ne duceam cu birja spre Dakshineswar, cumnatul meu, Satish Chandra Bose, lua în derâdere valoarea unui guru, în timp ce sora mea Roma plângea în tăcere.

"Curaj, surioară!", am șoptit. Nu-i da satisfacția să creadă că-i luăm glumele în serios."

"Mukunda, cum poți să te lași înșelat de toți șarlatanii?" mă ironiza Satish. "Chiar aspectul unui sadhu este respingător; uneori este slab ca un schelet, alteori este gras ca un elefant!"

Am izbucnit în râs, reacție care l-a descumpănit pe Satish. A căzut într-o tăcere morocănoasă. În timp ce birja intra în Dakshineswar, rânji și zise pe un ton sarcastic:

"Presupun că această excursie are scopul de a mă converti."

N-am răspuns nimic, dar el m-a apucat de mână. "Domnule călugăr, nu uita să vorbești cu administrația templului cu privire la prânzul nostru!" Satish spera să nu fie nevoit să poarte nici o discuție cu preoții templului.

"Acum mă duc să meditez. Nu te îngrijora de prânzul tău. Mama Divină va avea grijă de acesta."

"Nu cred că Mama Divină poate să facă nici măcar un singur lucru pentru mine. Eu te fac răspunzător de prânzul meu!" Vocea lui Satish era amenințătoare.

M-am retras singur în holul cu coloane al marelui templu al zeiței Kali, Mama Natură. Am ales un colț umbrat în apropierea unei coloane și m-am așezat aici în postura lotus. Deși nu era decât ora 7 dimineața, căldura începea să fie insuportabilă.

Uitând lumea, m-am pierdut în meditație. Mintea îmi era concentrată asupra zeiței Kali, pe care marele Maestru Sri Ramakrishna Paramahansa o adorase cu fervoare la Dakshineswar. Ca răspuns la apelurile sale disperate, statuia se animase și conversase cu el, chiar în acest templu.

Mă rugam: "O, Mamă tăcută cu corpul de piatră, tu care te-ai însuflețit la rugăciunea devotatului tău Sri Ramakrishna, binevoiește să răspunzi la cererea fiului tău tulburat de prezența ta."

Fervoarea mea creștea, însoțită de o seninătate divină. Totuși s-au scurs 5 ore și zeița, pe care o vizualizasem interior, nu răspundea; mă simțeam puțin descurajat. Câteodată Dumnezeu ne pune astfel la încercare, întârziind să realizeze rugile noastre, dar uneori apare sub o formă care-i este scumpă credinciosului perseverent. Creștinul îl vede pe Isus; hindusul pe Krishna sau pe zeița Kali, sau o Lumină care se răspândește dacă adorația lui ia o formă impersonală.

Am deschis ochii cu regret și am văzut un preot care închidea ușile templului, pentru masa de prânz. M-am ridicat din locul unde eram așezat și am făcut câțiva pași în curte. Soarele de prânz cădea din plin pe pavaj și picioarele mele goale au fost arse dureros.

"Mamă Divină", am zis, "n-ai binevoit să-mi apari într-o viziune și acum iată-te ascunsă în templu în spatele ușilor închise. Astăzi aș fi vrut să te rog pentru a-l ajuta pe cumnatul meu."

Cererea mea interioară a fost auzită imediat. Mai întâi, de-a lungul spatelui meu a coborât un val de răcoare binefăcătoare până la picioare, ușurându-mă imediat. Apoi, spre surpriza mea, templul părea să se mărească luând proporții inimaginabile! Ușile sale enorme s-au deschis lent, descoperind imaginea de piatră a zeiței Kali; gradat ea s-a însuflețit și a surâs aprobatoare. Suflul a ieșit din plămânii mei ca aspirat de o seringă mistică! Corpul meu era absolut liniștit dar nu inert.

Conștiința mea cuprinsă de extaz s-a lărgit considerabil: privirea mea bătea la câțiva kilometri, arătându-mi Gangele în stânga și, dincolo de templu, orașul Dakshineswar. Zidurile construcțiilor se făcuseră transparente și vedeam mai departe oamenii traversând terenurile care se întindeau dincolo.

Deși mi-am pierdut suflul și corpul meu se bucura de un calm divin, am rămas capabil să mișc brațele și picioarele. Timp de mai multe minute n-am făcut decât să deschid și să închid ochii: în ambele cazuri distingeam la fel panorama Dakshineswar-ului!

Asemenea razelor X, viziunea mea spirituală penetra toată materia, căci ochiul divin își are centrul peste tot și circumferința nicăieri. Am înțeles încă o dată, în această curte arsă de soare, că doar după ce omul încetează să fie împotmolit în visul conștient al lumii fizice - la fel de gol ca o bulă de

săpun - el moștenește Regatul Etern. Dacă dorința de evadare este puternică, chiar și în personalitatea noastră îngustă, ce eliberare se poate compara cu măreția Omniprezenței?

În viziunea mea sacră de la Dakshineswar, singurele obiecte mărite considerabil erau templul și statuia zeiței. Totul în rest apărea sub un aspect normal, deși cufundat într-o lumină supranaturală alb-albastră. Corpul meu fizic părea că a devenit eterat și că este gata să plutească. Perfect conștient de mediul înconjurător, priveam în jur făcând chiar câțiva pași fără să întrerup continuitatea viziunii spirituale plină de o fericire beatifică.

Dincolo de zidurile templului i-am văzut pe cumnatul meu așezat pe frunzele groase ale unui arbore sfânt *bel*. Urmăream fără efort firul gândurilor sale: spiritualizate puțin de sanctitatea locurilor, ele îmi purtau totuși pică. M-am întors spre imaginea grațioasă a zeiței.

"Mamă Divină, binevoiești să-l transformi spiritual pe cumnatul meu?"

Imaginea până atunci mută, a pronunțat aceste cuvinte: "Ruga ta este îndeplinită!"

Fericit, l-am privit pe Satish. Acesta, ca și cum o voce secretă l-ar fi avertizat că asupra sa acționa o putere superioară, s-a ridicat îndreptându-se furios spre templu; s-a apropiat de mine cu pumnul strâns.

Viziunea sublimă se șterse. Încercam s-o disting pe zeiță; templul, redus la dimensiunile lui normale, își pierduse transparența. Din nou, corpul meu era supus arșitei soarelui. Am sărit la adăpostul holului cu stâlpi unde Satish m-a urmat furios. Mi-am privit ceasul: era ora 1! Viziunea divină durase deci o oră!

"Nebunule", urla cumnatul meu, "ai rămas așezat așa cu picioarele și brațele încrucișate 6 ore! M-am tot plimbat privindu-te. Unde este prânzul meu? Acum templul este închis, ai omis să anunți administrația, deci vom rămâne cu stomacul gol!"

Exaltarea în care mă cufundase apariția Mamei divine vibra încă în mine. Am fost îmboldit să exclam: "Mama Divină ne va hrăni!"

"Odată pentru totdeauna", țipă Satish furios, "aș vrea să o văd pe Mama Divină servindu-ne mâncarea fără acordul prealabil al administrației!"

De abia pronunțase el aceste cuvinte, că un preot a traversat curtea și mi s-a adresat:

"Fiule", mi-a zis, "am observat fața ta luminată în orele de meditație. Asistând azi dimineață la sosirea grupului vostru, am simțit nevoia să vă rezerv locuri la masă. Deși este contrar regulilor templului să-i hrănim pe cei care nu au cerut-o mai înainte, fac o excepție pentru voi."

I-am mulțumit și l-am privit pe Satish drept în ochi. Emoția l-a făcut să roșească; el a plecat capul. Când un prânz copios ne-a fost servit, conținând chiar și mâncăruri care nu se găseau în acel sezon, am observat că Satish mânca doar foarte puțin. Părea cufundat în oceanul reflecțiilor mature. La întoarcerea la Calcutta, Satish mă privea ca și cum s-ar fi scuzat. Dar el nu a mai rostit nici un cuvânt din momentul în care preotul ne-a invitat la masă, ca și cum ar fi răspuns direct provocării lui Satish.

A doua zi m-am dus la sora mea. Ea mi-a făcut o primire entuziastă.

"Frate, ce minune! Ieri seară, soțul meu a plâns pe genunchii mei. 'Tubită *Devi* ²²⁻¹, mi-a zis el, sunt fericit că ți-a reușit proiectul de a mă converti. Voi repara toate supărările pe care ți le-am produs. Din această seară, camera noastră de culcare va fi rezervată numai rugii; tu vei dormi în camera ta de meditație. Îmi pare rău că am râs de fratele tău; îmi voi ispăși greșeala nemaiadresându-i nici un cuvânt lui Mukunda până ce nu voi fi promovat suficient pe calea spirituală. Începând de astăzi o voi căuta cu ardoare pe Mama Divină; poate că într-o zi o voi găsi!" "

Mulți ani după aceea (în 1936) l-am vizitat pe cumnatul meu la Delhi. Spre marea mea bucurie, am constatat că atinsese un înalt grad de realizare spirituală, că Mama divină îi acordase grația de a-i apare într-o viziune. În cursul șederii mele la el, am observat că Satish petrecea o mare parte a nopții în meditația divină, deși era bolnav, iar ziua mergea la serviciu.

Mi-am zis că zilele cumnatului meu erau numărate. Roma trebuie că mi-a ghicit gândurile.

"Frate drag", zise ea, "deși mă simt bine iar soțul meu este bolnav, vreau ca tu să știi că eu voi muri înaintea lui, așa cum se cuvine unei soții hinduse devotate ²²⁻². Nu mai am mult de trăit."

Am fost frapat de aceste vorbe profetice, deși le simțeam totuși bine fondate. Eram în America când a murit sora mea, la un an după prezicerea ei. Mai târziu, Bishnu, fratele meu mai mic, mi-a dat aceste detalii:

"Satish și cu Roma se găseau la Calcutta când a murit sora noastră. În acea dimineață, s-a îmbrăcat cu hainele de nuntă.

'De ce te-ai îmbrăcat astfel?' s-a neliniștit Satish.

'Pentru că astăzi este ultima mea zi pe acest pământ', a replicat Roma. Puțin mai târziu a avut o criză de inimă. Întrucât fiul său se pregătea să meargă după ajutor, ea zise:

'Nu mă părăsi fiule, asta n-ar servi la nimic. Voi muri înainte de sosirea medicului.' Zece minute mai târziu, ținând picioarele soțului ei într-un ultim gest de respect, Roma și-a părăsit corpul, conștientă, fericită și fără să sufere.

De la moartea soției sale, Satish ducea o viață foarte retrasă, continuă Bishnu. Într-o zi el și cu mine contemplam o fotografie mare a Romei în care aceasta fusese surprinsă surâzând.

'De ce zâmbești?' a exclamat Satish ca și cum soția sa ar fi fost prezentă. 'Te crezi inteligentă aranjându-ți să pleci înaintea mea? Îți voi dovedi că nu poți sta multă vreme departe de mine; te voi urma curând!'

Deși în acel moment Satish era complet restabilit de pe urma bolii sale și se bucura de o sănătate perfectă, el a murit fără o cauză aparentă la puțin timp după ce a pronunțat aceste cuvinte ciudate în fața fotografiei!"

Astfel, într-un mod profetic, au murit Roma și soțul ei Satish, cel care la Dakshineswar, dintr-un om obișnuit, se transformase într-un sfânt tăcut.

22-1: Zeiță; literal "cea care strălucește"; din sanscrită - rădăcina verbului *div*, a străluci.

22-2: O soție hindusă crede că este un semn de progres spiritual dacă ea moare înaintea soțului, ca dovadă a loialității sale față de el.

CAPITOLUL: 23

Primesc diploma mea universitară

"Îți neglijezi complet studiile de filosofie, contând pe vreo "intuiție" de ultim moment pentru a trece examenele. Ai face mai bine să studiezi mai mult, în caz contrar nu te voi promova."

Acest avertisment sever venea din partea profesorului D. C. Ghoshal de la Colegiul din Serampore. Dacă aş fi eşuat la proba scrisă de filosofie, nu aş fi fost admis la examenele finale. Acestea sunt regulile facultăţii din Calcutta: un student care pică la o materie oarecare trebuie să se prezinte anul următor pentru a fi examinat la *toate* materiile.

De obicei, profesorii de la Colegiul din Serampore mă tratau cu o bunăvoinţă care nu era străină de o toleranţă amuzată. "Mukunda este superameţit de religie." Clasificându-mă astfel, ei nu-mi mai puneau întrebări, contând pe probele scrise finale pentru a mă pica. Părerea colegilor mei reieşea din porecla pe care mi-o dăduseră: "Călugărul Nebun".

Eu, în anul 1916

M-am folosit de o stratagemă pentru a scăpa de ameninţarea profesorului. Puţin înainte de afişarea rezultatelor finale, l-am rugat pe un coleg să vină cu mine la profesor.

"Însoţeşte-mă, am nevoie de un martor", i-am zis eu colegului meu. "Aş fi foarte surprins să nu fi dejucat şiretenia profesorului."

Profesorul Ghoshal a scuturat din cap când l-am întrebat ce notă am obținut.

"Nu ești printre cei admiși", a zis el triumfător. El îmi arătă pe birou un teanc de lucrări. "Lucrarea ta nu este aici, deci ai picat pentru că nu te-ai prezentat la examen."

Eu am surâs. "M-am prezentat Domnule, îmi dați voie să-mi caut singur lucrarea?"

Încurcat, profesorul mi-a dat voie; mi-am găsit lucrarea, pe care nu-mi scrisesem numele, ci doar numărul matricol. Nevăzând numele meu pe lucrare, profesorul pusese o notă excelentă, deși comentariile mele nu erau susținute cu citate din texte ²³⁻¹.

Înțelegând șmecheria mea, profesorul a strigat: "Băftosule! Dar poți fi sigur că vei pica la probele finale!" adăugă el plin de speranțe.

Pentru celelalte materii am fost ajutat de verișorul și prietenul meu Prabhas Chandra Ghose ²³⁻², fiul unchiului meu Sarada. Cu chiu cu vai am obținut nota minimă la toate materiile.

Acum, după 4 ani de colegiu, puteam înfrunta examenul de licență. Totuși, aproape că nu îndrăzneam să mă prezint. Examenele finale de la Colegiul din Serampore erau o joacă de copii față de cele de licență de la Universitatea din Calcutta. Vizitele mele aproape zilnice la ashramul Maestrului nu-mi lăsaseră timp pentru a urma cursurile. Prezența mea, mai degrabă decât absența, scotea exclamații de surpriză din partea colegilor mei.

În fiecare zi, plecam cu bicicleta pe la ora 9:30 dimineața; duceam flori din grădina pensiunii *Panthi* ca ofrandă pentru Maestru, care mă primea zâmbind și mă invita la masă. Acceptam, bucuros să scap de colegiu pentru toată ziua. Ore întregi ascultam cuvintele pline de înțelepciune ale Maestrului, sau ajutam la muncile din ashram. De obicei plecam respectuos spre miezul nopții, dar uneori rămâneam cu guru, absorbit de conversație, încât de abia observam că s-a făcut ziuă!

Odată, spre ora 11 noaptea, pe când îmi puneam pantofii ²³⁻³ pentru a mă întoarce cu bicicleta la pensiune, Maestrul m-a întrebat grav:

"Când încep examenele de licență?"

"Peste 5 zile, Maestre."

"Sper că ești pregătit."

Surprins, am încremenit cu un pantof în mână. "Maestre", am protestat eu, știi foarte bine că tot timpul meu ți l-am consacrat ție și nu studiilor! Cum aș îndrăzni să înfrunt aceste examene?"

Sri Yukteswar și-a întors spre mine ochii săi pătrunzători. "Trebuie să te prezinți!". Vorbea cu o voce foarte hotărâtă. "Nu mai da ocazia tatălui și prietenilor tăi să critice preferințele tale pentru viața de ashram! Promite-mi că te vei prezenta la examene și că vei răspunde cât poți de bine."

Îmi curgeau lacrimi pe care nu le puteam opri. "Iată o poruncă prea puțin rezonabilă!" gândeam eu; "este prea târziu pentru a mai face ceva".

"Fie! mă voi prezenta la examene, dacă aceasta este dorința ta", am zis eu printre suspine. "Dar nu mai am timp să mă pregătesc cum trebuie, în ziua examenului voi umple colile de hârtie cu învățăturile tale!"

Când, a doua zi, sosind la ashram la ora obișnuită, mi-am prezentat buchetul de flori cu o solemnitate gravă, Sri Yukteswar a râs văzându-mă atât de descurajat.

"Mukunda, te-a abandonat Dumnezeu la examene sau în alte situații?"

"Nu, Maestre!" am răspuns eu cu căldură. Amintiri pline de recunoștință mă invadară.

"Nu lenea, ci zelul religios te-a făcut să disprețuiești studiile universitare", a zis guru cu bunătate. După un moment de tăcere adăugă: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." ²³⁻⁴

Pentru a mia oară, m-am simțit mult mai ușurat prin simpla prezență a Maestrului. Când am terminat de mâncat, el mi-a sugerat să mă întorc la *Panthi*.

"Prietenul tău Romesh Chandra Dutt locuiește încă la pensiune?"

"Da."

"Ia legătura cu el; Dumnezeu îl va inspira pentru a-ți veni în ajutor la examene."

"Foarte bine, Maestre. Dar Romesh este foarte ocupat. El este premiantul clasei și muncește mult mai mult decât ceilalți."

Maestrul înlătură obiecțiile mele. "Romesh va găsi timp să te ajute. Acum, du-te!"

M-am întors la *Panthi*. Prima persoană pe care am întâlnit-o acolo a fost tocmai Romesh. El a răspuns cererii mele ca și cum ar fi fost complet liber.

"Bineînțeles că te voi ajuta!" După amiază el a petrecut câteva ore repetând cu mine diversele materii ale programei și a continuat astfel timp de câteva zile.

"Cred că în ce privește literatura engleză, majoritatea întrebărilor vor fi asupra itinerarului lui Childe Harold", a spus el. "Ne trebuie deci un atlas."

Am fugit la unchiul meu Sarada și am adus un atlas. Romesh a însemnat pe harta Europei principalele locuri vizitate de călătorul romantic al lui Byron.

Colegii ne înconjurau, ascultând instrucțiunile mentorului meu. "Romesh se înșeală", m-a asigurat unul dintre ei. "În general, numai 50% din întrebări se referă la operă, cealaltă jumătate este la adresa vieții autorilor."

Când m-am prezentat la examenul de literatură engleză și am văzut întrebările, mi-au dat lacrimile de recunoștință, care au curs pe foaie, udând-o; supraveghetorul a venit la masa mea, neliniștit de ceea ce se întâmpla.

"Gurul meu mi-a promis că Romesh mă va ajuta", am explicat eu. "Priviți, chiar subiectele pe care Romesh mi le-a explicat sunt pe foaie! Din fericire pentru mine, în acest an sunt puține întrebări despre sciitorii englezi ale căror vieți sunt, în ceea ce mă privește, învăluite într-un mister profund!"

La întoarcerea mea, la pensiune era zarvă. Colegii, care mai înainte își bătuseră joc de Romesh pentru că mă îndopa cu "erudiție de ultimă oră", mă priveau acum cu o teamă superstițioasă, asurzindu-mă cu felicitările lor. Toată săptămâna examenelor am petrecut ore întregi alături de Romesh, care formula subiecte susceptibile după părerea lui să fie puse de către profesori. Zi după zi, subiectele apăreau în chestionare, aproximativ în termenii în care el le formulase.

S-a răspândit zvonul că o minune se produsese la Colegiul de la Serampore și că, în ciuda așteptărilor, cel supranumit "călugărul nebun" era pe cale de a deveni licențiat. Nu am încercat sub nici o formă să ascund sursa magică

a succesorilor mele, profesorii locali neavând puterea să modifice subiectele date de Universitatea din Calcutta.

Într-o dimineață, gândindu-mă la examenul de literatură engleză, mi-am dat seama de o greșală gravă pe care o comiseseam. Una din secțiunile chestionarului fusese divizată în două părți: A sau B și C sau D. În loc să răspund în fiecare secțiune la o singură întrebare, am răspuns din neatenție la două chestiuni din grupa I, neglijându-le pe cele din grupa a II-a. Cea mai bună notă pe care o puteam astfel obține era 33, cu trei puncte mai puțin decât minimul necesar de 36 de puncte. M-am dus în grabă la Maestru pentru a-l anunța de necazul meu.

"Maestre, am făcut o greșală de neiertat; n-am meritat să fiu ajutat de Romesh. Sunt absolut nedemn!"

"Curaj, Mukunda!" Tonul lui Sri Yukteswar era vesel, nepăsător. El îmi arăta cerul albastru. "Mai degrabă își vor schimba locurile Soarele și Luna decât să pici tu la examen!"

Am părăsit ashramul puțin mai liniștit, deși era imposibil să fiu admis. Am privit de două ori cerul cu teamă: astrul zilei părea fixat solid pe orbita lui obișnuită!

Sosind la *Panthi*, am surprins această remarcă a unui coleg de clasă: "Am aflat că, în acest an, pentru prima dată, nota de trecere la literatura engleză a fost micșorată."

M-am repezit în camera colegului cu atâta grabă, încât acesta s-a speriat. L-am interogată avid.

"Călugăr cu plete lungi", zise el râzând, "de ce acest interes subit pentru chestiunile școlare? De ce să mai ții în ceasul al 12-lea? Dar este adevărat că nota de trecere a fost coborâtă la 33 de puncte!"

Din câțiva pași, eram în camera mea unde, îngenunchind, am mulțumit infailibilității Tatălui Ceresc.

În fiecare zi aveam sentimentul Prezenței Divine care mă ghida prin intermediul lui Romesh. Cu ocazia examenului de bengali a avut loc un fapt semnificativ. Romesh, care atinsese în treacăt acest subiect, m-a chemat în momentul în care eu părăseam pensiunea pentru a mă duce la examen.

"Te cheamă Romesh", m-a anunțat nerăbdător unul dintre colegii mei. "Dar nu mai este timp să te întorci; vom fi în întârziere!"

Ignorând acest avertisment, m-am întors acasă în fugă.

"Examenul de bengali este în general ușor pentru compatrioții noștri", zise Romesh. "Dar eu am o presimțire că în acest an profesorii au de gând să pice un număr de candidați întrebându-i despre literatura noastră. Acestea fiind zise, prietenul meu îmi expuse pe scurt două fapte din viața lui Vidyasagar, un filantrop bengalez celebru din secolul XIX.

I-am mulțumit lui Romesh și am plecat la colegiu pe bicicletă. Chestionarul de bengali se compunea din două părți. Prima era: "Citați două exemple ale bunăvoinței lui Vidyasagar." În timp ce-mi așterneam pe hârtie știința mea de ultimă oră, mă felicitam în gând că-i consacrasem ultimele minute lui Romesh. Dacă n-aș fi cunoscut viața lui Vidyasagar, binefăcător al umanității (și al meu în particular) n-aș fi luat examenul de bengali; ori a pica la o singură materie însemna să repet anul cu toate materiile din programă; perspectivă total neplăcută pentru mine.

A doua chestiune era: "Compuneți un eseu în bengali despre viața omului care vă inspiră cel mai mult." Este inutil să mai spun cine era cel ales! În timp ce umpleam pagini cu elogii aduse gurului meu, surâdeam la gândul că prezicerea mea se împlinise: "Voi umple lucrarea mea cu învățăturile tale!"

Nu voiam să-l mai deranjez pe Romesh pentru examenul de filosofie. Încrezător în învățătura vie a lui Sri Yukteswar, disprețuiam explicațiile din cărți. La filosofie am obținut nota cea mai bună. La celelalte materii aveam nota minimă necesară.

Mi-a făcut mare plăcere să constat că prietenul meu Romesh a primit diploma cu mențiunea *cum laude*.

Tatăl meu nu mai putea de bucurie când a auzit de succesul meu. WNu speram că vei lua examenul, Mukunda", mi-a mărturisit el. "Ți-ai petrecut foarte mult timp lângă gurul tău și nu știi când ai mai avut timp să înveți pentru examene!" Maestrul avea deci motive întemeiate să țină cont de nemulțumirea tatălui meu.

Ani de zile nu îndrăznisem să sper că titlul de licențiat va urma într-o zi numele meu. Rareori îl folosesc, dar de fiecare dată mă gândesc că este un dar divin. Uneori am auzit oameni ce au absolvit o facultate spunând despre cunoștințele acumulate în pripă că acestea se conservă rareori în memorie, părere care m-a consolat pentru evidenta mea nepricepere.

În acea zi de iunie 1915 în care am intrat în posesia diplomei mele, acordată de Universitatea din Calcutta, am îngenunchiat la picioarele Maestrului, mulțumindu-i pentru binefacerile lui.

"Ridică-te, Mukunda", zise el indulgent. "Pur și simplu Dumnezeu a găsit că este mai practic să facă din tine un licențiat decât să schimbe locurile Soarelui și Lunii!" ²³⁻⁵

23-1: Trebuie să subliniez faptul că relațiile încordate cu profesorul Goshal se datorau absenței mele de la cursuri și nu vreunei greșeli a lui. Profesorul Goshal este un orator remarcabil, cu o cunoaștere filosofica vastă. Mulți ani mai târziu noi am ajuns la o înțelegere cordială.

23-2: Deși varul meu și cu mine avem același nume de familie, Ghosh, Prabhas s-a obișnuit să își scrie numele în engleză ca Ghose; aici respect propria sa transliterare.

23-3: Discipolul se descalță întotdeauna atunci când intră în ashram.

23-4: *Matei* 6:33.

23-5: Puterea de a influența spiritul altora și cursul evenimentelor este o *vibhuti* (putere yoghină) menționată în Yoga Sutra (3,24) a lui Patanjali, care se explică ca fiind un rezultat al "simpatiei universale".

Toate Scripturile proclama că Dumnezeu l-a creat pe om după Imaginea Sa omnipotentă. Controlul universului pare supranatural, dar de fapt această putere este inerentă omului și naturală pentru cel care a atins "adevărata amintire" a originii sale divine. Oamenii cu realizare divină, ca Sri Yukteswar, sunt lipsiți de ego (*ahamkara*) și de dorințele personale pe care acesta le inspiră; acțiunile adevăraților Maeștri se conformează fără efort la *rita*, justiția naturală. Conform cuvintelor lui Emerson, marile spirite devin "nu virtuoși, ci însăși Virtutea; astfel scopul creației este realizat și Dumnezeu este mulțumit"

Orice om cu realizare divină poate împlini miracole deoarece, ca și Isus, el înțelege legile subtile ale creației; dar nu toți Maeștrii își propun exercitarea acestor puteri. Fiecare sfânt îl reflectă pe Dumnezeu în felul său; expresia individualității este esențială într-o lume în care două grăunțe de nisip nu se aseamănă.

Nu se pot formula reguli invariabile referitoare la sfinții care posedă iluminarea divină; unii fac miracole, alții nu fac; unii sunt inactivi, în timp ce alții sunt absorbiți de sarcini importante (cum ar fi împăratul Janaka din India antică și sfânta Teresa d'Avila); unii propovăduiesc, călătoresc,

acceptă discipoli, în timp ce alții sunt muți, șterși ca o umbră. Ce critic din această lume poate descifra pergamentul secret reprezentat de *dharma* (misiunea; legea divină) a unui sfânt?

CAPITOLUL: 24

Devin călugăr al Ordinului Swami

"Maestre, tatăl meu ar vrea să accept un serviciu la căile ferate din Bengal-Nagpur, dar l-am refuzat categoric." Am adăugat cu speranță: "Maestre, acceptă-mă călugăr în Ordinul Swami!" Îl priveam rugător. Ani de zile el refuzase cererea mea, pentru a mă pune la încercare. De această dată a acceptat cu bunăvoință.

"Foarte bine. Chiar mâine te voi iniția." El continuă: "Sunt fericit că ai persistat în dorința ta de a fi călugăr. Adesea Lahiri Mahasaya spunea: 'Dacă neglijezi să-l inviți pe Dumnezeu vara, El nu va veni la tine în iarna vieții tale.' "

"Dragă Maestre, eu nu m-am îndepărtat niciodată de la acest țel: să fac parte din Ordinul Swami, ca și tine." I-am surâs cu o imensă afecțiune.

"Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să-i placă Domnului. Cine este însurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei." ²⁴⁻¹. Am analizat viața multora dintre prietenii mei care, după ce s-au supus unei anumite discipline spirituale, s-au căsătorit. Cufundați în oceanul răspunderilor materiale, au uitat hotărârea lor de a medita profund.

Mi se părea de neconceput să-L pun pe Dumnezeu pe locul doi în viața mea. El, Stăpânul cosmosului, împarte omului daruri de la o viață la alta. Totuși, un lucru nu-i aparține, ci poate fi găsit în fiecare inimă omenească: iubirea. Creatorul, care ia precauții infinite pentru a ascunde misterul prezenței Sale în fiecare atom al creației, nu poate avea decât un singur motiv sensibil pentru aceasta: dorința ca omul să-L caute numai prin voința sa liberă. Cu ce umilință blândă își acoperă divina mână de fier a Omniprezenței Sale!

Eu, semănând la înfățișare cu Isus

A doua zi a fost una din cele mai memorabile ale vieții mele. Era într-o joi, la mijlocul lunii iulie 1915, la câteva săptămâni după ce primisem diploma mea universitară. Pe balconul interior al ashramului său din Serampore, Maestrul vopsi în ocră, culoarea tradițională a Ordinului Swami, o bucată de mătase albă, nouă. Când pânza s-a uscat, gurul meu m-a înfășurat cu ea, ca simbol al renunțării.

"Cândva vei ajunge în Occident, unde este preferată mătasea", mi-a explicat el. "În mod simbolic, ți-am ales mătasea în locul bumbacului tradițional."

În India, unde călugării fac jurământ de sărăcie, un Swami îmbrăcat în mătase este ceva neobișnuit. Totuși, mulți yoghini poartă veșminte de mătase, căci aceasta înlesnește mai bine decât bumbacul circulația anumitor curenți subtili din corp,

"Sunt adversarul ceremoniilor", m-a anunțat Sri Yukteswar. "Te voi face Swami după ritualul *bidwat* (fără festivitate)."

Inițierea solemnă sau *bibidisa*, a Ordinului Swami conține ceremonia focului, în timpul căreia, în mod simbolic, se efectuează ritualuri funerare. Se reprezintă corpul fizic al discipolului ca fiind mort, ars în flăcările înțelepciunii. Apoi discipolul cântă cântece devoționale: "Acest *Atma* este Brahman" ²⁴⁻², "Tu ești Acela", sau "Eu sunt El". Totuși Sri Yukteswar, mare amator de simplitate, a renunțat la toate aceste ritualuri și m-a invitat pur și simplu să-mi aleg un nume.

"Îți acord privilegiul de a-ți alege singur numele", zise el surâzând.

"Yogananda", am răspuns eu după un moment de gândire. Acest nume înseamnă: "Fericire (*ananda*) obținută prin intermediul uniunii divine (*yoga*)".

"Așa să fie. Numele tău Mukunda Lal Ghosh să fie uitat. De acum înainte, te vei numi Yogananda din ramura Giri a Ordinului Swami."

Am îngenunchiat în fața lui Sri Yukteswar și, în timp ce îl auzeam pronunțând pentru prima dată acest nume nou, inima mea se umplea de o recunoștință imensă. Cu câtă dragoste lucrase Maestrul neobosit pentru ca tânărul Mukunda să devină într-o zi călugărul Yogananda! Am cântat vesel câteva versuri din lungul poem sanscrit al înțeleptului Shankara:

"Spirit, nu intelect, nici ego, sentiment,
Cer, nu pământ, nici metale, sunt Eu;
Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!
Fără naștere, fără moarte, fără castă sunt Eu;
Tată, mamă nu am.
Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!
Dincolo de zborurile fanteziei, fără de formă sunt Eu,
Penetrând ramurile întregii vieți.
De limite nu mă mai tem; sunt liber, liber pentru totdeauna.
Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!"

Orice Swami aparține ordinului călugăresc onorat în India din timpuri străvechi. Reorganizat, în forma sa actuală, cu secole în urmă de către Shankaracharya ²⁴⁻³, el a fost condus de o linie cu tradiție de învățători

venerabili (fiecare dintre ei poartă succesiv titlul de Jagadguru Sri Shankaracharya). Mulți călugări, poate chiar un milion, alcătuiesc Ordinul Swami; pentru a fi admiși, ei primesc inițierea de la bărbați care ei înșiși sunt Swami. Astfel toți călugării Ordinului Swami își au originea spirituală într-un guru comun, Adi ("primul") Shankaracharya. Ei depun jurămintе de sărăcie (lipsa atașamentului față de posesiuni), castitate și supunere față de autoritatea spirituală conducătoare. Unele ordine călugărești creștine catolice seamănă cu Ordinul Swami.

Noului său nume un Swami îi adaugă un titlu care arată apartenența sa la una din cele 10 subdiviziuni ale Ordinului. Aceste *dasanamis* sau subdiviziuni o conțin și pe cea de *Giri* (munte) căreia îi aparținea Sri Yukteswar, deci și eu. Printre celelalte ramuri le cităm pe cele de: *Sagara* (mare), *Bharati* (pământ), *Aranya* (pădure), *Puri* (întindere), *Tirtha* (loc de pelerinaj) și *Saraswati* (înțelepciunea Naturii).

Numele monastic al unui Swami, care de obicei se termină cu *ananda* (pură beatitudine), semnifică aspirația lui de a atinge binecuvântarea supremă (*ananda*) prin intermediul unei anumite calități sau stări divine - iubire, înțelepciune, devoțiune, serviciu dezinteresat, yoga - precum și prin armonia cu natura, exprimată în infinita ei întindere prin oceane, munți, ceruri.

Idealul de a servi dezinteresat umanitatea, idealul de renunțare la orice ambiții și legături personale îi conduce pe cei mai mulți Swami să ia parte activă la o operă umanitară sau de educație în India sau, uneori, în străinătate. Ignorând toate prejudecățile de castă, de religie, de clasă, de culoare, de sex, sau de rasă, un Swami e pătruns de idealul fraternității umane. Țelul său e unitatea absolută cu Spiritul Divin. Cu conștiința din starea de veghe sau din starea de vis impregnată de acest gând: "Eu sunt El", Swami există în lume, ne aparținându-i însă. Doar atunci el este demn de titlul său care înseamnă: cel care caută să obțină uniunea cu Sinele sau *Swa*. Desigur că nu toți cei numiți "Swami" au același succes în dobândirea acestui țel înalt.

Sri Yukteswar era în același timp Swami și yoghin. Un Swami, care este un călugăr ce face parte dintr-un ordin străvechi, nu este întotdeauna un yoghin. Oricine practică o tehnică științifică de unire cu Dumnezeu este yoghin, el poate fi căsătorit sau celibatar, laic sau religios. Swami urmează o cale de renunțare simplă și înțelepciune; yoghinul se angajează în practica unor tehnici rigurose definite care-i permit să-și disciplineze corpul și mintea și să-și descopere gradat spiritul. Fără a lua nimic de bun pe motive emoționale sau de credință, yoghinul practică o serie de exerciții gradate cu grijă, pe care le-au definit pentru prima dată înțelepții antici. În

toate epocile, yoga a dat Indiei oameni care au devenit oameni cu adevărat liberi, adevărați yoghini-cristici (asemeni lui Cristos).

Ca oricare altă știință, yoga se pliază tuturor oamenilor, indiferent de rasă și țară. Teza avansată de unii autori ignoranți după care yoga e "periculoasă" sau "inaplicabilă" pentru occidentali e complet falsă și a împiedicat mulți adepți sinceri să caute numeroasele ei binecuvântări. Yoga este o metodă destinată să țină în frâu turbulența naturală a gândurilor noastre, gânduri care-i împiedică pe oameni să zărească adevărata natură a ființei lor, Spiritul Etern. Asemenea luminii vindecătoare a Soarelui, yoga e salutară atât pentru orientali cât și pentru occidentali. Gândurile celor mai mulți oameni sunt agitate și capricioase; la ora actuală există deci o nevoie evidentă de yoga, știința controlului minții.

-de B. K. Mitra în "Kalyana-Kalpatur"

DUMNEZEU ÎN ASPECTUL SĂU DE SHIVA

Nefiind un personaj istoric, precum Krishna, Shiva este al treilea aspect a naturii trinitare a lui Dumnezeu (Creator - Păstrător - Distrugător). Shiva, distrugătorul iluziei cosmice, *maya*, este reprezentat simbolic în scripturi ca fiind Domnul celor care au renunțat la tot, Regele Yoghinilor. În arta indiană El este mereu figurat având Luna nouă în păr și purtând o ghirlandă de șerpi, emblemă veche a înțelepciunii perfecte și a învingerii răului. Ochiul "unic" al omniscienței este larg deschis în mijlocul frunții.

Înțeleptul antic Patanjali a definit Yoga ca fiind "neutralizarea valurilor succesive ale minții" ²⁴⁻⁴. Opera lui, *Yoga Sutras*, succintă dar magistrală,

constituie unul din cele șase sisteme filosofice ale Indiei ²⁴⁻⁵. Contrar filosofiei occidentale, aceste șase sisteme conțin nu numai cunoștințe teoretice ci și practice. Ele enunță șase discipline precise vizând suprimarea suferinței și cucerirea fericirii eterne.

Aceste diferite sisteme au în comun faptul că toate 6 consideră că omul nu poate fi cu adevărat liber dacă nu cunoaște Realitatea Ultimă.

Upanishadele târziu recomandă *Yoga Sutras* ca oferind metodele cele mai eficace pentru a atinge percepția directă a adevărului. Practica yoga îi permite omului să lase deoparte discuțiile speculative și să cunoască prin experiență directă Esența Adevărului.

Sistemul yoga definit de Patanjali este cunoscut drept calea cu 8 ramuri. Primii doi pași sunt: (1) *yama* (conduita morală) și (2) *niyama* (restricții ale disciplinei interioare). *Yama* cuprinde: evitarea rănirii altora, respectarea adevărului, non-furtul, abținerea sexuală, neprimirea de cadouri (care aduc obligații). Prescripțiile lui *niyama* sunt: purificarea corpului și minții, sentimentul mulțumirii, autodisciplina, studiul, adorarea Divinului.

Următorii pași sunt: (3) *asana* (postura corectă); coloana vertebrală trebuie menținută verticală și corpul ferm într-o poziție confortabilă pentru meditație; (4) *pranayama* (controlul asupra *prana*, curenții subtili ai vieții); (5) *pratyahara* (retragerea simțurilor de la obiectele exterioare).

Ultimii pași sunt de fapt formele de yoga propriu-zise: (6) *dharana* (concentrare), menținerea focalizată a minții asupra unui singur gând; (7) *dhyana* (meditația) și (8) *samadhi* (experiența supraconștientă). Aceasta este calea octuplă a sistemului yoga ²⁴⁻⁶ care duce la țelul suprem, *Kaivalya* (Absolutul), ascensiune prin care yoghinul realizează Adevărul aflat dincolo de orice reprezentare intelectuală.

"Cine e mai mare", ați putea întreba "un Swami sau un yoghin?" Dacă s-a atins uniunea finală cu Dumnezeu, distincția dintre diferitele căi nu mai există. *Bhagavad Gita* arată că metodele yoga sunt universale. Tehnicile ei se potrivesc tuturor temperamentelor și tipologiilor, nu numai celor înclinați spre viața monahală; yoga nu implică nici o înfeudare formală. Cum știința yoga satisface o nevoie universală, ea posedă o aplicabilitate universală.

Un yoghin adevărat poate rămâne în lume urmându-și îndatoririle sale; el este atunci precum untul care plutește pe apă și nu ca laptele care se diluează în apa umanității haotice. Un yoghin poate accepta anumite responsabilități terestre, fără ca acestea să-l îndepărteze de la calea sa

spirituală. El se roagă permanent să devină un instrument perfect al manifestării lui Dumnezeu și de aceea este detașat de orice acțiune întreprinde.

Printre marile spirite din Europa și din America, altele decât indieni, există unele care n-au auzit de sistemul *yoga* și Ordinul *Swami* și totuși sunt exemple vii ale acestora. Serviciul lor dezinteresat pentru omenire, stăpânirea pasiunilor, controlul gândurilor și puterea de concentrare, dragostea pentru Dumnezeu fac din ei adevărați yoghini. Acești oameni s-ar ridica și mai sus dacă ar fi inițiați în tehnicile yoga, care i-ar face capabili să-și guverneze perfect conștient gândurile și viața.

Yoga a fost rău înțeleasă de unii autori occidentali, dar cei care o critică n-au practicat-o niciodată. Printre cei care au adus omagii sistemului yoga îl citez pe Dr. C. G. Jung, faimosul psiholog elvețian:

"Când o metodă spirituală se prezintă ca fiind «științifică» e sigur că va cuceri un public larg în Occident", scrie dr. Yung ²⁴⁻⁷. "Pe lângă atracția noului și fascinația a ceva înțeles doar pe jumătate, sunt destule motive suficiente pentru ca yoga să aibă mulți adepți. Ea oferă posibilitatea unor experiențe controlabile și satisface astfel exigențele științifice care reclamă «fapte»; pe lângă acestea, amploarea, profunzimea sa, vechimea sa venerabilă, doctrina și metodele ei care se ocupă de cele mai mici detalii ale vieții oferă posibilități inimaginabile".

"Orice practică religioasă sau filosofică presupune o disciplină psihologică, adică o metodă de igienă mentală. Diversele procedee pur fizice ale sistemului yoga ²⁴⁻⁸ presupun o igienă psihologică superioară gimnasticii și exercițiilor de respirație obișnuite, pentru că ea nu este mecanică, ci științifică și filosofică; antrenând corpul, ea îl armonizează cu mintea, de exemplu în tehnicile de *pranayama*, unde *prana* este suflul vital al ființei și în același timp dinamica cosmosului.

"Practica yoga ... ar fi de neimaginat, ineficace, fără conceptele care formează însăși baza ei, concepte care combină în mod armonios fizicul și spiritualul într-un ansamblu extraordinar de complex."

"În Orient, unde s-au dezvoltat aceste idei și practici și unde, de-a lungul mileniilor, o tradiție neîntreruptă a creat bazele spirituale necesare, yoga este o metodă propice ce realizează fuziunea corpului și spiritului pentru a forma un tot indisolubil. Acesta fuziune, la rândul său, produce o dispoziție psihologică făcând posibile intuiții care transcend mentalul."

În Occident se apropie ziua în care știința interioară a controlului minții va fi considerată la fel de esențială ca cea exterioară care dorește să înțeleagă natura. În zorii Ereii Atomice, dovada științifică a faptului că materia este o condensare a energiei va schimba modul de gândire al omului. Minteă umană poate și trebuie să elibereze din ea însăși energii mai puternice decât cele care se ascund în pietre sau în metale, fără de care "uriașul atomic" se va întoarce contra umanității în dorința lui oarbă de distrugere

24-9 .

24-1: I *Corinteni* 7:32-33.

24-2: Literar, "Acest Spirit (picătură de Divin din ființa umană) este Brahman (Dumnezeu)". Spiritul Suprem, Necreat, este în totalitate lipsit de condiționări (*neti, neti*, nu aceasta, nu aceea), dar se fac adesea referiri la el în *Vedanta* ca fiind *Sat-Chit-Ananda*, adică Pură Existență -Pură Conștiință - Pură Beatitudine.

24-3: Shankara este numit adesea Shankaracharya; *acharya* înseamnă "învățător divin". Perioada în care a trăit Shankara constituie obiectul unei dispute scolastice. Cele câteva înscrisuri indică faptul că neprețuitul monist a trăit în secolul VI î.C.; înțeleptul Anandagiri ne oferă perioada 44-12 î.C.; istoricii occidentali îl atribuie pe Shankara secolului VIII d.C.

24-4: "*Chitta vritti nirodha*" (*Yoga Sutras*, 1.2), care poate fi tradus: "blocarea turbioanelor mentale". *Chitta* este un concept format din: *manas* (minte sau simțul conștiinței), *ahamkara* (ego-ul) și *buddhi* (intelectul superior). *Vritti* (literal, "circular") se referă la valurile gândirii și emoției, care se nasc neîncetat în mentalul omului. *Nirodha* înseamnă neutralizare, blocare, control.

Perioada în care a trăit Patanjali este necunoscută, deși mulți erudiți îi atribuie secolul II î.C. *Rishis* au scris multe tratate despre adevărul spiritual cu o asemenea putere de pătrundere încât trecerea timpului nu a putut să le demodeze; și totuși, spre consternarea permanentă a istoricilor, înțelepții nu au depus nici cel mai mic efort pentru a pune amprenta personalității lor asupra lucrărilor literare, astfel că majoritatea acestor opere sunt anonime și nelocalizate în timp. Ei știau că adevărul nu este supus timpului, nu poate fi etichetat și nu este posesiunea privată a niciunuia dintre ei.

Persoane neinformate vorbesc adesea despre yoga ca despre o artă magică, întunecată și misterioasă, destinată obținerii unor puteri supranaturale. Totuși erudiții, când vorbesc despre yoga, au în vedere sistemul expus în *Yoga Sutras* (cunoscut de asemenea sub numele de *Aforismele lui Patanjali*): *Raja Yoga* ("yoga regală"). Lucrarea conține

concepțe filosofice atât de înalte încât au suscitât comentariul celor mai mari maeștri ai Indiei, printre care și Maestrul iluminat Sadasivendra.

Așemeni celorlalte cinci sisteme filosofice ortodoxe (bazate pe *Vede*), *Yoga Sutrās* consideră "magicul" purității morale ("cele zece percepțe" Yama și Niyama) ca indispensabil cercetării filosofice. Această cerință personală, asupra căreia occidentalul nu insistă, conferă vitalitate durabilă celor șase discipline indiene. Ordinea cosmică (*rita*) ce susține universul nu diferă de ordinea morală care guvernează destinul uman. Cel care nu vrea să respecte preceptele morale universale nu este decis în mod serios să caute adevărul.

Secțiunea a III-a din *Yoga Sutrās* citează diverse puteri yoghine miraculoase (*vibhūti*s și *siddhi*s). Adevărata cunoaștere este totdeauna putere. Calea yoghină se divizează în patru etape, fiecare din ele generând puteri particulare. După ce a atins această putere particulară, yoghinul știe că a trecut cu succes proba etapei corespunzătoare. Apariția puterilor caracteristice demonstrează valoarea științifică a sistemului yoga, din care se exclude orice iluzie asupra progresului nostru spiritual; el cere probe!

Patanjali îl previne pe adept că țelul exclusiv trebuie să fie uniunea totală cu Spiritul și nu obținerea puterilor paranormale (*vibhūti*s), care nu sunt decât flori care apar pe drumul sacru. Cel care ne dăruiește totul trebuie căutat pentru El însuși și nu pentru darurile Sale. Dumnezeu nu se revelează unuia care este satisfăcut de rezultate minore. Yoghinul trebuie să aibă grijă să nu-și exercite puterile, pentru ca acestea să nu genereze orgoliu și să nu-l întoarcă din drumul său spre țelul suprem, starea ultimă de *kaivalya*.

După ce yoghinul a atins țelul său Infinit, el poate să-și exercite sau nu puterile, după cum crede de cuviință. Toate acțiunile sale, miraculoase sau nu, se desfășoară de acum înainte în afara legăturilor *karma*-ice. Pilitura de fier a *karma*-ei nu este atrasă decât acolo unde mai există încă magnetul ego-ului personal.

24-5: Cele șase sisteme ortodoxe (*saddarsana*, bazate pe *Vede*) sunt: *Sankhya*, *Yoga*, *Vedanta*, *Mimansa*, *Nyaya* și *Vaisesika*. Cititorii cu înclinații spre erudiție vor fi încântați de subtilitățile și vastitatea acestor sisteme străvechi care au fost prezentate în limba engleză în *A History of Indian Philosophy*, vol. I, de prof. Surendranath DasGupta.

24-6: A nu se confunda cu "Nobila Cale Octuplă" a budhismului, un îndrumar de comportare în viață, care prescrie următoarele: (1) Idealuri juste, (2) Motive juste, (3) Vorbire justă, (4) Acțiune justă, (5) Mijloace

de trai juste, (6) Efort just, (7) Justa reamintire (a Sinelui), (8) Realizarea justă (*samadhi*).

24-7: Dr. Jung a participat la Congresul Indian de Știință din 1937 și a primit diploma onorifică din partea Universității din Calcutta.

24-8: Dr. Jung face referiri aici la *Hatha Yoga*, o ramură a tehnicilor și posturilor corporale destinată armonizării energiilor în ființă, pentru sănătate și longevitate. *Hatha* este utilă și produce rezultate fizice spectaculoase și psiho-mentale, dar această ramură este prea puțin utilizată de yoghinii ce aspiră spre eliberarea spirituală

24-9: În povestea despre Atlantida *Timaeus*, Platon ne spune că locuitorii acesteia avea o cunoaștere științifică avansată. Continentul pierdut se pare că a dispărut cam prin anul 9500 î.C. printr-un cataclism natural; unii scriitori ezoteriști afirmă totuși că Atlantida a fost distrusă din cauza folosirii nesăbuite a puterii atomice.

CAPITOLUL: 25

Fratele Ananta și sora Nalini

"Zilele lui Ananta sunt numărate; posibilitățile karma-ei sale s-au epuizat."

Aceste cuvinte implacabile au răsunat în mintea mea într-o dimineață, pe când eram cufundat în meditație. La puțin timp după intrarea mea în Ordinul Swami, l-am vizitat pe fratele meu la Gorakhpur. Eu venisem pentru a avea grijă de el, pentru că o boală subită l-a ținut la pat.

Grava revelație interioară m-a umplut de mâhnire. Am simțit că mi-e imposibil să mai rămân la Gorakhpur și să asist neputincios la agonia fratelui meu. Deși am fost criticat aspru de către familia mea, am părăsit India cu primul vapor care pleca la Burma, în marea Chinei și a Japoniei. Am debarcat la Kobe, unde am petrecut doar câteva zile. Având inima grea, nu mă simțeam dispus pentru a vizita acele locuri.

Pe drumul de întoarcere spre India, vaporul a făcut escală la Shanghai, unde Dr. Misra, medicul de bord, m-a condus la mai multe magazine cu obiecte de artă și am ales cadouri pentru Sri Yukteswar, pentru familia mea și pentru prieteni. Am cumpărat un bibelou de bambus sculptat pentru Ananta. De abia mi-a dat vânzătorul pachetul, că mi-a și căzut jos, iar eu am exclamat: "Am cumpărat aceasta pentru bietul meu frate mort!"

Aveam sentimentul clar că sufletul lui a fost eliberat în Infinit; intuiție simbolică, concretizată prin căderea ce a provocat spargerea suvenirului. Plângând, am scris pe bambus: "Pentru dragul meu frate Ananta, care nu mai este."

Doctorul mă observa surâzând răutăcios:

"Șterge-ți lacrimile", zise el, "atât timp cât n-ai aflat cu adevărat de moartea fratelui tău."

Când nava a acostat la Calcutta, am coborât în compania Dr. Misra. Fratele meu mai mic, Bishnu, mă aștepta pe chei.

"Știi că Ananta nu mai este în viață", i-am zis eu fratelui meu, fără să-i las timp să vorbească. "Spune-mi te rog, când a murit?"

Data pe care a indicat-o Bishnu era chiar cea în care eu cumpărasem suveniruri la Shanghai.

"Ei bine!" exclamă Dr. Misra, "nu lăsați să circule această veste, altfel profesorii vor introduce un an de cursuri de telepatie la medicină!"

La întoarcerea acasă, tata m-a îmbrățișat cu căldură. "Iată-te!" a spus el tandru. Două lacrimi mari curgeau din ochii săi. De obicei foarte rezervat, el nu-mi dăduse mai înainte asemenea semne de afecțiune. Grav la suprafață, poseda în interior o inimă afectuoasă. Acasă, el manifesta în toate acțiunile sale acest rol dublu de tată și de mamă.

La puțin timp după moartea lui Ananta, sora mea mai mică, Nalini, a fost smulsă din ghearele morții de o vindecare divină. Înainte de a relata evenimentul, trebuie să vă spun câte ceva despre viața ei.

În copilărie, relațiile noastre erau cordiale. Eu eram foarte slab, ea și mai și! Pentru un motiv inconștient o tachinam mereu cu privire la aspectul ei scheletic și ea îmi întorcea micile răutăți cu aceeași monedă. Uneori mama intervenea în certurile noastre și mă trăgea ușor de urechi, pentru că eu eram mai mare.

După terminarea studiilor școlare, Nalini a fost logodită cu un tânăr medic din Calcutta, Panchanon Bose. Acesta primi o dotă substanțială de la tata, probabil (așa cum i-am spus în glumă sorei mele) pentru a împlânzi soarta nemiloasă a ginerelei de a-și lua nevastă o femeie înaltă și subțire.

Ceremonia căsătoriei a fost celebrată cu mare pompă. În seara nunții, un grup vesel de rude și prieteni se reunise în salonul casei noastre din Calcutta. Mirele era așezat pe o perna enormă din brocart aurit, cu Nalini alături de el. Un sari ²⁵⁻¹ superb nu reușea, vai, să ascundă formele scheletice ale miresei. M-am strecurat în spatele pernei marelui și i-am surâs amical. Conform obiceiului, el o văzuse pentru prima dată pe Nalini la ceremonia de căsătorie, când descoperise ce îi rezervase loteria matrimonială.

Simțind simpatia mea, doctorul Bose mi-o arătă pe Nalini șoptindu-mi: "Ce este asta?"

"Ei bine doctore", am replicat eu, "este un schelet pentru studiile dumatiale!"

În anii care au urmat, dr. Bose a cucerit afecțiunea familiei noastre, devenind medicul casei. Ne-am împrietenit și glumeam adesea pe seama lui Nalini.

"Este o curiozitate medicală", m-a încredințat într-o zi cumnatul meu. "Am încercat tot ce am putut: ulei de ficat de morun, unt, malț, miere, pește, carne, ouă sau diverse tonice. Nimic de făcut, ea nu s-a îngrășat nici cu un gram!" Chicotirăm amândoi.

După câteva zile, m-am dus la familia Bose. Voiam să stau puțin și să plec fără ca Nalini să afle de prezența mea. În timp ce deschideam ușa, am auzit vocea cordială, dar autoritară a sorei mele:

"Vino încoace, frate! De data aceasta nu mai scapi. Vreau să-ți vorbesc."

Am urcat în camera sa. Spre surpriza mea, am găsit-o plângând.

"Dragă frate", zise ea, "să îngropăm vechea secure de război! Știu că tu urmezi o învățătură spirituală și m-am hotărât să-ți semăn în toate." Ea adăugă plină de speranță: "Tu ai devenit atât de voinic. Mă poți ajuta? Soțul meu fuge de mine și eu îl iubesc atât de mult! Dar dorința mea principală este să progrez în realizarea divină, chiar dacă ar trebui să rămân slabă ²⁵⁻² și neatrăgătoare."

Ruga ei m-a atins în inimă. Am simțit simpatie pentru ea. Apoi într-o zi mi-a cerut să devină discipolul meu.

"Antrenează-mă în orice fel crezi. De acum înainte eu voi avea încredere numai în Dumnezeu și nu în medicamente." Ea a luat sticlutele cu tonice și le-a vărsat la canal.

Pentru a-i verifica credința, i-am cerut să nu mai mănânce carne, pește și nici măcar ouă.

După ce Nalini a urmat, timp de câteva luni, în ciuda a numeroase dificultăți, acest regim vegetarian, ca și alte reguli pe care i le-am recomandat, m-am dus din nou să o văd.

"Soră", i-am zis, "ai respectat cu strictețe cele spuse de mine; recompensa ta este aproape!" Am surâs: "Vrei să fii la fel de grasă ca mătușa noastră care nu și-a mai văzut picioarele de ani de zile?"

"Doamne, nu! Ar fi suficient să fiu ca tine, de exemplu."

Am zis cu o voce solemnă: "Prin grația lui Dumnezeu, așa cum mereu am spus adevărul, dorința pe care o formulez eu astăzi va deveni realitate ²⁵⁻³. Începând de acum, corpul tău va suferi o modificare și într-o lună vei cântări cât și mine.

Această dorință, formulată din toată inima, a fost îndeplinită. În 30 de zile, Nalini avea greutatea mea! Formele rotunjite i-au conferit frumusețe. Soțul s-a îndrăgostit nebunește de ea. Căsătoria lor, începută în împrejurări nefavorabile, a devenit fericită.

La întoarcerea mea din Japonia am aflat că, în timpul absenței mele, Nalini se îmbolnăvise de febră tifoidă. M-am grăbit la ea și am fost speriat să o văd de o slăbiciune scheletică. Era deja în comă.

"Înainte de a intra în comă", îmi povestea cumnatul meu, "ea repeta într-una: «Dacă Mukunda ar fi fost aici, eu n-aș fi ajuns așa!» El adăugă disperat: "Noi, medicii, ne-am pierdut speranța. După atacul tifoidei s-a instalat o dizenterie cu sânge."

Am început să mă rog cu ardoare. Angajând o infirmieră pentru a mă ajuta, am aplicat diferite metode de terapie yoghină. Dizenteria a încetat.

Dar Dr. Bose a scuturat din cap cu un aer sumbru: "Pur și simplu nu mai are sânge de pierdut", zise el.

"Se va vindeca", l-am asigurat eu hotărât. "După șapte zile febra va dispărea."

O săptămână mai târziu, am avut bucuria de a o vedea pe Nalini deschizând ochii și recunoscându-mă. Începând din acel moment, ea se restabilea din zi în zi. După ce și-a recăpătat greutatea, ea suporta, vai! consecințele bolii: picioarele erau paralizate. Specialiștii englezi și hinduși au declarat că ea va rămâne infirmă toată viața.

Epuizat de lupta dusă pentru a o salva pe Nalini, m-am dus la Serampore să-l rog pe Sri Yukteswar să mă ajute. Ochii săi erau plini de simpatie când a auzit de situația lui Nalini.

"Sora ta își va putea folosi picioarele la sfârșitul lunii", a zis el adăugând: "Să poarte chiar pe piele o panglică cu o perlă de două karate, neperforată și prinsă cu o agrafă." ²⁵⁻⁴

M-am plecat la picioarele gurului meu, ușurat și vesel.

"Maestre, cuvintele tale sunt suficiente pentru a o vindeca; totuși dacă ții la asta, am să cumpăr imediat o perlă."

"Da, fă-o", încuviință el. Apoi continuă descriind-o pe Nalini, moral și fizic, deși n-o văzuse niciodată.

"Maestre, este o analiză astrologică? Totuși nu-i știi data nașterii!"

Sri Yukteswar râse: "Există o astrologie mult mai profundă, care nu depinde nici de ceasuri, nici de calendare. Orice om constituie o picătură din Creator: Omul cosmic; el posedă un corp ceresc și unul pământesc. Ochiul uman percepe forma fizică, dar ochiul interior pătrunde în fiecare ființă până la esența universală."

M-am întors la Calcutta și am cumpărat o perlă pentru Nalini. O lună mai târziu, picioarele paralizate erau complet vindecate.

Sora mea m-a rugat să transmit sentimentele ei de recunoștință gurului meu. Acesta a ascultat mesajul ei în tăcere. Dar, în timp ce-mi luam rămas bun el adăugă:

"Mulți doctori i-au spus sorei tale că nu va putea avea copii. Asigur-o din partea mea că, peste câțiva ani va avea două fete."

Într-adevăr, peste câțiva ani, Nalini a născut o fată și peste încă trei ani o a doua.

"Maestrul tău ne-a binecuvântat casa și familia", a spus sora mea.
"Prezența unui asemenea om sacralizează întreaga Indie. Frate drag, spune-i te rog lui Sri Yukteshwarji că, prin tine, mă număr și eu, cu umilință, printre dintre discipolii săi de *Kriya Yoga*."

25-1: Rochia tradițională a femeilor indiene.

25-2: Deoarece cele mai multe persoane din India sunt slabe, a fi mai plinuț întrunește aprecierea generală.

25-3: Scripturile Indiei declară că cel care are obișnuința de a spune numai adevărul poate obține puterea de a materializa cuvintele sale. Dorința pe care el o formulează din toată inima devine realitate (*Yoga Sutras*, 11.36). Deoarece lumile sunt construite pe adevăr, toate Scripturile îl laudă ca fiind o virtute prin care orice om poate să-și armonizeze viața cu Infinitul. Mahatma Gandhi spunea adesea: "Adevărul este Dumnezeu"; lupta sa de o viață a fost purtată pentru adevărul perfect în gândire, vorbire și acțiune. De-a lungul timpului, idealul lui *satya* (adevăr) a pătruns în societatea hindusă. Marco Polo ne spune că *Brahminii* "nu ar rosti o minciună pentru nimic în lume". Un judecător englez din India, William Sleeman, în *Journey Through Oudh* în 1849-50, relatează: "Am cunoscut înainte sute de cazuri în care proprietatea, libertatea sau chiar viața unui om depindeau de rostirea unei minciuni și el refuza să o spună"

25-4: Perlele și alte bijuterii, ca și metalele și plantele, când sunt purtate direct pe piele, exercită o acțiune electromagnetică asupra celulelor. Corpul uman conține carbon și diverse metale care există și în plante, în metale, în minerale. Descoperirile înțelepților în acest domeniu vor fi confirmate într-o zi de către fiziologi. Corpul uman, extrem de sensibil, ascunde multe mistere încă ignorate.

Deși amuletele, bijuteriile și metalele exercită o acțiune curativă asupra corpului, Sri Yukteswar avea și o altă rațiune pentru a le recomanda. Maeștrii nu vor să pară niciodată că sunt mari vindecători, căci numai Dumnezeu singur vindecă. De aceea sfinții maschează în diferite feluri puterile pe care le-au primit de la Dumnezeu. Omul are, în general, încredere în obiectele fizice; când cineva se adresa guru-lui meu pentru o vindecare, el îi recomanda să poarte o amuletă sau o bijuterie, pentru a-i trezi credința și a-i abate atenția de la vindecătorul său.

Amuletele sau bijuteriile posedau, în afara potențialităților curative electromagnetice intrinseci, puterea binefăcătoare născută din binecuvântarea Maestrului.

CAPITOLUL: 26

Știința Kriya Yoga

Știința *Kriya Yoga*, atât de des menționată în această carte, s-a răspândit mult în India modernă datorită lui Lahiri Mahasaya, Maestrul gurului meu. Cuvântul *kriya* derivă din sanscritul *kri*, a face, a acționa, a reacționa; aceeași rădăcină se întâlnește în cuvântul *karma*, legea cosmică a cauzei și a efectului. *Kriya Yoga* înseamnă astfel "unirea (yoga) cu Infinitul prin intermediul unei anumite acțiuni sau ritual (kriya). Un yoghin care aplică această tehnică se eliberează gradat de sclavia karma-ei, sau lanțul universal al cauzalității.

Din cauza unor restricții străvechi, nu pot da o explicație completă a *Kriya-ei Yoga* într-o carte destinată marelui public. Tehnica însăși trebuie să fie învățată de la un *Kriyaban* (*Kriya Yoghin*). În această carte voi menționa câteva aspecte generale.

Dacă ar trebui să explic *Kriya Yoga* în câteva cuvinte unui occidental ce are educație științifică, i-aș spune că este o metodă psihofiziologică simplă care determină la nivel fizic eliminarea bioxidului de carbon din sânge și încărcarea acestuia cu oxigen. Atomii acestui oxigen suplimentar sunt transmutați în curenți subtili care vitalizează creierul și centrii spinale ²⁶⁻¹. Astfel yoghinul poate încetini sau chiar preveni îmbătrânirea țesuturilor oprind acumularea sângelui venos; yoghinii avansați transmută materia în energie pură. Ilie, Isus, Kabir precum și alți profeți obținuseră controlul în *Kriya* sau alte tehnici similare, care le permiteau să se materializeze sau să se dematerializeze la voință.

Kriya este o știință foarte veche. Lahiri Mahasaya a învățat-o de la marele său guruu Babaji, care a redescoperit-o și i-a clarificat tehnicile, după ce fusese pierdută în epocile întunecate. Babaji este cel care a numit-o simplu *Kriya Yoga*.

"*Kriya Yoga* pe care, prin intermediul tău, o dau lumii în acest secol XIX", i-a zis Babaji lui Lahiri Mahasaya, "este aceeași știință pe care, cu multe mii de ani în urmă, Krishna i-a predat-o lui Arjuna și care, mai târziu, a fost

cunoscută de Patanjali, de Isus, de Sfântul Ioan, Sfântul Pavel și alți discipoli."

Krishna, cel mai mare profet al Indiei, face aluzie la *Kriya Yoga* în două sutre din *Bhagavad Gita*. Unul dintre ele spune: "Alții sacrifică suflul expirator <*apana*> și suflul inspirator <*prana*>, oprind mișcarea inspirației și expirației, năzuind la stăpânirea suflurilor <*pranayama*>." ²⁶⁻
² Interpretarea este: "Yoghinul oprește descompunerea corporală calmând acțiunea inimii și plămânilor prin aflusul suplimentar de prana (forță vitală); el oprește de asemenea, prin controlul propriei voințe *apana* (curentul de eliminare), mutațiile de creștere din corpul său. Neutralizând astfel descompunerea și creșterea, yoghinul învață să controleze forța vitală."

Cealaltă sutra este: "Îndepărtând contactele exterioare cu privirea [ațintită] numai între [cele două] sprâncene, egalizând suflul inspirator <*prana*> cu suflul expirator <*apana*> care trec prin nas, ascetul cu mintea, simțul intern și simțurile stăpânite, care are drept ultim scop eliberarea, lipsit de dorință, frică și milă, numai acela este eliberat pentru totdeauna" ²⁶⁻²⁻¹

Krishna spune de asemenea că ²⁶⁻³, într-o încarnare precedentă, el îl învățase yoga pe Vivasvat, sfântul din antichitate, care l-a învățat pe Manu, marele legislator ²⁶⁻⁴. Ultimul, la rândul său, l-a instruit pe Ikswaku, fondatorul dinastiei războinicilor solari din India. Trecând astfel de la unul la altul, din secol în secol, yoga regală a fost conservată de către înțelepți până la apariția erei materialiste ²⁶⁻⁵. Atunci, din cauza secretului cu care o înconjurau preoții și a indifferenței oamenilor, știința sacră a devenit din ce în ce mai inaccesibilă.

Kriya Yoga este menționată de două ori de înțeleptul antic Patanjali, cel mai bun comentator al sistemului yoga, care scrie: "Disciplinarea corpului, controlul mental și meditația asupra lui *AUM* constituie *Kriya Yoga*" ²⁶⁻⁶
Pentru Patanjali, Dumnezeu este vibrația cosmică a lui *AUM* pe care o auzi în meditație ²⁶⁻⁷. *AUM* este Cuvântul Creator ²⁶⁻⁸, zgomotul Motorului Cosmic, martorul Prezenței Divine. Chiar și începătorul în yoga nu întârzie să audă în străfundurile ființei sale minunatul sunet *AUM*. Primind astfel o dovadă spirituală, practicantul se convinge că este în contact cu lumea divină.

A doua oară Patanjali vorbește despre tehnica *Kriya* sau controlul forței vitale astfel: "După ce s-a realizat *asana*, *pranayama* este încetarea mișcărilor de inspirație și expirație" ²⁶⁻⁹.

Sfântul Pavel cunoștea *Kriya Yoga* sau o tehnică similară permițând bransarea sau debransarea curenților vitali la simțuri. De aceea el a putut spune: "În *fiecare zi eu mor*; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru" **26-10**. Printr-o metodă care concentra înăuntru toată forța vitală a corpului (forță dirijată de obicei în afară, spre lumea senzorială, dându-i astfel o validitate aparentă), Sfântul Pavel trăia în fiecare zi experiența unei adevărate uniuni yoghine cu "bucuria" (beatitudinea) Conștiinței Cristice. În această stare de supremă fericire el avea conștiința că "moare" pentru lumea iluzorie a *maya*-ei.

În starea inițială a comuniunii cu Dumnezeu (*sabikalpa samadhi*), conștiința practicantului este fuzionată cu Spiritul Cosmic; forța vitală este retrasă din corp, care pare "mort", rigid, neanimat. Yoghnul este pe deplin conștient de fixitatea corpului său. Când el ajunge la stări superioare (*nirbikalpa samadhi*), conștiința sa trează este în comuniune cu Dumnezeu, chiar și atunci când corpul său efectuează muncile zilnice **26-11**.

"*Kriya Yoga* este un instrument care permite accelerarea evoluției omului", explica Sri Yukteswar discipolilor săi. "În antichitate, yoghinii au descoperit că secretul conștiinței cosmice este legat intim de controlul suflului; aceasta este contribuția Indiei la cunoașterea umană și ea este absolut unică și nemuritoare. Forța vitală, absorbită de obicei în cursul activităților cardiace, trebuie să fie eliberată pentru activități spirituale, printr-o tehnică care să permită încetinirea și calmarea ritmului neîncetat al suflurilor."

Kriya Yoghinul direcționează mental energia sa vitală în sus și în jos de-a lungul circuitului jalonat de cei șase centri de pe coloana vertebrală (medular, cervical, dorsal, lombar, sacral și coccigeal), ceea ce corespunde celor 12 semne zodiacale, Omul Cosmic simbolic. O jumătate de minut de ascensionare a energiei de-a lungul coloanei vertebrale, conform tehnicilor *Kriya*, permite omului să realizeze un progres egal cu un an de evoluție spirituală normală.

Acest sistem sideral la scară umană, cu cele 6 constelații interioare (12 prin polaritate) în revoluție în jurul soarelui reprezentat de Ochiul spiritual omniscient, este în relație cu soarele lumii fizice și cu cele 12 semne ale zodiacului ceresc. Orice om este deci sub influența a două universuri: unul interior și altul exterior lui. Înțelepții antici au descoperit că această acțiune a mediului ceresc și terestru asupra omului îl împinge încet înainte pe drumul evoluției lui normale în cicluri de 12 ani. Scripturile ne învață că sunt necesari un milion de ani de evoluție normală și fără boală pentru a

perfecționa creierul uman până la a-l face capabil să atingă conștiința cosmică.

O mie de tehnici *Kriya* realizate în 8 ore și jumătate îi dau yoghinului într-o singură zi echivalentul a o mie de ani de evoluție naturală, sau de 365.000 de ani în 12 luni. *Kriya Yoga* permite astfel să realizezi în trei ani, prin efort inteligent, progresul pe care natura nu-l face decât în 10.000 de secole. De altfel, nu pot apela la ajutorul *Kriya*-ei decât yoghini foarte avansați care, sub conducerea gurului lor, și-au pregătit corpul și creierul pentru a le face apte să suporte puterea dezvoltată de o practică asiduă.

Începătorul în *Kriya* nu trebuie să practice exerciții yoghine decât în reprize de 14-48 de execuții, de două ori pe zi. Unii yoghini obțin eliberarea în 6, 12, 24 sau 48 de ani. Un yoghin care moare înainte de atingerea țelului suprem duce cu el karma favorabilă datorată eforturilor sale în practica yoga; în viața viitoare el va fi dirijat în mod armonios spre Scopul Suprem.

Corpul unui om obișnuit poate fi comparat cu un bec de 50 de wați care nu poate suporta un curent de milioane de volți generat de practica *Kriya Yoga* intensă. O creștere gradată și regulată a timpului afectat metodelor yoga, transformă din zi în zi corpul, pe plan astral, până îl face capabil să exprime potențialele infinite de energie cosmică ce constituie prima manifestare activă, materială, a Spiritului.

Kriya Yoga nu are nimic comun cu metodele respiratorii neștiințifice practicate de un număr de zeloși rătăciți. Tentativele lor de a reține forțat suflul sunt nu numai contra naturii, ci și cu consecințe foarte neplăcute. Pe de altă parte, *Kriya* este însoțită chiar de la început de o stare de perfectă seninătate și liniște datorate unei forțe regeneratoare curgând de-a lungul coloanei vertebrale.

Această tehnică yoghină străveche convertește respirația în energie mentală. Progresul spiritual permite perceperea suflului ca un act mental: o respirație într-un vis.

Se pot da multe exemple pentru a ilustra relația matematică între ritmul respirator și variațiile corespunzătoare ale stărilor de conștiință. Când ne concentrăm atenția asupra unei chestiuni extrem de dificile, asupra unei sarcini urgente și delicate, respirația se încetinește automat. Fixitatea atenției depinde astfel de încetineala respirației. Respirația rapidă, gâfâită, însoțește inevitabil stările emoționale violente: teamă, invidie, mânie. Maimuța turbulentă inspiră de 32 de ori pe minut, iar omul numai de 18 ori, în medie. Elefantul, broasca țestoasă, șarpele și alte animale cunoscute

pentru longevitatea lor, au sistem respirator mai lent decât cel al omului. Astfel broasca țestoasă, care trăiește 300 de ani, nu respiră decât de 4 ori pe minut. 26-12

Efectul întineritor al somnului rezultă din faptul că omul își pierde temporar conștiința corpului și suflului său. Dormind, el devine un yoghin: în fiecare noapte el împlinește ritualul yoga constând în a se elibera de toate identificările cu corpul, în a împrosăta forța vitală din cei 6 centri de forță din coloana vertebrală și din "lotusul cu o mie de petale" din regiunea cerebrală. Cel care doarme se reîncarcă astfel, fără să o știe, cu energia cosmică susținătoare a întregii vieți.

Spre deosebire de cel care doarme, yoghinul realizează conștient și la propria voință un proces simplu și natural de același tip. *Kriya-yoghinul* utilizează tehnica pentru a-și hrăni și satura cu lumină nepieritoare celulele corpului, conservându-le astfel într-o stare de magnetizare spirituală. În mod științific, el face ca respirația să devină inutilă, fără ca pentru aceasta să intre (în timpul orelor de practică) într-o stare negativă de somn, de inconștiență sau de moarte.

La oamenii care sunt sub influența *maya*-ei, sau legilor naturii, curgerea forței vitale se face spre lumea exterioară; ei utilizează instinctual curenții săi, risipindu-i în simțuri. Din contră, practica *Kriya Yoga* inversează direcția curgerii: forța vitală este dirijată mental spre microcosmosul ființei, unde ea se reunește cu energiile subtile din centrul coloanei vertebrale. Recâștigată astfel, forța vitală, elixir spiritual, reînnoiește celulele corporale ale yoghinului și mai ales pe cele ale creierului.

O hrană potrivită, lumina soarelui și gânduri armonioase sunt elemente care îi conduc pe cei care nu sunt ghidați decât de către Natură și de planul ei divin să-și desăvârșească realizarea Sinelui într-un milion de ani. Este nevoie de 12 ani de viață normală și sănătoasă pentru ca să apară o perfecționare în structura creierului, oricât de mică; iar purificarea creierului până când acesta va putea să manifeste conștiința cosmică, necesită un milion de ani. Dar yoghinul, prin utilizarea științei spirituale *yoga* se sustrage necesității respectării legilor naturii o perioadă atât de lungă.

Rupând lanțul respirațiilor care leagă sufletul de corp, *Kriya Yoga* prelungește viața și mărește la infinit câmpul conștiinței. Metoda yoga depășește conflictul între spirit și simțurile subjugate de materie și-l eliberează pe discipol pentru a-i permite să-și regăsească Regatul său Etern. Yoghinul știe că natura sa adevărată nu este înlănțuită de carapacea carnală, nici de lanțul respirațiilor - simbol al sclaviei noastre față de Aer și

nici de constrângerea exercitată de celelalte patru elemente: Pământ, Apă, Foc, Eter.

Introspecția, sau "a rămâne așezat în tăcere" este o modalitate neștiințifică de a te strădui să separi forțat spiritul de simțuri, legate împreună de forța vitală. Minte contemplativă în eforturile sale de a se întoarce la divinitate, este readusă în mod constant spre simțuri de către curenții vitali. *Kriya Yoga*, controlând *direct* mintea, cu ajutorul forței vitale, este calea cea mai ușoară de apropiere de Infinit, cea mai eficientă și cea mai științifică. Contrastând cu drumul lent și nesigur al teologiei, *Kriya Yoga* poate, pe drept cuvânt, să primească numele de rută aeriană; căci pentru a ajunge la Dumnezeu trebuie să mergi cu avionul, nu cu carul cu boi.

Știința yoghinilor are la bază studiul empiric al tuturor formelor de exerciții de meditație și de concentrare. Ele permit practicantului să obțină un deplin control al închiderii sau deschiderii circuitelor specifice fiecăruia din cele 5 simțuri, făcând ca prin aceste circuite să treacă sau nu curenții vitali. Învățând să-și izoleze simțurile, yoghinul se poate cupla la voință cu lumile subtile, divine sau cu cele materiale. El nu mai este adus, împotriva voinței sale, de către forța vitală spre domeniul senzațiilor gălăgioase și al gândurilor agitate din sfera umană obișnuită. Stăpân al corpului și minții sale, Kriya Yoghinul dobândește în final victoria asupra "ultimului inamic", moartea. 26-12-1

"Astfel, suflete al meu, hrănește-te cu Moarte, ea care se hrănește cu oameni; Căci Moartea odată moartă, nu mai ai de ce să mori!" 26-13

Viața unui *Kriya yoghin* avansat nu mai este influențată de acțiunile sale trecute, ci numai de directivele sufletului. El evită astfel înaintarea lentă care este datorată acțiunilor egoiste, bune sau rele, ale vieții cotidiene; târârea de melc este incompatibilă cu zborul său de vultur.

Această metodă superioară de viață spiritală îl eliberează pe yoghinul care, evadând din închisoarea propriului său ego, inspiră cu aviditate aerul liber al omniprezenței divine. Din contră, sclavia vieții umane comune se derulează cu o încetineală umiltoare. Omul, chiar și atunci când urmează neabătut calea normală de evoluție, rămâne sub tirania naturii; presupunând că nu încalcă nici o lege fizică sau mentală, el va trebui să poarte haina reîncarnărilor succesive timp de 10.000 de secole înainte de a atinge eliberarea finală.

Metoda rapidă a yoghinilor, care le permite să se elibereze de identificarea fizică și mentală, se impune de la sine celor care sunt nemulțumiți de durata de un milion de ani. Întârzierea este și mai mare pentru cei care,

mulțumiți să trăiască fără să se ocupe de suflet, urmăresc mai mult bucuriile grosiere, ofensând astfel natura sfântă a ființei lor prin fapte, vorbe și gânduri. Pentru ei sunt necesare cel puțin două milioane de ani pentru a se elibera!

Omul obișnuit realizează rareori sau niciodată că trupul său este un imperiu vast, condus de Spiritul împărat, așezat pe tronul de deasupra capului, și ai cărui guvernatori provinciali sunt cei șase centri de forță de la nivelul coloanei vertebrale, sau "sfere de conștiință"! El guvernează un popor numeros: 27 de miliarde de celule dotate cu inteligență elementară infailibilă, care execută toate funcțiile organismului: creștere, transformare, dezagregare; 50 de milioane de gânduri, emoții și alte variații calitative suferite de către conștiință în 60 de ani de viață medie. Orice revoltă aparentă a celulelor sau a sufletului contra Spiritului, tradusă prin boli, lipsa rațiunii sau stări de depresiune, nu este imputabilă lipsei de loialitate a acestor servitori umili, ci mai degrabă utilizării necorespunzătoare, din trecut sau prezent, a liberului arbitru al omului, care i-a fost dăruit de către Dumnezeu odată cu Sufletul și pe care nu-l poate înstrăina.

Omul se identifică cu un eu fals, pe care-l numește cel care gândește, care vrea, care mănâncă, care digeră și care se menține în viață, refuzând să admită, deși pentru asta i-ar fi suficientă puțină autoanaliză, că, în viața cotidiană, el nu este nimic altceva decât o marionetă guvernată de acțiunile sale trecute (*karma*), de mediul său, de entourageul său. Reacțiile intelectuale, tendințele, obișnuințele, sentimentele sunt sub dependența strânsă a cauzelor trecute care-și au originea fie în această viață, fie într-una anterioară. Numai Spiritul scapă de acest determinism, iar *Kriya Yoga* are ca scop de a elibera acest Spirit, distrugând vâlul așa ziselor adevăruri și libertăți umane. Scripturile declară că omul nu este un corp pieritor, ci un spirit viu. *Kriya* îi garantează o metodă care-i permite să demonstreze această afirmație.

"Ritualurile exterioare nu pot distruge ignoranța, acești doi termeni nefiind reciproc contradictorii" scrie Shankara în celebrul său *Un Secol de Versuri*. "Numai cunoașterea realizată efectiv distruge ignoranța... Cunoașterea nu poate izvorî decât dintr-o anchetă interioară. Cine sunt? De unde vine Universul? Cine l-a creat? Care este Cauza lui Ultimă? Despre acest gen de întrebări vorbesc eu." Intelectul nu poate răspunde la aceste întrebări, de aceea înțelepții au abordat yoga ca tehnică de anchetă spirituală.

Adevăratul yoghin, abținându-se să se identifice în gând, în voință și în sentimente cu dorințele corpului său și eliberând forțele supraconștiente din centrii astrali, trăiește în lume așa cum l-a creat Dumnezeu, fără să fie

împins de impulsurile trecutului și nici de atracțiile recente ale slăbiciunilor umane. În momentul în care Dorința Supremă se împlinește, el este la adăpost în portul fericirii veșnice a Spiritului.

Domnul Krishna, referindu-se la eficacitatea sigură și metodică a științei yoga, îl laudă pe cel care îi aplică tehnologia cu aceste cuvinte: "Yoghinul este deasupra asceților și este socotit chiar deasupra celor care au Cunoașterea (*Jnana Yoga*); yoghinul este deasupra celor care îndeplinesc riturile (*Karma Yoga*); de acum fii yoghin, o, Arjuna!" ²⁶⁻¹⁴

Kriya Yoga este adevăratul "ritual al focului", pomenit adesea în *Bhagavad Gita*. Focurile purificatoare ale practicii yoga aduc iluminarea eternă, diferind astfel mult față de atât de ineficientele focurile ceremoniale religioase, care prăjesc chiar percepția adevărului.

Yoghinul își aruncă aspirațiile sale umane în focul dedicat unicului și fără egal Dumnezeu. Aceasta este adevărata ceremonie yoghină a focului, unde toate dorințele trecute și prezente constituie "cărbunele" consumat de dragostea divină. Flacăra Supremă arde orice nebunie umană și omul este eliberat de orice impuritate. Oasele lui sunt dezgolate, metaforic vorbind, de orice carne a dorinței, scheletul lui karma-ic albit de razele antiseptice ale soarelui înțelepciunii nu mai are nimic ofensator în fața umanității, nici în fața Creatorului; iată-l în sfârșit pur.

26-1: Binecunoscutul savant Dr. George W. Crile din Cleveland a explicat, înaintea unei întruniri a Asociației Americane pentru Progresul Științei ținută în 1940, că experimentele sale au demonstrat că toate țesuturile corpului sunt electric negative, cu excepția creierului și țesuturilor nervoase, care rămân electric pozitive, pentru că ele absorb oxigen revitalizant cu o viteză mai mare.

26-2: *Bhagavad Gita*, IV:29.

26-2-1: *Bhagavad Gita*, V:27,28.

26-3: *Bhagavad Gita* IV:1-2.

26-4: Autorul preistoric al lui *Manovara Dharma Shastras* sau Legile lui Manu. Aceste canoane ale legilor civile sunt valabile în India și astăzi. Manu este considerat cel mai vechi institutor de legi din lume. Savantul francez Louis Jacolliot susține că *Legile lui Manu* sunt foarte apropiate de *Codul Roman* dat de Justinian.

26-5: Începutul erei materialiste, în conformitate cu Scripturile Indiei, a fost anul 3102 î.C. Acel an a marcat începutul ultimei Dwapara Yuga

descendentă din ciclul echinocțial și de asemenea începutul lui Kali Yuga din ciclul universal. Cei mai mulți antropologi, crezând că acum zece mii de ani omenirea trăia în epoca de piatră, au prezentat ca "mituri" tradițiile antice din India, China, Egipt și alte ținuturi.

26-6: *Yoga Sutras* de Patanjali, II:1. Utilizând cuvintele *Kriya Yoga*, Patanjali face referiri fie la tehnica predată mai târziu de către Babaji, fie la una foarte similară. Că Patanjali făcea mențiuni la adresa unei tehnici definite a controlului forței vitale este demonstrat de aforismul său din *Yoga Sutras*, II:49.

26-7: *Yoga Sutras* de Patanjali, I:27.

26-8: "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El [Cuvântul sau Aum] și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El" IOAN, 1.1-3. *AUM (Om)* din *Vede* a devenit cuvântul sacru *HUM* al tibetanilor, *AMIN* al musulmanilor, *AMEN* al egiptenilor, grecilor, romanilor, evreilor și creștinilor. În ebraică el semnifică *credincios, sigur*. "Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu" APOCALIPSA, 3.14.

26-9: *Yoga Sutras* de Patanjali, II:49.

26-10: I *Corinteni* 15:31.

26-11: *Kalpa* înseamnă timp, sau eon. Cuvântul sanscrit *vikalpa* înseamnă "diferență, nonidentitate". *Sabikalpa* este starea de samadhi "cu diferență", supusă schimbării, *nirbikalpa* este starea de samadhi "fără diferență", neschimbată. Iată de ce în *sabikalpa samadhi* discipolul mai păstrează încă un sentiment vag de separare de Dumnezeu; în *nirbikalpa samadhi* el realizează pe deplin identitatea sa ca Spirit.

26-12: Conform surselor științifice, broasca țestoasă gigantică trăiește între 200 și 300 de ani.

26-12-1: "Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi Moartea" I CORINTENI, 15.26

Nealterarea corpului lui Paramahansa Yogananda după moarte demonstrează că el era un *Kriya Yoghin* perfect. Totuși, nu toți marii maeștri manifestă non-putrezirea corpului după moarte. Scripturile hinduse ne spun că asemenea miracole se produc numai cu un anumit scop. În cazul lui Paramahansaji, "scopul special" a fost fără îndoială acela de a convinge Occidentul de valoarea științei yoga. Yoganandaji a fost instruit de Babaji și Sri Yukteswar să servească Occidentul;

Paramahansaji a îndeplinit această misiune atât în viață, cât și în moarte.
(nota editorului englez)

26-13: Shakespeare: *Sonetul* 146.

26-14: *Bhagavad Gita*, 6.46.

Știința modernă este pe cale să descopere efectele curative și regeneratoare ale absenței respirației asupra corpului și minții. Doctorul Alvan L. Barach, de la Colegiul Medicilor și Chirurgilor din New York, a conceput o metodă terapeutică concretizată într-un "repaus pulmonar" care reda sănătatea la numeroși tuberculoși. Utilizarea unei camere de presiune constantă permite pacientului să-și oprească respirația. Ziarul New York Times din data de 1 februarie 1947 îl citează pe doctorul Barach în următorii termeni: "efectul suspendării respirației asupra sistemului nervos este considerabil. Impulsul mișcării mușchilor voluntari este mult diminuat. Pacientul poate rămâne întins ore întregi în această cameră fără să se miște deloc și fără să-și schimbe poziția. Dorința de a fuma dispare când respirația este oprită voluntar, chiar și la bolnavii obișnuiți să fumeze două pachete de țigări pe zi. În numeroase cazuri, relaxarea este atât de profundă încât bolnavul nu are nevoie de nimic care să-i distragă atenția." În 1951, Dr. Barach a confirmat public valoarea tratamentului său care, declară el, "odihnește nu numai plămânii, ci întregul corp și, s-ar părea, întreaga minte. Activitatea cardiacă, de exemplu, este diminuată. Bolnavii noștri încetează să se neliniștească și să se îngrijoreze". Aceste fapte permit să înțelegem cum este posibil ca un yoghin să rămână nemișcat perioade mari de timp fără să aibă, fizic sau mental, nevoie de o activitate exterioară. Singur acest calm îi permite Spiritului să-și găsească calea spre Dumnezeu. În timp ce omului obișnuit îi este necesară camera de presiune constantă pentru a beneficia de suspendarea respirației, yoghinului îi este suficientă Kriya Yoga pentru ca corpul, sufletul și spiritul său să beneficieze de aceasta.

CAPITOLUL: 27

Fondarea unei școli de Yoga la Ranchi

"Ce ai tu împotriva muncii administrative?"

Această întrebare a Maestrului m-a luat pe nepregătite. Este adevărat că, în acea perioadă, convingerea mea personală era că administrațiile sunt "cuiburi de viespi".

"Este o sarcină ingrată", Maestre, am răspuns eu. "Orice ar face conducătorul, el este mereu ținta criticilor."

"Vrei deci doar pentru tine *channa* (laptele prins) divin!?" Gurul meu îmi aruncă o privire severă. "Crezi că tu sau altcineva ați fi putut ajunge la desăvârșirea unirii cu Dumnezeu prin yoga dacă generații de Maeștri cu inimă largă nu s-ar fi dedicat educației celorlalți?" El adăugă: "Dumnezeu este mierea, organizatorii sunt stupii: ambii sunt necesari. Desigur că *forma* este inutilă fără spiritul care o animă, dar de ce nu ai începe tu prin a avea stupi plini de nectar spiritual?"

Sfatul său m-a mișcat profund. N-am răspuns nimic imediat, dar am luat hotărârea să împart cu cei din jurul meu, pe măsura posibilităților mele, adevărurile sublime învățate la picioarele guru-lui meu. "Doamne", mă rugam eu, "fie ca dragostea Ta să ilumineze pe veci templul devoțiunii mele și ca eu să pot trezi aceeași dragoste în toate inimile!".

Cu o ocazie anterioară, înainte de intrarea mea în Ordinul Swami, Sri Yukteswar făcuse o remarcă neașteptată:

"Cât de mult îți va lipsi tovărășia unei soții la bătrânețe!" zise el. "Nu crezi că un cap de familie, care face o muncă utilă pentru a-și întreține familia și copiii, îl merită la fel de mult pe Dumnezeu?"

"Maestre", am protestat eu alarmat, "știi doar că în această viață eu nu doresc nimic altceva în afara lui Dumnezeu!"

Sri Yukteswar a râs din toată inima și am înțeles că nu a vrut decât să-mi pună credința la încercare.

"Amintește-ți", a zis el încet, "că cel care renunță la datoriile terestre trebuie să-și asume responsabilități față de o familie mult mai numeroasă."

Idealul educației complete din tinerețe a fost mereu foarte apropiat inimii mele. Cunoșteam prea bine rezultatul arid al educației obișnuite, care nu dezvoltă decât corpul și intelectul. Valorile morale și spirituale, fără de care nimeni nu poate fi fericit, lipsesc total în programele oficiale de educație. M-am hotărât să înființez o școală în care băieții tineri să primească o educație completă, pentru a se ridica la statura unui Om adevărat. Am început prin a lua 7 elevi tineri, la Dihika, un mic sat din Bengal.

Un an mai târziu, în 1918, generozitatea lui Manindra Chandra Nundy, maharajahul de Kasimbazar, mi-a permis să transport la Ranchi clasa mea care, începea să crească la număr. Ranchi, un oraș din Bihar, la circa 320

kilometri de Calcutta se bucura de o climă dintre cele mai sănătoase din India. Palatul Kasimbazar de la Ranchi a fost transformat în cartier general al noului meu stabiliment școlar, pe care l-am botezat cu numele de "*Brahmacharya Vidyalaya*" ²⁷⁻¹, conform cu idealurile de educație ale *rishi*-lor. Ashramurile lor din pădure fuseseră școlile antice, atât laice, cât și spirituale, pentru tineretul din India.

La Ranchi am stabilit pentru învățământul primar și secundar programe conținând agricultură, industrie, comerț și disciplinele curente. Urmând idealul de educație al înțelepților, elevii învățau și metode yoghine de concentrare și meditație, ca și un sistem de educație fizică, Yogoda, ale cărui principii le-am descoperit în 1916.

Înțelegând că trupul omului este ca o pilă electrică, m-am gândit că l-am putea reîncărca cu energie prin acțiunea directă a voinței umane. Întrucât nici o acțiune mai mult sau mai puțin importantă nu este posibilă fără voință, omul se poate folosi de acest motor primar, *voința*, pentru a-și reînnoi forțele, fără intervenția unor aparate complicate sau a unor exerciții fizice. De aceea i-am învățat pe elevii mei de la Ranchi tehnica "Yogoda", extrem de simplă, care permite încărcarea imediată și conștientă cu forța vitală cosmică pe care o focalizează în bulbul rahidian (medulla oblongata).

Elevii au asimilat foarte bine această tehnică și au căpătat abilitatea de a trimite forța vitală în orice parte a corpului lor și să stea în echilibru în posturi corporale dificile. ²⁷⁻² Ei dădeau dovadă de o forță și o rezistență pe care nici măcar adulții viguroși nu le pot egala. Fratele meu mai mic, Bishnu Charan Ghosh, a intrat la școala de la Ranchi; mai târziu el a devenit un maestru în cultura fizică. El a parcurs Europa și America în 1938-39 cu unul dintre elevii săi și au făcut demonstrații de forță și control muscular care i-au uimit pe profesioniștii genului și chiar pe oamenii de știință de la Universitatea Columbia din New York.

După terminarea primului an școlar am avut 2000 de cereri de admitere la școala de la Ranchi. Dar școala, care nu primea atunci decât interni, nu dispunea decât de 100 de locuri. Mai târziu am primit și elevi externi.

La școala *Vidyalaya* a trebuit să joc rolul de tată și de mamă pentru copii și să rezolv probleme organizatorice destul de dificile. Adesea îmi veneau în minte cuvintele lui Cristos: "Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în Veacul viitor viața veșnică" ²⁷⁻³. Sri Yukteswar

le comenta astfel: "Credinciosul care nu se căsătorește și nu crește copii (renunțând la problemele unei mici gospodării cu activități mărunte pentru a-și asuma responsabilități mai mari, adică responsabilități pentru societate în general) împlinește o muncă însoțită adesea de persecuții din partea lumii care-l înțelege greșit, dar și de mulțumire lăuntrică spirituală. Identificându-se cu un grup mai mare, el este ajutat să-și învingă egoismul și devine apt să primească recompensa divină."

Un grup de elevi și profesori de la Ranchi, împreună cu venerabilul Maharaja din Kasimbazar (în centru, în alb). În 1918 el a oferit Palatul său din Kasimbazar și 25 de acri în Ranchi, ca loc permanent pentru școala mea de yoga pentru băieți.

Clădirea centrală a școlii *Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya* de la Ranchi, regiunea Bihar, fondată în 1918 ca școală de yoga pentru băieți, cu centre de educație și dispensare gratuite. Este în legătură cu Misiunea Filantropică "Lahiri Mahasaya".

Profesori și elevi la Ranchi

O dată, tata a venit la Ranchi pentru a-mi aduce binecuvântarea părintească, mult timp amânată pentru că îl rânisem refuzându-i oferta unui post la căile ferate Bengal-Nagpur.

"Fiule", mi-a zis el, a "cum sunt împăcat cu alegerea pe care ai făcut-o. Sunt fericit să te văd înconjurat de copii veseli și plini de viață. Recunosc că aceasta este vocația ta și nu birourile Companiei cu cifrele moarte ale indicatorilor căilor ferate." Privea un grup de 12 copii ce se jucau în jurul nostru și adăugă cu o scânteiere în ochi: "Eu am avut 8 copii și știu ce simți!"

Având la dispoziție 10 hectare de teren agricol, profesorii, elevii și eu însumi ne bucuram zilnic de câteva ore de muncă în aer liber, într-un ținut încântător. Aveam multe animale răsfățate și printre ele un pui de căprioară pe care copiii îl idolatrizau. Eu însumi îl iubeam atât de mult, încât îl lăsam uneori să doarmă în camera mea. De cum se lumina de ziuă, micuța creatură venea spre patul meu căutând mângâierea de dimineață.

Într-o zi i-am dat căprioarei să mănânce mai devreme, având treburi în oraș. Deși le-am spus copiilor să nu-i mai dea nimic până nu mă întorc eu, unul dintre ei n-a ascultat și i-a dat să bea lapte din abundență. M-am întors seara și am aflat trista veste: "Căprioara aproape a murit, pentru că a mâncat prea mult".

Plângând, copii au pus animalul, aparent fără viață pe genunchii mei. Îl rugam cu fervoare pe Dumnezeu s-o salveze. După câteva ore, căprioara a deschis ochii și s-a ridicat slăbită. Toată școala nu mai putea de bucurie!

Dar în timpul nopții, am primit o lecție pe care n-o voi uita niciodată. Am rămas cu căprioara până la ora două din noapte, oră la care am adormit. În vis mi-a apărut căprioara, care mi-a vorbit astfel:

"Mă reții. Te rog lasă-mă să plec! Dă-mi drumul!"

"Foarte bine", am răspuns eu în vis.

În acest moment m-am trezit și am strigat: "Copii, căprioara moare!" Au venit cu toții în fugă.

M-am repezit spre colțul în care lăsasem animalul favorit. Acesta făcu un ultim efort pentru a se ridica, se târî în direcția mea și căzu mort la picioarele mele.

Urmând karma colectivă care ghidează și reglează destinele animalelor, viața căprioarei era terminată și aceasta trebuia să progreseze spre forme superioare. Dar atașamentul meu profund care, așa cum am înțeles mai târziu, era egoist și rugile mele fierbinți îi reținuseră sufletul în corpul unui animal, chiar dacă el făcea eforturi disperate pentru a se elibera. Sufletul căprioarei și-a prezentat cererea sa în vis pentru că, fără aprobarea mea afectuoasă, nu putea sau nu voia să se elibereze; de îndată ce i-am acordat-o, a plecat.

Tristețea mea a dispărut; am înțeles încă o dată că Dumnezeu dorește de la copiii săi dragoste pentru tot ceea ce este parte din El, dar o dragoste lipsită de atașament, pentru că acesta, izvorât din ignoranță, ne face să credem că moartea reprezintă sfârșitul. Ignorantul nu vede decât zidul de netrecut al morții care-i ascunde aparent pentru totdeauna pe toți cei pe care-i iubește. Dar omul eliberat de atașamente, cel care-și iubește semenii ca pe niște expresii ale lui Dumnezeu, știe că cei dragi care au murit s-au întors în tărâmurile sublime unde se bucură de divinitate.

Școala de la Ranchi, foarte modestă la început, a devenit o instituție renumită în Bihar și Bengal. Mai multe secțiuni sunt finanțate de cei care doresc perpetuarea idealurilor educaționale ale rishi-lor. Școli de același tip, sub numele general de *Yogoda Sat-Sanga* ²⁷⁻⁴, s-au construit la Midnapore, Lakshmanpur și Puri și sunt înfloritoare.

Cartierul general de la Ranchi asigură un serviciu medical gratuit pentru săracii din localitate, 18.000 de persoane sunt astfel îngrijite anual. Școala *Vidyalaya* se distinge printr-o educație complexă, ce include atât domeniul științific cât și cel spiritual. Un număr de elevi de la Ranchi s-au făcut remarcăți atât în sportul de competiție, cât și ulterior în domeniul universitar.

Școala, care în 1946 avea 28 de ani de existență, este centrul a numeroase activități. ²⁷⁻⁵ Unul din primii vizitatori de seamă ai școlii a fost Swami Pranabananda, "Sfântul cu două corpuri" din Benares. Acest Maestru a fost profund emoționat la vederea claselor în aer liber, atât de pitorești, la umbra copacilor și a copiilor care seară de seară rămâneau imobili ore în șir cufundați în meditația yoghină.

"Mă bucur", a zis el, "să văd că idealul educației tineretului preconizat de Lahiri Mahasaya este pus în practică în această instituție. Fie ca binecuvântarea gurului meu să fie cu voi."

Un copil care se ținea pe lângă mine, a îndrăznit să-l întrebe pe marele yoghin:

"Voi fi călugăr, Domnule? Viața mea va fi ea în întregime consacrată lui Dumnezeu?"

Swami Pranabananda surâse blând, în timp ce privirea sa se cufunda în viitor.

"Copile", răspunse el, "când vei fi mare te va aștepta o frumoasă logodnică." Într-adevăr, devenit tânăr bărbat, fostul meu elev a sfârșit prin a se căsători, deși ani de zile a aspirat să intre în Ordinul Swami.

La câțva timp după vizita lui Swami Pranabananda, l-am însoțit pe tatăl meu la reședința yoghinului, la Calcutta. Prezicerea pe care Pranabananda a făcut-o cu mulți ani în urmă, mi-a venit în minte: "Te voi revedea din nou mai târziu, pe tine și pe tatăl tău".

Când tatăl meu a intrat în camera lui Swami, marele yoghin s-a ridicat și l-a îmbrățișat cu respect și afecțiune.

"Bhagabati, ce mai faci? Vezi că fiul tău se apropie vertiginos de Infinit?" Am roșit când am fost astfel complimentat în prezența tatălui meu. Swami continuă: "Îți amintești cât de des zicea gurul nostru: '*Banat, banat, ban jai.*' ²⁷⁻⁶ Perseverează neîncetat în *Kriya Yoga* pentru a ajunge cât mai repede la ușa divină."

Corpul lui Pranabananda, care mi se păruse atât de puternic și de bine construit la prima mea vizită la Benares, părea acum îmbătrânit, deși se menținea încă admirabil de drept.

"Swamiji", l-am întrebat eu privindu-l în ochi, "spune-mi te rog, simți apropierea bătrâneții? Pe măsură ce corpul slăbește, percepția lui Dumnezeu se diminuează?"

El avu un surâs îngeresc: "Dumnezeu îmi este mai aproape ca oricând!" Această convingere totală îmi copleși sufletul și mintea. El adăugă: "Continui să mă bucur de cele două pensii ale mele: una de la Bhagabati, cealaltă de la Cer!" Arătând cerul cu degetul, sfântul căzu în extaz și fața lui se ilumina de o fericire divină: răspuns foarte elocvent la întrebarea mea!

Observând că în camera lui Pranabananda erau foarte multe plante și pachete cu semințe, am întrebat la ce foloseau.

"Părăsesc Benares-ul pentru totdeauna", a explicat el, "pentru a merge în Himalaya, unde voi deschide un ashram pentru discipolii mei. Aceste semințe vor produce legume. Discipolii mei vor trăi modest, timpul lor scurgându-se în uniune divină. Ce le trebuie mai mult?"

Tatăl meu l-a întrebat pe Pranabananda dacă va reveni curând la Calcutta.

"Niciodată", răspunse sfântul, "în acest an ar trebui, după spusele lui Lahiri Mahasaya, să părăsesc Benares-ul pentru Himalaya, unde-mi voi lăsa carapacea muritoare."

La aceste cuvinte, ochii mei se umplură de lacrimi, dar Swami avu un surâs liniștit. Aceasta mă făcu să mă gândesc la un copilaș ceresc așezat liniștit pe genunchii Mamei Divine. Un mare yoghin, în deplina posesie a puterilor spirituale, nu se teme de ani. El își poate reînnoi la voință celulele corpului său; totuși, uneori el nu vrea să întârzie neplăcerile bătrâneții și permite karma-ei să se epuizeze pe planul fizic, pentru a nu trebui să-l recheme într-o nouă reîncarnare.

Câteva luni mai târziu, l-am întâlnit pe un vechi prieten, Sanandan, discipol apropiat al lui Pranabananda.

"Gurul meu iubit nu mai este", mi-a zis el plângând. "El a întemeiat un ashram lângă Rishikesh, unde își educa discipolii cu multă dragoste. Ne stabilisem bine și începusem să facem progrese spirituale rapide în tovărășia sa. Într-o zi, ne-a propus să hrănim un mare număr de locuitori din Rishikesh. Am întrebat care sunt motivele pentru care el dorea să acționeze astfel.

'Aceasta va fi ultima mea solemnitate', mi-a explicat el. Atunci n-am înțeles în întregime sensul cuvintelor sale.

Pranabanandaji ne-a ajutat la pregătirea unui mare număr de feluri de mâncare. Am hrănit atunci aproape 2000 de oameni. Apoi el s-a așezat la o tribună și ne-a ținut o cuvântare inspirată despre Absolut. La sfârșit, sub privirile mulțimii, el s-a întors spre mine și a vorbit cu o fermitate neobișnuită:

'Fii gata, Sanandan, îmi voi abandona carapacea' ²⁷⁻⁷.

După o clipă de tăcere eu am țipat: 'Nu, Maestre, n-o face! Te rog, te rog, n-o face!' Mulțimea rămăsese tăcută, întrebându-se ce am vrut eu să spun. Gurul meu surâse, dar privirea lui era deja întoarsă spre Etern.

'Nu fi egoist ', mi-a zis el, 'și încetează să te mai lamentezi din cauza mea. Acum bucură-te pentru că eu mă duc să-L întâlnesc pe Preaiubitul meu Dumnezeu!'. Pranabananda adăugă murmurând: 'Voi renaște curând. După ce mă voi bucura de o scurtă perioadă de fericire iluminată, mă voi întoarce pe pământ pentru a mă alătura lui Babaji ²⁷⁻⁸. Vei afla în curând când și unde spiritul meu va fi din nou închis într-un trup nou.'

Apoi el strigă din nou: 'Sanandan, iată că îmi arunc carcasa, prin mijlocirea celei de-a doua *Kriya Yoga*.' ²⁷⁻⁹

El aruncă o privire asupra mulțimii, făcând un gest de binecuvântare. Fixându-și privirea interioară asupra ochiului spiritual, se cufundă în imobilitate. În momentul în care mulțimea uluită îl credea meditând într-o stare de extaz, el își părăsise deja corpul, cufundându-și spiritul în imensitatea cosmosului. Discipolii i-au atins trupul, care își păstra poziția lotus, dar acesta era rece. Rămăsese doar o carapace înțepenită. Chiriașul zburase spre tărâmul nemuririi."

În timp ce Sanandan își termina povestirea, mă gândeam: "Preafericitul <Sfânt cu două corpuri> a fost tot atât de misterios la moarte ca și în viața sa!"

M-am interesat de locul în care urma să renască Pranabananda.

"Este un secret pe care nu trebuie să-l spun nimănui", mi-a răspuns Sanandan. "Poate că îl vei descoperi în alt fel."

Mult mai târziu, Swami Keshabananda ²⁷⁻¹⁰ mi-a spus că Pranabananda se reîncarnase. La câțiva ani de la naștere, s-a dus la Badrinarayan, în Himalaya, pentru a se alătura grupului de sfinți condus de Babaji.

27-1: *Vidyalaya*, școală. *Brahmacharya* se referă aici la una din cele patru etape ale planului Vedic pentru viața unui om, alcătuit din: (1) discipol celibatar (*brahmachari*), (2) gospodarul cu responsabilități casnice (*grihastha*), (3) pustnicul (*vanaprastha*), (4) cel ce trăiește în pădure sau rătăcitorul liber de orice preocupare pământească (*sannyasi*). Această schemă ideală a vieții, chiar dacă nu este răspândită în masă în India modernă, are totuși mulți adepți sinceri. Cele patru etape sunt duse la îndeplinire într-un mod religios, sub îndrumarea de o viață a unui guru.

27-2: Un număr de discipoli americani stăpânesc și ei diverse *asanas* sau posturi corporale, cum ar fi Bernard Cole, instructor din Los Angeles al tehnicilor predate de Asociația Realizării de Sine.

27-3: *Marcu* 10:29-30.

27-4: Yogoda: *yoga*, uniune, armonie, echilibru; *da*, ceea ce împarte. Sat-Sanga: *sat*, adevăr; *sanga*, asociație. În Occident pentru a nu folosi nume sanscrite, mișcarea *Yogoda Sat-Sanga* a fost numită *Self-Realization Fellowship* (Asociația Realizării de Sine).

27-5: Activitățile de la Ranchi sunt descrise pe larg în capitolul 40. Școala din Lakshmanpur este condusă de domnul G. C. Dey, iar departamentul medical este supervizat de dr. S. N. Pal și Sasi Bhusan Mullick.

27-6: Una din remarcile favorite ale lui Lahiri Mahasaya, cu care el își încuraja discipolii pentru a se păstra în meditație. Literar, ea înseamnă "Acționează, acționează, într-o zi vei reuși"; în traducere liberă ar suna "Străduiește-te, străduiește-te și într-o zi, iată! țelul Divin!"

27-7: Adică, voi renunța la trup. Aceasta înseamnă că ființa își părăsește conștient corpul fizic.

27-8: Guru-I lui Lahiri Mahasaya, care încă trăiește. Vezi capitolul 33.

27-9: Tehnica reală utilizată de Pranabananda este cunoscută inițiaților în *Kriya Yoga* superioară aparținând căii Realizării Sinelui ca fiind inițierea în

cea de-a treia *Kriya*. Când i-a fost dată lui Pranabananda de către Lahiri Mahasaya, ea era cea de-a "doua" *Kriya* pe care el o primea de la Yogavatar. *Kriya* îi permite discipolului care o stăpânește ca, în orice moment, să-și părăsească corpul sau să reintre în el perfect conștient. Yoghinii avansați utilizează această tehnică de *Kriya* în timpul ultimei ieșiri spre moarte - un moment pe care în mod invariabil ei îl știu dinainte.

Marii yoghini "intră și ies" prin ochiul spiritual, "ușa" pranică a eliberării. Isus a spus: "Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu [Conștiința Cistică] am venit ca oile să aibă viață și să o aibă din belșug." IOAN, 10.9-10.

27-10: Întâlnirea mea cu Keshabananda este descrisă în capitolul 42.

CAPITOLUL: 28

Kashi, reîncarnat și regăsit

"Nu intrați în apă, vă rog. Să ne spălăm luând apă în găleți."

Așa le-am zis tinerilor mei elevi de la Ranchi care mă însoțiseră într-o plimbare de 12 kilometri spre un vârf muntos din vecinătate. Ochiul de apă era tentant, dar la vederea sa am fost cuprins de un sentiment de respingere. Majoritatea celor care mă însoțeau au urmat sfatul meu, dar unii au fost tentați de răcoarea lăcușorului; de-abia intrați în apă, niște șerpi mari de apă dulce i-au înconjurat; copiii au trebuit să se salveze cu o grabă comică.

Ajunși la locul destinației noastre am luat masa pe iarbă. Așezat la umbra unui copac, am fost asaltat de întrebări, căci copiii mă credeau profet după întâmplarea cu lacul.

"Spune-mi te rog, domnule", se interesă unul dintre ei, "voi urma eu mereu, în tovărășia ta, calea renunțării?"

"Nu", am răspuns eu, "te vei întoarce la părinți și, mai târziu, te vei căsători."

Neîncrezător el protestă vehement: "Nu mă vor lua decât mort!" Dar după câteva luni au venit părinții lui și l-au luat, în ciuda unei împotriviri disperate. Mai târziu el s-a căsătorit.

După ce am mai răspuns câtorva solicitări, am fost întrebat de către un băiat tânăr, numit Kashi. În vârstă de aproape 12 ani, era un elev strălucit și toată lumea îl adora.

"Care va fi destinul meu domnule?"

"Vei muri în curând!" Acest răspuns mi-a ieșit din gură împotriva voinței mele.

Acesta revelație neașteptată ne-a emoționat și ne-a îndurerat pe toți. Am fost primul care mi-am reproșat-o în tăcere și am refuzat să mai răspund la alte întrebări.

Când ne-am întors la școală, Kashi a venit să mă caute în camera mea.

"Dacă am să mor, mă veți regăsi când voi renaște pentru a mă instrui din nou pe calea spirituală?" m-a întrebat el cu lacrimi pe obraz.

M-am văzut constrâns să refuz să-mi asum o sarcină ocultă atât de grea. Dar în cursul săptămânilor care au urmat, Kashi m-a rugat atât de mult, încât am consimțit pentru a-l consola.

"Da", am răspuns eu. "Dacă Tatăl Ceresc mă sprijină, promit să fac tot posibilul pentru a-ți veni în ajutor."

"În timpul vacanței mari am plecat într-o scurtă călătorie. Întristat că nu-l pot lua pe Kashi cu mine, l-am chemat în camera mea și l-am rugat să rămână în sfera vibrațiilor spirituale ale școlii. Simțeam că dacă nu s-ar fi întors acasă la părinții săi, copilul ar fi putut evita catastrofa care-l aștepta.

Abia am plecat eu de la Ranchi că a sosit tatăl lui Kashi. Timp de 15 zile, el a făcut eforturi în a-și convinge fiul să-l însoțească, promițându-i că dacă vine la Calcutta măcar pentru 4 zile pentru a-și vedea mama, îl va lăsa să revină la școală. Kashi s-a încăpățânat în refuzul său. În final, tatăl a declarat că se va adresa poliției pentru a-și lua fiul. Această amenințare l-a descumpănit pe Kashi, care se temea să nu fie cauza unei publicități nefavorabile școlii și s-a resemnat să-l urmeze pe tatăl său.

M-am întors după câteva zile și, când am aflat despre Kashi că a fost luat acasă, m-am grăbit să iau trenul pentru Calcutta. Ajuns în oraș, am închiriat o birjă. Surprinzător, în timp ce trăsura traversa Gangele pe podul Howrah, prima persoană pe care am văzut-o a fost tatăl lui Kashi în haine de doliu. I-am spus birjarului să oprească, am sărit din birjă și m-am repezit spre bietul tată.

"Domnule Ucigaș, l-ai omorât pe băiețelul meu!" am strigat într-un mod cam nerezonabil.

Tatăl își înțelesese deja greșeala comisă când și-a luat forțat fiul la Calcutta. Ajuns în oraș, copilul a mâncat hrană contaminată, s-a îmbolnăvit de holeră și a murit.

Afecțiunea mea pentru Kashi și jurământul meu de a-l regăsi mă urmăreau zi și noapte. Oriunde mă aflam, fața lui îmi apărea mereu. Am început căutarea mea cu aceeași ardoare disperată cu care-mi căutasem mama.

Kashi, cel pierdut și regăsit

Simțeam că trebuie să-mi folosesc toate puterile pentru a descoperi legile subtile care să-mi permită să cunosc locul astral unde se găsea Kashi. El era, de acum înainte, un suflet vibrând de dorințe neîmplinite, o formă luminoasă plutind în planul astral printre alte milioane de suflete luminoase. Între vibrațiile emise de toate acestea, cum să mă pun în rezonanță cu cele ale lui Kashi?

Utilizând o tehnică yoga secretă, am trimis iubirea mea spre Kashi prin intermediul "microfonului" întruchipat de ochiul spiritual aflat între sprâncene. Ridicând mâinile ca o antenă, mă răsuceam pe loc, străduindu-mă să determin direcția în care ar fi trebuit să caut embrionul uman susceptibil de a-l fi găzduit. Speram astfel să primesc un răspuns din partea sa în radioul inimii mele. ²⁸⁻¹

Intuiția îmi spunea că Kashi nu va întârzia să renască în această lume și că, dacă eu aș lansa apelul meu fără întrerupere, sufletul său mi-ar putea răspunde. Simțeam că aș putea înregistra și cel mai mic semnal trimis de Kashi, prin degete, mâini, coloană vertebrală și nervi.

Fără să mă descurajez, am practicat cu perseverență această metodă yoghină în cele 6 luni după moartea lui Kashi. Într-o dimineață, în timp ce mă plimbam cu câțiva prieteni în cartierul Bowbazar din Calcutta, am ridicat mâinile ca de obicei și am simțit pentru prima dată un răspuns. Am simțit un curent electric slab circulând în degetele și în palmele mele asemenea unui frison. Acest curent s-a preschimbat îndată într-o idee dominantă: "Eu sunt Kashi, eu sunt Kashi, vino la mine!".

În timp ce mă concentram asupra "radioului" din inima mea, gândul a devenit aproape audibil. Auzeam vocea caracteristică, puțin răgușită a lui Kashi ²⁸⁻², repetând mereu apelul său. L-am apucat de mână pe unul din tovarășii mei, Prokash Das ²⁸⁻³, și i-am surâs entuziasmat:

"Mi se pare că l-am localizat pe Kashi!"

Am început să mă rotesc pe loc, spre marele amuzament al prietenilor mei și al trecătorilor. Nu simțeam înțepături electrice în degete decât când mă întorceam spre o stradă apropiată, numită Aleea Șerpească. Era suficient să mă îndrept într-o altă direcție pentru ca să dispară curenții astrali!

"Ah", am exclamat, "spiritul lui Kashi trebuie să se găsească în pânțele unei mame care locuiește pe această stradă!"

Pe măsură ce ne apropiam de Aleea Șerpească, vibrațiile deveneau din ce în ce mai puternice în mâinile mele ridicate. Mi se părea că un magnet mă atrăgea spre partea dreaptă a aleii. În fața ușii unei case m-a cuprins o emoție bruscă. Am sunat, ținându-mi răsuflarea la gândul că cercetarea mea interminabilă și atât de puțin obișnuită a fost încununată de succes!

Mi-a deschis o servitoare care mi-a comunicat că stăpânul ei este acasă. El a coborât scările, zâmbindu-mi întrebător. Nu știam cum să-mi formulez întrebarea.

"Spuneți-mi vă rog, așteptați cumva un copil de circa 6 luni?"

"Desigur." Văzând că are de a face cu un Swami, îmbrăcat în tradiționala robă portocalie, el a adăugat politicoș: "Fiți bun și explicați-mi cum de sunteți la curent cu viața noastră?"

I-am vorbit de Kashi, de promisiunea mea. Omul, uimit, m-a crezut pe cuvânt.

"Soția dumitale va naște un băiat cu pielea albă", i-am zis eu. "Va avea o față mare, un ciuf deasupra frunții și o puternică înclinație spirituală." Eram sigur că acest copil va semăna cu Kashi.

Mai târziu, m-am dus să-l văd pe băiat, pe care părinții l-au botezat Kashi. El semăna frapant cu dragul meu elev de la Ranchi. De îndată ce m-a văzut, el a fost cuprins de afecțiune pentru mine; atașamentul trecut reînvia cu o forță crescută.

Pe când eram în America, băiatul devenit adolescent, mi-a scris explicându-mi dorința lui puternică de a urma calea renunțării. L-am trimis la un Maestru din Himalaya care l-a acceptat ca discipol pe Kashi, cel renăscut.

28-1: Voința, proiectată prin centrul aflat între sprâncene, este aparatul de emisie al gândirii. Puterea emoțională sau sentimentul omului, focalizată cu calm în zona inimii, permite acesteia să acționeze asemenea unui radio mental care recepționează mesaje de la alte persoane, de departe sau din apropiere. În telepatie, vibrațiile fine ale gândurilor din mintea unui om sunt transmise prin intermediul vibrațiilor subtile ale eterului astral și apoi prin eterul pământean grosier, generând unde electrice care, la rândul lor, se transforma în valuri ale gândirii în mintea celeilalte persoane.

28-2: Sufletul în stare pură este omniscient. Cel al lui Kashi își amintea toate caracteristicile copilului Kashi, imitând în consecință vocea sa răgușită, pentru a fi recunoscut.

Deși mulți muritori rămân după moarte în lumile subtile o perioadă echivalentă cu 500 - 1000 de ani pământești, nu există nici o lege invariabilă care să impună durata între reîncarnări (vezi capitolul 43). Durata șederii spiritului în corpul fizic sau în cel astral este predeterminată de karma.

Moartea, ca și somnul (supranumit "mica moarte") sunt necesare oamenilor pentru a-i elibera temporar pe cei neiluminați de sclavia simțurilor. Cum natura esențială a Ființei umane este Spiritul, el primește în somn sau în moarte o amintire tonică a naturii sale necorporale.

Legea echilibrului karma-ic, așa cum ne învață Scripturile, este legea acțiunii și reacțiunii, legea Cauzei și a Efectului, a semănatului și a recoltei. În ordinea justiției naturale (*rita*) fiecare om, prin gândurile și

acțiunile sale, este cel care-și modelează destinul. Indiferent ce energie universală a pus el în funcțiune, conștient sau nu, ea se va întoarce la el, la punctul ei de plecare, ca un cerc care se închide inevitabil. "Lumea seamănă cu o ecuație matematică, care este satisfăcută indiferent de modul în care este formulată. Fiecare secret este dezvăluit, fiecare crimă pedepsită, orice virtute este răsplătită, fiecare greșeală îndreptată, în liniște și în siguranță" (*Emerson, "Compensation"*). Înțelegerea karma-ei ca lege a justiției subiacentă inegalităților vieții servește la eliberarea spiritului uman de orice resentiment față de Dumnezeu și de ceilalți oameni.

28-3: Prokash Das este directorul actual al ashramului nostru *Yogoda Math* din Dakshineswar, în Bengal.

CAPITOLUL: 29

Rabindranath Tagore și cu mine ne comparăm școlile

"Rabindranath Tagore ne-a învățat să cântăm fără efort, ca păsările, cântul fiind o formă naturală a exprimării de sine."

Bhola Nath, un tânăr elev în vârstă de 14 ani de la școala din Ranchi, mi-a dat această explicație atunci când l-am complimentat pentru vocea sa melodioasă. Băiatul intona cântece în orice ocazie. Înainte de a veni la Ranchi, el urmărise cursurile celebrei școli a lui Tagore, "Santiniketan" (Portul Păcii), în Bolpur.

"Mi-au plăcut cântecele lui Tagore încă din copilărie", i-am răspuns elevului meu. "Întregul Bengal, chiar și țăranii analfabeți, se delectează cu nobilele lui poeme."

Am intonat în duet cu Bhola refrene de-ale lui Tagore, care pusese pe muzică mii de poeme indiene, unele compuse de el, altele din tradiția străveche.

"L-am întâlnit pe Rabindranath la puțină vreme după ce a primit premiul Nobel pentru literatură", am zis după ce am terminat de cântat. "Mă simțeam atras de el pentru că admiram curajul puțin diplomatic cu care i-a redus la tăcere pe criticii săi literari", am chicotit.

Bhola, mânat de un interes viu, mi-a cerut mai multe detalii.

"Literații îi reproșau lui Tagore că a introdus un nou stil în poezia Bengalului", am început. "El amesteca expresii din vorbirea curentă cu cele clasice, disprețuind astfel regulile și restricțiile scumpe inimilor cărturarilor. Cântecurile lui, conținând adevăruri filosofice profunde, vibrând de bogate note emoționale, nu respectau deloc formele literare admise.

Un critic influent a vorbit cu răutate despre Rabindranath ca despre 'un porumbel-poet care își vinde pentru o rupie uguitul său imprimat'. Dar a venit și pentru Tagore ora revanșei. Lumea occidentală l-a omagiat la puțin timp după ce a tradus în engleză lucrarea sa *Gitanjali* ("Ofrande lirice"). O mulțime de cărturari, între alții și cei care inițial l-au criticat, a început să sosească la Santiniketan, pentru a-l omagia.

Rabindranath nu-i primea pe vizitatori decât după ce îi lăsa să aștepte mult timp; apoi asculta complimentele lor cu o tăcere rece. În sfârșit, putea să-i trateze pe inamici cu propria lor atitudine: sarcasmul.

'Domnilor, parfumul proaspăt pe care mi-l oferiți astăzi', le zicea el, 'se amestecă în mod neplăcut cu mirosul grețos al disprețului vostru trecut. Trebuie să văd vreo legătură între premiul Nobel care a încoronat opera mea și trezirea bruscă a gusturilor voastre? Totuși eu sunt același poet pe care l-ați disprețuit atunci când el și-a oferit umilele flori pentru sanctuarul din Bengal.'

Ziarele au publicat o relatare fidelă a acestei severe lecții administrate de Tagore criticilor săi inițiali. Admiram vorbele limpezi ale unui om care nu se lăsa sedus de laude. Am fost introdus la poet de către secretarul său Dl. M. C. F. Andrews ²⁹⁻¹, îmbrăcat cu un *dhoti* bengalez. El îl numea cu afecțiune pe Tagore "*gurudeva*".

Rabindranath Tagore, poet inspirat din Bengal, și laureat Nobel pentru literatură

Rabindranath m-a primit cu amabilitate. Îl înconjura o atmosferă plăcută, de farmec, de cultură, de curtoazie. Când l-am întrebat despre sursele lui de inspirație, mi-a spus că în afară de poemele epice religioase, a mai fost influențat de opera lui Bidyapati, poet popular din secolul XIV."

Emoționat de această amintire, am început să cânt versiunea lui Tagore a unui vechi cântec bengalez: "Aprinde lampa iubirii tale". Bhola și cu mine cântam veseli în timp ce ne plimbam pe domeniul Vidyalaya.

La aproape doi ani de la întemeierea școlii de la Ranchi, am primit o invitație din partea lui Tagore să-l vizitez la Santiniketan, pentru a discuta despre idealul nostru de educație. Am acceptat cu bucurie. Când am intrat, poetul era așezat la biroul său. Mă gândeam că el ar fi modelul perfect al omului pe care orice pictor și l-ar dori. Fața lui frumoasă, cea a unui nobil patriarh, era împodobită de un păr lung și de o barbă albă. Avea ochii mari, un zâmbet îngeresc, o voce încântătoare cu accent de flaut. Voinic, înalt, impunător, el reunea o blândețe apoape feminină și o spontaneitate de copil. Era cea mai plăcută figură de poet pe care mi-aș putea-o imagina.

Am început îndată să studiem comparativ sistemele noastre de educație, amândouă având baze puțin ortodoxe. Am descoperit o identitate aproape perfectă: învățământ în aer liber, simplitate, atenție acordată spiritului creator al copilului. Totuși, Tagore lăsa mai mult spațiu literaturii, poeziei, muzicii, cântecului, fapt pe care l-am observat și la Bhola. Elevii din

Santiniketan respectau perioade de tăcere, fără ca totuși să primească o instruire specială în yoga.

Poetul a ascultat cu atenție descrierea exercițiilor mele de energizare "Yogoda" și a tehnicilor yoghine de concentrare predate tuturor elevilor de la Ranchi.

Tagore mi-a povestit amintiri penibile din viața lui școlară. "Am fugit de la școală după clasa a 8-a", mi-a zis el surâzând. Am înțeles că spiritul său poetic înnăscut a fost șocat de disciplina zilnică a sălilor de clasă.

"De aceea am instalat Santiniketan la umbra copacilor, sub cerul liber." El arată cu un gest elocvent un mic grup de elevi care tocmai studiau în minunata grădină. "Un copil în mijlocul straturilor de flori și al ciripitului păsărelelor este în cadrul său natural. Atunci el poate descoperi mai ușor comorile ascunse în propria sa natură. Adevărata educație nu poate fi impusă forțat din exterior; din contră, ea trebuie să încerce să exteriorizeze înțelepciunea nelimitată care se găsește în noi ²⁹⁻²."

Am fost de acord și am adăugat: "Nevoia de ideal și cultul eroilor care animă spiritele tinerilor se epuizează dacă aceștia urmează regimul statisticilor și cronologiilor școlare."

Poetul vorbi cu dragoste despre tatăl său, Devendranath, cel care inspirase ideea Santiniketan-ului.

"Tata mi-a dăruit terenuri fertile pe care erau deja construite un templu și o casă de oaspeți", povestea Tagore. "Acolo am început în 1901 experiența mea educațională, cu numai 10 elevi. Cele 8.000 de lire ale premiului Nobel au fost cheltuite pentru nevoile școlii."

Alt membru mai vârstnic al neamului Tagore, Devendranath, cunoscut sub numele de "Maharishi" ("Mare înțelept"), a fost un om remarcabil, așa cum ne-o dovedește *Autobiografia* sa. El și-a consacrat doi ani din viață meditației în Himalaya. Tatăl său, Dwarkanath Tagore, era celebru în Bengal datorită unor generoase donații publice. Această familie ilustră a produs o întreagă pleiadă de oameni de geniu. Nu numai Rabindranath, dar toate rudele lui s-au distins printr-o operă creatoare. Frații săi, Gogonendra și Abanindra, se numără printre cei mai buni artiști ai Indiei ²⁹⁻³. Un frate al lui Rabindranath, Dwijendra, este un filosof cu vederi profunde, iubit chiar și de păsări și creaturile pădurii.

Rabindranath m-a invitat să-mi petrec noaptea în casa de oaspeți. Era un spectacol plăcut să-l vezi pe poet înconjurat de elevii săi în grădină. Timpul

părea că s-a întors înapoi: mă credeam într-un ashram antic, unde dascălul era înconjurat de discipoli într-o atmosferă de dragoste divină. Tagore captiva inimile tuturor prin armonia și irezistibilul magnetism care emanau din persoana sa!

Cu vocea sa melodioasă, Tagore ne-a recitat câteva poeme, pe care tocmai le terminase. Majoritatea cântecelor și poeziilor sale, scrise pentru a-i încânta pe elevi, au fost compuse la Santiniketan. Pentru mine, frumusețea lor constă în arta de a se adresa lui Dumnezeu aproape în fiecare strofă, fără ca totuși să-L numească. "Amețit de fericirea de a cânta", scria el "mă uit pe mine și te chem pe tine, Domnul meu."

A doua zi mi-am luat rămas bun de la poet. Sunt fericit că între timp mica lui școală a devenit o universitate internațională, Viswa-Bharati, unde studenți din orice țară pot găsi un adăpost fericit. ²⁹⁻⁴

"În țara unde spiritul este fără teamă, unde ții capul ridicat,
Unde cunoașterea este liberă,
Unde lumea nu este împărțită în fragmente
de către ziduri înguste,
Unde orice vorbă izvorăște din profunzimile adevărului,
Unde efortul neobosit întinde brațele spre perfecțiune,
Unde izvorul pur al gândirii nu se pierde
în nisipul deșertic al obișnuințelor inutile,
Unde poți face spiritul să progreseze
într-un domeniu mai vast al gândirii și acțiunii,
în acest cer de libertate, Tată,
fie ca țara mea să se poată înălța!" ²⁹⁻⁵

RABINDRANATH TAGORE

29-1: Scriitor și publicist englez, prieten apropiat al lui Mahatma Gandhi, dl. Andrews este onorat în India pentru multiplele servicii făcute țării sale adoptive.

29-2: "Sufletul născându-se adesea sau, cum spune hindusul, parcurgând cărarea existenței prin mii de nașteri ... nu este nimic pe care el să nu-l fi câștigat prin cunoaștere; nu-i de mirare că își poate aminti ... ceea ce știa înainte ... Căci curiozitatea și învățătura sunt reamintirea a toate" - *Emerson*.

29-3: Rabindranath, de asemenea, la vârsta de 60 de ani s-a implicat serios în studiul picturii. Lucrările sale "neconvenționale" au făcut subiectul unor expoziții în capitalele europene și la New York.

29-4: Deși iubitul poet a murit în 1941, instituția sa Vishwa-Bharati este înfloritoare în continuare. În ianuarie 1950, 65 de profesori și studenți de la Santiniketan au făcut o vizită de 10 zile la școala Yogoda-Satsanga de la Ranchi. Grupul era condus de Sri S. N. Ghosal, rectorul școlii Vishwa-Bharati. Musafirii au încântat studenții de la Ranchi prin reprezentația oferită cu spectacolul "*Pujarini*" de Rabindranath Tagore.

29-5: *Gitanjali* (New York: Macmillan Co.). Un studiu despre poet poate fi găsit în *The Philosophy of Rabindranath Tagore*, a eruditului Sir S. Radhakishnan.

CAPITOLUL: 30

Legea miracolelor

Îi datorăm marelui scriitor Lev Tolstoi ³⁰⁻⁰, o poveste încântătoare, "*Cei trei pustnici*", pe care prietenul său Nicolas Roerich ³⁰⁻¹ a rezumat-o astfel:

"Pe o insulă trăiau trei pustnici bătrâni. Ei erau așa de simpli încât singura lor rugă era: 'Noi suntem trei, voi sunteți Trei, aveți milă de noi!' Această rugă aparent naivă făcea o mulțime de minuni.

Un episcop din apropiere ³⁰⁻² a auzit vorbindu-se de cei trei pustnici și de rugăciunea lor neortodoxă; el s-a hotărât să-i învețe rugăciunile canonice. Sosit pe insulă, preotul le-a explicat că apelul lor ceresc era lipsit de demnitate și i-a învățat rugăciunile obișnuite. Apoi a părăsit insula. Deodată a observat în dâra lăsată de barcă o lumină radioasă; în timp ce ea se apropia, episcopul i-a zărit pe cei trei pustnici care, ținându-se de mână, alergau pe valuri, pentru a ajunge din urmă barca.

'Am uitat rugăciunile pe care ni le-ai spus', au strigat ei de îndată ce au fost suficient de aproape de barcă pentru a fi auziți. 'Așa că ne-am grăbit să te ajungem pentru a te ruga să ni le spui din nou.'

Preotul a răspuns cu o voce în care se citea o teamă amestecată cu respect:

'Dragii mei', a răspuns el umil, 'puteți să vă rugați ca și mai înainte!'

Cum au reușit cei trei sfinți să meargă pe apă?

Cum și-a reînviat Isus corpul său crucificat?

Cum au făcut minunile lor Lahiri Mahasaya și Sri Yukteswar?

Știința modernă nu poate da un răspuns; totuși, odată cu apariția erei atomice, orizontul spiritului uman s-a lărgit brusc. Cuvântul "imposibil" are din ce în ce mai puțin loc în vocabularul uman.

Vedele antice declară că lumea fizică este supusă unei legi fundamentale, cea a *maya*-ei, principiu al relativității și dualității. Dumnezeu, Viața Unică, este Unitatea Absolută; pentru a apare sub forma manifestărilor separate și variate ale creației, El se acoperă cu un văl fals, ireal. Acest văl iluzoriu al dualității este *maya*. Multe din descoperirile științifice ale timpurilor moderne n-au făcut decât să confirme acest principiu simplu enunțat de către rishi.

Legea atracției a lui Newton este o lege a *maya*-ei: "La orice acțiune corespunde întotdeauna o reacțiune egală și de sens contrar; reacțiile reciproce a două corpuri sunt întotdeauna egale și opuse. Este imposibil să avem o forță izolată. Trebuie să existe întotdeauna un cuplu de forțe egale și de sens contrar."

Activitățile fundamentale ale naturii își trădează originea lor magică. Astfel, electricitatea este un fenomen de atracție și de respingere; electronii și protonii sunt încărcăți cu sarcină negativă, respectiv pozitivă. Alt exemplu: atomul este, ca și Pământul, un magnet posedând un pol pozitiv și unul negativ. Întreaga lume fenomenală este regizată de legea inexorabilă a polarității; nici o lege a fizicii, chimiei sau oricărei alte științe nu scapă acestui principiu al contrariilor.

Rezultă că nici o știință fizică nu poate stabili vreo lege din afara *maya*-ei, pentru că ea formează însăși structura creației. Natura însăși este *maya* și știința naturii trebuie să se muleze pe ea. În domeniul ei propriu, ea este eternă, nepuizabilă; savanții din viitor nu vor putea face altceva decât să sondeze toate aspectele diversității ei infinite. Astfel, știința rămâne perpetuu incapabilă să înțeleagă cauza ultimă, ea se limitează să descopere legile cosmosului deja existent, fără să poată depista Autorul și singurul Operator. Astfel, maiestuoasele manifestări ale gravitației și electricității au fost descoperite, dar esența însăși a gravitației și electricității rămâne încă necunoscută majorității muritorilor ³⁰⁻³.

de B. K. Mitra în "Kalyana-Kalpatur"

GURU ȘI DISCIPOL

Ashramurile din pădure erau așezămintele antice unde tinerii din India primeau atât educația laică, cât și cea spirituală. Aici, un guru venerabil, sprijinindu-se de un baston de meditație, își inițiază discipolul în profundele mistere ale Spiritului.

De mii de ani, profeții se străduie să-i învețe pe oameni să depășească *maya*. A te ridica deasupra dualității creației pentru a percepe unitatea Creatorului, acesta este țelul suprem la care poate aspira omul. Cei care se agață de iluzia cosmică trebuie să se resemneze cu legea sa esențială, cea a dualității: flux și reflux, ascensiune și cădere, zi și noapte, plăcere și durere, bine și rău, naștere și moarte. Acest ritm ciclic pare de o monotonie angoasantă pentru omul care a trecut prin mii de renașteri succesive și care începe să-și arunce privirea plină de speranță dincolo de limitările *maya*-ei.

A îndepărta vălul *maya*-ei înseamnă a percepe secretul creației. Numai cel care despoaie astfel Universul este un monoteist veritabil. Toți ceilalți adoră imagini false. Atât timp cât omul rămâne sub puterea iluziei dualiste a naturii, *Maya* - cea cu două fețe precum Janus - este zeița sa; el nu îl poate cunoaște pe adevăratul Dumnezeu.

Maya, lumea iluziei, se manifestă în oameni ca *avidya*, adică "non-cunoaștere", ignoranță, iluzie. Numai convingerea sau analiza intelectuală

nu sunt suficiente pentru a detronea *maya* sau *avidya*; pentru aceasta este nevoie să atingi starea interioară de *nirbikalpa samadhi*. Profetii Vechiului Testament, înțelepții din toate țările, din toate timpurile, atinseseră această stare a conștiinței când au vorbit. Ezechiel spune (43:1-2): "M-a dus la poarta dinspre răsărit. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari și pământul strălucea de slava sa." Ochiul Divin din frunte (răsăritul, estul) îi permite yoghinului să-și dirijeze conștiința asupra Omniprezenței și să audă răsunând Cuvântul Său, *AUM* - zgomotul divin al marilor vibrații ale luminii, cel care constituie singura realitate a creației.

Printre miliardele de mistere ale cosmosului, cel mai remarcabil este lumina. Spre deosebire de undele sonore, a căror propagare necesită un mediu material, undele luminoase se propagă cu ușurință în vidul interstelar. Chiar ipoteticul eter al teoriei ondulatorii poate fi înlăturat pentru că, după Einstein, proprietățile geometrice ale spațiului îl fac inutil. Lumina este manifestarea cea mai subtilă a naturii și cea mai eliberată de dependențele materiale.

În magistrala concepție a lui Einstein, viteza luminii - 300.000 km/sec. - domină întreaga teorie a relativității. Einstein demonstrează matematic că, după mintea umană, viteza luminii este limitată, singura *constantă* universală în fluxul universal al fenomenelor. Ideea noastră despre spațiu și timp își are originea în ea. Spațiul și timpul, mărimi relative, finite, își extrag proprietățile din constanța vitezei luminii. Aducând spațiul în categoria relativului, timpul, pierzându-și drepturile milenare de imuabilitate, este redus la adevărata sa natură: o simplă esență a ambiguității. În câteva ecuații, Einstein a eliminat din univers orice realitate fixă, cu excepția celei a luminii.

Mai târziu, în teoria unitară a câmpului, marele savant a grupat într-o singură formulă legile gravitației și electromagnetismului. Reducând structura cosmosului la variațiile unei singure legi, Einstein străbate astfel erele până la înțelepții antici, care au proclamat că structura universului provine dintr-o singură textură care se modifică permanent: *maya* ³⁰⁻⁴.

Cu teoria epocală a relativității s-a născut și posibilitatea matematică de explicare a structurii atomilor. Astăzi marii savanți au curajul să declare nu numai că atomul este mai degrabă energie decât materie, ci și că energia atomului este esențialmente substanță mentală.

"Înțelegerea că știința fizică se ocupă cu o lume de umbrelor este unul din progresele cele mai semnificative", scrie Arthur Stanley Edington în "*Natura lumii fizice*". "În lumea fizică noi asistăm la un joc de umbre

reprezentând piesa noastră cotidiană. Umbra cotului meu se odihnește pe cea a mesei și umbra cernelii acoperă umbra hârtiei. Toate acestea sunt simbolice și fizicianul le lasă acest caracter. Atunci survine Mîntea alchimistă, care transmută aceste simboluri ... Pentru a conchide printr-o constatare categorică, substanța lumii este mentală. Materia reală și câmpurile de forțe din fizica veche sunt acum total irelevante, căci mîntea este cea care dă o formă acestor concepte... Lumea exterioară a devenit astfel o lume a umbrelor. Pentru a deveni realiști, a trebuit să excludem materia, deoarece am descoperit că ea este una din cele mai mari iluzii."

Recenta descoperire a microscopului electronic oferă o dovadă concretă a esenței luminoase a atomului și a implacabilei dualități a naturii. *The New York Times* dă, în 1937, următorul rezumat al descoperirii efectuate cu microscopul electronic la o reuniune a Asociației Americane pentru Progresul Științei:

"Structura cristalină a tungstenului, care era până acum cunoscută doar într-un mod indirect datorită razelor X, a apărut clar pe un ecran fluorescent, prezentând 9 atomi dispuși corect în matricea de cub avînd câte un atom în fiecare unghi și unul în centru. În structura cristalină a tungstenului, atomii par pe ecranul fluorescent niște puncte luminoase așezate în figuri geometrice. La suprafața cubului luminos, moleculele de aer care îl bombardează par niște puncte lucitoare care dansează ca reflexele Soarelui în apă...

Principiul microscopului electronic a fost descoperit, pentru prima dată, în 1927 de Clinton J. Davisson și Lester H. Germer de la Bell Telephone Laboratories, care au demonstrat că electronul are un aspect dublu, de particulă și de undă ³⁰⁻⁵. În calitatea sa de undă, electronul seamănă cu lumina și s-a început căutarea unor mijloace de a "converge" fasciculele de electroni în același fel cum o lentilă converge razele luminoase.

Pentru descoperirea calității de tip «Mr. Jekyll & Dr. Hyde» a electronului (coroborată cu afirmația făcută de fizicianul francez De Broglie în 1924 referitoare la faptul că întreaga natură fizică are un caracter dual), Dr. Davisson a primit premiul Nobel pentru fizică."

"Gîndirea modernă", scrie Sir James Jeans în «*Universul misterios*» tînde din ce în ce mai mult spre o realitate nemecanică; universul ne apare mai degrabă ca un gînd uriaș decît ca o mașină uriașă." Astfel, știința secolului XX, vorbește din ce în ce mai mult în limba *Vede*-lor antice.

Știința însăși ne învață adevărul filosofic că universul material nu există de fapt; esența lui este *maya*, iluzia. Mirajele sale de realitate nu întîrzie să se

împrăstie în fața analizei. Omul începe să-și dea seama cât de mult, de-a lungul erelor, s-a îndepărtat de la această poruncă: "Să nu ai alți dumnezei afară de Mine" (*Exodul 20:3*).

În ecuația sa vestită care stabilește echivalența între masă și energie, Einstein demonstrează că energia oricărei particule de materie este egală cu masa sa înmulțită cu pătratul vitezei luminii. Eliberarea energiei atomice se face prin dispariția acestor particule materiale. "Moartea" materiei consacră "nașterea" Erei Atomice.

Viteza luminii este o constantă universală nu din cauza valorii sale absolute de 300.000 km/sec, ci pentru că nici un corp material, a cărui masă crește cu viteza, nu poate atinge o viteză egală cu cea a luminii. Cu alte cuvinte, numai un corp material a cărui masă este infinită ar putea atinge viteza luminii.

Această concepție ne conduce la legea miracolelor.

Maestrii, care posedă facultatea de a materializa sau de a dematerializa corpul lor sau orice alt obiect, care pot să se deplaseze cu viteza luminii, în fine, care utilizează razele luminoase creatoare pentru a face instantaneu vizibilă orice formă materială, au satisfăcut condiția einsteiniană: masa lor este infinită.

Conștiința unui yoghin avansat se identifică fără efort nu numai cu un corp dat, ci cu întregul univers. Gravitația, fie că este "forța" lui Newton sau "manifestarea inerției" lui Einstein, nu poate să-l *constrângă* pe un maestru să manifeste proprietatea "greutății", care este starea gravitațională specifică tuturor obiectele materiale. Cel care s-a recunoscut ca Spirit omniprezent nu se mai supune constrângerilor timpului și spațiului într-un trup rigid, închisoarea corpului a născut soluția "Eu sunt El".

"Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină!" (*Geneza 1:3*). Prima comandă Divină a creației a dat naștere singurei realități atomice: lumina. Razele ei imateriale realizează orice manifestare divină. Din toate timpurile, mărturiile înțelepților îl prezintă pe Dumnezeu ca o flacără, ca o lumină: "Ochii săi erau ca o flacără de foc", ne spune Sf. Ioan, "...și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui" (*Apocalipsa 1.14-16*)

Un yoghin care, prin meditație perfectă, își unește conștiința sa cu Creatorul, percepe esența cosmosului ca lumină (vibrații ale energiei vieții); pentru el, razele luminoase care compun apa și cele care țin pământul nu diferă între ele. Eliberat de orice conștiință materială, de cele

trei dimensiuni spațiale și de a patra dimensiune cea a timpului, un maestru își mișcă corpul său de lumină la fel de ușor pe pământ, în apă, în foc sau în aer. "Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină" (*Matei 6.22*). O concentrare îndelungată asupra ochiului spiritual eliberator i-a permis yoghinului avansat să învingă iluziile materiei și ale gravitației: de aceea universul îi apare lui așa cum l-a creat Dumnezeu: o masă de lumină nediferențiată.

"Imaginile optice", spune Dr. L. T. Troland de la Harvard, "sunt construite pe același principiu ca și gravurile sau stampele; ele sunt constituite dintr-o infinitate de puncte prea apropiate pentru a fi decelate cu ochiul liber... Atât de mare este sensibilitatea retinei încât sunt necesare puține cuante de lumină pentru a produce o senzație vizuală." Legea miracolelor este operabilă pentru orice om care a realizat că esența creației este lumina. Prin cunoașterea sa divină despre fenomenul luminos, maestrul este capabil să proiecteze omniprezenții atomii de lumină sub o anumită formă. Forma de manifestare (un arbore, un medicament, un corp uman) este proporțională cu voința yoghinului și cu puterea lui de vizualizare.

Noaptea, omul intră în starea de conștiință a visului și evadează din limitările egoiste care-l înconjoară zilnic. În vis are demonstrații ale omnipotenței minții sale. Iată, aici apar prieteni de mult dispăruți, continentele cele mai îndepărtate, scene din copilărie. Această conștiință liberă și necondiționată, de care orice om se bucură în unele din visele sale, este starea de spirit permanentă a unui Maestru, care este în armonie cu Dumnezeu. Străin oricărui motiv egoist, utilizându-și voința creatoare, acest dar divin, yoghinul avansat rearanjează atomii de lumină constitutivi ai universului pentru a satisface orice rugă sinceră a vreunui credincios. În acest scop a fost creat omul și toată creația: pentru ca el să poată ridica capul ca stăpân al *maya*-ei, conștient de stăpânirea sa asupra cosmosului.

"Apoi Dumnezeu a zis: Să facem omul după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ." (*Geneza 1:26*)

În 1915, la puțin timp după intrarea mea în Ordinul Swami, am avut o viziune ciudată. În ea s-a revelat relativitatea conștiinței umane și eu am perceput clar unitatea Luminii Eterne din spatele dualităților dureroase ale *maya*-ei. Viziunea a apărut în spiritul meu într-o dimineață, pe când eram în mica mansardă a casei părintești de pe strada Gurpar. De luni de zile, primul război mondial făcea ravagii în Europa și eu meditam cu tristețe la marele număr de morți pe care îl implica.

Am închis ochii și conștiința mea a fost brusc transferată în cea a unui comandant de vas de război. Tunurile bubuiau în duelul de artilerie dintre bateriile de coastă și noi. Un obuz a atins buncărul cu explozibil și nava a sărit în aer. În timp ce nava se scufunda, am sărit în apă cu o mână de supraviețuitori.

Cu inima bătând tare, am ajuns la mal. Dar vai! Un glonț rătăcit m-a lovit în piept și am căzut gemând. Tot corpul meu a fost paralizat; totuși eram conștient că îl posed așa cum ești conștient de un picior amorțit.

"Moartea, în sfârșit m-a găsit", mă gândeam eu. Cu un ultim suspin, eram gata să cad lipsit de cunoștință, când m-am regăsit în camera mea de pe strada Gurpar, așezat în postura lotus.

Am plâns de bucurie, ciupindu-mă pentru a mă asigura că eram în posesia corpului meu, pe care nici un glonț nu-l omorâse. M-am aplecat înainte și înapoi și am respirat adânc pentru a mă convinge că eram încă în viață. În timp ce mă felicitam că sunt sănătos, conștiința mea a fost din nou transportată în corpul comandantului întins pe plajă. Minte mea era dezorientată.

"Doamne, mă rugam eu, sunt mort sau viu?"

Un joc orbitor de lumini se desfășura în fața mea cât tot orizontul. O vibrație ca un murmur s-a transformat în cuvinte:

"Ce au de-a face viața și moartea cu Lumina? Eu te-am creat după imaginea Luminii Mele. Relativitatea vieții și a morții aparțin visului cosmic, lumii iluzorii. Contemplă-ți ființa eternă aflată dincolo de vis. Trezește-te, copilul Meu, trezește-te!"

Pas cu pas, în cursul evoluției umane, Dumnezeu inspiră savanților, la timpul și în locul potrivit, descoperiri ce dezvăluie progresiv secretele Creației sale. Multe descoperiri moderne îl ajută pe om să înțeleagă că întregul cosmos nu este decât expresia unei singure forțe: lumina, ghidată de inteligența divină. Minunile cinematografului, celulei fotoelectrice, ale radioului, televiziunii, radarului, energiei atomice etc, se bazează pe fenomenul electromagnetic al luminii.

Nu există minune care să nu poată fi redată prin efecte fotografice. Din punct de vedere strict vizual, cinematograful poate face orice minune: să arate un corp astral transparent, desprinzându-se de forma fizică grosieră, să facă un om să meargă pe apă, să reînvie morții, să inverseze cursul obișnuit al fenomenelor, să se joace cu spațiul și cu timpul. Cinematograful

realizează astfel virtual minunile pe care maeștrii le pot face în realitate prin intermediul razelor luminoase reale.

Cinematograful, prin asemenea imagini, poate servi pentru a explica secretele creației. Regizorul Cosmic și-a scris scenariul și Proiecțiile sale se întind la infinit. Din cabina întunecată a proiecției eterne se deapănă filmul epocilor succesive și razele lor creatoare proiectează imaginea universului pe ecranul spațiului. Așa cum o imagine cinematografică pare reală, dar aceasta nu este decât un amestec de umbre și lumini, la fel întregul univers cu toată varietatea sa nu este decât o aparență iluzorie. Planetele, cu infinitatea lor de forme de viață, nu sunt altceva decât imaginile unui cinematograf cosmic, adevărate temporar celor cinci simțuri, deoarece sunt proiectate de către razele creatoare pe ecranul conștiinței noastre.

În sala de cinematograf, spectatorul observă că scenele nu apar pe ecran decât datorită unui fascicul unic de raze luminoase, incolore și fără imagini. La fel, filmul colorat al universului se naște dintr-o singură rază de lumină albă ieșită din Sursa cosmică. Cu o ingeniozitate inimaginabilă, Dumnezeu își amuză copiii, făcându-i în același timp actori și spectatori ai teatrului său planetar.

Într-o zi, am intrat într-o sală de cinematograf pentru a vedea actualitățile primului război mondial; ele prezentau măceluri cu atâta realism, încât, tulburat, m-am grăbit să părăsesc sala.

"Doamne", întrebam eu, "de ce ai permis atâta suferință?"

Spre marea mea surpriză, am avut imediat un răspuns sub forma viziunii unui câmp de bătălie din Europa, plin de morți și de muribunzi. Oroarea lui depășea cu mult ceea ce prezenta jurnalul de actualități.

"Privește!" O voce dulce vorbea în străfundul conștiinței mele. "Vei vedea că aceste scene care se derulează acum în Franța, nu sunt nimic mai mult decât un joc de umbre și lumini. Acestea sunt imagini de cinematograf, la fel de reale și, în același timp, la fel de false ca și «actualitățile» pe care le-ai văzut: o piesă într-o altă piesă!"

Inima mea nu se ușurase. Vocea Divină continuă: "Creația este în același timp umbră și lumină; fără aceasta nu ar fi posibilă nici o imagine. Binele și răul trebuie să alterneze permanent în sânul *maya*-ei. Presupunând că în această lume fericirea ar fi infinită, ar căuta omul altceva? Fără suferință, și-ar aminti el de locuința sa eternă, uitată? Durerea te incită să îți amintești. Și înțelepciunea este mijlocul de a te sustrage durerii. Tragedia morții este nereală; cei pe care ea îi sperie seamănă cu actorul ignorant

care, pe platoul de filmare, se teme de un foc de pistol despre care el știe că are gloanțe oarbe. Copiii Mei sunt copiii Luminii; ei nu vor rămâne veșnic sub puterea iluziei."

Deși explicațiile *maya*-ei, date de către Scripturi, îmi erau familiare, ele nu mi-au părut niciodată atât de profunde ca în urma acestor viziuni, însoțite de cuvintele consolatoare. Valorile suferă o răsturnare totală pentru cel care s-a convins definitiv că creația nu este decât o proiecție cinematografică vastă și că Ultima Realitate se găsește dincolo de ea.

După ce am terminat de scris acest capitol, m-am așezat în poziția lotus, pe patul meu, în singurătatea camerei mele iluminată de două veioze ³⁰⁻⁶. Ridicând ochii, am remarcat pe plafon puncte strălucitoare de culoarea semințelor de muștar care oscilau și clipeau ca miliarde de stele. Deodată, o rază m-a atins ușor.

Imediat, corpul meu fizic și-a pierdut greutatea, transformându-se într-o structură astrală deasupra patului meu. Corpul meu, care-și pierduse greutatea, se balansa la dreapta și la stânga. Am aruncat o privire prin cameră; mobila, zidurile nu se schimbaseră, dar micile puncte luminoase se constituiseră într-o masă luminoasă care acoperea plafonul. Eram stupefiat.

"Iată mecanismul cinematografului cosmic", zise o voce care părea să emane din această lumină. "Proiectând raze pe ecranul alb al patului tău, el produce imaginea corpului tău. Privește, tu nu ești altceva decât o țesătură de lumină!"

Mi-am privit brațele și le-am mișcat la dreapta și la stânga, dar n-am simțit greutatea lor. M-a copleșit o bucurie extatică. Ploaia de lumină cosmică luând forma corpului meu părea replica exactă a jetului de lumină ieșit din aparatul de proiecție într-o sală obscură și producând imagini pe ecran.

Mult timp, mi-am contemplat imaginea corpului pe scena semiobscură a camerei. Mai avusesem numeroase viziuni, dar aceasta era cea mai neobișnuită. Iluzia de a crede în existența corpurilor solide era complet disipată și mi se adâncise înțelegerea că singură lumina formează structura intimă a tuturor obiectelor. În acest timp priveam rapidul curent de "biotroni" și m-am adresat cu o voce rugătoare:

"Lumină divină, ia-mi corpul la Tine, așa cum Ilie a fost dus de viu la cer de un car de foc!" (*Regi 2.11*)

Această rugă era evident alarmantă, căci raza a dispărut. Corpul meu și-a reluat greutatea normală și a recăzut pe pat. Pe plafon, roiul de stele clipea, apoi a dispărut la rândul său. Se pare că încă nu-mi sosise ceasul!

"De fapt, s-ar putea", filosofam eu, "ca pretențiile mele să nu-i fie pe plac profetului Ilie!" ³⁰⁻⁷

30-0: Tolstoi a avut multe idealuri în comun cu Mahatma Gandhi; amândoi au îmbrățișat tema nonviolentei. Tolstoi considera învățătura centrală a lui Christos ca fiind: "Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău" (MATEI, 5.39); răul poate fi "eradicat" numai prin opusul său logic: binele sau iubirea.

30-1: Acest faimos artist și filosof rus a trăit mulți ani în India, lângă Himalaya. "Revelația vine de la vârfuri", scria el. "În peșteri și munți trăiau înțelepții. Deasupra creștelor înzăpezite ale munților Himalaya arde o lumină mare, mai strălucitoare decât stelele sau fulgerele."

30-2: Povestea are, se pare, o bază istorică; o notă editorială ne informează că preotul i-a întâlnit pe cei trei pustnici în vreme ce naviga de la Archangel spre mănăstirea Slovetzky, la gura râului Dvina.

30-3: Marconi, marele inventator, a recunoscut incompetența științei în fața chestiunilor ultime: "Incapacitatea științei de a soluționa viața este absolută. Acest fapt ar fi cu adevărat înspăimântător dacă nu ar exista credința. Misterul vieții reprezintă cu siguranță problema cea mai persistentă ce a fost pusă vreodată în fața gândirii umane."

30-4: Geniul lui Einstein a fost direcționat de opera marelui filosof Spinoza, a cărui lucrare cea mai cunoscută este *Demonstrarea eticii prin ordinea geometrică*.

Einstein a fost convins că legătura dintre legile electromagnetismului și gravitației poate fi exprimată într-o formulă matematică (Teoria Unificată a Câmpurilor), la care lucra atunci când era scrisă această carte. Deși nu a trăit să-și desăvârșească opera, mulți fizicieni din zilele noastre împărtășesc convingerea lui Einstein că o asemenea legătură este fondată (nota editorului).

30-5: Aceasta înseamnă atât materie, cât și energie.

30-6: În ashram-ul Self-Realization Fellowship din Encinitas, California (nota editorului).

30-7: Miracol este considerat de obicei un fenomen sau efect nesupus legilor naturale. Dar toate fenomenele universului nostru, perfect

construit, relevă legi sau sunt explicabile de către legi. Așa-zisele puteri miraculoase ale marilor Maeștri sunt consecința naturală a unei cunoașteri precise a legilor subtile operând în acest cosmos interior, care este conștiința.

Într-adevăr, nimic nu poate fi calificat drept "miracol", decât în sensul profund în care totul este miracol. Fiecare din noi este închis într-un corp cu o structură infinit de complexă și trăind la suprafața unui glob terestru care se deplasează în spațiu printre stele. Ce poate fi mai obișnuit și mai miraculos în același timp?

Marii profeți, ca Isus și Lahiri Mahasaya, au făcut în general multe minuni. Acești Maeștri au de îndeplinit o mare și dificilă misiune spirituală. A-i ajuta în mod miraculos pe cei aflați în suferință pare să facă parte din această misiune. Ajutorul divin este necesar pentru a vindeca bolile incurabile și pentru a rezolva problemele umane insolubile. Când un om bogat i-a cerut lui Isus să-i vindece fiul muribund, la Capernaum, acesta a replicat cu amărăciune: "Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți", dar a adăugat: "Du-te, fiul tău trăiește" (IOAN, 4.46,54).

În acest capitol am prezentat interpretarea vedică a *maya*-ei, puterea magică a iluziei atașată lumii fenomenelor. Știința occidentală a descoperit deja că o nerealitate magică domnește în lumea atomilor. Totuși, nu numai natura, ci și omul (în aspectul său muritor) este supus *maya*-ei, principiu al relativității, al contrastelor, al dualității, al opoziției.

CAPITOLUL: 31

Un interviu cu Mama Sfântă

"Cuvioasă Mamă, soțul dumitale m-a botezat în copilăria mea. El a fost gurul părinților mei și al propriului meu Maestru, Sri Yukteswar. Îmi poți acorda privilegiul de a-mi vorbi de viața lui sfântă?"

Astfel m-am adresat doamnei Srimati Kashi Moni, tovarășa de viață a lui Lahiri Mahasaya. În trecere prin Benares, m-am decis să-mi satisfac o veche dorință, de a o vizita pe această doamnă venerabilă. Ea m-a primit cu bunăvoință în vechea locuință a lui Lahiri, din cartierul Garudeswar Mohulla din Benares. Deși foarte în vârstă, ea arăta înfloritoare; o înconjură o puternică atmosferă spirituală. De înălțime medie, cu gâtul fin și pielea albă, avea niște ochi mari și luminoși care-i îndulceau fața maternă.

"Ești binevenit, fiule; intră."

Kashi Moni m-a condus într-o cămăruță unde a trăit ea cu soțul ei. Era o onoare pentru mine să intru în sanctuarul în care Maestrul fără egal a binevoit să joace drama umană a vieții conjugale. Amabila doamnă m-a poftit să mă așez pe o pernă lângă ea.

"Au trecut ani până să înțeleg natura divină a soțului meu", începu ea. "Într-o noapte, chiar în această cameră, am avut un vis. Îngeri planau grațios deasupra capului meu. Atât de real era spectacolul, încât m-am trezit brusc; toată camera era scăldată într-o lumină orbitoare.

Soțul meu, așezat în postura lotus, plutea în mijlocul camerei, înconjurat de îngeri care îl adorau, cu mâinile împreunate într-un gest de nobilă invocare. Mai mult decât uimită, credeam că încă visez.

'Femeie', a zis Lahiri Mahasaya, 'ești foarte trează. Uită pentru totdeauna somnul sufletului tău'. El a coborât lent pe podea și am îngenuncheat la picioarele lui.

'Maestre', am exclamat, 'nu voi înceta să îngenunchez la picioarele tale! Mă vei ierta vreodată că am fost nebună să te consider soțul meu? Mor de rușine când văd că dormeam ca o ignorantă alături de un om divin. Din această noapte nu mai ești soțul meu, ci gurul meu. Mă accepti ca discipol?'

31-1

Maestrul m-a mângâiat ușor. 'Ridică-te suflet sfânt. Te accept'. El arătă îngerii. 'Dacă vrei, înclină-te în fața fiecăruia dintre acești îngeri sfinți.'

Când am terminat umilele mele plecăciuni, vocile îngerilor au răsunat ca un cor din Scripturile antice:

'Soție a Divinității, fii binecuvântată! Noi te salutăm.' Ei s-au înclinat la picioarele mele și au dispărut. Camera a redevenit întunecată.

Gurul meu m-a întrebat dacă vreau să primesc de la el inițierea în *Kriya yoga*.

'Desigur', am răspuns eu. 'Regret că n-am avut-o mai devreme, pentru a sfinți viața mea.'

'Încă nu sosise timpul', a răspuns Lahiri Mahasaya cu un surâs consolator. 'Eu am răscumpărat în secret o mare parte din karma ta. Acum iată-te pregătită.'

El mă atinse pe frunte. A apărut un vârtej de lumină ce s-a transformat gradat într-un ochi spiritual de culoarea opalului înconjurat în aur și cu o stea albă cu 5 colțuri în centru.

'Fă să-ți treacă conștiința prin această stea, pentru ca ea să pătrundă în Regatul Absolutului!' Vocea gurului meu răsuna ca o muzică îndepărtată și suavă.

Viziuni după viziuni, ca valurile oceanului, veneau la suprafața sufletului meu. Deodată, orizonturile orbitoare se transformară într-o mare de fericire care m-a încântat nespus de mult. Când, după câteva ore, am revenit la conștiința obișnuită, Maestrul mi-a comunicat tehnica de *Kriya yoga*.

Începând din acea noapte, Lahiri Mahasaya, n-a mai dormit niciodată în camera mea și, dealtfel, el neglija complet somnul, rămânând în camera de la parter în compania discipolilor săi atât ziua, cât și noaptea."

Viziune spirituală în Kriya Yoga:

Steaua albă în 5 colțuri din mijlocul ochiului de opal, înconjurat în aur

Ilustra doamnă s-a închis în tăcere. Realizând unicitatea relației ei cu sublimul yoghin, m-am hotărât în cele din urmă să-i cer și alte amănunte interesante despre viața lui.

"Ești îndrăzneț, fiule. Cu toate acestea îți voi povesti o altă amintire." Ea surâse timid. "Trebuie să mărturisesc un păcat față de guru, soțul meu. La câteva luni după inițiere am început să mă simt părăsită, neglijată. Într-o dimineață, Lahiri Mahasaya intră în camera mea pentru a lua ceva. Plină de ciudă, am început să-i fac reproșuri:

'Îți petreci tot timpul cu discipolii tăi. Ce faci cu responsabilitățile față de familie și copii? Mi-aș dori să te ocupi mai mult ca să obții bani pentru nevoile casei.'

Maestrul m-a observat un moment și, deodată, a devenit invizibil. Îngrozită, îi auzeam vocea răsunând în vidul din cameră:

'Eu nu sunt nimic, nu vezi? Cum ar putea un nimic să-ți procure bani?'

'Guruji', am strigat eu, 'de un milion de ori te rog iartă-mă! Ochii mei păcătoși nu te mai văd; te rog să te faci din nou vizibil în forma ta sacră!'

'Tată-mă!' Am auzit aceste vorbe deasupra capului meu. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Maestru materializându-se în aer, capul său atingând plafonul. Ochii lui lansau fulgere orbitoare. Îngrozită, m-am întors cu fața spre pământ în timp ce el cobora ușor pe podea.

'Femeie', zise el, 'caută bogăția spirituală și nu bunurile terestre efemere. După ce vei obține bogăția interioară, vei vedea că bunurile materiale o vor însoți întotdeauna.' El adăugă: 'Unul din fiii mei spirituali va avea grijă de tine.'

Cuvintele gurului s-au realizat; unul din discipoli dăruind o sumă considerabilă familiei noastre.

I-am mulțumit lui Kashi Moni pentru că mi-a povestit amintirile sale ³¹⁻². A doua zi m-am dus din nou la ea și am avut plăcerea să port discuții filosofice cu Tincouri și Ducouri Lahiri. Acești doi fii ai marelui yoghin îl urmau îndeaproape. Amândoi bărbații erau robuști, înalți, aveau barba deasă, vocea blândă, maniere plăcute, după moda veche.

Soția lui Lahiri Mahasaya nu era singurul lui discipol femeie; el avusese sute, inclusiv pe mama mea. O femeie *chela* i-a cerut într-o zi gurului o fotografie de-a sa. El i-a dat-o spunând: "Dacă crezi că este o protecție, așa să fie; dacă nu, nu este decât o imagine".

După câteva zile, acea femeie și nora lui Lahiri Mahasaya studiau *Bhagavad Gita* la o masă în spatele căreia era agățată fotografia Maestrului. Deodată, a izbucnit o furtună înspăimântătoare.

"Fie ca Lahiri Mahasaya să ne apere!" Cele două femei au îngenuncheat în fața fotografiei. Un fulger a lovit cartea care era pe masă, dar cele două discipole au fost protejate.

"Am simțit în jurul corpului meu un soi de înveliș de gheață care mă proteja de căldura arzătoare", relatează una din *chela*.

Lahiri Mahasaya a făcut alte două minuni în favoarea unei femei-discipol, Abhoya. Ea și soțul ei, un avocat din Calcutta, au plecat într-o zi la Benares, pentru a-l vedea pe guru. Trăsura lor a întârziat din cauza aglomerației și au ajuns la gara Howrah, principala stație din Calcutta, tocmai când trenul suiera gata de plecare.

Abhoya a rămas liniștită la ghișeu.

"Lahiri Mahasaya, se ruga ea în tăcere, te implor să oprești trenul! Aș suferi prea mult dacă aș aștepta încă o zi pentru a te vedea."

Roțile au continuat să se rotească, dar trenul rămânea pe loc. Mecanicul și pasagerii au coborât uimiți pe peron pentru a observa fenomenul. Un hamal englez s-a apropiat de Abhoya și de soțul ei, contrar uzanțelor, și și-a oferit voluntar serviciile.

"Babu, zise el, dați-mi bani să cumpăr bilete, în timp ce dumneavoastră veți urca în vagon".

De îndată ce cei doi s-au instalat în compartiment și au primit biletele, trenul s-a pus încet în mișcare. Cuprinși de panică, mecanicul și pasagerii n-au avut decât timpul să-și reia locurile, neștiind nici de ce se oprirea trenul, nici cum s-a pus în mișcare.

Sosită la Lahiri Mahasaya la Benares, Abhoya a îngenunchat în tăcere în fața Maestrului și s-a străduit să-i atingă picioarele sacre.

"Învață să te stăpânești, Abhoya", a remarcat el. "Cum îți mai place să mă deranjezi! Ce, nu puteai să vii cu trenul următor?!"

Abhoya l-a vizitat pe Lahiri Mahasaya într-o altă ocazie memorabilă. De această dată a solicitat intervenția nu pentru tren, ci pentru barză.

"Te implor ca cel de-al nouălea copil al meu să supraviețuiască!" zicea ea. "Am născut opt și toți au murit la puțină vreme după naștere."

Maestrul surâse cu compasiune: "Copilul pe care-l aștepti va trăi. Conformează-te riguros instrucțiunilor mele. Copilul, o fată, se va naște noaptea. Veghează ca lampa să ardă până în zori; străduiește-te să nu adormi și să nu o lași să se stingă."

Copilul s-a născut noaptea, așa cum prezise gurul omniscient. Mama a instruit-o pe doică să umple bine lampa cu ulei. Cele două femei au vegheat astfel până la o oră foarte avansată, dar până la urmă au adormit. Deja lampa nu mai avea decât o licărire slabă, gata să se stingă.

Deodată, ușa camerei se deschise cu un zgomot violent. Cele două femei s-au trezit și în fața ochilor lor uimiți a apărut însuși Lahiri Mahasaya:

"Abhoya, privește, lampa este aproape stinsă!" zise el arătând lampa, pe care doica se grăbi s-o umple. Îndată lampa luminează din nou și Maestrul dispăru. Ușa se închise, iar ivărul se puse de la sine.

Așa a supraviețuit cel de-al nouălea copil al lui Abhoya. Ea încă mai trăia în 1935 când am aflat ultimele vești despre ea.

Unul dintre discipolii lui Lahiri Mahasaya, venerabilul Kali Kumar Roy, mi-a relatat multe detalii fascinante din viața sa alături de Maestru.

"Petreceam adesea săptămâni întregi în casa sa din Benares", povestea Roy. "Am observat că multe figuri sfinte, *danda swamis* ³¹⁻³ soseau în tăcerea nopții pentru a se așeza la picioarele gurului. Uneori auzeam discuții despre meditație sau despre subiecte filosofice. În zori, vizitatorii își luau rămas bun. În timpul frecventelor mele șederi la Lahiri Mahasaya, am observat că acesta nu dormea niciodată.

La începutul contactului meu cu Maestrul m-am lovit de o opoziție fermă din partea patronului meu, care era un materialist.

'Eu nu vreau fanatici religioși în serviciul meu', râdea el. 'Dacă-l întâlnesc vreodată pe șarlatanul vostru de guru, am să-i spun niște vorbe să mă țină minte!'

Această amenințare n-a reușit să întrerupă vizitele mele regulate; îmi petreceam aproape toate serile la gurul meu. Într-o seară, patronul m-a urmărit și a intrat în salon, desigur cu intenția de a-și pune amenințarea în fapt. De-abia s-a așezat el, că Lahiri Mahasaya s-a adresat unui grup de circa 12 discipoli:

'Vreți să vedeți un tablou?'

Noi am aprobat și el ne-a rugat să stingem lumina. 'Așezați-vă în cerc, unul în spatele altuia, zise el, și puneți mâinile pe ochii persoanei din față voastră.'

N-am fost deloc uimit când patronul meu a executat ordinul Maestrului, desigur împotriva dorinței lui. După câteva minute Lahiri Mahasaya ne-a întrebat ce am văzut.

'Maestre, am răspuns eu, eu văd o femeie frumoasă îmbrăcată cu un *sari* cu dungi roșii, care stă lângă o plantă cu frunze mari. Ceilalți discipoli au făcut aceeași descriere. Maestrul se întoarse spre patron: 'O recunoașteți pe această femeie?'

'Da'. Era evident că omul se lupta cu emoția: 'Am cheltuit nebunește bani pentru a o întreține, deși am o soție virtuoasă. Mi-e rușine de motivul care m-a adus aici; mă ierți și mă primești ca discipol?'

'Dacă timp de 6 luni vei duce o viață ireproșabilă, te voi accepta.' Maestrul adăugă: 'Dacă nu, nu te voi iniția.'

Timp de 3 luni, patronul meu a rezistat tentației, dar a fost învins și a reînnoit relația sa cu femeia. El a murit două luni mai târziu. Atunci am înțeles profeția gurului meu privind improbabilitatea acestei inițieri."

Lahiri Mahasaya avea un prieten foarte celebru, Swami Trailanga, despre care se spunea că este în vârstă de peste 300 de ani. Cei doi yoghini meditau adesea împreună. Trailanga se bucura de un renume atât de mare, încât puțini hinduși ar fi pus la îndoială autenticitatea uimitoarelor lui minuni. Dacă Isus, revenit pe pământ, s-ar fi plimbat pe străzile New York-ului, arătându-și puterile, asta ar fi provocat aceeași agitație ca sosirea lui Trailanga la Benares, acum câteva decenii. Trailanga a fost una din acele ființe perfecte (siddhas) care a protejat India contra eroziunii timpului.

Adesea, sfântul a fost văzut înghițind otrăvuri mortale, iar gestul său rămânea fără nici un efect. Mii de oameni, dintre care unii trăiesc încă, l-au văzut pe Trailanga plutind pe Gange. Zile întregi el se menținea la suprafața apei, sau se scufunda pentru perioade lungi. Era ceva obișnuit să-l vezi pe Trailanga la Manikarnika Ghat (băi din Benares) așezat imobil pe dalele încinse, expuse arșiței soarelui indian. Prin aceste isprăvi Trailanga încerca să demonstreze că un yoghin nu depinde de oxigen și nu este supus necesităților materiale. Fie că era pe apă, fie sub apă, la umbră, sau sub arșița soarelui, Maestrul nu trăia decât prin conștiința divină: moartea nu-l putea atinge.

Puterea yoghinului nu era numai spirituală, ci și fizică. El cântărea mai mult de 150 de kilograme! Între altele, nu mânca decât la intervale foarte mari. Un Maestru poate încălca orice regulă, dacă există pentru aceasta un motiv subtil, cunoscut numai de el. Marii sfinți, treziți din somnul iluziei

cosmice, care au realizat că lumea nu este decât un gând al lui Dumnezeu, pot utiliza la voință corpul lor, pentru că ei știu că nu sunt decât un conglomerat de energie solidificată. Chiar dacă și oamenii de știință înțeleg acum că substanța nu este decât o energie înghețată, numai marii iluminați pot pune teoria în practică, pentru că au un control perfect asupra materiei.

Trailanga umbla întotdeauna complet gol, încât poliția din Benares a ajuns să-l considere un "copil teribil". Swami, nevinovat ca Adam în grădina Raiului, era inconștient de goliciunea sa. Cu toate acestea, poliția l-a dus la închisoare fără alte formalități. Au rezultat evenimente fără precedent: corpul enorm al lui Trailanga a apărut îndată, în întregime gol, pe acoperișul închisorii. Totuși, celula sa bine încuiată nu oferea nici o posibilitate de evadare.

Polițiștii descurajați au trebuit să-și facă din nou datoria. De această dată, au pus paznici la ușa celei lui Swami. Dar, din nou, au trebuit să cedeze în fața dreptății: marele maestru a apărut îndată mergând nepăsător pe acoperiș. Zeița justiției este legată la ochi, iar în cazul lui Trailanga poliția s-a hotărât să-i urmeze exemplul.

De obicei, marele yoghin tăcea ³¹⁻⁴. În ciuda înfățișării sale înfloritoare, Trailanga nu mânca decât rareori. După săptămâni de post, el consuma câteva oale de lapte bătut, oferit de către discipolii săi. Odată, un sceptic s-a hotărât să dovedească că Trailanga nu era decât un șarlatan. El plasă în fața lui Swami o găleată de var.

"Maestre", zise materialistul mimând respectul, "ți-am adus lapte. Te rog să-l bei!"

Fără să ezite, Trailanga a băut până la fund conținutul recipientului. Puțin mai târziu, scepticul se tăvălea la pământ de durere.

"Ajută-mă, Swami, ajută-mă! Mi-a luat foc stomacul! Iartă-mi încercarea răutăcioasă!"

Marele yoghin a ieșit din tăcerea lui obișnuită: "N-ai înțeles, a replicat el, când mi-ai oferit otravă, că viața mea și a ta sunt una? Dacă eu n-aș fi știut că Dumnezeu este prezent în stomacul meu, ca și în fiecare atom al creației, varul m-ar fi ucis. Acum că tu ai înțeles semnificația divină a bumerangului, du-te și nu mai juca feste nimănui!"

Răutăciosul glumeț, care fu astfel pedepsit și vindecat de către cuvintele lui Trailanga, a plecat capul.

Această manifestare a durerii a rezultat nu din voința Maestrului, ci din legea fără greș a justiției divine ³¹⁻⁰⁴, ce prezidează ritmul ciclic al creației. Pentru un om de realizare divină ca Trailanga, această lege supremă acționează instantaneu, pentru că el și-a alungat pentru totdeauna toate manifestările egoului său.

Credința în ajustările automate ale dreptății Divine (adesea plătite într-un mod neașteptat ca în cazul lui Trailanga de către posibilul său ucigaș) alină indignarea noastră grăbită față de nedreptatea umană. "La mine este răzbunarea, la mine este răsplata, zice Domnul" ³¹⁻⁵. La ce bun să visăm la răzbunare când legea universală se va însărcina cu ea, mai devreme sau mai târziu? Spiritele obtuze denigrează posibilitatea justiției divine, dragostea, omnisciența, imortalitatea; toate acestea sunt baliverne, declară ei. Cu acest punct de vedere eronat și lipsit de respect față de spectacolul cosmic, ei pun în joc în viața lor o serie de evenimente discordante care sfârșesc prin a-i obliga să caute înțelepciunea.

Isus se referă adesea la caracterul absolut al legilor spirituale. Când, cu ocazia intrării sale triumfale în Ierusalim, discipolii, transfigurați de bucurie, strigau: "Pace în ceruri și glorie în înalturi", unii farisei s-au indignat spunând: "Învățătorule, admonestează-ți discipolii!"

Dar Isus a replicat: "Adevăr vă spun, dacă ei ar tăcea, pietrele ar striga!" ³¹⁻⁶

Replicând astfel fariseilor, Isus arăta că justiția divină este departe de a fi o abstracție și că un om al păcii, chiar atunci când limba sa este smulsă din rădăcini, își va regăsi apărarea și vorbirea la temelia creației, care este însăși ordinea universală.

"Vă gândiți", zicea cu alte cuvinte Isus, "să impuneți tăcerea unor oameni care au pacea? La fel de bine ați putea încerca să înăbușiți vocea lui Dumnezeu, căruia și pietrele îi cântă cântece de laudă. Ați vrea să ordonați oamenilor să nu se bucure în onoarea păcii cerești, ci să urle din toată gura când este vorba de isprăvi războinice? În acest caz, pregătiți-vă să schimbați însăși fundamentele universului; căci nu numai oamenii, ci și pietrele sau pământul, apa, focul și aerul se vor ridica împotriva voastră, ca dovadă a ordinii armonioase din creația lui Dumnezeu".

Grația yoghinului cristic Trailanga s-a întins într-o zi asupra unchiului meu din partea mamei. Într-o dimineață, unchiul meu l-a văzut pe Maestru înconjurat de discipoli, la Benares. El își croi drum până la Trailanga și îi atinse picioarele sacre; chiar în acel moment, unchiul meu fu uluit, simțindu-se vindecat de o dureroasă boală cronică ³¹⁻⁷.

Singurul discipol al lui Trailanga care încă mai trăiește este o femeie, Shankari Mai Jiew ³¹⁻⁸. Fiică a unui discipol al marelui yoghin, ea a primit inițierea încă din copilărie. A trăit 40 de ani în grotele solitare din Himalaya în apropiere de Badrinath, Kedarnath, Amarnath și Pasupatinath. *Brahmacharini* (femeie ascet) este născută în 1826, are deci peste 100 de ani. Totuși ea nu pare bătrână, are părul negru, dinți albi strălucitori și o energie uimitoare. Ea iese din retragerea ei la interval de câțiva ani pentru a asista la periodicele *mela*, sărbătorile religioase.

Sfânta îl vizita adesea pe Lahiri Mahasaya. Ea a povestit că într-o zi, în cartierul Barackpur din Calcutta, se găsea alături de Lahiri Mahasaya, când marele guru Babaji a intrat liniștit în cameră și a început să vorbească cu amândoi. "Maestrul nemuritor avea veșmintele ude ca și cum s-ar fi scăldat în râu. M-a binecuvântat, dându-mi câteva sfaturi spirituale".

Odată, la Benares, Maestrul Trailanga și-a lăsat tăcerea obișnuită pentru a-i aduce omagii lui Lahiri Mahasaya în public. Unul din discipolii lui Trailanga a protestat:

"Maestre de ce tu, un Swami și ascet, îl respecti atât pe un cap de familie?"

"Fiule, răspunse Trailanga, Lahiri Mahasaya este o creatură divină care-și ocupă mereu locul pe care i l-a destinat Mama cosmică. În exterior, el își îndeplinește cu promptitudine îndatoririle de cap de familie și, în același timp, posedă aceeași realizare spirituală pentru care eu am abandonat totul, până și îmbrăcămintea!"

31-1: "El doar pentru Dumnezeu, ea pentru Dumnezeul din el" - Milton

31-2: Venerabila mamă a murit la Benares pe 25 Martie 1930.

31-3: Membri ai unui ordin de călugări care în mod ritual poartă o *danda* (baston de bambus) ca un simbol al lui Brahma-danda ("Bastonul lui Brahma"), care simbolizează coloana vertebrală. Trezirea celor 7 centri cerebro-spinali constituie calea adevărată către Infinit.

31-4: El era un *muni*, un călugăr care păstra *mauna*, tăcerea spirituală. Cuvântul sanscrit *muni* este înrudit cu grecescul *monos*, "singur, unic", din care sunt derivate cuvintele engleze *monk*, *monism* etc.

31-04: *REGI* 2.19-24. După ce Elisei a săvârșit miracolul "vindecării apelor" în Jeriho, un grup de copii l-a ridiculizat. "El s-a întors să-i privească și i-a blestemat în Numele Domnului, atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfâșiat 42 de copii".

31-5: *Romani* 12:19.

31-6: *Luca* 19:37-40.

31-7: Viețile lui Trailanga și a altor mari maestri, ne aduc în memorie cuvintele lui Isus: "Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu (conștiința Cistică) vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși" *MARCU* 16.17-18.

31-8: Versiunea bengaleză a sufixului -ji, denotând respect.

CAPITOLUL: 32

Rama este înviat din morți

Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav ... După ce a auzit aceasta Isus a zis: "Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea" ³²⁻¹.

Într-o dimineață însorită, Sri Yukteswar comenta Evanghelia în balconul ashramului său de la Serampore. În afara câtorva alți discipoli ai Maestrului, eram și eu prezent cu un mic grup de elevi de la Ranchi.

"În acest pasaj, Isus vorbește despre el însuși ca Fiul lui Dumnezeu. Deși el era într-adevăr unit cu Dumnezeu, această afirmație are și o semnificație impersonală foarte profundă", explica gurul meu. "Fiul lui Dumnezeu este Conștiința Cistică sau Divină din om. Nici un *muritor* nu-L poate slăvi pe Dumnezeu: singurul mod de a-L onora pe Creator este să-L cauți; omul nu poate slăvi o Abstracție pe care n-o cunoaște. Nimbul care încoronează capul sfinților este o dovadă simbolică a *capacității* lor de a-i aduce omagii lui Dumnezeu."

Sri Yukteswar continuă lectura minunatei învieri a lui Lazăr. După ce termină, se refugie într-o tăcere prelungă, cu cartea sfântă pe genunchi.

"Eu însumi am fost martorul unui miracol identic", a declarat el în sfârșit cu o voce solemnă. "Lahiri Mahasaya l-a reînviat pe unul din prietenii mei!"

Curiozitatea sticlea în ochii copiilor care mă înconjurau. Eu însumi eram destul de copil pentru a mă bucura nu numai de învățătura filosofică a

Maestrului, ci mai ales de fiecare poveste a experienței minunate pe care a avut-o Sri Yukteswar cu gurul său.

Sri Yukteswar în tinerețe

"Prietenul meu, Rama, și cu mine eram nedespărțiți", a început Maestrul. "Timid și singuratic, el nu se ducea la guru decât spre miezul nopții sau în zori, ore la care el avea puțini discipoli. Cum eram cel mai apropiat prieten a-l său, Rama mi-a comunicat multe din experiențele sale spirituale profunde. Eu găseam o mare inspirație în tovărășia lui." Fața gurului meu s-a luminat la aceste amintiri.

"Brusc, Rama a fost grav încercat. El a fost atins de holera asiatică. Cum Maestrul nostru nu disprețuia niciodată ajutorul medicilor în cazul bolilor serioase, doi specialiști au fost chemați de urgență. În timp ce ei acordau îngrijiri bolnavului, eu îl imploram fierbinte pe Dumnezeu să-l ajute pe Lahiri Mahasaya să-l vindece pe Rama. M-am repezit în grabă la el și i-am povestit totul printre suspine.

'Medicii se ocupă de Rama; el se va vindeca', zise guru cu un zâmbet încurajator.

M-am întors cu inima ușoară la patul de suferință al prietenului meu, care era în comă.

'Nu mai are decât una sau două ore de trăit', mi-a spus unul din doctori cu un gest de neputință. M-am dus din nou în grabă la Maestru.

'Medicii sunt oameni conștiincioși. Sunt sigur că Rama se va restabili.' Cu un aer vesel, Maestrul m-a trimis înapoi.

Când m-am întors, medicii nu mai erau la capătul puterilor, dar eu nu mă îndoiam de cuvintele lui Lahiri Mahasaya. Totuși, vederea lui Rama, care slăbea din minut în minut, mi-a sugerat acest gând: "Totul s-a sfârșit." Împărțit între îndoială și speranță, îl îngrijeam pe prietenul meu cât puteam de bine. El s-a trezit pentru a exclama:

Prietenul meu arăta într-adevăr la capătul puterilor, dar eu nu mă îndoiam de cuvintele lui Lahiri Mahasaya. Totuși, vederea lui Rama, care slăbea din minut în minut, mi-a sugerat acest gând: "Totul s-a sfârșit." Împărțit între îndoială și speranță, îl îngrijeam pe prietenul meu cât puteam de bine. El s-a trezit pentru a exclama:

'Yukteswar, aleargă să-l anunți pe Maestru că sunt pierdut. Roagă-l să binecuvânteze corpul meu înainte de ritualurile funerare.' La aceste cuvinte, Rama scoase un suspin profund și-și dădu duhul ³²⁻².

Am plâns o oră lângă corpul lui. Veșnic prieten al păcii, el o găsisese pe cea supremă, a morții. A intrat un alt discipol; l-am rugat să rămână până la întoarcerea mea. Disperat, m-am dus la guru.

'Ce mai face Rama?' zise Lahiri Mahasaya cu fața iluminată de un surâs.

'Maestre, îl vei vedea în curând! În câteva ore îi vei putea contempla corpul când îl vor duce la crematoriu.'

M-am oprit brusc pentru a suspina pierdut.

'Controlează-te, Yukteswar. Așează-te pentru a medita.' Gurul meu s-a refugiat în *samadhi*. După-amiaza și noaptea s-au scurs într-o tăcere totală. Făceam eforturi zadarnice pentru a-mi regăsi stăpânirea de sine.

În zori, Lahiri Mahasaya m-a privit consolator. 'Văd că ești încă tulburat. De ce nu mi-ai explicat ieri că tu așteptai ca eu să-i acord lui Rama un ajutor tangibil sub forma unui remediu?' Maestrul îmi arată o lampă sub formă de cupă conținând ulei de ricin. 'Umple o sticlă cu ulei din lampă; să verși șapte picături în gura lui Rama.'

'Maestre, am protestat eu, el este mort de ieri de la prânz. La ce ar mai servi uleiul acum?'

'N-are importanță! Fă cum ți-am zis!' Veselia lui Lahiri Mahasaya era inexplicabilă pentru mine. Am rămas neconsolat; totuși am luat puțin ulei și m-am întors la locuința lui Rama.

Am găsit corpul prietenului meu cuprins deja de rigiditatea cadaverică. Cu toate acestea, am reușit să-i desfac buzele cu un deget al mâinii drepte și să vărs uleiul între dinții strânși ai mortului.

De îndată ce a șaptea picătură a căzut între buzele reci, Rama a tresărit violent. Mușchii i-au vibrat, de la cap la picioare și el s-a ridicat uimit.

'L-am văzut pe Lahiri Mahasaya într-un fulger de lumină, a exclamat el. Strălucea ca soarele! "Ridică-te, uită-ți somnul", mi-a ordonat el. "Vino cu Yukteswar să mă vezi!" '

Nu-mi credeam ochilor când l-am văzut pe Rama ridicându-se și arătându-se suficient de puternic după boala fatală pentru a mă urma la locuința gurului meu. Ajuns acolo, el se plecă la picioarele Maestrului, plângând recunoscător.

Maestrul nu mai putea de bucurie. Ochii săi străluceau ștregărește.

'Yukteswar, mi-a zis el, sunt sigur că acum tu vei purta mereu la tine o sticlută cu ulei de ricin! De îndată ce vei vedea un cadavru, nu vei avea decât să-i administrezi șapte picături pentru a învinge puterea zeului morții, Yama!' ³²⁻³

'Maestre, îți bați joc de mine și eu nu văd de ce; lămurește-mă ce greșală am făcut.'

'Ți-am spus de două ori că Rama se va vindeca; totuși, tu nu m-ai crezut pe deplin', a explicat Lahiri Mahasaya. 'Eu n-am pretins niciodată că doctorii îl vor vindeca, ci doar că ei îl îngrijesc. Nu era nici o relație de cauzalitate între aceste două afirmații. Eu nu mă amestec în treburile doctorilor; trebuie să trăiască și ei! Din ce în ce mai vesel, gurul meu adăugă: 'Să știi că Spiritul Suprem Paramatman ³²⁻⁴ poate vindeca orice, cu sau fără doctori.'

'Acum îmi văd greșala. De acum înainte voi ști că un cuvânt de-al tău este suficient pentru a răsturna întregul cosmos!'

În timp ce Sri Yukteswar își termina dramatica sa istorisire, unul dintre tinerii ascultători i-a pus o întrebare, scuzabilă din partea unui copil:

"Maestre, de ce a recomandat gurul dumneavoastră ulei de ricin?"

"Copile, uleiul n-avea nici o importanță, cu excepția faptului că eu așteptam din partea lui Lahiri Mahasaya ceva tangibil și el a luat ce avea la îndemână ca simbol destinat să trezească în mine puterea credinței. Maestrul l-a lăsat pe Rama să moară pentru că mă cuprinsese îndoiala. Dar guru știa că, întrucât el declarase că discipolul se va vindeca, va fi după spusele sale, chiar dacă ar fi trebuit să-l reînvie pe Rama din morți, boală în general definitivă!"

Sri Yukteswar, după ce a plecat micul grup, mi-a făcut semn să mă așez lângă el, la picioarele sale.

"Yogananda", zise el cu o gravitate puțin obișnuită, "tu ai fost înconjurat de la naștere de discipoli ai lui Lahiri Mahasaya. Marele Maestru și-a trăit viața într-o reclusiune parțială, refuzând categoric să-și dea asentimentul ca discipolii să fondeze o organizație bazată pe învățăturile sale. Totuși el a făcut o profeție semnificativă:

'La 50 de ani după moartea mea, a zis el, viața mea va fi descrisă într-o carte, datorită profundului interes trezit de yoga în Occident. Acest mesaj yoghin va face înconjurul globului, ajutând la stabilirea unei fraternități umane, născută din percepția directă a Tatălui Unic.'

"Fiule Yogananda", a continuat Sri Yukteswar, "tu trebuie să duci la bun sfârșit sarcina de a răspândi acest mesaj și de a scrie viața sa sacră."

Lahiri Mahasaya a murit în 1895 și cartea de față a fost terminată în 1945; nu pot decât să fiu uimit că anul 1945 a coincis cu apariția unei noi ere, cea a energiei atomice. Mai mult ca oricând, se pune problema păcii și fraternității, fără de care utilizarea energiei atomice ar șterge omul de pe suprafața globului.

Chiar dacă timpul sau bombele distrug inexplicabil operele umane, soarele nu-și încetează cursa sa, stelele își continuă la infinit veghea lor imuabilă. Legile cosmice nu admit nici o întârziere, nici schimbare și omul ar face bine să se pună în armonie cu ele. Dacă cosmosul nu recurge la violență, dacă soarele nu se războiește cu planetele, ce sens au războaiele noastre? Va domni vreodată pacea pe Pământ? Cruzimea este contrară legilor universale; o umanitate pașnică ar gusta fructele unei victorii cu adevărat mari, fructe mult mai dulci decât sângele care udă câmpurile deătălie.

Adevărata Societate a Națiunilor, naturală și anonimă, va fi cea a inimilor umane înfrățite. Iubirea aproapelui, întrajutorarea, nu se pot realiza din speculații intelectuale, ci din conștiința unei sublime unități a tuturor spiritelor în Dumnezeu. Pentru ca umanitatea să poată realiza pacea prin fraternitate, idealul cel mai înalt al lumii, yoga, știința comunicării individuale cu Dumnezeu, se va răspândi cu timpul în toate țările.

Puțini istorici au subliniat că supraviețuirea civilizației hinduse nu este accidentală, ci decurge logic din devoțiunea unui întreg popor față de adevărurile eterne pe care, din eră în eră, aceasta le-a pus în lumină prin marii săi oameni. Prin continuitatea simplă a existenței sale și prin păstrarea nealterată a civilizației hinduse în decursul erelor (oare câte?), India a dat probei timpului cel mai demn dintre răspunsuri.

Răspunsul pe care l-a primit Avraam când intervenise în favoarea Sodomei, a fost răspunsul Eternității: "N-o voi nimici pentru cei zece oameni buni" ³²⁻⁵, aruncă o nouă lumină asupra faptului că India a evitat soarta Babilonului, a Egiptului și a altor națiuni ale antichității care îi erau contemporane. Răspunsul Domnului arată clar că un popor nu supraviețuiește datorită progresului material, ci datorită capodoperelor sale umane.

În acest secol XX, încercat de două războaie mondiale, ar trebui să ne reamintim cuvintele divine: nici o națiune capabilă să aibă zece oameni adevărați în fața Incoruptibilului Judecător nu va cunoaște distrugerea. Atentă cu aceste opinii religioase, India s-a arătat invulnerabilă în fața miilor de șiretenii ale Timpului. Maestrii realizați spiritual au sfințit pământul ei în fiecare secol, înțelepții de dimensiune Cistică, precum Lahiri Mahasaya și Sri Yukteswar, au apărut pentru a proclama cunoașterea științei yoga, știința realizării lui Dumnezeu, ce este esențială pentru fericirea umană ca și pentru longevitatea națiunilor.

Până în prezent s-au publicat puține date despre viața lui Lahiri Mahasaya și despre învățătura sa. În ultimii 30 de ani am întâlnit un interes foarte viu și sincer în mesajul eliberator al științei yoga, în toată lumea; necesitatea unei biografii a Maestrului se face acum simțită în Occident, unde nu se cunosc decât foarte puține date despre viețile marilor yoghini moderni.

Doar două broșuri despre viața Guru-lui s-au scris în engleză până acum. O biografie în limba bengali a apărut în 1941: *Sri Sri* ³²⁻⁶ *Shyama Charan Lahiri Mahasaya*. A fost scrisă de discipolul meu Swami Satyananda, care timp de mulți ani a fost învățătorul spiritual (acharya) la școala noastră *Vidyalya* din Ranchi. Am tradus câteva pasaje din acea carte și le-am pus în acest capitol dedicat lui Lahiri Mahasaya.

Lahiri Mahasaya s-a născut la 30 septembrie 1828, în satul Ghurni, districtul Nadia, în apropiere de Krishnanagar, Bengal, într-o familie de brahmini. El era cel mai mic copil al lui Muktakashi, a doua soție a lui Gaur Mohan Lahiri (prima sa soție a murit în cursul unui pelerinaj după ce născuse trei fii). Mama a murit în timpul copilăriei Maestrului; se știu puține lucruri despre ea, cu excepția faptului semnificativ că era o adoratoare înfocată a lui Shiva ³²⁻⁷, pe care Scripturile îl onorează cu titlul de "Regele yoghinilor".

Băiatul, numit Shyama Charan Lahiri, și-a petrecut copilăria în casa strămoșească de la Ghurni. În vârstă de trei sau patru ani, el se așezase deja într-o postură de yoga, îngropat în nisip până la gât.

Proprietatea familiei Lahiri a fost devastată în cursul iernii lui 1833, când râul Jalangi, care curgea în apropiere, s-a revărsat. Unul din templele lui Shiva, construit de familia Lahiri, a fost măturat de apă în același timp cu locuința familiei. Un credincios a salvat statuia lui Shiva, pe care a pus-o într-un alt templu, cunoscut azi sub numele de lăcașul Shiva de la Ghurni.

Gaur Mohan Lahiri și familia sa au părăsit Ghurni și s-au stabilit la Benares, unde tatăl a construit imediat un templu închinat lui Shiva. El își conducea casa conform disciplinei vedice, constând în respectarea ceremoniilor, actelor de caritate, studiului Scripturilor. Cu un spirit larg, el n-a rămas străin la curentul benefic al ideilor moderne.

Micul Lahiri a luat lecții de hindi și urdu în Benares. El a urmat cursurile conduse de Joy Narayan Ghosal, unde se învăța sanscrita, bengali, franceza și engleza. Pasionat de studiul *Vedelor*, tânărul yoghin asista cu interes la discuțiile brahminilor licențiați, inclusiv a unui pandit mahratta pe nume Nag-Bhatta.

Shyama Charan era un tânăr bun, blând, dar curajos și iubit de tovarășii săi. Cu corpul viguros, bine proporțional și sănătos, el era bun la înot și în activitățile care necesitau îndemânare.

În 1846 l-au căsătorit pe Shyama Charan Lahiri cu Srimati Kashi Moni, fiica lui Sri Debnarayan Sanyal. Kashi Moni era un model în achitarea îndatoririlor sale de soție. Doi feciori sfinți, Tincouri și Ducouri și două fiice au binecuvântat această căsătorie. La vârsta de 23 de ani, în 1851, Lahiri Mahasaya a devenit contabil în administrația militară engleză și a fost de multe ori avansat în cursul carierei sale. În acest fel, nu doar că a fost un maestru în fața lui Dumnezeu, ci el și-a îndeplinit cu punctualitate îndatoririle sale în mica dramă zilnică, unde avea rolul său de jucat.

Administrația militară l-a transferat pe Lahiri Mahasaya în birourile de la Gazipur, Mirjapur, Naini Tal, Danapur și Benares. După moartea tatălui său, tânărul și-a asumat responsabilitatea pentru toți membrii familiei sale. El le-a cumpărat o casă la Garudeswar Mohulla, în vecinătatea Benaresului.

La 33 de ani, Lahiri Mahasaya ³²⁻⁸ a cunoscut împlinirea scopului pentru care se reîncarnase pe pământ. El l-a întâlnit pe gurul său, Babaji, în apropiere de Ranikhet în Himalaya și a fost inițiat în *Kriya Yoga*.

Acest eveniment nu s-a produs numai pentru binele lui Lahiri Mahasaya, ci a fost un moment norocos pentru toată specia umană: arta yoga, sub forma sa cea mai înaltă, pierdută, sau de mult dispărută, trăia începutul unei noi ere. Mulți oameni însetați de spiritualitate s-au adăpat în apele răcoroase ale științei *Kriya Yoga*.

La fel cum Gangele ³²⁻⁹ coboară din cer pe pământ, cum se scrie în *Purana*, oferind o băutură divină piosului Bhagirath devorat de sete, la fel, în 1861, fluviul celestial al *Kriya-ei Yoga*, din cetatea secretă a munților Himalaya, a pornit să irige locurile aride, lipsite de Divin ale oamenilor.

32-1: *Ioan* 11:1-4.

32-2: Un bolnav de holeră își păstrează conștiința de obicei până în momentul morții.

32-3: Zeul morții.

32-4: Literal, "Spirit Suprem".

32-5: *Geneza* 18:23-32.

32-6: *Sri*, prefix cu semnificația de "sfânt," este atașat (în general de două sau trei ori) numelor marilor învățători indieni.

32-7: Un element al trinității hinduse - Brahma, Vishnu, Shiva - a căror operă este cea a creației, respectiv a menținerii și disoluției Universului. Shiva (uneori Siva), reprezentat în mitologie ca "Domn al celor care renunță", apare în viziunile discipolilor lui sub diferite aspecte cum ar fi: Mahadeva, Ascetul cu părul împletit sau Nataraja, Dansatorul Cosmic.

32-8: Titlul religios de Mahasaya semnifică "spirit mare".

32-9: Apele Mamei Ganga, fluviul sacru al hindușilor, își au izvorul într-o peșteră înghețată din Himalaya, în sânul zăpezilor și liniștii eterne. De-a

lungul secolelor, miile de sfinți care au sălășluit pe malurile Gangelui au răspândit pe apele sale o atmosferă de grație.

O caracteristică extraordinară și poate unică a Gangelui constă în aceea că apa sa nu este niciodată poluată. Bacteriile nu suportă deloc curățenia sa imuabilă. Mii de hinduși beau această apă și se scaldă în ea fără să le dăuneze. Aceste fapte derutează savanții moderni. Unul dintre aceștia, Doctorul John Howard Northrop, co-titular al premiului Nobel pentru chimie în 1946, declara recent: "Noi știm că Gangele este considerabil contaminat în permanență; cu toate acestea hindușii îi beau apa și se scaldă în ea fără să fie afectați". El adaugă cu speranță: "Se poate că bacteriofagul (virus distrugător al bacteriilor) face fluviul steril".

Vedele propovăduiesc respectul pentru toate fenomenele naturale. Credinciosul hindus înțelege foarte bine lauda Sfântului Francesco d'Assisi "Binecuvântat fie Domnul pentru sora mea, Apa, atât de utilă, atât de umilă, atât de castă, atât de prețioasă."

CAPITOLUL: 33

Babaji, Yoghinul Cristic al Indiei moderne

Colțurile stâncoase ale Himalayei de nord, din apropiere de Badrinarayan, sunt încă binecuvântate până în zilele noastre de prezența vie a lui Babaji, gurul lui Lahiri Mahasaya. Maestrul sihastru își păstrează aceeași formă fizică de secole, poate chiar de milenii. Nemuritorul Babaji este un *avatar*, termen sanscrit însemnând "coborâre": rădăcina *ava*, "în jos" și *tri*, a trece". În scripturile Indiei, *avatar* semnifică încarnarea Divinității.

"Nivelul spiritual al lui Babaji se află dincolo de puterea de înțelegere umană", îmi explica Sri Yukteswar. "Viziunea îngustă a oamenilor nu poate penetra până la strălucirea sa transcendentă. Degeaba încercăm să vizualizăm statutul unui avatar, el este de neimaginat."

Upanishadele au clasificat cu precizie fiecare stadiu al desăvârșirii spirituale. Un *siddha* ("ființă ajunsă la perfecțiune") evoluează plecând de la starea de *jivanmukta* ("eliberat în viață") spre cea de *paramukta* ("libertate supremă" - stăpânire absolută a morții); acesta din urmă este eliberat definitiv de legăturile *maya*-ice ale ciclului de reîncarnări succesive. *Paramukta* se încarnează rareori într-un corp fizic și, dacă se întâmplă aceasta, el devine un avatar, un model divin revărsând asupra lumii suprema binecuvântare.

Un avatar nu se supune legilor universale; corpul său pur, vizibil ca imagine de lumină, este eliberat de orice dependență față de natură. La prima vedere, nu este nimic extraordinar în forma unui avatar, totuși, uneori, această formă nu lasă umbră sau urme de pași pe țărână. La o examinare exterioară acestea sunt dovezile simbolice ale eliberării interioare de întuneric și de legăturile materiale. Doar un asemenea Om-Dumnezeu cunoaște adevărul dincolo de relativitatea vieții și a morții. Omar Khayyam, atât de neînțeles de către oameni, a cântat în *Rubaiyyat* un astfel de om eliberat:

"O, Lună a Deliciilor, ce nu descrești niciodată,
Luna din Ceruri se ridică iarăși;
De câte ori ridicându-se, în viitor,
Mă va căuta zadarnic în aceeași grădină!"

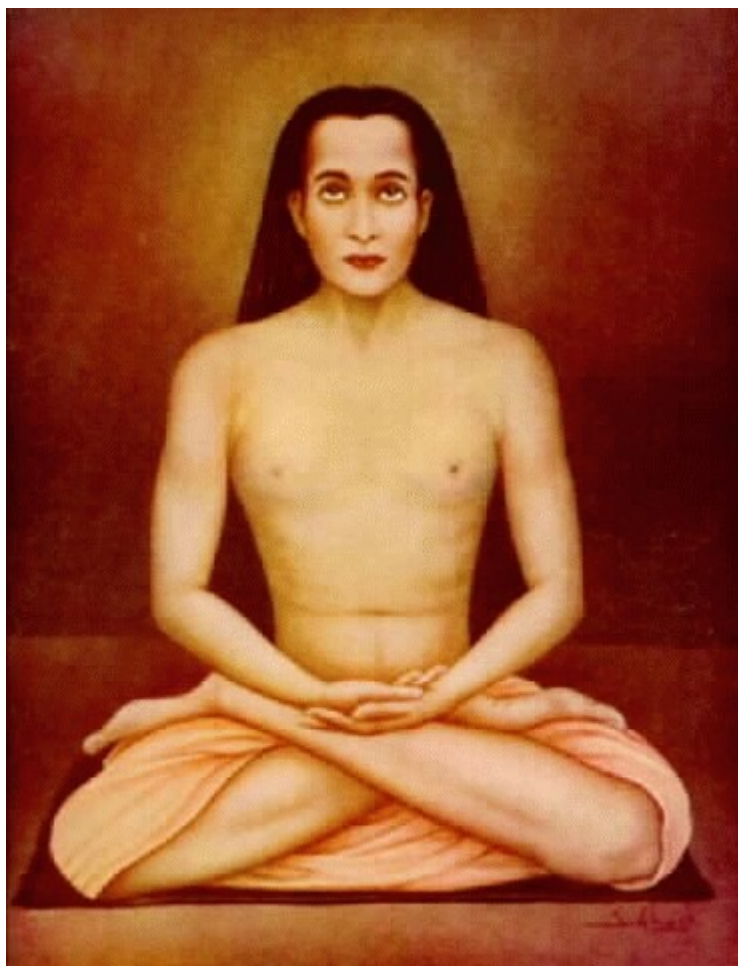
"Luna Deliciilor" este Dumnezeu, etern, imuabil. "Luna din Ceruri" este cosmosul vizibil, supus prefacerilor ciclice; lanțurile lui au fost distruse pentru totdeauna de către înțeleptul persan datorită realizării spirituale: "De câte ori, ridicându-se, mă va căuta ... zadarnic!". Câtă frustrare în căutarea continuă a principiului absolut de către universul manifestat!

Isus a exprimat libertatea sa în alți termeni: "Atunci s-a apropiat de El un cărturar și I-a zis: «Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge.» Isus i-a răspuns: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde-Și odihni capul.»" ³³⁻¹

Spațiul său fiind omniprezența, cum L-am putea urma pe Isus, dacă nu în Spiritul atotcuprinzător?

Krishna, Rama, Buddha și Patanjali sunt avatarii hinduși din vechime. O literatură poetică considerabilă s-a format în jurul lui Agastya, un avatar din India meridională, care a făcut numeroase minuni în secolele care au precedat sau au urmat Erei Creștine. Se spune că Agastya și-a păstrat corpul fizic până în zilele noastre.

În India, misiunea lui Babaji este de a-i asista pe profeți în misiunile lor speciale. Astfel el se înscrie în clasificarea spirituală ca *Mahavatar* (Mare Avatar). Se spune că el l-a inițiat în Yoga pe Shankara ³³⁻¹⁰, reorganizatorul Ordinului Swami și pe Kabir, faimosul sfânt musulman. În secolul XIX, după câte știm, principalul lui discipol a fost Lahiri Mahasaya, care a dat forță și vigoare artei pierdute *Kriya Yoga*.

BABAJI, MAHAVATAR (Încarnare Divină)
Gurul lui Lahiri Mahasaya

Am ajutat un artist să picteze imaginea marelui Yoghin Cristic al Indiei moderne.

Mahavatar-ul este mereu în comuniune cu Cristos; amândoi trimit vibrații mântuitoare și au pus la punct tehnica spirituală de salvare a acestei epoci. Opera celor doi maestri pe deplin iluminați - unul aflat încă în corp, celălalt nu - este să inspire națiunilor renunțarea la războaie, ură rasială, sectarism religios, ca și la relele materialismului care acționează ca un bumerang. Babaji este perfect conștient de orientarea timpurilor moderne, îndeosebi de influența și complexitatea civilizației occidentale și realizează necesitatea răspândirii autoeliberatoare a sistemului yoga, deopotrivă în Occident și în Orient.

Faptul că istoria nu conține nici o referire la Babaji nu trebuie să ne surprindă. În nici un secol, marele guru nu s-a manifestat deschis; ochiul

deformator al publicității nu intră în planurile sale milenare! Ca și Puterea unică, dar tăcută a Creatorului, Babaji lucrează într-o tăcere smerită.

Marii profeți, precum Isus și Krishna, au apărut pe pământ cu o misiune bine definită; ei l-au părăsit de îndată ce obiectivul a fost îndeplinit. Alți avatari, precum Babaji, întreprind o operă care se raportează la un progres lent, întinzându-se pe secole, și nu la un mare eveniment care se realizează într-un moment precis al istoriei civilizației. Acești Maeștri își ascund existența de privirile publicului și au puterea de a se face invizibili la dorință. Din acest motiv și mai ales pentru că ei nu-și instruiesc discipolii decât sub jurământ de păstrare a secretului, anumite figuri spirituale covârșitoare rămân necunoscute lumii. În aceste pagini eu realizez o creionare a vieții sale, povestind câteva fapte despre care el crede că sunt utile pentru a fi împărtășite marelui public.

Nu se știe nimic despre familia sa, despre locul său de naștere. El vorbește de obicei în limba hindi, dar poate conversa la fel de bine în orice limbă. Și-a ales numele simplu de Babaji (Veneratul Tată), dar discipolii lui Lahiri Mahasaya îl onorează cu titlurile următoare: Mahamuni Babaji Maharaj (Supremul Maestru al Extazului), Maha Yogi (Marele yoghin), Trambak Baba sau Shiva Baba (avatar al lui Shiva). Ce importanță are că noi nu cunoaștem numele adevărat al unui Maestru pe deplin eliberat de cele pământești?

"Când cineva pronunță cu venerație numele lui Babaji", zicea Lahiri Mahasaya, "el își atrage o binecuvântare spirituală spontană."

Nemuritorul guru nu are nici unul din semnele bătrâneții; el apare de obicei ca un tânăr de 25 de ani. Cu tenul alb, de talie medie, corpul lui Babaji, viguros și frumos, răspândește radiații perceptibile cu ochiul liber. Ochii lui negri sunt calmi și blânzi, părul lung, strălucitor, are culoarea cuprului. Uneori fața lui Babaji seamănă cu cea a discipolului său Lahiri Mahasaya, asemănare atât de izbitoare încât acesta din urmă, la bătrânețe, părea tatăl lui Babaji.

Swami Kebalananda, sfântul meu învățător de limbă sanscrită, a trăit un timp în Himalaya alături de Babaji. **33-11**

"Maestrul fără egal se deplasează ici-colo pe platourile înalte din Himalaya, cu grupul său", îmi povestea Kebalananda. "Grupul său conține și doi discipoli americani foarte evoluți. El nu stă niciodată prea mult în același loc: '*Dera danda uthao*' ('să ridicăm tabăra și să plecăm'), exclamă el invariabil. El poartă un *danda* (baston de bambus) simbolic. Aceste cuvinte sunt semnalul de plecare instantanee a grupului său către un alt loc. El nu

utilizează mereu același procedeu de călătorie astrală pentru a se deplasa instantaneu; uneori se mulțumește să meargă pe jos de la un vârf muntos la altul.

Babaji nu poate fi văzut și recunoscut decât dacă vrea el. Se spune că le-a apărut discipolilor sub un aspect puțin diferit de fiecare dată, uneori cu barbă și mustață, alteori fără. Corpul lui ce nu se degradează, nu are nevoie de hrană și de aceea Maestrul mănâncă rareori. Totuși, din politețe, el acceptă uneori din partea discipolilor fructe, orez gătit cu lapte și unt clarificat.

Două incidente uimitoare din viața lui Babaji îmi sunt cunoscute", a continuat Kebalananda. "Într-o noapte, discipolii săi erau așezați în jurul unui rug uriaș, aprins în vederea celebrării unei ceremonii sacre vedice. Brusc, marele guru a luat un lemn aprins și l-a lovit ușor în umăr pe un chela (discipol) care se afla aproape de foc.

- Este o cruzime, Maestre! a protestat Lahiri Mahasaya care era de față.

- Ți-ar fi plăcut să-l vezi arzând de viu sub ochii tăi, conform destinului său?

Cu aceste cuvinte Babaji, își puse mâna sa vindecătoare pe umărul desfigurat al acelui chela.

- În această noapte te-am salvat de la o moarte groaznică. Legea karma-ică (a destinului) este satisfăcută de această mică arsură.

Altă dată, sfânta adunare a fost tulburată de sosirea unui străin care reușise să se cațere, cu o hotărâre uimitoare, pe peretele muntos aproape inaccesibil, până la poiana unde era grupul Maestrului.

- Domnule, dumneavoastră sunteți desigur marele Babaji?

Fața omului era luminată de o inexprimabilă devoțiune.

- Luni de zile v-am căutat neobosit, prin aceste vârfuri pietroase. Vă rog să mă primiți ca discipol.

Întrucât guru-l nu răspundea nimic, omul arată o prăpastie uriașă de dedesubtul platoului.

- Dacă refuzați, voi sări în prăpastie. Viața nu are nici o valoare pentru mine dacă sunt nedemn de ghidarea dumneavoastră către Dumnezeu.

- Sări, în acest caz! zise cu răceală Babaji. Nu te pot accepta în starea ta actuală de evoluție spirituală.

Fără un cuvânt, omul se aruncă în prăpastie. Atunci Babaji i-a trimis pe discipolii șocați să-l caute pe străin. Când ei au revenit cu corpul zdrobit, Maestrul își puse mâinile sale divine pe capul celui mort care deschise ochii și a îngenuncheat umil la picioarele atotputernicului guru.

- Acum iată-te pregătit să devii discipolul meu.

Babaji îi surâse afectuos celui reînviat:

- Tu ai suportat curajos o probă redutabilă, de acum înainte moartea nu va mai avea putere asupra ta: faci parte din grupul nostru nemuritor. După aceea, el pronunță fraza obișnuită: *Dera danda uthao*, semnalul de plecare și grupul dispăru." ³³⁻¹²

Un avatar trăiește în Spiritul Omniprezent; legile obișnuite nu se aplică pentru el. De aceea, nu există decât un singur motiv pentru ca Babaji să-și mențină forma fizică secol după secol: dorința de a dăruii umanității un exemplu concret al propriilor ei posibilități (actualmente latente). Cât timp omul nu va sesiza scânteia divină din ființa sa, el va rămâne sub puterea iluziei și nu-și va putea transcende mortalitatea.

Isus cunoștea de la început derularea vieții sale; El a parcurs etapele nu pentru El însuși, nu din obligație karma-ică, ci numai pentru a permite elevarea oamenilor capabili să reflecteze asupra sacrificiului Său. Cei patru evangheliști - Matei, Marcu, Luca și Ioan - au înregistrat inefabila dramă în beneficiul generațiilor următoare.

La fel, pentru Babaji nu există relativismul trecut, prezent, viitor, căci de la început toate fazele existenței sale îi sunt cunoscute. Totuși, coborându-se la nivelul înțelepciunii limitate a omului, el a săvârșit numeroase fapte din viața sa divină în prezența unuia sau a mai multor martori. Astfel, un discipol al lui Lahiri Mahasaya a fost prezent când Babaji a considerat că a venit timpul să proclame posibilitatea imortalității corpului. El a făcut această afirmație în fața lui Ram Gopal Muzumdar, pentru ca ea să fie cunoscută de toate inimile care îl caută pe Dumnezeu și să le servească de inspirație. Marile ființe nu vorbesc și nu iau parte la cursul aparent natural al evenimentelor decât pentru binele umanității, așa cum a spus Isus: "Tată... Știam că întotdeauna Mă ascuți, dar *vorbesc astfel pentru mulțimea care stă împrejur*, ca să creadă că Tu M-ai trimis." ³³⁻² În timpul sederii mele la Ranbajpur, la Ram Gopal, "Sfântul care nu doarme

niciodată" ³³⁻³, acesta mi-a relatat povestea uimitoare a primei sale întâlniri cu Babaji:

"Mi se întâmpla uneori să-mi părăsesc singurătatea grotei mele pentru a merge să mă așez la picioarele lui Lahiri Mahasaya, la Benares", îmi povestea Ram Gopal. "Odată, spre miezul nopții, în timp ce meditam în tăcere în mijlocul altor discipoli, Maestrul îmi dădu un ordin uimitor:

- Ram Gopal, zise el, du-te imediat la băile *ghat*, la templul de la Dasasamedh.

Am ajuns cât am putut de repede în acel loc retras. Noaptea era senină, luna și stelele străluceau. O perioadă de timp am rămas așezat în liniște, apoi o lespede uriașă din piatră mi-a atras atenția lângă picioarele mele. Ea se ridica încet, descoperind intrarea unei grote subterane. Forma unei femei extraordinar de frumoasă a ieșit din criptă și plutea în aer. Înconjurată de o aureolă difuză, ea a coborât în fața mea și a rămas imobilă, cufundată în extaz. În final, ea s-a însuflețit și mi-a adresat blând aceste cuvinte:

- Sunt Mataji ³³⁻⁴, sora lui Babaji. Eu i-am rugat, pe el și pe Lahiri Mahasaya, să vină în această noapte în grotă mea, pentru a discuta o problemă de cea mai mare importanță.

O lumină difuză plutea deasupra Gangelui, luminescența ei ciudată se reflecta în opacitatea apelor. Ea se apropia din ce în ce mai repede, pentru a apare, aruncând un fulger orbitor, alături de Mataji și a se transforma într-o formă umană: cea a lui Lahiri Mahasaya. Acesta se închină umil la picioarele sfintei.

Înainte ca să-mi revin din surpriză, apărură o masă luminoasă, mistică, radiind din cer. Ea coborî într-o clipă într-un vârtej de flăcări și se materializă într-un tânăr care, am înțeles imediat, era Babaji. El semăna uimitor cu Lahiri Mahasaya, cu diferența că părea mult mai tânăr și avea părul lung și lucios.

Lahiri Mahasaya, Mataji și cu mine am îngenunchiat la picioarele gurului. La contactul cu el s-a răspândit în mine o senzație de fericire de nedescris.

- Binecuvântată soră, zise Babaji, eu am intenția să-mi părăsesc corpul și să mă cufund în Lumina Infinită.

- Am ghicit deja acest proiect, Maestre! Despre aceasta vroiam să discutăm în această noapte. De ce să-ți părăsești corpul? l-a întrebat sfânta, privindu-l rugătoare.

- Ce diferență este dacă eu îmbrac cu un voal vizibil sau invizibil oceanul Spiritului meu? A răspuns Babaji.

Inspirată, Mataji replică:

- Nemuritor guru, dacă aceasta nu are nici o importanță, atunci de ce să te depărtezi de forma ta fizică? ³³⁻⁵

- Așa să fie, zise solemn Babaji. Nu-mi voi mai părăsi niciodată forma mea fizică. Ea va rămâne mereu vizibilă, cel puțin pentru un mic număr de aleși. Dumnezeu și-a exprimat dorința prin gura ta.

Cum eu ascultam cu venerație această conversație între cele două ființe divine, Babaji se întoarse spre mine și zise cu bunătate:

- Nu te teme, Ram Gopal; tu ești binecuvântat pentru că ai fost martorul acestei promisiuni nemuritoare.

Accentele încântătoare ale vocii lui Babaji se stinseră; forma sa și cea a lui Lahiri Mahasaya se ridicară lent deasupra Gangelui. O aureolă le-a cuprins corpurile care dispărură în cerul nocturn. Mataji dispăru și ea în grota sa. Marea lespede de piatră se reînchise de la sine ca sub efectul unui mecanism secret.

Cuprins de extaz, m-am reîntors la locuința lui Lahiri Mahasaya. Când, în zori, am îngenunchiat în fața lui, gurul meu îmi surâse cu simpatie.

- Sunt fericit pentru tine, Ram Gopal: dorința ta de a-i întâlni pe Babaji și pe Mataji, atât de des exprimată, a fost îndeplinită.

Ceilalți discipoli mi-au mărturisit că Lahiri Mahasaya nu-și părăsise locuința în noaptea precedentă.

- După plecarea ta la *ghat* de la Dasasamedh, el a ținut un discurs remarcabil despre nemurire, a zis unul dintre chela (discipol). Pentru prima dată am înțeles versetele din Scripturi după care un om cu realizare divină poate apare simultan în mai multe locuri diferite.

Mai târziu, Lahiri Mahasaya mi-a explicat unele aspecte metafizice referitoare la planul divin relativ la acest pământ, a încheiat Ram Gopal.

Dumnezeu l-a ales pe Babaji pentru a rămâne în corpul său în timpul prezentului ciclu mondial. Se vor succeda ere după ere, în timp ce Maestrul nemuritor, spectator al dramei secolelor, va fi prezent pe scena terestră." 33-6

Una din peșterile ocupate de Babaji în Munții Drongiri lângă Raniket, în Himalaya. Un nepot al lui Lahiri Mahasaya, Ananda Mohan Lahiri (al doilea din dreapta) și alți trei discipoli vizitează acest loc sacru.

33-1: *Matei* 8:19-20.

33-10: Shankara, al cărui guru este cunoscut în istorie sub numele de Govinda Jati, a primit la Benares inițierea în Kriya Yoga din partea lui Babaji care, povestindu-i evenimentul lui Lahiri Mahasaya și lui Swami Kebalananda, a dat multe detalii fascinante despre întâlnirea sa cu marele monist.

33-11: Babaji (Tatăl Venerat) este un titlu obișnuit; mulți înțelepți notabili ai Indiei sunt numiți "Babaji." Nici unul dintre ei, totuși, nu este gurul lui Lahiri Mahasaya. Existența Mahavatarului a fost revelată publicului pentru prima dată în 1946, în *Autobiography of a Yogi* (Autobiografia unui Yoghin).

33-12: Proba se referea la supunere. Când maestrul iluminat a zis "Sări", omul a ascultat. Dacă el ar fi ezitat, și-ar fi contrazis afirmația cum că-și considera viața lipsită de valoare fără instruirea spirituală a lui Babaji. Dacă ar fi ezitat, ar fi demonstrat lipsa încrederii totale în guru. Astfel, deși aspră și neobișnuită, proba a fost perfectă în cazul dat.

33-2: *Ioan* 11:41-42.

33-3: Yoghinul omniprezent care a observat că eu nu mă închinaseam în fața altarului de la Tarakeswar (vezi cap. 13).

33-4: "Mamă sfântă"! Mataji a trăit și ea timp de secole; evoluția ei spirituală este aproape la nivelul fratelui sau. Ea rămâne, cufundată în extaz, într-o grotă subterană secretă din apropierea templului de la Dasasamedh.

33-5: Această conversație ne face să ne gândim la Thales; marele filosof grec învăța că nu este nici o diferență între viață și moarte. "În acest caz, de ce nu mori?" l-a întrebat un adversar. "Tocmai de aceea, a răspuns Thales, pentru că nu este nici o diferență."

33-6: "Adevăr vă spun, că dacă cineva păzește cuvintele mele (adică rămâne permanent în Conștiința Cestică) el nu va vedea niciodată moartea." (IOAN, 8.51)

Prin aceste cuvinte Isus nu înțelegea viața nemuritoare în corpul fizic, închisoare eternă pe care El nu o dorește nici păcătoșilor și cu atât mai puțin unui sfânt! Omul iluminat despre care vorbește Isus este cel care s-a trezit din somnul muritor și din ignoranță și a devenit conștient de viața eternă (vezi cap. 43).

Natura esențială a omului este Spiritul Omniprezent și fără formă. Constrângerea, închiderea karma-ică într-un corp rezultă din *avidya*, ignoranță. Scripturile Indiei ne învață că moartea, ca și viața, este opera maya-ei, a iluziei cosmice. Aceste două stări nu izvorăsc decât din lumea relativității.

Babaji nu este limitat la un corp fizic, nici măcar la această planetă, dar conform dorinței lui Dumnezeu el îndeplinește o misiune precisă pe pământ.

Marii maestri, precum Pranabananda, care revin pe pământ într-un corp nou, acționează astfel pentru motive cunoscute doar de ei. Încarnările lor terestre nu sunt supuse regulilor inflexibile ale karma-ei. Aceste întoarceri voluntare se numesc *vyutthana*, sau întoarcere la viața terestră când *maya* a încetat să-l orbească.

Oricare ar fi genul de moarte, mai mult sau mai puțin comună, un Maestru de realizare divină completă are puterea să-și reînvie corpul și să apară în fața oamenilor. Materializarea atomilor corpului fizic este un joc pentru cel care s-a unit cu Dumnezeu - El, cel ce a creat sistemele solare fără număr!

"Îmi dau viața, ca iarăși să o iau", a declarat Isus. "Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine; eu am puterea să o dau și am și puterea să o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu" (IOAN, 10:17-18).

CAPITOLUL: 34

Materializarea unui palat în Himalaya

"Prima întâlnire a lui Lahiri Mahasaya cu Babaji este o poveste feerică, care-l caracterizează cel mai bine pe nemuritorul guru."

Cu aceste cuvinte și-a început Swami Kebalananda povestea sa. Prima dată când am auzit-o am fost cuprins de stupoare. Apoi l-am rugat de mai multe ori pe amabilul meu profesor de sanscrită să mi-o relateze din nou. Mai târziu Sri Yukteswar mi-a povestit-o cam cu aceleași cuvinte. Cei doi discipoli ai lui Lahiri Mahasaya o știau direct de la guru lor.

"Prima mea întâlnire cu Babaji a avut loc când eu aveam 33 de ani", povestea Lahiri Mahasaya. "În toamna anului 1861 eram contabil la administrația militară engleză la Danapur. Într-o dimineață șeful meu de birou m-a chemat la el.

'Lahiri', zise el, 'tocmai am primit o telegramă de la Biroul central. Vei fi transferat la Ranikhet, unde tocmai a fost instalat un post militar.' ³⁴⁻¹

Însoțit de un servitor, am făcut această călătorie de 800 km. Pe cal sau în trăsură, am ajuns după 30 de zile în orașul Ranikhet, în Himalaya. ³⁴⁻²

Treburile mele îmi lăsau mult timp liber, pe care îl foloseam rătăcind ore întregi pe dealuri. Gura lumii spunea că regiunea era binecuvântată de prezența sfinților. Mă simțeam pătruns de o vie dorință de a-i vedea. Într-o după amiază, în timpul unei excursii de acest gen, am fost surprins să aud o voce îndepărtată chemându-mă. Continuam să urc curajos pantele muntelui Drongiri, puțin neliniștit totuși la ideea că întunericul mă va surprinde în munți.

În cele din urmă am ajuns într-un loc mai neted cu laturile găurite de caverne; în fața uneia dintre ele stătea un tânăr surâzător, care-mi întindea mâna într-un gest de bun venit. Am fost uimit să constat că el semăna cu mine ca o picătură de apă cu alta, cu excepția părului său de culoarea cuprului.

'Lahiri, ai venit!' ³⁴⁻²¹ Sfântul mi-a vorbit afectuos în limba hindi.
'Odihnește-te în această grotă. Eu te-am chemat.'

Am intrat într-o grotă în care se găseau câteva păture de lână și câteva talere pentru cerșit (*kamandulus*).

'Lahiri, îți amintești de acest loc?' Yoghinul arăta o pătură împachetată într-un colț.

'Nu, Maestre.' Un pic năucit de neobișnuitul aventurii, am adăugat: 'Acum trebuie să plec, înainte de căderea nopții. Măine dimineață trebuie să fiu la biroul meu.'

Ciudatul sfânt a replicat în engleză: 'Biroul a fost făcut pentru tine și nu tu pentru birou.'

Am fost uimit să-l aud pe ascetul din pădure vorbind astfel în limba engleză, dar și parafrazând cuvintele lui Isus: "Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat" ³⁴⁻³

'Văd că telegrama mea a avut efect.' Această remarcă a yoghinului era de neînțeles. I-am cerut să-mi explice.

'Vorbesc de telegrama care te-a făcut să vii în această provincie singuratică. Eu i-am sugerat (mental) șefului tău să te transfere la Ranikhet. Pentru cel care este una cu toată umanitatea, toate ființele devin posturi de emisie-recepție, prin intermediul cărora poate acționa după voința sa. El adăugă cu afecțiune: 'Lahiri, sigur că această grotă ți se pare familiară!'

Întrucât eu tăceam, sfântul s-a apropiat și m-a atins ușor pe frunte. La acest contact, un curent mi-a străbătut întreaga ființă, eliberându-mi amintirile vieții anterioare.

'Îmi amintesc!' Vocea mea era întretăiată de lacrimi de fericire: 'Ești gurul meu Babaji, ai fost mereu! Scene ale trecutului se derulau clare în mintea mea: aici, în această grotă, trăisem ani întregi în cursul încarnării mele anterioare!' Pe măsură ce îmi reveneau aceste amintiri, îmbrățișam plângând picioarele divinului meu guru.

'Am așteptat mai mult de 30 de ani ca tu să vii la mine!' O dragoste cerească vibra în vocea lui Babaji. Te pierdusem, tu dispăruseși în sânul valurilor tumultuoase ale existenței de dincolo de moarte. Bagheta magică a karma-ei tale te-a atins și ai dispărut! Eu te-am urmat pe valurile luminoase ale oceanului astral unde plutesc îngerii glorioși. Prin întuneric,

prin furtuni, prin lumină, eu te-am urmat pretutindeni, așa cum o mamă își veghează copilul. Ochii mei erau fixați asupra ta chiar de când tu erai în pântecul mamei tale. Când tu meditai, acoperit de nisipul de la Nadia, eu eram prezent invizibil. Cu răbdare, lună de lună, an de an, te-am vegheat așteptând ziua fericită când vei fi din nou lângă mine. Aceasta este grota ta pe care o iubeai cândva. Eu am păstrat-o mereu curată și gata să te primească. Iată pătura pe care îți făceai asanele și meditațiile zilnice ca să-ți umpli inima de Dumnezeu. Iată vasul din care tu beai nectarul pe care ți-l dădeam eu! Iată-l cât de curat și strălucitor ți l-am păstrat, așteptând să bei din el ca și în trecut. Dragul meu, acum înțelegi?

'Ce pot spune?' am murmurat emoționat. 'Cine a mai auzit vreodată de o asemenea iubire mai puternică decât moartea?' Cuprins de extaz, am contemplat îndelung comoara mea eternă, pe gurul meu în viață și în moarte!

'Lahiri, trebuie să te purifici. Bea uleiul din acest vas și du-te să te culci pe malul râului.' Înțelepciunea practică a lui Babaji, mă gândeam eu, a rămas aceeași.

Am executat ordinele sale. Deși coborâse noaptea înghețată a Himalayei, o radiație caldă și binefăcătoare a început să mă cuprindă. Uleiul necunoscut fusese oare impregnat cu căldură cosmică?

Un vânt tăios sufla în jurul meu. Valurile înghețate ale râului Gogash îmi acopereau din timp în timp corpul întins pe malul stâncos. Tigrii răgeau în apropiere, dar nu-mi era teamă; forța radiantă care mă pătrunsese îmi dădea asigurarea unei protecții depline. Orele treceau repede. Amintirile îndepărtate ale unei alte vieți îmi reveneau în memorie, amestecându-se cu fericirea că mi-am regăsit guru-l divin.

Singurătatea mea a fost întreruptă de un zgomot de pași care se apropiau. Pe întuneric, o mână m-a ajutat să mă ridic în picioare și mi-a întins haine uscate.

'Vino frate', a zis tovarășul meu. 'Maestrul te așteaptă.'

M-a condus prin pădure. La o cotitură a drumului am văzut în depărtare o lumină slabă.

'Soarele se ridică deja?' am întrebat eu surprins. 'Totuși mi se pare că noaptea nu s-a sfârșit!'

'Este miezul nopții', mi-a răspuns ghidul meu zâmbind. 'Acea lumină emană de la un palat de aur pe care tocmai l-a materializat atotputernicul Babaji. În trecutul tău îndepărtat ți-ai exprimat dorința de a te bucura de frumusețea unui palat. Guru a materializat acum această dorință, eliberându-te astfel de ultima legătură a karma-ei tale. ³⁴⁻⁴ El adăugă: 'Superbul edificiu va fi locul inițierii tale în *Kriya Yoga*. Fericți să vadă lungul tău exil terminat, toți frații tăi de aici te salută! Privește!'

Un palat uriaș de culoare aurie apăru în fața mea. Ornat cu o infinitate de pietre prețioase, în cadrul luxuriant al grădinilor, era un spectacol fără egal. Sfinți cu fețe îngerești stăteau la ușile strălucind de focul rubinelor. Perle, diamante, smaralde împodobeau frontoanele și porticurile.

L-am urmat pe tovarășul meu într-o mare sală de recepție. Un parfum de tămâie și de trandafiri îmbălsăma aerul; mii de lămpi răspândeau o lumină plăcută, multicoloră. Mici grupuri de credincioși, unii cu pielea albă, alții cu pielea mai închisă, cântau sau stăteau așezați în tăcere în postură de meditație, cufundați în pacea lor interioară. Fericirea se simțea în aer.

'Bucură-ți ochii de splendorile acestui palat, căci el nu a apărut decât în onoarea ta.' Ghidul îmi surâse amabil în timp ce eu scoteam exclamații de admirație.

'Frate', am zis, 'aceste minuni arhitecturale depășesc limitele imaginației umane. Binevoiește să-mi dezvălui secretul originii lor.'

'Cu plăcere!' Înțelepciunea strălucea în ochii negri ai tovarășului meu. 'Nu este nimic inexplicabil în această materializare. Ansamblul cosmosului este o proiecție a gândului Creatorului; însăși planeta noastră plutind în spațiu este un vis obiectiv al lui Dumnezeu, care a creat toate lucrurile în Spiritul

Său, așa cum omul, în timpul somnului, produce și animă propriile sale vise cu propriile sale creaturi.

La început Dumnezeu a creat Pământul ca idee; apoi El l-a condensat; energia atomică a materializat pământul, astfel că în final s-a născut o sferă solidă. Toate moleculele sunt legate între ele de Voința divină. Când Dumnezeu își va retrage Voința Sa, atomii terestri se vor transforma din nou în energie. Energia atomului se va întoarce în sursa sa, ce este conștiință; și ideea pământului va dispărea ca obiectivitate.

Subconștientul celui care doarme face să treacă în realitate substanța visului; când, la trezire, acest agent de coeziune încetează să acționeze, visul și elementele sale dispar. Omul care închide ochii pentru a adormi dă

naștere unei serii de imagini pe care le dematerializează fără efort, la trezire. În aceasta el urmează arhetipul divin. La fel, când se va trezi la conștiința cosmică, el va dematerializa fără efort iluzia universului cosmic de vis.

Fiind una cu forța divină creatoare, Babaji are puterea de a obliga atomii elementelor să se combine într-o infinitate de forme. Acest palat de aur pur, ridicat într-o clipă, este la fel de real ca și pământul. Babaji, prin forța spiritului său, a creat acest edificiu regal și puterea voinței sale îi ține atomii prizonieri, la fel cum Dumnezeu a creat globul și îl menține în integritatea sa.' Tovarășul meu mai adăugă: 'De îndată ce edificiul își va fi îndeplinit rolul, Babaji îl va dematerializa.'

Cum rămăsesem într-o tăcere uimită, ghidul meu făcu un gest ca de măturare. 'Acest palat superb, ornat cu bijuterii inestimabile, nu a fost construit prin efort omenesc. El se ridică în toată splendoarea, ca o sfidare a vanității umane. ³⁴⁻⁵ Cel care se consideră copil al lui Dumnezeu, cum este Babaji, poate face orice minune cu ajutorul puterii infinite ascunse în străfundurile ființei sale. O simplă piatră închide în ea o rezervă imensă de energie atomică ³⁴⁻⁶; chiar așa, fără viață, este o centrală de putere a Divinității.'

Înțeleptul luă de pe masă un vas grațios cu mânerul bătut în diamante. 'Gurul nostru a creat acest palat solidificând miliarde de raze cosmice libere', a continuat el. 'Ia acest vas, atinge-i diamantele și constată că pipăitul îți va confirma ceea ce vezi.'

Am examinat vasul și i-am pipăit pereții de aur masiv. Fiecare piatră era demnă de un rege! O satisfacție profundă își făcu loc în spiritul meu: fusese îndeplinită o dorință ascunsă într-un colț secret al ființei mele. După vieți întregi, acum dispăruse, într-un mod plin de recunoștință.

Tovarășul meu mă conduse de-a lungul unor coridoare, prin mai multe camere bogat ornate într-un stil imperial, până într-o sală imensă, unde în centru se înălța un tron aurit și împodobit cu pietre multicolore. Acolo era așezat marele Babaji în postura lotus. Am îngenunchiat pe dușumeaua strălucitoare la picioarele lui.

'Lahiri, mai nutrești tu visul tău de a poseda un palat de aur?' Ochii gurului meu străluceau ca niște pietre prețioase. 'Trezește-te! Toate dorințele tale pământești sunt pe cale să fie satisfăcute pentru vecie!' Murmură câteva cuvinte mistice de binecuvântare. 'Ridică-te fiule. Primește inițierea în împărăția lui Dumnezeu prin *Kriya Yoga*.'

Babaji își întinse mâinile: *homa*, un foc de sacrificiu a apărut în mod miraculos, înconjurat de fructe și de flori. Am primit tehnica eliberatoare a științei yoga în fața altarului arzând.

În zori, ceremoniile s-au terminat. În starea mea extatică, nu simțeam nici o dorință să dorm și rătăceam prin palatul în care se îngrămădeau obiecte de artă și bogății fabuloase. Din grădinile feerice pe care am pornit să le vizitez, am văzut stâncile goale și grotle care ieri nu aveau ca vecin vreun palat sau terasă cu flori.

Reîntors în palat odată cu primele raze ale soarelui din Himalaya, l-am căutat pe Maestru. L-am găsit pe tron, înconjurat de discipolii adânciți în meditație.

'Ți-e foame, Lahiri', zise Babaji. 'Închide ochii.'

Când i-am redeschis, palatul fermecat și grădinile luxuriante dispăruseră. Babaji, discipolii și eu însumi eram așezați direct pe sol, în același loc unde l-am întâlnit la început, nu departe de grotă cu intrarea însorită. Atunci mi-am amintit că ghidul îmi declarase că palatul se va dematerializa, atomii săi captivi se vor elibera și vor dispărea în esența gândurilor de unde ei proveneau. Încremenit de uimire, îl priveam totuși cu încredere pe guru, întrebându-mă în același timp ce-mi va mai rezerva această zi atât de bogată în minuni.

'Țelul pentru care a fost creat acest palat a fost atins', mi-a explicat Babaji. A luat de jos un vas de pământ ars. 'Apropie mâna de acest vas și vei obține tot ceea ce dorești să mănânci.'

De îndată ce am luat vasul gol, el se umplu de *luchis* cald prăjit în unt, de curry și de dulciuri rare. Am mâncat, constatând că recipientul nu se golea deloc. După ce m-am săturat, am căutat apă. Guru îmi indică vasul din care mâncasem. Oh! hrana dispăruse, fiind înlocuită de apă de izvor.

'Puțini muritori știu că Regatul lui Dumnezeu include și regatul dorințelor omenеști', a zis Babaji. 'Acest Regat se întinde și pe Pământul care, iluzoriu prin natura sa, nu poate conține esența realității divine.'

'Maestre, în această noapte mi-ai demonstrat frumusețea legăturii dintre pământ și cer!' Am surâs la amintirea palatului fermecat dispărut; cu siguranță că nici un yoghin nu a mai primit inițierea în misterele auguste ale Spiritului, într-un loc atât de luxos! De acum înainte puteam contempla cu seninătate decorul simplu, contrastând într-un mod atât de izbitor cu

cel de adineaori. Solul gol, grotă, adăpost primitiv în aer liber, toate acestea păreau un loc ideal pentru sfinții care mă înconjurau.

Am petrecut ziua în meditație și mi-am reamintit realizările mele spirituale din viețile anterioare. Guru-l divin s-a apropiat de mine, și-a trecut mâna peste creștetul meu și am cunoscut pentru prima dată starea de *nirvikalpa samadhi*, beatitudine în care am stat 7 zile neîntrerupte. Străpungând învelișurile succesive ale cunoașterii Eului, am deschis ușa regatului nemuritor al Realității supreme. Vălurile iluziilor, al convingerilor trecătoare cădeau unul după altul; spiritul meu, reinstalat pe pedestalul său etern, era totuna cu Spiritul Cosmic. În dimineața celei de a opta zi, am îngenunchiat la picioarele gurului meu, implorându-l să mă păstreze veșnic lângă el, în singurătățile sfinte.

'Fiule', îmi răspunse Babaji îmbrățișându-mă, 'în această încarnare trebuie să-ți joci rolul în fața mulțimii. Sfințit înainte de nașterea ta prin nenumărate vieți petrecute în meditație solitară, acum tu trebuie să trăiești printre oameni.

Faptul că nu m-ai întâlnit decât după ce te-ai căsătorit și ai devenit un funcționar modest, are un sens profund. Trebuie să abandonezi ideea de a te alătura grupului nostru misterios din Himalaya; viața ta se va derula printre oameni și va constitui exemplul unui yoghin-cap de familie ideal.

Dumnezeu nu a rămas surd la strigătele numeroșilor oameni dezorientați, a continuat. Tu ai fost ales pentru a aduce, prin intermediul *Kriya-ei Yoga*, liniștea multor căutători sinceri. Cei care poartă grija unei familii și a unor responsabilități zilnice vor primi această tehnică yoghină cu mai multă ușurință de la tine, care ai aceleași obligații ca și ei. Trebuie să-i faci să înțeleagă că țelul suprem al yoghinilor nu este inaccesibil celor care au legături familiale. Chiar în lume fiind, un yoghin care-și îndeplinește conștiincios sarcinile într-un scop dezinteresat, avansează cu siguranță pe calea iluminării.

De acum înainte nimic nu te obligă să părăsești lumea, pentru că tu ai rupt deja, în interiorul tău, toate atașamentele karma-ice. Chiar dacă nu ești al lumii, trebuie să trăiești în lume. Mai ai încă mulți ani pe care să-i dedici obligațiilor familiale, civice și spirituale. Speranța divină va reînsufleți de acum înainte inimile împietrite ale oamenilor acestui secol. Viața ta echilibrată îi va ajuta să înțeleagă că eliberarea depinde de renunțările interioare și nu de cele exterioare.'

Cât de departe mi se păreau familia, biroul, lumea întreagă, în timp ce-l ascultam astfel pe guru-l meu, în singurătățile Himalaya-ei! Totuși

adevărul vorbea prin gura sa; am acceptat supus să părăsesc acel loc al păcii. Apoi Babaji m-a învățat regulile antice și imuabile referitoare la transmiterea tehnicii yoga de la guru la discipol.

'Nu conferi cheia *Kriya* decât discipolilor care au calitățile cerute', mă instruia Babaji. 'Cel care face jurământul de a sacrifica totul pentru căutarea sa divină este demn să perceapă misterele sublime ale vieții prin intermediul științei meditației.'

'Guru sfânt, așa cum tu ai binecuvântat omenirea reînviind arta pierdută *Kriya Yoga*, n-ai vrea să ai bunăvoința să îndulcești condițiile stricte necesare pentru a deveni discipol?' Îl priveam rugător pe Babaji. 'Te implor să-mi dai voie să transmit *Kriya Yoga* tuturor celor care o caută sincer, chiar dacă ei nu sunt capabili să facă jurământul renunțării complete. Oamenii din lumea întreagă, urmăriți de întreita suferință ³⁴⁻⁷, au nevoie să fie încurajați. Poate că ei nu vor încerca niciodată să urmeze calea eliberării dacă li se refuză inițierea în *Kriya Yoga*.'

'Așa să fie. Voința divină a vorbit prin gura ta.' Cu aceste cuvinte simple, guru-l plin de compasiune a înlăturat barierele milenare, care ascunseseră *Kriya* de lume. 'Ești liber să acorzi *Kriya* tuturor acelora care îți cer umil ajutorul.' ³⁴⁻⁷¹

După o clipă de tăcere Babaji continuă: 'Repetă fiecăruia dintre discipolii tăi promisiunea minunată din *Bhagavad-Gita*: "*Swalpamasya Dharmasya, Trayata Mahato Bhoyat*" ["Chiar și puțină practică a acestei dharma (rit religios sau acțiune virtuoasă) te va salva de mari pericole (mahato bhayat)" - suferințele colosale inerente ciclurilor repetate ale nașterii și morții.] ³⁴⁻⁸

Când, a doua zi dimineață, am îngenuncheat la picioarele gurului meu pentru a mă binecuvânta înainte de plecare, el a simțit lipsa mea de entuziasm la gândul că trebuie să-l părăsesc.

'Despărțirea nu există pentru noi, preaiubitul meu copil!' M-a bătut ușor pe umăr. 'Oriunde vei fi, va fi suficient să mă chemi, pentru ca eu să fiu instantaneu cu tine.'

Consolat de această minunată promisiune, plin de înțelepciune divină regăsită, am luat drumul întoarcerii. La birou, colegii mei care de 10 zile mă credeau pierdut în jungla Himalayei, m-au primit cu căldură. Îndată sosi o scrisoare de la șeful de birou.

'Lahiri trebuie să se reîntoarcă la biroul de la Danapur. Transferarea lui la Ranikhet este o eroare. Un alt funcționar va fi trimis în locul lui?'

Reflectând la "coincidența" care mă dusesese în cel mai îndepărtat punct al Indiei, îmi veni să zâmbesc.

Înainte de a mă întoarce la Danapur ³⁴⁻⁹, am petrecut câteva zile la o familie bengaleză de la Moradabad. Șase prieteni au venit să mă salute aici. Cum eu aduceam conversația asupra unor subiecte de ordin spiritual, gazda mea remarcă trist:

'Vai, în zilele noastre India nu mai are sfinți!'

'Babu', am protestat eu vehement, 'pașii marilor Maeștri sfințesc încă solul nostru!'

Într-o dispoziție de exaltare fierbinte, simțeam nevoia să relatez recenta mea experiență din Himalaya. Auditoriul meu neîncrezător surâdea politicos.

'Lahiri', zise unul dintre ei cu un ton liniștitor, 'aerul rarefiat al munților te-a amețit și ai avut un soi de vis conștient.'

Dorind să fac să triumfe adevărul, am replicat fără să gândesc: 'Guru-l meu va apare chiar aici, în carne și oase, la chemarea mea!'

De această dată, am reușit să le trezesc interesul; nu era de mirare că fiecare din ei dorea să contemple un sfânt materializat într-un mod atât de neobișnuit! Am rugat-o pe gazdă să-mi pună la dispoziție o cameră și două pături moi.

'Maestrul va apare din eter', am zis eu. 'Rămâneți tăcuți după ușă; vă voi chema eu.'

M-am cufundat în meditație, chemându-l umil pe guru. Îndată, un clar de lună misterios a apărut în camera întunecată și forma radioasă a lui Babaji s-a manifestat.

'Lahiri, de ce mă chemi pentru o nimica toată?'

Privirea Maestrului era severă.

'Adevărul este pentru căutătorii serioși, nu pentru cei pe care îi mână simpla curiozitate. Este ușor să crezi când vezi; atunci nu mai este nevoie

să cauți din tot sufletul. Numai cel care își învinge singur scepticismul materialist descoperă adevărul suprasenzorial.' El adăugă cu severitate: 'Lasă-mă să plec!'

Am căzut rugător la picioarele lui: 'Guru sfânt, văd ce greșeală am făcut și te rog umil să mă ierți. Am îndrăznit să te chem pentru a reînvia credința în niște minți oarbe spiritual. Întrucât mi-ai făcut favoarea de a veni la chemarea mea, binevoiește să nu pleci până nu acorzi binecuvântarea ta prietenilor mei. Chiar dacă le lipsește credința, ei nu sunt mai puțin dornici să se convingă de adevărul aventurii mele neobișnuite.

'Bine, rămân. Nu vreau ca prietenii tăi să se îndoiască de cuvântul tău.' Babaji se îmblânzise, dar adăugă: 'De acum înainte, fiule, voi apare nu oricând mă chemi tu, ci atunci când vei avea nevoie de mine.' ³⁴⁻¹⁰

Când am deschis ușa, o tăcere încordată domnea în micul grup. Îndoindu-se de mărturia ochilor lor, prietenii mei contemplau cu gura căscată forma radioasă a lui Babaji, așezată pe pătură.

'Este hipnoză colectivă', zise unul dintre spectatori râzând. 'Nimeni n-ar fi putut intra în cameră fără ca noi să știm!'

Babaji înainta spre ei surâzând și le ordonă să se convingă prin pipăit că el era foarte real. Îndoiala dispărând, prietenii mei îngenunchiară spășiți la picioarele Maestrului.

'Pregătiți o *halua*' ³⁴⁻¹¹, ceru Babaji pentru a da o dovadă în plus de realitatea corpului său fizic. În timp ce budinca fierbea, gurul divin conversa amabil. Metamorfoza acestor "Toma necredinciosul" în "Sfântul Pavel" devotați era măreață. Când am terminat budinca, Babaji ne binecuvântă unul după altul. Deodată apărură un fulger: noi am asistat la dematerializarea elementelor corpului Maestrului, ce s-au transformat într-o lumină difuză. Puterea lui Babaji, în armonie cu Dumnezeu, eliberase miliarde de atomi eterici pe care el îi ținea legați sub formă de corp; semințele de viață s-au reîntors la imensul lor rezervor cosmic.

'L-am văzut cu proprii mei ochi pe învingătorul morții', exclamă Maitra ³⁴⁻¹², unul din cei prezenți. Fața lui era transfigurată de această revelație. 'Marele guru se joacă cu timpul și spațiul tot atât de ușor cum un copil lansează baloane de săpun. L-am contemplat pe cel care ține cheile cerului și pământului.'

Peste puțin timp m-am întors din nou la Danapur. În rădăcinat ferm în Spirit, mi-am reluat activitățile de funcționar și de șef de familie."

Lahiri Mahasaya le-a povestit lui Swami Kebalananda și lui Sri Yukteswar o altă întâlnire cu Babaji, în împrejurări care aminteau de promisiunea gurului: "Voi veni numai atunci când vei avea nevoie de mine."

"Întâmplarea s-a petrecut în timpul unei serbări *Kumbha Mela* la Allahabad", povestea Lahiri Mahasaya discipolilor săi, "oraș unde-mi petreceam o vacanță scurtă. În timp ce mă amestecam în mulțimea călugărilor și a pelerinilor veniți din toate colțurile Indiei pentru solemnitatea religioasă, am remarcat un ascet acoperit de cenușă care avea un vas pentru cerșit. Spontan mi-a trecut prin minte că acesta era un impostor care etala semnele exterioare ale renunțării, fără o realizare spirituală corespunzătoare.

De-abia l-am depășit pe ascet, că privirea mea surprinsă l-a întâlnit pe Babaji, îngenunchiat în fața unui anahoret cu părul împletit.

'Guruji', am zis eu repezindu-mă spre el, 'ce faci?'

'Îi spăl picioarele acestui anahoret; apoi îi voi spăla vasele de bucatărie.' Babaji mi-a surâs ca un copil. Am înțeles că el voia să-mi arate că nu trebuie să critic pe nimeni, ci să-l văd pe Domnul existând în mod egal în toți oamenii, mici sau mari. Maestrul adăugă: 'Servindu-i pe sadhus înțelepți sau ignoranți, eu învăț să practic cea mai mare dintre virtuți, cea care-i place lui Dumnezeu cel mai mult: umilința.'³⁴⁻¹³

34-1: Acum a devenit un sanatoriu militar. Din 1861 guvernul britanic a introdus în India sistemul telegrafic.

34-2: Ranikhet, în districtul Almora, este situat la picioarele lui Nanda Devi, unul din cele mai înalte vârfuri din Himalaya.

34-21: Babaji a spus de fapt "Gangadhar," numele sub care Lahiri Mahasaya a fost cunoscut în încarnările sale anterioare. Gangadhar (literal "cel care ține Ganga, râul Gange") este unul din numele lui Shiva. În acord cu legenda din Purana, râul sfânt Ganga coboară din cer. Ca nu cumva pământul să nu poată îndura forța puternicei sale coborâri, Shiva a primit lovitura în propriul cap, protejat de părul său făcut coc în creștet. Apele Gangelui s-au scurs apoi lin, de-a lungul firelor de păr ale Sublimului, udând pământul însetat al Indiei. Semnificația metafizică a lui "Gangadhar" este: "cel care are controlul asupra <râului> curentului vieții (kundalini) din coloana vertebrală."

34-3: *Marcu* 2:27.

34-4: Legea karma-ei cere ca orice dorință umană să fie satisfăcută până la urmă. Dorințele nespirtuale constituie astfel lanțul care ne leagă de roata reîncarnărilor.

34-5:

"Ce este un miracol? Este un reproș,
'Este o satiră implicită la adresa umanității."

-Edward Young, în *Night Thoughts* (Gânduri nocturne).

34-6: Teoria structurii atomice a materiei, ce a fost descoperită în occident abia de oamenii de știință contemporani, este prezentată în vechile tratate indiene *Vaisesika* și *Nyaya*. " Există lumi întinse situate în interiorul fiecărui atom, diverse ca firele de praf dintr-o rază de soare."
-*Yoga Vasishta*

34-7: Suferințele fizice, psihice și mentale se pot manifesta prin boli, printr-un dezechilibru psihic sau "complexe" și prin ignoranța spirituală.

34-71: La început Babaji i-a dat doar lui Lahiri Mahasaya permisiunea să-i învețe Kriya Yoga pe alții. Yogavatar a întrebat apoi dacă alți câțiva discipoli pot fi de asemenea autorizați să predea Kriya. Babaji a consimțit și a hotărât că, în viitor, pot preda doar aceia care avansează pe calea Kriya și care prezintă autorizarea lui Lahiri Mahasaya, sau prin filiera stabilită de discipolii autorizați ai lui Yogavatar. Babaji a promis compasiv că va asigura, viață după viață, responsabilitatea propășirii spirituale a tuturor Kriya Yoghinilor credincioși și loiali, care au fost inițiați de către instructori Kriya autorizați.

Societatea pentru Realizarea Sinelui și Societatea Yogoda Satsanga din India inițiază și cer în mod strict, printr-un angajament semnat, ca tehnicile de Kriya să nu fie dezvăluite altora. În acest fel, tehnicile simple, dar corecte, de Kriya sunt protejate de schimbări și distorsiuni produse de instructori neautorizați, rămânând în forma lor originală, pură.

Deși Babaji a renunțat la vechile restricții ale ascetismului și renunțării, pentru a ajuta masele de oameni să primească Kriya Yoga, el le-a cerut lui Lahiri Mahasaya și descendenților săi pe linie spirituală (linia de guru SRF/YSS) ca ei să impună celor care aspiră la inițiere o perioadă de antrenament spiritual prealabil, pentru pregătirea în Kriya Yoga. Practica unei tehnici foarte avansate, cum este cea de Kriya, este incompatibilă cu o viață spirituală dezordonată. Kriya Yoga este mai mult decât o tehnică de meditație; ea este un mod de viață și necesită inițierea în anumite discipline spirituale. Self-Realization Fellowship și Societatea Yogoda-Satsanga din India au dus la îndeplinirea cu grijă a acestor instrucțiuni

lăsate de Babaji, Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar și Paramahansa Yogananda. Tehnicile Hong-Sau și AUM, predate în lecțiile SRF/YSS și de către reprezentanți autorizați ai SRF/YSS ca un preambul pentru Kriya Yoga, sunt parte integrantă din calea Kriya Yoga. Aceste tehnici sunt foarte eficiente în ridicarea conștiinței spre realizarea Sinelui și eliberarea sufletului de limitări (nota editorului englez).

34-8: Capitolul II:40.

34-9: Un oraș lângă Benares.

34-10: Pe drumul către Infinit, chiar și Maeștrii realizați spiritual ca Lahiri Mahasaya pot suferi de un exces de zel și astfel devin subiectul unei discipline. În *Bhagavad Gita* găsim multe pasaje în care gurul Divin Krishna dă pedepse prințului credincioșilor, Arjuna.

34-11: Porridge gros făcut din semințe de grâu prăjite cu brânză și fierte în lapte și zahăr.

34-12: Maitra Mahasaya va atinge mai târziu un înalt nivel de evoluție spirituală. L-am întâlnit puțin după ce mi-am luat diploma de studii secundare; el a vizitat ermitajul Mahamandal de la Benares, în timp ce eu mă găseam acolo și mi-a povestit apariția lui Babaji la Moradabad. "În urma acestui miracol, mi-a spus Maitra, am devenit discipol al lui Lahiri Mahasaya pentru toată viața."

34-13: "El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ" (PSALMI, 113.6) "Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat" (MATEI, 23.12) A umili egoul, sau falsul sine, înseamnă a-ți descoperi identitatea eternă.

CAPITOLUL: 35

Viața după exemplul cristic a lui Lahiri Mahasaya

"Lasă-Mă acum, căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit."³⁵⁻¹ Adresându-se astfel lui Ioan Botezătorul și cerându-i să-L boteze, Isus recunoștea drepturile divine ale gurului său.

Prin studiul respectuos al Bibliei dintr-un punct de vedere oriental ³⁵⁻² și printr-o percepție intuitivă, m-am convins că Ioan Botezătorul a fost, în cursul vieților lui anterioare, gurul lui Isus. Multe pasaje din Biblie dau de înțeles că în încarnarea lor precedentă, Ioan Botezătorul și Isus au fost respectiv Ilie și discipolul său Elisei.

Chiar sfârșitul însuși al Vechiului Testament prezice reîncarnarea lui Ilie și a lui Elisei: "Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului; ziua cea mare și înfricoșată" ³⁵⁻³. Astfel, Ioan Botezătorul (Ilie), trimis "înainte de a veni ziua Domnului", s-a născut puțin mai devreme pentru a anunța venirea lui Isus. Un înger i-a apărut lui Zaharia, spunându-i că fiul său, Ioan Botezătorul, care va trebui să vină pe lume, nu este altul decât Ilie.

Dar îngerul îi spune: "Nu te teme, Zaharie; fiindcă rugăciunea a fost ascultată. Nevastă-ta Elisaveta îți va naște un fiu căruia îi vei pune numele Ioan... El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor; el va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul și cu puterea lui Ilie ³⁵⁻⁴, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor drekți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El". ³⁵⁻⁵

De două ori, fără nici-un echivoc, Isus îl identifică pe Ilie cu Ioan Botezătorul: "Dar vă spun că Ilie a și venit și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul Omului din partea lor. Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul" ³⁵⁻⁶. Din nou, Isus spune: "Căci până la Ioan au proorocit toți proorocii și Legea. Și dacă vreți să înțelegeți El este Ilie care trebuia să vină" ³⁵⁻⁷

Când Ioan Botezătorul neagă că el este Ilie ³⁵⁻⁸, aceasta înseamnă că, sub umilul aspect al lui Ioan, el a încetat să mai fie Ilie, marele guru. În viața sa precedentă, el i-a dăruit "mantaua" lui de glorie și de bogăție spirituală discipolului său Elisei: "Elisei a răspuns: <Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!> Ilie a zis: <Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa... și a ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie" ³⁵⁻⁹.

Rolurile au fost inversate pentru că Ilie - Ioan nu mai trebuia să fie, în văzul lumii, gurul lui Elisei - Isus, devenit perfect în realizarea divină.

Când Isus s-a schimbat la față pe munte ³⁵⁻¹⁰, i-au apărut Moise și gurul său Ilie. Pe cruce, Isus exclamă: "*Eli, Eli, lama sabachthani?*", adică: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? Unii din cei ce stăteau acolo, când au auzit aceste vorbe au zis: Strigă pe Ilie!... Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască" ³⁵⁻¹¹.

Aceeași legătură eternă dintre guru și discipol care exista între Ioan Botezătorul și Isus îi lega de asemenea pe Babaji și Lahiri Mahasaya. Cu o tandră solitudine, nemuritorul guru depășise granița abisală care separa cele două vieți ale discipolului său și ghidase în mod secret pașii copilului și

mai târziu ai bărbatului. Numai după ce discipolul a împlinit vârsta de 33 de ani Babaji a considerat că a sosit timpul să reînnoade deschis legătura. Apoi, după întrevederea scurtă de la Ranikhet, Maestrul l-a gonit din munți pe discipolul său preaiubit și i-a încredințat o misiune eliberatoare în lume... "Fiule, voi fi alături de tine atunci când vei avea nevoie de mine". Ce îndrăgostit muritor poate garanta o asemenea promisiune?

Fără știrea lumii, o mare renaștere spirituală a început în 1861 într-un colț pierdut din Benares. Așa cum o floare nu poate să-și ascundă parfumul, la fel Lahiri Mahasaya, deși ducea viața unui cap de familie ideal, nu putea să-și ascundă gloria sa spirituală. Puțin câte puțin, au început să sosească, la fel ca albinele, discipoli din toate colțurile Indiei pentru a primi nectarul divin pe care îl dăruia maestrul eliberat.

Șeful de birou (un englez) al lui Lahiri Mahasaya a fost primul care a observat schimbarea transcendentă care se petrecuse cu angajatul său, pe care el îl poreclise "Babu extatic".

"Domnule îmi pareți trist. Ce s-a întâmplat?" l-a întrebat într-o zi Lahiri Mahasaya pe șeful său.

"Soția mea, care este în Anglia, este grav bolnavă. Teama mă sufocă."

"Vă voi aduce știri din partea ei." Lahiri Mahasaya părăsi biroul și s-a concentrat un timp scurt în singurătate. La reîntoarcere, el surâdea consolator.

"Soția dvs se simte mai bine; în acest moment ea vă scrie o scrisoare." Omniscientul guru a citat câteva fragmente.

"Babu extatic, știu deja că nu ești un om obișnuit. Totuși, nu pot crede că poți să te joci, după placul dumitale cu spațiul și timpul!."

Scrisoarea promisă sosi în curând. Spre marea sa surpriză șeful recunoscu că, nu numai că ea conținea noutatea plăcută a vindecării soției sale, dar chiar și frazele pe care, cu câteva săptămâni mai înainte, i le citise Lahiri Mahasaya.

După câteva luni, femeia a sosit în India. Când ea l-a întâlnit pe Lahiri Mahasaya, care ședea tăcut la biroul său, s-a apropiat de el cu venerație.

"Domnule, zise ea, dumneata mi-ai apărut, înconjurat de o aură, în camera mea de bolnavă, la Londra? De atunci am fost complet vindecată! Puțin timp după aceea, am putut suporta lunga călătorie maritimă spre India."

Zilnic, unul sau doi discipoli îl rugau să le acorde inițierea în *Kriya Yoga*. În afara îndatoririlor sale spirituale și a muncii de la birou, marele Lahiri Mahasaya s-a consacrat educației. El a fondat numeroase grupe școlare și a jucat un rol activ în răspândirea educației secundare în cartierul Bengalitola din Benares. Conferințele lui despre Scripturi au primit numele de "Ansamblul *Gita*" care atrăgeau numeroși căutători ai adevărului.

Prin aceste multiple activități, Lahiri Mahasaya a încercat să înlăture întrebarea comună: "După muncă și după îndatoririle familiale, îți mai rămâne timp să meditezi?" Viața perfect echilibrată a marelui guru, șef de familie, încuraja mii de bărbați și de femei. Câștigând doar un modest salariu, econom și mai ales accesibil tuturor, Maestrul urma în lume drumul unei vieți spirituale.

Conștient de uniunea lui cu Dumnezeu, Maestrul îi onora pe toți oamenii, indiferent ce merite aveau. Când îl saluta un discipol, el îi răspundea întotdeauna. Cu o umilință copilărească, el atinge adesea picioarele altora, permițându-le rareori să facă și ei la fel, deși un asemenea semn de respect față de guru este un obicei oriental străvechi.

Fapt semnificativ, Lahiri Mahasaya iniția în *Kriya* oameni din toate religiile. Printre discipolii săi avansați erau nu numai hinduși, ci și creștini și musulmani. Moniști sau dualiști, credincioși de diferite religii sau atei primeau imparțial inițierea. Unul din discipolii lui remarcabili a fost Abdul Gufoor Khan, un musulman. Trebuia mult curaj din partea lui Lahiri Mahasaya, un brahmin din înalta societate, să înfrunte prejudecățile timpului său. Astfel, numeroase ființe au cerut adăpost sub aripa protectoare a Maestrului care, asemeni profeților inspirați, insufla o speranță nouă dezmoșteniților societății.

"Amintește-ți neîncetat că tu nu aparții nimănui și că nimeni nu îți aparține. Gândește-te că într-o zi va trebui să părăsești totul în această lume; așa că fă cunoștință cu Dumnezeu de acum", spunea marele guru discipolilor săi. "Pregătește-te pentru călătoria astrală a morții, ridicându-te zilnic spre Dumnezeu prin meditație. Din cauza iluziei *maya*-ei, te percepi ca fiind o masă de carne și de oase care, în cel mai bun caz, nu este decât un cuib de tulburări. ³⁵⁻¹² Meditează neîncetat, pentru a te percepe ca Esență Infinită, eliberată de orice formă de suferință. Încetează să mai fii prizonier al corpului; învață să utilizezi cheia secretă *Kriya* pentru a pătrunde în regatul Spiritului."

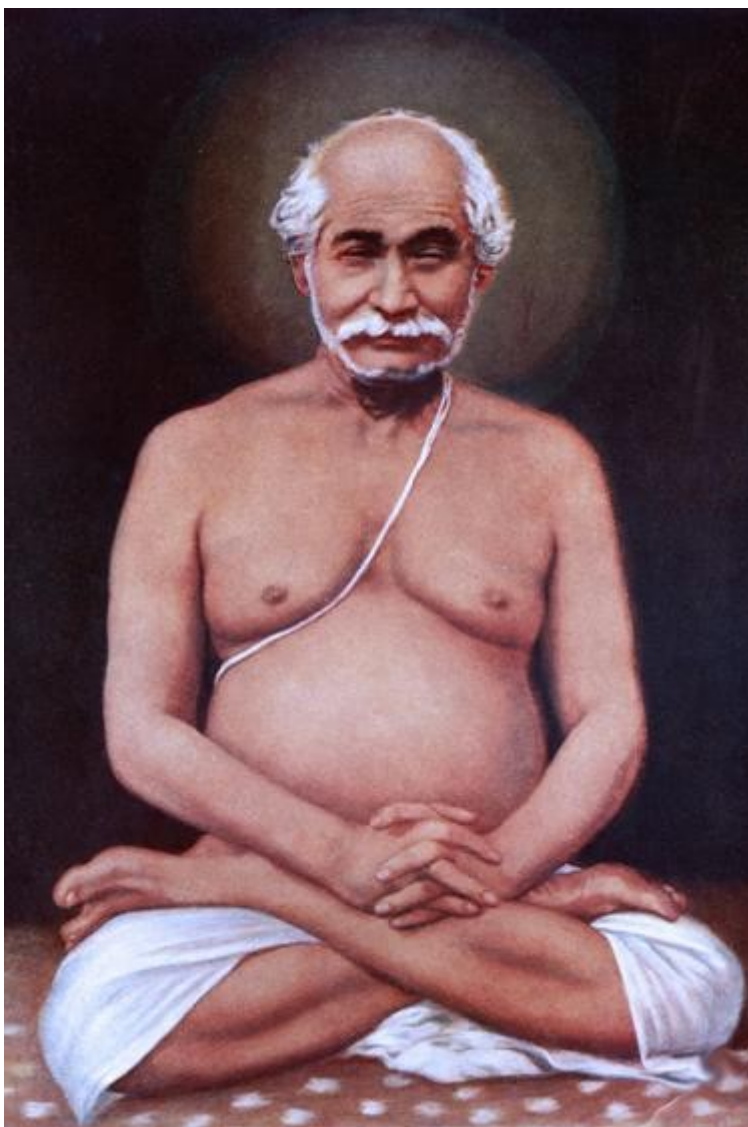
Marele guru îi încuraja pe numeroșii săi discipoli să urmeze disciplina spirituală tradițională a propriei lor religii. *Kriya Yoga* este o tehnică

practică de eliberare și Lahiri Mahasaya le lăsa discipolilor libertatea de a se conforma obiceiurilor și credinței lor.

"Musulmanul va face *namaj* ³⁵⁻¹³ de cinci ori pe zi", zicea Lahiri Mahasaya. "Hindusul se va așeza să mediteze de mai multe ori pe zi. Creștinul va îngenunchea de multe ori pentru a se ruga și apoi pentru a citi din Biblie."

Cu discernământ, gurul își ghida discipolii pe calea devoțiunii, acțiunii, înțelepciunii, sau pe calea regală completă (adică *Bhakti Yoga*, *Karma Yoga*, *Jnana Yoga* sau *Raja Yoga*), conform predispozițiilor înnăscute ale fiecăruia. Maestrul nu se grăbea să-și dea asentimentul discipolilor dornici să intre în vreun ordin monastic, sfătuindu-i să reflecteze bine asupra asprimii unei asemenea vieți.

Marele guru își învăța discipolii să evite discuțiile teoretice asupra Scripturilor: "Doar acela este înțelept care, nemulțumit numai să citească revelațiile Scripturilor, își ia sarcina de a le realiza. Rezolvă-ți toate problemele prin meditație. ³⁵⁻¹⁴ Schimbă speculațiile religioase sterile pentru un contact real cu Dumnezeu. Purifică-ți mintea de dogmele teologice în apele vii ale percepției directe. Urmează directivele conștiinței tale; Vocea divină va ști să învingă toate dificultățile existenței. În timp ce omul nu-și atrage decât griji, Ajutorul lui Dumnezeu este inepuizabil."

LAHIRI MAHASAYA (1828-1895)

Yogavatar ("încarnare a Yogă-i"),
animatorul străvechii științe Kriya Yoga în India modernă
Discipol al lui Babaji
și Guru al lui Sri Yukteswar

Într-o zi, un grup întreg de discipoli, care ascultau cu atenție pe Maestru interpretând *Bhagavad-Gita*, a avut o dovadă directă a omniprezenței sale. În timp ce explica semnificația Conștiinței Cristice (*Kutastha Chaitanya*) în sânul întregii creații, Lahiri Mahasaya exclamă deodată:

"Mă înec în corpul a numeroase suflete în apropiere de coastele Japoniei!"

A doua zi dimineata, chelas au citit reportajul unui naufragiu care a facut multe victime in Marea Japoniei.

Discipolii aflati departe de Lahiri Mahasaya aveau adesea sentimentul prezentei invizibile a Maestrului. "Eu sunt mereu alaturi de cei care practica *Kriya Yoga*", afirma el pentru a-i consola pe discipolii care nu puteau veni. "Va voi conduce la locuinta voastra cosmica cu ajutorul perceptiei voastre largite."

Sri Bhupendra Nath Sanyal ³⁵⁻¹⁵¹, un discipol eminent al marelui guru, povesteste ca in tineretea sa, in 1892, neputand sa se duca la Benares, primise totusi initierea in vis. Lahiri Mahasaya i-a aparut in vis discipolului ca raspuns la rugile sale si i-a oferit *diksha*. Mai tarziu, el a venit la Benares si a cerut gurului sau sa-l initieze. "Te-am initiat deja in vis", i-a raspuns Lahiri Mahasaya.

Daca un discipol neglija vreuna din obligatiile sale zilnice, Maestrul il corecta cu blandețe si-l disciplina.

"Cuvintele lui Lahiri Mahasaya erau blande si binefacatoare, chiar si atunci cand era obligat sa dojeneasca un discipol", mi-a zis odata Sri Yukteswar. El adauga: "Nimic nu scapa sageților lui ascutite". Nu m-am putut opri sa nu rad. L-am asigurat pe Sri Yukteswar ca reproșurile sale, ascutite sau nu, mi se pareau o muzica placuta.

Lahiri Mahasaya a divizat *Kriya* in patru faze de initiere progresiva. ³⁵⁻¹⁵ El nu comunica cele trei grade superioare de initiere decat discipolilor care au facut deja dovada unor progrese spirituale. Odata, un discipol apreciind ca meritele lui nu erau suficient recunoscute, si-a exprimat nemulțumirea in acești termeni:

"Maestre, eu sunt pregătit pentru initierea in faza a doua din *Kriya Yoga*."

In acest moment se deschise usa si intra un discipol umil, Brinda Bhagat, poștas la Benares.

"Ia loc, Brinda", zise marele guru surazand afectuos. "Spune-mi, esti gata pentru initierea in a doua tehnica de *Kriya*?"

Omul si-a impreunat mainile intr-un gest de implorare:

"Maestre", a protestat el alarmat, "ajunge cu initierile, va rog! Sunt eu demn de a asimila o tehnica superioara? Astazi am venit sa-ti cer

binecuvântarea pentru că etapa întâi din *Kriya Yoga* m-a umplut de o asemenea beție încât nu mai pot distribui scrisorile!"

"Brinda plutește deja pe aripile Spiritului!" La aceste cuvinte ale Maestrului, celălalt discipol plecă capul.

"Maestre", zise el, "văd că nu sunt decât un muncitor rău care își blamează sculele."

Poștașul, un om fără școală, și-a dezvoltat atât de mult spiritul de pătrundere prin *Kriya*, încât erudiții îl solicitau pentru a le interpreta textele Scripturilor. Deși ignora păcatul, ca și sintaxa, Brinda și-a asigurat un mare renume printre pandiți (cărturari).

În afara numeroșilor discipoli de la Benares, sute de alți adepți soseau din toate colțurile Indiei. Maestrul însuși a parcurs de mai multe ori Bengalul, pentru a-i vizita pe socrii celor doi băieți ai săi. Astfel, binecuvântat prin prezența sa, Bengalul a fost semănat cu grupe de *Kriya Yoga*, oaze divine. Mai ales în ținuturile Krishnagar și Bishnupur mulți devoți neștiuți au păstrat până astăzi neîntrerupt curentul invizibil al meditației spirituale.

Printre sfinții care au primit inițierea în *Kriya Yoga* de la Lahiri Mahasaya, îl menționăm pe ilustrul Swami Bhaskarananda Saraswati din Benares și pe ascetul de înaltă ținută de la Deogarh, Balananda Brahmachari. Un anumit timp, Lahiri Mahasaya a fost învățătorul fiului Maharajahului Iswari Narayan Sinha Bahadur din Benares. Recunoscând măreția spirituală a marelui guru, Maharajahul și fiul său au cerut inițierea în *Kriya Yoga*, ca și Maharajahul Jotindra Mohan Thakur.

Unii dintre discipolii care ocupau o poziție influentă în societate au dorit să răspândească *Kriya Yoga* prin publicitate. Guru-l s-a opus la aceasta. Un alt discipol, doctorul primarului din Benares, a vrut ca Lahiri Mahasaya să fie onorat pe scară largă în calitate de "Kashi Baba" (Iluminatul din Benares) ³⁵⁻¹⁶. Guru-l s-a opus ferm din nou.

"Parfumul florilor științei *Kriya Yoga* se propagă în mod natural, fără artificii", zicea el. "Semințele lor vor încolți în pământul fertil al inimilor trezite la spiritualitate."

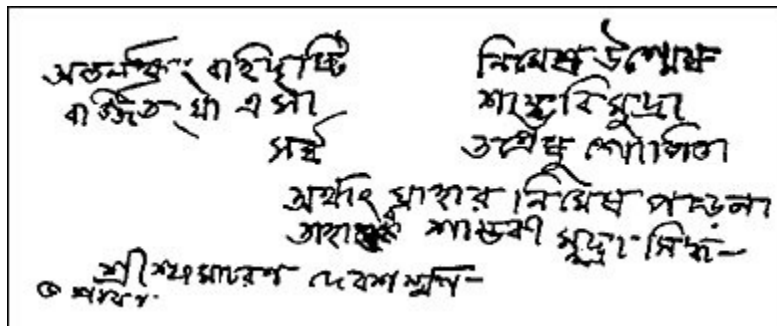
Dacă Maestrul a disprețuit mijloacele moderne de propagandă, era pentru că știa că mesajul său puternic se propagă de la sine, ca o revărsare binecuvântată ce purifică spiritele. Viața pură a discipolilor era garanția nemuritoarei vitalități a științei *Kriya Yoga*.

Lahiri Mahasaya a ieșit la pensie în 1886, la 25 de ani după inițierea lui de la Ranikhet. ³⁵⁻¹⁷ Având mai mult timp liber, el avea din ce în ce mai mulți discipoli. Așezat în calma postură a lotusului, marele guru tăcea majoritatea timpului. Își părăsea rareori micul său salon pentru a se plimba chiar în incinta propriei sale case. Discipolii soseau neîncetat pentru *darshana* (contemplarea sfântă a gurului).

Spre marea uimire a vizitatorilor, Lahiri Mahasaya manifesta semne supraumane din punct de vedere fiziologic: absența respirației, a somnului, oprirea totală a pulsului și a bătăii inimii. Nu clipea ore întregi, o aură profundă de pace înconjurându-l. Nimeni nu pleca fără ca spiritul său să se înalțe la vederea Maestrului: fiecare percepea astfel că a primit binecuvântarea unui adevărat sfânt.

Mai târziu, Maestrul l-a autorizat pe discipolul său Panchanon Bhattacharya să creeze un centru de yoga la Calcutta, "Instituția Misiunii Arya". Discipolul sfânt a răspândit mesajul *Kriya Yoga* în acest centru, a distribuit unele ierburi medicinale yoghine ³⁵⁻¹⁸ și a publicat în bengali primele ediții ale cărții *Bhagavad-Gita*. Astfel, *Bhagavad-Gita*, editată de Misiunea Arya în hindi și în bengali, a pătruns în mii de cămine.

Conform vechiului obicei, Maestrul distribuia la toată lumea ulei de *neem* împotriva bolilor. ³⁵⁻¹⁹ Când guru-l îl ruga pe vreun discipol să distileze acest ulei, acesta o făcea fără dificultate. Dar dacă încerca un străin, uleiul se evaporă după ce a fost distilat. Evident, binecuvântarea Maestrului era un ingredient necesar pentru ca operația să reușească.

Am reprodus aici scrisul și semnătura în bengali a lui Lahiri Mahasaya. Cele câteva rânduri sunt extrase dintr-o scrisoare către un discipol. Marele Maestru interpretează astfel versurile sanscrite: "Cel care a atins o stare de pace astfel încât nu mai clipește, a desăvârșit *Sambhavi Mudra*." ³⁵⁻¹⁹¹

(Semnat) "SRI SHYAMA CHARAN DEVA SHARMAN"

Instituția Misiunii Arya a preluat sarcina publicării multor comentarii scripturale ale guru-lui. Ca mulți alți mari profeți, Lahiri Mahasaya n-a scris niciodată cărți, dar discipolii săi au înregistrat și aranjat interpretările sale pătrunzătoare pe care o dă el Scripturilor. Unii dintre acești voluntari au avut mai mult discernământ decât alții și ne prezintă în mod corect revelațiile profunde ale guru-lui; totuși, în mare, eforturile lor au fost un succes. Datorită zelului lor, lumea posedă azi niște comentarii neegale despre 26 de scrieri antice.

Prietenul meu, Sri Ananda Mohan Lahiri, un nepot al Maestrului, a scris cele ce urmează: "*Bhagavad-Gita* este o parte a marii epopei *Mahabharata*, care posedă mai multe "chei" (*vyas-kutas*). Dacă nu ne întrebăm cu privire la aceste "chei", găsim numai niște istorii mitice al căror sens nu-l înțelegem. Dacă nu înțelegem aceste "chei", pierdem o știință pe care Orientul, cu o răbdare supraomenească, a păstrat-o, după o căutare experimentală de mii de ani. ³⁵⁻²⁰ Tocmai comentariile lui Lahiri Mahasaya au luminat știința religiei, atât de îngrijit ascunsă în simbolismul Scripturilor, despuind-o de orice alegorie. Acest rebus odată dezlegat, formulele de cult vedice, până acum neinteligibile, au devenit, datorită eforturilor Maestrului, încărcate de semnificație științifică.

Noi știm că, în general omul, este dezarmat în fața pasiunilor sale; dar acestea pot fi dresate când conștiința unei fericiri supreme, durabile, se trezește în spirit; datorită științei Kriya. Atunci renunțarea, sau negarea pasiunilor josnice merge împreună cu cucerirea fericirii. Fără aceasta, toate preceptele de morală formulate sub formă de interdicții sunt neputincioase să ne elibereze de ele.

Setea noastră de activități superficiale ucide în noi sensul uimirii spirituale. Suntem incapabili să înțelegem Marea Viață în imensitatea ei, din spatele numelui și formelor, pentru că știința ne oferă mijloace de a exploata natura, familiaritate care ne face să-i disprețuim secretele. Raporturile noastre cu natura sunt de ordin practic; ea nu ne interesează decât atât cât ne servește; noi îi utilizăm energiile, dar Sursa lor ne rămâne necunoscută. În știință, relația noastră cu natura este ca cea a unui stăpân arogant cu servitorul său; într-un sens filosofic noi o tratăm ca pe un acuzat la tribunal: o interogăm, o provocăm, cântărindu-i depoziția cu balanța gândirii umane limitată, incapabilă să sondeze valorile sale ascunse. Pe de altă parte, când mintea este în comuniune cu o putere supremă, natura se supune în mod automat fără opoziție, fără efort, voinței omului. Această stăpânire spontană a naturii este numită de materialist, incapabil să o înțeleagă, "miracol".

Viața lui Lahiri Mahasaya răstoarnă convingerea greșită că yoga este o practică misterioasă. În ciuda caracterului pozitiv al științelor fizice, orice om poate, datorită științei *Kriya Yoga*, să înțeleagă raportul lui cu natura și să se simtă pătruns de venerație spirituală față de orice fenomen, fie el mistic sau obișnuit. ³⁵⁻²¹ Înțelegem bine că ceea ce părea inexplicabil acum câteva mii de ani nu mai este acum; ceea ce pare misterios în zilele noastre va deveni perfect normal peste un timp. Absolutul, Oceanul Puterii, se găsește înapoia tuturor fenomenelor.

Știința *Kriya Yoga* este eternă. Este exactă ca matematica; asemenea regulilor simple ale adunării și scăderii, Legea *Kriya* nu poate fi distrusă. Dacă ardem toate cărțile de matematică, cei care au spirit logic vor redescoperi întotdeauna adevărurile pe care acestea le conțin. Dacă ardem toate cărțile de yoga, principiile ei fundamentale vor fi din nou revelate de fiecare dată când va apare un înțelept cu devoțiune pură și în consecință cu cunoaștere pură."

Așa cum, printre cei mai mari avatari, Babaji este un *Mahavatar*, Sri Yukteswar poate fi numit *Jnanavatar* (încarnare a înțelepciunii), la fel Lahiri Mahasaya merită titlul de *Yogavatar* (încarnare a yogăi). El a ridicat nivelul spiritual al societății datorită standardelor atât cantitative, cât și calitative ale binelui. Puterea lui de a transforma în sfinți de statura lui Cristos pe unii din discipolii săi apropiați, ca și răspândirea adevărului în masele populare, l-au plasat pe Lahiri Mahasaya în rândul salvatorilor umanității.

Ca profet, el este unic pentru că a reînviat practica unei tehnici definite, *Kriya*, deschizând pentru prima dată larg ușile, pentru toți oamenii, spre eliberare prin yoga. În timpul vieții sale, *Yogavatar-ul* a făcut numeroase minuni, dar cea mai mare este cea de a fi simplificat yoga și de a o pune la îndemâna oricărui căutător sincer.

Lahiri Mahasaya obșnuia să spună despre minuni: "Funcționarea legilor subtile, în general necunoscută, nu trebuie să fie subiect de discuții publice, sau publicată fără nici o discriminare". Dacă în cursul acestor pagini s-ar părea că eu nu am respectat vorbele sale, aceasta se întâmplă pentru că el mi-a dat aprobarea interioară. Cu toate acestea, relatând viețile lui Babaji, Lahiri Mahasaya și Sri Yukteswar, eu am crezut oportun să trec sub tăcere anumite minuni, căci explicarea lor ar fi necesitat volume întregi de filosofie greu de înțeles.

În calitate de cap de familie, Lahiri Mahasaya a adus un mesaj practic potrivit nevoilor lumii de astăzi. Condițiile economice și religioase excelente ale Indiei antice nu mai pot fi obținute. De aceea, marele Maestru

nu a încurajat idealul vechi de yoghin ascetic răătăcitor cu un vas pentru pomeni. A accentuat mai degrabă avantajele unui yoghin câștigându-și singur traiul, nefiind dependent de o societate care să-l susțină și astfel să poată practica yoga la el acasă. Acestui sfat, Lahiri Mahasaya i-a adăugat forța întăritoare a propriului său exemplu. El era un model de yoghin modern. Modul său de viață, așa cum a intenționat Babaji, este un ghid pentru yoghinii aspiranți din toate colțurile lumii.

Pentru noua umanitate, o speranță nouă! "Uniunea divină", a proclamat *Yogavatar-ul*, "este posibilă prin efort de sine perseverent; ea nu depinde nici de doctrine teologice, nici de arbitrariul unui Dictator Cosmic".

Prin *Kriya*, chiar și cei care nu pot crede în divinitate o vor descoperi în profunzimea propriei lor ființe.

35-1: *Matei 3:15*.

35-2: Numeroase pagini din Biblie revelează că reîncarnarea era înțeleasă și acceptată. Ciclurile reîncarnării constituie o explicație mai rezonabilă a diferitelor stadii ale evoluției umane decât teoria occidentală curentă după care "ceva" (conștiința ego-ului) scos din "nimic" trăiește, cu anumite variații, între 30 și 90 de ani, pentru a se reîntoarce apoi în "vidul" original.

35-3: *Maleahi 4:5*.

35-4: "Înaintea lui Dumnezeu", adică "înaintea Domnului Isus".

35-5: *Luca 1:13-17*.

35-6: *Matei 17:12-13*.

35-7: *Matei 11:13-14*.

35-8: *Ioan 1:21*.

35-9: *II Regi 2:9-14*.

35-10: *Matei 17:3*.

35-11: *Matei 27:46-49*.

35-12: "Ce multe genuri de moarte se găsesc în trupurile noastre! Nimic nu este înăuntru decât moarte" - *Martin Luther, "Convorbiri la masă"*.

35-13: Rugăciunea principală musulmană efectuată de 5 ori pe zi.

35-14: "Căutați adevărul în meditație, nu în cărți. Priviți pe cer ca să găsiți luna și nu în heleșteu." - *Proverb persan*.

35-151: Sri Sanyal a murit în 1962 (*nota editorului englez*).

35-15: *Kriya Yoga* poate avea mai multe ramificații; Lahiri Mahasaya a distins patru pași esențiali - cei care au valoarea practică cea mai înaltă.

35-16: Alte titluri care i-au fost acordate de discipoli lui Lahiri Mahasaya au fost: *Yogibar* (Cel mai mare dintre yoghini), *Yogiraj* (Regele yoghinilor) și *Munibar* (Cel mai mare dintre sfinți). Eu am adăugat *Yogavatar* (încarnarea yogă-i).

35-17: El a fost funcționar, în total, timp de 35 de ani într-o instituție guvernamentală din India.

35-18: Tratatele medicale hinduse se numesc *AyurVeda*. Medicii vedici utilizau instrumente chirurgicale delicate, apelau la chirurgia plastică, știau cum să contracareze efectele gazului otrăvitor, realizau operații de cezariană și operații pe creier, erau pricepuți în folosirea medicamentelor, majoritatea realizate din plante. Hipocrate (sec. IV î. C.) a împrumutat mult din sursele indiene pentru lucrarea sa *Materia Medica*.

35-19: Arbore margosa din India de rășărit. În prezent valoarea sa medicală este recunoscută și în Occident, acolo unde coaja de *neem* este utilizată în calitate de tonic, iar uleiul din semințele sale și fructele sunt indicate în vindecarea leprei și a altor afecțiuni.

35-191: *Sambhavi Mudra* semnifică fixarea privirii între sprâncene. Când yoghinul a atins un anumit stadiu de liniște mentală, pleoapele lui nu mai clipesc, el este absorbit în lumea interioară.

O Mudra ("simbol") înseamnă de obicei un gest ritual al degetelor sau mâinilor. *Sambhavi mudra* afectează anumiți nervi, antrenând o stare profundă de calm mental. Textele antice hinduse clasificau în detaliu *nadis*-urile (72.000 de canale energetice trecând prin corp) și relațiile lor cu spiritul. Astfel, mudrele utilizate în adorare și în practica yoga au o bază științifică. Un limbaj elaborat al mudrelor poate fi de asemenea găsit în iconografia dansurilor rituale din India.

35-20: "Un număr de manuscrise descoperite de curând în urma săpăturilor arheologice de pe valea Indusului, datate în mileniul III î. C., prezintă figuri aflându-se în posturi meditative utilizate în sistemul yoga și arată că și atunci anumite rudimente de yoga erau cunoscute deja. Este

deci posibil să tragem concluzia rațională că introspecția sistematică cu ajutorul metodelor studiate a fost practică în India timp de 5.000 de ani... India a dezvoltat în religia sa anumite atitudini mentale și noțiuni etice valoroase și unice prin aplicarea lor largă. Una din acestea a fost toleranța în chestiunile de credință intelectuală, doctrinară, ceea ce este uimitor pentru Occident, unde timp de secole vânătoarea de eretici a fost obișnuită, iar războaiele sângeroase din cauze de rivalitate sectară au fost frecvente." - Prof. W. Norman Brown, în *Buletin of the American Council of Learned Societies*, Washington D. C.

35-21: "Omul ce nu poate să se minuneze, care în mod obișnuit nu se minunează (și nu adoră), chiar dacă ar fi președintele a nenumărate societăți regale și ar avea... în capul său prototipul tuturor observatoarelor și laboratoarelor, cu rezultatele lor cu tot, nu ar fi decât o pereche de ochelari în spatele cărora nu se găsește nici un ochi" - Carlyle, "*Sartor Resartus*".

CAPITOLUL: 36

Interesul lui Babaji pentru Occident

"Maestre, l-ai întâlnit vreodată pe Babaji?"

Era într-o seară calmă de vară în Serampore; eram cu Sri Yukteswar în balconul de la etaj și stelele mari ale tropicului străluceau deasupra noastră.

"Da." Maestrul surâse la întrebarea mea; o venerație de nedescris îi înflăcăra ochii. "De trei ori am avut prilejul să-l contemp lu pe nemuritorul guru. Prima noastră întâlnire a avut loc la Allahabad, la o *Kumbha Mela* (sărbătoare religioasă)."

Sărbătorile religioase celebrate în India din timpuri imemoriale sunt cunoscute sub numele de *Kumbha Mela*; ele n-au încetat să sublinieze în ochii maselor importanța cercetării spirituale. Hindușii pioși se adună cu milioanele la fiecare 12 ani pentru a-i contempla pe cele câteva mii de pustnici, yoghini, swami și asceți, dintre care unii nu ies din locurile lor de meditație decât pentru a asista la *mela*, acordând binecuvântarea credincioșilor.

"La data când l-am întâlnit pe Babaji nu eram încă Swami", a continuat Sri Yukteswar, "dar promisem deja de la Lahiri Mahasaya inițierea în *Kriya Yoga*. El m-a încurajat să asist la *mela* de la Allahabad, în ianuarie 1894, și

acesta a fost primul meu contact cu asemenea *kumbha*; am fost asurzit de aclamațiile mulțimii, dar privirea mea n-a întâlnit nici o față iluminată de maestru. Traversând Gangele pe un pod, am zărit aici o cunoștință care stătea ținând în mână un vas pentru cerșit pomeni.

"Această sărbătoare nu este decât un haos de zgomote și cerșetori", mă gândeam eu, deziluzionat. "Mă întreb dacă savanții occidentali, care muncesc cu răbdare pentru lărgirea câmpului cunoașterii pentru bunăstare materială, nu sunt mai plăcuți lui Dumnezeu decât toți acești leneși care profesează mila pentru a trăi din pomeni."

În timp ce în spiritul meu apăreau ideile unor reforme sociale, am fost întrerupt de un sannyasin impozant care se apropie de mine și îmi zise:

"Domnule, vă caută un sfânt."

"Cine este?"

"Veniți și veți vedea singur."

Ezitănd, am urmat acest sfat și am văzut în curând un arbore sub care se adăpostea un guru înconjurat de discipolii săi. Maestrul, cu corpul excepțional de luminos, cu ochii negri strălucitori, se ridică la apropierea mea și mă îmbrățișă.

"Fii binevenit, Swamiji!" zise el afectuos.

"Domnule", am replicat eu, "eu *nu* sunt Swami."

"Cei cărora inspirația divină îmi comandă să le acord titlul de Swami, nu îl refuză niciodată." Sfântul spusese aceasta foarte simplu, dar o convingere nestrămutată vibra în cuvintele sale; în clipa următoare am simțit influența unei unde de binecuvântare spirituală. Surâzând că am fost ridicat atât de brusc în rangul de membru al venerabilului ordin călugăresc ³⁶⁻¹, m-am înclinat în fața celui care mi-a făcut această onoare.

Babaji - căci într-adevăr el era - mi-a făcut semn să mă așez alături de el, sub copac. Semăna foarte mult cu Lahiri Mahasaya, asemănare extraordinară de care n-am fost totuși izbit, deși auzisem adesea vorbindu-se de ea. Babaji posedă o putere astrală cu ajutorul căreia împiedică anumite gânduri să apară la interlocutorul său. Evident, marele guru vroia să mă vadă perfect natural în prezența sa și nu copleșit de cunoașterea identității sale.

"Ce gândești tu despre această *Kumbha Mela*?"

"Eram dezamăgit de ea, Maestre", am răspuns eu, "până în momentul în care te-am întâlnit. Sfințenia și tot acest tumult nu prea se armonizează."

"Copile", zise Maestrul, deși eu păream să am dublul vârstei lui, "nu judeca deloc nelegiuirile celorlalți. Pe pământ, totul este amestec de bine și rău, asemeni unei combinații de zahăr și nisip. Fii înțelept ca o furnică care nu culege decât zahărul, fără să se atingă de nisip. Deși un număr de *sadhu* sunt încă sub puterea iluziei, rămân destui oameni cu realizare divină pentru ca *mela* să fie consacrată prin prezența lor.

M-am grăbit să aprob, dată fiind întâlnirea mea cu acest Maestru elevat.

"Domnule, tocmai mă gândeam la savanții occidentali, mulți dintre ei mai înțelepți decât majoritatea celor ce asistă la această sărbătoare. Ei locuiesc în Europa sau în America, profesând credințe diferite și ignorând valoarea reală a unei adunări precum aceasta de aici. Le-ar fi de folos să-i întâlnească pe maeștrii Indiei, pentru că oricât de puternică ar fi inteligența lor, majoritatea occidentalilor sunt pătrunși de materialism. Și, din păcate, majoritatea filosofilor și teologilor occidentali nu recunosc unitatea fundamentală a tuturor religiilor. Credințele lor ridică o barieră de netrecut amenințând să ne separe veșnic.

"Văd că Occidentul te interesează la fel de mult ca și Orientul", a zis Babaji. "Am simțit că inima ta înglobează toată umanitatea și de aceea te-am chemat.

Orientul și Occidentul sunt chemate să stabilească o aurită cale de mijloc între activitate și spiritualitate", a continuat marele guru. "India are multe de învățat de la Occident în ceea ce privește perfecționarea materială; în schimb, India îl va putea învăța metodele universale ale științei yoga care-i vor permite să-și așeze credința religioasă pe baze solide.

"Tu, Swamiji, vei avea rolul tău de jucat în viitoarele schimburi armonioase dintre Orient și Occident. Peste un număr de ani îți voi trimite un discipol pe care-l vei instrui pentru a propaga Yoga în Occident. Vibrațiile sufletelor însetate de spiritualitate mă înconjoară ca o mare. Eu percep niște sfinți potențiali în Europa și în America care așteaptă să fie treziți."

În acest moment al povestirii, Sri Yukteswar se întoarse spre mine și mă privi în ochi.

"Fiule", îmi zise el surâzând sub clarul de lună, "tu ești discipolul pe care cu mulți ani în urmă mi i-a promis Babaji."

Am fost încântat să aud că marele guru Babâji îmi dirijase pașii spre Sri Yukteswar. Totuși, îmi era dificil să mă închipui în Occident, departe de guru-l meu iubit și de ashramul său plin de pace.

"Apoi Babaji mi-a vorbit de *Bhagavad-Gita*", a continuat Sri Yukteswar. "Spre marea mea surpriză, elogiile lui m-au convins că el era la curent cu comentariul pe care eu îl scrisesem asupra diferitelor pasaje din *Gita*."

"Aș vrea de asemenea, Swamiji, ca tu să mai faci o altă muncă", continuă marele Maestru. "De ce nu scrii tu o cârtică despre unitatea fundamentală și armonia Scripturilor hinduse și creștine, ascunsă azi de diferențe dogmatice. Arată prin citate paralele că fiii inspirați ai lui Dumnezeu au afirmat mereu aceleași adevăruri, azi deformat de fanatismul oamenilor."

"Maharajah", ³⁶⁻² am răspuns eu ezitând, "este o muncă destul de grea; voi fi eu capabil s-o duc la bun sfârșit?"

Babâji râse încet și moale: "De ce te îndoiești, fiul meu? Într-adevăr, cine este Cel care face orice lucru, Autorul tuturor acțiunilor? Tot ceea ce-mi sugerează Domnul să spun nu poate întârzia să se materializeze ca adevăr."

Atunci am înțeles că binecuvântarea sfântului îmi va da puterea necesară și am acceptat să mă apuc de lucru. Simțind că a sosit timpul să-l părăsesc pe marele guru, m-am ridicat cu regret.

"Îl cunoști pe Lahiri?" ³⁶⁻³ a întrebat Maestrul. "Este un suflet mare, nu-i așa? Povestește-i întâlnirea noastră." Acestea fiind zise, îmi încredință un mesaj pentru Lahiri Mahasaya.

M-am înclinat umil în fața gurului pentru a-mi lua rămas bun. Sfântul zâmbi cu bunăvoință. "Când cartea ta va fi gata, te voi revedea", îmi promise el. "Acum, adio!"

A doua zi am plecat de la Allahabad și am luat trenul pentru Benares. Ajuns la guru-l meu, i-am povestit minunata întâlnire cu sfântul minunat de la *Kumbha Mela*.

"Și tu nu l-ai recunoscut!" zise râzând Lahiri Mahasaya. "Desigur, n-ai putut pentru că te-a împiedicat el. E guru-l meu incomparabil, celestul Babaji!"

"Babaji!" am exclamat eu cuprins de o profundă venerație. "Yoghinul cristic, Babaji! Salvatorul vizibil și invizibil! Ah! dacă aş putea reînvia trecutul și să mă regăsesc în prezența sa pentru a îngenunchia la picioarele lui sfinte!"

"N-are importanță", a zis Lahiri Mahasaya pentru a mă consola. "A promis că te va revedea."

"Maestre, Babaji m-a rugat să~ți transmit următorul mesaj: "Spune-i lui Lahiri Mahasaya că puterea înmagazinată pentru această viață se epuizează, este aproape terminată."

La această frază enigmatică, Lahiri Mahasaya a tremurat ca sub efectul unui șoc electric. Apoi a căzut într-o tăcere gravă; fața sa zâmbitoare a devenit incredibil de serioasă. Imobil, ca o statuie de lemn, corpul său și-a pierdut culorile. Am fost alarmat și intrigat. Niciodată nu mai văzusem acest suflet voios să manifeste atâta gravitate. Discipolii prezenți îl priveau cu neliniște.

Trei ore s-au scurs într-o tăcere totală. În sfârșit, Lahiri Mahasaya și-a recăpătat înfățișarea obișnuită și s-a adresat afectuos fiecărui discipol. Toți au suspinat de ușurare.

Urmărind reacțiile Maestrului, am înțeles că mesajul lui Babaji îi revelase că peste puțin timp el își va părăsi corpul. Tăcerea lui însemna că gurul meu își luase ființa sub controlul voinței, tăind ultimele legături care-l mai atașau încă de lumea exterioară, pentru a se ridica spre Spirit, cu care era mereu unit. Cuvintele lui Babaji mai însemnau: "Voi fi mereu alături de tine."

Babaji și Lahiri Mahasaya, amândoi atotștiutori, n-aveau nici o nevoie de intermediari pentru a comunica între ei, dar cei mari deseori acceptă să își joace rolul în drama umană. În anumite ocazii ei își transmit profețiile în modul obișnuit, printr-un mesager, pentru ca realizarea prezicerilor lor să inducă o mai mare credință în Dumnezeu în cercul de oameni ce vor afla ulterior povestea.

Curând după aceea am părăsit Benares-ul și, întors la Serampore, am început lucrarea cerută de Babaji. De-abia am început lucrarea și, cuprins de inspirație, am compus un poem dedicat nemuritorului guru. Liniile melodioase veneau fără efort, deși niciodată până atunci nu mai scrisesem poeme în sanscrită.

În liniștea nopții lucram la o paralelă între Biblie și Scripturile *Sanatan Dharma* ³⁶⁻⁴. Citând cuvintele lui Isus, am arătat că învățăturile Sale sunt identice în fond cu revelațiile *Vedelor*. Prin grația lui *Param-Guru-Maharaj* ³⁶⁻⁵, lucrarea mea "Știința sacră", a fost terminată curând.

În dimineața următoare terminării importantei mele lucrări, m-am dus la *ghat-ul* din Rai pentru a mă scălda în Gange. Ghat-ul era pustiu; m-am putut bucura acolo de solitudine. După baie, am făcut cale întoarsă. Liniștea nu era tulburată decât de foșnetul veșmintelor mele ude. În timp ce treceam prin dreptul unui copac mare, situat aproape de râu, m-am simțit cuprins de o dorință puternică de a mă uita înapoi. Am ascultat de acest impuls și, la umbra copacului, înconjurat de mai mulți discipoli, l-am văzut pe Babaji!

"Te salut, Swamiji!" Vocea Maestrului cu accente divine răsună pentru a mă asigura că nu visez. "Văd că ți-ai dus munca la bun sfârșit. Așa cum ți-am promis, am venit să-ți mulțumesc."

Cu inima bătând puternic, am îngenunchiat la picioarele lui sfinte. "Param-guruji", am zis pe un ton rugător, "binevoiește să-mi onorezi locuința cu prezența ta."

Gurul suprem refuză surâzând: "Nu, fiule. Noi suntem ființe care iubim adăpostul pădurii; acest loc îmi place foarte mult."

"Așteaptă puțin, Maestre!" îl imploram din priviri. "Revin imediat cu sucuri." ³⁶⁻⁵⁰

Când am revenit, câteva minute mai târziu, umbra copacului nu mai adăpostea grupul ceresc. Am fost rănit profund de acest fapt. "Chiar dacă îl voi vedea din nou, nu-i voi mai vorbi!" m-am jurat eu. "Nu este deloc plăcut să mă părăsească așa deodată." Evident această decizie îmi era dictată de dragoste, nu de altceva.

După câteva luni l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya la Benares. În timp ce intram în micul salon, gurul meu îmi surâse afectuos.

"Bună ziua, Yukteswar!" zise el. "L-ai întâlnit pe Babaji în pragul camerei mele?"

"Nu", am răspuns eu uimit.

"Vino." Lahiri Mahasaya îmi atinse ușor fruntea; în acel moment l-am văzut în ușa pe Babaji, înfloritor precum un lotus perfect.

Amintindu-mi de vechea ofensă, nu m-am înclinat. Lahiri Mahasaya mă privea uluit.

Gurul divin se uita la mine cu un ochi insondabil. "Ești supărat pe mine?"

"Cum să nu fiu, Maestre? Ai apărut, pentru a dispărea imediat!"

"Îți spuseseam că te voi revedea, dar nu și cât timp voi rămâne." Babaji surâse blând: "Erai prea agitat. Te asigur că asta m-a făcut să dispar în eter."

Această explicație prea puțin măgulitoare m-a mulțumit imediat. Am îngenunchat în fața divinului guru, care m-a bătut afectuos pe umăr.

"Copile, trebuie să meditezi mai mult, zise el. Ochiul tău spiritual nu este încă infailibil; tu nu mă vezi dacă eu mă ascund în spatele unei raze de soare." La aceste cuvinte care au sunat precum un flaut celest, Babaji a dispărut în raza lui secretă.

"Aceasta a fost una din ultimele mele vizite la gurul meu", a conchis Sri Yukteswar. "Așa cum prezisese Babaji la *Kumbha Mela*, încarnarea lui Lahiri Mahasaya ca șef de familie se apropia de sfârșit. În vara lui 1895 i-a apărut un mic furuncul pe spate. El a refuzat să fie operat, luând astfel asupra sa karma nefastă a vreunuia din discipolii săi. În fine, întrucât discipolii insistau din ce în ce mai mult, Maestrul răspunse enigmatic:

"Corpul trebuie să aibă un motiv pentru a dispărea; mă voi supune tuturor dorințelor voastre."

După puțin timp, incomparabilul guru și-a părăsit corpul la Benares. Nici nu mai am nevoie să merg să-l văd la Benares; toată viața mea este binecuvântată cu îndrumarea sa permanentă."

Mulți ani mai târziu, Swami Keshabananda ³⁶⁻⁶, un discipol avansat al lui Lahiri Mahasaya, mi-a comunicat detalii minunate referitoare la moartea guru-lui său:

"Cu puțin timp înainte de a-și părăsi corpul, povestea Keshabananda, Maestrul s-a materializat în fața ochilor mei, la ashramul meu de la Hardwar:

'Grăbește-te să vii la Benares!' Cu aceste cuvinte, Lahiri Mahasaya a dispărut.

Fără să întârzii, am luat trenul spre Benares. La locuința lui Lahiri Mahasaya, am văzut mulțimea discipolilor ascultându-l de ore întregi pe Maestrul care comenta *Gita* ³⁶⁻⁷. Apoi el ne spuse simplu:

'Mă duc acasă.'

S-au auzit suspine de disperare asemenea unui torent irezistibil.

'Consolați-vă, voi reînvia.' La aceste cuvinte, Lahiri Mahasaya se ridică, se răsuci de trei ori în jurul lui, apoi se întoarse spre nord și, în postura lotus, intră glorios în *maha- samadhi*. ³⁶⁻⁸

Corpul lui Lahiri Mahasaya a fost incinerat conform ritualurilor rezervate laicilor la ghat-ul de la Manikarnika, pe malul apelor Gangelui, a continuat Keshabananda. A doua zi, la ora 10 dimineața, mă găseam în camera mea din Benares și mi-a apărut o lumină orbitoare; în fața mea a răsărit Lahiri Mahasaya în carne și oase! Identic cu cel care era înainte de moarte, el părea totuși mai luminos și mai tânăr. Guru mi se adresă:

'Keshabananda, iată-mă! Cu atomii dezintegrați ai cărnii mele am reînviat un corp asemănător cu cel vechi. De acum înainte, rolul meu de cap de familie s-a terminat pe această lume; totuși eu nu părăsesc pământul; voi petrece un timp alături de Babaji în Himalaya și în cosmos.'

După ce m-a binecuvântat, Maestrul a dispărut. O beție de nedescris m-a cuprins; am fost înălțat în Spirit așa cum au fost discipolii lui Iisus și ai lui Kabir ³⁶⁻⁹, atunci când l-au văzut viu pe guru-l lor după moartea lui fizică.

M-am reîntors la ashramul meu solitar de la Hardwar, aducând o parte din cenușa sacră a gurului meu. Știam că se eliberase din cușca sa spațio-temporală, pasărea omniprezenței era liberă. Totuși îmi simțeam inima ușurată să-i păstrez resturile sfinte."

Un alt discipol care a avut grația de a-l vedea pe guru reînviat a fost Panchanon Bhattacharya, fondatorul Instituției Misiunii Arya din Calcutta ³⁶⁻¹⁰. L-am vizitat acasă la el la Calcutta și l-am auzit relatând îndelungata lui viață petrecută alături de Maestru. În încheiere mi-a relatat evenimentul cel mai minunat al vieții sale.

"Aici la Calcutta, povestea Panchanon, la ora 10 în dimineața care a urmat ritualurilor de incinerare, Lahiri Mahasaya s-a manifestat în fața mea în toată slava sa."

Swami Pranabananda, "Sfântul cu două corpuri" mi-a povestit și el experiența lui divină:

"Cu câteva zile înainte de moartea lui Lahiri Mahasaya", îmi povestea Pranabananda, în cursul unei vizite de-a sa la Ranchi, "am primit o scrisoare de la Maestru în care mă chema de urgență la Benares. Nu am putut pleca imediat. Tocmai îmi făceam pregătirile de plecare, spre ora 10 dimineața, când mi-a fost dat să contemp lu forma radioasă a guru-lui meu.

'De ce să te grăbești, zise Lahiri Mahasaya surâzând. Tot nu mă vei găsi la Benares.'

Înțelegând adevărata semnificație a acestei fraze, am început să plâng gândindu-mă că nu-l văd decât într-o viziune.

Maestrul s-a apropiat pentru a mă consola.

'Iată mâna mea, zise el. Sunt viu ca întotdeauna, încetează să plângi. Nu sunt eu veșnic cu tine?' "

Deci, același miracol este relatat de trei discipoli: la ora 10 dimineața în ziua următoare celei în care corpul lui Lahiri Mahasaya a fost ars în focul funerar, Maestrul, reînviat într-un corp transfigurat dar real, a apărut la trei discipoli, fiecare din ei locuind în orașe diferite.

"Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: « Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, mormântule? Unde îți este spinul, moarte?» " 36-11.

Poza mea de pe pașaport, 1920

36-1: Sri Yukteswar a fost mai târziu inițiat formal în Ordinul Swami de către *Mahant* (conducătorul mănăstirii) al Buddh Gaya din Bengal.

36-2: "Rege Măreț" - un titlu de respect.

36-3: Un guru se referă la un discipol al său prin numele său, omițând orice titlu. Astfel, Babaji a spus "Lahiri," nu "Lahiri Mahasaya".

36-4: Literal "religie eternă", numele dat conținutului învățăturilor Vedice. *Sanatan Dharma* se numește *Hinduism* deoarece grecii, când au invadat nord-estul Indiei sub conducerea lui Alexandru cel Mare, i-au denumit pe locuitorii de pe valea Indusului cu numele de *Indoos* sau *Hindus*. Cuvântul *Hindus*, în sensul său corect, se referă doar la cei care urmează *Sanatan Dharma* sau Hinduismul. Termenul de *indieni* se aplică în mod egal hindușilor, musulmanilor și celorlalți locuitori de pe tărâmul Indiei (și de asemenea, prin confuzia geografică a lui Columb, și aborigenilor mongoloizi din America).

Numele antic al Indiei este *Aryavarta*, literal "ținutul aryenilor". Rădăcina sanscrită *arya* înseamnă "prețios, sfânt, nobil". Mai târziu utilizarea etnologică greșită a cuvântului *aryan*, ce nu mai desemnează o caracteristică spirituală, ci anumite atribute legate de aspectul fizic al unei persoane, l-au condus pe marele orientalist Max Muller să afirme: "Pentru mine, un etnolog care vorbește despre rasa aryană, sângele aryan, ochi și păr aryan, face un păcat la fel de mare cu al unui lingvist care ar vorbi de un dicționar dolicocefalic sau o gramatică brahicefalică".

36-5: Cuvântul *param-guru* înseamnă literal "guru suprem" sau "guru de dincolo" și se referă la o linie sau succesiune de învățători. Astfel Babaji, guru-lui Lahiri Mahasaya este paramguru-lui Sri Yukteswar.

Mahavatarul Babaji este Supremul guru pe linia indiană a măștrilor care-și asumă responsabilitatea pentru bunăstarea spirituală a tuturor membrilor ce, plini de credință, practică Kriya Yoga.

36-50: În India, se consideră că a nu oferi de băut sau de mâncare gurului este un semn de lipsă de respect.

36-6: Vezi capitolul 42. Acolo este descrisă vizita mea la Keshabananda.

36-7: La câteva zile după aceasta, el și-ar fi aniversat a 68-a zi de naștere.

36-8: A se răsuși de trei ori și a privi spre nord sunt părți din ritualul vedic, folosite de Maestrul care știe dinainte ora când își va părăsi definitiv corpul fizic. Ultima meditație, prin care Maestrul se unește cu Cosmicul AUM se numește *maha*, adică mare, *samadhi*.

36-9: Kabir, marele sfânt din secolul XVI avea printre adepții lui și hinduși și musulmani. La moartea sa, discipolii s-au certat cu privire la ritualurile funerare. Exasperat, Maestrul s-a trezit din ultimul său somn pentru a exclama: "O jumătate din corpul meu să fie înhumată după obiceiul musulman, cealaltă arse conform ritualurilor hinduse." Acestea fiind zise a dispărut. Când discipolii au deschis coșciugul, au găsit în locul corpului o ghirlandă de flori, din care jumătate a fost înhumată la Maghar de către musulmanii care venerază acest templu până în zilele noastre și cealaltă jumătate a fost arsă după obiceiul hindus la Benares, unde a fost construit un templu, Kabir Chaura, ce atrage o mulțime de pelerini.

În tinerețea sa, Kabir a fost abordat de doi discipoli care voiau să fie ghidați într-un mod detaliat pe cărarea mistică. Kabir le-a răspuns simplu:

"Cărarea presupune distanța; Dacă Dumnezeu ar fi aproape, n-ați mai avea nevoie de cărare deloc. De fapt, mă face să râd când aud de peștii care, fiind în apă, totuși sunt însetați!"

36-10: Panchanon a contruit într-o grădină de 70 de acri de la Deogarh, în regiunea Bihar, un templu cu o statuie de piatră a lui Lahiri Mahasaya. O altă statuie a marelui maestru a fost pusă de discipoli în mica sa cameră de primire din casa lui din Benares.

36-11: I *Corinteni* 15:54-55. "Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?" - FAPTELE APOSTOLILOR, 26:8.

CAPITOLUL: 37

Plecarea mea în America

"America! Desigur, acești oameni sunt americani!" Acesta a fost primul meu gând când viziunea unor chipuri occidentale s-a derulat în fața ochilor spiritului meu. Cufundat în meditație, stăteam în spatele unui pupitru prăfuit dintr-o rezervă de la școala de la Ranchi. În acești ani îmi era dificil să mă izolez, căci mă consacram în întregime elevilor.

Viziunea continua pe scena conștiinței mele; o mulțime ³⁷⁻¹ mă privea intens, la fel cum sunt studiați actorii.

Ușa se deschise! Desigur vreunul dintre elevi reușise să afle unde eram ascuns!

"Vino, Bimal", am strigat vesel, "am noutăți pentru tine. Domnul mă cheamă în America!"

"În America?" Băiatul repetă aceste cuvinte cu aceeași uimire ca și cum aș fi spus "în Lună".

"Desigur! Mă voi duce să descopăr America, ca și Cristofor Columb care credea că a descoperit India; desigur, trebuie să existe o legătură karma-ică între cele două țări!"

Bimal a plecat în fugă și în curând toată școala știa noutatea ³⁷⁻². Fără să mai întârzi, i-am reunit pe profesorii uimiți și le-am încredințat școala.

"Știi că veți păstra idealul yoghin de educație al lui Lahiri Mahasaya", le-am zis eu. "Vă voi scrie des. Dacă Dumnezeu vrea, mă voi reîntoarce într-o zi."

Mi-au dat lacrimile când i-am îmbrățișat dintr-o privire pe elevi și terenurile însorite de la Ranchi. Se terminase o întreagă epocă din viața mea. Trebuia să trăiesc departe de patrie. La câteva ore după viziunea mea, eram deja în trenul de Calcutta. A doua zi, am primit invitația de a reprezenta India la Congresul Internațional al Religiilor, care se ținea în acel an la Boston, sub auspiciile Asociației Universitare Americane.

Cu capul vâjâind, m-am dus la Serampore să mă consult cu Sri Yukteswar.

"Guruji, am fost invitat să iau cuvântul la un Congres al Religiilor în America. Să mă duc?"

"Toate ușile îți vor fi deschise", a replicat simplu Maestrul. "Acum sau niciodată!"

"Totuși, Maestre", am zis eu cu teamă, "nu știu să vorbesc în public! N-am ținut decât rareori conferințe și niciodată în engleză!"

"În engleză sau nu, cuvintele tale despre yoga vor fi binevenite în Occident."

Am râs. "Ei bine, Maestre, nu cred că americanii vor învăța limba bengali! Acordă-mi binecuvântarea pentru a învinge piedicile limbii engleze". ³⁷⁻³

Când i-am comunicat tatălui meu proiectele mele, a rămas împietrit. America îi părea foarte îndepărtată și se temea că nu mă va mai vedea niciodată.

"Cum vrei să mergi acolo?" s-a neliniștit el cu o voce stinsă. "Cine îți va plăti cheltuielile?" Cum el se însărcinase cu educația și cu întreținerea mea, spera că această problemă mă va pune în încurcătură.

"Dumnezeu va avea grijă!" Aceasta mi-a amintit un răspuns analog dat, cu mulți ani în urmă, fratelui meu Ananta la Agra. Am adăugat fără prea multă finețe: "Tată, poate că Dumnezeu îți va da ideea să mă ajuți!"

"Nu! Niciodată!" Se uita la mine cu jale.

Totuși, a doua zi, am fost surprins când mi-a întins un cec pentru o sumă însemnată.

"Îți dau acești bani", zise el, "nu în calitatea mea de tată, ci de discipol fidel al lui Lahiri Mahasaya. Du-te în acel Occident îndepărtat, pentru a răspândi acolo gloria binecuvântată a *Kriya-ei Yoga*!"

Această abnegație de care a făcut dovadă tatăl meu, renunțând rapid la dorințele lui personale, m-a înduioșat nespus. El înțelesese în cursul nopții că plecarea mea nu era dictată de dorința banală de a călători.

"S-ar putea să nu ne mai revedem în această viață. Tatăl meu, care avea 67 de ani la acea dată, vorbea cu amărăciune.

O intuiție m-a împins să răspund: "Mulțumită lui Dumnezeu ne vom reîntâlni."

În cursul pregătirilor de plecare eram cuprins de îngrijorare. Auzisem adesea vorbindu-se de "materialismul occidental", atmosferă diferită de cea a Indiei, pătrunsă de spiritul sfinților. "A merge să respiri aerul Occidentului", mă gândeam eu, "cere mai mult curaj din partea unui oriental, decât de a înfrunta frigurile cele mai aspre din Himalaya!"

Într-o dimineață devreme, am început să mă rog, cu hotărârea de nestrămutat de a continua până ce voi auzi vocea lui Dumnezeu. Voiam să am binecuvântarea și asigurarea divină că nu mă voi rătăci în ceața utilitarismului modern. Eram dispus să merg în America, dar eram hotărât să-L aud pe Dumnezeu dându-mi permisiunea.

Mă rugam fierbinte. Răspunsul întârzia să vină. Implorarea mea mută s-a făcut atât de intensă încât, spre prânz, creierul meu nu mai era capabil să-i suporte tensiunea: aveam impresia că va exploda dacă mai lansam încă un apel. În acest moment, am auzit bătăi în ușa vestibulului casei mele de pe strada Gurpar. Am deschis și am văzut un tânăr purtând haine de pustnic. El intră, închise ușa după el și, refuzând invitația de a se așeza, indică cu un gest că dorește să îmi vorbească din picioare.

"Trebuie să fie Babaji", mă gândeam surprins, căci vizitatorul semăna cu Lahiri Mahasaya când era tânăr.

El răspunse direct gândului meu: "Da, sunt Babaji." Vorbea în hindi, pe un ton cald și plăcut. "Tatăl ceresc a auzit ruga ta. El îmi poruncește să îți spun aceasta: execută ordinele guru-lui tău și du-te în America. Nu te teme, vei fi protejat."

După o pauză emoționantă, Babaji continuă: "Tu ești cel pe care l-am ales pentru a răspândi în Occident mesajul *Kriya-ei Yoga*. Cu mulți ani în

urmă, l-am întâlnit pe guru-l tău Sri Yukteswar la Kumbha Mela. Atunci l-am anunțat că te voi conduce la el pentru a te instrui."

Îmi pierise graiul, respirația îmi era tăiată de uimirea religioasă pe care mi-o impunea prezența sa și eram emoționat să aud din propria sa gură că îmi condusesese pașii spre Sri Yukteswar. Am îngenuncheat la picioarele nemuritorului guru. El m-a ridicat cu bunătate și dragoste. După ce mi-a revelat multe lucruri asupra vieții mele, mi-a dat câteva instrucțiuni și a pronunțat câteva profeții secrete.

"*Kriya Yoga*, tehnică științifică de realizare a lui Dumnezeu", a zis el cu o voce melodioasă, "se va răspândi până la urmă în toate țările și va ajuta la stabilirea armoniei între națiuni, datorită posibilității pe care ea o oferă ființei umane de a-L percepe direct și transcendent pe Tatăl ceresc."

Cu o privire maiestuoasă, Maestrul îmi dăruie o scurtă viziune a conștiinței sale cosmice. În curând, el fu gata de plecare.

"Nu încerca să mă urmezi", m-a sfătuit el. "De altfel, nici n-ai putea să o faci!"

"Ai milă, Babaji, nu pleca!" am exclamat eu de mai multe ori. "Ia-mă cu tine!"

El se întoarse, zicând: "Nu acum, altă dată."

Copleșit de emoție, am neglijat acest avertisment. Cum eu încercam să-l urmez, am observat că picioarele îmi erau ținute solid de podea. Din ușă, Babaji îmi aruncă o ultimă privire plină de afecțiune. El ridică mâna într-un gest de binecuvântare, în timp ce spre disperarea mea îl vedeam îndepărtându-se.

După câteva minute, picioarele mele au fost din nou libere. M-am așezat și m-am cufundat într-o meditație profundă, mulțumindu-i lui Dumnezeu nu numai pentru că mi-a răspuns la ruga mea, ci și pentru că l-am întâlnit pe Babaji. Întregul meu corp părea sfințit de contactul cu Maestrul veșnic tânăr. Cât de mult îmi dorisem să-l pot întâlni!"

Până acum n-am pomenit nimănui de această întâlnire, evenimentul cel mai sacru din existența mea, ascuns în colțul cel mai secret al inimii mele. Dar mă gândesc că cititorul va crede mai ușor în existența lui Babaji, în preocupările lui referitoare la destinul lumii, dacă eu afirm că l-am văzut cu proprii mei ochi. Am ajutat un pictor să deseneze pentru această carte portretul marelui Yoghin Cristic al Indiei Moderne.

Seara dinaintea plecării mele în Statele Unite m-a găsit în prezența sfântă a lui Sri Yukteswar.

"Uită că te-ai născut printre hinduși, dar nu adopta toate obiceiurile americanilor; ia ce este mai bun la cele două popoare", mă instruia calm și cu înțelepciune Sri Yukteswar. "Rămâi ceea ce ești: un copil al lui Dumnezeu. Încearcă să înglobezi în tine ceea ce este mai bun la aproapele tău, indiferent de ce rasă ar fi el."

Apoi mă binecuvânta. "Toți cei care vor veni la tine cu credință, în căutarea lui Dumnezeu, vor fi ajutați. Curentul spiritual care emană din ochii tăi va pătrunde în creierul lor, transformându-le obișnuințele materiale și făcându-i mai conștienți de Dumnezeu."

Continuă zâmbind: "Puterea ta asupra sufletelor sincere va fi foarte mare. Oriunde te vei duce, chiar în pustii, îți vei găsi prieteni."

Aceste două binecuvântări ale lui Sri Yukteswar s-au realizat. Sosit singur în America, fără un prieten, am găsit mii de suflete gata să primească învățătura milenară.

Am părăsit India în august 1920, la bordul lui *The City of Sparta*, primul vapor care pleca în America după primul război mondial. Am obținut biletul cu destule dificultăți, aproape în mod miraculos.

În cursul celor două luni de traversare, un pasager a descoperit că eu eram delegatul Indiei la Congresul de la Boston.

"Swami Yogananda", zise el pronunțându-mi greșit numele - cu aceasta m-am obișnuit în America - "aveți amabilitatea să țineți o conferință pasagerilor în următoarea seară de joi, să zicem despre "Lupta pentru existență și cum să trăim mai bine".

Vai! trebuia să dau bătălia vieții mele în vederea conferinței, așa cum n-am întârziat să o constat miercuri. După câteva tentative zadarnice de a-mi redacta conferința în limba engleză, am sfârșit prin a renunța, deoarece gândurile mele refuzau încăpățănate să se muleze pe gramatica engleză. Joi seara, încrezător în cuvintele Maestrului, am apărut în salonul pachebotului. Dar nu am putut scoate nici un cuvânt, am rămas cu gura închisă cam zece minute, după care ascultătorii și-au dat seama de situația mea penibilă și au izbucnit în râs.

Un grup de delegați la Congresul Internațional al Liberalilor Religioși, în Boston în anul 1920, unde am ținut primul meu discurs în America. *De la stânga la dreapta:* Rev. Clay MacCauley, Rev. T. Rhondda Williams, Prof. S. Ushigasaki, Rev. Jabez T. Sunderland, eu, Rev. Chas. W. Wendte, Rev. Samuel A. Eliot, Rev. Basil Martin, Rev. Christopher J. Street, Rev. Samuel M. Crothers.

Aici stau în picioare pe o platformă la unul din cursurile mele din America, în Washington D.C., la care asistau 1000 de cursanți de yoga.

Studiind, în drum spre Alaska

Lângă dl. John Balfour, părăsind CASA ALBĂ după o întrevedere cu președintele Calvin Coolidge.

Washington Herald, 25 ian 1927 scria: "Swami Yogananda a fost... întâmpinat cu o plăcere evidentă de către dl. Coolidge, care i-a declarat că a citit foarte multe despre el. Este pentru prima dată în istoria Indiei când un *Swami* a fost primit oficial de Președinte."

Din partea mea, neavând nici un motiv de răs și indignat, am început să-l rog pe Maestru în tăcere.

"Poți! Vorbește!" Vocea sa răsună îndată în conștiința mea.

Imediat, gândurile mele s-au împăcat cu gramatica engleză. Trei sferturi de oră mai târziu, ascultătorii erau încă atenți. Acest discurs mi-a adus mai târziu un număr de invitații din partea diferitelor asociații americane.

Totuși, nu-mi mai amintesc nici măcar un cuvânt din ceea ce am spus. O anchetă discretă făcută printre pasageri mi-a revelat că ținusem un discurs inspirat, într-o engleză corectă și emoționantă. La această veste liniștitoare, i-am mulțumit umil guru-lui meu pentru ajutorul oportun, convins încă odată că barierele timpului și spațiului nu există pentru el, că se găsea mereu alături de mine.

Uneori în cursul traversării, m-am mai simțit cuprins de teamă la ideea de a înfrunta un auditoriu englez la Congresul de la Boston.

"Doamne", mă rugam eu, "fie ca subiectul inspirației mele să fii numai Tu și nu iarăși râsetele ascultătorilor!"

Vaporul *The City of Sparta* a sosit la Boston la sfârșitul lui septembrie. Pe 6 octombrie 1920 am ținut prima mea conferință în America, la Congres. Ea a fost bine primită și am răsuflat ușurat. Secretarul Asociației Unitariene Americane a scris următorul raport ³⁷⁻⁴ despre discursul meu:

"Swami Yogananda, delegat al ashramului Brahmacharya de la Ranchi, India, a prezentat la Congres salutul Asociației sale. Într-o engleză excelentă, a făcut o expunere plină de forță și cu un caracter filosofic a lucrării "Știința religiei" care a fost tipărită separat, pentru o difuzare mai largă. Religia, a susținut el, este unică, universală. Dacă este imposibil să generalizăm obiceiuri și credințe particulare, putem universaliza fondul comun al religiilor, să cerem ca el să fie urmat și să ne conformăm lui".

Datorită cecurilor generoase ale tatălui meu, am putut rămâne în America după închiderea Congresului. Am petrecut astfel patru ani la Boston, ținând conferințe, deschizând cursuri de yoga și publicând o culegere de

poezii "*Cântecele Sunetului*" cu o prefață de Dr. Fredenck B. Robinson, președintele Colegiului din New York. ³⁷⁻⁵

În 1924, am traversat America ținând conferințe în fața a mii de oameni, în principalele orașe, turneu care s-a încheiat cu o vacanță în nord, în frumoasa Alaska.

Cu ajutorul unor discipoli generoși, mi-am stabilit la sfârșitul anului 1925 reședința pe Domeniul Muntelui Washington, Los Angeles. Clădirea este cea care îmi apăruse într-o viziune cu mulți ani înainte, în Cașmir. M-am grăbit să-i trimit lui Sri Yukteswar o serie de fotografii și el mi-a răspuns printr-o carte poștală în bengali, a cărei traducere este:

11 august 1926

O Yogananda, copil al inimii mele!

Contemplând fotografiile școlii și elevilor tăi, inima mea s-a umplut de o bucurie de nedescris. Am fost fericit să văd acolo studenți în yoga din diferite orașe. Văzând metodele promovate de tine: intonarea unor afirmații pozitive, vibrațiile binefăcătoare și rugăciunile de vindecare, nu mă pot abține să-ți mulțumesc din inimă. Văzând intrarea, drumul pe versantul colinei și panorama magnifică a domeniului Muntelui Washington, tânjesc să pot contempla toate acestea cu proprii mei ochi.

La noi totul este bine. Prin Grația lui Dumnezeu, fii veșnic binecuvântat.

SRI YUKTESWAR GIRI

Anii au trecut repede. Am ținut conferințe în toate colțurile țării, în sute de cluburi, colegii, biserici sau diverse grupări. În toată decada 1920-1930, americanii, cu zecile de mii, au urmat cursurile mele de yoga. Lor le-am dedicat în 1929 o nouă carte de rugăciuni: "*Șoaptele Eternității*", cu o prefață a d-nei Amelita Galli-Curci. ³⁷⁻⁶ Iată, din această carte, un poem intitulat "Doamne! Doamne! Doamne!", compus într-o noapte, pe când stăteam la tribuna unei conferințe.

Din adâncimile somnului profund,
Pe când urc pe scara în spirală spre trezire,
Șoptesc:
Doamne! Doamne! Doamne!
Tu ești hrana, iar când îmi întrerup postul
Separării nocturne de Tine,
Gust din Tine și îmi spun:
Doamne! Doamne! Doamne!
Indiferent unde mă duc, farul minții mele

Se întoarce mereu spre Tine;
Și în băătălia gălăgioasă a activității
Strigătul meu de război este întotdeauna: Doamne! Doamne! Doamne!
Când furtunile încercărilor vieții țipă violent,
Și grijile urlă ca lupii la mine,
Le acopăr stridența cântând cu voce tare:
Doamne! Doamne! Doamne!
Când mintea-mi țese vise
Din firele amintirilor,
Pe acea țesătură magică găsesc brodat:
Doamne! Doamne! Doamne!
În fiecare noapte, în somnul cel mai adânc,
Pacea mea visează și cheamă, Bucurie! Bucurie! Bucurie!
Iar bucuria mea vine cântând neîncetat:
Doamne! Doamne! Doamne!
Fiind treaz, mâncând, muncind, visând, dormind,
Slujind, meditând, incantând, iubind divin,
Sufletul meu murmură tot timpul, neauzit:
Doamne! Doamne! Doamne!

Alături de doamna Amelia Galli-Curci

Uneori, în general la începutul lunilor (când se onorau facturile pentru întreținerea Centrului de la Muntele Washington, cartierul general al

S.R.F.), aveam nostalgia Indiei, a calmului ei milenar. Dar, din zi în zi, vedeam că se stabilește o mai bună înțelegere între Occident și Orient și sufletul meu se bucura de aceasta.

George Washington, "tatăl țării sale", care în multe ocazii a fost condus în mod divin, a pronunțat în discursul său de adio cuvintele următoare, pline de inspirație spirituală pentru America:

"Este o națiune liberă, iluminată și, într-un viitor apropiat, mare și demnă. Ea trebuie să dea umanității exemplul unui popor condus mereu de o justiție dreaptă și de o bunăvoință plină de înțelegere. Cine se poate îndoi că, în decursul timpului, fructele unui asemenea plan vor răsplăti din plin orice alt avantaj temporar care ar fi putut fi pierdut prin aderarea la ele? Ar fi oare posibil ca Provindența să nu fi conectat fericirea permanentă a unei națiuni cu virtutea sa?"

37-1: Multe din aceste chipuri le-am văzut după aceea în Occident și le-am recunoscut instantaneu.

37-2: Swami Premananda, acum conducătorul Bisericii Realizării Sinelui a Tuturor Religiiilor, din Washington D.C., era unul din elevii de la școala din Ranchi în momentul când eu am plecat spre America. (Atunci se numea Brahmachari Jotin.)

37-3: Sri Yukteswar și cu mine conversam în mod curent în limba bengali.

37-4: *New Pilgrimages Of The Spirit (Noile pelerinaje ale Spiritului)* (Boston: Beacon Press, 1921).

37-5: Dl. și d-na Robinson au vizitat India în 1939 și au fost oaspeții de onoare la școala de la Ranchi.

37-6: Doamna Galli-Curci și soțul său, Homer Samuels, pianistul, au fost studenți Kriya Yoga timp de 20 de ani. Povestea inspiratoare a faimoasei primadone a fost recent publicată (*Galli-Curci's Life Of Song*, de C. E. LeMassena, Paear Co., New York, 1945).

CAPITOLUL: 38

Luther Burbank - Un sfânt printre trandafiri

"În afară de cunoștințele științifice, secretul pentru a ameliora cultura plantelor, este dragostea", îmi spuse Luther Burbank în timp ce-i vizitam

grădina de la Santa Rosa, în California. Ne-am oprit în fața unui răzor de cactuși comestibili.

"Conducând experiențele ce urmăresc să creeze specii de cactuși fără spini, a continuat el, le vorbeam adesea plantelor pentru a crea vibrații de dragoste: 'Nu aveți de ce să vă temeți, le spuneam eu, la ce vă folosesc toți acești spini de apărare? Vă voi proteja.' Puțin câte puțin, din aceste plante de deșert a răsărit o varietate fără spini."

Am fost încântat de miracol. "Te rog, dragă Luther, dă-mi câteva frunze de cactus pentru grădina mea de la Muntele Washington."

Un grădinar s-a grăbit să le taie, dar Burbank l-a oprit:

"Le voi culege eu însumi pentru Swami." Îmi dădu trei frunze pe care le-am plantat mai târziu, bucurându-mă să le văd prinzând putere.

Ilustrul horticultor mi-a declarat că primul său succes a fost cartoful uriaș care-i poartă numele. Neobosit, el încercase să producă varietăți noi de roșii, orz, dovleci, cireșe, prune, piersici fără puf, maci, crini și trandafiri.

Am armat aparatul de fotografiat atunci când Luther m-a condus în fața faimosului nuc care i-a permis să demonstreze că evoluția naturală poate fi considerabil accelerată.

"După numai 16 ani, mi-a explicat el, acest nuc mi-a dat o recoltă cât dau doi nuci în condiții normale."

Luther Burbank, iubitul meu prieten, pozat alături de mine în grădina sa din Santa Rose.

Fetița lui adoptivă veni în grădină să se joace cu câinele.

"Aceasta este mica mea plantă umană, zise afectuos Luther. Acum umanitatea îmi pare o plantă uriașă care are nevoie de dragoste, de aer liber, de selecție inteligentă pentru a străluci în toată frumusețea ei! În decursul vieții mele am fost martor la progrese atât de mari, încât nu pot să văd decât cu optimism progresul umanității, cu condiția de a insufla copiilor o metodă de viață simplă și rațională. Va trebui să ne întoarcem la natură și la Dumnezeuul naturii."

"Luther, ai fi încântat să-mi vizitezi școala de la Ranchi, în care educația este dată în aer liber, într-o atmosferă de bucurie și simplitate."

Cuvintele mele au atins coarda cea mai sensibilă a lui Burbank: educația copiilor. El m-a asaltat cu întrebări, ochii săi profunzi și senini străluceau de interes.

"Swamiji, zise el în sfârșit, școli ca cea a dvs. constituie singura speranță a omenirii de mâine! Sistemele educaționale acum în vigoare, rupte de natură și sugrumând orice individualitate, mă revoltă profund. Sunt trup și suflet alături de concepția dumneavoastră despre educație."

În timp ce-mi luam rămas bun, el îmi dăruie un mic volum pe care își puse autograful. ³⁸⁻¹"Iată cartea mea *Antrenamentul plantei umane* ³⁸⁻², zise el.

Sunt necesare metode noi, experiențe lipsite de teamă. Uneori, încercările cele mai periculoase au reușit, dând cele mai bune fructe, cele mai frumoase flori. Inovațiile din domeniul educației trebuie să fie de asemenea mai numeroase și mai curajoase."

Am citit cu interes în acea noapte cărticica, în care autorul întrevede pentru umanitate un viitor glorios. El scrie: "Ceea ce este cel mai greu de schimbat în această lume este o plantă, odată ce ea a căpătat anumite obiceiuri... Amintiți-vă că o plantă și-a păstrat individualitatea din timpuri imemorabile și că aceasta nu a variat deloc de-a lungul erelor. Credeți că, în urma nenumăratelor repetări, o plantă nu a căpătat o voință, dacă vrem s-o numim astfel, o tenacitate de neegalat? Astfel, unele plante, precum palmierii, sunt atât de persistente încât nici o forță umană nu a putut până în prezent să le transforme. Față de voința plantei, cea a omului nu valorează nimic. Dar vedeți cum încăpățânarea unei plante este înlăturată infuzându-i o viață nouă printr-un altoi. Când astfel se produce o schimbare, o fixăm prin supraveghere și selecție răbdătoare în decursul generațiilor și noua varietate de plantă va subzista pentru a nu se mai întoarce niciodată la vechile forme, voința ei tenace fiind în final înfrântă și transformată.

Când este vorba despre o natură atât de sensibilă și maleabilă ca cea a unui copil, problema devine incomparabil mai ușoară".

Atras de magnetismul irezistibil al acestui mare american, m-am dus adesea să-l văd. Într-o dimineață, am sosit odată cu poștașul, care-i dădu lui Burbank circa 1000 de scrisori. Îi scriau horticultori din toată lumea.

"Swamiji, sosirea dumneavoastră este un pretext ca să ieșim în grădină", zise vesel Luther. Deschise un sertar care conținea sute de vederi ilustrate.

"Priviți cum călătoresc eu. Reținut de plante și de corespondență, îmi satisfac setea de a admira locuri necunoscute privind aceste fotografii."

Mașina mea staționa în fața porții; Luther și cu mine am rulat pe străzile micului oraș, presărat de grădini în care creșteau chiar trandafirii creați de el: Santa-Rosa, Peachblow și Burbank.

"Prietenul meu Henry Ford și cu mine credem în teoria antică a reîncarnării", îmi spuse. "Luminează aspecte ale vieții altfel inexplicabile. Memoria umană nu este proba adevărului; doar fiindcă omul nu-și amintește viețile sale trecute nu înseamnă că nu le-a avut. Memoria este ștearsă complet și în privința vieții intrauterine și a copilăriei; dar totuși a trecut prin ele!", chicoti el.

Marele horticultor a primit inițierea în *Kriya yoga* încă de la primele mele vizite. "Practic cu credință această tehnică, Swamiji", îmi zise el. După ce îmi puse un număr de întrebări despre diversele aspecte ale sistemului yoga, Luther remarcă rar:

"Orientul posedă într-adevăr o cantitate enormă de cunoștințe de-abia întrevăzute de Occident." ³⁸⁻³

Comuniunea intimă cu natura, care-i revelase multe din secretele ei ascunse, îi conferea lui Burbank o imensă venerație spirituală.

"Uneori Puterea Infinită îmi este foarte apropiată", mi-a mărturisit el timid. Fața sa sensibilă, frumos modelată se luminează de amintiri. "În acele momente am putut vindeca bolnavii din preajma mea și reînvia unele plante ofilite."

El îmi vorbi de mama sa, o creștină înfocată: "După moarte, ea mi-a apărut de multe ori în viziuni și mi-a vorbit."

Cu regret, ne-am întors acasă la el, unde-l aștepta un morman de scrisori.

"Luther, am zis eu, luna viitoare public o revistă destinată să servească drept punte de unire între Orient și Occident. Ajută-mă să-i găsesc un titlu potrivit."

Am discutat un pic problema pentru a cădea de acord asupra titlului *Est-Vest*. ³⁸⁻⁴ Ajunși în biroul său, Burbank îmi întinse un articol de-al lui intitulat: "Știința și Civilizația".

"El va apare în primul număr al revistei *Est-Vest*", i-am zis recunoscător.

Când prietenia noastră deveni mai strânsă, îl numeam pe Burbank "sfântul meu american". "Iată cu adevărat un om", am parafrazat eu, "în care nu este vicleșug.". Acest om cu inimă largă era un model de umilință, de răbdare, de sacrificiu. Căsuța lui din mijlocul trandafirilor era simplă și austeră; el cunoștea vanitatea luxului și bucuria de a nu poseda decât puține lucruri. Modestia cu care își purta gloria de savant mă făcea de fiecare dată să gândesc la un copac îndoindu-se sub greutatea fructelor coapte; numai un copac steril își ridică orgolios capul și nu are nimic de dat.

Mă găseam la New York când prietenul meu a murit, în 1926. Plângând, gândeam: "Aș merge bucuros până la Santa-Rosa pentru a-l vedea!" M-am

închis timp de 24 de ore în singurătatea camerei mele, neprimind nici secretarii, nici vizitatori.

A doua zi, am împlinit un rit vedic în memoria lui Luther, în fața unui mare portret al acestuia. Un grup de studenți americani în haine de ceremonie hinduse cântau imnurile antice, aducând ofrande de flori, apă și foc, simboluri ale elementelor corpului și ale întoarcerii lor la Sursa Infinită.

Corpul lui Luther Burbank se odihnește la Santa-Rosa, sub cedrul libanez pe care el l-a plantat, cu ani în urmă, în grădina sa, dar pentru mine sufletul său strălucește în fiecare floare. Retras pentru un timp în spiritul larg al naturii, nu este oare Luther cel care șoptește în brizele ei sau care apare în amurg?

Numele lui a trecut de acum înainte în limba engleză obișnuită. Webster's New International Dictionary definește astfel verbul tranzitiv "burbank": "a încrucișa, a grefa o plantă. La figurat: a perfecționa (un proces sau o instituție) păstrând ce este bun și eliminând ce este rău, sau adăugând ceva bun".

"Dragă Burbank", am exclamat eu după ce am citit definiția, "numele tău a devenit sinonim cu bunătatea!"

Mai jos puteți citi aprecierea pe care el o avea pentru școala noastră:

LUTHER BURBANK

SANTA ROSA, CALIFORNIA

U.S.A.

Decembrie 22, 1924

Am examinat sistemul Yogoda al lui Swami Yogananda, care, după părerea mea, este ideal pentru a antrena și armoniza natura fizică, mentală și spirituală a omului. Țelul lui Swami este să creeze în lumea întreagă școli care să învețe cum să trăiești, în care educația, departe de a se limita la dezvoltarea intelectuală, angrenează și corpul, voința și sentimentele.

Sistemul Yogoda de dezvoltare fizică, mentală și spirituală, datorită metodelor simple și științifice de concentrare și meditație, va permite rezolvarea celor mai arzătoare probleme ale existenței și stabilirea păcii și buneînțelegeri pe Pământ. Ideea lui Swami despre educație este de un perfect bun-simț, ea nu este

nici mistică, nici lipsită de simț practic. Dacă ar fi fost altfel, ea nu ar fi avut adeziunea mea.

Sunt fericit să mă alătur lui Swami în apelul său în favoarea unor școli internaționale în care să se învețe arta de a trăi și care, odată create, vor amorsa începutul unei ere noi pentru umanitate.

38-1: Burbank mi-a dat deasemeni o fotografie a sa cu autograf. Eu am prețuit-o așa cum a prețuit odată un negustor indian o fotografie de-a lui Lincoln. Hindusul care a fost în America în timpul Războiului Civil a manifestat o asemenea admirație pentru Lincoln, încât nu mai vroia să se întoarcă în India până nu obținea un portret cu Marele Om. Plasându-se ca o stâncă în pragul ușii lui Lincoln, negustorul a refuzat să plece până când președintele uimit i-a permis să se folosească de serviciile lui Daniel Huntigton, faimosul artist New-Yorkez. Când tabloul a fost terminat, indianul l-a purtat în triumf la Calcutta.

38-2: New York: Century Co., 1922.

38-3: Dr. Iulian Huxley, faimosul biolog englez și director al UNESCO, a declarat recent că oamenii de știință vestici ar trebui să învețe "tehnicile orientale" pentru a intra în stadiul de transă și pentru a realiza controlul respirației. "Ce s-a întâmplat? Cum este aceasta posibil?" a spus el. Un corespondent al Associated Press a trimis din Londra, în 21 aug. 1948 următoarele: "Dr. Huxley mi-a spus că noua Asociație Mondială pentru Sănătate Mentală s-ar putea orienta spre cunoștințele mistice ale Estului. Dacă aceste cunoștințe ar putea fi investigate științific, ne-a asigurat specialistul în sănătate mentală, atunci cred că un imens pas înainte poate fi făcut în acest domeniu de preocupări."

38-4: Redenumită Self-Realization (Realizarea -Sinelui, n.n) în 1948.

CAPITOLUL: 39

Therese Neumann, stigmatizata catolică

"Revino în India. Te-am așteptat cu răbdare timp de 15 ani. În curând trebuie să-mi părăsesc corpul și să plutesc pe apele Spiritului. Yogananda, revino!"

Vocea lui Sri Yukteswar răsună în străfundurile ființei mele, în timp ce meditam la cartierul general de la Muntele Washington. Într-o clipă, mesajul său parcursese 6.000 kilometri pentru a ajunge la mine.

Cincisprezece ani! Eram în 1935 și trăisem într-adevăr 15 ani în America, răspândind aici învățătura gurului meu. Acum mă chema la el.

După puțin timp, i-am comunicat experiența mea unui bun prieten, domnul James J. Lynn, a cărui dezvoltare spirituală, prin practica zilnică *Kriya Yoga*, atinsese un asemenea grad, încât eu îl numeam "Sfântul Lynn". În el, ca și în mulți alți occidentali, vedeam bucuros realizându-se profeția lui Babaji că și Occidentul va produce sfinți de o reală realizare divină, pe calea străvechii științe yoga.

Domnul Lynn a insistat cu generozitate să-mi facă o donație pentru călătorie. Problema financiară fiind astfel rezolvată, am început să dau dispoziții pentru a mă întoarce în India trecând prin Europa. Pregătirile au durat săptămâni. În martie 1935 am instituit cu acte, conform legilor Statului California, Self-Realization Fellowship, ca o corporație fără scop productiv, nesectară și destinată să existe continuu. Am dăruit Societății toate proprietățile mele din America, inclusiv drepturile de autor asupra tuturor cărților pe care le scrisesem. S.R.F. se întreține din vânzarea scrierilor mele și, ca majoritatea instituțiilor de educație și de religie, din donațiile membrilor săi ca și din donații publice.

"Voi reveni, le-am spus eu elevilor. Nu voi uita niciodată America."

La banchetul de adio care a fost dat la Los Angeles, contemplam recunoscător fețele prietenoase gândind: "Doamne, celui care recunoaște în Tine pe cel care dă toate bunurile, nu-i va lipsi dulceața prieteniei muritorilor".

Am părăsit New York-ul la 9 iunie 1935 ³⁹⁻¹ la bordul vaporului *Europa*, în compania a doi elevi: secretarul meu, domnul C. Richard Wright și o doamnă în vârstă din Cincinnati, domnișoara Ettie Bletsch. Traversarea ne-a odihnit după ultimele săptămâni atât de agitate, dar răgazul nostru a durat puțin; viteza vapoarelor moderne are uneori și aspecte neplăcute.

Am vizitat Londra ca turiști. Acolo am fost invitat să țin un discurs la Caxton Hall, unde Sir Francis Younghusband m-a prezentat publicului englez. Micul nostru grup a petrecut o zi plăcută în calitate de oaspeți la proprietatea lui Sir Harry Lauder, în Scoția. Apoi am traversat Canalul Mânecii, căci doream să efectuăm un pelerinaj la Konnersreuth, în Bavaria, la mistică catolică Therese Neumann.

Cu ani în urmă citisem un reportaj uimitor despre ea care se poate rezuma astfel:

1. Therese, născută în 1892 și rănită într-un accident, la vârsta de 20 de ani a orbit și a paralizat.
2. Și-a recăpătat vederea în mod miraculos în 1923, rugând-o pe sfânta Therese de Lisieux, "Mica floare". Mai târziu, picioarele Theresei Neumann s-au vindecat instantaneu, datorită credinței ei în Dumnezeu.
3. Începând din 1923, Therese se abține să bea și să mănânce, cu excepția unei cuminecături pe care o ia zilnic.
4. În 1926, i-au apărut cicatricile sacre ale lui Isus pe cap, pe piept, la mâini și la picioare. În fiecare vineri ³⁹⁻¹¹, ea trece prin suferințele Patimilor lui Isus.
5. Deși nu vorbește decât germana incultă din satul ei natal, în timpul transelor de vineri, Therese pronunță fraze într-o limbă necunoscută, în care erudiții au recunoscut vechea aramaică. În anumite perioade ale viziunilor , ea vorbește greaca sau ebraica.
6. Cu autorizarea bisericii, Therese a fost supusă de mai multe ori unui control științific riguros. Dr. Fritz Gerlick, directorul unui ziar protestant german, s-a dus la Konnersreuth pentru a "demasca fraudă catolică", dar la întoarcerea sa, el a descris cu devotament viața sfintei. ³⁹⁻²

Ca întotdeauna în Orient sau în Occident, eu aspires să văd sfinți. M-am bucurat când, pe 16 iulie, trioul nostru a ajuns la Konnersreuth. Fordul nostru (pe care îl adusesem din America) ca și micul nostru grup, a atras curiozitatea țăranilor bavarezi: un tânăr american, o doamnă în vârstă și un oriental cu pielea măslinie și părul lung.

Căsuța Theresei, curată și ordonată, cu mușcate înflorite la ferestre, era închisă. Nici vecinii și nici chiar poștașul satului, care tocmai trecea, nu au știut să ne spună unde putem să o găsim pe sfântă. A început să plouă și tovarășii mei mi-au sugerat să plecăm.

"Nu! am zis eu cu încăpățănare. Voi rămâne până când voi avea știri despre Therese!"

Două ore mai târziu eram încă în mașină, în ploaie. "Doamne, mă rugam eu, de ce m-ai adus aici dacă ea nu este de găsit?"

În acel moment, un trecător care vorbea engleza s-a oferit să ne ajute.

"Nu știu exact unde se găsește Therese, zise el, dar de obicei ea se duce în vizită la profesorul Franz Wurz, maestru la seminarul de la Eichstatt, la 130 km de aici."

A doua zi, grupul nostru rula spre Eichstatt, un mic sat cu străzi pietroase și prost pavate. Dr. Wutz ne-a primit cordial: "Desigur, Therese este la mine". El i-a anunțat vizitatorii. Un mesager ne-a adus răspunsul ei:

"Deși preotul m-a rugat să nu văd pe nimeni fără permisiunea sa, îl voi primi pe omul lui Dumnezeu venit din India."

Emoționat profund de aceste cuvinte, am urcat cu Dr. Wutz într-un mic salon, în care Therese a intrat curând. Era scăldată într-o aură de bucurie și seninătate, îmbrăcată în negru cu părul de un alb imaculat. În vârstă de 37 de ani, părea mult mai tânără, având o prospețime și un farmec tineresc. Era bine făcută, cu obraji roșii, veselă și respirând sănătate, așa arăta această sfântă care nu mânca niciodată!

Therese îmi strânse ușor mâna. Ne-am privit în tăcere, conștienți de a fi amândoi niște credincioși ai lui Dumnezeu.

Dr. Wutz s-a oferit amabil să ne fie interpret. Ne-am așezat și Therese a început să mă studieze cu o curiozitate nevinovată; hindușii sunt destul de rari în Bavaria!

"Nu mâncați absolut nimic?" Voiam să aud răspunsul din propria ei gură.

"Nimic, cu excepția unei cuminecături sfințite, la ora 6 în fiecare dimineață."

"Ce dimensiuni are?"

"Subțire ca o foaie de hârtie și de mărimea unei monezi mici." Ea adăugă: "O iau din motive confesionale: dacă ea nu este binecuvântată, nu o pot înghiți!"

"Desigur că nu ați trăit 12 ani numai cu aceasta!"

"Eu trăiesc cu lumina lui Dumnezeu." Cât de simplu și cât de einsteinian era răspunsul ei!

"Văd că dvs. știți că energia eterului, a soarelui și a aerului vă pătrunde în corp."

Fața ei fu iluminată de un surâs: "Sunt fericită să văd că înțelegeți cum trăiesc."

"Viața dvs. sfântă este o dovadă zilnică a acestui adevăr enunțat de Isus: 'Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu'. ³⁹⁻³

Din nou, explicația mea a umplut-o de bucurie: "Adevărat. Unul din motivele pentru care eu mă aflu pe pământ, este pentru a demonstra că omul poate trăi cu lumină divină și nu numai cu hrană."

"Ați putea să-i învățați pe alții cum să se lipsească de hrană?"

Ea a părut puțin tulburată. "Nu pot; Dumnezeu nu vrea."

Cum privirea mea căzu pe mâinile ei robuste, dar grațioase, Therese îmi arătă urma unei mici răni pătrate, recent cicatrizată, pe dosul fiecăreia dintre ele. Pe palma fiecărei mâini ea avea o cicatrice în formă de semilună care tocmai se închisese. Fiecare rană traversa mâinile dintr-o parte într-alta. Aceasta îmi aduse în memorie cuiele pătrate cu capul în formă de semilună, utilizate în Orient până în zilele noastre, dar pe care nu-mi amintesc să le fi întâlnit în Occident.

Sfânta îmi vorbea de transele ei săptămânale. "Neputincioasă asist la Patimile lui Isus". În fiecare săptămână, de joi la miezul nopții până vineri la ora 13, rănilor se deschid și sângerează; pierde 5 kg din greutatea totală de 55 kg. Suferind intens în iubirea ei, Therese așteaptă totuși cu bucurie aceste viziuni săptămânale în care îi apare Isus.

Am înțeles imediat că viața ei ciudată a fost destinată de Dumnezeu să-i convingă pe toți creștinii de autenticitatea istorică a vieții și Patimilor lui Isus așa cum sunt ele relatate în Noul Testament și să constituie o legătură vie între Maestrul Galilean și credincioșii săi.

Profesorul Wutz îmi relatează câteva din experiențele sale alături de sfântă.

"Mulți dintre noi, inclusiv Therese, străbatem adesea Germania, povestea el. Contrast frapant, în timp ce noi mâncăm de trei ori pe zi, Therese nu mănâncă nimic. Ea rămâne la fel de proaspătă ca un trandafir, neatinsă de oboseala călătoriei. Când, înfometați, noi căutăm un han, ea râde veselă."

Profesorul îmi mai comunică interesante detalii fiziologice: "Întrucât Therese nu mănâncă, stomacul ei s-a micșorat. Ea nu are excreții, dar glandele sudoripare funcționează și pielea ei este permanent moale și catifelată."

Mi-am exprimat dorința de a asista la una din transele Theresei.

"Desigur, veniți vinerea viitoare la Konnersreuth, zise ea cu bunăvoință. Preotul vă va da autorizația necesară. Sunt fericită că ați venit să mă găsiți la Eichstatt."

Therese ne-a strâns mâna de mai multe ori și ne-a condus la ușă. Domnul Wright a pornit radioul din automobil: sfânta îl examina chicotind. Întrucât copiii satului se adunau grămadă, Therese a trebuit să se refugieze în casă. Am zărit-o la fereastră privindu-ne și făcându-ne cu mâna.

O discuție purtată a doua zi cu cei doi frați ai Theresei mi-a relevat că ea nu dormea decât una-două ore pe noapte și că era o ființă activă și plină de energie, în ciuda faptului că nu mânca niciodată. Iubea păsările și își petrecea mult timp lucrând în grădină. Corespondența ei era numeroasă; credincioșii catolici devotați îi cereau să se roage pentru însănătoșirea lor. Ea a vindecat un număr de boli grave.

Fratele ei Ferdinand, în vârstă de 23 de ani, mi-a explicat că Therese are puterea ca prin rugăciune să poată prelua bolile altora. Ea a încetat să mai mănânce din ziua în care s-a rugat să-i fie transferată boala de gât de care suferea un tânăr din parohia ei ce urma să se călugărească.

În cursul zilei de joi, micul nostru grup s-a dus la preot, care m-a studiat surprins și a redactat bucuros permisul; fără el nu aveam dreptul să intrăm, regula având unicul scop de a o proteja pe Therese de turiștii care, în anii trecuți, veneau vinerea cu miile.

Am sosit la Konnersreuth spre ora 9,30 dimineața. Am observat că o parte a casei avea un acoperiș de sticlă, pentru ca Therese să aibă mai multă lumină. Am fost fericiți că, de această dată, ușile erau larg deschise pentru a ne primi. Vreo 20 de vizitatori își așteptau rândul. Mulți dintre ei veniseră de foarte departe pentru a asista la transa mistică.

În ochii mei Therese trecuse deja prima probă, ea simțind intuitiv că vreau să o văd nu din curiozitate, ci pentru motive de ordin spiritual.

A doua probă a constat în faptul că, înainte de a intra în cameră, eu mă pusesem în starea de transă yoghină pentru a intra în contact telepatic cu

ea. Camera era plină de vizitatori. Therese, în rochie albă, era întinsă pe pat. Urmărit de domnul Wright, m-am oprit în prag, izbit de spectacolul neobișnuit și teribil.

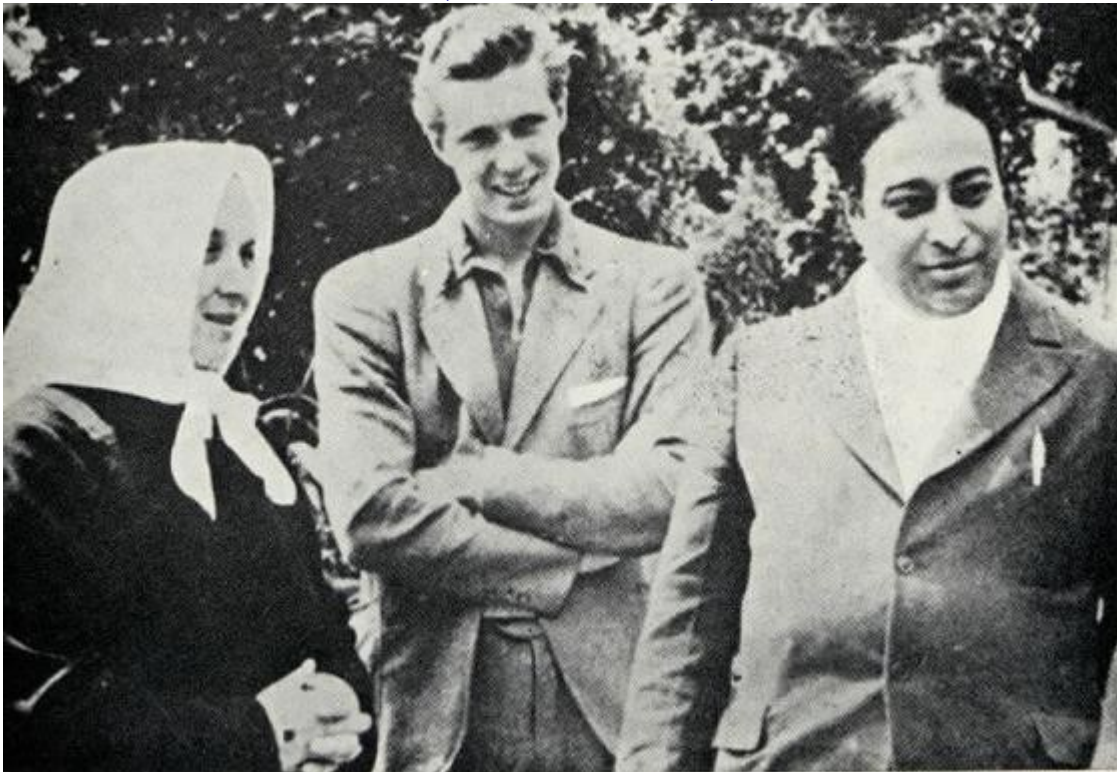

THERESE NEUMANN

Faimoasa stigmatizată catolică, cea care mi-a inspirat pelerinajul la Konnersreuth, Bavaria, în anul 1935

DOI FRAȚI AI THERESEI NEUMANN
Alături de ei, la Konnersreuth, Bavaria.

Therese Neumann, C. Richard Wright și eu,
Eichstatt, Bavaria, 17 iulie 1935.

Un fir de sânge curgea fără întrerupere de sub pleoapele Theresei. Privirea ei era fixată pe ochiul spiritual din mijlocul frunții. Pânza care-i acoperea capul era roșie de sângele care curgea din rănilor coroanei de spini. Rochia albă avea o pată roșie într-o latură, unde soldatul roman îl lovise pe Isus cu lancea.

Therese întindea mâinile într-un gest matern de rugă, expresia feței ei era în același timp îndurerată și divină. Ea părea mai slăbită, transformată atât în interior cât și în exterior. Murmurând cuvinte într-o limbă necunoscută, ea părea că se adresează unei mulțimi vizibile ochilor supraconștiinței sale.

Întrucât empatizam cu ea, am început să disting scene din viziunea sa. Ea îl contempla pe Isus ducându-și crucea în mijlocul mulțimii dezlănțuite. ³⁹⁻⁴ Deodată ea a ridicat capul consternată: Isus căzuse sub greutatea poverii Sale. Viziunea se ștersese pentru moment. Epuizată de milă și durere, Therese căzu pe pernă.

Atunci am auzit în spatele meu un zgomot surd. Întorcând capul pentru o secundă, am văzut doi bărbați ridicând un corp căzut jos. Dar cum eu tocmai ieșeam din starea profund supraconștientă, nu l-am recunoscut imediat pe cel care căzuse. Din nou mi-am fixat privirea pe fața Theresei, palidă ca o moartă, dar de această dată senină, radiind sfințenie și puritate. Puțin mai târziu, m-am întors din nou și l-am zărit pe domnul Wright în picioare, cu mâna pe obrazul care-i sângera.

"Dick, am întrebat, tu ai căzut?"

"Da, am leșinat în fața ororii spectacolului."

"Ei bine, am zis eu pentru a-l consola, cel puțin ai avut curajul să revii!"

Amintindu-ne de pelerinii care-și așteptau răbdători rândul să intre, ne-am luat în tăcere rămas bun de la prezența sfântă a Theresei. 39-5

A doua zi, micul nostru grup rula deja spre sud, bucuroși că nu depindeam de orarele trenurilor și că puteam să ne oprim unde ne place. Ne-am bucurat astfel de fiecare minut al călătoriei noastre prin Germania, Olanda, Franța și Alpii elvețieni. În Italia am efectuat un pelerinaj la Assisi, pentru a-l onora pe sfântul Francisc, apostol al umilinței. Excursia noastră prin Europa s-a terminat în Grecia. Acolo am vizitat templele Atenei și închisoarea lui Socrate 39-6, unde el a băut paharul cu otrava.

După traversarea Mediteranei, am debarcat în Palestina. Rătăcind prin Ținuturile Sfinte, m-am convins o dată mai mult de valoarea pelerinajelor. Pentru inimile sensibile, spiritul lui Isus este prezent peste tot în Palestina. M-am dus cu venerație la Bethleem, la Ghetsimani, la locul Patimilor, la Muntele Măslinilor, la râul Iordanului și la Marea Galileii.

Micul nostru grup a vizitat Ieslea, casa lui Iosif, mormântul lui Lazăr, locuința Martei și a Mariei, sala Cinei cea de Taină. Pas cu pas, reînviau în fața ochilor mei scene din Noul Testament, dramă divină pe care Isus a jucat-o în această lume.

După o vizită în Egipt, în modernul Cairo și la bătrânele piramide, am luat un vapor care, străbătând Marea Roșie și Marea Arabiei, ne-a dus direct în India.

DI. Wright, eu, Domnișoara Bletch -- în Egipt

39-1: Includerea datei complete se datorează faptului că secretarul meu, dl. Wright, a ținut un jurnal de călătorie.

39-11: Din timpul celui de-al doilea război mondial, Therese nu a experimentat patimile în fiecare vineri, ci doar în anumite zile sfinte ale anului.

39-2: Cărți despre viața sa sunt: *Therese Neumann: o stigmatizată a zilelor noastre* și *Alte cronici despre Therese Neumann*, amândouă de Friedrich Ritter von Lama și *Povestea lui Therese Neumann*, de A. P. Schimberg(1947); și *Therese Neumann*, de J. Steiner.

39-3: *MATEI 4:4*. Motorul corporal uman este întreținut nu numai de hrana grosieră (pâine), ci și prin energia cosmică vibratorie (Cuvântul sau AUM - forța invizibilă care pătrunde în corpul uman prin medulla oblongata. Corpul se aprovizionează cu energie vitală universală (AUM) în principal prin bulbul rahidian. Bulbul este conectat direct cu Centrul Mental de Comandă (Kutastha) sau Ochiul Unic situat între sprâncene, centrul voinței umane. Energia cosmică este apoi înmagazinată în cel de-al șaptelea centru, cel de deasupra creștetului capului, ca rezervor al potențialităților infinite (menționat în *Vede* ca "lotusul cu 1.000 de petale de lumină"). Biblia se referă la AUM ca Sfântul Duh, forța vitală invizibilă care susține toată creația. "Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?" (I *CORINTENI*, 6.19)

39-4: În orele precedente sosirii mele, Therese trecuse deja prin viziunile din ultimele zile ale lui Isus. Transa ei începea de obicei după Cina cea de taină și se termina cu crucificarea sau înmormântarea.

39-5: Un reporter INS din Germania transmite în 26 martie 1948: "O țărăncă germană zace în căsuța ei în această Vinere Mare; părul ei, mâinile și umerii sunt marcați cu sânge în locurile unde corpul lui Isus a sângerat în timpul Patimilor. Mii de germani și americani plini de uimire și de teamă treceau în tăcere pe lângă patul Theresei Neumann."

Marea stigmatizată a murit în Konnersreuth în 18 septembrie 1962.

39-6: Un pasaj al lui Eusebiu relatează o curioasă întâlnire între Socrate și un înțelept hindus: "Aristoxene muzicianul, povestește întâmplarea următoare despre indieni: "Unul din acești oameni l-a întâlnit pe Socrate la Atena și l-a întrebat care este obiectul filosofiei sale. <Observarea fenomenelor umane>, a răspuns Socrate. La aceste cuvinte indianul a izbucnit în râs. <Cum poți să observi fenomenele umane, a zis el, când le ignori pe cele divine?>" Aristoxenus cel menționat era un elev de-al lui Aristotel și un autor despre armonicile muzicale. Data: 330 î.C.

Idealul grec, tipic pentru gândirea occidentală este: "Omule, cunoaște-te pe tine însuși". Un hindus ar spune: "Omule, cunoaște-ti Sinele". Acel "Eu gândesc, deci exist" al lui Descartes nu este valabil din punct de vedere filosofic. Facultățile gândirii nu pot arunca lumină asupra naturii ultime a omului. Minteă umană, ca și lumea fenomenală pe care el o percepe, este un flux continuu și deci nu poate conține nici o finalitate. Satisfacția intelectuală nu poate fi țelul suprem. Doar cel care-l caută pe Dumnezeu este prieten real al cunoașterii (*vidya*); tot restul este ignoranță, cunoaștere relativă (*avidya*).

CAPITOLUL: 40

Întoarcerea mea în India

Respiram din nou aerul binecuvântat al Indiei. Vaporul nostru, *Rajputana*, acostase pe 22 aug. 1935 în marele port Bombay. De îndată ce am debarcat, am presimțit ce-mi va rezerva șederea mea în patrie: 12 luni de activitate neobosită. Prietenii m-au primit pe chei cu ghirlande de flori; în curând, în apartamentul nostru de la hotelul Taj Mahal, am fost asaltați de reporteri și de fotografi.

Orașul Bombay era un oraș nou pentru mine; mi s-a părut un oraș modern, cu înfățișare occidentală. Bulevarde largi plantate cu palmieri și cu clădiri

magnifice se învecinau cu temple antice. N-aveam decât puțin timp să vizitez orașul, fiind nerăbdător să-mi revăd gurul și familia. După ce am dus Fordul la garaj ne-am grăbit să luăm trenul pentru Calcutta. 40-1

La gara Howrah, ne aștepta o mulțime atât de mare încât de abia am putut coborî din vagon! Tânărul Maharaj de Kasimbazar și fratele meu Bishnu dirijau comitetul de primire; nu mă așteptasem niciodată la o primire atât de călduroasă și fastuoasă.

Precedați de un șir de mașini și de motociclete, acoperiți de flori din cap până în picioare, doamna Bletch, dl. Wright și cu mine am fost conduși la casa mea părintească.

Venerabilul meu tată, așezat liniștit în postura lotus, Calcutta, 1936

Eu, împreună cu cele două surori ale mele, Roma (la stânga) și Nalini

Tatăl meu m-a îmbrățișat ca și cum aș fi înviat din morți! Ne-am privit îndelung, muți de bucurie. Frați și surori, unchi, mătuși, verișori, elevi și prieteni de altădată mă înconjurau cu ochii în lacrimi. Acum, când nu mai este decât o amintire, această scenă a fericitei mele întoarceri acasă îmi luminează inima.

Nu mă simt în stare să descriu întâlnirea mea cu Sri Yukteswar. Îi dau cuvântul secretarului meu:

"Astăzi, cuprins de cele mai plăcute presimțiri, l-am condus cu mașina pe Yoganandaji de la Calcutta la Serampore, scrie dl. Wright în jurnalul său de călătorie. Am trecut prin fața unor dughene curioase (în unele dintre Yogananda lua masa în timpul anilor de facultate) și am pătruns în sfârșit pe o alee pietruită, îngustă. Un viraj la stânga și iată ashramul, o clădire simplă, dar primitoare cu două nivele, cu un balcon acoperit în stil spaniol la etajul superior. Impresia generală era de singurătate liniștită.

Plin de umilință, l-am urmat pe Yoganandaji în mica curte interioară a ashramului. Cu inima bătând iute, am urcat vechile trepte, care erau deja călcate de mii de aspiranți. Fiecare pas mă făcea din ce în ce mai emoționat. Deodată, la capătul de sus al scării, apărură Mărețul Swami Sri Yukteswar, în nobila atitudine a înțeleptului.

Tremurând de emoție, am simțit binecuvântarea acestei prezențe sublime. Lacrimile încetoșau privirea mea când Yoganandaji a îngenunchiat și,

înclinând capul, și-a oferit imensa recunoștință a sufletului său la picioarele Maestrului, pe care le-a atins mai întâi cu mâinile apoi cu capul, în semn de supunere umilă. Apoi se ridică și Sri Yukteswar îl îmbrățișă cu căldură.

La început a domnit tăcerea, dar ea exprima toate nuanțele sufletelor lor. Cât de tare le străluceau ochii de căldura reîntâlnirii! O vibrație tandră emana din îmbrățișarea lor și chiar soarele ieși dintre nori ca să adauge o strălucire de glorie.

La rândul meu, am îngenuncheat în fața Maestrului, exprimându-i toată dragostea și recunoștința mea, atingându-i picioarele și primind binecuvântarea sa. M-am ridicat privindu-i ochii minunați, profunzi, pătrunzători, iluminați de bucurie. Ne-am întors în salon. Maestrul s-a sprijinit de un pat vechi și s-a așezat pe un culcuș întins direct pe ciment. Yogananda și cu mine ne-am instalat la picioarele gurului, pe o rogojină de paie pe care se aflau niște perne portocalii.

Făceam eforturi zadarnice de a urmări conversația în bengali dintre cei doi Swamiji (căci ei neglijau complet engleza când erau împreună, deși Swami Maharajah, cum mai era numit marele guru, o cunoștea și o vorbea în mod curent). Dar sanctitatea Maestrului transpărea din zâmbetul său cald și din strălucirea ochilor săi. O trăsătură remarcabilă a caracterului său era precizia judecăților, indiciu al unui om înțelept, sigur pe știința sa, pentru că el îl cunoștea pe Dumnezeu. Înțelepciunea sa profundă se manifesta în fiecare moment în fermitatea și hotărârea sa.

Îl observam respectuos, din timp în timp, remarcând că era voinic, lat în spate și părea călit de încercările și sacrificiile renunțării. Ținuta sa era maiestuoasă. Pasul său era demn și postura semeață. Un râs jovial și vesel izvora din profunzimile pieptului, făcând să se cutremure întregul trup. Înfățișarea lui austeră lăsa să se vadă expresia puterii divine. Părul lui, împărțit în două printr-o cărare, alb cu reflexe argintii, îi cădea în bucle mici pe umeri. Barba mai degrabă rară, mustățile lui fine îi subliniau maiestatea feței. Fruntea înaltă, ce părea că vrea să atingă, cerul îi domina întreaga personalitate. Avea nasul mare și, ca un copil, se amuza din când în când ciupindu-se și trăgându-se de el. Ochii de culoare închisă aveau o nuanță eterată albăstruie.

Era îmbrăcat cu un simplu *dhoti* și o robă, care ar fi trebuit să fie de culoarea ocru, dar era acum portocaliu deschis.

Aruncând o privire de jur împrejur prin cameră, am remarcat deteriorarea ei, fapt ce sugera puținul atașament al Maestrului față de bunurile

materiale. Zidurile albe, decolorate de timp, erau acoperite de dâre albastre de tencuială. Pe un perete era suspendat un portret al lui Lahiri Mahasaya. De asemenea, se găsea și o fotografie de-a lui Yoganandaji la Congresul Religiiilor de la Boston printre ceilalți delegați.

Am remarcat și un amestec ciudat de vechi și modern: un candelabru mare, acoperit de pânze de păianjen datorită neutilizării; pe perete, un calendar care nu era la zi. O atmosferă de calm și seninătate emana din toate acestea. Dincolo de balcon, cocotierii își revărsau umbra protectoare asupra ashramului.

Este interesant să adaug că era suficient ca Maestrul să bată din palme pentru ca imediat să fie servit de vreun discipol tânăr. Mie mi-a plăcut un tânăr numit Prafulla ⁴⁰⁻², cu părul negru lung, căzându-i pe umeri, cu ochii negri lucioși și pătrunzători, cu surâs blând; pupilele îi străluceau când colțurile gurii sale se ridicau surâzând.

Bucuria lui Swami Sri Yukteswar era evident intensă la reîntoarcerea <creației> sale (și pare oarecum curios în legătură cu mine, <produsul produsului>). Oricât de intensă ar fi fost buna dispoziție a lui Sri Yukteswarji, înțelepciunea divină predomina în el, împiedicându-l să-și exteriorizeze sentimentele.

Yogananda i-a adus cadouri, așa cum este obiceiul când un discipol vine la Maestrul său. Mai târziu, ne-a fost servită o masă simplă, dar bine pregătită. Toate felurile de mâncare erau preparate din orez și legume; Sri Yukteswar a fost fericit să mă vadă respectând obiceiurile indiene, între altele pe cel de a mânca cu degetele.

După câteva ore petrecute schimbînd fraze în bengali sau surâsuri și priviri încărcate de bună dispoziție, ne-am luat respectuos rămas bun de la Maestru cu un *pranam* ⁴⁰⁻³ și am plecat la Calcutta, ducând cu noi amintiri de neuitat. Deși impresia mea a fost mai ales influențată de factori exteriori, eram conștient de aura spirituală a sfântului. Îi simțeam puterea, sentiment pe care îl voi duce cu mine ca pe o binecuvântare divină."

Adusesem din America, din Europa și din Palestina numeroase cadouri pentru Sri Yukteswar. Le-a primit surâzând, fără să spună nici un cuvânt. Cumpărasem pentru mine însumi din Germania un baston umbrelă. În India m-am hotărât să-l dăruiesc Maestrului.

"Apreciez mult acest cadou!" a zis el. Ochii gurului meu mă priveau cu afecțiune, căci făcuse un comentariu neobișnuit. Din toate cadourile, doar pe acela l-a arătat mai târziu vizitatorilor.

"Maestre, permite-mi să-ți ofer un covor nou pentru salon." Observasem că pielea de tigru era așezată pe un covor foarte uzat.

"Dacă-ți face plăcere." Gurul meu nu se arăta deloc entuziasmat. "Privește, pielea mea de tigru este curată și bună; eu sunt rege în regatul meu. Mai departe se întinde lumea vastă care nu se interesează decât de lucrurile superficiale."

La aceste cuvinte, m-am simțit din nou ca un tânăr discipol, purificat de focul criticilor sale zilnice.

Sri Yukteswar și cu mine în Calcutta, 1935. El se sprijină pe umbrela primită cadou de la mine.

Curtea interioară de la etajul doi al ashramului lui Sri Yukteswar din Serampore. Eu sunt cel așezat (în centru) la picioarele *guru*-lui meu.

Fratele meu Bishnu; Motilal Mukherji din Serampore, un discipol foarte avansat al lui Sri Yukteswar; tatăl meu; dl. Wright; eu; Tulsi Narayan Bose; Swami Satyananda din Ranchi

De îndată ce am avut puterea de a mă smulge din atmosfera afectuoasă de la Serampore și de la Calcutta, m-am dus la Ranchi cu dl. Wright. Ce primire mi-au făcut! Cu lacrimi în ochi, i-am îmbrățișat pe maestrul devotați care ținuseră sus steagul școlii pe timpul celor 15 ani ai absenței

mele. Fețele radioase și surâsurile fericite ale elevilor dovedeau, mai mult decât cuvintele, valoarea unei educații multiple și a învățaturii yoga.

Totuși stabilimentul de la Ranchi trecea prin dificultăți financiare. Manindra Chandra Nundy, bătrânul Maharajah al cărui palat din Kasimbazar devenise principala construcție a școlii și care făcuse multe donații din fondurile princiare, murise. Existența școlii era periclitată de insuficiența donațiilor publice.

Eu nu petrecusem atâția ani în America fără să asimilez ceva din spiritul lor practic. Am rămas o săptămână la Ranchi, luptându-mă cu problemele cele mai critice. Apoi am vizitat la Calcutta pe educatorii și pe conducătorii de bază, apoi pe Maharajahul de Kasimbazar; am solicitat sprijinul financiar al tatălui meu și edificiul de la Ranchi, al cărui buget se clătina, a fost din nou asigurat. Elevii mei americani mi-au trimis multe donații și un cec pentru o sumă importantă.

La câteva luni după întoarcerea mea în India, am avut bucuria să văd școala de la Ranchi recunoscută de către stat. Visul meu, al unui centru de educație yoga, a fost realizat! Această viziune mă ghidase la începuturile modeste din 1917, când era doar un grup de 7 băieți. În cei 10 ani din 1935, Ranchi își lărgise obiectul de activitate. Acum se desfășoară activități manitare de către Misiunea Shyama Charan Lahiri Mahasaya .

Școala, sau Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya, are cursuri elementare și secundare. Interni sau externi, copiii primesc aici învățătura la alegerea lor. Comitete autonome de elevi se ocupă de diferite activități; eu descoperisem, de la începutul carierei mele de educator, că un elev încântat să-l înșele pe profesor se supune bucuros regulilor de disciplină elaborate de colegii lui. Întrucât eu n-am fost niciodată un elev model, simpatizam fanteziile lor.

Sporturile și jocurile, hocheiul și fotbalul erau bine cunoscute și încurajate. Elevii de la Ranchi cucereau adesea cupa în competițiile sportive, ceea ce le-a asigurat un mare renume. Sistemul *Yogoda* permite încărcarea mușchilor cu energie vitală printr-un simplu act de voință. Elevii învață de asemenea *asanas* (posturi corporale), scrimă, *lathi* (jocul cu bastoane) și jujitsu. Întrecerile sportive atrag mii de spectatori la Vidyalaya de la Kanchi. Educați să acorde primul ajutor, elevii de la Ranchi au oferit servicii prețioase în provincia lor în timpul foametei și a inundațiilor. Elevii lucrează în grădină și îngrijesc singuri de propriile lor plante.

Instruirea în hindi în școala primară este asigurată doar pentru *Kols*, *Santals* și *Mundas*, triburile aborigene ale provinciei. Clasele pentru fete sunt conduse în satele din apropiere.

Gloria școlii de la Ranchi constă în inițierea în *Kriya Yoga*. Băieții practică zilnic exercițiile spirituale; ei sunt învățați, prin cuvânt și prin exemplu, modestia, abnegația, onoarea, sinceritatea, explicându-li-se că acțiunile rele nu aduc decât suferință, pe când cele bune, o fericire durabilă. Răul poate fi comparat cu miera otrăvită, tentantă, dar mortală.

Arta de a învinge agitația fizică și mentală datorită tehnicilor de concentrare produce rezultate uimitoare; adesea, la Ranchi, poți vedea un băiat de 9-10 ani cufundat într-o imobilitate totală timp de o oră sau mai mult, cu privirea fixată pe ochiul spiritual. Imaginea acestor elevi de la Ranchi îmi vine în minte ori de câte ori văd elevi incapabili să stea liniștiți în timpul orelor de curs. ⁴⁰⁻⁴

Ranchi se găsește la 600 de metri deasupra nivelului mării: climatul este blând. Cele 10 ha fertile, cu un iaz, conțin una din cele mai frumoase livezi private din India: 500 de arbori fructiferi - de mango, guava, litchi, grapefruit, curmalii. Băieții își cresc propriile legume.

Biblioteca de la Ranchi conține numeroase reviste și aproape 1.000 de volume în engleză și bengali, daruri ale Orientului și Occidentului. Ea are o colecție din toate Scripturile din lume. Muzeul are secțiuni de arheologie, geologie, antropologie; eșantioanele provin, în cea mai mare parte, din călătoriile mele prin lumea atât de diversă, creată de Dumnezeu.

Spitalul și dispensarul Misiunii Lahiri Mahasaya, cu sucursalele sale din orașe îndepărtate, a dat deja asistență medicală gratuită la mai mult de 150.000 de oameni. Elevii de la Ranchi urmează cursuri de infirmerie, aducând servicii imense în timpul inundațiilor sau al foametei.

În livadă se găsește un templu închinat lui Shiva, cu o statuie a binecuvântatului Maestru Lahiri Mahasaya. Zilnic, sub bolta de mangotieri se țin orele de studiu a Scripturilor și se fac rugăciunile.

Există aproape peste tot sucursale ale învățământului secundar și yoghin de la Ranchi. Acestea sunt: Yogoda Sat-Sanga Vidyapith (Școală) pentru băieți la Lakhanpur, în Bihar (Bengalul de vest), Yogoda Sat-Sanga School (Școală secundară) și ashram, la Ejmalichak, în Midnapore, Bengal.

Un important Yogoda Math (ashram), dând spre Gange, a fost deschis în 1939 la Dakshineswar. La câțiva kilometri nord de Calcutta, acest nou

ashram oferă un adăpost plin de liniște orășenilor. Aici sunt primiți și vizitatorii occidentali, mai ales cei care aspiră să se dedice vieții spirituale. Societatea Yogoda Satsanga din India este în mod legal afiliată la centrul internațional, Self-Realization Fellowship din Los Angeles, California, S.U.A. Activitățile Yogoda Satsanga din India ⁴⁰⁻⁵ includ și publicarea unui trimestrial Yogoda Magazine și lecții bilunare prin corespondență. Lecțiile dau instrucțiuni detaliate asupra tehnicilor de energizare, concentrare și meditație ale Societății pentru Realizarea Sinelui. Practicile evlavioase constituie principalul domeniu al înaltelor practici de Kriya Yoga, care sunt predate în cursurile studenților avansați.

Este inutil să adaug că aceste activități educative, religioase și umanitare cer munca devotată a numeroși mentori și a diverși lucrători. Trec sub tăcere numele lor, prea numeroși pentru a fi citați, dar sunt din toată inima alături de ei. Inspirați de idealurile lui Lahiri Mahasaya, acești profesori au abandonat țelurile promise de lume, pentru a servi cu smerenie și a dăruii mult.

Dl. Wright s-a împrietenit cu elevii de la Ranchi: îmbrăcat cu un simplu *dhoti*, el a trăit un timp în mijlocul lor. La Ranchi, la Calcutta, la Serampore, la Bombay și peste tot, el a rămas fidelul meu secretar. Posedând un dar real de scriitor, a zugrăvit în culori vii în jurnalul său povestea călătoriei noastre. Într-o zi l-am întrebat:

"Dick, ce impresie ți-a făcut India?"

"O impresie de pace, a răspuns el gânditor. Aura ei caracteristică este pacea."

40-1: Ne-am întrerupt călătoria în Provinciile Centrale, la jumătatea traversării continentului, pentru a-l vedea pe Mahatma Gandhi la Wardha. Aceste zile sunt descrise în cap. 44.

40-2: Prafulla, cel care se găsea în apropierea Maestrului atunci când a apărut cobra (vezi cap. 12).

40-3: Literal "salutare completă", din rădăcina sanscrită *nam*, a saluta sau a te înclina în fața cuiva; și prefixul *pra*, complet. Un salut *pranam* se face în primul rând în fața călugărilor, prin ridicarea palmelor unite din dreptul inimii către frunte.

40-4: Antrenamentul mental prin tehnici de concentrare a produs în India, în fiecare generație, oameni cu o memorie fantastică. Domnul T. Vijayaraghavachari, în *Hindustan Times*, a descris testele la care sunt

supuși "oamenii-memorie" profesioniști în Madras. "Acești oameni sunt neobișnuit de erudiți în literatura sanscrită. Șezând în mijlocul unui public numeros, ei sunt evaluați după testul la care îi supun câțiva membri ai audienței, simultan.

Testul este așa: prima persoană sună dintr-un clopoțel, iar "omul-memorie" trebuie să rețină de câte ori a sunat. A doua persoană dictează de pe o hârtie un exercițiu lung de aritmetică, incluzând adunări, scăderi, înmulțiri și împărțiri. A treia recită din *Ramayana* sau *Mahabharata* mai multe poeme lungi, care trebuie reținute; a patra îi cere să compună versuri în metru impus pe un subiect dat, fiecare vers trebuind să se termine cu un anumit cuvânt. A cincea și a șasea persoană vor avea o dispută teologică, al cărei conținut trebuie citat exact în ordinea în care cei doi au vorbit, iar a șaptea persoană va răsuci o roată ale cărei rotații trebuie numărate. Expertul în tainele memoriei trebuie să realizeze toate aceste sarcini simultan, doar mental, fără hârtie sau creion. Solicitarea este teribilă. Oamenii invidioși ar putea desconsidera aceste eforturi, presupunând fără temei că este doar un exercițiu al funcțiilor inferioare ale creierului. Totuși, nu este doar o chestiune de memorie, ci factorul cel mai important este intensă concentrare a minții."

40-5: "*Yogoda*" este derivat din *yoga*, uniune, armonie, echilibru; și *da*, cel care împarte. "*Satsanga*" este compus din *sat*, adevăr și *sanga*, prietenie. "*Yogoda*" este un cuvânt inventat de Paramahansa Yogananda în 1916, când a descoperit principiile reîncărcării corpului uman cu energie de la sursa cosmică.

Sri Yukteswar a numit organizația sa Satsanga (prietenia cu Adevărul); discipolul său Paramahansaji evident a dorit să păstreze acest nume.

Societatea de Yoga Satsanga din India este o instituție non-profit, proiectată să existe perpetuu. Sub acest nume Yoganandaji a încorporat munca și fundațiile sale în India, care acum sunt administrate de un Consiliu Directorial la Yogoda Math, în Dakshineswar, Bengalul de vest. Multe centre de meditație YSS apar acum în numeroase părți ale Indiei.

În Occident, Yoganandaji a transformat numele societății în engleză, încorporând munca sa acolo ca Self-Realization Fellowship. Sri Daya Mata a fost președinte din 1955 al ambelor societăți: Y.S.S. din India și al S.R.F. din S.U.A.

CAPITOLUL: 41

O poveste de dragoste în India meridională

"Dick, ești primul occidental care a reușit să pătrundă în acest sanctuar. Mulți alții au încercat zadarnic."

După ce mi-am terminat fraza, Dl. Wright a părut șocat, apoi flatat. Tocmai părăsisem superbul templu de la Chamundi, ridicat pe înălțimile care domină Mysore, în India de sud. Ne închinaserăm în fața altarului de aur și de argint al zeiței Chamundi, divinitatea tutelară a familiei Maharajahului care domnea în prezent.

"În amintirea onoarei pe care mi-ați făcut-o, zise Dl. Wright aranjând cu grijă niște petale de trandafir, voi păstra veșnic aceste petale stropite cu apă sfințită."

Amândoi ⁴¹⁻¹eram oaspeți ai districtului Mysore, în acel noiembrie 1935. Maharajahul, M.S. Sri Krishnaraja Wadiyar IV, este un model de prinț cu dăruire inteligentă față de poporul său. Un hindus pios, Maharajahul a împuternicit un mahomedan, abilul Mirza Ismail, ca prim ministru. Reprezentanții populari ai celor 7 milioane de locuitori din Mysore sunt convocați în două Camere legislative.

Moștenitorul Maharajahului, M.S. Yuvaraja Sri Kantheerava Narasimharaja Wadiyar, ne invitase, pe secretarul meu și pe mine, să petrecem o vacanță în ținutul său progresist. În cursul ultimelor 15 zile vorbisem în fața a mii de cetățeni din Mysore. Conferințele au avut loc la: Primărie, colegiul Maharajahului și Școala de medicină a Universității din Mysore; trei alte discursuri au fost pronunțate la Bangalore, la Liceul Național, la Colegiul intermediar și la Primăria din Chetty. Peste tot am fost salutat cu aplauze, mai ales când am vorbit despre beneficiile care ar putea rezulta dintr-un schimb cultural între Orient și Occident.

Spre sfârșitul șederii noastre, ne-am putut bucura de pacea și liniștea tropicelor. Iată un extras din jurnalul secretarului meu asupra frumuseților din Mysore:

"Orezării de un verde strălucitor, întrerupte de plantații de trestie de zahăr, erau cuibărite la poalele înălțimilor stâncoase împodobite de smaraldul pietrelor negre: toată această feerie de culori este amplificată la amurg de dispariția subită a soarelui în spatele colinelor.

Ești răpit de extaz în fața tabloului, strălucind de culori roșu-aprins mereu schimbătoare, pe care îl poți vedea la crepuscul. Numai Dumnezeu oate crea culori atât de vii, vibrând de viață, inimitabile de pictorul cel mai abil. Căci Dumnezeu își înmoaie pensula în lumină; el pune aici o tușă roșie, alta colo și fondul trece gradat în portocaliu. Deodată, cu o rază împurpurată el

însângerează norii, răspândind un firisor de sânge care-și face progresiv apariția. Și acest joc sublim se repetă etern, dimineața și seara. Splendoarea crepusculului Indiei este inegalabilă; ai crede că Dumnezeu a luat toate culorile paletei sale pentru a le proiecta pe cer într-un caleidoscop strălucitor.

Trebuie să povestesc minunata vizită la marele baraj hidroenergetic Krishnaraja Sagar Dam ⁴¹⁻², ridicat la 20 de kilometri de orașul Mysore. Yoganandaji și cu mine am luat un microbuz și am plecat pe drumul prăfuit în momentul în care soarele, semănând cu o roșie prea coaptă, atinsese linia orizontului.

Drumul nostru trecea prin orezării, prin plantații de cocotieri cu frunzele de două ori mai stufoase decât în junglă. În fine, după o colină, am văzut un imens lac artificial în care se oglindeau stele și palmieri, înconjurat de grădini în terase; deasupra barajului strălucesc lămpi electrice; în jos, razele multicolore se joacă cu apele, pictându-le în culori vii: albastru, verde, roșu sau galben. Spectacolul este cu atât mai uimitor întrucât această minune a tehnicii se ridică în mijlocul orezăriilor cultivate după metode străvechi. De altfel, țăranii din acele sate ne-au făcut o primire atât de călduroasă, încât mă temeam că Yogananda va renunța să se întoarcă în America.

Mai târziu, Yuvaraja ne-a invitat la palatul său de vară și eu am avut pentru prima dată prilejul de a călări un elefant. M-am urcat pe o scară până la *howdah*, un fel de cușcă semănând cu o cutie umplută cu perne de mătase. A fost o călătorie cu peripeții; mă țineam cât puteam de bine pentru a nu cădea."

India meridională este bogată în vestigii istorice și are un farmec particular greu de descris. La nord de statul Mysore se află cea mai mare provincie a Indiei, Hyderabad, platou pitoresc erodat de puternicul râu Godavari. Istoria provinciei Hyderabad este lungă și importantă; începută acum aproximativ 3000 de ani sub dinastia Andhra, ea se continuă până la dinastiile hinduse, spre 1294 D.C., dată la care provincia a căzut sub stăpânirea prinților musulmani, care domnesc acolo până în zilele noastre.

În provincia Hyderabad se află unele dintre cele mai frumoase monumente de artă hindusă: grottele de la Ellora și de la Ajanta. Kailasa din Ellora, mare templu monolit, are basoreliefuri cu oameni, zei și animale de proporții colosale, demne de un Michelangelo. Ținutul Ajanta are cinci catedrale și douăzeci și cinci mănăstiri tăiate direct în stâncă, îmbodobite cu fresce.

Orașul Hyderabad are Universitatea Osmania și importanta moschee Mecca Masjid unde se pot ruga până la zece mii de musulmani.

Statul Mysore este și el foarte pitoresc; situat la altitudinea de 900 m, abundă în păduri tropicale dese în care trăiesc elefanți, bizoni, urși, tigri și pantere. Cele două orașe principale, Bangalore și Mysore sunt curate, primitive, dotate cu parcuri și grădini publice.

Arhitectura și sculptura Indiei au atins perfecțiunea în sec. XI-XV, sub regii hinduși. Templul de la Belur, capodoperă a sec. XI, terminat sub regele Vishnuvardhana, este o minune atât prin delicatețea detaliilor, cât și prin exuberanța concepției.

Ruinele scoase la lumină în Mysore, datând din sec. III î.C. perpetuează memoria regelui Asoka, care s-a urcat pe tronul dinastiei Maurya care domnea atunci; imperiul lui conținea aproape toată India actuală, Afganistanul și Balucistanul. Ilustrul împărat, despre care istoricii occidentali cred că a fost un suveran incomparabil, a construit un monument comemorativ purtând maxime următoare: "Această inscripție religioasă a fost gravată pentru ca urmașii mei să nu creadă în necesitatea unor noi cuceriri; ei să știe că ceea ce este cucerit cu sabia nu merită numele de cucerire, ci este doar distrugere și violență; ei ar trebui să considere drept cucerire adevărată cea spirituală. Asemenea cuceriri au valoare atât în lumea aceasta cât și în cealaltă".

Împreună cu companionii mei, am pozat în fața "visului din marmură", Taj Mahal din Agra.

Swami Sri Yukteshwar și cu mine,
la o procesiune religioasă, Calcutta 1935

Asoka era copilul cel mai mare al lui Chandragupta Maurya (cunoscut de greci sub numele de Sandrocottus) care, în tinerețea sa, l-a întâlnit pe Alexandru cel Mare. Mai târziu, Chandragupta a distrus garnizoanele macedonene din India, a înfruntat în Punjab armata greacă de invazie comandată de Seleucus și l-a primit apoi la curtea sa de la Pataliputra, pe ambasadorul grec, Megasthenes.

În anul 298 î.C. victoriosul Chandragupta a renunțat la domnia asupra Indiei în favoarea fiului său. Călătorind spre sudul Indiei, Chandragupta și-a petrecut ultimii 12 ani din viață ca ascet, în căutarea realizării Sinelui într-o peșteră din Sravanabelagola, astăzi un sanctuar în Mysore. Aceeași regiune adăpostește cea mai mare statuie din lume, sculptată într-o stâncă

imensă de către jainiști în anul 983 d.C. în onoarea înțeleptului Gomateswara.

Istoricii greci sau de alte naționalități care l-au însoțit pe Alexandru în expediția sa în India, ne-au lăsat povești curioase. Narațiunile lui Arrian, Diodor, Plutarh și Strabon, care au fost traduse în engleză de Dr. J. W. McCrindle ⁴¹⁻³ aruncă o nouă lumină asupra Indiei antice. Latura cea mai admirabilă a nenorocitei expediții a lui Alexandru în India constă în interesul marelui cuceritor față de filosofii, *yoghinii* și oamenii sfinți care îl primeau uneori în societatea lor. La puțin timp după intrarea lui în Taxila, în nordul Indiei, Alexandru a trimis un mesager, Onesikritos (discipol al școlii lui Diogene), la locuința înțeleptului hindus Dandamis, un mare *sannyasin* din Taxila.

"Ascultă, o Maestru al Brahminilor!", spuse Onesikritos, după ce Dandamis și-a făcut apariția. "Fiul lui Zeus cel atotputernic, Alexandru, Domn suveran al tuturor oamenilor, îți cere să vii la el. Dacă accepți, vei fi recompensat cu mărinimie, dar dacă refuzi, ți se va tăia capul!"

Primind cu calm această invitație forțată, yoghinul nici măcar n-a catadixit să-și ridice capul de pe culcușul lui de frunze.

"Și eu sunt fiu al lui Zeus, presupunând că Alexandru este", a răspuns înțeleptul. "Eu n-am nevoie de nimic din ce-i aparține lui Alexandru, căci eu sunt satisfăcut cu ceea ce posed, în timp ce el parcurge pământul și marea fără nici un profit și nu pune niciodată capăt peregrinărilor sale.

Du-te și spune-i lui Alexandru că Dumnezeu, Regele Suprem, nu face niciodată rău nimănui și că el a creat lumina, pacea, viața, apa, corpul și sufletele umane. El primește la sine pe orice om pe care moartea îl eliberează și nu este niciodată supus bolilor. Doar El este Dumnezeul pe care îl ador și Lui îi sunt străine războaiele. Alexandru nu este zeu pentru că el trebuie să moară", a urmat înțeleptul cu seninătate; "Cum ar putea el să fie stăpânul lumii cât timp nu și-a găsit un loc pe tronul stăpânirii de sine? El nici n-a pătruns viu în Hades și nici nu cunoaște drumul Soarelui după ce apune, iar națiunile de la granițe nici nu au auzit de numele său!"

Niciodată o insultă atât de sângeroasă nu mai ofensase urechile "stăpânului lumii"! După ce a spus cele de mai sus, înțeleptul a adăugat ironic: "Dacă cuceririle lui Alexandru nu-i ajung, atunci el să traverseze Gangele; va găsi aici o provincie capabilă să-i hrănească pe toți oamenii lui, dacă țara situată pe această parte a râului i se pare prea pietroasă. ⁴¹⁻⁴

Află, de asemenea, că tot ceea ce îmi oferă Alexandru, toate recompensele pe care mi le promite el, nu-mi sunt de nici un folos", continuă Dandamis. "Lucrurile pe care eu le apreciez și găsesc că au cu adevărat valoare, sunt aceste frunze din care este făcută locuința mea, aceste plante care îmi dau hrana zilnică, această apă de care am nevoie pentru a-mi potoli setea. Toate celelalte lucruri pe care le doresc oamenii sunt nefaste și nu le aduc celor care le acumulează decât ruine și dezolare și, în plus, existența devine mult prea încărcată. Cât despre mine, culcat direct pe frunzele pădurii, mă pot bucura de un somn liniștit, neavând nimic la care să țin. Pământul hrănitor îmi acoperă trebuințele. Eu merg unde îmi place și nimic nu mă poate supăra.

Chiar dacă Alexandru îmi taie capul, el nu-mi va putea distruge spiritul. Gura mea va tăce și corpul meu, ca o îmbrăcăminte uzată, se va odihni pe acest pământ din care a fost făcut. Eu însumi, redevenit Spirit, mă voi ridica spre Dumnezeu care ne-a închis într-un corp fizic pentru a ne supune ordinelor Sale și noi toți va trebui să dăm seama în fața lui Dumnezeu de faptele noastre din această viață, pentru că el este Judecătorul nostru Suprem și strigătele oprimatului constituie pedeapsa opresorului.

Alexandru va continua să-i sperie cu amenințările lui pe cei care sunt mânați de setea de aur sau de frica morții. Împotriva *brahminilor* armele lui nu au nici o putere; noi nu iubim aurul și nici nu ne temem să murim. Du-te și spune-i lui Alexandru: Dandamis nu are nevoie de nimic din ceea ce îți aparține; de aceea el nu vine la tine și dacă tu vrei ceva de la Dandamis, vino la el tu însuși."

Alexandru a ascultat cu atenție mesajul yoghinului transmis de Onesikritos și s-a simțit mai mult ca oricând dispus să-l contemple pe Dandamis care, deși bătrân și fără haine, era singurul potrivit pe care marele cuceritor nu l-a putut învinge.

Alexandru a invitat la Taxila numeroși asceți și brahmini renumiți pentru priceperea lor în controversile filosofice. Plutarh povestește aceste discuții; Alexandru însuși este cel care pune întrebările:

-Care sunt mai numeroși, cei vii sau cei morți?

-Cei vii, pentru că cei morți nu există.

-Cele mai mari animale trăiesc în mare sau pe pământ?

-Pe pământ, pentru că marea nu este decât o parte a pământului.

- Care animal este cel mai primejdios?
- Cel cu care omul nu s-a familiarizat încă (omul se teme de necunoscut).
- Noaptea a precedat ziua sau invers?
- Ziua a fost anterioară cu o zi nopții. Aceasta l-a surprins pe Alexandru și brahminul adăugă: - La așa întrebare imposibilă, așa răspuns imposibil.
- Ce trebuie să faci pentru ca toată lumea să te iubească?
- Un om se face iubit dacă el are o mare putere și totuși nu se face temut, a fost unul din răspunsuri. Al doilea a fost mai simplu: -Să iubești la rândul tău.
- Cum poate un om să devină zeu? ⁴¹⁻⁵
- Făcând ceea ce îi este imposibil oricărui alt om să facă.
- Dintre viață și moarte, care este mai puternică?
- Viața, pentru că ea suportă atâtea rele.

Alexandru a reușit să aducă din India, ca învățător al său, pe un adevărat yoghin Kalyana, Swami Sphines, pe care grecii l-au numit Kalanos deoarece sfântul, care îl adora pe Dumnezeu sub aspectul zeiței Kali, primea pe oricine se apropia de el pronunțând numele zeiței.

Kalanos l-a urmat pe Alexandru în Persia. Într-o zi, la Susa în Persia, Kalanos, care era deja foarte bătrân, și-a dat sufletul urcându-se pe un rug funebru în fața întregii armate macedonene. Istoricii relatează uimirea soldaților la vederea yoghinului care, în ciuda suferinței și a morții, a rămas absolut nemișcat în mijlocul flăcărilor care îi consumau trupul. Înainte de incinerare, Kalanos își îmbrățișase toți prietenii, dar s-a abținut să-și ia adio de la Alexandru, căruia i-a spus pur și simplu:

"Te voi revedea în curând la Babilon."

Alexandru a părăsit Persia și a murit în curând la Babilon. Cuvintele gurului său însemnau deci că el va fi prezent lângă Alexandru în viață și în moarte.

Istoricii greci au zugrăvit în culori vii societatea indiană din timpurile lor. "Legile Indiei, spune Arrian, protejează poporul și ordonă ca nimeni să nu

fie sclavul altuia, ci să se bucure el însuși de libertate și să o respecte pe a celorlalți căci, gândesc ei, cei care au învățat să nu-și asuprească aproapele, își ameliorează propria lor soartă și vor fi feriți de vicisitudinile sociale obișnuite" ⁴¹⁻⁶ .

"Hindușii, afirmă un alt text, nu cunosc camătă, nici nu știu cum să împrumute. Este contrar practicii stabilite de a nu face rău altuia; de aceea hindușii nu stabilesc contracte, nici nu cer garanții." Bolnavii sunt îngrijiți prin mijloace simple și naturale. Vindecările se realizează "mai degrabă printr-un regim alimentar corespunzător decât prin medicamente, printre care cele mai apreciate sunt unguentele și plasturii. Toate celelalte remedii au reputația că sunt nefaste într-o mare măsură". Numai *Kshatriyas* sau războinicii participă la război. "Nici un dușman nu-l va ataca pe un cap de familie aflat la muncă pe pământul său, căci oamenii din această clasă sunt considerați de utilitate publică și protejați. Pământul astfel protejat de ravagii dă recolte bogate și furnizează locuitorilor tot ceea ce este necesar pentru a face viața plăcută." ⁴¹⁻⁷

Nenumăratele sanctuare religioase de la Mysore perpetuează memoria marilor sfinți ai Indiei meridionale. Unul din acești maestri, Thayumanavar, ne-a lăsat un poem instructiv:

Tu poți stăpâni un elefant turbat;
Tu poți închide gura ursului și tigrlui;
Tu poți încăleca un leu;
Te poți juca cu o cobră;
Alchimia îți permite să-ți prelungești viața;
Tu poți parcurge lumea incognito;
Tu poți să faci supuși din zei;
Tu îți poți păstra veșnic tinerețea;
Tu poți merge pe ape, supraviețui în foc;
Dar controlul minții este mult mai valoros și mai dificil de obținut!

În Travancore, o bogată și fertilă provincie din sudul extrem al Indiei, unde tot traficul se face pe râuri și pe canale, Maharajahul își asumă în fiecare an obligația strămoșească de a ispăși răul făcut într-un trecut îndepărtat prin anexiunea armată a micilor state vecine. Anual, timp de 56 de zile, se duce la templu de 3 ori pe zi pentru a asculta slujbele vedice; iluminarea templului sau *lakshadipam* cu mii de focuri încoronează ceremonia.

Marele legislator hindus Manu ⁴¹⁻⁸ a subliniat datoriile unui rege: "Să ofere din abundență posibilități de confort, precum Indra (domnul zeilor); să colecteze taxele blând și imperceptibil precum soarele obține vapori din apă; să intre în viața supușilor săi precum vântul care merge oriunde; să împartă dreptatea tuturor precum Yama (zeul morții); să prindă

răufăcătorii în laț precum Varuna (zeitatea vedică a cerului și vântului); să-i mulțumească pe toți precum Luna; să-i ajute pe toți precum zeița mamă a Pământului."

"În război, un rege să nu lupte cu arme otrăvite sau cu foc, nici să ucidă luptători slabi sau nepregătiți sau fără arme, nici oameni ce se tem sau care se roagă pentru protecție sau care fug. Războiul nu trebuie folosit decât în ultimă instanță, căci întotdeauna rezultatele războiului sunt îndoilenice."

Prezidența (împărțire administrativă în India) de Madras, pe coasta de sud-est a Indiei, conține marele oraș martir Madras și Conjeeveram, "Orașul de Aur", vechea capitală a dinastiei Pallava care a domnit la începutul erei Creștine. În moderna Prezidența a Madrasului, ideea nonviolentei lui Mahatma Gandhi a făcut mari progrese; "pălăriile Gandhi" albe sunt văzute peste tot. În sud, Mahatma a realizat importante reforme în favoarea săracilor ca și a tuturor castelor în general.

La origine, sistemul castelor definit de Manu, marele legislator, era admirabil. A văzut că, prin funcțiile lor, oamenii se divid în patru grupe principale: - cei care servesc societatea prin munca fizică (Sudras); - cei care o servesc prin minte, agricultură, comerț, viață de afaceri în general (Vaisyas); - cei care au talente administrative, executive și care protejează - conducători și războinici (Kshatriyas); - cei a căror natură este contemplativă, inspirată spiritual și inspiratoare (Brahmini). "Nici nașterea, nici căsătoria, nici erudiția, nici noblețea nu dovedesc că un om este născut de două ori (adică brahmin), afirmă Mahabharata - numai caracterul și comportarea pot decide aceasta." ⁴¹⁻⁹ Manu instruește societatea să-i onoreze pe membrii săi care posedă înțelepciune, virtute, blândete, vârstă și în ultimul rând, bogăție. În India vedică, bogații cu inima de piatră sunt obiect de dispreț. Oamenii care au o mare bogăție și sunt lipsiți de generozitate li se dă un statut inferior în societate.

Dar, în decursul secolelor, sistemul castelor a luat forme ereditare care nu au mai corespuns concepției originale și a dat naștere la abuzuri. De aceea, reforme sociale ca cea din 1947 aparținând lui Ghandi câștigă adepți din ce în ce mai mulți în India modernă, restabilind vechea concepție de castă bazată pe valoarea individuală și nu pe naștere. Fiecare națiune are propria ei karma de nedreptate socială pe care trebuie să o ardă; India, cu spiritul ei suplu și în același timp stabil, s-a arătat demnă de reforma castelor.

Excursia noastră în India meridională era atât de fascinantă, dar din păcate nu mai aveam timp. Trebuia să țin un discurs la ședința de închidere a Congresului indian de filosofie, la Universitatea din Calcutta. Înainte de a-mi termina vizita în provincia Mysore, am avut o discuție cu Sir C. V.

Raman, președintele Academiei Indiene de Științe. Eminentul fizician a primit în 1930 premiul Nobel pentru descoperirile sale din domeniul fenomenelor de difuzie a luminii, cunoscute sub numele de "Efectul Raman".

După ce, cu regret, ne-am luat rămas bun de la prietenii din Madras, am plecat din nou spre nord. Pe drum ne-am oprit la micul sanctuar dedicat memoriei brahmanului Sadasiva ⁴¹⁻¹⁰, care a trăit în sec. XVIII și a cărui viață a fost plină de miracole. Sanctuarul cel mai important de la Nerur, ridicat de Raja de Pudukkottai, este un loc de pelerinaj, martor a numeroase vindecări miraculoase. Conducătorii Pudukkottai au teaurizat ca sacre instrucțiunile religioase pe care Sadasiva le-a scris în 1750 pentru a-l îndruma pe prințul domnitor.

Țăranii din India meridională conservă până în zilele noastre tradițiile uimitoarelor minuni făcute de Sadasiva. Odată, cufundat în *samadhi* pe malul râului Kaveri, Sadasiva a fost luat de o revărsare bruscă. Câteva săptămâni mai târziu, i-au descoperit corpul cufundat într-un strat de pământ. De îndată ce lopata unui țăran i-a lovit corpul, sfântul s-a ridicat și a plecat.

Sadasiva a devenit un *muni* (sfânt ce nu vorbea niciodată) după ce gurul său i-a reproșat o discuție reprobatoare cu un învățat Vedanta mai în vârstă. "Când vei învăța tu, un tânăr, să-ți ții gura?", a remarcat gurul său. "Cu binecuvântarea ta, chiar din această clipă."

Gurul lui Sadasiva era Swami Sri Paramasivendra Saraswati, autorul lui Daharavidya Prakasika și a unui comentariu profund despre Uttara Gita. Anumiți oameni l-au reprobat căci Sadasiva, cel "intoxicat" de Dumnezeu, a fost adesea văzut dansând "fără decor" pe străzi; au mers cu plângerile lor la învățatul său guru. "Maestre" declarau ei, "Sadasiva nu este mai bun ca un nebun!". Dar Paramasivendra a zâmbit plin de bucurie: "Oh!" exclamă el, "numai de-ar fi și toți ceilalți la fel de nebuni!"

Viața lui Sadasiva a fost marcată de multe manifestări stranii și minunate ale Mâinii Dreptății. Atât de multă nedreptate pare să existe în lume; dar credincioșii, cei dăruți lui Dumnezeu pot certifica nenumărate ocazii ale dreptății Lui imediate. Într-o noapte, Sadasiva aflat în *samadhi* se opri în apropierea grânarului unui gospodar bogat. Trei servitori, crezând că este un hoț, au ridicat ciomegele pentru a-l lovi pe sfânt, dar brațele lor au fost imobilizate. Asemenea statuilor, ei au rămas cu brațele ridicate până în zori, când Sadasiva a plecat.

Cu o altă ocazie, marele Maestru pe când trecea pe stradă a fost obligat cu asprime de către un șef de echipă să-i ajute să care, împreună cu alți lucrători, combustibil. În tăcere, Sfântul a cărat cu umilință povara sa până la destinația cerută și acolo a așezat încărcătura pe un pilon uriaș. Întregul vas cu combustibil a izbucnit în flăcări.

Sadasiva, asemeni lui Swami Trailanga, umbla dezbrăcat. Într-o dimineață, yoghinul intră gol în cortul unui șef musulman. Femeile au tipat alarmate, războinicul musulman și-a scos sabia și l-a lovit pe Sadasiva tăindu-i un braț. Maestrul s-a îndepărtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cuprins de remușcări, musulmanul a luat brațul și a alergat după sfânt; acesta luă liniștit brațul și-l puse pe ciotul care sângera, rana dispărând imediat fără să lase nici o cicatrice. Când războinicul i-a cerut umil să-i fie conducător spiritual, Sadasiva a scris cu degetul pe nisip:

"Dacă nu vei face numai ce vrei, vei putea face ceea ce-ți place".

Musulmanul, cuprins de extaz, a înțeles că acest precept paradoxal înseamnă că trebuie să-ți câștigi libertatea spirituală reușind să-ți controlezi egoul. Atât de mare a fost impactul spiritual al acestor cuvinte, încât războinicul a devenit un discipol devotat; el nu a mai cunoscut obsesiile de dinainte.

Niște copii din sat și-au exprimat într-o zi, în prezența lui Sadasiva, dorința de a asista la un festival religios la Madura, un oraș aflat la circa 240 km distanță. Yoghinul le-a făcut semn copiilor să-l atingă. Într-o clipă, întregul grup era la Madura, entuziasmat să se amestece printre miile de pelerini. După câteva ore yoghinul i-a dus din nou acasă prin același procedeu miraculos de transport. Părinții uimiți ascultau descrierea procesiunilor, a imaginilor sfinte, remarcând faptul că mai mulți copii aveau pachete cu dulciuri de la Madura.

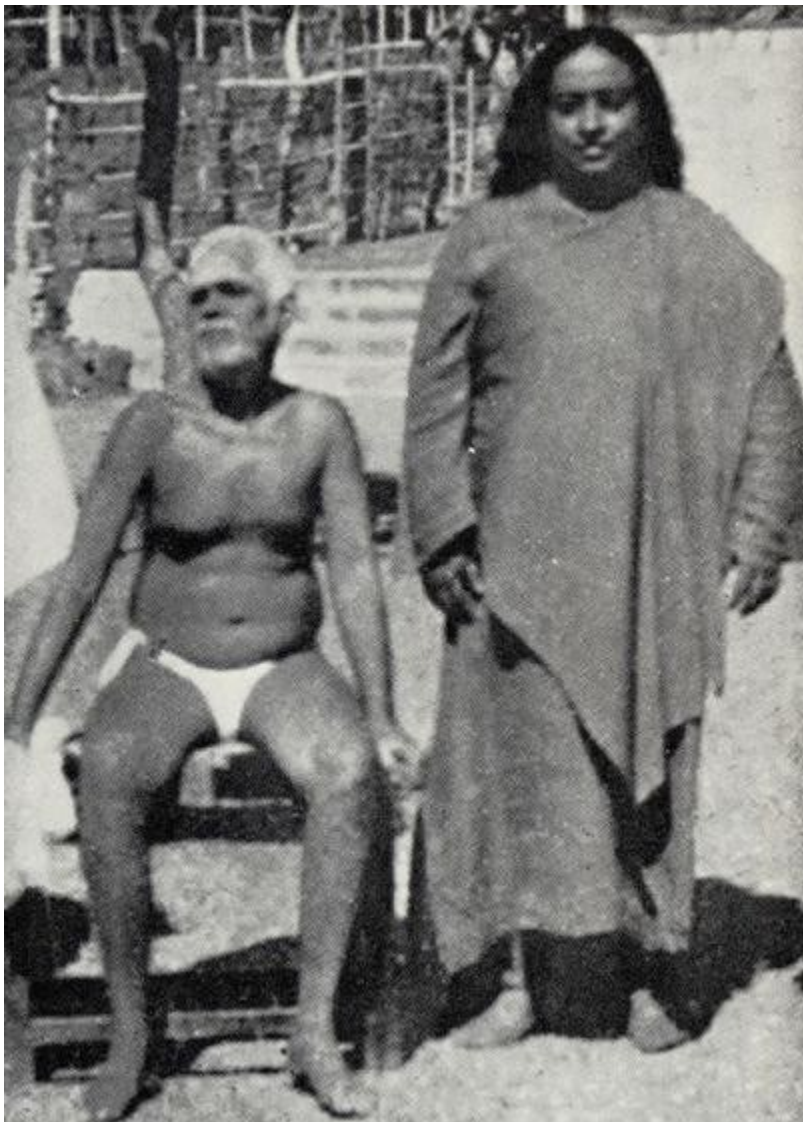
Un tânăr sceptic a râs de această poveste. A doua zi el l-a abordat pe Sadasiva:

"Maestre, zise el prefăcându-se mâhnit, aș fi vrut atât de mult să asist la festival, împreună cu ceilalți copii."

Sfântul a fost de acord; tânărul se găsi în mulțimea oamenilor din acel oraș îndepărtat. Cât despre aducerea înapoi, sfântul nu mai fu de găsit; a trebuit deci ca neîncredătorul să se întoarcă pe jos cei 240 km.

Înainte de a părăsi India de Sud, dl. Wright și cu mine am fost în pelerinaj la Arunachala, în apropiere de Tiruvannmalai pentru a-l întâlni pe Sri

Ramana Maharishi. La ashramul său, înțeleptul ne-a întâmpinat cu afecțiune și ne-a arătat un teanc de reviste East-West. În timpul petrecut acolo împreună cu el și discipolii săi, Maestrul a fost în cea mai mare parte tăcut, fața sa blândă radiind iubire divină și înțelepciune.

Alături de Ramana Maharishi

Pentru a ajuta omenirea să-și regăsească starea uitată a Perfecțiunii, Sri Ramana ne învață să ne întrebăm constant: "Cine sunt eu?" - Marea întrebare. Respingând cu severitate toate celelalte gânduri, discipolul pătrunde tot mai profund și mai profund în adevăratul Sine, celelalte gânduri rătăcitoare încetând treptat să mai apară. Acest *Rishi* iluminat din Sudul Indiei a scris:

Dualitățile și trinitățile, față de ceva, ne leagă.
Fără suport, ele nu apar nicicând;
Acel suport fiind căutat, ele pier și cad.
Căci este Adevărul. Care nu se clatină niciodată.

41-1: Domnișoara Bletch rămăsese în Calcutta împreună cu rudele mele.

41-2: Baraj de irigație construit în 1930 pentru a servi ținutul din jurul orașului Mysore, care este recunoscut pentru mătășurile, săpunurile și uleiul de lemn de santal.

41-3: Șase volume despre *Ancient India* (Calcutta, 1879, retipărită în 1927).

41-4: Nici Alexandru, nici vreunul din generalii săi nu au traversat vreodată Gangele. Găsind o rezistență hotărâtă în nord-est, armata macedoneană a refuzat să pătrundă mai departe; Alexandru a fost forțat să părăsească India. Au urmat alte cuceriri în Persia.

41-5: Din această întrebare putem presupune că "fiul lui Zeus" se îndoia din când în când că ar fi atins deja perfecțiunea.

41-6: Toți observatorii greci menționează absența sclaviei în India, obicei absolut contrar celor existente în Grecia.

41-7: *Creative India* de prof. Benoy Kumar Sarkar ne prezintă un tablou cuprinzător al achizițiilor moderne și antice ale Indiei și al valorilor distinctive din economie, știință, politică, literatură, artă și filosofie socială. (Lahore: Motilal Banarsi Dass, Publishers, 1937). Alt volum recomandat este *Indian Culture Through the Ages* (Cultura indiană de-a lungul secolelor), de S. V. Venatesvara (New York: Longmans, Green & Co.)

41-8: Manu este legiuitorul universal; nu doar pentru societatea hindusă, ci pentru întreaga lume. Toate sistemele care ordonează viața socială și chiar justiția sunt modelate după Manu. Nietzsche l-a omagiat astfel: "Nu cunosc nici o altă carte în care să se spună atâtea lucruri delicate și amabile unei femei, ca în *Cartea Legii a lui Manu*; acei sfinți antici au un fel de a fi galanți cu femeile care probabil nu poate fi egalat... o muncă intelectuală superioară incomparabilă... umplută cu valori nobile, cu un sentiment al perfecțiunii, cu o afirmare a vieții, și un sentiment triumfător de bună-dispoziție legat de sine și de viață; asupra întregii cărți tronează soarele."

41-9: "Includerea într-una din cele patru caste nu depinde de nașterea omului, ci doar de capacitățile sale native, demonstrate prin scopul pe care și-a propus să-l atingă în viață.", scrie Tara Mata în *East-West* din

ianuarie 1935. "Acest scop poate fi: (1) *kama*, dorință, activitatea vieții simțurilor (stadiul *Sudra*), (2) *artha*, câștig, reușită dar controlându-și dorințele (stadiul *Vaisya*), (3) *dharma*, autodisciplină, viața responsabilității și a acțiunilor corecte (stadiul *Kshatriya*), (4) *moksha*, eliberarea, viața spirituală și învățătura religioasă (stadiul *Brahmin*). Aceste patru caste oferă servicii umanității prin (1) corp, (2) minte, (3) voință, (4) Spirit

"Aceste patru stadii își au corespondența în *gunas*-urile eterne sau calitățile naturii, *tamas*, *rajas* și *sattva*: obstrucție, activitate și expansiune; sau masă, energie și inteligență. Cele patru caste naturale sunt marcate de *gunas* astfel (1) *tamas* (ignoranță), (2) *tamas-rajas* (amestecul ignoranței și activității), (3) *rajas-sattva* (amestecul activității corecte și iluminării), (4) *sattva* (iluminarea). Astfel, natura fiecărui bărbat dintr-o castă este marcată de predominanța în el însuși a unuia sau două *gunas*. Desigur, toate ființele umane posedă toate cele trei *gunas* în proporții diferite. Voința *gurului* va fi capabilă să determine casta unui om sau stadiul său de evoluție."

"Într-o anumită măsură, toate rasele și națiile observă în practică, dacă nu în teorie, trăsăturile castelor. Acolo unde se face mare caz de așa-numita libertate, mai ales în căsătoriile dintre extremele castelor naturale, rasa se slăbește, având tendințe spre dispariție. *Purana Samhita* compara odraslele unor asemenea uniuni cu hibridii sterili, cum ar fi catârul, cel ce este incapabil să-și propage specia sa pe mai departe. Speciile artificiale sunt eventual eliminate. Istoria ne oferă numeroase dovezi a unor mari rase care nu mai au reprezentanți în viață. Sistemul castelor din India este garantat de către cei mai profunzi gânditori ai ei cu păstrarea purității rasei și cu parcurgerea certă a mileniilor de vicisitudini, în timp ce multe alte rase antice au dispărut în uitare."

41-10: Titlul său anterior era Swami Sri Sadasivendra Saraswati, sub care și-a scris cărțile (comentarii la *Brahma Sutras* și *Yoga Sutras* ale lui Patanjali). El este foarte apreciat de către filosofi moderni ai Indiei. Ultimul Shankaracharya din Sringeri Math, Mysore, Sfinția Sa Sri Chandrasekhara Swaminah Bharati, a scris o *Odă* dedicată lui Sadasiva.

CAPITOLUL: 42

Ultimele zile cu Guru-l meu

"Guruji, ce bine îmi pare că ești singur în această dimineață!" Tocmai sosisem la ashramul de la Serampore, încărcat cu fructe și trandafiri. Sri Yukteswar mă privea cu blândețe.

"Ce întrebare vrei să-mi pui?" Ochii lui priveau împrejur ca și cum ar fi căutat o scăpare.

"Guruji, am sosit la tine pe când eram un școlar; acum sunt un bărbat matur cu câteva șuvițe de păr alb! De la început m-ai copleșit cu afecțiunea ta tăcută dar, doar o singură dată, chiar în ziua întâlnirii noastre mi-ai spus că mă iubești!" Privirea mea a devenit rugătoare.

Maestrul a plecat capul. "Yogananda, trebuie să acopăr cu o expresie verbală rece caldul și tăcutul sentiment, cel mai bine păzit de inimă?"

"Maestre, știu că mă iubești, dar urechile mele muritoare doresc să o audă din propria ta gură."

"Fie după dorința ta! Cât am fost căsătorit am dorit foarte mult să am un fiu pe care să-l instruiesc în yoga. Când tu ai intrat în viața mea, dorința mi-a fost îndeplinită; în tine eu îmi găsisem un fiu!" Două lacrimi au apărut în ochii lui Sri Yukteswar: "Yogananda, eu te iubesc întotdeauna!"

"Răspunsul tău îmi deschide ușa raiului!" am exclamat eu ușurat. Adesea tăcerea lui mă uimea. Știind că e un caracter flegmatic și stăpân pe sine, mă temeam totuși să nu fi greșit cu ceva. Natura lui ciudată, indescifrabilă în ochii lumii, ale cărei valori nu mai au sens pentru el, nu se lăsa niciodată ușor de ghicit.

Câteva zile mai târziu, am luat cuvântul în fața unui auditoriu numeros la Albert Hall din Calcutta și Sri Yukteswar a consimțit să fie alături de mine la tribună cu Maharajahul din Santosh și cu primarul din Calcutta. Maestrul n-a făcut nici o remarcă dar, observându-l din timp în timp, am văzut satisfacție în ochii săi.

Apoi am ținut un discurs la Colegiul din Serampore. Mi-am revăzut vechii colegi; la revederea bătrânului lor "Călugăr Nebun", ochii lor s-au umplut de lacrimi de fericire. Profesorul de filosofie, Dr. Ghoshal m-a salutat plin de căldură, toate vechile noastre neînțelegeri fiind șterse de magicianul Timp.

La sfârșitul lui decembrie a fost celebrat solstițiul de iarnă la colegiul de la Serampore. Ca întotdeauna, discipolii lui Sri Yukteswar au sosit din toate colțurile Indiei. Pioasele *sankirtans* și-au făcut din nou auzite accentele melodioase și, ca în trecut, Maestrul a ținut discursul la lumina stelelor în curtea ashramului. Amintirile se îngrămădeau în mintea mea. De această dată, sărbătoarea s-a terminat altfel decât de obicei.

"Yogananda, vrei să ții un discurs în engleză în fața acestei adunări?" Ochii lui Sri Yukteswar străluceau atunci când a făcut această propunere neobișnuită. Se gândea oare la prezicerile sale, care au precedat primul meu discurs în engleză la bordul navei care mă ducea în America? Am povestit acea întâmplare și, pentru a încheia, am adus un fierbinte omagiu gurului nostru.

"Protecția lui nu s-a limitat doar la această traversare. În fiecare zi, în fiecare oră, în toți cei 15 ani de ședere a mea în America, nu am încetat să-i simt binecuvântarea sacră."

După plecarea invitaților, Sri Yukteswar m-a chemat la el. În această seară era așezat cu discipolii formând un semicerc în jurul lui. Surâdea în timp ce eu intram în cameră.

"Yogananda, pleci acum la Calcutta? Te rog să revii mâine. Am ceva să-ți spun."

A doua zi, odată cu cuvintele de binecuvântare, Sri Yukteswar mi-a conferit titlul monastic superior de *Paramhansa*. ⁴²⁻¹

"Din punct de vedere formal, aceasta depășește titlul tău precedent de *Swami*", mi-a zis el când am îngenuncheat în fața lui. Am râs tăcut la gândul dificultăților de pronunție de care se vor lovi discipolii mei americani pentru a zice *Paramhansaji*. ⁴²⁻²

"De acum înainte, opera mea pe pământ s-a terminat. Este rândul tău să o continui." Maestrul vorbea liniștit, ochii săi rămânând pașnici și blânzi. A început să mă cuprindă teama.

"Desemnează un succesor pentru ashramul de la Puri", a continuat Sri Yukteswar. "Îți dau totul pe mână. E rândul tău să pilotezi barca vieții tale și a organizației noastre spre țărmurile divine."

Plângând, i-am sărutat picioarele sfinte; el se ridică și mă binecuvântă cu dragoste.

Chiar a doua zi, l-am chemat de la Ranchi pe un discipol, Swami Sebananda și l-am trimis la Puri pentru a se ocupa de ashram. ⁴²⁻³ Acolo el a condus mulți ani la rând o mică școală de băieți și câteva grupe de meditație pentru adulți. Apoi am discutat cu gurul meu formalitățile legale ce trebuiau îndeplinite pentru a evita eventualitatea unui litigiu cu rudele sale cu privire la moștenire, compusă din două ashramuri și din alte bunuri, de care el dorea să se dispună doar în scopuri de binefacere.

"Maestrul se hotărâse să meargă la Kidderpore, dar nu s-a mai putut duce ⁴²⁻⁴"; mi-a spus Amulaya Babu, un discipol. M-am simțit cuprins de o transpirație rece. La întrebarea mea, Sri Yukteswar răspunse simplu: "Nu mă voi mai duce la Kidderpore." O clipă el tremură ca un copil speriat.

("Atașamentul față de viață [instinctul de conservare - abhinivesha] este dorința de a trăi susținută din propria sa forță, care-i domină chiar și pe cei învățați" ⁴²⁻⁵, scria Patanjali. Într-una din discuțiile asupra morții, gurul meu adăugase: "Astfel, o pasăre obișnuită să trăiască în cușcă, evită să zboare atunci când i se deschide ușa.")

"Maestre! l-am implorat eu suspinând, nu spune asta! Nu-mi mai vorbi de asta niciodată!"

Fața lui Sri Yukteswar se destinse într-un surâs liniștit. Deși se apropia de 81 de ani, el arăta robust și sănătos.

Trăind zilnic în atmosfera de dragoste care-l înconjura pe gurul meu, am uitat aluziile pe care le făcuse cu privire la moartea sa.

"Maestre, *Kumbha Mela* are loc în această lună la Allahabad." I-am arătat lui Sri Yukteswar data sărbătorii într-un calendar bengali. ⁴²⁻⁶

"Dorești cu adevărat să asisti la ea?"

Fără să înțeleg că Maestrul îmi sugera astfel să nu-l părăsesc, eu continuai: "Odată l-ai întâlnit pe Babaji la o *Kumbha Mela*, la Allahabad. Cine știe, poate-mi va fi dat să-l văd și eu acolo!?"

"Nu cred că îl vei întâlni acolo." La aceste cuvinte gurul meu se refugie în tăcere, nevoind să-mi contrazică proiectele.

Când, a doua zi dimineața, am plecat la Allahabad cu un mic grup, Maestrul m-a binecuvântat liniștit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Desigur, uitasem avertismentele lui Sri Yukteswar, pentru că Dumnezeu voia să mă ferească de durerea de a asista neputincios la moartea gurului meu. Astfel Domnul, înțelegător, mă ținuse departe de patul de agonie al celor pe care îi iubeam. ⁴²⁻⁷

Micul nostru grup a ajuns la Allahabad pe 23 ianuarie 1936. O mulțime impunătoare, de aproape două milioane de credincioși, se îngrămădea în oraș. Religia este hrana poporului hindus, de la cel mai umil țăran la călugăr și la pustnicul care a rupt toate atașamentele terestre pentru a căuta ușa preafericită a Spiritului. Desigur, există și impostori, falși devoți,

dar India îi respectă pe toți de dragul celor puțini care luminează țara prin binecuvântările lor. Occidentalii au acolo o ocazie unică de a se convinge de ardoarea spirituală căreia poporul hindus îi datorează uimitoarea sa vitalitate, ce l-a ferit de acțiunea distrugătoare a timpului.

Ultimul Festival al Solstiului sărbătorit de Sri Yukteswar, în decembrie 1935. Guru-l meu este așezat în centru; eu sunt la dreapta sa, în marea curte a ashram-ului său din Serampore.

Femeia yoghină, Shankari Mai Jiew, singurul discipol în viață al marelui Trailanga Swami. Omul cu turban, așezat chiar lângă ea, este un director al școlii noastre de yoga pentru băieți de la Ranchi, în Bihar. Fotografia a

fost luată la *Kumbha Mela* de la Hardwar, în 1938; femeia sfântă avea atunci 112 ani.

Krishnananda, la *Kumbha Mela* din Allahabad, în 1936, alături de leoaica sa dresată vegetariană.

Dr. Wright și cu mine alături de venerabilul Swami Keshabananda și un discipol al său, la ashramul de stat din Brindaban

Prima zi am petrecut-o admirând spectacolul. Nenumărați inși se scufundau în apele sfinte ale Gangelui pentru a se spăla de păcate; preoți Brahmini îndeplineau ritualuri solemne; mai departe, niște fideli își depuneau ofrandele la picioarele prăfuite ale *sannyasinilor* (oamenilor

sfinți); elefanți, cai cu harnașament bogat, cămile de Rajputana cu mersul lent, defilau prin fața noastră urmate de o procesiune de pustnici goi care agitau sceptre de aur și de argint sau drapele de mătase.

Anahoreții care n-aveau decât o pânză în jurul coapselor, cu corpul murdar de cenușa care-i apăra de frig și de căldură, formau grupuri mari dar liniștite. Pe frunte aveau pictat cu pastă de lemn de santal ochiul spiritual. Swami cu capul ras îmbrăcați în robe de culoare ocru treceau având bastoane de bambus și vasul pentru pomeni. Seninătatea sau renunțarea le ilumina fețele, în timp ce ei se plimbau sau discutau subiecte spirituale sau filosofice cu discipolii.

Ici și colo, la umbra copacilor, în jurul focurilor, se găseau sadhu ⁴²⁻⁸ pitorești cu părul făcut coc în creștetul capului, unii dintre ei aveau bărbi lungi de aproape un metru, ondulate și înnodate. Ei meditau liniștiți sau întindeau mâinile pentru a-i binecuvânta pe trecători. Fachiri cu brațele scheletice realizau contorsiuni grotești. Brahmachari purtând reazeme pentru meditație, păreau niște înțelepți umili, al căror aer solemn trăda starea lor de grație. Sunetul clopotelor din temple domina tumultul lumii.

A doua zi, am vizitat diferite ashramuri și corturi improvizate, aplecându-ne la picioarele sfintelor personaje. Am primit binecuvântarea șefului ramurii Giri a Ordinului Swami, un călugăr slab, ascetic, cu o privire de foc. Următoarea vizită a fost la un ashram al cărui guru respecta de 9 ani o tăcere totală și un regim frugal. În holul ashramului era un sadhu orb, Prajna Chakshu (titlu însemnând "cel ce vede cu inteligența"), cunoscător profund al Scripturilor și stimat de toți.

După ce am terminat un discurs în hindi asupra *Vedantei*, grupul nostru a părăsit ashramul pentru a-l saluta pe Swami Krishnananda, care locuia în vecinătate. Era un călugăr frumos, cu obraji roșii, lat în spate. O leoaică îmblânzită stătea culcată la picioarele sale. Supusă de charisma călugărului și nu de forța sa, animalul refuza orice mâncare cu carne, hrănindu-se cu orez și lapte. Swami o învățase să pronunțe AUM printr-un mârâit profund și blând: o pisică credincioasă!

Jurnalul domnului Wright relatează minunat următoarea noastră întâlnire cu un tânăr sadhu literat:

"Fordul nostru traversă Gangele pe un pod de bărci instabile și se strecură prin mulțime pe niște străzi pietroase. Am depășit hanul în care Sri Yukteswar l-a întâlnit pe Babaji. După ce am coborât din mașină, am mers prin fumul focurilor aprinse de către sadhu pe nisipul alunecos și am ajuns curând la adăposturile de lemn și frunze. Una din aceste locuințe

provizorii, a cărei uşă părea a fi pentru un pitic, era reşedinţa lui Kara Patri, un tânăr sadhu pelerin renumit pentru inteligenţa sa. El era aşezat cu picioarele încrucişate pe o rogojină de paie, fiind îmbrăcat cu o robă de culoare ocru, fără să posede nici un alt lucru.

O faţă cu adevărat divină ne surâse când am intrat, în patru labe, şi ne-am prezentat ofrandele la picioarele iluminatului. Faţa gazdei era senină, ochii şi dinţii îi străluceau. Expresia feţei sale denota iubire, entuziasm şi spiritualitate; în această privinţă nu te puteai înşela.

Să ne imaginăm viaţa ideală a celui care a rupt toate ataşamentele terestre, care nu-şi face griji nici de îmbrăcăminte, nici de hrană, nici nu cerşeşte niciodată, nu mănâncă niciodată alimente prăjite, fără nici o excepţie, care nu are vas de pomeni, care nu-şi face griji de bani, care nu face nimic pentru a-i câştiga, care n-are nimic de vândut şi se încrede în Dumnezeu în orice ocazie, pe care nu-l interesează problema transportului, nu urcă niciodată în maşină, ci merge pe jos de-a lungul fluviilor sfinte, în fine, care nu rămâne niciodată mai mult de o săptămână în acelaşi loc pentru a nu-şi crea ataşamente.

Ce suflet modest! Neobişnuit de instruit în Vede, posedând o diplomă de doctor în litere şi titlul de *Shastri* (maestru în scripturi) al Universităţii din Benares, acesta era Kara Patri. Cuprins de o admiraţie nelimitată, m-am aşezat la picioarele sale; simţeam că dorinţa mea de a cunoaşte adevărata Indie, anonimă şi venerabilă, era îndeplinită, Kara Patri fiind demnul reprezentant al acestei rase de giganţi spirituali."

L-am întrebat pe Kara Patri despre viaţa sa rătăcitoare:

- Ai şi alte haine pentru iarnă?
- Nu, aceasta îmi ajunge.
- Duci cărţi cu tine?
- Nu, îi instruiesc din memorie pe cei care doresc să mă asculte.
- Ce alte ocupaţii mai ai?
- Bântui pe malul Gangelui.

Aceste cuvinte m-au făcut să regret că nu pot duce o viaţă atât de simplă. Îmi aminteam de America, de grelele responsabilităţi ce mă asaltau. "Nu,

Yogananda, mă gândeam eu melancolic, în această viață destinul tău nu e să te plimbi pe malul Gangelui!"

Când sadhu mi-a vorbit despre realizările lui spirituale; i-am pus o întrebare decisivă:

- Îmi spui toate astea din Scripturi sau din propria ta experiență interioară?
- Jumătate după cărți, jumătate după experiența mea, mi-a spus el sincer.

Ne-am refugiat în tăcerea meditației. După ce l-am părăsit pe sfânt, i-am spus domnului Wright: "E un rege care stă pe un tron de paie aurii!"

Seara am luat masa direct pe sol, sub cerul înstelat, mâncând pe frunze cu ajutorul unor bețișoare; nu e prea complicat să speli vasele în India!

Am rămas la *Kumbha* încă două zile, apoi am plecat spre Agra de-a lungul râului Yamuna. Acolo am contemplat din nou palatul Taj Mahal; amintirea lui Jitendra a reînviat în fața ochilor mei. În fine, am ajuns la ashramul din Brindaban, condus de Swami Keshabananda.

Vizita mea la Keshabananda era în legătură cu cartea de față. Nu uitasem nici un moment cererea lui Sri Yukteswar, aceea de a scrie viața lui Lahiri Mahasaya. Tot timpul cât am stat în India am profitat de cea mai mică ocazie pentru a intra în legătură cu discipolii săi direcți. Reunindu-le mărturiile în niște note voluminoase, eu verificam faptele, datele și colecționez fotografiile, scrisori și diverse alte documente. Dosarul meu era plin și vedeam cu teamă apropiindu-se greaua muncă de redactare, rugându-mă fierbinte să fiu la înălțimea rolului meu de biograf al marelui guru. Mulți discipoli se temeau că, încercând să-l descriu prin cuvinte, marea figură a Maestrului să nu apară micșorată sau deformată.

"Cuvintele nu pot să descrie viața unei încarnări divine", a zis într-o zi Panchanon Bhattacharya.

Alți discipoli apropiați voiau să ascundă în inimă amintirea Yogavatarului. Totuși, credincios prezicerii lui Lahiri Mahasaya cu privire la biografia sa, eu n-am precupețit nici un efort pentru a aduna cele mai mici detalii ale vieții sale.

La Brindaban, Swami Keshabananda ne-a primit călduros în ashramul Katayani Peeth, o construcție impunătoare de cărămidă, cu coloane negre și masive, înconjurată de o grădină minunată. Ne-a condus în salon unde se găsea o fotografie a lui Lahiri Mahasaya. Swami, în vârstă de peste 90 de

ani, radia vigoare și sănătate. Cu părul lung, cu barba albă ca neaua, cu ochii strălucind de bucurie, el părea un patriarh. I-am comunicat intenția mea de a-i cita numele în cartea consacrată maștrilor Indiei, adăugând:

"Povestiți-mi câte ceva despre viața dumneavoastră din tinerețe." Am zâmbit rugător, căci marii yoghini rareori deseori necomunicativi.

Swami Keshabananda a făcut un gest plin de umilință. "Sunt puține evenimente importante. Eu am petrecut cea mai mare parte din viață în singurătățile Himalayei, deplasându-mă pe jos de la o grotă la alta. Un timp am condus un ashram în apropiere de Hardwar. Era o așezare ideală, puțin frecventată de vizitatori pentru că erau foarte multe cobre prin împrejurimi." Keshabananda râse: "Apoi, o revărsare a Gangelui a luat ashramul, odată cu cobrele. Discipolii mei m-au ajutat să construiesc ashramul de la Brindaban."

Un membru al grupului nostru l-a întrebat pe Swami cum s-a apărat de tigri în Himalaya. ⁴²⁻⁹

Keshabananda clătină capul: "Există înălțimi spirituale unde tigrul îl atacă rareori pe yoghin. Odată, în junglă, m-am întâlnit față în față cu un tigr; la strigătul meu de surpriză, animalul a înțepenit ca pietrificat!" Keshabananda râse din nou la această amintire.

"Uneori, ieșeam din izolarea mea pentru a-mi vizita gurul la Benares. El obișnuia să râdă de peregrinările mele neîncetate în sălbăticia himalayană.

'Tu ai pe picioare semnul vagabondajului, mi-a zis el odată. Sunt fericit că Himalaya e destul de mare pentru tine.'

De multe ori, a continuat Keshabananda, Lahiri Mahasaya mi-a apărut în carne și oase înainte și după moartea sa. Pentru el nici o înălțime a Himalayei nu era inaccesibilă!"

Două ore mai târziu, Keshabananda mă conduse în sala de mese. Am suspinat abătut: ne aștepta încă un dejun pantagruelic cu 15 feluri de mâncare! Într-un an de ședere în India mă îngrășasem cu 25 de kilograme! Și ar fi fost o grosolanie să refuz vreun fel de mâncare pregătit în onoarea mea. Numai în India, vai! nicăieri în altă parte, un Swami bine făcut este considerat o privescitate încântătoare. ⁴²⁻¹⁰

După masă, Keshabananda m-a luat de-o parte:

"Sosirea ta", mi-a zis el, "n-a fost neașteptată. Am un mesaj pentru tine."

Am fost surprins. Nimeni nu cunoștea hotărârea mea de a-l vizita pe Keshabananda.

"Anul trecut mă găseam în Himalaya, în apropiere de Badrinarayan", a continuat Swami. "M-am rătăcit. Am intrat într-o grotă mare; era goală, dar jarul mocnea sub cenușă într-o groapă din solul pietros. Întrebându-mă cine era ocupantul acestui loc, m-am așezat aproape de foc cu privirea ațintită pe intrarea însoțită a grotei.

'Keshabananda, sunt fericit că ai venit', zise o voce din spatele meu. M-am răsucit și am fost uimit să-l văd pe Babaji! Marele guru se materializase în fundul grotei. Bucuros să-l văd după atâția ani, am îngenucheat la picioarele sale sfinte.

'Eu te-am chemat', mi-a explicat Babaji. 'De aceea ai intrat tu în acesta grotă, locuința mea provizorie. S-a scurs mult timp de la ultima noastră întâlnire și sunt fericit să te salut din nou.'

Maestrul nemuritor mă binecuvânta adăugând: 'Iată un mesaj pentru Yogananda, care te va vedea la reîntoarcerea sa în India. El va fi preocupat de gurul său și de discipolii încă în viață ai lui Lahiri Mahasaya; de asemenea spune-i că nu-l voi revedea cu această ocazie, așa cum dorește el cu ardoare, ci cu altă ocazie.' "

Am fost profund emoționat primind din gura lui Keshabananda această asigurare consolatoare a lui Babaji. Decepția mea a dispărut; nu mai sufeream că nu l-am întâlnit pe Babaji la Kumbha Mela, așa cum prevăzuse de fapt Sri Yukteswar.

Am petrecut noaptea la ashram și am plecat la Calcutta a doua zi dimineață. Traversând în zori râul Yamuna, în momentul în care soarele răsărind incendia cerul, panorama magnifică a Brindabanului s-a etalat în fața ochilor noștri.

Țărmlul râului Yamuna este sfințit de amintirea copilului Sri Krishna. Aici el s-a angajat cu dulceață inocentă în al său *lila* (joc) cu *gopi* (fecioare), exemplificând iubirea supremă care există între o încarnare divină și discipolii săi. Mulți comentatori occidentali au interpretat greșit viața Domnului Krishna; alegoriile Scripturilor îi încurcă pe cei care urmează litera și nu spiritul lor. Eroarea comică a unui traducător este ilustrativă. Un sfânt medieval, cârpaciul Ravidas, cânta cu cuvintele simple ale meseriei sale slava spirituală ascunsă în întreaga omenire:

Sub vasta boltă azurie

Trăiesc divinități îmbrăcate în piei

Ești tentat să surâzi citind interpretarea dată, de un scriitor occidental, poemului lui Ravidas:

"Apoi el construi o colibă, plasă aici un idol de piele și începu să-l adore".

Ravidas l-a avut ca frate-discipol pe marele Kabir. Unul din discipolii avansați ai lui Ravidas era Rani din Chitor. Ea a chemat un mare număr de brahmini la o sărbătoare în onoarea maestrului ei, dar aceștia au refuzat să ia loc alături de un umil cârpaci. În timp ce ei se așezau plini de demnitate la o masă separată, fiecare brahmin a găsit alături de el o replică materializată a lui Ravidas. Această uimitoare multiplicare a Maestrului a reînviat mișcarea spirituală în provincia Chitor.

În câteva zile am ajuns la Calcutta. Grăbit să-l revăd pe Sri Yukteswar, am fost dezolat să aflu că el a părăsit Serampore și a plecat la Puri, la circa 500 kilometri spre sud.

"Vino urgent la Puri". Această telegramă a fost expediată pe 8 martie de un frate-discipol lui Atul Chandra Roy Chowdhry, care locuia la Calcutta. Când am văzut mesajul, m-a cuprins teama și am îngenunchat, rugându-l pe Dumnezeu să apere viața gurului meu. Eram pe punctul de a părăsi casa părintească pentru a merge la gară, când am auzit foarte clar o voce divină:

"Nu veni la Puri în această seară. Ruga ta nu poate fi îndeplinită."

"Doamne", am zis eu în durerea mea, "Tu nu vrei ca eu să mă duc la Puri, pentru că Tu ai respins ruga mea. În acest caz, trebuie Maestrul meu să-și părăsească corpul pentru a urma un destin mai înalt, în serviciul Tău?"

Ascultând ordinul Sinelui meu lăuntric, n-am plecat la Puri în acea seară. A doua zi, spre seară, am plecat la gară; pe drum am văzut un nor astral negru acoperind brusc cerul ⁴²⁻¹¹. Mai târziu, în timp ce trenul rula spre Puri, am avut o viziune a lui Sri Yukteswar. El era așezat, cu o expresie de gravitate excepțională zugrăvită pe fața sa.

"Totul s-a sfârșit deci? " Întindeam brațele într-un gest de implorare.

El încuviință, apoi dispăru încet.

A doua zi, am coborât la Puri. Un necunoscut m-a abordat:

"Știți că Maestrul este mort?" După aceea m-a părăsit fără să mai zică nimic. Niciodată n-am știut cine a fost, nici cum m-a găsit.

Împietrit, am înțeles că gurul meu voia prin toate mijloacele să-mi anunțe înspăimântătoarea noutate, împotriva căreia se revolta întreaga mea ființă. Când am sosit la ashram, abia mai puteam să mă țin pe propriile picioare. Vocea interioară repeta mereu: "Liniștește-te, calmează-te!".

Am intrat în camera în care corpul deja rece al Maestrului, așezat în lotus, părea încă plin de viață și de iubire. Cu puțin timp înaintea morții, gurul meu avusese puțină febră, dar în ziua precedentă evadării lui spre Absolut părea complet restabilit. Nu-mi puteam lua ochii de la corpul său drag, neputând realiza că sufletul lui nu mai era acolo. Pielea era netedă și moale, trăsăturile feței prezentau o expresie beatifică de pace. Pe deplin conștient, el își părăsise corpul fizic pentru că Dumnezeu l-a chemat la El.

"Leul Bengalului nu mai este!" am exclamat eu disperat.

Mahasamadhi of Swami Sriyukteswar Giri Maharaj
at Karar Ashram, Puri, 9th March 1936.
Persons present : Paramhansa Yoganandaji, Atul Krishna Choudhury,
Amulya Sanrra, Mr Wright, Swami Narayan Giri.

Alături de trupul fără de viață al Guru-lui meu, în postură de meditație

Pe 10 martie, am coordonat ritualul funerar. Sri Yukteswar a fost îngropat ⁴²⁻¹², conform ritualurilor antice ale ordinului Swami, în grădina ashramului de la Puri. Mai târziu, discipolii au sosit din toate colțurile Indiei pentru a onora memoria gurului lor la solemnitățile echinocțiului.

Amrita Bazar Patrika, principalul cotidian din Calcutta, a scris, prezentând și o fotografie a Maestrului:

"Ceremonia funebră *Bhandara*, în memoria lui Srimat Swami Sri Yukteswar Giri Maharaj, în vârstă de 81 de ani, a avut loc pe 21 martie la Puri, unde s-au adunat un mare număr de discipoli.

Unul dintre eminenții comentatori ai lui *Bhagavad Gita*, Swami Maharaj a fost un mare discipol al lui Yogiraj Sri Shyama Charan Lahiri Mahasaya din Benares. Swami Maharaj a fondat mai multe centre Yogoda Sat-Sanga (Self-Realization Fellowship), inspirând mișcarea yoga pe care Swami Yogananda, principalul său discipol, a dus-o în Occident. Spiritul profetic, înalta spiritualitate a lui Sri Yukteswarji l-au inspirat pe Swami Yogananda să traverseze oceanele și să răspândească în America mesajul Maestrilor Indiei.

Comentariile sale despre *Bhagavad Gita* și alte Cărți Sfinte certifică înalta autoritate a lui Sri Yukteswar în filosofia orientală și occidentală și constituie o punte de unire între Orient și Occident. Convinși de unitatea fundamentală a tuturor religiilor, Sri Yukteswar Maharaj a creat *Sadhu Sabha* (Societatea Sfinților), cu cooperarea liderilor diferitelor secte și credințe, cu scopul de a introduce spiritul științific în religie. Cu puțin timp înainte de moartea sa, l-a desemnat pe Swami Yogananda pentru a-l înlocui la conducerea organizației *Sadhu Sabha*.

Întreaga Indie resimte dureros pierderea acestui mare om. Fie ca cei care l-au cunoscut și i-au fost apropiați să facă să dăinuie spiritul adevărat al culturii Indiei și *sadhana* personificate în el."

M-am întors la Calcutta. Neavând puterea de a reînnoi amintirile la ashramul de la Serampore, l-am chemat pe Prafulla, tânărul discipol al lui Sri Yukteswar, și am aranjat cu el ca să conducă școala de la Ranchi.

"În dimineața în care ai plecat la Allahabad", mi-a povestit el, "Maestrul a căzut la pat:

'Yogananda a plecat!' exclamă el. 'Yogananda a plecat!' El adăugă o frază enigmatică:

'Atunci va trebui să-i comunic în alt mod.' Apoi s-a cufundat în tăcere."

Îmi umpleam zilele cu diverse activități: conferințe, ore, interviuri, vizite la vechii prieteni. În spatele unui zâmbet și activității febrile, un curent

morbid îmi polua râul binecuvântărilor care, timp de atâția ani, șerpuipe pe sub nisipurile tuturor percepțiilor mele.

"Unde s-a dus acel înțelept divin?", exclamam eu în sinea mea.

Dar nici un răspuns nu venea.

"Maestrul a desăvârșit uniunea lui cu Creatorul Cosmic și este mai bine pentru el", îmi șoptea rațiunea. "El trăiește etern în Regatul în care moartea nu mai este de temut."

"Nu-l vei mai vedea niciodată în vechea clădire de la Serampore", se plângea inima. "Niciodată nu-ți vei mai conduce prietenii la Maestru zicând cu mândrie: "Priviți-l pe *Jnanavatarul* Indiei!".

Domnul Wright fixase pentru începutul lui iunie plecarea noastră în America. La Calcutta am petrecut ultimele 15 zile din luna mai în banchete de adio; apoi doamna Bletsch, domnul Wright și cu mine am luat loc în Ford și am mers la Bombay. La sosirea noastră, autoritățile maritime ne-au solicitat să ne anulăm biletele, fiindcă Fordul nostru, de care am fi avut nevoie iarăși în Europa, nu putea fi imbarcat.

"N-are importanță", i-am zis eu trist domnului Wright. "Vreau să mai merg încă o dată la Puri." Îmi ziceam: "Fie ca lacrimile mele să mai ude încă o dată mormântul gurului meu."

42-1: Literal, *param* = superior, *hansa* = lebădă. Conform Scripturilor, lebăda mitologică este vehicolul lui Brahma, Creatorul. Ca simbol al discernământului, lebăda albă, *hansa*, e considerată ca fiind capabilă să separe adevăratul lapte dintr-un amestec de lapte cu apă. *Ahan-sa* sau *han-sa* (pronunțat *hong-sau*) literal înseamnă "Eu sunt El". Aceste silabe sanscrite incantate posedă o legătură vibratorie cu inspirația și expirația. Astfel, cu fiecare respirație, omul afirmă în mod inconștient adevărul ființei sale: Eu sunt El.

42-2: De altfel, ei au ocolit aceasta dificultate spunându-mi simplu "domnule"

42-3: At the Puri ashram, Swami Sebananda is still conducting a small, flourishing yoga school for boys, and meditation groups for adults. Meetings of saints and pundits convene there periodically.

42-4: A section of Calcutta.

42-5: Aceasta izvorăște din rădăcini imemorabile, din experiențele trecute ale morții. *Aforismele lui Patanjali*: II:9.

42-6: *Mela* religioase sunt menționate în străvechea *Mahabharata*. Călătorul chinez Hieuen Tsiang a lăsat o relatare amplă despre *Kumbha Mela* ce a avut loc în anul 644 D.C. la Allahabad. Kumbha Mela se ține în fiecare al treilea an succesiv în Hardwar, Allahabad, Nasik și Ujjain, reîntorcându-se în Hardwar pentru a completa ciclul de 12 ani. Fiecare oraș serbează *Ardha* (jumătate) *Kumbha* în fiecare al șaselea an după Kumbha din orașul respectiv; astfel Kumbha și Ardha Kumbha au loc în diferite orașe la fiecare trei ani.

Hieuen Tsiang ne spune că Harsha, regele Indiei de nord a împărțit călugărilor și pelerinilor la *Kumbha Mela* întreaga bogăție (acumulată timp de 5 ani) a visteriei regale. Când Hieuen Tsiang a plecat spre China, el a refuzat partea sa de daruri, constând din bijuterii și aur, dar a luat cu el ceva de valoare mult mai mare, 657 manuscrise religioase. Fa-Hsien ne spune că indienii erau fericiți și cinstiți; pedeapsa capitală nu era cunoscută.

42-7: Nu eram de față când au murit: mama, fratele mai mare Ananta, sora mea Roma, Maestrul, tatăl meu și mulți discipoli care-mi erau dragi.

(Tatăl meu a murit la Calcutta, în 1942, în vârstă de 89 de ani.)

42-8: Sadhu hinduși, care se numără cu sutele de mii, sunt conduși de un comitet executiv format din 7 șefi, reprezentând câte una din cele 7 secțiuni mai importante din India. Actualul *Mahamandaleshwar*, sau președinte, este Joyendra Puri. Acest om este puțin vorbăreț și se limitează, cel mai adesea, să repete trei cuvinte: Adevăr, Iubire, Muncă. O conversație suficientă!

42-9: După cum se știe, exista mai multe metode pentru a fi superior unui tigru. Un explorator australian, Francis Birtles, a relatat că el a găsit jungla indiană "variată, minunată și oferind siguranță". Farmecul siguranței sale a fost dat de hârtia de muște. "În fiecare noapte împrăștiu o cantitate de hârtii în jurul cortului și nu am fost niciodată tulburat" explica el. "Motivul este psihologic. Tigrul este un animal cu o mare demnitate conștientă. El dă târcoale și provoacă omul până când ajunge la hârtia de muște, apoi el pleacă pe furiș. Nici un tigru demn nu ar îndrăzni să înfrunte o ființă umană după ce a călcat pe hârtiile de muște lipicioase!".

42-10: La reîntoarcerea în America, am dat jos multe kilograme.

42-11: Sri Yukteswar murise tocmai atunci, la ora 7 seara, în 9 martie 1936.

42-12: Obiceiurile funerare hinduse cer incinerarea pentru șefii de familie; Swami și călugării altor ordine nu sunt incinerați, ci îngropați. (Există excepții ocazionale.) Se consideră simbolic că trupurile călugărilor au ispășit incinerarea în focul înțelepciunii în momentul depunerii jurământului monastic.

CAPITOLUL: 43

Învierea lui Sri Yukteswar

Într-o zi, forma glorioasă a grandiosului avatar Krishna îmi apăru învăluită într-o lumină orbitoare în camera mea din Regent Hotel, la Bombay. Viziunea se manifestă, în fața ochilor mei uluiți, pe acoperișul marelui imobil din față, pe când priveam spontan pe fereastra larg deschisă de la etajul al doilea.

Fascinanta formă îmi făcu, surâzând, un senin prietenesc. Tocmai începusem să mă întreb ce putea să însemne acest mesaj, când Krishna dispăru, după ce făcu un gest de binecuvântare. Ușurat și cuprins de o extraordinară emoție, am presimțit că această viziune va fi pentru mine preludiul unor mari evenimente de ordin spiritual.

Biletele noastre de vapor fuseseră anulate. Mă rețineau la Bombay mai multe conferințe, după care eram liber să mă reîntorc în Bengal.

-de B. K. Mitra în "Kalyana-Kalpatur"

KRISHNA, VECHIUL PROFET AL INDIEI

Viziunea unui artist modern asupra învățătorului divin, ale cărui sfaturi spirituale din *Bhagavad Gita* au devenit Biblia Hindusă. Krishna este portretizat în arta hindusă cu o pană de păun în păr (simbol al jocului divin, *lila*) și purtând un flaut, ale cărui note minunate trezește devoții, unul câte unul, din somnul lor, *maya*, sau iluzia cosmică.

În ziua de 19 iunie 1936, la exact o săptămână după viziunea măreață a lui Krishna pe care am avut-o, tocmai meditam în aceeași cameră de la hotel când, deodată, o strălucire uimitoare mă trezi din profunda mea stare de sublimă reculegere; întreaga cameră se transformase parcă într-o feerică lume de vis, în care lumina soarelui se transmutase subit în splendoare supranaturală.

Îmbătat de extaz am remarcat uluit că îl puteam contempla din nou pe Sri Yukteswar însuși, în carne și oase, materializat acum instantaneu, la câteva luni după moarte, în fața mea.

"Fiul meu!" Maestrul vorbea blând și un sublim surâs îi lumina fața angelică.

Pentru prima dată în viața mea nu am îngenuncheat la picioarele sale sacre, ci i le strângeam cu frenezie în brațele mele. Angoasa ultimelor luni, în care îi simțisem atât de intens lipsa, nu mai însemna nimic pe lângă fericirea pură, nesfârșită pe care o resimțeam acum.

"O, iubitul meu învățător, pentru ce m-ai părăsit?" Excesul de bucurie făcea aproape să pară incoerente frazele mele. "Pentru ce m-ai lăsat să plec la *Kumbha Mela*? Cu câtă amărăciune mi-am reproșat atunci că te-am părăsit!"

"Nu voiam să-ți spulber speranța de a-l întâlni iar pe Babaji în același loc în care el îmi apăruse. În fond, iată, nu te-am părăsit decât pentru un scurt interval; căci nu sunt eu oare acum din nou alături de tine?"

"Dar oare ești chiar *tu*, Leul lui Dumnezeu? Porți tu acum același corp fizic cu acela pe care eu l-am îngropat în nisipul uscat de la Puri?"

"Da copilul meu, sunt chiar eu în persoană. Acesta este corpul meu din carne și sânge. El pare eterat în ochii spiritului meu, dar pentru tine este perfect material. Am realcătuit și materializat din atomii cosmici un corp în întregime nou, în mod exact asemănător cu acela - efemer vis cosmic - pe care tu l-ai înmormântat în nisipul iluzoriu de la Puri, în sânul acestei lumi fizice de vise. Într-adevăr, eu am înviat, dar nu pe pământ, ci pe o sublimă planetă a astralului superior, ai cărei locuitori extrem de evoluți spiritual sunt, de altfel, mult mai pe măsura nivelului meu de evoluție lăuntrică decât umanitatea terestră. Acolo sus, tu și aceia suficient de evoluți spiritual pe care îi iubești vor veni într-o zi să mă regăsească."

"Guru nemuritor, povestește-mi tot, te implor!"

Maestrul schiță un zâmbet. "Te rog însă, copilul meu, să-ți slăbești puțin strânsoarea brațelor!"

Într-adevăr, îl strânceam pe guru cu o forță herculeană, fericit să regăsesc aceeași aromă familiară ce emana din corpul său fizic. Și acum încă, de câte ori îmi amintesc, mai simt în palme contactul cu carnea sa divină, de fiecare dată când evoc acele ore de neuitat.

"Așa precum profeții au ca misiune să ajute umanitatea să evolueze spiritual sau să-și ispășească karma fizică, tot așa Dumnezeu mi-a încredințat, într-o lume superioară, misiunea de ghid spiritual salvator", explică Sri Yukteswar. "Această lume se numește *Hiranyaloka* ("Planeta astrală iluminată"). Sarcina mea esențială este să ajut ființele suficient de evolute să-și ispășească karma astrală, pentru a se elibera astfel definitiv de renașterile astrale. Locuitorii din *Hiranyaloka* sunt înzestrați cu un înalt grad de evoluție spirituală; în cursul ultimei lor încarnări terestre, fiecare dintre ei atingând, datorită practicii yoga și meditației profunde, puterea de a părăsi în stare de deplină conștiință propriul corp fizic în momentul morții. Nimeni nu este altfel demn și nu poate să intre în *Hiranyaloka*

dacă nu a depășit, pe când încă exista în sfera terestră, stadiul de *savikalpa samadhi*, pentru a-l atinge pe cel de *nirvikalpa samadhi* ⁴³⁻¹.

Locuitorii din *Hiranyaloka* au trecut deja prin acel domeniu al astralului unde oamenii stau în general pentru un timp mai lung sau mai scurt după moarte, în funcție de karma lor; mulți au rupt deja mare parte dintre lanțurile acțiunilor lor trecute în lumea astrală, căci numai ființele avansate pot să ducă la bun sfârșit această acțiune de mântuire. Pentru a-și purifica în întregime de orice reziduu karma-ic corpul lor astral, aceste ființe superioare renasc, prin intermediul legilor cosmice specifice acestui tărâm, cu un nou corp astral mult mai rafinat, în lumea din *Hiranyaloka*, soare (adevărat focar sublim) al cosmosului astral în care eu am reînviat după părăsirea corpului fizic, pentru a le oferi directive spirituale acestor ființe de acolo. *Hiranyaloka* cuprinde de asemenea, ființe extrem de avansate venite dintr-un tărâm net superior, lumea cauzală, încă și mai subtil!"

O asemenea fuziune profund spirituală se stabilise între Maestrul meu și mine, încât el îmi comunica aproape totul printr-un fel de subtilă viziune reciprocă, atât prin intermediul cuvintelor, cât și prin intermediul transmisiei telepatice a gândurilor.

"Scrierile străvechi yoghine învață", continuă Sri Yukteswar "că Dumnezeu a îmbrăcat spiritul uman cu trei învelișuri succesive: corpul cauzal țesut și alcătuit din idei, corpul astral subtil, reședință sau vehicul al mentalului (Manas) și al afectivității și, în sfârșit, corpul fizic grosier. Pe pământ omul este înzestrat cu un aparat senzorial care are corespondență la ființa astrală într-un corp format din prana ⁴³⁻². Ființa cauzală "trăiește" și se mișcă în sfera grandioasă extrem de subtilă și beatifică a ideilor pure. Activitățile mele actuale mă pun mai mereu în contact cu ființe evolute ale astralului care se pregătesc cu asiduitate să pătrundă și să rămână pentru totdeauna în universul cauzal.

"Învățătorule adorat, mai oferă-mi te rog și alte detalii semnificative asupra cosmosului astral." Deși oarecum mai slăbisem strânsoarea, brațele mele încă îl mai înconjurau pe Sri Yuktेशwar. Comoară mai de preț decât toate comorile era guru-l meu, care a învins moartea să vină la mine!

"Există o infinitate uluitoare de planete astrale populate cu ființe astrale care mai de care mai frumoase și extraordinare", îmi explică Maestrul. "Pentru a călători de la o lume astrală la alta, locuitorii lor se servesc spontan de simțurile lor astrale, utilizând instantaneu diferitele energii astrale subtile, ce sunt mult mai rapide și mai puternice decât electricitatea sau radiațiile cunoscute de oameni.

Universul astral, fiind alcătuit din formele subtile rafinate ale luminii diferențiate (akasha), este surprinzător de mult mai frumos, mai plin de iubire și mai vast decât cosmosul material. Întregul univers fizic, deși pare infinit pentru oameni este, analogic vorbind, suspendat precum o mică cabină (nacelă) solidă, la aeronava gigantică a universului astral. Nenumărate sunt într-adevăr galaxiile materiale care se găsesc împrăștiate în puzderia stelelor și constelațiilor, dar cu mult mai numeroase sunt galaxiile și constelațiile universului astral, ale căror sisteme solare au planete astrale incomparabil mai frumoase și mai uluitoare decât acelea ale noastre; acolo, în zori, sorii lor fascinanți strălucesc în mii de indescritibile aurore boreale în ochii plini de dragoste și fericire ai locuitorilor lor. Ziua și noaptea acolo sunt mult mai lungi decât pe pământ.

Universul astral este în general infinit mai frumos, mai delicat, mai plin de dragoste și mai pur, el fiind incomparabil mai armonios și mai bine organizat decât lumea fizică. Acolo nu există nici zone de deșert, nici planete nelocuibile. Flagelurile terestre: ierburile rele sau veninoase, microbii, insectele sau șerpilor sunt aproape complet necunoscute în lumea astrală, ca de altfel și diferențele de climat sau de anotimp; o eternă vară sublimă domnește acolo, temperată de fermecătoare ploii torențiale cu milioane de picături multicolore; în anumite zone apar rareori ninsori de o albeață orbitoare. Pe planetele astrale se află de asemenea lacuri de opal, mări luminoase, râuri cristaline de culoarea curcubeului, care le înfrumusețează peisajele de paradis. Locuitorii astralului trăiesc acolo stări de indescritibilă fericire și, plini de bucurie și armonie, se iubesc coplesiiți de altruism și bunătate.

Universul astral obișnuit - dar nu lumea superioară din *Hiranyaloka* - este populat de zeci de milioane de suflete umane, venite mai mult sau mai puțin recent de pe pământ, ca și de sute de miliarde de alte ființe: zâne, sirene, pești, animale, salamandre, gnomi (pitici), semi-zei sau alte spirite, locuind pe diferite planete astrale, după afinitățile lor specifice și în conformitate cu nuanțele karma-ei lor. Zone întregi cu diferite frecvențe vibratorii sunt aici, în astral, rezervate atât spiritelor bune, cât și rele. Cele bune pot să se deplaseze aproape instantaneu, liber, de la o zonă la alta, pe când cele rele sunt în mod strict limitate și închise pe planeta sau țărâmul lor. La fel precum oamenii trăiesc la suprafața globului, viermii în pământ, peștii în apă, păsările în special în aer, într-un mod asemănător, diferitele categorii de ființe subtile astrale, de la cele superioare la cele inferioare, sunt distribuite după propria frecvență dominantă.

Îngerii decăzuți (involuauți), expulzați din sferele superioare ale lumii astrale, sunt cel mai adesea într-un război perpetuu chiar între ei și

utilizează pentru aceasta bombe cu 'energii malefice', fluxuri vibratorii captate prin *mantră* ⁴³⁻³. Aceste ființe egoiste, sadice și răufăcătoare bântuie îndârjite numai prin întunecatele regiuni infernale ale astralului inferior plin de energii malefice, întunecat și apăsător, unde ele își ispășesc până la urmă, în timp de zeci sau sute de ani astrali, karma lor rea, prin suferință, chinuri cumplite, coșmaruri îngrozitoare și spaime de nedescris.

În vastul univers astral sublim - care se află deasupra negrei închisori astrale -, totul este doar frumusețe, iubire, armonie și splendoare. Cosmosul astral, fiind în modul cel mai natural în armonie cu perfecțiunea divină, fiecare lucru, ființă de acolo este creat în mod direct prin voința și imaginația divină, și parțial prin cele ale ființei astrale. Ființa astrală posedă capacitatea de a modela, prin imaginație și gând, orice formă sau de a perfecționa frumusețea a ceea ce Creatorul Suprem a creat deja. Căci El a dat fiilor săi din astral privilegiul sublim de a putea să modifice sau să transforme la voință cosmosul lor astral. Dacă, pe Pământ, materia solidă este modificată prin laborioase și complexe procese chimice și fizice, aici, în acest univers superior, un simplu act de voință și imaginație este suficient pentru a modifica în lichid, gaz sau energie materia subtilă caracteristică lumii astrale.

Umanitatea este confruntată cu războaie, pe pământ, pe mări și în aer. Lumea astrală, din contră, este aceea a bucuriei, a armoniei, a jocurilor amoroase, a iubirii profunde și a egalității. Ființa astrală își modifică prin materializare și dematerializare adecvată corpul astral la voință. Flori, pești sau animale pot aici să se transforme temporar în ființe omeneste astrale sau chiar să ia nu contează ce formă aproape identică cu aceea a altor făpturi astrale. Toți locuitorii astralului comunică între ei cu o ușurință extraordinară, telepatic, fără nici un fel de aparat. Nici o lege bine definită a naturii, în afara rezonanței cu energiile binelui, iubirii și armoniei divine, nu li se impune; astfel, un arbore astral poate fi determinat instantaneu, prin același act de voință descris anterior, să producă o portocală sau orice alt fruct, ori o floare sau uneori chiar obiecte. Există totuși în lumea astrală și anumite restricții de ordin karma-ic, care fac să nu fie permis chiar orice, dar în general nu există, cu excepția valorilor supreme divine, nici o scară a valorilor prea rigidă între diferitele ființe și obiecte ale astralului; totul aici este pătruns de lumina divină esențială, creatoare (Akasha).

Nimeni dintre locuitorii astralului nu se mai naște din femeie; copiii, în cazul cuplurilor astrale, sunt în mod direct și fulgerător materializați de ființa astrală care îi dorește, datorită voinței sale cosmice și se condensează într-o formă astrală precis definită. Suferințele recent lipsite de corpuri fizice, care părăsesc lumea terestră sau planul fizic al altor planete prin așa-zisa

"moarte", sunt uneori atrase într-un "cămin" al unui cuplu astral, grație afinităților psihice, mentale și spirituale pe care le prezintă sufletul în cauză.

Un corp astral este total insensibil la frig, la căldură sau orice altă condiție naturală. Anatomia caracteristică corpului astral comportă un creier subtil astral sau "lotusul cu 1000 de petale de lumină" (sahasrara) și cei 6 centri subtili - chakra -, ce se află plasați de-a lungul lui *sushumna nadi*, sau axul esențial subtil cerebro-spinal. Inima astrală își ia energia subtilă afectivă și lumina iubirii divine din subtilul creier astral (sahasrara) și apoi o retrimite în tot corpul astral sub forma "biotronilor sau diferitelor forme de prana". Ființa astrală acționează asupra corpului său prin intermediul acestor subtile energii prana-ice (biotronice) sau cu ajutorul vibrațiilor subtil energetice ale unor *mantra* care permit vibrația la unison cu anumite energii infinite, astrale.

Corpul unei ființe astrale este o copie după forma fizică a ultimei încarnări în lumea fizică. Ființa astrală își păstrează, de regulă, aparența corporală din tinerețea corpului din ultimul sejur terestru. Totuși, uneori, o ființă astrală preferă să-și mențină aparența pe care a avut-o la bătrânețea sa pământească, precum fac eu acum." Și Maestrul, care era însăși esența tinereții, surâse voios.

"Deosebindu-se de lumea fizică, a celor trei dimensiuni spațiale, percepute în mod unic de către cele cinci simțuri, lumea astrală devine în special perceptibilă prin cel de al șaselea simț: intuiția astrală. Prin intermediul acestui simț al intuiției astrale, sau al șaselea simț, ființa astrală recepționează senzațiile vizuale, auditive, olfactive, gustative și tactile. Ființa astrală este înzestrată cu trei ochi, primii doi pe jumătate închiși, al treilea, cel principal - ajna chakra - aflat în mijlocul frunții, este acum larg deschis, permițând să se perceapă totul în astral. Ființa astrală este înzestrată cu toate organele exterioare ale simțurilor: nas, limbă, ochi, piele, urechi, dar al șaselea simț, al intuiției, îi permite să recepteze și să transmită diferitelor părți ale corpului felurite categorii de senzații: astfel, ea poate "să vadă" cu urechea, nasul sau ochii, "să audă" prin intermediul ochilor sau al limbii sau să comunice simțul gustativ urechilor, pielii ș.am.d. ⁴³⁻⁴

Corpul fizic uman este expus la tot felul de accidente; corpul eterat al unei ființe astrale uneori poate și el să sufere o leziune oarecare, dar este imediat vindecat printr-un instantaneu act de voință."

"Gurudeva, toți locuitorii astralului sunt frumoși?"

"Pentru ei frumusețea este, mai presus de orice, spirituală, nu fizică", răspunse Sri Yukteswar. "Iată de ce ființa astrală nu acordă o prea mare importanță formei exterioare. Ea are însă privilegiul să îmbrace după, voie noi, un nou corp plin de culori. La fel cum un om se împodobește cu haine alese pentru o gală, tot așa și ființa astrală își asumă uneori forme exterioare speciale.

Pe planetele superioare ale astralului, precum *Hiranyaloka*, feerice și sublime ceremonii divine sărbătoresc eliberarea spirituală a unei anumite ființe astrale care, datorită eforturilor făcute pe calea spirituală, a meritat să se ridice până în sferile de existență ale tărâmului cauzal. În asemenea ocazii, Invizibilul Tată Ceresc și Sfinții care sunt plenar identificați cu Dumnezeu Tatăl, se materializează temporar în formele astrale pe care și le aleg, pentru a prezida asemenea solemnități astrale. Pentru a-l răsplăti prin infinita sa grație și dragoste pe iubitul său fiu credincios, Domnul Dumnezeu i se poate manifesta așa cum vrea acesta. Astfel, dacă credinciosul a urmat predominant calea devoțiunii plină de iubire sau a abnegației totale, Dumnezeu îi apare sub aspectul Mamei Divine. Isus, de exemplu, a adorat permanent, dincolo de orice expresie, aspectul de Tată al Divinului. Personalitatea oferită de Creator fiecărei creaturi poate avea orice preferință imaginabilă sau inimaginabilă, pe care Domnul i-o satisface, datorită versatilității Sale!" Guru-l și cu mine am râs fericiți.

"Prietenii, soții sau iubiții din viețile fizice se regăsesc cu ușurință în lumea astrală." Sri Yukteswar continuă cu vocea sa plăcută, melodioasă. "Bucurându-se de nemurirea prieteniei, dobândesc în sfârșit certitudinea că iubirea adevărată este indestructibilă, lucru de care s-au îndoit cu ocazia deznădăjduitoarelor separări pământene.

Intuiția ființei astrale, legată de gradul de trezire al celui de al șaselea simț, străpunge perdeaua ce separă lumea sa astrală de planul fizic pământean, pentru a observa nestingherită toate activitățile omenești, chiar și cele mai intime. Mii de pământenii au scurte viziuni ale unor ființe astrale sau ale lumii astrale. **43-49**

Majoritatea ființelor avansate din *Hiranyaloka* rămân mai mereu treze în extaz divin pe timpul zilelor și nopților, ce aici sunt mult mai lungi, ajutând astfel telepatic, mental și spiritual la guvernarea cosmosului fizic și astral, cât și la izbăvirea fiilor rătăcitori, prea mult legați de pământesc. În somn, locuitorul de pe *Hiranyaloka* are uneori viziuni extatice astrale. Dar, în general, mintea sa este scufundată în starea extatică de super-conștiință ce survine în *nirvikalpa samadhi*.

Locuitorii universului astral, în totalitatea sa, mai sunt încă, la diferite grade, pradă suferințelor morale, psihice și mentale. Erorile de comportare sau greșelile legate de perceperea adevărului mai fac uneori să se z buciume teribil pe ființele hipersensibile și foarte evolute de pe Hiranyaloka. Acestea se străduiesc să își armonizeze faptele și gândurile cu perfecțiunea legilor spirituale.

Locuitorii lumii astrale comunică între ei instantaneu prin telepatie și televiziune astrală; astfel sunt evitate erorile de interpretare și toate confuziile rezultând din limbajul vorbit sau scris, atât de comune pe pământ. La fel cum pe ecran, la cinema, personajul filmului pare că își joacă rolul datorită razelor luminoase, fără a avea nevoie să respire, în mod asemănător, ființa astrală acționează cu inteligență și dragoste fără a fi nevoie să-și extragă energie din oxigen. Pentru a trăi, omul are nevoie de elemente solide, lichide, gaze sau alte forme de energie, în timp ce ființa astrală se hrănește în principal din lumina subtilă cosmică."

"Maestre, locuitorii astralului mai mănâncă ceva?" Urmăream extraordinarele revelații cu întreaga mea receptivitate: mintea, inima și sufletul. Percepțiile super-conștiente, sublime ale adevărului sunt singurele stabile și imuabile, în timp ce experiențele senzoriale prezintă un adevăr temporar și relativ și își pierde rapid intensitatea în memorie. Cuvintele Maestrului mi se imprimau în minte într-un mod de neuitat, astfel că, scufundat în starea de super-conștiință, eu pot oricând să re trăiesc cu claritate divină experiență.

"Legumele și fructele alcătuite din fine raze luminoase abundă pe solul astral", răspunse Sri Yukteswar. "Ființa astrală mănâncă legumele și fructele pe care le dorește și savurează un nectar care țâșnește în glorioase cascade de lumină sau pe care ea și-l extrage din apele astrale curgătoare. La fel cum, pe pământ, imaginea invizibilă a persoanelor îndepărtate poate fi scoasă din eter și făcută vizibilă prin aparatul de televiziune, pentru ca apoi să dispară din nou atunci când oprim aparatul, în mod similar, locuitorul unei planete astrale va materializa la voință tiparele invizibile ale fructelor sau legumelor astrale, create de Dumnezeu, care plutesc în eter (Akasha). Printr-un procedeu identic, imaginația exuberantă a acelei ființe creează grădini cu flori având miresme paradisiace, care apoi se întorc în invizibilitatea lor eterică. Cu toate că locuitorii evoluți ai planetelor astrale, precum Hiranyaloka, sunt aproape eliberați de nevoia de a mai mânca ceva, asimilând direct energia astrală vitală, sufletele aproape în întregime eliberate din lumea cauzală nu absorb nimic altceva în afara de manna - o energie beatifică.

Ființa astrală, eliberată acum de legăturile terestre, întâlnește o mulțime de ființe dragi cu care a fost în diverse relații în cursul diferitelor sale încarnări terestre umane: tați, mame, soții, soți sau prieteni ⁴³⁻⁵. Neștiind pe care să o prefere cel mai mult, ea va oferi acum aceeași iubire divină și egală tuturor, ei toți fiind copiii și expresiile individualizate ale lui Dumnezeu. Aspectul astral exterior al ființelor dragi fiind acolo mai mult sau mai puțin transformat, în funcție de dezvoltarea a noi calități în perioada ultimei încarnări, ființa astrală își va folosi intuiția fără greș pentru a-i recunoaște pe aceia care i-au fost dragi în alte planuri de existență și să îi întâmpine în noua lor casă astrală. Deoarece fiecare atom al creației este înzestrat cu o individualitate nepieritoare ⁴³⁻⁶, prietenii astrali sunt recunoscuți cu ușurință, indiferent care ar fi noua lor aparență astrală, la fel cum, pe pământ, identitatea unui actor transpare foarte clar, indiferent de deghizarea sa sau de machiajul folosit.

Ființa astrală trăiește cu mult mai mult timp decât pe pământ; convertită în timp terestru, durata vieții medii a unei ființe astrale obișnuite ar fi de la 500 la 1.000 de ani. Dar la fel cum anumite specii de arbori trăiesc în lumea fizică mai mult de 1.000 de ani și așa cum există pe pământ yoghini în vârstă de mai multe sute de ani, în timp ce mulți oameni nu depășesc vârsta de 60 de ani, tot așa anumite ființe ale astralului trăiesc cu mult mai mult decât altele. Vizitatorii lumilor astrale care nu s-au eliberat în întregime de karma fizică stau în astral mai mult sau mai puțin timp, în conformitate cu karma lor pământească care, după o perioadă specifică, îi readuce înapoi pe pământ.

În momentul în care trebuie să-și abandoneze corpul de lumină, sau altfel spus, să se reîncarneze din nou într-un corp pământesc fizic, ființa astrală nu este pradă chinurilor morții. Cu toate acestea, multe dintre aceste ființe astrale resimt o anumită neliniște la gândul că, la un anumit nivel de evoluție, trebuie să-și schimbe învelișul astral pentru un corp causal mult mai rafinat. Lumea astrală este în lipsită de morți accidentale, de boli și de bătrânețe. Aceste trei flageluri sunt specifice numai Pământului, unde omul nu se identifică, în general, decât cu corpul fizic, care își datorează în mod exclusiv existența aerului, hranei și somnului.

Moartea fizică este semnalată de oprirea respirației și descompunerea celulelor corpului. Moartea astrală se manifestă prin dezintegrarea "biotronilor" (prana) din care este alcătuită ființa astrală. După moartea fizică, omul pierde conștiința învelișului său carnal și devine conștient de un nou corp subtil, specific lumii astrale. Prin urmare, moartea fizică face ca ființa să se nască în astral, iar moartea astrală face ca ființa să se reîncarneze în lumea terestră. O ființă trece astfel de la conștiința unei

nașteri și a unei morți astrale la conștiința nașterii și a morții fizice. Aceste cicluri alternative de renașteri astrale și reîncarnări pământene constituie soarta inevitabilă a tuturor acelor care nu au atins încă eliberarea spirituală. Descrierile scripturale ce se referă la așa-zisele "ceruri" și "infernuri" trezesc uneori în om amintiri profunde ale experiențelor în paradisiacele tărâmurii astrale, ca și în dezolantul loc de sedere terestru."

"Învățătorule preaiubit - am întrebat - explică-mi în detaliu care este diferența dintre renașterile pe pământ și cele în lumea astrală și cea cauzală?"

"Spiritul individual este esențialmente cauzal - răspunse gurul meu. Corpul cauzal servește drept matrice fundamentală celor 35 de idei-forță concepute de Dumnezeu, din care El formează mai apoi corpul astral, compus din 19 elemente subtile, și corpul fizic, alcătuit din 16 elemente fizice.

Cele 19 elemente ale corpului astral se împart în trei grupe principale: mentale, afective și prana-ice (biotronii). Cele 19 componente ale sale sunt respectiv: 1) inteligența, 2) egoul, 3) sentimentul, 4) mentalul (conștiința simțurilor); cinci instrumente de *cunoaștere*, replicile subtile ale simțurilor fizice: 5) miros, 6) gust, 7) văz, 8) pipăit, 9) auz; cinci instrumente de *activitate*: 10) procreație, 11) excreție, 12) vorbire, 13) mers, 14) abilitate manuală; cinci instrumente ale *forței vitale* corespunzând diferitelor funcții ale corpului: 15) cristalizare, 16) asimilare, 17) eliminare, 18) metabolism, 19) circulație. Acest compus subtil astral alcătuit din 19 elemente subtile supraviețuiește morții corpului fizic, care este compus din 16 elemente grosiere, metale și nemetale.

Dumnezeu elaborează în sânul propriei Sale esențe idei-forță pe care le exteriorizează în sui-generis vise. Astfel se manifestă la nesfârșit Visul Cosmic, creator, în întreaga bogăție ineputabilă a formelor și aspectelor sale relative.

Din sânul celor 35 de categorii de gândire ale corpului cauzal, Dumnezeu extrage 19 elemente subtile ale corpului astral și cele 16 elemente grosiere ce alcătuiesc corpul fizic. Condensând tot mai mult forțele vibratorii, Dumnezeu creează mai întâi corpul astral și după aceea corpul fizic. În conformitate cu principiul relativității, prin care Unitatea Primordială se separă într-o infinitate de forme ce păstrează caracteristicile totului, cosmosul cauzal și corpul ființei cauzale se deosebesc de cosmosul și corpul astral; cosmosul fizic și corpurile ființelor fizice se disting la rândul lor de celelalte forme ale creației, datorită frecvențelor diferite de vibrație ale aspectelor care le compun.

Corpul carnal este un vis obiectiv, stabil al Creatorului. Dualitatea este caracteristică existenței terestre: sănătate - boală, plăcere -durere, iubire - ură, câștig - pierdere. În lumea fizică cu trei dimensiuni oamenii sunt limitați de materia inertă. Atunci când voința lor de a trăi este zdruncinată de boală sau de alte cauze, survine moartea și greul veșmânt carnal cade temporar. Cu toate acestea, spiritul rămâne în continuare înțemnițat în corpul astral și în cel causal ⁴³⁻⁷. Dorința (fizică, astrală și causală) este forța fundamentală de coeziune care leagă cele trei corpuri. Puterea dorințelor nesatisfăcute este garanția sclaviei omului.

Dorințele fizice își au rădăcina în egoism și în plăcerile grosiere și limitate ale simțurilor fizice. Ele exercită o atracție cu mult mai mare decât dorințele rezultând din atașamentele astrale sau din percepțiile cauzale.

Dorința astrală este o bucurie a vibrațiilor. Ființa astrală se bucură de eterata muzică a sferelor, de fascinantul spectacol al creației astrale, desfășurat într-o uluitoare bogăție și diversitate de lumini mereu schimbătoare. Ea gustă, respiră sau atinge lumina. Dorința astrală este legată de capacitatea ființei astrale de a crea toate obiectele și experiențele ca forme mirifice de lumină divers colorate sau ca proiecții condensate ale viselor și gândurilor.

Dorința causală se satisface prin percepere supramentală. Ființa aproape în întregime eliberată spiritual, care nu mai are drept înveliș exterior decât corpul causal, vede întregul univers ca fiind obiectivarea ideilor-forță ale Creatorului Absolut; ființa causală poate "materializa" orice, atât în lumea astrală, cât și în cea fizică, numai printr-un act de voință și gândire. Iată de ce senzațiile fizice chiar foarte plăcute legate de corpul fizic grosier sau chiar fericirea astrală nesfârșită apar destul de grosolane și sufocante pentru aceste suflete de o mare sensibilitate. Ființa causală își epuizează dorințele manifestându-le instantaneu ⁴³⁻⁸. Acea ființă care nu are drept veșmânt decât voalul ultrarafinat al corpului causal este cu ușurință capabilă să manifeste și să insuflă viață chiar unor universuri fizice sau astrale, după exemplul divin al Creatorului Absolut. Orice creație fiind făcută din textura visului cosmic, spiritul având drept haină numai finul voal causal posedă o imensă putere creatoare.

Un spirit, fiind invizibil prin natura sa, nu poate fi pus în evidență decât prin prezența unui corp fizic, astral sau causal, care totdeauna ne dovedește că încă mai există dorințe fizice, astrale sau cauzale nesatisfăcute ⁴³⁻⁹.

Atâta timp cât spiritul individual este încătușat într-unul, două sau trei corpuri-conținere, închise bine cu sigiliul ignoranței și dorințelor

nesatisfăcute, acesta nu se poate încă scufunda în Oceanul Spiritului. Când ciocanul morții sfărâmă receptaculul fizic grosier, celelalte două învelișuri, astral și cauzal, subzistă încă, împiedicând spiritul să realizeze unirea conștientă cu Viața Omniprezentă. Atunci când înțelepciunea purifică definitiv spiritul de toate dorințele, această putere dezintegrează și ultimele două învelișuri. Micuțul spiritul uman se manifestă liber, în sfârșit; devine una cu Plenitudinea Nemărginită.

L-am rugat în continuare pe guru-l meu să descrie și mai detaliat enigmatica lume cauzală.

"Lumea cauzală este de o subtilitate extrem de mare, îmi explică învățătorul meu. Pentru a o înțelege, ar trebui să se dețină o imensă putere de concentrare mentală, permițând să se vizualizeze, închizându-se ochii, atât cosmosul fizic, cât și cosmosul astral în întreaga lor imensitate - aeronava astrală luminoasă și micuța sa cabină solidă sau fizică - ca existând doar în gândire. Dacă prin această concentrare mentală supraomenească s-ar reuși să se convertească sau să se transforme doar în idei pure cele două cosmosuri, cu întreaga lor complexitate, astfel s-ar putea atinge lumea cauzală, ce există la linia de demarcație dintre materie și spirit. Atunci am conștientiza clar întreaga creație - solide, lichide, gaze, electricitate, zei, oameni, animale, plante sau microbi - ca forme specifice ale conștiinței divine, într-un mod asemănător precum un om poate să închidă ochii și să-și spună că el există, deși corpul său fizic îi este invizibil ochilor săi fizici, nefiindu-i prezent în minte decât ca idee.

Tot ceea ce o ființă umană poate face numai în minte, ființa cauzală o face instantaneu în realitate. Inteligența umană cea mai vastă și imaginativă ne permite, doar în minte, să îmbrățișăm simultan un câmp foarte vast de idei, să trecem, cu o viteză superioară aceleia a luminii, din planetă în planetă, rostogolindu-ne în abisuri fără fund, evoluând întocmai ca o cometă între galaxii, pentru a ne pierde aproape instantaneu în nesfârșita lor puzderie de stele. Entitatea cauzală se bucură permanent de o și mai mare libertate, putând, fără eforturi, să-și obiectiveze imediat gândurile sau aspirațiile sale, fără ca să întâmpine vreun obstacol fizic material ori astral și vreo limitare karma-ică.

Din perspectiva conștiinței cauzale, cosmosul material nu mai este deloc compus din "electroni", precum lumea astrală nu mai este alcătuită din "biotroni" sau "prana", cele două lumi apar ca fiind constituite în realitate din infime particule ale gândirii divine, modelate și diferențiate de către *maya*, sau legea relativității, ce separă doar în aparență Noumenul (lucrul-în-sine) de fenomenele Sale perceptibile.

Sufletele lumii cauzale se recunosc între ele ca fiind puncte individualizate ale Spiritului plin de bucurie; gândurile lor sunt singurele obiecte care le înconjoară. Ființele cauzale percep că diferența dintre corpurile și gândurile lor constă în simple idei. La fel cum un om care închide ochii poate vizualiza clar și continuu o lumină albă strălucitoare sau o sferă luminoasă de culoare albastrie, tot așa entitatea cauzală, numai prin simpla gândire, recepționează impresii vizuale, auditive, gustative, olfactive sau tactile absolut reale; ea creează orice energie, fenomen sau lucru și îl poate face să dispară prin extraordinara putere a minții sale cosmice.

Nașterea și moartea se realizează numai în gândire, în lumea cauzală. Ființele cauzale absorb numai ambrozia cunoașterii în eternitate înnoită. Ele își potolesc setea din izvoarele păcii, străbat căile încă nestrăbătute ale percepțiilor de tot felul, plutesc în nesfârșitul Ocean al beatitudinii divine. Iată, strălucitoarele lor corpuri mentale străbat nenumăratele planete create de Spirit, bule proaspete ale universului, stele ale înțelepciunii, vise ale nebuloaselor de aur ce expansionează pe fondul azuriu al Infinitului ce îmbrățișează Totul!

Multe sunt ființele care rămân timp de mii de ani în cosmosul cauzal. Prin tot mai profunde stări de extaz, spiritul pe deplin eliberat se detașează apoi și de micul său corp cauzal, îmbrăcându-se cu imensitatea cosmosului cauzal. Ca niște valuri oceanice individuale, toate - idei, putere, iubire, voință, bucurie, pace, intuiție, calm, stăpânire de sine și concentrare - se topesc într-un singur Ocean Binecuvântat, pururea plin de fericire. Sufletul nu mai trebuie să experimenteze bucuria sa ca pe un val individualizat de conștiință, ci este scufundat în Oceanul Cosmic Unificator, care conține toate aceste valuri - râsul, emoțiile, fiorurile eterne.

Atunci când Spiritul a sfărâmat gogoșa de mătase a celor trei corpuri pentru a scăpa în mod definitiv de principiul relativității, el devine Ființa inefabilă, veșnic existentă ⁴³⁻¹⁰. Privește fluturile Omniprezenței, cu aripile împodobite de stele, de luni și de sori! Spiritul expansionat în Supremul Spirit al lui Dumnezeu rămâne izolat într-un târâm de lumină fără lumină, de întuneric fără întuneric, de gânduri fără gânduri, îmbătat de extaz, scufundat în Visul Divin al creației cosmice."

"Un spirit în deplină libertate", am exclamat eu uimit.

"Atunci când Spiritul s-a smuls în sfârșit iluziei celor trei corpuri, continuă Sri Yukteswar, el devine Una cu Infinitul, fără a pierde totuși nimic din individualitatea sa. Cristos a dobândit eliberarea supremă, definitivă, înainte chiar să se fi născut ca Isus. În trei faze ale trecutului său,

simbolizate prin cele trei zile ale morții și ale învierii sale pe pământ, El a atins desăvârșirea care i-a permis ascensiunea în Spirit.

Atât timp cât omul nu a dobândit eliberarea ultimă sau finală, el trece prin nenumărate încarnări terestre, astrale sau cauzale pentru a se dezbrăca gradat, în mod succesiv, de cele trei corpuri ale sale. Un Spirit divin, un Maestru astfel eliberat poate acum să aleagă între a se întoarce pe pământ ca profet sau mare înțelept, pentru a readuce pe ceilalți oameni la Dumnezeu, sau - ca și mine acum - poate să rămână în sânul cosmosului astral. În această lume astrală, un mântuitor ia asupra sa o fracțiune a karma-ei locuitorilor săi ⁴³⁻¹¹, ajutându-i astfel să completeze ciclul lor de încarnări în sânul cosmosului astral, pentru a se înălța către sferile cauzale. La fel, un spirit complet eliberat poate să pătrundă în universul cauzal pentru a ajuta ființele de acolo să-și scurteze timpul de exil în corpul cauzal și a atinge astfel Eliberarea spirituală Absolută."

"O, învățătorule înviat din morți! Aș vrea să mai aflu și alte detalii asupra karma-ei fizice, astrale și cauzale care solicită sufletele să se reîntoarcă mereu și mereu în cele trei lumi." L-aș fi putut asculta pe învățătorul meu timp de o eternitate. Mai ales că niciodată, în cursul vieții sale terestre, nu am putut să aflu, într-un timp atât de scurt, atâtea adevăruri esențiale de la el. Acum pentru prima dată, el îmi lumina domeniul atât de controversat și misterios al vieții de dincolo de moartea fizică.

"Karma fizică sau dorințele pământești trebuie să fie complet epuizată pentru a permite ființei umane să rămână definitiv în sfera astrală. Două categorii de ființe locuiesc în această lume. Aceia care încă mai au o karma fizică și care trebuie să se reîncarneze într-un corp fizic, grosier, pentru a-și plăti datoria lor karma-ică, pot și clasificați, după moartea lor umană, ca vizitatori temporari ai astralului.

După moartea astrală, ființele care încă nu și-au ispășit karma lor pământeană nu sunt admise în sfera cauzală, superioară, a ideilor; asemenea ființe trec alternativ din lumea fizică în lumea astrală, în mod succesiv, conștiente doar de cel 16 elemente grosiere ale corpului fizic sau de cele 19 elemente subtile ale corpului lor astral. Dată, după ce și-a pierdut corpul fizic, ființa prea puțin sau deloc dezvoltată din punct de vedere astral rămâne scufundată chiar și aici pentru majoritatea timpului în letargicul somn al morții, neputându-se bucura deloc de splendorile indescritibile și de fericirile lumii astrale. În urma acestui repaus în astral, un asemenea om recade în planul fizic material, iar prin renașteri succesive și călătorii astrale, devine gradat conștient de structura subtilă și de realitățile sferelor astrale.

Locuitorii permanenți ai universului astral sunt numai aceia care, în întregime eliberați de aspirații materiale, fizice, nu mai au deloc nevoie să se întoarcă într-o formă fizică grosieră. Aceste ființe privilegiate mai au numai karmă astrală și cauzală de rezolvat. La moartea astrală, ele trec în lumea cauzală, infinit mai subtilă și mai rafinată. La capătul unui anumit interval de timp prevăzut de către legile cosmice, o asemenea ființă evoluată abandonează învelișul cauzal țesut din vibrații ale gândirii, pentru a se reîntoarce din nou pe Hiranyaloka sau o altă planetă astrală superioară, ca să ispășească acolo, într-un nou corp astral, ceea ce mai rămăsese din karma sa astrală.

Fiul meu, sper că acum ai înțeles mai bine că eu am înviat acolo printr-o hotărâre divină, continuă Sri Yukteswar, în calitate de salvator al sufletelor coborâte mai degrabă din sferele cauzale, decât pentru sufletele înălțate de pe pământ. Aceste suflete ce vin de pe pământ în astral, dacă totuși subzistă în ele urme de karma materială, nu se pot înălța către planetele astrale atât de evolute precum Hiranyaloka.

Majoritatea locuitorilor pământului, pe care viziunile paradisiace, sublime, născute din meditație profundă nu i-au făcut încă să intuiască indescriptibilei trăiri beatifice ale vieții astrale, se grăbesc, după moartea astrală, să se reîntoarcă la minusculele plăceri meschine, limitate și groșiere ale acestei planete; la fel, nenumărate sunt ființele astralului care, în timpul trecerii lor prin sferele cauzale, ca urmare a dezintegrării normale a învelișului lor astral, rămân totuși inconștiente față de extazurile spirituale superioare și, poftind la fericirea astrală mai vulgară, aspiră să se înapoieze cât mai repede în paradisul astral. Ele vor trebui să își îndrepte greaua karma astrală înainte de a obține dreptul de rezidență permanentă în lumea cauzală, țesută din vibrații elevate și beatifice ale gândirii, pe care doar un voal subțire o mai separă de Creatorul Suprem.

Singură numai ființa pentru care nu mai există deloc tentația plăcerii astrale, de care s-a detașat definitiv, poate să rămână pentru totdeauna în universul cauzal. După ce și-a terminat de fructificat karma sa cauzală, sau germenile dorințelor din trecut, spiritul abandonează definitiv ultimul voal al ignoranței și, ieșind din vehicolul cauzal, se contopește pentru totdeauna cu Cel Etern.

Acum cred că ai înțeles!" adăugă Maestrul cu un surâs fascinant.

"Da, datorită bunătății tale; nici nu știu cum mi-aș putea exprima întreaga recunoștință și bucurie."

Niciodată vreun cântec sau vreo povestire nu mă exaltase într-un asemenea grad. Scrierile hinduse menționează descrieri referitoare la lumile cauzală și astrală, ca de altfel și privitoare la cele trei corpuri ale omului, dar cât de slabe și sărăcicioase îmi apăreau acum aceste texte pe lângă via mărturie a Învățătorului meu înviat din morți! Pentru el nu mai exista acum acea "lume misterioasă din care nimeni nu se mai întoarce"!

"Întrepătrunderea celor trei corpuri se dezvăluie în multe moduri în tripla natură a omului, continuă marele meu guru. Pe pământ, în stare de veghe, omul este mai mult sau mai puțin conștient de cele trei vehicule ale spiritului său divin. Atunci când el primește impresii olfactive, gustative, vizuale, tactile sau auditive, corpul fizic este acela care este cel mai mult utilizat și angrenat. Vizualizarea mentală sau orice act de voință provin și sunt în strânsă legătură cu corpul astral. Învelișul cauzal se exprimă mai ales prin gândire pură și elevată, în cadrul introspecției și mai ales în meditația profundă divină; ideile geniale îi vin omului care este obișnuit să intre în contact cu corpul său cauzal. În acest sens, putem vorbi de categoriile generale umane: "materialist", "voluntar" și "intelectual", în funcție de predominanța în ființa umană a corpurilor fizic, astral sau cauzal.

Un om se identifică cu corpul său fizic aproximativ 16 ore pe zi. În timpul somnului cu vise el rămâne în corpul său astral, creînd spontan, fără eforturi, obiectele, situațiile sau ființele, într-un mod caracteristic ființei astrale. În somnul profund, lipsit de vise, el își deplasează centrul conștiinței sale sau simțul eului în corpul cauzal; acest somn este profund reconfortant și unificator. În timpul viselor, cel care doarme este în contact cu corpul astral, nu și cu cel cauzal: tocmai de aceea acest somn nu este în întregime odihnitor.

Îl urmăream cu dragoste pe Sri Yukteswar în timp ce îmi dezvăluia enigmele insondabile ale lumilor de dincolo.

"Guru angelic, am spus eu, corpul tău actual este cu totul asemănător cu acela pe care l-am plâns atât de mult la ashram-ul de la Puri."

"Oh, da, noul meu corp fizic este o fidelă copie materială a celui vechi. Eu îl materializez sau îl dematerializez la voință, cu mult mai frecvent decât o făceam pe pământ. Dezintegrându-l, într-o clipită, zbor cu viteza luminii de la o planetă la alta, din cosmosul astral în cel cauzal sau chiar cel fizic." Divinul meu învățător surâse: "Cu toate că te-ai deplasat atât de des în aceste ultime zile, n-am întâlnit nici un fel de dificultate în a te regăsi la Bombay!"

"Oh, învățătoruie, moartea ta m-a făcut să sufăr atât de mult!"

"Sunt eu oare mort? Nu ți se pare că este o contradicție pe undeva?" Ochii lui Sri Yukteswar străluceau de dragoste și de un umor fin.

"Tu doar visai pe pământ; și pe acel pământ nu ai văzut decât corpul meu de vis, continuă el. Apoi tu ai îngropat această imagine fizică, opera visului. Acum, corpul meu dintr-o structură mai fină - acesta pe care îl contempli și pe care îl strângi cu brațele atât de tare!- a reînviat pe o altă planetă mai rafinată, care și ea este un vis divin. Într-o zi, acest corp mai subtil și însăși această planetă - vise efemere amândouă - vor dispărea, căci și ele sunt trecătoare. Orice balon de vis trebuie în final să explodeze cu ocazia trezirii spirituale. Yogananda, fiule, învață să distingi între vis și Realitate!"

Această idee *Vedantică* a reînvierii mă umplu de uimire ⁴³⁻¹². Acum îmi era rușine că l-am plâns pe învățător la Puri, văzându-i corpul neînsuflețit. Am înțeles în sfârșit că gurul meu fusese totdeauna treaz în Dumnezeu și că pentru el viață și moartea sa fuseseră tot atât de efemere ca și învierea sa actuală; toate acestea nu reprezentau pentru el decât relativități în sânul Visului divin al creației.

"Acum, Yogananda, ți-am spus adevărul asupra vieții, morții și învierii mele. Nu mai plânge de acum înainte. Răspândește mai bine vestea acestei reînvieri - după o viață petrecută pe acest pământ, vis divin - pe o altă planetă populată de ființe împodobite cu o tunică astrală - și ea tot un vis al lui Dumnezeu! La glasul tău speranța va reînsufleți inimile umane frământate de nefericire și îngrozite de moarte."

"Da, învățătorule. Cu tot entuziasmul voi împărtăși întregii lumi bucuria acestei reînvieri!"

"Pe pământ, standardele mele erau foarte înalte, cu mult deasupra nivelului obișnuit al celor mai mulți oameni. Uneori te dojeneam mai mult decât ar fi trebuit să o fac. Ai trecut testul; dragostea ta a luminat prin norii acestor reproșuri! Apoi el adăugă cu blândețe: "Astăzi am revenit să-ți mai spun și că niciodată nu voi mai purta masca severității; niciodată nu te voi mai muștra."

Cât de mult regretam critica, totdeauna justă a gurului meu! Fiecare reproș îmi era un fel de protecție, întocmai ca un înger gardian.

"Învățătorule iubit! Dojenește-mă de milioane de ori - ceartă-mă chiar acum!"

"Nu te voi mai muștra niciodată." Divina sa voce era gravă, deși ascundea o bucurie secretă. "Tu și cu mine vom zâmbi împreună, atât timp cât cele două forme ale noastre vor fi distincte una de cealaltă, în sânul visului divin al lui *maya* (iluzia). Într-o zi noi ne vom uni într-o singură ființă contopindu-ne cu Preaiubitul Dumnezeu; și atunci zâmbetele noastre vor fi ale Sale, cântecul nostru de bucurie vibrând etern va ajunge la sufletele care Îl ascultă pe Dumnezeu!"

Sri Yukteswar îmi dădu și alte lămuriri pe care nu le pot dezvălui aici. În intervalul celor două ore petrecute cu mine în camera mea de la Bombay, îmi răspunse la toate întrebările. Unele profeții mondiale făcute în iunie 1936 s-au realizat deja după aceea.

"Acum te părăsesc, dragul meu!" La aceste cuvinte simții că învățătorul scăpa strânsorii brațelor mele.

"Copilul meu!" răsună vocea sa, trezind un ecou sublim în străfundurile ființei mele, "oricând, scufundat în *nirvikalpa samadhi*, ai să mă chemi, voi fi lângă tine în carne și oase, la fel ca astăzi."

Cu această celestă promisiune, Sri Yukteswar dispăru. Dar vocea sa mai răsună ca o muzică a cerului: "Spune-le tuturor că acela care, prin *nirvikalpa samadhi*, se va convinge că pământul vostru este visul lui Dumnezeu, va fi admis în paradisul din Hiranyaloka, el însuși țesut din vise mai fine, și mă va regăsi acolo înviat, într-un corp exact asemănător cu cel terestru. Yogananda, spune-le tuturor!"

Tristețea separării dispăruse. Mila, suferința, care mă scosese din liniștea mea interioară, dispăruse pentru totdeauna. O fântână de fericire, mereu reînnoită, îmi țâșnea prin toți porii sufletului. Înfunțați prin ne folosire, acum se deschiseseră spre puritate, inundați de extaz. Gânduri și sentimente subconștiente din încarnările trecute își vărsau încărcătura lor karmică, retrezite de vizita luminoasă a lui Sri Yukteswar.

În prezenta relatare mă supun ordinelor învățătorului meu anunțând vestea reînvierii sale, chiar dacă ea zăpăcește o dată în plus o lume indiferentă. Josnicia și disperarea omului sunt doar niște perversiuni comune, dar ele nu constituie fondul adevăratei sale naturi divine. Un efort energetic de voință îi va fi suficient pentru a-l angaja pe cărarea eliberatoare. Prea mult a zăcut omul în pesimismul impus de răii sfătuitori, care nu iau în considerație decât corpul care "va redeveni țărână", uitând de Spirit, acest nemuritor de neînfrânt.

Eu nu am fost singura ființă martoră a Învierii Guru-lui.

Una dintre discipolele lui Sri Yukteswar, o femeie bătrână pe care el o numea cu afecțiune *Ma* (mama), locuia în apropiere de ashramul de la Puri. Învățătorul avea obiceiul, pe când trăia, de a se mai opri la poarta sa pentru a vorbi cu ea în cursul plimbării sale de dimineață. La 16 martie 1936 seara, Ma s-a prezentat la ashram cerând să-l vadă pe guru-l său.

"Bine dar învățătorul a murit acum o săptămână!" Swami Sebananda, care preluase conducerea ashram-ului, o privea cu tristețe.

"Imposibil!" Și ea schiță un zâmbet: "Poate că vreți să-l feriți pe învățător de vizite supărătoare?"

"Nu, deloc!" Și Swami Sebananda îi povesti detaliile ceremoniei funebre. "Vino, spuse el, te voi conduce chiar acum la mormântul său din grădină."

Ma clătină din cap: "Pentru el nu există mormânt! Dimineața aceasta, pe la ora 10, el a trecut prin fața porții mele! Am vorbit câteva minute."

'Vino să mă vezi la ashram', mi-a spus el la sfârșitul discuției noastre.

Iată-mă deci! Și mă jur pe părul meu alb că așa stau lucrurile! Maestrul a vrut să înțeleg în ce corp transcendent m-a vizitat astă dimineață!"

Cuprins de uimire, Swami Sebananda îngenunche înaintea ei:

"Ma, spuse el, de ce greutate mi-au eliberat vorbele tale imina! Maestrul a înviat!"

Memorialul Sri Yukteswar de la Serampore

43-1: În *savikalpa samadhi* adeptul yoga a atins starea interioară de unire cu Divinul, dar el nu poate păstra neîntrerupt această conștiință cosmică decât în trasa extatică yoghină. Meditația profundă îi permite în continuare să ajungă la starea plenară de conștiință cosmică *nirvikalpa samadhi*, în care el își realizează toate activitățile sale zilnice fără a mai pierde deloc contactul cu Divinul.

În *nirvikalpa samadhi* yoghinul dizolvă ultimele rămășițe ale karma-ei sale materiale. Cu toate acestea, el poate să mai aibă de eliminat o anumită karma astrală sau cauzală și de aceea renaște în astral și apoi în sferele cu vibrații foarte înalte din cauzal.

43-2: Sri Yukteswar folosește cuvântul *prana*, dar eu am tradus acest termen prin 'biotroni'. Scrierile hinduse menționează, între alte energii subtile, *Anu* = "atomul" și *Paramanu* = "ceea ce depășește atomul", care sunt finele energii ce susțin și energizează electronii și, în sfârșit, *prana*, "forța creatoare a vieții". Atomii și electronii sunt forțe oarbe; *prana* are o

inteligentă inerentă. Astfel, în cazul concepției, prana ("biotronii") spermatozoidului și a ovulului determină dezvoltarea ulterioară a embrionului în precisă conformitate cu planul karma-ei.

43-3: *Mantra* - vibrație determinând acordarea pe o subtilă frecvență de manifestare energetică, emisă cel mai adesea în mod mental cu o continuă și cât mai focalizată concentrare. *Puranele* (tratate antice) descriu de multe ori războaiele susținute cu ajutorul unor *mantra* între *deva* (zei binefăcători) și *asura* (titani demoniaci). Se spune că odată un *asura* a încercat să-l ucidă pe un *deva* cu ajutorul energiei unei *mantra* malefice. Totuși, datorită greșelilor de emisie a sunetului mental, efectul obținut a fost de întoarcere acelei energii subtile malefice, ca un fel de bumerang, ucigându-l imediat chiar pe demon.

43-4: Exemple de acest fel curios de percepție nu lipsesc nici chiar pe pământ, precum în cazul lui Helen Keller și al altor ființe excepționale.

43-40: Pe pământ, copiii cu sufletul pur sunt uneori capabili să vadă grațioasele trupuri astrale ale zânelor. Prin intermediul drogurilor și al băuturilor intoxicante, a căror utilizare este interzisă de toate Scripturile, omul poate să-și tulbure conștiința și astfel el percepe formele hidoase ale iadurilor astrale.

43-5: Într-o bună zi Buddha, marele înțelept și eliberat, a fost întrebat pentru ce trebuie să se iubească atât de mult între ei toți oamenii fără vreo distincție. El a răspuns: "Pentru că în cursul nenumăratelor încarnări și renașteri ciclice fiecare dintre ei v-a fost foarte drag la un moment dat"

43-6: "Pământul, apa, focul, aerul, eterul, intelectul, rațiunea și egoul, acestea sunt cele 8 calități elementale ale naturii." (*Bhagavad Gita*: VII:4.)

43-7: Corpul este o închisoare a sufletului, fie ea grosieră sau subtilă. Cele trei corpuri sunt colivii pentru Pasărea Paradisului.

43-8: În același mod cum marele yoghin BABAJI i-a permis lui LAHIRI MAHASAYA să-și epuizeze o anumită dorință subconștientă, vestigiul al unei vieți anterioare, creând și materializând pentru el un palat magnific. (vezi capitolul 34)

43-9: "Și el răspunse: Unde va fi corpul, acolo se vor aduna vulturii dorințelor." (LUCA, 17:37). Fie că spiritul este închis în corpul fizic, în corpul astral sau în corpul cauzal, vulturii dorințelor fizice, astrale sau cauzale - care se hrănesc din slăbiciunile umane, din atașamentele astrale sau din cele mai rafinate cauzale - se adună pentru a înlănțui și a întemnița spiritul.

43-10: "Acela care în final va învinge, eu voi face din el o coloană eternă în templul lui Dumnezeu și el nu va mai ieși niciodată (cu alte cuvinte nu se va mai încarna deloc)... Acela care va învinge, eu îl voi face să se așeze cu mine pe tronul meu, precum eu însumi am învins și am fost așezat lângă Tatăl Meu Ceresc pe tronul său." APOCALIPSA 3.12,21

43-11: Sri Yukteswar înțelege prin aceasta că, întocmai ca în viața terestră unde el a transferat pe corpul său fizic unele din bolile discipolilor săi pentru a le ușura karma fizică, la fel în lumea astrală misiunea sa de salvator îi permite să ia asupra sa o parte din karma locuitorilor din Hiranyaloka, grăbindu-le astfel mult ascensiunea către lumea cauzală, superioară.

43-12: Viața și moartea sunt relativități ale gândirii. *Vedanta* învață că Dumnezeu singur este real; întreaga creație, orice existență separată este *maya* sau iluzie. Înțeleptul Shankara este acela care, în comentariile sale la *Upanishade*, a exprimat cel mai bine această filosofie monistă.

CAPITOLUL: 44

Cu Mahatma Gandhi la Wardha

"Fii binevenit la Wardha!" Cu aceste cuvinte cordiale ne-a primit - pe doamna Bletsch, domnul Wright și pe mine - Mahadev Desai, secretarul lui Mahatma Gandhi. Micul nostru grup tocmai coborâse în gara de la Wardha, într-o frumoasă dimineață de august. Am luat loc într-o mașină descoperită alături de Mahadev Desai și de tovarășii săi, Babasaheb Deshmukh și Dr. Pingale și, după o călătorie scurtă pe străzile locale pline de noroi, am ajuns la "*Maganvadi*", ashramul sfântului politic al Indiei.

Dl. Desai ne-a introdus în biroul în care Mahatma Gandhi era așezat, cu picioarele încrucișate, cu stiloul în mână, cu un carnet în cealaltă și cu un surâs plăcut pe față, care mergea drept la inimă.

"Bine ați venit!" a scris el în hindi. Era luni, ziua lui de tăcere săptămânală.

Deși aceasta era prima noastră întrevvedere, ne-am privit cu afecțiune. În 1925, Mahatma Gandhi ne-a făcut onoarea de a ne vizita la școala de la Ranchi.

Micul sfânt (cântărea 50 kg) radia sănătate fizică, morală și spirituală. Inteligența, sinceritatea și discernământul luceau în ochii săi blânzi; acest om de Stat câștigase victoria în mii de bătălii sociale, legislative sau

politice. Nici un alt șef politic n-a fost atât de apreciat de partizanii săi, cum a fost Gandhi de milioanele de locuitori ai Indiei, care i-au acordat titlul de *Mahatma* ("suflet mare") ⁴⁴⁻¹. În ceea ce privește îmbrăcămintea, Gandhi s-a mulțumit cu o simplă pânză tradițională cu care indienii își înfășoară coapsele, simbol al unității lui cu masele de săraci ale Indiei.

Mahatma Gandhi

Am savurat o cină tăcută alături de sfântul politic al Indiei la ashramul său din Wardha, în august 1935.

"Membrii ashramului vă vor pune la dispoziție tot ce doriți". Mahatma mi-a întins acest bilet scris în grabă, în timp ce dl. Desai se pregătea să ne conducă la casa de oaspeți.

Ghidul nostru ne-a condus prin livezi, prin pajiști înflorite, spre o construcție cu acoperișul de țiglă și cu ferestre cu gratii. Fântâna din curtea din față, cu diametrul de 8 metri, furniza apa rece necesară întregii case. Alături era o dală de ciment pentru treieratul orezului. Ni se rezervase fiecăruia dintre noi o cămaruță cu mobilierul strict necesar: un pat făcut din frânghii împletite. Bucătăria, curată și albă, avea o sobă într-un colț și un robinet în celălalt.

Observând jurnalul de călătorie al d-lui Wright, dl. Desai l-a deschis și a scris o listă cu obligațiile *Satyagraha* ⁴⁴⁻², pe care le respectau cu strictețe adepții lui Gandhi (*satyagrahi*):

"Non-violență; Sinceritate; Non-furt; Celibat; Non-avaricie; Muncă fizică; Controlul vorbei; Lipsa fricii; Respect egal acordat tuturor credințelor; *Swadeshi* (munca manuală la domiciliu); Libertate pentru cei săraci. Aceste 11 cerințe trebuie respectate într-un spirit de umilință."

(A doua zi, însuși Gandhi a semnat în josul acestor cuvinte, punând data de 27 august 1935).

La două ore după sosirea noastră, am fost chemați la masă. Mahatma era deja așezat sub arcada șopronului, vizavi de biroul său de studiu. Circa 25 de *satyagrahi*, cu picioarele goale, erau așezați în fața farfuriilor. După o rugăciune comună, am fost serviți cu *chapati* (pâine de grâu fără drojdie), *ghee* (unt topit), *talsari* (legume fierte și tăiate cuburi) și dulceață de lămâie:

Gandhi a mâncat *chapati*, sfeclă fiartă, legume crude și portocale. Pe o farfurie era o grămadă de frunze de *neem* amare, un purgativ puternic. El a luat un pic cu lingura și a pus în farfuria sa. Eu le-am înghițit cu apă, amintindu-mi de copilăria mea, când mama mă forța să iau acest remediu neplăcut. Totuși, Gandhi îl consuma cu aceeași poftă ca și bunătățile alese.

Acest fapt neînsemnat mi-a arătat cât de mult putea Gandhi să-și controleze simțurile. Mi-am amintit că, în timpul unei operații de apendicită, el refuzase anestezicul, flecărind cu discipolii săi pe toată durata acesteia, dezvăluind astfel că își putea controla durerea.

În timpul zilei, am avut ocazia să discut cu o distinsă discipolă, dra. Madeleine Slade, fiica unui amiral englez, numită acum Mirabai (sau Mira Behn) ⁴⁴⁻³. Fața ei calmă și energică luă o expresie entuziastă în timp ce îmi vorbea, într-o hindi excelentă, despre treburile ei zilnice:

"Munca rurală de reconstrucție este plină de satisfacții! Grupul nostru se duce în fiecare dimineață, de la ora 5, pentru a-i ajuta pe sătenii din vecinătate și a-i învăța elemente de igienă. Ținem să le spălăm noi înșine closetele și colibele de noroi. Țăranii sunt incuți: nu-i poți educa decât prin exemplu personal!" Râse cu o veselie sinceră.

Am privit-o cu admirație pe această englezoaică de familie bună, pe care umilința creștină o împingea spre munci rezervate celor mai umili membrii ai societății ("cei de neatins", paria).

"Am sosit în India în 1925", îmi povestea ea. "De îndată ce am debarcat, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors acasă. Pentru nimic în lume n-aș reveni la viața și la preocupările mele anterioare."

Am adus vorba despre America. "Am fost plăcut surprinsă să observ interesul profund pentru viața spirituală la majoritatea americanilor care vizitează India." 44-4

După aceea, Mirabai se reîntoarce la *charka* (vârtelnița) ei, prezentă în toate camerele ashramului și răspândită în toată India, datorită lui Mahatma.

Gandhi avea motive economice și culturale puternice pentru a reînvia mica industrie, dar el nu disprețuia progresul modern. Trenurile, mașinile, telegraful jucaseră un rol important în munca sa titanică! 50 de ani de devotament pentru binele public, în închisoare sau în libertate, cu grijile zilnice, cu realitățile aspre ale lumii politice, n-au făcut decât să-i amplifice personalitatea, care totuși se apleca cu sollicitudine la slăbiciunile omenești.

Trioul nostru a luat masa de seară la ora 6 după amiaza la Babasaheb Deshmukh. La 7 - ora rugăciunii de seară - eram întorși la ashram și ne-am urcat pe acoperiș, unde circa 30 de *satyagrahi* formau un semicerc în jurul lui Gandhi. Acesta era așezat pe o rogojină de paie, cu un ceas vechi în fața sa. Soarele care apunea își arunca razele asupra copacilor. Briza de seară și țârâitul greierilor vibrau în aerul liniștit; treptat simțeam cum întreaga mea ființă este inundată de o stare de bucurie beatifică.

A urmat un imn solemn, dirijat de dl. Desai, cântat în cor, apoi lecturi din *Gita*. Mahatma mi-a făcut semn să recit rugăciunea finală. Între noi se stabilise o asemenea comuniune de gândire și aspirații! Niciodată nu voi uita acoperișul de la Wardha și meditația la lumina stelelor.

La ora 8 seara fix, Gandhi a întrerupt tăcerea. Munca lui gigantică de o viață îl obliga la o punctualitate extremă.

"Bine ai venit, Swamiji!" De această dată, cuvintele n-aveau nevoie de intermediul hârtiei. Am coborât de pe acoperiș și ne-am dus în biroul mobilat simplu al lui Gandhi: rogojini pătrate ținând loc de fotolii, un birou jos cu cărți, hârtie, toc cu peniță (nu stilou), un ceas rustic; o ambianță de seninătate, de devoțiune. Fața lui Mahatma s-a iluminat de un surâs al gurii sale aproape fără dinți.

"Cu mulți ani în urmă, am început să păstrez o zi de tăcere pe săptămână, pentru a avea mai mult timp pentru corespondență. Apoi, cele 24 de ore de

tăcere au devenit pentru mine o necesitate vitală; aceasta nu mai este o impunere, ci o binecuvântare."

Am aprobat bucuros, din toată inima ⁴⁴⁻⁵. Mahatma s-a interesat de Europa, de America. Am vorbit despre India, despre situația mondială.

"Mahadev", zise Gandhi îndată ce dl. Desai a intrat în cameră, "aranjează ca Swami să poată ține un discurs despre yoga mâine seară, la Primărie".

În timp ce-i uram noapte bună, Mahatma îmi întinse o sticlută cu ulei (esență) de lămâiță.

"Țânțarii din Wardha nu vor să știe nimic despre *ahimsa* ⁴⁴⁻⁶, Swaniiji!" zise el, râzând.

A doua zi dimineața, am luat un mic dejun plăcut, compus din budincă de grâu cu lapte și melasă. La ora 10,30 am fost chemați din nou la masă, de data aceasta cu Gandhi și *satyagrahi*. Meniul se compunea din orez cu legume și semințe de cardanom (specie de plantă din India).

Miezul zilei m-a găsit pe câmpurile ashramului, unde pășteau niște vaci; a le proteja era una din pasiunile lui Gandhi.

"Pentru mine, vaca este simbolul lumii inferioare omului, prin care acesta își întinde simpatia dincolo de propria sa specie", a zis Mahatma. "Prin intermediul vacii omul este în măsură să simtă identitatea sa cu tot ceea ce este viu. Motivul pentru care înțelepții antici au hotărât să sfințească acest animal este evident pentru mine. În India, vaca este cel mai bun exemplu; ea este simbolul abundenței. Nu numai că ea dă lapte, dar face posibilă agricultura. Este un poem adus umilinței; totul este umilință în acest animal blând. Ea este a doua mamă a omenirii. A proteja vacile înseamnă a proteja făpturile lui Dumnezeu care n-au grai." ⁴⁴⁻⁶⁰

Hindusul ortodox îndeplinește zilnic trei ritualuri. Primul este *Bhuta Yajna*, ofrandă de alimente regnului animal, însemnând că omul își recunoaște îndatoririle sale față de formele inferioare ale creației, supuse aceleași identificări cu corpul, dar lipsindu-le posibilitățile de eliberare specifice omului. *Bhuta Yajna* reînvie astfel în om tendința de a-i proteja pe cei slabi, după cum și el este mângâiat de afecțiunea nenumăratelor ființe invizibile. Omul însuși este tributar naturii, care-și răspândește binefacerile pe pământ, în aer și în apă. Astfel, dragostea tăcută înlătură barierele care-l separă pe om de animale și de îngerii din lumea astrală.

Celelalte două *yajnas* zilnice se numesc *Pitri* și *Nri*. *Pitri Yajna* este o jertfă pentru strămoși, simbol al recunoașterii de către om a îndatoririlor față de trecut, a cărui moștenire de înțelepciune iluminează omenirea actuală. *Nri Yajna* reprezintă o jertfă de alimente pentru străini și săraci, simbol al responsabilităților omului față de semenii săi.

Dimineața devreme, am îndeplinit un *Nri Yajna* vizitând ashramul lui Gandhi rezervat fetei. Dl. Wright m-a condus cu mașina timp de 10 min. Am văzut o mulțime de fete, ale căror fețe răsăreau ca niște flori deasupra *sari*-urilor multicolore. După ce am ținut o scurtă cuvântare în hindi ⁴⁴⁻⁷ în aer liber, a început să plouă torențial. Râzând, dl. Wright și cu mine, am sărit în mașină pentru a ne întoarce la *Maganvadi*, ashramul principal al lui Gandhi.

Reîntors la casa de oaspeți, am fost izbit din nou de modestia, de spiritul de sacrificiu al lui Gandhi, care se făcea resimțit peste tot. În tinerețe, la începutul vieții sale conjugale, Gandhi a făcut jurământ de sărăcie. Renunțând la meseria bănoasă de avocat, care-i aducea un venit anual de 20.000 \$, Mahatma și-a dăruit toată averea săracilor.

Lui Sri Yukteswar îi plăcea să râdă de ciudata concepție a renunțării, comună la majoritatea oamenilor.

"Un cerșetor nu poate renunța la avere", zicea Maestrul. "Dacă un om se lamentează: 'Am dat faliment în afaceri, soția m-a părăsit, renunț la toate și mă duc la mănăstire!', despre ce sacrificiu este vorba? El n-a renunțat nici la bogăție, nici la dragoste; acestea au renunțat la el!"

Din contră, sfinții precum Gandhi au făcut mai mult decât niște simple sacrificii materiale; ei au renunțat la toate motivele egoiste, la toate țelurile personale, angajându-se cu trup și suflet în serviciul umanității.

Kasturabai, remarcabila soție a lui Gandhi, n-a obiectat când acesta a omis să rezerve o parte din avere pentru ea și pentru copii. Căsătorii din tinerețe, Gandhi și soția sa au făcut jurământ de celibat după ce li s-au născut câțiva copii ⁴⁴⁻⁸. Eroină a vieții lor conjugale, Kasturabai și-a urmat soțul în închisoare, a împărțit cu el poftele alimentare de câte 3 săptămâni și toate nenumăratele lui responsabilități. Ea s-a exprimat astfel față de Gandhi:

"Îți sunt recunoscătoare pentru că am avut privilegiul să-ți fiu soție și colaboratoare de o viață. Îți mulțumesc pentru cea mai perfectă căsătorie din lume, bazată pe brahmacharya (auto-control) și nu pe sexualitate. Îți mulțumesc că m-ai considerat egala ta în munca de o viață dedicată

Indiei. Îți mulțumesc că n-ai fost unul din acei soți care-și petrec timpul cu jocuri de noroc, cu băutura, la curse sau curtând femeile, săturându-se de soție și copiii precum se plictisește un copil de jucăriile sale. Cât de recunoscătoare îți sunt că n-ai fost unul din acei soți care caută se se îmbogățesc pe seama muncii altora.

Îți sunt recunoscătoare că ai pus pe Dumnezeu și patria înaintea mitei, că ai avut curajul opiniilor și o încredere nețarmurită în Dumnezeu. Cât de fericită sunt că am avut un soț care a pus înaintea mea pe Dumnezeu și patria. Îți mulțumesc pentru îngăduința față de orbirea mea din tinerețe, când m-am împotrivit schimbărilor progresive pe care le introduceai în modul nostru de viață.

În copilărie am trăit în casa părinților tăi: mama ta a fost o femeie nobilă, bună, care m-a educat și m-a învățat să fiu o soție curajoasă și să-l iubesc și să-l respect pe fiul său, viitorul meu soț. După ce au trecut anii și tu ai devenit conducătorul cel mai iubit al Indiei, eu n-am simțit niciodată acea teamă a soților susceptibile de a fi îndepărtate când soții lor au cucerit puterea, ceea ce se întâmplă adesea în alte țări. Eu știu că moartea ne va găsi tot soț și soție."

Kasturbai a îndeplinit ani de zile funcția de trezorier, administrând fondurile publice pe care Mahatma, idolatrizat de mulțime, le aduna din belșug. Un număr de anecdote circulau în India cu privire la această popularitate: se spune că soții erau foarte neliniștiți când soțiile lor își puneau bijuterii pentru a merge să-l asculte pe Gandhi; la vocea magică a lui Mahatma, pledând în favoarea celor săraci, brățările și colierele de diamante treceau de la brațele sau de la gâtul doamnelor bogate în cutia binefacerilor!

Într-o zi, Kasturbai n-a putut justifica o cheltuială de 4 rupii. Gandhi a denunțat-o pentru delapidarea acestei sume.

Am povestit adesea această istorie elevilor mei americani. Într-o seară, o auditoare revoltată, exclamă:

"Mahatma sau nu, dacă el ar fi fost soțul meu, l-aș fi făcut să vadă stele verzi pentru această insultă publică!"

După un schimb de păreri presărate cu glume referitoare la soțiile americane și hinduse, i-am explicat interlocutoarei mele:

"Doamna Gandhi îl considera pe Mahatma nu ca pe soțul ei, ci ca pe un guru și-i recunoștea dreptul de a o critica pentru cea mai mică greșeală. La

puțin timp după reproșul public, Gandhi a fost condamnat la închisoare pentru un delict politic. În timp ce-și lua adio de la soția sa, aceasta a căzut umilă la picioarele lui spunând: 'Maestre, dacă te-am supărat vreodată te rog să mă ierți'." 44-9

La ora 3 după amiază m-am dus la biroul lui Gandhi, cel care reușise să-și transforme soția în discipol. La vederea mea, Gandhi avea pe față surâsul său de neuitat.

"Mahatmaji", am întrebat eu așezându-mă lângă el pe rogojină, "cum definești tu *ahimsa* (non-violența)?"

"Acțiunea de a evita să faci rău în faptă, în cuvânt sau în gând oricărei creaturi vii."

"Aceasta este o idee nobilă și minunată. Dar oamenii sunt tentați să întrebe: trebuie să ucizi o cobra pentru a apăra un copil, sau să-l lași să se apere singur?"

"Eu n-aș putea să ucid cobra fără să încalc două din jurămintele mele: lipsa fricii și interdicția de a ucide. Aș încerca mai degrabă să-l îmblânzesc pe șarpe prin forța iubirii. Nu aș putea să-mi cobor standardele." Cu o candoare sa dezarmantă, Gandhi continuă: "Trebuie să adaug totuși că poate n-aș vorbi așa în fața unei cobre!"

Am văzut pe biroul său câteva cărți recent apărute în Occident, despre regimurile alimentare.

"Da, regimul alimentar este foarte important în mișcarea *Satyagraha*, ca pretutindeni în altă parte", a răspuns el, chicotind, la întrebarea mea. "Întrucât eu recomand abstenența absolută pentru adepții mei, urmăresc să găsesc cel mai bun regim alimentar pentru un celibatar. Trebuie să-ți domini gura înainte de a-ți putea controla instinctul sexual. Postul de înfometare sau dietele dezechilibrate nu aduc nici o soluție. După ce a învins *lăcomia* interioară, adeptul trebuie să urmeze un regim vegetarian rațional, conținând toate vitaminele, mineralele, sau calorile necesare. Înțelepciunea în alegerea regimului alimentar îi va permite adeptului să transforme fluidul sexual într-o energie vitală utilă pentru întregul corp."

Mahatma și cu mine am confruntat cunoștințele pe care le dețineam în materie de alimente ce pot înlocui carnea. "Fructul de avocado este excelent", am zis eu. "Aceștia cresc din abundență în apropierea centrului meu din California."

Gandhi păru interesat. "Mă întreb dacă ar crește și la Wardha! Adepții mei ar aprecia un aliment nou."

"Voi trimite câteva plante de la Los Angeles" ⁴⁴⁻¹⁰, am zis eu. "Ouăle sunt de asemenea foarte bogate în proteine. Sunt ele interzise adepților dumneavoastră?"

"Cu excepția ouălelor nefecundate de găină." O amintire îl făcu pe Gandhi să surâdă. "Ani de zile eu le interzisesem consumul de ouă; nici acum eu nu le mănânc. Una din surorile mele murea de inaniție, doctorul insista să-i dau ouă să mănânce. Eu am refuzat, rugându-l pe doctor să găsească alt aliment.

'Gandhiji', zise doctorul, 'ouăle de găină nefecundate nu conțin germeni de viață, deci nu ucizi pe nimeni, dacă le mănânci.'

Convins de spusele doctorului, i-am dat voie surorii mele să mănânce ouă și în curând s-a însănătoșit.

În seara următoare, Gandhi și-a exprimat dorința de a fi inițiat în *Kriya Yoga* a lui Lahiri Mahasaya. Am fost uimit de lărgimea vederilor sale, de spiritul curios pe care îl manifesta în orice ocazie. În căutarea Divinului el era plin de acea spontaneitate pură pe care Isus o aprecia la copii "care vor moșteni împărăția cerurilor".

A venit și ora la care trebuia să-mi îndeplinesc acesta promisiune; mai mulți *satyagrahi* doritori să învețe tehnica *Kriya*, au intrat în cameră.

Mai întâi, i-am învățat exercițiile fizice *Yogoda*. Corpul este vizualizat mental în 20 de părți și la voință se trimite energie în fiecare din ele pe rând. Îndată, toți cei prezenți au început să vibreze în fața mea, asemeni unor motoare umane. Privind corpul gol al lui Gandhi, era foarte ușor să observi efectele benefice ale tehnicilor *Yogoda*. Deși excesiv de slab, el nu avea o înfățișare neplăcută; pielea sa era netedă și fără riduri. ⁴⁴⁻¹⁰¹

Mai târziu, am inițiat micul grup în tehnica eliberatoare *Kriya Yoga*.

Mahatma studiase cu multă venerație principalele religii de pe glob. Scrierile Jainiste, Noul Testament și operele sociologice ale lui Tolstoi ⁴⁴⁻¹¹ sunt principalele surse ale tezei non-violenței susținută de Gandhi, care și-a definit astfel credo-ul:

"Cred că Biblia, Coranul și Zend-Avesta ⁴⁴⁻¹² sunt de inspirație divină, ca și Vede. Cred în instituția guru-lui, dar în secolul nostru milioane de

oameni trebuie să rămână fără guru, pentru că este greu de găsit un amestec de puritate perfectă și de erudiție profundă. Dar nu trebuie să disperăm că nu vom cunoaște niciodată adevărul asupra religiei, pentru că bazele acesteia sunt neschimbate și ușor accesibile.

Ca orice hindus, eu cred într-un Dumnezeu nic, în reîncarnare, în eliberare... Nu pot exprima întreaga profunzime a sentimentelor mele față de hinduism ca și față de soția mea: ea mă mișcă și mă impresionează mai mult decât orice altă femeie din lume; nu pentru că ea este fără defecte, are desigur mai multe decât știu eu. Dar aici există un sentiment de legătură indisolubilă. Același sentiment îl am față de hinduism, cu toate defectele și limitările lui. Nimic nu mă încântă mai mult decât Gita sau Ramayana de Tulsidas. Atunci când m-am crezut pe moarte, Gita a fost consolarea mea.

Hinduismul nu este o religie exclusivă. În el este loc pentru adorarea tuturor profeților din lume.⁴⁴⁻¹³ El nu este o religie misionară, în accepțiunea obișnuită a acestui termen. El a absorbit multe credințe mărunte, dar această asimilare a avut caracterul unei evoluții insesizabile. Hinduismul îi învață pe oameni să Îl adore pe Dumnezeu conform propriei lor credințe sau dharma ⁴⁴⁻¹⁴, trăind astfel în pace cu toate celelalte religii."

Cu privire la Isus, Gandhi a scris următoarele: "Sunt sigur că dacă El ar trăi acum printre oameni, ar fi sfințit viața unui mare număr dintre cei care poate că nici nu-I știu numele. Așa cum este scris: 'Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri' ⁴⁴⁻¹⁵. Prin exemplul vieții sale, Isus a prezentat omenirii un țel splendid, un obiectiv unic la carear trebui să aspire toți. Eu cred că El nu aparține doar Creștinătății, ci întregii omeniri, tuturor popoarelor, tuturor raselor."

În cursul ultimei seri petrecute la Wardha, am ținut un discurs la o reuniune organizată de dl. Desai la Primăria orașului. Sala era arhiplină, 400 de persoane veniseră să-mi asculte expunerea despre yoga. Am vorbit mai întâi în hindi, apoi în engleză. Micul nostru grup s-a reîntors la timp în ashram pentru a-l vedea pe Gandhi înainte de culcare, cufundat în corespondența sa și aureolat de pace.

La ora 5 dimineața, când m-am trezit, era încă întuneric. Satul era deja plin de viață: mai întâi un car cu boi la poarta ashramului, apoi un țăran ducându-și povara pe cap. După micul dejun, l-am reîntâlnit pe Gandhi pentru a ne lua adio. Sfântul se trezise la ora 4, pentru rugăciunea sa de dimineață.

"Adio, Mahatmaji!" Am îngenuncheat, atingându-i picioarele. "Sub conducerea ta, India este salvată!"

Au trecut ani de la idilica mea ședere la Wardha. Pământul, marea și cerul au fost umbrite de război. Singur printre marii șefi de stat, Gandhi oferă exemplul non-violenței opusă forței armate. Pentru a îndrepta greșelile, nedreptățile, Mahatma folosește non-violența, care s-a dovedit a fi o armă eficace. El definește astfel doctrina sa:

"Am constatat că viața persistă chiar și în sânul distrugerii. În consecință, trebuie să existe o lege superioară celei a distrugerii. Numai sub această lege poate fi concepută o societate bine organizată și viața este demnă de a fi trăită.

Dacă aceasta este legea vieții, trebuie să o facem să treacă în existența noastră zilnică. Oriunde există război, oriunde suntem în fața unui adversar, să-l cucerim prin iubire. Am descoperit că în propria mea viață legea iubirii a fost mult mai eficace decât cea a distrugerii.

India oferă un exemplu indiscutabil al funcționării acestei legi pe scară largă. Eu nu pretind că non-violența este acceptată de toți cei 360.000.000 de locuitori ai Indiei, ci că ea a pătruns în mase mai profund decât oricare altă doctrină și într-un timp incomparabil mai scurt.

Este nevoie de un antrenament riguros pentru a obține starea mentală de non-violență. Este nevoie de o viață la fel de disciplinată ca cea a soldatului. Starea perfectă nu este atinsă decât dacă corpul, mintea și vorbele sunt în concordanță reciprocă. A decide că legea adevărului și a non-violenței este cea a vieții, înseamnă a găsi soluția oricărei probleme.

Așa cum un savant face minuni datorită numeroaselor aplicații ale legilor naturii, un om care aplică legile iubirii cu o precizie științifică poate face unele încă și mai mari. Non-violența este mult mai minunată și mai subtilă decât forțele obișnuite din natură, ca de exemplu electricitatea. Știința iubirii este o știință mult mai mare decât oricare altă știință modernă."

Revăzând istoria omenirii, putem constata că utilizarea forței brutale n-a rezolvat niciodată nici o problemă. Karma rea a primului război mondial a germinat și am asistat la al doilea război mondial; numai razele binefăcătoare ale fraternității umane vor putea distruge acest germen uriaș, cel al karma-ei războinice care ar putea produce un al treilea conflict mondial. Aceasta ar elimina definitiv posibilitatea unui al patrulea război

mondial, prin angrenarea bombelor atomice! A pune în aplicație "legea junglei" în locul rațiunii umane este la urma urmelor a face din pământ o junglă. Omenirea se găsește astfel pusă în fața a două alternative: dacă nu frați în viață, atunci înfrățiți în moarte violentă.

Războiul, crimele nu aduc profituri. Bugetele militare uriașe ar fi fost suficiente pentru a construi o lume nouă, aproape complet eliberată de boli sau în orice caz de mizerie. Nu un pământ pe care domnesc frica, haosul, foametea, corupția și conflictele, ci o lume de pace, de sinceritate, de cunoaștere neîncetată elevată.

Vocea lui Gandhi, cea a non-violenței, face apel la conștiința superioară a omului. Fie ca națiunile să semneze un pact cu viața, nu cu moartea; cu construcția, nu cu distrugerea; cu Creatorul, nu cu Distrugătorul!

"Trebuie să iertăm orice ofensă, oricare ar fi ea", declară *Mahabharata*. "Continuitatea speciei rezultă din faptul că omul are puterea de a ierta. Iertarea este sfântă; ea păstrează lumea în întregul ei. Iertarea este puterea celui tare; iertarea este sacrificiu sufletesc; iertarea este liniștea minții. Iertarea și blândețea sunt calitățile celor care au dobândit stăpânirea de sine. Ele reprezintă virtutea eternă."

Non-violența decurge în mod natural din legea iubirii și a iertării. "Dacă într-un război just", proclamă Gandhi, "pierderea de vieți omeneste este necesară, trebuie să ne pregătim, ca Isus, să ne vărsăm propriul nostru sânge și nu pe al aproapelui. Astfel va fi mai puțin sânge vărsat".

Va veni o zi când poemele epice vor cânta gloria *satyagrahi*-lor Indiei, care opun iubirea urii, blândețea violenței, lăsându-se mai degrabă masacrați fără milă decât să utilizeze represaliile. Rezultatul istoric este că uneori dușmanii aruncă armele și fug rușinați și emoționați până în adâncurile ființei lor la vederea oamenilor care pun viața celorlalți mai presus de a lor.

"Aș aștepta secole dacă ar trebui, zicea Gandhi, decât să cuceresc libertatea patriei mele prin vărsare de sânge." Niciodată Mahatma n-a uitat avertismentul sublim: "... Puneți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri." ⁴⁴⁻¹⁶ Gandhi a scris:

"Eu îmi atribui calitatea de naționalist, dar naționalismul meu se întinde la tot universul, la toate națiunile lumii. ⁴⁴⁻¹⁷ Naționalismul meu are în vedere bunăstarea întregii lumi. Eu nu vreau ca India să crească pe seama altor națiuni. Eu vreau ca India să nu exploateze nici măcar o ființă umană. Eu vreau ca India să fie puternică pentru a împărți această

putere cu alte națiuni; nu se întâmplă același lucru cu națiunile Europei, care nu și-o împart pe a lor.

Președintele Wilson, după ce și-a definit cele 14 teze minunate, a adăugat totuși : 'La urma urmelor, dacă tentativele noastre de a instaura pacea vor eșua, ne va rămâne mereu posibilitatea recurgerii la forța armată.' Eu vreau să inversez această poziție și spun: 'Recurgerea la forța armată a eșuat deja. Să urmărim acum ceva nou: să încercăm forța iubirii, pe cea a lui Dumnezeu care este adevăr.' Dacă vom reuși în aceasta, nu va mai fi necesar nimic altceva."

Mahatma a ilustrat în mod dramatic natura practică a non-violenței și autoritatea solemnă a acesteia în materie de arbitraj pașnic al conflictelor, formând mii de *satyagrahi* autentici (cei care au făcut cele 11 jurăminte menționate la începutul acestui capitol), care la rândul lor răspândesc mesajul său, educând cu răbdare masele de indieni pentru a-i face să înțeleagă beneficiile spirituale și, eventual, materiale ale non-violenței, dotând poporul cu armele non-violenței: lipsa tendinței răzbunării, hotărârea de a suporta toate insultele, închisoarea și moartea mai degrabă decât de a recurge la armă. *Satyagrahi* au câștigat astfel simpatia lumii întregi, prin nenumăratele exemple de martiraj eroic.

Datorită utilizării non-violenței, Gandhi a cucerit deja pentru patria sa un număr mai mare de libertăți decât oricare alt șef politic care a utilizat armele. Blândețea în îndreptarea greșelilor a dat nu numai în plan politic rezultate uimitoare, ci și în planul reformelor sociale. Gandhi și adepții săi au aplanat multe din vechile certuri între hinduși și musulmani; dintre aceștia din urmă, sute de mii îl consideră pe Mahatma drept șeful lor. Săracii au găsit în el cavalerul fără de prihană. "Dacă ar trebui să mă renasc", scria Gandhi, "ar trebui să mă nasc paria între paria, pentru că așa le-aș aduce cele mai mari servicii."

Mahatma a fost, într-adevăr, un "suflet mare" și milioanele de analfabeți au avut dreptate acordându-i acest titlu. Cel mai incult țăran a recunoscut astfel măreția lui Gandhi. Mahatma crede cu fiecare atom al ființei sale în noblețea înăscută a omului; excepțiile inevitabile nu l-au decepționat niciodată. "Chiar dacă adversarul ar fi neloial de 20 de ori," scrie el, "*satyagrahi* trebuie să fie gata să-i acorde încrederea a 21-a oară, căci încrederea necondiționată în omenire este esența însăși a doctrinei noastre."⁴⁴⁻¹⁸

"Ești un om excepțional, Mahatmaji, și nu poți avea pretenția ca toată lumea să acționeze ca tine", a zis cândva unul din adversarii săi.

"Este curios cât de mult ne putem înșela gândind despre corp că poate fi îmbunătățit, în timp ce suntem convinși că ne este imposibil să trezim facultățile ascunse în suflet", a replicat Gandhi. "Eu încerc să demonstrez că dacă posed unele din aceste calități, sunt totuși cel mai umil dintre muritori și n-am avut niciodată nimic extraordinar. Sunt un om ca toți ceilalți, supus erorii asemenea oricăruia dintre ei. Am totuși destulă umilința pentru a-mi recunoaște erorile și a le corecta. Am o încredere nețârmurita în Dumnezeu și în bunătatea Sa, o pasiune pentru adevăr și dragoste. Dar oare nu orice muritor are în sufletul lui aceste lucruri? Dacă vrem să progresăm, nu trebuie să repetăm istoria, ci s-o refacem. Trebuie să creștem moștenirea strămoșilor. Dacă sunt necesare noi descoperiri, noi invenții în lumea fenomenelor, trebuie oare să ne recunoaștem falimentul în domeniul spiritual? Este oare posibil să multiplicăm excepțiile până la a face din ele o regulă? Trebuie ca ființa umană să fie mai întâi un animal și abia apoi un om, eventual?"⁴⁴⁻¹⁹

Americanii își pot aminti cu mândrie de experiența non-violenței încununată de succes întreprinsă de William Penn, care a înființat în sec.XVII colonia sa din Pennsylvania. Acolo nu erau "nici forturi, nici soldați, nici poliție, nici măcar arme". În mijlocul masacrelor sălbatice, la frontierele coloniei, în războiul dintre pieile roșii și coloniști, numai quakerii din Pennsylvania n-au avut de suferit. "Nici o femeie quacker nu a fost violată, nici un copil quacker nu a fost omorât, nici un bărbat quacker nu a fost torturat." Când quakerii au trebuit să se supună guvernului federal, "a izbucnit războiul și unii dintre cei din Pennsylvania au avut de suferit. Dar numai trei quakeri au fost uciși, cei care renunțaseră la credința lor și purtau arme defensive."

"Recurgerea la forță în Marele Război (I) n-a putut asigura liniștea", constata Franklin Delano Roosevelt. "Victoria și înfrângerea au fost la fel de sterile. Lumea ar trebui să profite de pe urma acestei lecții".

"Cu cât sunt mai multe arme, cu atât este mai multă mizerie în sânul omenirii", ne învața Lao-Tzu. "Triumful violenței se încheie într-o sărbătoare funebră".

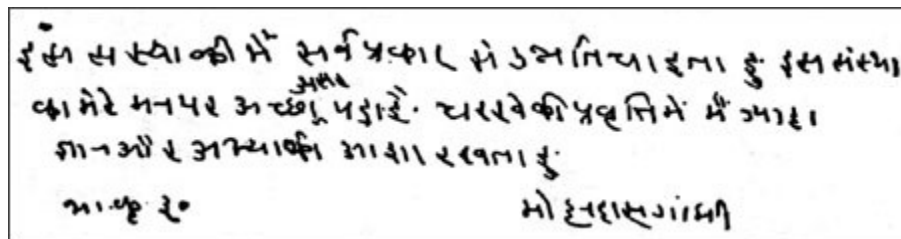
"Eu nu lupt decât pentru pacea lumii", declara Gandhi. "Dacă mișcarea indiană este încununată de succes, pe baza non-violenței mișcării *Satyagraha*, aceasta va da un nou sens patriotismului și vieții însăși".

Occidentul a respins programul lui Gandhi, catalogându-l pe acesta ca fiind un visător fără simțul realității; să reflectăm încă odată asupra definiției non-violenței dată de către Maestrul din Galilea:

"Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte». Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt" 44-20.

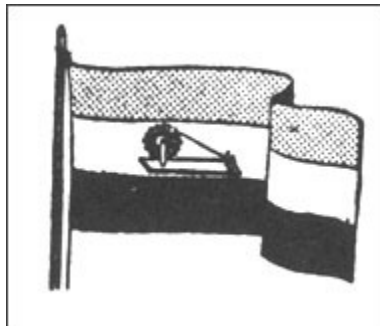
Printr-o admirabilă prevedere a legii cosmice, Gandhi a apărut tocmai într-un secol care a suferit distrugerile incalculabile a două războaie mondiale. Mâna divină a înscris un avertisment sublim pe zidurile destinului nostru: cel de a evita cu orice preț să vărsăm sângele aproapelui.

SCRISUL LUI MAHATMA GANDHI ÎN HINDI

Cuvintele de mai sus au fost scrise de Mahatma Gandhi a în cartea de onoare a școlii de la Ranchi. Ele înseamnă: "Această instituție m-a impresionat profund. Nutresc cele mai mari speranțe că, pe viitor, această școală va încuraja folosirea vârtelniței".

Semnat: Mohandas Gandhi, 17 sept. 1925.

Gandhi a imaginat un steag național al Indiei în 1921. Liniile sunt de culoare galben-portocaliu, alb și verde; *charka* (vârtelnița) din centru este de culoare albastru închis. "*Charka* simbolizează energia", scria el, "și ne amintește că în timpul erelor prospere trecute ale Indiei, predominau țesutul și alte meșteșuguri."

MAHATMA GANDHI - IN MEMORIAM .

"El a fost cu adevărat părintele națiunii și un dement l-a asasinat. Milioane și milioane de oameni sunt în doliu, pentru că lumina s-a stins... Lumina care strălucea pe acest pământ nu era o lumină obișnuită. O mie de ani această țară și lumea întreagă vor vedea această lumină". Astfel a vorbit Primul Ministru al Indiei, la puțin timp după ce Gandhi a fost asasinat la New Delhi, la 30 ianuarie 1948.

Cu cinci luni mai devreme, India își cucerise în mod pașnic independența națională. Opera lui Gandhi, în vârstă de 78 de ani, se împlinise și el înțelesese că-i sosise ceasul. "Abh, adu-mi toate hârtiile importante", a zis el nepoatei sale în dimineața tragediei, "Trebuie să muncesc azi, căci mâine s-ar putea să nu mai vină niciodată". În numeroase pasaje din scrierile sale, el revelase presentimentul destinului său fatal.

În timp ce Mahatma, muribund, se prăbușea încet cu trei gloanțe în corpul său fragil, a ridicat mâinile într-un gest de salut indian (*pranam*), acordând tăcut iertarea sa. Gandhi era un devot în modul său de viață și tot ca un devot și-a primit moartea. Toate sacrificiile vieții sale altruiste făcuseră posibil acest gest de iertare finală și iubire.

"S-ar putea ca generațiile viitoare", scria Einstein în omagiul adus lui Gandhi, "să nu poată crede că o asemenea ființă în carne și oase a putut trăi pe acest pământ". O telegramă de la Vatican proclamă: "Vestea asasinatului a produs aici o mare durere. Noi îl plângem pe Gandhi ca pe un apostol cu virtuți creștine".

Viețile tuturor marilor spirite venite pe pământ pentru realizarea Dreptății sunt încărcate de un sens simbolic profund. Moartea tragică a lui Gandhi pentru cauza unității Indiei este un mesaj suprem pentru lumea întreagă, sfâșiată de lipsa unității. Acest mesaj a fost exprimat de el în cuvinte profetice:

"Non-violența a sosit printre oameni și ea va trăi. Ea este vestitoarea păcii mondiale".

44-1: Numele lui era Mohandas Karamchand Gandhi. El n-a folosit niciodată numele de "Mahatma".

44-2: Trancipția literală din sansrită este "a te ține de adevăr". *Satyagraha* este faimoasa mișcare de nonviolență condusă de Gandhi.

44-3: Miss Slade, discipolă *Satyagraha* a lui Mahatma timp de 20 de ani, a plecat, cu binecuvântarea lui Gandhi, în nord-estul Indiei, lângă

Himalaya, pentru a fonda acolo *Kisan Ashram* (un centru medical și agricol de ajutorare al țăranilor).

Ea a publicat numeroase scrisori scrise de Mahatma care prezintă antrenamentul auto-disciplinator care i-a fost propus de către gurul său (Gandhi's Letters to a Disciple, 1950).

Într-o altă carte (*The Spirit's Pilgrimage*, 1960) ea menționează o listă numeroasă de persoane care l-au vizitat pe Gandhi la Wardha. Ea scria: "După atâta timp, nu mi-i pot aminti pe toți, dar doi îmi rămân clar în minte: Halide Edib Hanum, celebra scriitoare a Turciei; și Swami Yogananda, fondatorul lui Self-Realisation Fellowship din America." (nota editorului englez)

44-4: Mira Behn (Miss Slade) îmi amintește de o altă femeie distinsă a vestului, doamna Margaret Woodrow Wilson, fiica mai mare a marelui președinte american. Am cunoscut-o la New York; era foarte interesată de India. Mai târziu a plecat la Pondicherry, unde și-a petrecut ultimii cinci ani din viață, urmând fericită calea de discipol la picioarele maestrului iluminat, Sri Aurobindo Ghosh. Acest înțelept nu vorbește; își salută discipolii doar în treio cazii anuale.

44-5: În America am respectat ani de zile anumite perioade de tăcere, spre mirarea asistenților și a vizitatorilor.

44-6: A nu face rău, nonviolența, stă la baza crezului lui Gandhi. El a fost puternic influențat de către jainiști, care respectă *ahimsa* ca pe o virtute de bază. Jainismul, o ramură a hinduismului, a cunoscut o mare răspândire în sec. VI Î.C. prin Mahavira, un contemporan al lui Buddha. Fie ca Mahavira ("marele erou") să privească la fiul său eroic, Gandhi! t

44-60: Gandhi scrie minunat despre mii de subiecte. Rugându-se, el spune: "Este un memento care ne amintește că noi suntem neputincioși fără ajutorul lui Dumnezeu. Nici o realizare nu este completă fără rugăciune, fără o recunoaștere clară că cel mai mare efort uman este fără efect dacă nu are binecuvântarea lui Dumnezeu înapoia sa. Rugăciunea este o chemare la smerenie. Este o chemare la auto-purificare, la căutare lăuntrică."

44-7: Hindi este un dialect indo-arian care se bazează pe rădăcini din limba sanscrită; este dialectul de bază în India nordică. Principalul dialect al Indiei de vest este hindustani, care se scrie fie în *Devanagari* (sanscrită), fie cu caractere arabice. Un dialect derivat din acesta este urdu, vorbit de către musulmani.

44-8: Gandhi își descrie viața cu o candoare desăvârșită în *The Story of My Experiments with Truth* (Povestea experimentelor mele cu adevărul). Această autobiografie a fost rezumată în *Mahatma Gandhi, His Own Story* (Mahatma Gandhi, propria sa poveste).

Multe autobiografii bine documentate cu nume faimoase și evenimente pline de culoare trec aproape complet sub tăcere orice analiză sau dezvoltare interioară. Te poți alege după citirea acestor cărți cu o anumită nemulțumire, ca și cum ai spune: "Iată un om ce a cunoscut multe persoane notabile, dar care nu s-a cunoscut niciodată pe sine". Această reacție este imposibilă vis-a-vis de autobiografia lui Gandhi; el își expune defectele și subterfugiile cu o dăruire impersonală față de adevăr, rară în analele oricărei epoci.

44-9: Kasturabai Gandhi a murit în închisoare, în Poona, pe 22 februarie 1944. De obicei, Gandhi nu era emotiv, dar de data aceasta a plâns în liniște. După ce admiratorii ei au propus înființarea unei fundații în memoria ei, aproape 4 milioane de dolari s-au strâns din toată India. Gandhi a aranjat ca fondurile să fie folosite pentru opere de binefacere pentru copii și femei, în satele indiene.

44-10: Am trimis la Wardha un transport, după întoarcerea mea în America. Din păcate, plantele au murit pe drum, neputând suporta condițiile de transport din lunga călătorie peste ocean.

44-101: Gandhi a ținut multe posturi, mai scurte sau mai lungi. Îi plăcea în mod deosebit să aibă o sănătate înfloritoare. Cărțile sale, *Diet and Diet Reform*; *Nature Cure*; și *Key to Health* sunt publicate în Navajivan Publishing House, Ahmedabad, India.

44-11: Thoreau, Ruskin și Mazzini sunt alți scriitori sociologi vestici pe care Gandhi i-a studiat cu atenție.

44-12: Scriptură sacră dată Persiei de către Zoroastru cam în perioada 1.000 Î.C.

44-13: Trăsătura unică a hinduismului printre celelalte religii ale lumii este aceea că ea nu are un fondator, ci se bazează pe Scripturile Vedice impersonale. Astfel hinduismul încorporează adorarea tuturor profeților din toate timpurile și toate ținuturile. Scripturile Vedice reglează nu numai practicile devoționale, dar și toate obiceiurile sociale importante, în efortul de a aduce fiecare acțiune a omului în armonie cu legea divină.

44-14: Cuvânt sanscrit cuprinzător desemnând legea; în conformitate cu legea sau dreptatea naturală; datoria inerentă omului, în orice circumstanță s-ar găsi el la un moment dat. Scripturile definesc *dharma*

ca fiind "legile naturale universale ale căror respectare îl face pe om să se elibereze de degradare și suferință."

44-15: *Matei* 7:21.

44-16: *Matei* 26:52. Acesta este unul din numeroasele pasaje ale Bibliei care exprimă necesitatea recunoașterii reîncarnării omului. Complexitățile vieții pot fi explicate doar prin înțelegerea legii karma-ice a justiției.

44-17: "Să nu-i dăm omului gloria când își iubește țara; Să-i dăm mai degrabă gloria când își iubește semenii" - *Proverb persan*

44-18: "Atunci Petru s-a apropiat de El, și I-a zis: "Doamne, de câte ori sa iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?" Isus i-a zis: "Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la de șaptezeci de ori câte șapte." - *Matei*, 18.21-22.

M-am rugat mult ca să înțeleg acest sfat lipsit de compromis. "Doamne," am protestat, "este posibil?". Atunci Vocea Divină mi-a răspuns în sfârșit, inundându-mă cu lumină: "De câte ori, Omule, te iert Eu în fiecare zi?"

44-19: Charles P. Steinmetz, marele inginer electrotehnist, a fost odată întrebat de Roger W. Babson: "Care linie a cercetării va cunoaște cea mai mare dezvoltare în următorii 50 de ani?" "Eu cred că cele mai mari descoperiri vor avea loc pe linie spirituală". Steinmetz continuă: "Aici este o forță despre care istoria ne învață în mod clar că deține cea mai mare putere în dezvoltarea omului. Până acum ne-am jucat mereu cu aceasta și n-am studiat-o în mod serios, cum am studiat forțele fizice. Într-o zi, oamenii vor învăța că lucrurile materiale nu aduc fericirea și sunt de un mic folos în a-i face pe oameni mai creativi și mai puternici. Atunci oamenii de știință vor îndrepta cercetările spre studiul lui Dumnezeu și rugilor către forțele spirituale, pe care până acum abia le-au înțeles superficial. Când aceste zile vor veni, omenirea va avansa într-o generație mai mult decât acum în patru."

44-20: Adică, să nu răspunzi răului cu rău, ci altfel. (*Matei* 5:38-39)

CAPITOLUL: 45

"Preafericita Mamă" din Bengal

"Domnule, să nu pleci din India fără să o vezi pe Nirmala Devi. Această sfântă este foarte renumită sub numele de Ananda Moyi Ma (Preafericita Mamă)", spuse nepoata mea, Amiyo Bose.

"Desigur! Vreau s-o văd pe această sfântă. Am citit despre stadiul ei de avansată realizare divină. Cu câțiva ani în urmă *East- West* a publicat un articol despre ea."

"O cunosc", a continuat Amiyo. "Recent ea a vizitat orașelul Jamshedpur. La rugămintea unui discipol, ea s-a dus la un muribund. De îndată ce Ananda Moyi Ma a apărut la căpătâiul său, boala a încetat și bolnavul a fost vindecat!"

După câteva zile, am aflat că Preafericita Mamă divină se găsea la un discipol, în cartierul Bhowanipur din Calcutta. Dl. Wright și cu mine ne-am dus la ea. Când am ajuns acolo, ne aștepta un spectacol uimitor.

Ananda Moyi Ma, în picioare într-un automobil descoperit, binecuvânta circa 100 de discipoli. Evident, era pe punctul de a pleca. Dl. Wright a oprit mașina la o oarecare distanță și ne-am croit drum prin mulțime. De îndată ce sfânta ne-a zărit, a coborât din mașină și s-a îndreptat spre noi.

"Ai sosit, tată!" La aceste cuvinte (în bengali), ea m-a cuprins cu un braț pe după gât și și-a pus capul pe umărul meu. Dl. Wright, căruia tocmai îi spusese că n-o cunoșteam pe sfântă, a rămas cu gura căscată la această demonstrație de prietenie neașteptată. Privirile discipolilor s-au fixat de asemenea surprinse asupra scenei de afecțiune.

Am constatat imediat că sfânta se găsea într-un stadiu superior de *samadhi*. Complet detașată de învelișul ei exterior de femeie, ea nu se recunoștea decât ca spirit inexorabil; pe acest plan ea saluta bucuroasă pe un alt fiu al lui Dumnezeu. Mă luă de mână și mă conduse în mașina sa.

"Ananda Moyi Ma", am protestat eu, "să nu întârzii din cauza mea!"

"Tată, te întâlnesc pentru prima dată în această viață, după secole de despărțire!", a răspuns ea. "Te rog să nu pleci încă."

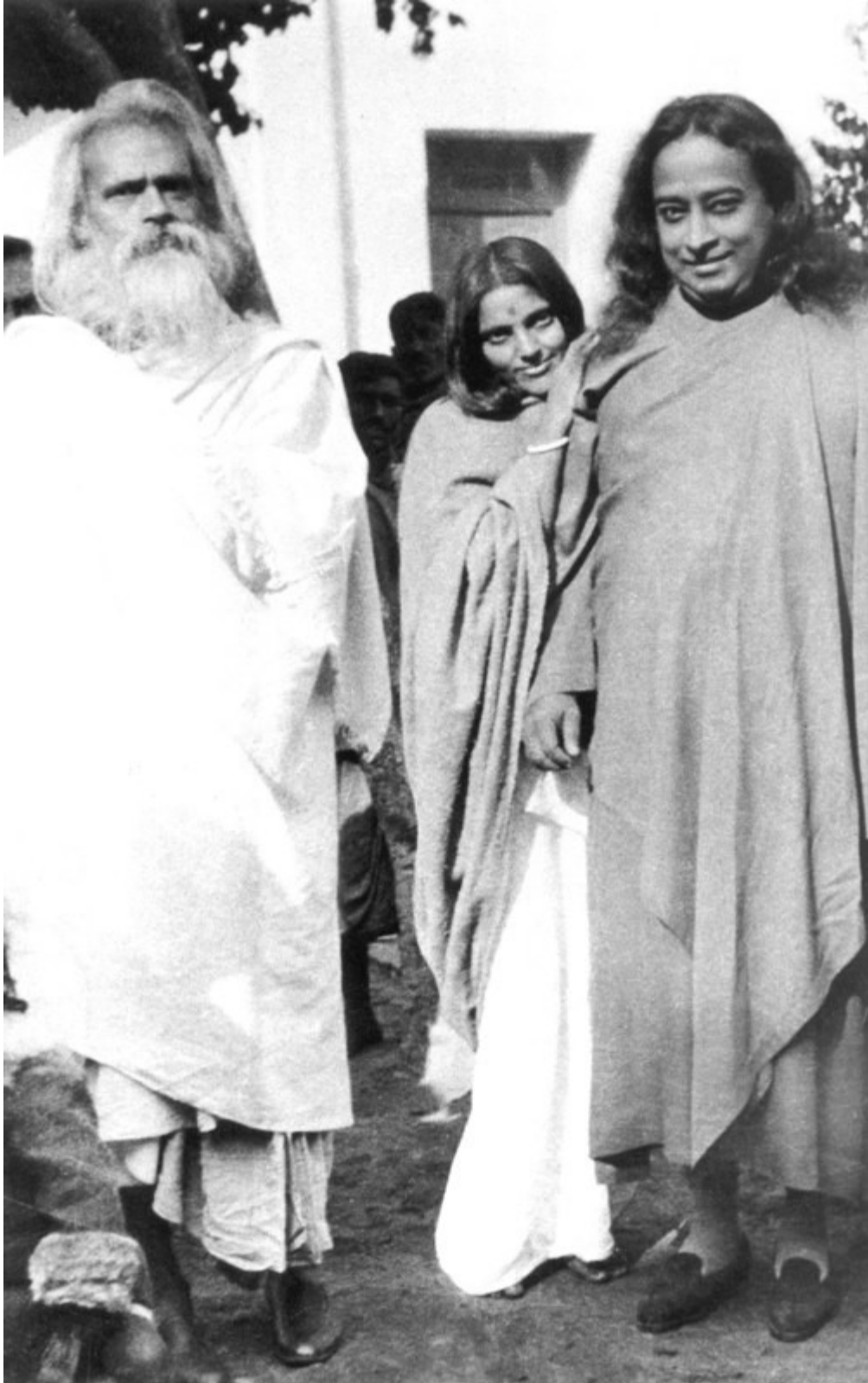
Ne-am așezat amândoi pe locurile din spate. Ananda Moyi Ma se cufundă imediat în imobilitatea unui extaz profund, cu ochii îndreptați spre cer, închiși pe jumătate, în contemplarea Paradisului interior. Discipolii intonau încet: "Slavă Mamei Divine!"

În India, m-am găsit adesea în prezenta unor oameni cu realizări divine, dar niciodată nu întâlnisem o sfântă atât de mare. Fața ei blândă trăda acel extaz care îi adusese renumele de Preafericita Mamă. Ea nu purta voal și părul negru îi cădea din abundență pe umeri. O pată roșie din pastă de santal îi marca pe frunte ochiul spiritual, mereu treaz în ea.

Fața micuță, picioarele mici, mâinile mici, contrastau cu măreția sa spirituală.

Ananda Moyi Ma
în bengali "*Mama cea plină de beatitudine*"

Cu Ananda Moyi Ma, alături de soțul ei, Bholanath, Calcutta

În timp ce Anada Moyi Ma continua să rămână în extaz, am interogat-o pe o adeptă a învățăturilor ei, aflată în apropiere:

"Preafericita Mamă străbate întreaga Indie; ea are peste tot discipoli", mi-a comunicat chela (adepta). "Eforturile ei curajoase au dus la o seamă de reforme sociale. Chiar dacă este o Brahmin, ea nu recunoaște diferențele dintre caste ⁴⁵⁻¹. Unii dintre noi o însoțim în toate peregrinările ei, pentru a o veghea, căci nu dă nici o atenție corpului său. Dacă noi nu-i dăm să mănânce, ea nu cere și nici măcar nu atinge alimentele. Pentru a o împiedica să moară trebuie s-o hrănim cu mâinile noastre. Zile întregi ea rămâne cufundată în extazul divin, de-abia respirând și cu ochii înghețați. Soțul ei, Bholanath, este unul dintre cei mai devotați discipoli ai săi. Cu mulți ani în urmă, la puțin timp după căsătoria lor, el a făcut un jurământ de tăcere totală."

Eleva îmi arată un bărbat frumos, cu corpul bine făcut, cu părul lung și barba argintie, care stătea în mulțime într-o atitudine de adorație, cu palmele unite.

Reîmprospătată de incursiunea sa în Absolut, Ananda Moyi Ma a revenit la conștiința lumii materiale.

"Tată, spune-mi unde locuiești". Vocea îi era limpede, melodioasă.

"Acum, la Calcutta sau la Ranchi, dar în curând mă voi duce în America."

"America?"

"Desigur. Acolo o sfântă hindusă ar fi o dovadă puternică pentru adepți. N-ai vrea să mă urmezi acolo?"

"Dacă Tatăl mă poate lua, voi merge!"

La această replică, discipolii ei se priveau reciproc cu teamă.

"Vreo 20 dintre noi o însoțesc mereu pe Preafericita Mama, mi-a zis hotărât unul dintre ei. Noi nu putem trăi fără ea și o vom urma oriunde."

Cu regret mi-am abandonat proiectul, nerealizabil din cauza complicațiilor neprevăzute.

"Vino cel puțin la Ranchi cu discipolii tăi", am zis eu luându-mi rămas bun de la sfântă. "Tu însăși fiind o copilă divină, te vei bucura de cei mici din școala mea."

"Aș fi fericită să merg oriunde ar vrea Tatăl să mă ducă."

După câțva timp, școala de la Ranchi *Vidyalaya* era în sărbătoare pentru a o primi pe sfântă. Elevii se pregăteau bucuroși pentru solemnitate: scăpau de cursuri, iar în perspectivă îi așteptau muzica și distracțiile!

"Slavă lui Ananda Moyi Ma!" intona corul entuziast al tinerilor elevi pentru a o întâmpina pe sfântă, de îndată ce ea a pășit pe poarta școlii. O ploaie de flori, sunetele trâmbițelor și tobelor au primit-o pe Ananda Moyi Ma, care traversa fericită teritoriul însoțit al școlii.

"Ce frumos este aici!" A spus Preafericita Mamă cu grație. Am condus-o în clădirea principală; cu zâmbet de copil s-a așezat alături de mine, în același timp aproape și infinit de departe de toți cei care o înconjurau, pierdută în refugiul singuratic al Omniprezenței Divine.

"Povestește-mi viața ta, te rog."

"Tatăl cunoaște totul, la ce bun s-o repet?" Evident, ea își zicea că povestea infimă a unei singure încarnări era fără importanță.

Am râs și mi-am repetat blând cererea.

"Este așa de puțin de spus, Tată. Conștiința mea nu s-a identificat niciodată cu acest corp fizic temporar. Înainte să fiu exilată pe acest pământ, 'eram Aceeasi'. ⁴⁵⁻¹⁰ Fetiță fiind, 'eram Aceeasi'. Devenită femeie, am rămas tot 'Aceeasi'. Când familia în care m-am născut a dat dispoziții ca acest corp să fie căsătorit, eu 'eram Aceeasi'. Și când soțul meu a venit la mine murmurând cuvinte pasionate și m-a atins ușor, el a simțit un șoc violent, ca un fulger, dar eu rămăsesem 'Aceeasi', veșnic.

Soțul meu a îngenuncheat în fața mea, a întins mâinile într-un gest rugător, implorând iertarea mea.

"Mamă, a zis el, pentru că ți-am profanat corpul cu gânduri de dorințe, fără să știu că nu era al soției mele, ci locuința Mamei Divine, fac un jurământ solemn: voi fi discipolul tău, un adept celibatar, slujindu-te mereu în tăcere, fără să adresez vreun cuvânt cuiva, cât timp voi trăi. Poate așa îmi voi ispăși păcatul comis față de tine, gurul meu!". În momentul în care am acceptat liniștită propunerea soțului meu, eu 'eram Aceeasi'. Acum, în fața ta Tată, eu sunt 'Aceeasi'. Mai târziu chiar, când dansul creației se va răsuca în jurul meu, pe câmpurile eternității, eu voi rămâne 'Aceeasi'.

Ananda Moyi Ma s-a scufundat în tăcerea profundă a meditației, rămânând într-o imobilitate de statuie. Spiritul său fugise în Regatul său etern. Ochii îi păreau sticloși și fără viață: simptome indicând în general că sfânta și-a întors privirea interioară de la corpul fizic, care nu mai este de acum înaintea decât lut neînsuflețit. Am rămas împreună o oră în transa extatică. Ea a revenit la conștiința lumii cu un mic râs vesel.

"Ananda Moyi Mă, te rog să vii cu mine în grădină. Dl. Wright vrea să facă niște fotografii."

"Desigur, Tată. Dorința ta este și a mea." Ochii ei glorioși, magnifici și-au păstrat neschimbată strălucirea divină pe măsură ce a făcut mai multe fotografii.

Apoi a urmat masa. Ananda Moyi Ma s-a așezat pe niște cuverturi, cu o adeptă alături de ea, pentru a o hrăni. Ascultătoare ca un copil, ea înghițea alimentele pe măsură ce eleva apropierea o nouă îmbucătură de buzele ei. Era clar că Preafericita Mamă nu simțea nici o diferență între curry piperat și desert!

La căderea serii, sfânta a plecat cu suita ei; ea a ridicat mâna pentru a-i binecuvânta pe tinerii elevi ai școlii, ale căror fețe trădau afecțiunea pe care le-a câștigat-o fără efort.

"Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta, a proclamat Isus, iată prima poruncă" ⁴⁵⁻² .

Astfel, alungând orice atașament inferior, Ananda Moyi Ma nu-și găsește fericirea decât în Dumnezeu. Aceasta nu este logica moartă a erudiților, ci cea mult mai sigură a credinței, care i-a permis nevinovatei sfinte să rezolve problema fundamentală a existenței - să realizeze unitatea cu Dumnezeu. Omul care disprețuiește simplitatea nu mai știe să aleagă între nenumăratele posibilități. Ignorându-L pe Dumnezeuul unic, națiunile își deghizează lipsa de credință în genunchind în fața idolilor. Atitudinea lor umanistă este lăudabilă, pentru că ea îl îndepărtează momentan pe om de la adorarea propriului său eu, dar nu-l absolvă de responsabilitățile definite de "prima poruncă" a lui Isus. Obligația de a-L iubi pe Dumnezeu, apare de la prima suflare a copilului, care respiră aerul oferit gratis de Creator. ⁴⁵⁻³

După câteva luni, am avut șansa s-o revăd pe Ananda Moyi Ma. Era pe peronul de la Serampore, așteptând un tren.

"Tată, mă duc în Himalaya", mi-a zis ea. "Discipolii mei generoși mi-au construit un ashram la Dehra Dun."

S-a urcat în compartiment și eu am fost cuprins de admirație la gândul că în mijlocul mulțimii, în tren, în timpul unei festivități sau cufundată în tăcere, ochii ei nu se puteau desprinde de Dumnezeu. Vocea sa cu accente melodioase răsună încă în ființa mea:

"Privește! Unită cu Eternitatea, acum și întotdeauna 'eu sunt mereu Aceeși'!"

45-1: Ananda Moyi s-a născut într-un sat, Kheora, în districtul Brahmanbaria din estul Bengalului, în 1896. Deși analfabetă, totuși uluia intelectualii prin înțelepciunea sa. Versurile pe care le recita în sanscrită îi umplea pe erudiți de uimire. Ea a adus consolare persoanelor necăjite și a făcut vindecări miraculoase, prin simpla ei prezență.

45-10: Ananda Moyi Ma nu se referă la ea cu formula "Eu"; ea folosește umile locuțiuni ca: "acest corp" sau "această fetiță" sau "fiica ta". Niciodată ea nu se referă la cineva ca la propriul "discipol". Cu o înțelepciune impersonală, ea răspândește în fiecare ființă în mod egal dragostea divină a Mamei Universale.

45-2: *Marcu 12:30.*

45-3: "Mulți simt impulsul de a crea o lume nouă, mai bună. Mai curând decât a stărui asupra unor lucruri ca acesta, ar trebui să se concentreze asupra Aceluia care prin contemplație poate acorda pacea perfectă. Este o datorie umană să devii un căutător al lui Dumnezeu sau al Adevărului." - Ananda Moyi Ma.

CAPITOLUL: 46

Femeia yoghină care nu mănâncă niciodată

"Maestre, unde mergem în această dimineață?" Domnul Wright, care conducea Fordul, s-a smuls o clipă din contemplarea străzii pentru a-mi arunca o privire întrebătoare. La fiecare nouă deplasare, el se întreba ce colț al Bengalului va mai descoperi.

"Dacă vrea Dumnezeu", am spus eu cu devoțiune, "vom vedea cea de-a 8-a minune a lumii: o sfântă care nu se hrănește decât cu aer pur!"

"Repetarea minunii - după Therese Neumann!" Totuși Domnul Wright păru interesat; el apăsă pe accelerator, fiind grăbit să adauge o nouă pagină senzațională în jurnalul său de călătorie.

Sculați înainte de revărsatul zorilor, noi tocmai părăsisem școala de la Ranchi. În afară de asistentul meu și de mine, mai erau cu noi trei prieteni bengalezi. Respiram din plin aerul tare al dimineții. Mașina își croia hotărâtă drum printre grupurile de țărani și carele trase de boi leneși, foarte hotărâți de a ne sta în cale!

"Domnule, spuneți-ne câte ceva despre această sfântă care nu mănâncă niciodată."

"Ea se numește Giri Bala", le-am explicat eu tovarășilor mei. "Un profesor universitar pe nume Sthiti Lai Nundy mi-a spus, cu mulți ani în urmă, despre existența ei. El venea adesea în strada Gurpar, ca meditator al fratelui meu Bishnu."

"O cunosc bine pe Giri Bala", mi-a zis Sthiti Babu acum 25 de ani. "Ea utilizează o anumită tehnică yoga care-i permite să trăiască fără să mănânce. Eram vecinul ei la Nawabganj, în apropiere de Ichapur ⁴⁶⁻¹. Mi-am făcut un scop din a o supraveghea permanent, dar n-am văzut-o niciodată bând sau mâncând. Am fost atât de interesat, încât m-am dus la Maharajah-ul de la Burdwan ⁴⁶⁻², cerându-i să o supună unui control riguros. Intrigat de cererea mea, Maharajah-ul a invitat-o pe sfântă în palatul său; ea a acceptat să se supună examenului, rămânând închisă două luni într-o rezervă izolată a palatului. Mai târziu, ea s-a reîntors la Maharajah pentru o perioadă de 20 de zile și apoi, mai târziu, încă 15 zile. Însuși Maharajah-ul mi-a declarat că aceste trei controale riguroase nu lasă nici o îndoială asupra faptului că ea nu mănâncă nimic."

"Nu am uitat relatarea lui Sthiti Babu", am spus eu în concluzie. "Adesea, în America, m-am întrebat dacă fluviul timpului n-o luase cumva pe *yogini* ⁴⁶⁻³ înainte ca eu s-o pot întâlni. Acum ea trebuie să fie foarte în vârstă; nici măcar nu știu dacă mai trăiește și unde o putem găsi. Dar peste câteva ore vom ajunge la Purulia unde fratele său are o casă."

La ora 10 și jumătate stăteam deja de vorbă cu fratele ei, Lambadar Dey, avocat la Purulia.

"Desigur, sora mea trăiește încă. Ea vine uneori la mine, dar acum se găsește la casa noastră părintească de la Biur." Lambodar Dey a privit cu îndoială la Ford-ul nostru. "Știi, Swami, niciodată un automobil nu s-a

aventurat până la Biur. Cred că ar fi bine să vă resemnați la mijloacele de locomoție verificate de secole, cum ar fi un car cu boi."

Acum era momentul să susținem onoarea Detroit-ului.

"Ford-ul provine din S.U.A.", am zis eu. "Ar fi păcat să-l privăm de ocazia de a cunoaște inima Bengalului!"

"În acest caz, fie ca Ganesha ⁴⁶⁻⁴ să vă aibă în pază!" zise Lambadar Babu râzând. Adăugă: "Dacă totuși veți ajunge, sunt sigur că sora mea ar fi fericită să vă primească. Ea merge pe 70 de ani, dar are totuși o sănătate perfectă."

"Spune-mi te rog domnule, este adevărat că ea nu mănâncă nimic?" Îl priveam drept în ochi, ferestrele sufletului.

GIRI BALA

Această mare femeie yoghină nu a mâncat sau băut nimic din 1880. Aici sunt fotografiat alături de ea, în 1936, în casa ei din satul izolat Biur, regiunea Bengal. Faptul că nu mănâncă nimic a fost riguros investigat de Maharajah-ul din Burdwan. Ea utilizează o tehnică yoghină specifică pentru a-și reîncărca ființa cu energie cosmică provenind din eter, soare și aer. "Nu am fost niciodată bolnavă", spunea sfânta.

"Este adevărat." Privirea lui era sinceră și onorabilă. "Sunt mai bine de 50 de ani de când n-am mai văzut-o mâncând. Dacă sfârșitul lumii ar veni

dintr-o dată, n-aș fi mai surprins decât dacă aș vedea-o pe sora mea mâncând!"

Am râs amândoi de improbabilitatea acestor două evenimente cosmice.

"Giri Bala n-a căutat niciodată singurătatea pentru practicile sale yoghine", a continuat Lambadar Babu. "Toată viața a fost înconjurată de prieteni și cunoscuți care sunt obișnuiți cu ciudatul ei mod de existență și ar fi surprinși dacă Giri Bala s-ar hotărî subit să mănânce ceva! Sora mea trăiește destul de retrasă, așa cum i se cuvine unei văduve hinduse, dar cunoscuții noștri de la Purulia și de la Biur știu foarte bine că ea este o femeie realmente 'excepțională'."

Sinceritatea fratelui era în afară de orice îndoială. I-am mulțumit călduros și ne-am îndreptat spre Biur. Ne-am oprit la o mică dugheană pentru a mânca curry și *luchis*. Domnul Wright a atras în jurul său o mulțime de curioși care-l priveau cum mănca cu degetele, după obiceiul hindușilor ⁴⁶⁻⁵. Ne-am refăcut forțele în vederea călătoriei care, fără ca noi s-o presupunem, s-a dovedit extrem de obositoare.

Drumul nostru trecea prin orezării arse de soare, conducându-ne spre provincia Burdwan din Bengal. Apoi am trecut prin păduri dese, însoțiți de cântecul păsărelor. Uneori câte un car cu boi contrasta cu mașina noastră care amintea de orașele moderne.

"Dick, oprește!" Exclamația mea a provocat un scrâșnet al frânelor Ford-ului. "Acest mangotier încărcat cu fructe ne invită să poposim!"

Toți cinci ne-am repezit la copacul care își răspândise fructele prea coapte pe sol.

"Așa ceva nu găsești în America, nu-i așa Swamiji?" zise râzând Sailesh Mazumdar, unul dintre discipolii mei bengalezi.

"Într-adevăr", m-am grăbit eu să aprob. "Aceste fructe mi-au lipsit foarte mult în Occident! Fără fructele mangotierului, paradisul hindus este de neconceput!"

Am aruncat cu o piatră și am făcut să cadă un fruct superb de pe o ramură mai apropiată.

"Dick", am întrebat eu între două înghițituri, "ai luat aparatele de fotografiat?"

"Desigur, domnule, sunt în portbagaj."

"Dacă Giri Bala este o sfântă autentică, voi scrie despre ea pentru occidentali. O yoghină atât de extraordinară nu poate pieri neștiută de nimeni, asemenea acestor fructe de mango!"

Ne-am bucurat de pacea pădurii încă o jumătate de oră.

"Domnule, zise domnul Wright, trebuie să fim la Giri Bala înainte de lăsarea serii dacă vrem să avem destulă lumină pentru a face fotografii." El adăugă surâzând: "Occidentalii sunt niște tipi sceptici; fără fotografii nimic nu-i poate convinge!"

Era indiscutabil. Am întors spatele mangotierului și ne-am urcat în mașină.

"Ai dreptate, Dick. Sacrific paradisul fructelor de mango pe altarul realismului occidental. Avem nevoie de fotografii!"

Drumul devenea din ce în ce mai puțin practicabil; bolovani, făgașe, hârtoape la fiecare pas. Din timp în timp trebuia să ne dăm jos și să împingem mașina.

"Lambadar Babu a zis adevărul", recunoscui Sailesh. "Nu mașina ne duce pe noi, ci noi pe ea!"

Așa, jumătate pe jos, jumătate în mașină traversam uneori niște umile sate pitorești.

"Drumul nostru șerpuia printre grupuri de palmieri, traversând din când în când câte un sat cuibărit la umbra pădurii", a scris dl. Wright în jurnalul său de călătorie în data de 5 mai 1936. "Acele grupuri de colibe de lut cu acoperișul din paie, cu ușile decorate cu nume divine, sunt foarte curioase; copii complet dezbrăcați se joacă inocenți, ne privesc, sau aleargă după carele cu boi care traversează satul. La umbră, femeile ne privesc vesele, în timp ce bărbații se odihnesc evident curioși cu toată aparenta lor nepăsare. În unele locuri, sătenii fac baie în niște rezervoare uriașe, îmbrăcați (ei se schimbă apoi, acoperindu-se cu veșminte uscate, lăsându-le în același timp să cadă pe cele ude). Femeile iau apă în vase mari de aramă.

Drumul ne ducea, mai bine sau mai rău, cu urcușuri și coborâșuri, traversând mici cursuri de apă; opriți de o barieră naturală a trebuit să facem cale întoarsă împotmolindu-ne în solul nisipos al unui curs de apă secat, pentru a ajunge în sfârșit la Biur spre ora 5 după amiază. Acest sătuc

din inima Bengalului nu poate fi atins în timpul ploilor, căci drumurile se transformă în torente de noroi.

Încrucișându-ne cu un grup de adepți care veneau de la rugăciune - în plin câmp - am solicitat un ghid și am fost asaltați de o duzină de băieți care s-au agățat de mașina noastră, dorind să ne conducă la Giri Bala.

Drumul ducea la un grup de curmali adăpostind câteva colibe de lut, dar înainte de a ajunge acolo, Ford-ul s-a înclinat deodată în mod periculos și apoi a revenit la orizontală tot atât de repede. Avansam lent, cu precauție; deodată drumul a fost barat de un desiș de nestrăbătut, făcând necesar un ocol prin fundul unui rezervor sec, unde Ford-ul s-a împotmolit; a fost nevoie de multe eforturi pentru a-l scoate de acolo. Iarăși și iarăși, drumul apărea impracticabil, dar am hotărât: ori totul, ori nimic; băieții binevoitori ne-au ajutat să înlăturăm obstacolele (binecuvântat fie Ganesha!), în timp ce alți câteva sute, inclusiv părinții lor îi priveau cum trebăluiesc.

În curând, rulam între două șiruri de colibe din care femeile ne priveau cu ochii mari, în timp ce bărbații mergeau în urma sau înaintea noastră: probabil că era pentru prima dată când o mașină se aventura pe acele drumuri, unde "sindicatul carului cu boi" era atotputernic! Apariția noastră a produs o adevărată senzație în acest sat în care din timpuri străvechi nu se schimbase nimic.

Am oprit pe o alee pietruită, la circa 30 de metri de locuința lui Giri Bala. În fine, eforturile noastre erau recompensate! În curând eram în fața unei clădiri mari de cărămidă cu două nivele, care domina colibe din vecinătate. Casa era în renovare, căci se vedea o schelărie din bambus. Entuziasmați, arzând de nerăbdare, noi am rămas în fața ușii larg deschise, în timp ce sătenii, tineri sau bătrâni, goi sau îmbrăcați, continuau să ne privească cu gura căscată.

În ușa a apărut Giri Bala în persoană. Mică, îmbrăcată în mătase galben-aurie, ea înainta modestă și umilă, privindu-ne de sub haina ei *swadeshi*. În spatele vălului de văduvă, ochii îi străluceau ca jarul, fața ei blândă și binevoitoare sugera realizarea divină, detașarea totală de bunurile acestei lumi.

Ea s-a apropiat umilă, acceptând tăcută să ne lase s-o fotografiem și s-o filmăm ⁴⁶⁻⁶, supunându-se tuturor exigențelor noastre tehnice, răbdătoare și timidă. În sfârșit, imortalizasem pe un mare număr de fotografii pe singura femeie din lume cunoscută pentru că n-a mâncat nimic de peste 50 de ani (Therese Neuman se lipsise desigur de hrană, dar din 1923). Cu un aer matern, Giri Bala stătea în fața noastră, acoperită complet de

veșmântul ei care nu lăsa să se vadă decât fața, ochii plecați cu modestie și picioarele sale micuțe. O aureolă de pace emana din acest surâs copilăresc, din această față cu nasul mic și ochii sclipitori."

Mie, Giri Bala mi-a făcut aceeași impresie ca și domnului Wright: ea purta nimbul spiritualității. S-a plecat în fața mea cu gesturile tradiționale cu care un laic îl primește pe un om al bisericii. Farmecul ei nevinovat și surâsul calm spuneau mai mult decât cuvintele; uitasem complet lungă și obositoarea noastră călătorie.

Sfânta s-a așezat pe verandă cu picioarele încrucișate. Deși purta însemnele vârstei, ea nu era lipsită de vlagă; pielea ei măslinie era netedă și emana sănătate.

"Mamă", i-am zis eu în bengali, "de 25 de ani doresc să vin să te văd. Sthiti Lai Nundy Babu mi-a vorbit de viața ta de renunțare."

Ea a făcut un gest cu capul, semn că acest nume îi era cunoscut. "Da, era vecinul meu din Nawabganj."

"În toți acești ani, eu am traversat oceanul, dar nu mi-am pierdut speranța că te voi vedea într-o zi. Renunțarea sublimă pe care o trăiești fără știrea lumii trebuie revelată omenirii, care a uitat de multă vreme ce este hrana spirituală."

Sfânta a ridicat o clipă ochii și a zâmbit cu interes calm.

"Baba (onorat Tată), tu știi mai bine", a răspuns ea umilă.

Eram fericit că n-a fost ofensată; nu se știe niciodată cum reacționează yoghinii și yoghinele la ideea publicității; de obicei doresc să-și păstreze în liniște cuceririle lor spirituale. O voce interioară îi avertizează când este timpul să-și dezvăluie viața în folosul celor care caută adevărul.

"Mamă, am continuat eu, atunci te rog să mă ierți că te asaltez cu întrebări și să răspunzi doar dacă dorești! Îți voi înțelege de asemenea tăcerea."

Ea a ridicat mâinile într-un gest amabil. "Aș fi fericită să te ajut, așa neînsemnată cum sunt."

"Ba nu ești deloc neînsemnată!", am protestat eu. "Ești un suflet mare."

"Eu sunt o umilă servitoare, îmi place să gătesc și să servesc masa oamenilor."

Ciudată ocupație, îmi ziceam eu, pentru o sfântă care nu mănâncă nimic!

"Spune-mi, Mamă, este adevărat că trăiești fără să mănânci? Eu vreau să aud răspunsul din propria ta gură."

"Cât se poate de adevărat." Ea păstră un moment de tăcere. Când a vorbit din nou, fraza ei arată că făcuse un mic calcul mental: "De la vârsta de 12 ani și 4 luni până azi, când am 68, adică mai bine de 50 de ani, n-am băut și n-am mâncat nimic."

"N-ai dorit niciodată să mănânci?"

"Dacă ar fi fost așa, aș fi mâncat pur și simplu!" Simplu, dar egal, ea afirmă acest adevăr axiomatic, cunoscut prea bine lumii care se învâрте în jurul a trei mese pe zi!

"Și totuși consumi desigur ceva!" În vocea mea se simțea un ușor reproș.

"Desigur!" Zâmbi, sesizând că eu am înțeles-o atât de iute.

"Îți extragi hrana din energia subtilă a aerului și a luminii solare ⁴⁶⁻⁷, din forța cosmică care îți reîncarcă corpul prin bulbul rahidian (medula oblogata)."

"Baba știe." Ea aprobă din nou fără nici o pretenție.

"Mamă, te rog să-mi povestești viața ta. Ea ar putea fi interesantă pentru întreaga lume."

Giri Bala ieși din rezerva ei obișnuită, declarând:

"Bine, așa să fie." Vocea ei era gravă și hotărâtă. "M-am născut în acest ținut împădurit. Copilăria mea n-a avut nimic remarcabil, cu excepția faptului că aveam o poftă nepotolită de mâncare. Am fost logodită de foarte tânără.

'Copilă', m-a avertizat mama, 'trebuie să-ți controlezi lăcomia. Când va trebui să trăiești printre străini, în familia soțului tău, ce vor crede ei dacă tu-ți petreci tot timpul pentru a mânca tot ce-ți cade la îndemână?'

Nenorocirea prezisă s-a întâmplat. N-aveam decât 12 ani când am intrat în familia soțului meu la Nawabganj. Soacra mea își bătea joc zi și noapte de lăcomia mea. Era atât de penibil să îndur ironiile ei, încât la un moment

dat voința mea s-a trezit. Într-o dimineață, reproșurile ei au fost deosebit de crude.

'Îți voi dovedi, am zis eu, că nu mă voi mai atinge de mâncare cât voi trăi!'

Soacra mea a râs disprețuitoare: 'Cum ai putea să trăiești o viață fără să mănânci nimic, când îți este imposibil să trăiești o zi fără să te îndopi cu mâncare?'

N-aveam ce răspunde la acesta replică! Totuși hotărârea mea era definitivă. M-am retras într-un colț singuratec pentru a-l ruga pe Dumnezeu.

'Doamne, mă rugam eu, binevoiește să-mi trimiți un guru care să mă învețe să trăiesc cu lumina ta și nu cu hrană!'

Am căzut într-un extaz divin. Condușă de o mână invizibilă, m-am dus la templul *ghat* de la Nawabganj, pe malul Gangelui. Pe drum, m-am încrucișat cu preotul familiei soțului meu.

'Părinte, am zis eu încrezătoare, învață-mă cum să trăiesc fără să mănânc.'

El m-a privit surprins și n-a spus nimic. După câteva minute de liniște mi-a adresat aceste cuvinte:

'Copilă, vino diseară la templu; acolo voi celebra o ceremonie *Vedică* special pentru tine.'

Acest răspuns vag nu era cel pe care-l așteptam. Am reluat drumul spre templu. Soarele matinal îmbrăca fluviul în auriu; m-am purificat în apele sfinte, ca pentru o inițiere. Cu hainele ude, tocmai părăseam malul când, deodată, Maestrul meu s-a materializat într-o lumină orbitoare.

'Fetițo', mi-a zis el cu o voce plină de compasiune, 'eu sunt gurul pe care Dumnezeu ți l-a trimis ca răspuns la rugile tale fierbinți, înduioșat de caracterul lor neobișnuit! De azi înainte, tu vei trăi cu lumină astrală, toți atomii corpului tău se vor hrăni în curentul infinit.' "

Giri Bala recăzu în muțenie. Am luat carnetul și creionul domnului Wright și i-am făcut un rezumat al povestirii, în limba engleză.

Sfânta și-a relut povestirea cu o voce care abia se auzea: "Templul era pustiu și totuși gurul meu ne-a înconjurat cu o aureolă protectoare, pentru a nu ne surprinde nimeni. El m-a inițiat într-o tehnică yoga care eliberează corpul de nevoia de a absorbi alimente terestre grosiere. Tehnica include

utilizarea unei anumite *mantra* ⁴⁶⁻⁸ și exerciții de respirație mai complicate decât cele care se fac de obicei. Nici medicamente, nici magie - nimic altceva decât *Kriya*."

În maniera reporterilor americani, de la care învățasem fără ca ei s-o știe, am interogat-o pe Giri Bala despre tot ceea ce mi se părea că ar putea interesa lumea. Puțin câte puțin, ea mi-a comunicat următoarele:

"N-am avut niciodată copii; sunt mulți ani de când sunt văduvă. Nu dorm decât foarte puțin, căci pentru mine nu e nici o diferență între somn și starea de veghe. Eu meditez în timpul nopții și ziua mă ocup de treburile gospodăriei. Sunt foarte puțin sensibilă la schimbările de temperatură de la un anotimp la altul. N-am fost niciodată bolnavă. Când mi se întâmplă să mă rănesc, aproape nu simt durerea. Nu am excreții și-mi pot controla bătaile inimii și respirația. Gurul meu și alți sfinți îmi apar adesea în viziuni."

"Mamă, am întrebat eu, de ce nu înveți pe nimeni arta de a trăi fără să mănânce?" Se părea că ambițiile mele de a hrăni înfometatei lumii erau aproape împlinite.

"Nu pot, guru mi-a interzis să-i divulg secretul. El nu vrea să se opună planurilor divine ale creației. Fermierii nu mi-ar mulțumi dacă aș învăța oamenii să trăiască fără alimente. Fructele apetisante ar zace nefolositoare pe sol. De altfel, mi se pare că mizeria, foametea și bolile sunt biciurile karma-ei, care în final ne împing să căutăm adevăratul sens al vieții."

"Mamă", am zis eu apăsând cuvintele, "la ce bun atunci să fii singura care te lipsești de hrană?"

"Pentru a dovedi că omul este Spirit. Pentru a demonstra că cel care se apropie de Dumnezeu învață progresiv să trăiască cu Lumina eternă și nu cu alimente groșiere!" ⁴⁶⁻⁹

Sfânta se refugie într-o stare meditativă profundă. Privirea i s-a cufundat în interior și ochii i-au devenit inexpresivi. Ea a scos un suspin specific, preludiu al transei extatice, în care nu mai este nevoie de respirație. Pentru un timp, spiritul ei a evadat în regatul în care nu mai sunt probleme, în care totul este fericire.

Se lăsa noaptea tropicală. Mica noastră lampă cu petrol arunca o lumină vie pe fețele țăranilor întoarse spre noi în tăcere. Una câte una, începeau să se aprindă luminile în colibele învecinate. Sosise momentul să ne luăm rămas bun; ne aștepta un drum lung și neplăcut la întoarcere.

"Giri Bala", am zis eu când sfânta a redeschis ochii, "dă-mi ca amintire o bucată din unul dintre *sari*-urile tale!"

Îndată ea reveni cu o bucată mare de mătase de Benares în mâini și îngenunche în fața mea.

"Mamă", am zis eu cu venerație, "lasă-mă mai bine pe mine să-ți ating picioarele tale sfinte!"

46-1: În Bengalul de nord.

46-2: Alteța Sa Sir Bijay Chand Mahtab, actualmente decedat. Familia sa deține, fără îndoială, rapoartele celor trei perioade de control asupra lui Giri Bala.

46-3: Femeie yoghină.

46-4: "Cel care îndepărtează obstacolele", zeul norocului.

46-5: Sri Yukteswar avea obiceiul să spună: "Domnul a pus la dispoziția noastră fructele minunate ale pământului. Nouă ne place să vedem hrana, să-i simțim parfumul, să o gustăm; hindusului îi place de asemenea să o pipăie! Nu văd nimic de obiectat nici asupra clefăitului, dacă nimeni nu este de față."

46-6: Dl. Wright îl filmase de asemenea pe Sri Yukteswar, cu ocazia ultimului festival al solstițiului de iarnă de la Serampore.

46-7: "Tot ceea ce mâncăm este radiație; hrana noastră se reduce la cuante de energie", a zis pe 17 mai 1933 Dr. George W. Crille, din Cleveland în cursul unei reuniuni a medicilor la Memphis. "Razele soarelui transmit radiațiile alimentelor, eliberând curenți electrici destinați să circule prin corpul uman, adică prin sistemul nervos. Atomul, spune Dr. Crille, este un sistem solar. El înmagazinează energia radiată de soare ca și un resort încordat. Acești nenumărați atomi de energie constituie hrana noastră. Odată ajunși în corpul uman, acești atomi încărcăți cu energie o eliberează în protoplasmă, generând astfel o nouă energie chimică și noi curenți electrici. Corpul este format din acești atomi. Ei constituie mușchii, creierul și organele de simț, cum ar fi ochii și urechile"

Într-o zi, savanții vor descoperi cum se poate trăi pornind direct de la energia soarelui. "În natură, clorofila este singura substanță cunoscută care se comportă ca o «capcană de raze solare»", scrie William L. Laurence în *The New York Times*. "Ea captează energia soarelui înmagazinând-o în plantă. Fără ea, viața nu ar putea exista. Omul găsește

energia de care are nevoie în cea solară, acumulată de legumele și fructele pe care le mănâncă sau în produsele animalelor care și ele se hrănesc cu plante. Energia pe care o extragem din cărbune sau din petrol reprezintă energie solară fixată de către vegetale acum milioane de ani. Noi trăim grație soarelui prin intermediul clorofilei."

46-8: Vibrație potentă. Literal, *mantra* se traduce din sanscrită prin "instrument al gândirii", semnificând acel sunet ideal, inaudibil, ce reprezintă un aspect a creației. Imensa putere a sunetului derivă din AUM, "Cuvântul", murmurul creator al Motorului cosmic.

46-9: Posibilitatea de a se lipsi de hrană, stare atinsă de Giri Bala, este o putere yoghină citată în *Yoga Sutras* (III, 31) a lui Patanjali. Therese Neumann nu consumă alimente grosiere și nu practică nici o tehnică yoghină științifică care să-i permită să se lipsească de hrană. Explicația acestui fapt trebuie căutată în complexitatea karma-ei personale. Therese Neumann și Giri Bala s-au consacrat lui Dumnezeu în timpul a numeroase existențe, dar mijloacele de expresie sunt diferite. Printre numeroșii sfinți creștini care au trăit fără să mănânce și care erau de asemenea stigmatizați, să îi cităm pe sfântul Lydwine din Schiedam, preafericita Elisabeta din Rent, sfânta Catherina din Siena, Dominica Lazarri, preafericita Angele din Foligno și, în secolul XIX, Louise Lateau. Sfântul Nicolas de Flue (Bruder Klaus, ascet din secolul XV, ale cărui rugăminți fierbinți pentru unire adresate lui Dumnezeu au salvat Confederația Elvețiană) s-a abținut de l-a mâncare timp de 20 de ani.

CAPITOLUL: 47

Mă întorc în Occident

"Am ținut multe lecții în India și în America, dar trebuie să recunosc că, în calitate de indian, sunt foarte fericit să conduc o clasă de elevi englezi."

Râsul străbătu auditoriul meu londonez; nici o politică nu ne tulbura pacea yoghină.

Acum India nu mai era decât o amintire sfântă. Era în septembrie 1936 și eu mă găseam în Anglia pentru a-mi ține promisiunea de a susține o nouă conferință la Londra, prima fiind acum 16 luni.

Și Anglia este sensibilă la nemuritorul mesaj al științei yoga. Reporterii și cineasții îmi invadau apartamentul de la Grosvenor House. Consiliul Național Britanic al Religiei organizase o reuniune la biserica congregaționistă de la Whitefield, pe 29 septembrie, unde trebuia să

vorbesc despre: "Cum pot credința și fraternitatea să salveze civilizația". Conferința de la ora 8 de la Caxton Hall a atras atâta lume încât publicul care n-a găsit loc trebuia să aștepte la Windsor Hall cel de-al doilea discurs al meu de la ora 9.30. Cursurile de yoga erau atât de frecventate, încât domnul Wright a trebuit să caute un local mai încăpător.

Tenacitatea englezilor a generat rezultate excelente în domeniul spiritual. Studenții în yoga de la Londra au fondat, după plecarea mea, un centru al S.R.F.; reuniunile lor săptămânale pentru meditație au avut loc regulat chiar și în timpul războiului.

Nu pot uita călătoria mea în Anglia. Fordul nostru a fost din nou pus în circulație pentru a vizita locurile de naștere și mormintele marilor poeți sau eroi ai istoriei Marii Britanii.

În octombrie ne-am imbarcat pe *Bremen*, la Southampton și în curând am ajuns la New York. Am străbătut continentul american în mașină și, la sfârșitul anului 1936, am ajuns la Mount Washington, în California.

La centrul nostru de la Los Angeles, Sărbătorile Crăciunului sunt celebrate printr-o meditație de 8 (opt) ore pe 24 decembrie (Crăciunul Spiritual) ^{47-o} și printr-un banchet a doua zi (Crăciunul Laic). În acest an solemnitățile au fost reînsuflețite de prezența prietenilor și studenților noștri din orașe îndepărtate, veniți pentru a-i întâmpina pe cei trei călători: doamna Bletsch, domnul Wright și eu.

Împreună cu discipolii mei americani

Cu această ocazie, la centrul nostru am avut și delicatese care au străbătut 25.000 de kilometri: *rasagulla* - dulceață din fructe de mango, *gucchi* - ciuperci din Cașmir, biscuiți cu *papaia*, ulei de flori de *keora*, pentru a ne parfuma înghețata. Seara eram cu toții reuniți în jurul unui imens pom de Crăciun, în apropierea unui foc din bușteni de chiparos parfumat.

Adusesem cadouri din toate colțurile lumii: Palestina, Egipt, India, Anglia, Franța, Italia. Domnul Wright a vegheat ca nici unul dintre cadourile destinate dragilor mei elevi să nu se piardă pe drum. Scoarță de măsline sfânt din Țara Sfântă, broderii fine din Belgia și din Olanda, covoare din Persia, șaluri din Cașmir, imprimate din bumbac - *swadeshi*, papuci persieni cu tocurele lor neliniștitoare, vase din lemn de santal din Mysore, vase și cupe împodobite cu pietre scumpe, miniaturi, tapiserii, parfumuri, țesături, scrieri vechi, monede ale dinastiilor indiene dispărute de mult, bețișoare parfumate, mătăsuri, bonete Gandhi, oale, covorașe pentru rugăciune, etc - se adunaseră daruri din trei continente.

Unul câte unul, am distribuit cu bucurie pachetele cu daruri care se adunaseră sub pomul de Crăciun, într-o grămadă enormă.

"Sora Gyanamata!" Am întins o cutie de formă alungită americancei sfinte cu față blândă care mă înlocuise la Mount Washington în timpul absenței mele. După ce a desfăcut pachetul, ea a găsit un *sari* de mătase aurie din Benares.

"Vă mulțumesc domnule; aceasta evocă în ochii mei fastul Indiei!"

"Domnul Dickinson!" Pachetul conținea un cadou pe care-l cumpărasem într-un bazar din Calcutta. "Domnului Dickinson îi va place asta", mă gândisem eu. Domnul Dickinson, un discipol iubit, asista la toate sărbătorile noastre de Crăciun, de la înființarea centrului de la Mount Washington, în 1925. În acest al 11-lea an, stătea în picioare în fața mea și desfăcea panglicile micului său pachet pătrat.

"Cupa de argint!" Cuprins de o emoție puternică, el contempla cadoul, o cupă înaltă pentru băut. Apoi el se așează deoparte. I-am surâs afectuos și mi-am reluat rolul de Moș Crăciun,

Reuniunea s-a terminat cu o rugăciune adresată Celui care ne dă toate bunurile și cu colinde de Crăciun.

Mai târziu am discutat cu domnul Dickinson.

"Domnule, a zis el, permiteți-mi să vă mulțumesc pentru cupa de argint. Eu nu am putut găsi cuvintele potrivite în seara de Crăciun."

"Am cumpărat-o special pentru dumneavoastră."

"Timp de 43 de ani am așteptat să primesc această cupă. E o poveste lungă închisă în străfundul inimii mele." Domnul Dickinson mă privi roșind. "Începutul a fost dramatic. Eram pe punctul de a mă îneca. Fratele meu mai mare mă împinsese în joacă într-un bazin de 9 metri adâncime, într-un orașel din Nebraska. Aveam atunci cinci ani. În timp ce mă scufundam, mi-a apărut un om cu privirea senină și cu un surâs încurajator, înconjurat de o lumină multicoloră orbitoare. Corpul meu tocmai dispărea sub apă pentru a treia oară, când unul dintre tovarășii fratelui meu a reușit să îndoiaie o salcie de care m-am apucat disperat. Apoi copiii m-au scos la mal și mi-au dat primul ajutor.

Doisprezece ani mai târziu, la vârsta de 17 ani, am vizitat Chicago împreună cu mama. Era în septembrie 1893 când a avut loc reuniunea Marelui Parlament mondial al religiilor. Mă plimbam de-a lungul străzii principale, când mi-a apărut din nou aceeași lumină orbitoare. Puțin mai departe,

același om pe care-l văzusem în viziunea mea, cu ani în urmă, mergea cu pași lenți. El a ajuns în dreptul unei clădiri mari în care a intrat.

Dr. E. E. Dickinson din Los Angeles; el căuta o cupă de argint.

'Mamă, am exclamat eu, acesta este omul care mi-a apărut în momentul în care eram gata să mă înec!'

Ne-am grăbit la rândul nostru să intrăm în clădire; omul pe care tocmai îl văzusem era la o tribună și ținea o conferință. Am înțeles că era Swami Vivekananda ⁴⁷⁻¹. După ce și-a terminat discursul, m-am dus să-l caut. Mi-a surâs cu bunătate, ca și cum am fi fost niște vechi prieteni. Nu știam cum să-mi exprim emoția, dar inima mea spera că el îmi va propune să-i devin discipol. El mi-a citit gândul.

'Nu, fiule, eu nu sunt gurul tău.' Vivekananda m-a privit fix în ochi cu privirea sa frumoasă, pătrunzătoare. 'Maestrul tău va veni mai târziu. El îți va da o cupă de argint.' După o pauză, Vivekananda a adăugat surâzând: 'El îți va dăruia o grație mai profundă decât poți tu primi în acest moment.'

Câteva zile mai târziu, am părăsit Chicago și nu l-am mai revăzut niciodată pe Vivekananda. Dar fiecare din vorbele lui se imprimase profund în inima mea. Au trecut ani, totuși Maestrul așteptat nu apărea. Într-o seară, în 1925, m-am rugat fierbinte lui Dumnezeu să-l trimită pe gurul meu. După câteva ore m-au trezit niște accente melodioase. Deodată mi-a apărut un cor de îngeri purtând flaute și alte instrumente. După ce și-au răspândit în aer acordurile lor glorioase, îngerii au dispărut.

A doua zi seara, am asistat la conferința dumneavoastră de la Los Angeles și am știut că ruga mea a fost îndeplinită."

Ne surâdeam în tăcere.

"Iată, de 11 ani sunt discipolul dumneavoastră în *Kriya Yoga*, a continuat domnul Dickinson. Uneori mă întrebam de ce nu-mi ofereați cupa și am sfârșit prin a crede că vorbele lui Vivekananda erau doar metaforice. În seara de Crăciun, când mi-ați dat cutiuța pătrată, am văzut pentru a treia oară aceeași lumină orbitoare. După o clipă, contemplam darul gurului meu prezis de Vivekananda în urmă cu 43 de ani: cupa de argint!" ⁴⁷⁻²

47-0: Începând cu 1950, meditația pe parcursul unei zile întregi s-a ținut pe 23 decembrie. Astfel, membrii din întreaga lume serbează Crăciunul în această zi specială în căminele lor, în centre și temple ale Self-Realization Fellowship, găsind un mare ajutor spiritual și binecuvântare prin intermediul fuzionării în câmp telepatic cu discipolii adunați în meditație în cartierele generale. Aceeași înălțare divină poate fi simțită oricând de către cei care intră în rezonanță cu Consiliul de Rugăciuni la cartierele generale S.R.F., acolo unde se fac rugăciuni zilnic pentru toți cei care solicită ajutorul în rezolvarea problemelor personale, (nota editorului englez).

47-1: Principalul discipol al Maestrului de talie Cistică, Ramakrishna Paramahansa.

47-2: Domnul Dickinson l-a întâlnit pe Swami Vivekananda în septembrie 1893 - anul în care, la 5 ianuarie se născuse Paramhansa Yogananda. Vivekananda era conștient că Yogananda s-a reîncarnat din nou și că va merge în America pentru a preda filosofia Indiei.

În 1965, dl. Dickinson încă sănătos și activ la vârsta de 89 de ani, a primit titlul de Yogacharya (profesor de yoga) în cadrul unei ceremonii de la Cartierele generale ale S.R.F. din Los Angeles.

Adesea el medita perioade mari cu Paramahansaji și practica *Kriya Yoga* de trei ori pe zi.

Înainte cu 2 ani de a muri, pe 30 iunie 1967, Yogacharya Dickinson a purtat o discuție cu trei călugări S.R.F. Le-a spus un detaliu interesant pe care uitase să-l menționeze lui Paramahansaji. Yogacharya Dickinson spuse: "Când am urcat pe scena unde Swami Vivekananda își ținea discursul, înainte ca eu să-l salut, mi-a spus: <Tinere, te rog să nu mai intri în apă!>" (nota editorului englez).

CAPITOLUL: 48

La Encinitas, în California

"O surpriză pentru dumneavoastră, domnule! În timp ce ați absentat, noi am construit un ashram la Encinitas. Acesta este un cadou de bun venit!" Dl. Lynn, Sora Gyanamata Durga Ma și alți câțiva discipoli mă conduseră surâzând prin poarta de la intrare, de-a lungul unei alei umbrită de arbori.

Construcția mi se părea ca un transatlantic alb pe fondul albastru al mării. Nu găseam cuvinte pentru a-mi exprima mulțumirea. După ce mi-am revenit, am vizitat noul ashram. Avea 16 încăperi mari și încântătoare.

În holul central, cu ferestre enorme care ocupau toată înălțimea peretelui, verdele oceanului și albastrul cerului se răsfrângeau pe pereții albi într-o simfonie de culori serafice. Pe marele șemineu din hol, chipurile lui Isus, Babaji, Lahiri Mahasaya și Sri Yukteswar își răspândeau grația în miniaturalul paradis de pe malul Pacificului.

Sub holul construit direct pe faleză, erau două săli de meditație, dând spre infinitul mării și al cerului. Mici verande pentru băi de soare, livezi, plantații de eucalipti, scări lungi spre locuri de baie singuratică, imensitatea apei, toate acestea constituiau un vis cât se poate de real.

"Fie ca sufletele curajoase și bune ale sfinților să vină în aceste locuri", (zice "Rugăciunea pentru o locuință" din Zend-Avesta, gravată pe una din ușile ashramului) și "fie ca ele să meargă mână în mână cu noi, împărțind virtuțile binefăcătoare ale darurilor lor sfinte, mari cât pământul, generoase ca fluviile, înalte ca soarele, pentru fericirea omului, pentru bunăstare și pace."

"Fie ca în această casă ascultarea să cucerească nesupunerea; fie ca pacea să triumfe peste neînțelegere; generozitatea peste avariție; vorbirea sinceră peste minciună; respectul peste dispreț. Mințile noastre să fie încântate, sufletele înălțate, iar trupurile să ne fie glorificate, de asemenea; Oh, Lumină Divină, fie ca să Te vedem și să ne apropiem de Tine și să obținem compania Ta întreagă!"

Encinitas, California, privind la Pacific. Clădirea principală și parte din terenurile aparținând Self-Realization Fellowship

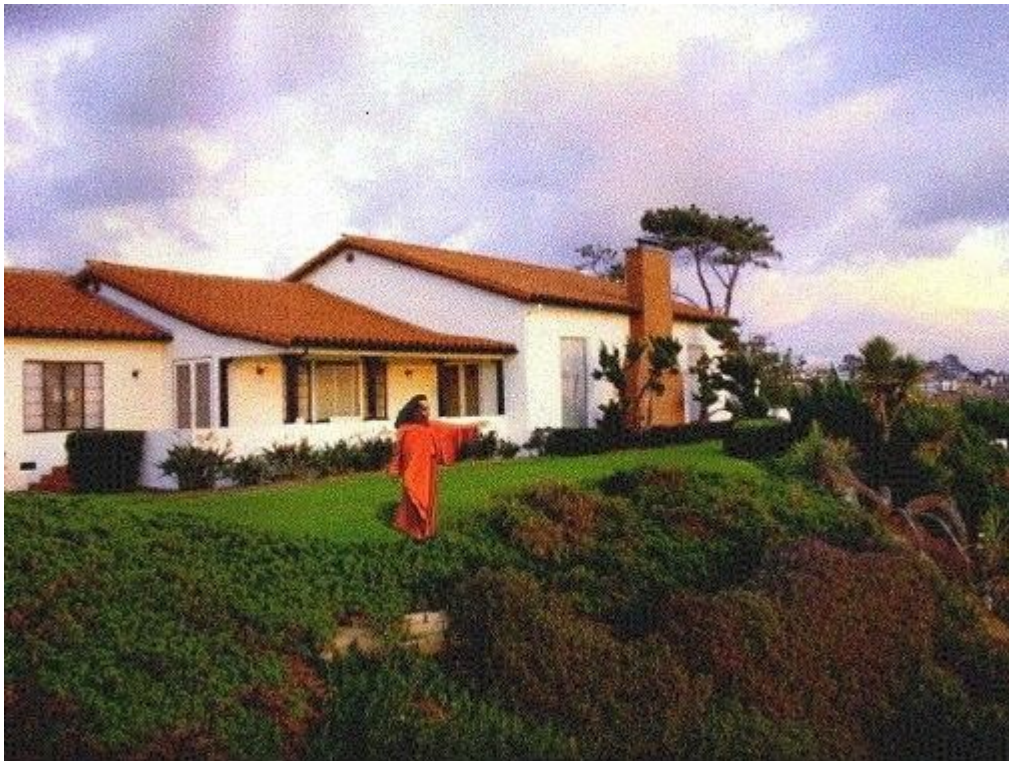
Înălțarea ashramului a fost posibilă datorită generozității dl. James J. Lynn ^{48-o}, un *Kriya Yoghin* credincios; un om de afaceri american cu nesfârșite ocupații (în domeniul petrolier și al asigurărilor) care și-a făcut timp să practice zilnic *Kriya Yoga*. Ducând astfel o viață echilibrată el a atins *samadhi*, starea de comuniune cu Dumnezeu. În timpul șederii mele în India și în Europa (din iunie 1935 până în octombrie 1936), uitasem complet de acest proiect, astfel încât realizarea lui a fost pentru mine o surpriză minunată. Dl. Lynn avusese grijă ca în corespondența purtată cu cei din California să nu mi se sufle nici un cuvânt despre construirea ashramului de la Encinitas.

Alături de dl. Lynn (Rajarishi Janakananda)

Încă de la începutul șederii mele în America, nu încetasem să caut un colț liniștit pe malul Pacificului, pentru a ridica acolo un ashram, proiect care a fost însă mereu dejucat. În prezent, contemplam vasta proprietate Encinitas ⁴⁸⁻¹, zicându-mi că profeția lui Sri Yukteswar referitoare la "un ashram pe malul Pacificului" se împlinise.

Câteva luni mai târziu, în 1937, de Paște, am celebrat la Encinitas prima slujbă de dimineață. Sute de discipoli urmăreau miracolul zilnic al răsăritului incendiind cerul. Spre vest se desfășura imensitatea Pacificului, cu un murmur asemănător unui imn solemn; în depărtare apărea un val alb și un stol de pescăruși. "Cristos a înviat!" și nu numai în soarele primăvăratic, ci și în zorii eterni ai Spiritului.

În fața ashramului, privind spre ocean, la Encinitas

Lunile se scurgeau în fericire; în mijlocul atâtor splendori am dus la bun sfârșit, în liniștea ashramului, o operă proiectată de mai multă vreme: *Cântecele cosmice*. Am scris cuvintele în engleză și muzica pentru circa 40 de imnuri, unele originale, altele adaptări ale melodiilor străvechi, între altele: "Nici o naștere, nici o moarte", de Shankara; două din favoritele lui Sri Yukteswar, "Trezește-te, o, Sfântul meu!" și "Dorința, marele meu

inamic"; imnul antic sanscrit "Imn lui Brahma"; vechile imnuri bengaleze: "Ce fulger de lumină!" și "Ei au auzit numele Tău"; ale lui Tagore: "Cine e în templul meu?" și multe compuse de mine: "Îți aparțin veșnic", "În țara de dincolo de visuri", "Vino din cerul tău liniștit", "Ascultă chemarea inimii mele", "În templul tăcerii", "Tu ești viața mea".

În prefața cărții cu cântece am povestit prima mea tentativă de a prezenta unui public occidental imnurile religioase ale Orientului, cu ocazia unei conferințe, pe 18 aprilie 1926, la Camegie Hall din New York.

"Domnule Hunsicker", am zis eu unui student american, "îmi propun să cer auditoriului să cânte un imn antic hindus: 'O, Domnul meu minunat!'."

"Domnule", a protestat el, "imnurile orientale nu sunt de înțeles pentru americani. Ar fi păcat dacă conferința ar fi întreruptă de niște roșii stricate!"

Am râs și am replicat: "Muzica este o limbă universală. Americanii nu pot să nu fie fermecați de aceste imnuri religioase ⁴⁸⁻²."

În timpul conferinței, domnul Hunsicker a stat în spatele meu pe estradă, temându-se probabil pentru mine. Teama lui a fost nefondată; nu numai că nici o roșie nu a tulburat ordinea, dar timp de o oră și trei sferturi, acordurile solemne ale vechiului imn hindus "O, Dumnezeu minunat!" au răsunat, cântate la unison de trei mii de voci! Să notăm că în acea seară s-au produs unele vindecări miraculoase printre credincioșii care au intonat astfel cu dragoste numele divin!

Viața retrasă a unui literat nu a fost un rol de lungă durată. Curând, la fiecare două săptămâni făceam naveta între Los Angeles și Encinitas. Slujbe duminicale, cursuri, conferințe în cluburi și universități, interviuri cu studenții, fluxuri neîntrerupte de corespondență, articole pentru *East-West*, coordonarea activităților din India și a numeroase centre mai mici din orașele americane. Mult timp am dedicat, de asemenea, punerii în pagină a învățăturilor de *Kriya* de la Self-Realization Fellowship (Asociația Realizării Sinelui) într-o serie de cursuri la distanță pentru căutătorii de yoga, al căror zel nu putea fi limitat în spațiu.

O fericită consacrare a Bisercii Tuturor Religiilor a avut loc în 1938 la Washington, D.C. Aflată printre frumoase terenuri, grandioasa biserică este construită într-o parte a orașului numită "Înălțimile prieteniei". Conducătorul ei este Swami Premananda, educat la școala de la Ranchi și Universitatea din Calcutta. L-am numit în 1928 să preia conducerea centrului S.R.F. din Washington.

"Premananda", i-am spus cu ocazia unei vizite la noul său templu, "acest sediu Oriental este un omagiu în piatră pentru devoțiunea ta neobosită. Aici, în capitală, tu ții aprinsă lumina idealurilor lui Lahiri Mahasaya."

Premananda m-a însoțit într-o scurtă vizită la centrul S.R.F. din Boston. Ce bucurie să revăd echipa de *Kriya Yoga* care a rămas statornică încă din 1920! Conducătorul din Boston, dr. M. W. Lewis, ne-a însoțit într-un apartament modern, decorat artistic.

"Domnule", îmi spuse zâmbind dr. Lewis, "în primii dv. ani în America ați locuit în acest oraș într-o cameră mică, fără baie. Vroiam să știți că în Boston sunt și apartamente de lux!"

Umbrele apropiatului carnagiu se întindeau peste lume; se puteau deja auzi înspăimântătoarele tobe ale războiului. Prin interviuri cu mii de oameni în California și prin corespondența cu oameni din lumea întreagă, am aflat că ei cu toții căutau în profunzimea inimii lor; tragica insecuritate exterioară le amplificase nevoia de Refugiul Etern.

"Am învățat cu adevărat valoarea meditației", îmi scria în 1941 conducătorul S.R.F. din Londra, "și că nimic nu ne poate zdruncina pacea interioară. În ultimele câteva săptămâni, în timpul întâlnirilor noastre am putut auzi alarmele aeriene și exploziile bombelor cu acțiune întârziată, dar elevii noștri tot se mai strâng și se bucură pe deplin de slujbele frumoase."

Altă scrisoare mi-a sosit, din Anglia cea înlăcrimată de război, chiar înainte ca America să intre în conflict. În cuvinte nobile și patetice dr. L. Cranmer Byng, renumit editor la seria *Înțelepciunea Orientului*, scria:

"Când am citit *East-West* am înțeles cât de departe părem a fi, trăim în aparent două lumi diferite. Frumusețe, ordine, calm și pace îmi vin de la Los Angeles, acostând în orașul nostru asediat precum un vas încărcat cu binecuvântări și mângâierea Sfântului Graal.

Văd ca într-un vis crângul cu palmieri, templul de la Encinitas, cu întinderile sale oceanice și vederile montane, și mai presus de orice, prietenia tuturor bărbaților și femeilor gândind spiritual, o comunitate unită, absorbită în muncă creativă și reîncărcată sufletește prin contemplație. Este lumea propriei mele viziuni, în a cărei realizare speram că joc micul meu rol, dar acum...

Poate că nu voi avea niciodată ocazia fizică de a atinge plajele de aur și nici să mă închin în templul vostru. Dar este un lucru extraordinar că am putut avea această viziune și să știu că, în mijlocul războiului, mai sălășluiește

pacea în porturile și pe dealurile voastre. Salutări tuturor fraților, de la un soldat obișnuit, care scrie acestea într-un turn de observație, așteptând să vină zorile."

Anii de război au adus o trezire spirituală printre aceia care nu citiseră niciodată Noul Testament. O dulce fiertură din ierburile amare ale războiului! Pentru a satisface o nevoie crescândă, s-a construit și la Hollywood, în 1942, o mică Biserică a Tuturor Religiilor S.R.F.. Este orientată cu fața spre Dealul Măslinilor și Planetariumul din Los Angeles. Biserica, colorată în albastru, alb și auriu, se reflectă în apele unei mari piscine. Grădinile sunt vesele de flori, pietre ornamentale, suporturi de flori agățătoare și o ciudată fântână a dorințelor. Să arunci cu bănuți și să îți pui dorințe nenumărate a fost dintotdeauna o aspirație a sufletului uman! O bunăvoință universală se întinde de la micile firide cu statuile lui Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar, Krishna, Buddha, Confucius, Sf. Francis până la superba reproducere în piatră a Cinei cea de taină a lui Cristos.

O altă Biserică a Tuturor Religiilor S.R.F. a fost fondată în 1943 la San Diego. Un templu liniștit pe un vârf de deal, deasupra unei văi cu eucalipti, având panorama Golfului San Diego.

Una din cele mai frumoase proprietăți din California, o adevărată grădină înflorită, a fost dăruită în 1949 Societății. Terenul de 5 hectare constituie un amfiteatru natural împrejmuț de coline înverzite. Un lac i-a adus proprietății renumele de "Sanctuarul cu Lac" (Lake Shrine). O construcție curioasă, semănând cu o moară de vânt daneză, are o capelă S.R.F. Două statui, a lui Buddha și a lui Kwan-Yin - personificare chineză a Mamei Divine au fost aduse din China la "Sanctuarul cu Lac". O statuie a lui Isus în mărime naturală, cu fața senină și cu roba sa aurie iluminată noaptea, este așezată pe o colină, în apropierea unei cascade.

Una din cele 4 ceremonii care au marcat cea de a 30-a aniversare a S.R.F, în 1950, a constat în inaugurarea unui monument comemorativ al lui Mahatma Gandhi. O parte din cenușa lui Mahatma, trimisă din India, a fost depusă într-un sarcofag de piatră vechi de mii de ani.

Un centru al SRF, "India Center" a fost înființat la Hollywood, în 1951. Domnul Goodwin J. Knight, vice-guvernator al Californiei și domnul M.R. Ahuja, consul general al Indiei, au asistat la inaugurare. Proprietatea are un restaurant SRF, un magazin cu obiecte hinduse și o sală pentru 250 de persoane.

Într-o seară, în acest cer liniștit, îmi puneam inima într-un cântec. Sub degetele mele cânta dulcea orgă a Bisericii, iar pe buze tânguirea plină de dor a unui devot antic bangalez, care își căuta consolarea eternă:

În această lume, Mamă, nimeni nu mă poate iubi;
În această lume ei nu cunosc iubirea divină.
Unde este acea iubire din dragoste pură?
Unde ești Tu cea care iubești cu adevărat?
Acolo tânjește inima mea să fie.

Însoțitorul meu din capelă, dr. Lloyd Kennell, conducătorul centrului din San Diego, zâmbea ușor la cuvintele cântecului.

"Spune-mi drept, Paramhansaji, a meritat?" Mă privi cât se poate de sincer. Am înțeles întrebarea sa laconică: "Ești fericit în America? Ce zici de deziluzii, de supărările, de conducătorii care nu pot coordona centrele, de studenții care nu pot fi învățați?"

"Binecuvântat este cel pe care îl încearcă Domnul, doctore! El Și-a amintit ca din când în când să îmi pună poveri în spate!" Dar atunci îmi veniră în minte toți cei credincioși, dragostea, devoțiunea și înțelegerea care se află în inima Americii. Ușor apăsător, continuai: "Dar răspunsul meu este: Da, de o mie de ori da! A meritat; a fost o emoție permanentă, mai mult decât am visat vreodată, să văd Occidentul și Orientul apropiindu-se prin singura legătură care durează, cea spirituală!"

Încet, am adăugat o rugăciune: "Fie ca Babaji și Sri Yukteswarji să simtă că mi-am îndeplinit rolul, și să nu-i fi dezamăgit în marile speranțe pe care și le-au pus în mine când m-au trimis aici."

M-am întors la orgă; de data aceasta cântecul avea nuanțe vitejești:

Moara Timpului macină
Viața Lunii și stelelor
Și multele dimineți zâmbitoare-
Dar sufletul meu merge înainte!

Întuneric, moarte și eșecuri s-au întrecut;
Să îmi blocheze calea au încercat violent;
Lupta cu Natura cea geloasă este aprigă-
Dar sufletul meu merge înainte!

Anul Nou 1945 m-a prins muncind în biroul de la Encinitas, revizuiind manuscrisul acestei cărți.

"Paramhansaji, vino afară te rog." Dr. Lewis, venit în vizită din Boston, mă ruga zâmbitor de la fereastră. Am ieșit să ne plimbăm prin soare, când companionul meu îmi arată noi construcții ce se ridicau la marginea proprietății Asociației, lângă șoseaua de coastă.

Alături de familia dr. Lewis

"Domnule, văd multe îmbunătățiri de la ultima mea vizită." Dr. Lewis venea de două ori pe an de la Boston la Encinitas.

"Da, doctore, un vechi proiect de-al meu e pe cale să ia formă. În aceste minunate vecinătăți am început o colonie în miniatură. Fraternitatea este un ideal care se poate înțelege mai bine prin exemple decât prin concepte! Un mic grup armonios de aici poate inspira apariția și altor comunități ideale de-a lungul pământului."

"Ce idee splendidă! Colonia va fi cu siguranță un succes dacă fiecare își joacă rolul cu sinceritate!"

"*Lumea* este un termen vag, dar omul trebuie să-și lărgască loialitatea, considerându-se un cetățean al lumii. O persoană care simte cu adevărat că 'Lumea este ținutul meu natal; este America mea, India mea, Filipinele

mele, Anglia mea, Africa mea' va avea o viață folositoare și fericită. Mândria sa locală se va extinde fără limite; va fi în contact cu fluxurile creatoare universale."

Ne-am oprit lângă o piscină cu lotuși. Sub noi se întindea nesfârșitul Ocean Pacific.

"Aceleași ape se lovesc de coastele Occidentului și Orientului, în California și China. " Însotitorul meu aruncă o pietricică în cea mai apropiată parte din cele 70.000.000 mile pătrate ale oceanului. "Encinitas este un loc simbolic pentru o colonie mondială."

"E adevărat, doctore. Vom aranja aici multe conferințe și Congrese ale Religiilor, invitând delegați din toate ținuturile. Vom arbora steagurile tuturor națiunilor. Mici temple vor fi construite pentru religiile principale ale lumii.

"Cât de curând, plănuiesc deschiderea unui Institut Yoga aici. Misiunea binecuvântată a *Kriya Yoga* în Occident abia a început. Fie ca toți oamenii să afle că există o tehnică științifică a realizării de sine, care poate birui toată nenorocirea umană!"

Am discutat mult după miezul nopții cu dragul meu prieten - primul *Kriya Yoghin* din America - nevoia înființării de colonii mondiale pe baze spirituale. Relele atribuite unei abstracții antropomorfe numite 'societate' pot fi eliminate mai realist de fiecare om în parte. Utopia trebuie să germineze întâi în inima individului, ca mai pe urmă să dea rod ca virtute civică. Omul este un suflet, nu o instituție; doar reformele interioare pot oferi stabilitate celor exterioare. Punând accent pe valorile spirituale, realizarea de sine, o colonie care exemplifică fraternitatea are puterea de a trimite vibrații inspiratoare cu mult dincolo de hotarele sale.

Vorbitori la o întâlnire interracială din San Francisco, în 1945, în cadrul Conferinței de Pace. (De la stânga la dreapta) Dr. Maneck Anklesaria, John Cohee, eu, Hugh E. MacBeth, Vince M.

15 august 1945, sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial! Sfârșitul unei lumi; zorii unei misterioase Ere Atomice! Locuitorii ashramului s-au strâns în sala principală pentru o rugăciune de mulțumire. "Tată Ceresc, fie să nu se mai întâmple vreodata! Copiii Tăi să fie de acum încolo ca frații!"

S-a dus tensiunea anilor de război; spiritele noastre torceau sub soarele păcii. Privii fericit la fiecare dintre camarazii mei americani.

"Doamne", mă gândeam cu recunoștință, "Tu i-ai dat acestui călugăr o familie numeroasă!"

Anii au trecut în fericire, plini de o activitate intensă. O colonie de "Fraternitate universală" a S.R.F. la Encinitas, proiectată în 1937 și realizată în 1947 servea ca model altor colonii similare mai mici. Construcțiile, pe terenul de 12 hectare de la Encinitas, conțin mai multe ashramuri, un magazin cu obiecte hinduse, un restaurant, un hotel pentru membrii societății și pentru vizitatori. Terenul mai cuprinde un iaz cu lotuși și o piscină ⁴⁸⁻³. Activitățile Coloniei constau în educația generală a discipolilor, conform idealurilor S.R.F, precum și în punerea în practică a unui vast proiect agricol capabil să furnizeze legume rezidenților din centrele de la Encinitas și Los Angeles.

"El a făcut ca toți oamenii ieșiți din Unul Singur să locuiască pe toată fața pământului..." ⁴⁸⁻⁴. Nevoia de centre ale fraternității universale fondate pe o bază spirituală se face simțită ca o urgență pentru omenirea sfârțecată de războaie.

Deși atâta timp cât a fost în corpul fizic Sri Yuktेशwar n-a călătorit niciodată în altă țară, el cunoștea acest adevăr: "Lumina este Patria mea!"

48-0: După moartea lui Paramahansaji, dl. Lynn (Rajarsi Janakananda) a fost președintele S.R.F. și Y.S.S. din India. El pomenea astfel despre gurul său: "Ce dumnezeiască este compania unui sfânt! Din toate lucrurile ce mi-au parvenit în viață, prețuiesc cel mai mult binecuvântările pe care mi le-a dat Paramahansaji"

Dl. Lynn a intrat în *mahasamadhi* în 1955 (nota editorului englez).

48-1: Un orașel pe autostrada de coastă nr. 101, Encinitas se află la 100 mile la sud de Los Angeles și la 25 mile nord de San Diego.

Vezi capitolul 12.

48-2: Traduc aici cuvintele acestui cântec al lui Guru Nanak:

O, Dumnezeu minunat! O Dumnezeu minunat!
în pădure Tu ești verdeța,
în munți Tu ești înălțimea,
în râu Tu ești neodihna
în ocean Tu ești solemnitătea!
Servitorului îi ești serviciul,
îndrăgostitului îi ești iubirea,
celui în suferința îi ești alinarea,
yoghinului îi ești beatitudinea!
O, Dumnezeu minunat! O, Dumnezeu minunat!
La picioarele Tale mă închin!

48-3: Acum un centru ashram înfloritor, ale cărui clădiri includ clădirea inițială a ashramului, clădiri pentru călugări și călugărițe, facilități pentru a servi masa și o retragere atrăgătoare pentru membri și prieteni. Coloane albe încadrează aleea fiind încoronate de lotuși și frunze aurite. În arta indiană, lotusul este simbolul centrului Conștiinței Cosmice (sahasrara) din creștetul capului, "Lotusul cu o mie de petale de lumină".

48-4: FAPTELE APOSTOLILOR, 17.26.

CAPITOLUL: 49

Ultimele învățături

Noii vizitatori ai diferitelor centre doresc adesea o lumină suplimentară în *yoga*. Uneori se aude această întrebare: "Este adevărat, după cum declară

unele organizații, că *yoga* nu poate fi practică cu succes după cărți, ci numai sub îndrumarea unui *guru* competent?"

În Era Atomică, *yoga* ar trebui învățată după o metodă de instruire cum sunt lecțiile S.R.F. ⁴⁹⁻¹, ori știința eliberatoare va fi iarăși restricționată doar pentru câțiva aleși. Ar fi într-adevăr minunat dacă fiecare discipol ar avea în apropierea sa un *guru* perfect în înțelepciune divină; dar lumea este alcătuită din mulți "păcătoși" și doar câțiva sfinți. Atunci, cum ar putea multitudinea de oameni să fie ajutată în *yoga* dacă nu prin studiul efectuat la ei acasă, urmând instrucțiunile scrise de către *yoghini* adevărați?

Singura alternativă ar fi ca "majoritatea oamenilor" să fie ignorată și lăsată fără cunoașterea *yoga*. Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu pentru epoca actuală. Babaji a promis că îi va păzi și ghida pe toți *Kriya Yoghini* sinceri pe drumul lor către atingerea țelului ⁴⁹⁻². Sunt necesari sute de mii, nu doar câteva duzini de *Yoghini* dăruți pentru a aduce oamenii la pace și pentru a-i face conștienți de statutul lor de fii ai Tatălui Divin.

Înființarea în Occident a unei organizații S.R.F., a unui "stup pentru miere spirituală", a fost sarcina pe care mi-au trasat-o gurul meu, Sri Yukteswar și Mahavatarul Babaji. Împlinirea acestei datorii sacre n-a fost lipsită de dificultăți.

Biserica Tuturor Religiilor aparținând Self-Realization Fellowship, din Washington, D.C., al cărui conducător, Swami Premananda, este aici fotografiat cu mine

Templul Realizării de Sine al tuturor religiilor, San Diego, California

Yogoda Math, un frumos ashram al Asociației Realizării de Sine de la Dakshineswar, pe Gange. Fondat în 1938 ca un așezământ de retragere pentru discipolii yoga din Orient și Occident.

Marii Maeștri ai lumii, care au manifestat un viu interes pentru Occident, au înțeles perfect condițiile moderne. Ei au înțeles că este important ca atât occidentalii, cât și orientalii să asimileze virtuțile celorlalte culturi pentru a pune bazele unei civilizații universale.

În cursul călătoriilor mele prin lume, am întâlnit multă suferință, mai ales materială în Orient și preponderent mentală și spirituală în Occident. Națiunile sunt în ghearele unei civilizații dezechilibrate. India, China și alte țări orientale vor profita mult obținând spiritul practic, simțul afacerilor propriu țărilor occidentale ca America. Occidentalii, la rândul lor, vor avea avantajul de a obține o înțelegere mai bună a bazei spirituale a vieții și în particular a tehnicilor științifice de comuniune cu Dumnezeu, elaborate în India încă din antichitate.

Idealul unei civilizații echilibrate nu este o himeră. Timp de milenii, India a fost sediul luminii spirituale și abundenței materiale. Mizeria ultimelor două secole nu este decât o etapă trecătoare *karma*-ică în lunga istorie a Indiei. În decursul secolelor expresia "comorile fabuloase ale Indiei" ⁴⁹⁻³ a fost una obișnuită. Bogăția materială și spirituală constituie expresia lui *rita*, legea cosmică a justiției naturale. Nimic nu este meschin în zeița lumii fenomenale, exuberanta Natură.

Scripturile Indiei ne arată că omul a venit pe pământ pentru a învăța, în fiecare viață mai mult, formele infinite pe care le îmbracă Spiritul în diversitatea condițiilor naturale. Orientul și Occidentul au metode diferite de a descoperi acest mare adevăr și ar fi fericite să-și împărtășească reciproc descoperirile. Desigur că lui Dumnezeu îi place să-i vadă pe copiii săi luptând pentru o civilizație mondială eliberată de mizerie, de boală, de orbire spirituală. Ignoranța omului în ceea ce privește bogățiile sale interioare - produsul întrebuintării incorecte a liberului arbitru ⁴⁹⁻⁴ - este sursa principală a tuturor celorlalte rele.

Toate Scripturile de pe pământ care au rezistat la proba timpului sunt una și aceeași în esența lor și îl inspiră pe om în mersul său ascendent. Una dintre epocile cele mai fericite ale existenței mele s-a scurs la Encinitas, dictând textul unei interpretări spirituale a Vieții Lui Isus. Imploram fierbinte ajutorul lui Isus pentru a-mi dezvălui semnificația adevărată a cuvintelor sale, rămase aproape neînțelese timp de aproape 20 de secole.

Într-o seară, în timp ce mă găseam cufundat într-o meditație tăcută, la ashramul de la Encinitas, o lumină bleu-pal a umplut camera mea. Am văzut manifestându-se în fața mea figura radioasă a lui Isus. El părea un tânăr de circa 25 de ani cu o barbă rară, cu mustăți; și cu părul lung, împărțit în două de o cărare pe mijlocul capului; în jurul său strălucea o aureolă aurie orbitoare. În ochii lui, veșnic schimbători, eu percepeam intuitiv, la fiecare variație a expresiei lor, profunzimile infinite ale înțelepciunii și puterea fără egal care susține universul. Cupa Sfântului Graal a atins buzele Sale Divine, apoi pe ale mele, pentru a se reîntoarce la El. După câteva momente, El mi-a adresat frumoase cuvinte de consolare, discurs de o natură confidențială care s-a gravat în cel mai secret loc din inima mea.

Scrisul lui Yogananda

O altă lucrare terminată în 1951, în timpul unei retrageri la *ashramul* S.R.F din deșertul Mojave, a fost o traducere comentată a *Bhagavad Gita*-ei ⁴⁹⁻⁵, ce prezintă un studiu detaliat al diferitelor tipuri de *yoga*.

Referindu-se de două ori la o anume tehnică ⁴⁹⁻⁶ (aceeași pe care Babaji a numit-o *Kriya Yoga*), cartea sfântă fundamentală a Indiei oferă astfel o învățătură în același timp practică, cât și morală. În oceanul lumii noastre de vis, suflul (respirația) reprezintă furtuna iluziei care generează valurile conștiinței individuale - forme umane și obiecte materiale. Știind că simpla cunoaștere filosofică și morală nu este suficientă pentru a-l trezi pe om din coșmarul existenței separate, Domnul *Krishna* a definit știința sacră prin care yoghinul își stăpânește corpul și-l convertește, la voință, în energie pură. Posibilitatea unei asemenea tehnici yoghine nu este în contradicție cu posibilitățile teoretice ale erei atomice; s-a dovedit că toată materia este convertibilă în energie.

Scripturile Indiei expun știința *yoghină*, pentru că aceasta este susceptibilă să fie aplicată de întreaga omenire. E adevărat că misterul suflului a fost uneori rezolvat fără ajutorul tehnicilor yoghine, așa cum este cazul

misticilor străini Indiei și care au avut puterea transcendentă a credinței divine. Astfel, au fost observați în extaz sfinți creștini, musulmani și alții, imobili și fără suflu - *savikalpa samadhi* ⁴⁹⁻⁷, fără atingerea căreia nimeni nu poate aborda faza inițială a percepției divine (sfântul care a atins *nirvikalpa samadhi*, stare superioară de samadhi, este irevocabil unit cu Dumnezeu, cu sau fără respirație, în imobilitate sau în viața activă).

Fratele Laurent, un mistic creștin din secolul XVIII, ne povestește cum contemplarea unui arbore i-a adus prima experiență a lui Dumnezeu. Toți oamenii au văzut un copac, dar din păcate puțini l-au văzut pe Creatorul acestui copac. Majoritatea oamenilor sunt incapabili să trezească această forță de devoțiune irezistibilă pe care o posedă fără efort doar puțini *ekantins*, sfinți cu "inima pură", oricare ar fi credința lor religioasă, oricare ar fi originea lor. Totuși, posibilitatea comuniunii cu Dumnezeu nu este interzisă omului obișnuit ⁴⁹⁻⁸; prin tehnica *Kriya Yoga*, prin respectarea zilnică a perceptelor morale, prin capacitatea de a exclama: "Doamne, mi-e sete să te cunosc!" ⁴⁹⁻⁹ oricine ajunge la El.

Atracția universală pe care știința *yoga* o exercită asupra oamenilor izvorăște din faptul că ea este o metodă științifică de practică zilnică, mai degrabă decât o metodă în care intensitatea devoțiunii față de Dumnezeu este esențială, devoțiune pe care omul obișnuit este incapabil să o manifeste.

Mulți dintre Maeștrii Jainiști din India au fost numiți *tirthakaras*, "care fac vadurile" pentru că ei marchează cărarea pe care omenirea amăgită poate străbate mările furtunoase ale *samsara*-ei (roata cosmică, succesiunea vieților și a morților). *Samsara* (literal "care curge" în fluxul fenomenelor) îl determină pe om să aleagă calea minimei rezistențe. "Cel ce vrea să fie prieten al lumii se face dușman al lui Dumnezeu" ⁴⁹⁻¹⁰. Pentru a deveni un prieten al lui Dumnezeu, triumfați asupra diavolului, adică asupra relelor rezultând din *karma* (sau acțiuni) care vă împinge la o acceptare resemnată a iluziei lumii, a *maya*-ei. Cunoașterea legii de fier a *karma*-ei încurajează căutarea pasionată a unui mijloc de a te sustrage definitiv din legăturile ei. Sclavia *karma*-ică se bazează pe dorințele care întunecă mintea și doar prin controlul mentalului *yoghinul* se eliberează de ea ⁴⁹⁻¹¹. Atunci vălurile ignoranței *karma*-ice cad, omul își descoperă adevărata sa esență.

Secretul vieții și al morții, al cărui soluționare este singurul scop al șederii omului pe pământ, este strâns legat de suflu. Facultatea de a rămâne fără suflu este dovada nemuririi. Realizând acest adevăr, înțelepții antici au învățat să utilizeze această cheie unică, suflul, care i-a condus să elaboreze arta de a se lipsi de suflu.

Această știință a *Kriya-ei Yoga* este darul regesc al Indiei pentru întreaga lume.

Multe pasaje din Biblie relevă faptul că profeții evrei știau foarte bine că Dumnezeu a creat suflul pentru a servi de legătură subtilă între corp și spirit. Geneza spune: "Dumnezeu a făcut omul din lut; El i-a suflat în nări un suflu de viață și omul a devenit ființă vie" (GENEZA, 2.7). Corpul uman este alcătuit din metale și metaloide care se găsesc și în pământ. Această carne umană, care nu este altceva decât pământ, n-ar putea da naștere nici activității, nici energiei, nici mișcării, fără curenții vitali pe care suflul îi transmite corpului. Curenții vitali, manifestați în corp sub forma *prana*-ei, sau energiei vitale subtile, sunt manifestări ale lui AUM, vibrația Spiritului omniprezent.

Viața curge din izvorul Spiritului și reflectarea ei se manifestă în celulele corpului, acesta este motivul atașamentului omului față de corp; altfel el nu ar fi omagiat un înveliș de carne! Omul se identifică în mod greșit cu forma sa fizică deoarece curenții vitali ai Sufletului sunt duși de către suflu spre carne și asta cu o asemenea intensitate, încât omul ia efectul drept cauză și comite sacrilegiul de a crede că corpul posedă viața lui proprie.

La om, conștientul cunoaște corpul și suflul. Subconștientul, manifestat în vise, corespunde mentalului și separării temporare de corp și de suflu. Superconștientul ne eliberează de această iluzie că "existența" depinde de corp și de suflu ⁴⁹⁻¹². Dumnezeu trăiește fără suflu; Spiritul, făcut după imaginea Sa, nu devine conștient de el însuși pentru prima dată decât în starea în care suflul este abolit.

Când, din cauza *karma*-ei, lanțul suflului care leagă spiritul de corp se rupe, survine acea tranziție rapidă pe care o numim "moarte" și celulele se reîntorc la neputința lor naturală. Pentru *Kriya Yoghin* acest lanț al suflului este întrerupt la voință, printr-o metodă științifică, și nu prin intervenția forțată a unei necesități *karma*-ice. Prin experiență, yoghinul e deja pe deplin conștient de natura sa necorporală și nu mai este nevoie ca Moartea să-l avertizeze că era rău inspirat plasându-și toată încrederea într-un corp fizic.

Viață după viață, fiecare om progresează, mai mult sau mai puțin, spre țelul său. Moartea nu constituie o oprire în acest mers ascendent, ci doar oferă sufletului mediul favorabil al unui univers astral pentru a se purifica aici. "Nu vă tulburați inima... în casa Tatălui meu sunt multe lăcașuri" ⁴⁹⁻¹³. Ar fi de necrezut ca Dumnezeu să-și fi epuizat toată ingeniozitatea sa cu crearea acestei lumi și că în cealaltă el nu ne oferă ca minuni decât acorduri de harpă.

Moartea nu anulează existența, nu reprezintă o dispariție definitivă din viață. Cel care și-a părăsit ego-ul său îmbătat de bucuriile terestre, nu-l va relua printre splendorile universului astral; acolo el obține percepții mai fine, o mai vie sensibilitate față de Frumos și Bine. Pe pământ, Spiritul eroic trebuie să cucerească lâna de aur a spiritualității! Împodobit cu acesta comoară cucerită prin luptă, singurul dar demn de exigenta Moarte, spiritul primește prețul victoriei definitive pe câmpurile restrânse ale încarnării fizice.

Ani de zile am ținut cursuri la Encinitas și la Los Angeles despre *Yoga Sutras* a lui Patanjali și despre alte lucrări importante ale filosofiei hinduse.

"De ce a unit Dumnezeu spiritul și corpul?", m-a întrebat într-o zi un cursant, "În ce scop a pus El în funcțiune procesul evolutiv al Creației?". Oamenii pun mereu aceste întrebări eterne și filosofi fac eforturi zadarnice de a le da un răspuns definitiv.

Sri Yukteswar obișnuia să răspundă surâzând: "Lăsați să mai existe un pic de mister de rezolvat în decursul eternității. Poate rațiunea limitată a omului să înțeleagă motivele de neimaginat ale Absolutului Necreat? ⁴⁹⁻¹⁴ Facultatea rațională a omului, legată de principiul cauză-efect al lumii fenomenelor, e derutată de enigma lui Dumnezeu, care n-are nici Sfârșit, nici Causă. Totuși, deși rațiunea nu cuprinde toate problemele Creației, fiecare dintre ele va fi în final rezolvată, pentru cel credincios, de către Dumnezeu însuși".

Cel care urmărește în mod sincer înțelepciunea este fericit să înceapă cercetarea prin a înțelege câteva principii elementare ale planului Divin, fără să pretindă expunerea "teoriei relativității" vieții pe pământ.

"*Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu niciodată* (nici un muritor supus timpului, caracteristică a *maya*-ei ⁴⁹⁻¹⁵ nu poate concepe Eternitatea); *Fiul unic care e în sânul Tatălui* (Conștiința Cistică sau perfecțiunea exterioară a Inteligenței Perfecte care, regizând ansamblul fenomenelor structurate prin vibrația lui AUM, a ieșit din "sânul Tatălui", din profunzimile Necreatului Divin, pentru a exprima diversitatea în Unitate), *este cel ce L-a făcut cunoscut* (supus manifestării)" ⁴⁹⁻¹⁶

"Adevăr zic vouă", explica Isus, "că Fiul nu poate face nimic de la sine, el nu face decât ceea ce l-a văzut făcând pe Tatăl, și tot ceea ce face Tatăl, face și Fiul asemenea" ⁴⁹⁻¹⁷.

Natura triplă a lui Dumnezeu, pe care El o manifestă în sânul lumii fenomenelor este simbolizată în Scripturile Indiei prin trei principii: Brahma Creatorul, Vishnu - Conservatorul și Shiva - Distrugătorul, Reînnoitorul. Aceste activități, care constituie Unitatea în triplicitate, se desfășoară fără întrerupere în sânul Creației vibratorii. Întrucât Absolutul depășește înțelegerea omenească, hindușii îl adoră sub aspectul maestuos al Trinității ⁴⁹⁻¹⁸.

Aspectul Creator - Păstrător - Distrugător al lui Dumnezeu în univers este departe de a constitui natura Sa ultimă, căci creația cosmică nu e decât jocul său creator (*lila*) ⁴⁹⁻¹⁹. Atotcuprinderea lui Dumnezeu nu poate fi înțeleasă, chiar percepând toate secretele Trinității, pentru că natura Sa exterioară, cea care se manifestă în fluxul ordonat al atomilor, îl exprimă doar, fără a-L dezvălui. Natura ultimă a lui Dumnezeu nu apare decât atunci când Fiul se duce la Tatăl ⁴⁹⁻²⁰. Omul eliberat depășește domeniul vibrațiilor pentru a pătrunde în lumea originară, nonvibratorie.

Toți marii profeți rămâneau tăcuți atunci când erau întrebați de adevărurile ultime. Când Pilat a întrebat: "Ce este Adevărul?", Isus n-a răspuns nimic. Întrebările intelectualilor ca Pilat provin rareori dintr-o minte curioasă, plină de ardoare spirituală. Acești oameni sunt conduși mai degrabă de acea aroganță superficială care consideră că lipsa de convingeri în materie de spiritualitate ⁴⁹⁻²¹ este un semn de "spirit larg".

"Eu m-am născut și am venit pe lume pentru a mărturisi adevărul. Cine e de partea adevărului, să asculte vocea mea" ⁴⁹⁻²². Aceste cuvinte ale lui Isus închid în ele volume de înțelepciune. Un copil al lui Dumnezeu "mărturisește" prin viața sa. El este încarnarea adevărului; dacă în același timp el îl și explică, aceasta este o performanță rară.

Adevărul nu este nici o teorie, nici un sistem filosofic speculativ, nici o viziune intelectuală. Adevărul este însăși fața realității. Pentru om, acesta este cunoașterea inerentă a naturii sale, a Sinelui său. Isus, prin fiecare cuvânt, prin fiecare faptă a vieții sale, a dovedit că el cunoștea *adevărul* ființei sale - natura sa divină. Identificat cu Conștiința Divină Omniprezentă, El putea afirma: "Oricine e de partea adevărului să asculte spusele mele".

Și Buddha, de asemenea, refuzând să dezvăluie ultimele secrete metafizice, preciza că puținul timp pe care omul îl petrece pe pământ ar fi mai bine folosit dacă s-ar perfecționa moral. Misticul chinez Lao Tse spunea pe drept cuvânt că: "Cel care știe nu spune, cel care spune nu știe". Enigmele ultime ale lui Dumnezeu nu pot fi discutate; descifrarea codului Său secret este o artă inaccesibilă omului; doar Dumnezeu o poate dezvălui.

"Tăceți și să știți că eu sunt Domnul" ⁴⁹⁻²³. Dumnezeu, care nu se mândrește niciodată cu omniprezența Sa, nu este auzit decât în liniște profundă. Reflectat de-a lungul universului ca AUM, vibrația creatoare, Sunetul primordial nu se transformă instantaneu în cuvinte inteligibile decât pentru adeptul care este în armonie cu el.

Țelul divin al Creației, în măsura în care el este accesibil înțelegerii, este expus în *Vede*. Înțelepții au înțeles că fiecare ființă umană a fost creată de către Dumnezeu ca Spirit, care trebuie să manifeste un aspect particular al Infinitului înainte de a-și recuceri identitatea sa absolută. Orice om - o fațetă a Individualității divine - este la fel de iubit de către Dumnezeu.

Înțelepciunea Indiei este moștenirea comună a omenirii. Adevărurile *Vedice*, ca orice mare adevăr, aparțin lui Dumnezeu și nu Indiei. *Rishi* cu mințile lor, adevărate receptacole pentru profunzimile divine ale *Vedelor*, s-au născut pe acest pământ și nu altundeva, pentru a servi umanitatea ca întreg. Diferențele de rasă sau de națiune sunt fără înțeles în regatul adevărului, unde singura calificare valabilă este aptitudinea de a-L percepe.

Dumnezeu este Dragoste; planul său pentru Creație se sprijină numai pe dragoste. Acest gând simplu nu este oare mai consolator decât volume de știință? Fiecare sfânt care a pătruns în inima Realității, a mărturisit că planul divin există și că este splendoare și bucurie pură.

Dumnezeu i-a revelat intențiile Sale profetului Isaia în următorii termeni: "Așa este cuvântul (AUM, Sunet creator), care iese din gura Mea: el nu se întoarce la mine fără efect, fără să-mi execute voința și fără să-mi împlinească proiectele. Da, veți ieși cu bucurie și veți fi conduși în pace; munții și dealurile vor străluci de bucurie și toți copacii câmpurilor vă vor aplauda." ⁴⁹⁻²⁴

"Da, veți ieși cu bucurie și veți fi conduși în pace". Fie ca oamenii epocii noastre dificile să asculte cu speranță această minunată promisiune. Adevărul său este accesibil credinciosului perseverent care luptă pentru recucerirea moștenirii sale divine.

Aici mă aflu lângă clădirea principală de la Mount Washington în Los Angeles, stabilită în 1925 drept sediu al Asociației Realizării de Sine din America

Înconjurat de animale, la Biserica Realizării de Sine a tuturor Religiiilor, Hollywood, California.

49-1: Aceste serii de cursuri complete pentru acasă sunt puse la dispoziție de cartierele generale internaționale S.R.F., societate înființată de Paramahansa Yogananda pentru răspândirea științei *Kriya Yoga* a meditației și vieții spirituale, (nota editorului englez) [Înapoi la text](#)

49-2: Paramahansa Yogananda a spus de asemenea discipolilor lui din Răsărit și Apus că, după moartea sa, el va veghea asupra progresului spiritual al tuturor *Kriyaban* (studenți ai secțiilor S.R.F. ce au primit inițierea în *Kriya Yoga*). Adevărul acestei minunate promisiuni a fost demonstrat, din momentul în care Yogananda a intrat în *mahasamadhi*, prin scrisori primite de la *Kriya Yoghini* care au devenit conștienți de îndrumarea lui omniprezentă, (nota editorului englez) [Înapoi la text](#)

49-3: Relatările istoriei prezintă India, până în secolul XVIII, ca fiind națiunea cea mai bogată din lume. Nimic din literatura sau tradiția hindusă nu tinde să susțină teoria occidentală curentă că "arienii" timpurii "au invadat India" din altă parte a Asiei sau din Europa. Erudiții într-adevăr trebuie înțeleși în neputința lor de a stabili un punct de plecare pentru această călătorie imaginară. Mărturia *Vedelor* ce atestă India ca "locuință imemorială a hindușilor", a fost prezentată într-un volum

neobișnuit, dar foarte interesant, *Rig-Vedic India*, de Abinas Chandra Das, publicat în 1921 de universitatea din Calcutta. Profesorul Das afirmă că emigranți din India s-au stabilit în diferite părți ale Europei și Asiei, răspândind înțelepciunea și vorbirea Arienilor. Limba lituaniană, de exemplu, este în multe puncte izbitor de asemănătoare cu sanscrita. Filosoful Kant, care nu știa nimic despre sanscrită, a fost uimit de structura științifică a limbii lituaniene. "Posedă", spunea el, "cheia care va dezlega toate enigmaticele, nu numai filologice, dar și istorice".

Biblia face referiri la bogățiile Indiei, spunându-ne [II, CRONICI, 9.21,10] că "navele din Tarshish" au adus regelui Solomon "aur și argint, fildeș, maimuțe și păuni" și "arbori algi (santal) și pietre prețioase" din Ophir (Sopara pe țărmul Bombayului). Megasthenes, ambasadorul Greciei (sec IV I.C) ne-a lăsat o descriere detaliată a prosperității Indiei. Plinius (sec. I D.C) ne spune că romanii cheltuiau anual 50.000.000 de sesterți (echivalentul a 5.000.000 \$) pe importuri din India, care era o mare putere maritimă.

Călătorii chinezi au prezentat în lumini vii opulenta civilizație indiană, educația ei larg răspândită și excelenta guvernare. Preotul chinez Fa-Hsien (sec. V D.C.) relatează că poporul indian era fericit, onest și prosper. Vezi *Buddhist Records of the Western World*, de Samuel Beal (India reprezenta "lumea occidentală" pentru chinezi!), Trubner, London; și *Own Yuan Chwang's Travels in India, A.D, 629-45*, de Thomas Watters, Royal Asiatic Society.

Columb descoperind Lumea Nouă, în sec. XV, căuta în realitate o rută comercială mai scurtă către India. Timp de secole, Europa a fost dornică să posede exporturile Indiei - mătăsuri, haine fine (de o asemenea puritate încât să-și merite descrierea de "țesute din aer" și "ceață invizibilă"), imprimate din bumbac, brocart, covorașe, tacâmuri, tămâie, santal, medicamente și unguente, indigo, orez, cereale, coral, aur, argint, perle, rubine, smaragde și diamante.

Comercianții portughezi și italieni s-au înspăimântat descoperind măreția fabuloasă din imperiul lui Vijayanagar (1336-1565). Gloria capitalei sale a fost descrisă de ambasadorul Arabiei, Razzak astfel: "ceva ce ochiul nu a văzut încă, urechea nu a auzit, un loc cum nu este altul pe pământ".

În secolul XVI, pentru prima dată în lunga sa istorie, India ca întreg nu a mai avut guvernare hindusă. Baber, turcul, invadase țara în 1524 și fondase dinastia unor regi musulmani. Stabilindu-se pe acest tărâm străvechi, noii monarhi nu au secătuit-o de bogățiile sale. Cu toate acestea, slăbită de disensiunile interne, bogata Indie a devenit în sec XVII prada și victima mai multor nații europene; în cele din urmă, Anglia s-a

stabilit ca putere conducătoare. În mod pașnic, India și-a obținut independența pe 15 August 1947.

La fel ca mulți indieni, cunosc o povestire ce poate fi relatată. Un grup de tineri, pe care i-am cunoscut la colegiu, s-au apropiat de mine în timpul Primului Război Mondial și m-au îndemnat să conduc o mișcare revoluționară. Am respins ideea cu aceste cuvinte: "A-i ucide pe frații noștri englezi nu poate aduce nimic bun pentru India. Independența ei nu va veni prin intermediul gloanțelor, ci prin forța spirituală". I-am prevenit atunci pe prietenii mei că navele militare germane, de care ei depindeau, vor fi interceptate de britanici la Diamond Harbour, Bengal. Cu toate acestea, tinerii au dat curs planurilor lor, care s-au dovedit a fi strâmbe, așa cum prevăzusem. Prietenii mei au fost eliberați din închisoare după câțiva ani. Abandonându-și credința în violență, mulți dintre ei s-au alăturat mișcării politice ideale a lui Gandhi. În final ei au văzut victoria Indiei într-un "război" câștigat cu mijloace pașnice.

Drapelul Indiei independente (1947) are trei benzi: galbenă, alb și verde închis. "Roata legii" (Dharma Chakra), de culoare bleumarin, care apare în centru, reproduce imaginea de pe stela de la Sarnath ridicată în secolul III Î.C. de împăratul Asoka. Roata a fost aleasă ca simbol al legii eterne a dreptății și de asemenea, nu întâmplător, în amintirea marelui împărat, despre care marele istoric englez H.G. Rawlinson a scris: "Domnia lui de 40 de ani este fără precedent în istorie. Cu 250 de ani înainte de Isus, împăratul Asoka a avut curajul să-și manifeste oroarea și remușcările pe care i le-a produs una din campaniile lui victorioase și a renunțat deliberat la război ca instrument politic."

Imperiul lui Asoka cuprindea India, Nepal, Afganistan și Belucistan. El a trimis misiuni religioase și culturale, cu multe daruri și binecuvântări la Burma, în Ceylon, în Egipt, în Siria și în Macedonia.

"Asoka, al treilea rege din dinastia Maurya... a fost un rege filosof dintre cei mai mari din istorie", afirmă învățatul P. Masson-Ourcel. "Nimeni n-a reunit energia cu bunăvoința, justiția cu mila, ca el. În cursul lungii sale domnii, a realizat tot ceea ce astăzi ni se pare o aspirație a vizionarilor. Posesor al unei puteri materiale fără precedent, el a organizat pacea. Mult dincolo de vastele lui posesiuni, a realizat ceea ce constituie visul unor anumite religii: o ordine universală, o ordine îmbrățișând întreaga umanitate."

"Dharma (legea cosmică) urmărește bunăstarea tuturor creaturilor sale". În decretelor sale gravate pe dale de piatră pentru a înfrunța secolele, Asoka își sfătuiește cu dragoste supușii că bunăstarea se bazează pe moralitate și pe descendență spirituală divină. India modernă, care aspiră să renască măreția și bogăția ce au fost apanajul ei timp de milenii, aduce

un omagiu, prin noul său drapel, memoriei lui Asoka, suveranul "îndrăgit de zei".

Trista divizare a teritoriului între India și Pakistan, precum și scurtul interludiu sângeros care a luat naștere în câteva părți ale țării, au fost determinate de factori economici și nu de fanatici religioși (un motiv minor prezentat adesea, în mod eronat, ca o cauză majoră). Nenumărați hinduși și musulmani au conviețuit împreună atât în trecut, cât și în prezent. Oameni de ambele credințe, o imensitate ca număr, au devenit discipoli ai "maestrului fără credință", Kabir (1450-1518) și chiar și astăzi el are milioane de adepți (*Kabir-panthis*). Sub conducerea musulmană a lui Akbar cel Mare, libertatea de credință cea mai mare a străbătut India. Nici astăzi nu există nici o dizarmonie religioasă serioasă printre 95% dintre oamenii simpli. India adevărată, India care a putut să-l înțeleagă și să-l urmeze pe Mahatma Gandhi, nu se găsește în orașele agitate, ci în cele 700.000 de sătucuri liniștite, acolo unde formele de autoguvernare simple de către *panchayats* (consilii locale) constituie o cutumă imemorială. Problemele care asediază astăzi noua Indie liberă vor fi în mod cert rezolvate, în timp, de acei oameni mari pe care India nu a încetat niciodată să-i producă.

49-4:

"Liberi noi servim,
Pentru că noi liberi iubim, după voința noastră
De a iubi sau nu; aici noi stăm sau cădem.
Și unii cad pentru a fi nesupuși căderii,
Și chiar unii din Paradis în Iadul cel mai adânc.
O! Cădere din starea înaltă a binecuvântării
și fericirii în cea a supărării!"

(Milton, *Paradisul pierdut*)

49-5: *Bhagavad Gita* reprezintă textul sacru cel mai iubit al Indiei. Ea conține sfaturile Domnului Krishna către discipolul său Arjuna; cuvinte de îndrumare spirituală aplicabile în orice epocă de către căutătorii spirituali ai adevărului. Mesajul central din *Gita* este că omul poate obține eliberarea prin iubire dăruită lui Dumnezeu, înțelepciune și realizarea acțiunilor corecte într-un spirit al non-atașamentului.

49-6: BHAGAVAD GITA, IV.29 și V. 27,28.

49-7: Vezi capitolul 26. În lumea occidentală, printre misticii creștini observați în starea de *savikalpa samadhi*, să o cităm pe sfânta Therese d'Avila, al cărei corp devenea de o asemenea rigiditate, încât celelalte

călugărițe înfricoșate nu îndrăzneau nici să o miște, nici să o readucă la conștiința lumii exterioare.

49-8: "Omul obișnuit" trebuie, într-o zi sau în alta, să facă un efort în sensul spiritualității. "O călătorie de mii de kilometri începe cu primul pas", observa Lao-Tse. Buddha spune: "Cât omul nu se gândește la bine cu ușurință, își spune în adâncul inimii: el nu va veni la mine! Apa care cade picătură cu picătură umple cupa; omul înțelept se umple de înțelepciune chiar dacă numai puțin câte puțin".

49-9: "Cel care îi dă lui Dumnezeu locul al doilea, nu îi dă de fapt nici un loc" (Ruskin).

49-10: IACOB, 4.4.

49-11: "Un foc la adăpost de vânt își ridică flacăra imobilă; aceasta este imaginea consacrată a yoghinului care, cu mintea stăpânită, ajunge să se consacre în Sine. Când gândirea se oprește suspendată prin practica yoga, când, descoperind el însuși pe *Atman* (spiritul), omul își găsește satisfacția în Sine; când el cunoaște această fericire infinită care, nefiind accesibilă decât spiritului, depășește simțurile și în sânul căreia el nu se poate îndepărta de adevăr, a cărui posesiune face ca orice alt bun să pară neînsemnat, pe care nu-l poate atinge nici o suferință, oricât de crudă ar fi ea, această eliberare de suferință e numită *yoga*. Această *yoga* trebuie căutată cu hotărâre și cu o voință pe care nimic nu le poate descuraja" (BHAGAVAD GITA 6.19, 23).

49-12: "Nu vă veți bucura niciodată de spectacolul lumii imperfecte până când nu veți simți marea, ea însăși, curgând prin venele voastre, cerul făcându-vă cuib, stelele coroană, până când nu veți simți că ați devenit singurul moștenitor al lumii întregi și încă mai mult, căci există oameni care chiar sunt, ca voi, moștenitori unici; până când nu vă schimbați și vă bucurați în Dumnezeu, cum calicul se bucura de aur și monarhul de sceptrul său... până când nu veți fi tot atât de familiarizați cu căile divine ale tuturor timpurilor ca și cu locuința sau masa voastră, până când nu veți cunoaște intim înfricoșătorul neant din care lumea a fost extrasă." (Thomas Traheme, *Centuries of Meditations*)

49-13: IOAN, 12.1,2.

49-14: "Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt ale mele, zise Domnul. Cât de sus e cerul față de pământ, atât de sus sunt căile mele față de ale voastre, și gândurile mele deasupra celor ale voastre" (ISAIA, 55.8, 9).

Dante scria: "Am fost în Cerul cel mai strălucitor de lumină divină și am contemplat minuni pe care cel care revine nu poate și nici nu știe să le releveze; căci atunci când se apropie de obiectul aspirațiilor sale, intelectul uman, atât de profund tulburat, nu reușește să refacă drumul pe care l-a urmat. Dar tot ceea ce memoria mea a putut păstra din sfântă împărăție va fi subiectul meu până la sfârșitul acestui cânt" (*Divina Comedie*).

49-15: Ciclul diurn, de la tenebre către lumină și invers, amintește constant omului dependența sa de *maya*, sau legea dualității în care se găsește creația. (Perioadele de tranziție, zorile și crepusculu, care realizează echilibrul, sunt deci considerate ca fiind propice meditației). Dincolo de urzeala dualistă a vălului *maya*-ei, yoghinul percepe Unitatea transcendentă.

49-16: IOAN, 1.18

49-17: IOAN, 5,19

49-18: Aceasta concepție diferă de Realitatea trinitară: Sat-Tat-AUM, sau Tatăl-Fiul-Sfântul Duh. *Brahma, Vishnu, Shiva*, reprezintă expresia trinitară a lui Dumnezeu sub aspectul Tat, *Fiul* = Conștiința divină immanentă Creației vibratorii. *Shaktis*, energiile sau "consoartele" Trinității sunt simboluri ale lui AUM, sau *Sfântul Duh*, singura forță cauzală care susține Cosmosul prin vibrație.

49-19: Planul divin *lila*, "jocul" prin care tot universul fenomenal a prins viață, este planul *reciprocității* între creatură și Creator. Dragostea este singura ofrandă pe care omul poate să o aducă lui Dumnezeu și care este suficientă să-L înduplece.

"Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuelile, ca să fie Hrană în Casa Mea; puneți-mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare" (MALEAHI, 3.9,10)

"... Doamne ... Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute" (APOCALIPSA, 4.11).

49-20: IOAN, 14.12.

49-21:

Iubește virtutea: ea singură este liberă
și te poate învăța să te ridici

Mai presus de armonia sferelor;
Dacă virtutea ar fi slabă
Cerul, el însuși s-ar înclina până la ea.

(Milton, *Comus*)

49-22: IOAN, 18.37.

49-23: PSALMI, 46.10. Scopul științei *yoga* este de a obține acea tăcere interioară prin care se poate cu adevărat "cunoaște Dumnezeu".

49-24: ISAIA 55.11,12

CAPITOLUL: 50

Addenda

PARAMAHANSA YOGANANDA -"ULTIMUL ZÂMBET"

Fotografie făcută cu o oră înainte de a intra în *mahasamadhi* (ieșirea definitivă a conștiinței yoghinului din corp). Fotograful a surprins aici un zâmbet de dragoste ce pare a fi o binecuvântare de adio pentru fiecare din milioanele de prieteni, elevi și discipoli ai Maestrului. Ochii ce deja privesc în eternitate sunt plini încă de căldură umană și înțelegere.

Paramahansa Yogananda: un yoghin în viață și în moarte

Paramahansa Yogananda a intrat în *mahasamadhi* (ieșirea definitivă a conștiinței din corpul yoghinului) la Los Angeles, California, S.U.A., la 7

martie 1952, după ce a ținut un discurs la un banchet dat în onoarea Excelenței Sale Binay R. Sen, ambasadorul Indiei în S.U.A.

Marele învățător al lumii a demonstrat valoarea științei yoga (tehnica științifică pentru realizarea lui Dumnezeu) nu numai în viață, ci și în moarte. La 20 de zile după moartea sa, pe fața sa calmă strălucea lumina divină a integrării.

Din scrisoarea domnului Harry T. Rowe (Los Angeles, directorul cimitirului Forest Lawn Memorial Park), adresată Self-Realization Fellowship, extragem următoarele:

«Absența oricărui semn vizibil de descompunere a corpului lui Paramahansa Yogananda reprezintă cazul cel mai uimitor din toate analele noastre. Nu a fost vizibilă nici o dezintegrare fizică a corpului său chiar la 20 de zile de la moartea sa. Nici un indiciu de înmuiere a pielii nu s-a făcut vizibil și nici deshidratarea nu s-a manifestat în țesuturile sale. Această stare de conservare perfectă a corpului este de departe, după cum știm din analele mortuare, nemaîntâlnită ⁵⁰⁻¹. În momentul sosirii corpului la morga de la Forest Lawn, personalul nostru se aștepta să vadă, prin geamul sicriului, semnele obișnuite ale descompunerii. Stupefacția noastră se mărea pe măsură ce treceau zilele, fără să aducă vreo modificare vizibilă trupului aflat sub observație. Corpul își păstra o stare fenomenală de integritate».

Nici un miros de descompunere nu a emanat din corp niciodată. Aspectul fizic al lui Paramahansa Yogananda în data de 27 martie, în momentul închiderii sicriului de bronz, rămăsese neschimbat din 7 martie. Corpul părea tot atât de intact ca în seara decesului. Până în 27 martie nu apăruse nici un semn de descompunere. Pentru aceste motive, noi declarăm cazul lui Paramahansa Yoganada unic în analele noastre."

Scrisoarea lui H. Rowe a apărut în întregime în *Self-Realisation Magazine* din mai-iunie 1952 (organul de presă al S.R.F.).

Descendența inițiatică - linia *guruș*-ilor

Mahavatar Babaji este Supremul *guru* în descendența indiană de maeștri care și-a asumat responsabilitatea pentru bunăstarea spirituală a tuturor

membrilor din Self-Realization Fellowship și Societatea Yogoda-Satsanga, India, care practică cu credință *Kriya Yoga*.

"Voi rămâne încarnat pe pământ", a promis el, "până ce acest ciclu al lumii se va sfârși" (vezi capitolul 33 și 37).

În 1920 *Mahavatar* Babaji i-a spus lui Paramahansa Yogananda: "Tu ești cel pe care eu l-am ales pentru a răspândi mesajul *Kriya*-ei *Yoga* în Occident. Tehnicile de realizare divină se vor răspândi până la urmă în toate ținuturile, datorită percepției transcendente a Tatălui Infinit pe care practicanții acestora o vor obține."

Mahavatar înseamnă "Mare încarnare" sau "Divină încarnare".

Yogavatar înseamnă "Încarnare a științei yoga".

Jnanavatar înseamnă "Încarnarea înțelepciunii".

Premavatar înseamnă "încarnare a iubirii" - titlu atribuit în 1953 de marele său discipol Rajarsi Janakananda (James J. Lynn) lui Paramahansaji.

Întreaga lume apreciază "Autobiografia unui yoghin"

"Nu a fost nimic scris înainte, în engleză sau în altă limbă europeană, ca această prezentare a științei yoga"

Columbia University Press

"O realizare rară"

The New York Times

"Un studiu fascinant și bine documentat"

Newsweek

"... nu poate decât să impresioneze și să intereseze cititorul occidental"

Saturday Review

"Un geniu rar, care a înțeles mai profund decât cei mai mulți oameni secretele existenței spirituale ... Ghidul nostru a descris minunile cu claritate, convingere și farmec"

Raymond F. Piper, profesor emerit de filosofie, Universitatea Siracuza, N.Y.

"Cititorul timpurilor noastre va găsi rar cărți atât de minunate, profunde și pline de adevăr precum *Autobiografia unui yoghin* ... Plină de cunoaștere și bogată în experiențe personale ... Unul din cele mai uluitoare capitole din carte este cel care se ocupă de misterele vieții după moartea fizică"

La Paz, Bolivia

"Îți sunt recunoscător pentru că mi-ai dăruit o viziune despre această lume fascinantă."

Thomas Mann, Laureat al premiului Nobel

"Este o carte prin care cititorul ... își va vedea orizontul gândirii lărgit către infinit și va realiza că inima sa este capabilă să bată pentru toate ființele umane, indiferent de culoare și de rasă. Este o carte care poate fi numită inspirată."

Eleftheria, Grecia

"Revelație pură ... deplină realizare umană ... ar trebui să ajute rasa umană să se înțeleagă mai bine pe sine ... autobiografie la vârf ... îți ia respirația ... această carte vine la momentul potrivit ... povestită cu o inteligență încântătoare și o sinceritate deprimantă ... la fel de fascinantă ca orice roman."

News-Sentinel, Fort Wayne, Indiana

"... o carte pentru eternitate"

W.Y. Evans Wentz, M.A., D.Litt, D.Sc., Jesus College, Oxford

"... o operă monumentală"

Sheffield Telegraph, England

"Extrem de impresionantă ... Scopul autorului nu este să prezinte yoga în opoziție cu învățăturile creștine, ci împreună cu ele, ca doi tovarăși călătorind către același țel."

Welt und Wort, revistă lunară germană

"La urma urmei, o descriere noncontradictorie și intuitiv satisfăcătoare a universului, de la lumi ce se învârt în spațiu până la cel mai mic detaliu al vieții umane.

Runner'sWorld

"Măreață, inspiratoare, erudită"

Grandy's Syndicated Book Reviews

"Într-un stil foarte ușor de citit ... Yogananda prezintă un caz yoghin convingător, iar cei ce <au venit să-și bată joc> ajung să <se roage>"

San Francisco Chronicle

"L-am întâlnit pe Paramahansa Yogananda în Calcutta în 1935. Am urmărit apoi cu atenție de-a lungul anilor întreaga sa activitate. Precum o lumină vie strălucind cu putere în mijlocul întunericului, tot astfel a fost existența lui Yogananda în această lume. Un asemenea suflet mare apare pe pământ numai atunci când oamenii sunt suficient de pregătiți să-i primească așa cum trebuie învățătura."

*Sfinția Sa, Shankaracharya de Kanchipuram,
conducătorul spiritual a milioane de oameni din India de Sud*

"Pagini care-l vor vrăji pe cititor, deoarece apelează la aspirația și dorința latentă în fiecare om."

Il Tempo del Lunedì, Roma

"... fragmentele unei înțelepciuni atât de profundă, încât se simte vraja ei permanent mișcătoare."

Hangsche Post, Olanda

"Fie că Yogananda vorbește despre sfinți nemuritori și vindecări miraculoase, fie că transmite înțelepciunea Indiei și a științei Yoga, cititorul este fermecat."

Die Weltwoche, Zurich, Elveția

"Yogananda expune așa numitele doctrine esoterice ale Orientului cu o deosebită franchețe și umor. Cartea sa recompensează realizarea unei vieți pline de aventură spirituală."

United Press

"Dacă astăzi am fi avut un om de valoarea lui Paramahansa Yogananda la Națiunile Unite, fără îndoială că lumea ar fi fost mai bună decât este acum."

*Ambasadorul Indiei B.R.Sen,
într-un elogiu adus la funeraliile lui Yogananda*

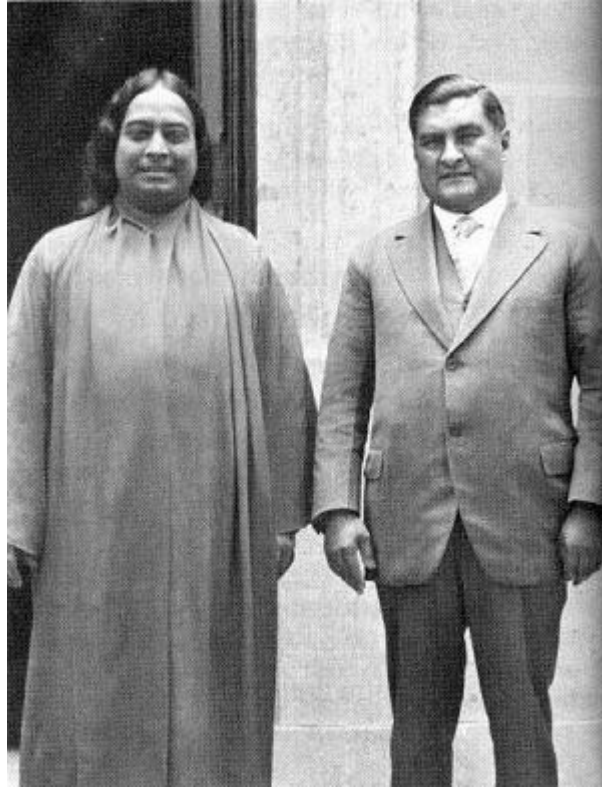
Ambasadorul Indiei în S.U.A. împreună cu Yogananda la India Hall

"Paramahansa Yogananda este ... un om a cărui inspirație a fost primită cu evlavie în toate colțurile pământului ... Există ceva nespus de frumos în învățătura spirituală ce vine din Orient. Ea este capabilă să vindece și să schimbe Sufletul Occidentului. Este învățătura lui Self-Realization Fellowship."

Riders Review, Londra

"Moartea sa a fost o considerabilă pierdere pentru umanitate."

Excelența Sa, Emilio-Portes Gil, fost președinte al Mexicului

Yogananda în vizită la președintele Mexicului, Emilio-Portes Gil

"Acestă carte este o rară comoară de o inestimabilă valoare. Paramahansa Yogananda a fost un ideal exponent înțelepților și sfinților din India."

*Swami Sivananda,
fondatorul societății "Viața Divină", Rishikesh, India*

50-1: Sunt cunoscute și alte cazuri de perfectă conservare naturală a relicvelor unor sfinți.